

ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ရာပြည့်
အမှတ်တရထုတ်ဝေခြင်း

မင်းသုဝဏ်ရာပြည့်

BURMESE
CLASSIC

မင်းသုဝဏ် ပုံပြင်များ

www.burmeseclassic.com

SNK

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မင်းသုဝက် ပုံပြင်များ

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမကြိမ်

မင်းသုဝဏ်-၏ ပုံပြင်များ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၀၀၅၇၁၂၀၈ နှင့်

မျက်နှာဖုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၀၀၀၀၁၀၉ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးကို CNK ဇောဆွဲပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို
စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ -
ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ်
စောင်ရေ- ၅၀၀၀ ခန့်နှိပ်ကာ ၂၀၀၉ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် တန်ဖိုး ၅၀၀၀
ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်၊ ညီဝင်း၊

မင်းသုဝက် ပုံပြင်များ မာတိကာ

မြန်မာ့သမိုင်းပုံပြင်များ

၁။ ကျန်စစ်သားနှင့် ရာဇကုမာရ်	1943	၂
၂။ ကျွဲများရှင်	1943	၄
၃။ စာပေအစ	1943	၇
၄။ ဧည့်ဝတီ မျိုးသင်္ကေ	1943	၉
၅။ ပုဂံရွှေစည်းခုံစေတီတော်	1943	၁၁
၆။ ပုဂံအာဇာနည်ရဟန်းတော်ရှင်ဒီသာပါမောက်	1943	၁၄
၇။ ဗမာနှင့်ချင်း ဆွေမျိုးရင်း	1943	၁၈
၈။ မဟာပညာကျော်	1943	၂၀
၉။ မောတို့သမိုင်း	1943	၂၃
၁၀။ မောင်ဒီ	1943	၂၅
၁၁။ ထို့မဲ့ပါခေါ် မောင်သန်လျှင်	1943	၂၈
၁၂။ မျိုးတူရွယ်တူ ဝိုင်းဝန်းကူ	1943	၃၁
၁၃။ သူရဲကောင်းမွေ့ဇေယျ	1943	၃၄

ပစ္စုပ္ပန်ပုံပြင်များ

၁၄။ ငကဲသာခွေးအ ဆင်သားစားပုံ	1983-July	၅၀၀	၃၈
၁၅။ စကားပြောတဲ့ လိုဏ်ဂူကြီး	1983-April	၅၀၀	၄၆
၁၆။ စွာကျယ်ကျယ် စာငယ်မ	1983-June	၅၀၀	၅၀
၁၇။ ဆင်ရိုင်းကြီးနှင့် စာကလေး	1983-February	၅၀၀	၅၅
၁၈။ လူလိမ်ကြီးသုံးယောက်	1982-November	၅၀၀	၆၁

၁၉။ သူပိုက်ကျေးဇူး	1982-September	ရှုမဝ	၆၄
၂၀။ သံကိုကြွက်စား သားကိုစွန့်ချီ	1982-August	ရှုမဝ	၆၇
၂၁။ အထင်မှားလို့ သားချစ်မြွေပါဆုံးရရာ	1983-May	ရှုမဝ	၇၀
၂၂။ အရပ်လူကြီး ဦးစွယ်ထက်	1982-December	ရှုမဝ	၇၅

ကျွန်ုပ်ပြင်များ

၂၃။ ကဏန်းရဲ့လက်စားချေမှု	1980-January	ရှုမဝ	၈၄
၂၄။ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့တောခွေး	1980-July	ရှုမဝ	၈၈
၂၅။ ကြားတိုင်းသိ ခေါင်းစွပ်	1986-May	ပြတ်လေး	၉၂
၂၆။ ဂင်ဂိုရီရဲ့ ကောင်းကင်ခရီး	1986-July	ပြတ်လေး	၉၆
၂၇။ ငလက်ဆစ်	1979-December	ရှုမဝ	၁၀၀
၂၈။ ဆားပေါက်တဲ့ကျောက်ကြိတ်ဆုံ	1980-February	ရှုမဝ	၁၀၄
၂၉။ ပင်လယ်မင်းသမီးနဲ့ တံငါသည်	1980-March	ရှုမဝ	၁၀၈
၃၀။ မိုမိုတာရို မောင်မက်မုံ	1979-October	ရှုမဝ	၁၁၂
၃၁။ မြင်းဘူကြီးနဲ့ အဘိုးအို	1979-November	ရှုမဝ	၁၁၅
၃၂။ ရွှေယုန်နှင့်တောခွေး	1980-May	ရှုမဝ	၁၁၈
၃၃။ လူအိုလူမင်းပစ်ရာတောင်	1979-September	ရှုမဝ	၁၂၁
၃၄။ လျှာပြတ်စာကလေးပုံ	1980-April	ရှုမဝ	၁၂၄
၃၅။ အရှင်ဆန်အိတ်ကြီး	1986-September	ပြတ်လေး	၁၂၈
၃၆။ သော်တာရောင်မင်းသမီး	1980-August	ရှုမဝ	၁၃၅
၃၇။ ကျေးဇူးသိသော ကြီးကြာမ	1986-August	ပြတ်လေး	၁၄၇
၃၈။ ပေါက်စေ ပွင့်စေ ဘိုးဘိုးကြီး	1986-June	ရှုမဝ	၁၅၀
၃၉။ ငှက်မွေးဝတ်ရုံ	1980-June	ရှုမဝ	၁၅၃

ဂရီ

၄၀။ နေကြာပန်းမယ် ကလစ်တီ	1956-March	ကလေးကျမ်း	၁၅၈
၄၁။ မိုက်ဒဲနားရှည် မြည်းနားရှည်	1956-April	ကလေးကျမ်း	၁၆၁
၄၂။ မျက်စိတစ်ရာနှင့်ကင်းသမား	1956-February	ကလေးကျမ်း	၁၆၄

မင်းသုဝဏ် ပုံပြင်များ

n

ဂျာမန်

၄၃။ ခင်နှင်းဖြူ	1955-July	ကလေးကျားနယ်	၁၆၈
၄၄။ စကားများမ	1959-March	ကလေးကျားနယ်	၁၇၅
၄၅။ နံပြည်စုတ်နှင့် ဝက်ဝံ	1946-January	ဒီးဒုတ်ကျားနယ်	၁၈၀
၄၆။ မခင်ပြုံးနှင့် မောင်ရွှေချို	1933-August	ဂန္ဓလောက	၁၈၃
၄၇။ ရွှေလှေကား	1951-June	သစ္စာမဂ္ဂဇင်း	၁၈၇
၄၈။ နတ်သမီးဆယ်ယောက်	1941-February	ဂန္ဓလောက	၁၉၂

တရုတ်

၄၉။ မမကံ့ကော်နှင့် မောင်လေးသင်းထုံ	1957-Nov	ကလေးကျားနယ်	၁၉၈
၅၀။ မလျင်နှင့် ဆေးစုတ်တံ	1956-May	ကလေးကျားနယ်	၂၀၃
၅၁။ မြေဖြူမယ်	1956-May	ကလေးကျားနယ်	၂၀၇
၅၂။ မယ်လိမ္မာ	1957-July	ကလေးကျားနယ်	၂၁၁
၅၃။ ရုပ်စုံပုဆိုး	1957-June	ကလေးကျားနယ်	၂၁၆
၅၄။ ရုပ်ပုံထဲက မိန်းမပျို	1956-June	ကလေးကျားနယ်	၂၂၄
၅၅။ အထင်ကြီးသောကြောင်ကလေးသုံးကောင်	1957-March	ကလေးကျားနယ်	၂၂၉
၅၆။ အဝန္တီ၏ရယ်ရွှင်ဖွယ်	1956/57-Dec/Jan	ကလေးကျားနယ်	၂၃၅

ဒိန်းမတ်

၅၇။ မင်းသမီးအစစ်	1955-September	ကလေးကျားနယ်	၂၄၂
------------------	----------------	-------------	-----

ပါရှင်း

၅၈။ ကော်ဇောပျံ	1955-February	ကလေးကျားနယ်	၂၄၈
----------------	---------------	-------------	-----

ပြင်သစ်

၅၉။ စင်ဒရဲလား	1955-March	ကလေးကျားနယ်	၂၅၄
---------------	------------	-------------	-----

မလေး

၆၀။ ကျားနှင့်အရိပ်	1941-April	ဂန္ဓလောက	၂၅၈
--------------------	------------	----------	-----

www.burmeseclassic.com

ဇရာ

၆၁။	ကြက်ဖကလေး အောက်အီးအွတ်	1958-October	ကလေးကျန်း	၂၆၂
၆၂။	ဆိတ်ကြီးချိုကုပ် အမျိုးယုတ်	1957-November	ဗူမဝ	၂၆၇
၆၃။	ပုဆိန်နှင့်နို့ထမင်း	1959-February	ကလေးကျန်း	၂၇၃
၆၄။	ဖောင်းဝတ်ညို		ကလေးကျန်း	၂၇၆
၆၅။	မြေခွေးနှင့်ပုလွေ	1959-May/June	ကလေးကျန်း	၂၈၄
၆၆။	လယ်သမားလူလည်	1958-July	ကလေးကျန်း	၂၈၈
၆၇။	သမီးလိမ္မာမဟာသွေး	1959-June	ကလေးကျန်း	၂၉၃
၆၈။	သားရေနယ်သမားနီကီတာ	1958-November	ကလေးကျန်း	၂၉၈
၆၉။	သစ်ခြေထောက်ဝက်ပဲကြီး	1959-April	ကလေးကျန်း	၃၀၂
၇၀။	အတုခိုး၍ အကျိုးယုတ်သောခွေးအိုကြီး	1957-October	ကလေးကျန်း	၃၀၅

သိရိလင်္ကာ

၇၁။	ဥယျာဉ်ပျားမင်းဖြစ်သည့်အကြောင်း	1941-January	ဂ္ဂုဏောက	၃၀၀
-----	--------------------------------	--------------	----------	-----

အင်္ဂလိပ်

၇၂။	မွန်းကိုနှင့်မန်းကို	1954-June	ဗူမဝ/ဒုတိယတန်း ပြန်မာစာတိုစာ	၃၀၄
၇၃။	တစ်ကိုယ်ကောင်းနိုင်သောဘီလူးကြီး	1941	တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်မှန်လည်ပူဇော်	၃၀၇

အိန္ဒိယ

၇၄။	ကြက်ဖနှင့်ပဲကြီးစေ့	1959-July	ကလေးကျန်း	၃၂၄
၇၅။	ကျေးဇူးမဲ့လူသား	1961-January	ကလေးကျန်း	၃၂၆
၇၆။	ကျောက်ခဲသလဲ သားမိုက်မဲ	1960-February	ကလေးကျန်း	၃၃၀
၇၇။	ခိုးသူသုံးယောက်	1959-August	ကလေးကျန်း	၃၃၃
၇၈။	ငရုနီကြောင့် မိတ္တားသေရွာသွားရသည့်	1961-February	ကလေးကျန်း	၃၃၆
၇၉။	ငတွေဝေနှင့်ယုန်ကလေး	1960-November	ကလေးကျန်း	၃၄၀
၈၀။	တောခွေးကြီးငဟစ်ကြော်	1961-March	ကလေးကျန်း	၃၄၃
၈၁။	နေနှင့်လကို ရာဟုချို	1961-April	ကလေးကျန်း	၃၄၆
၈၂။	နေဝင်ရိုးရီ	1960-September	ကလေးကျန်း	၃၄၉
၈၃။	နတ်စောင်း		ကလေးကျန်း	၃၅၂

မင်းသုဝဏ် ပုံပြင်များ

၈၄။ မနောမယလက်စွပ်	1960-January	ကလေးကျားနယ်	၃၅၇
၈၅။ မျိုးချင်းတူမှ ကြည်ဖြူသည်	1960-October	ကလေးကျားနယ်	၃၆၃
၈၆။ ယုန်ပညာရှိ အောင်ဇေယျ	1960-June	ကလေးကျားနယ်	၃၆၆
၈၇။ ရသေ့ဗေဒင်	1956-July	ကလေးကျားနယ်	၃၇၀
၈၈။ ရွှေပေးတဲ့မြွေကြီး	1960-May	ကလေးကျားနယ်	၃၇၄
၈၉။ လာဘ်မင်းသမီး	1959-November	ကလေးကျားနယ်	၃၇၇
၉၀။ လိုတရခရသင်း	1959-September	ကလေးကျားနယ်	၃၈၆
၉၁။ လှူခိုက်ကံကောင်း	1960-March	ကလေးကျားနယ်	၃၉၀
၉၂။ သူခိုးသူတော်ကောင်း	1960-August	ကလေးကျားနယ်	၃၉၄
၉၃။ သိုးငယ်	1959-December	ကလေးကျားနယ်	၃၉၇
၉၄။ အမှုတ်မှားတဲ့မျောက်နဲ့ အပြောမှားတဲ့ငှက်	1960-July	ကလေးကျားနယ်	၄၀၁

တိတက်

၉၅။ ဖားနှင့် ကျီးအကြောင်း	1940-December	ဂန္ထလောက	၄၀၄
---------------------------	---------------	----------	-----

အခြားပုံပြင်များ

၉၆။ စွန်ကလေးပုံ	1949-January	ယုန်နယ်စုံ	၄၀၈
၉၇။ စာဖို စာမ	1952-April	ဂူပဝ	၄၁၁
၉၈။ ဆင်များရှင်	1943-Nov/1950-Apr	ဖမုဒေဝ်သတင်းစာ/ဂူပဝ	၄၁၆
၉၉။ နမ မုန့်ရောင်း မောင်မုန့်ထောင်း	1942/1947-September	စာရေးဆရာ/ပဒေသာ	၄၁၉
၁၀၀။ ပြည့်ဝနှင့်ဒွေးမနော်	1951-	စာပေစိမ့်	၄၂၄
၁၀၁။ ရွှေယုန်နှင့်ရွှေကျား	1943-	စာရေးဆရာ	၄၂၉
၁၀၂။ သီချင်းဆိုသည့် ချိုးကလေး	1955-October	ကလေးကျားနယ်	၄၃၂
၁၀၃။ ဟင်္သာညီနောင် ဆယ့်တစ်ကောင်	1942/43	စာရေးဆရာ	၄၃၇
၁၀၄။ ကြက်ဖနှင့်မြေခွေး	1942-July	စာရေးဆရာ	၄၅၄
၁၀၅။ ငှက်ကြီးခုံးစပ်လည်ပင်းရှည်	1961-July	ကလေးကျားနယ်	၄၅၆
၁၀၆။ ပညာရှိ ခွေးအကြီး	1942	စာရေးဆရာ	၄၅၈
၁၀၇။ ပဲ့တင်သံနှင့် ကြာညိုပန်း	1942-January	စာရေးဆရာ	၄၆၁
၁၀၈။ ဘူးဘူးနှင့်မိကျောင်း	1956-January	ကလေးကျားနယ်	၄၆၄
၁၀၉။ မတစ်-မနှစ်	1950-November	ဂူပဝ	၄၆၇
၁၁၀။ မြေလျှာနှစ်ခွ ရှေးအခ	1961-May	ကလေးကျားနယ်	၄၇၂

ကျန်စစ်သားနှင့် ရာဇကုမာရ်

ပုဂံပြည်တွင် မြစေတီဟူ၍ ဘုရားတစ်ဆူရှိသည်။ ထိုဘုရား၏ တံတိုင်းအတွင်း၌ လေးထောင့်ကျောက်တိုင်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုကျောက်တိုင်၏ လေးမျက်နှာကို ပါဠိ၊ ပျူ၊ မွန်၊ မြန်မာ စာလေးမျိုးဖြင့် ရေးထိုးထားသည်။ ထိုကျောက်စာကို မြစေတီဘုရားအား အစွဲပြု၍ မြစေတီကျောက်စာဟု ခေါ်ကြသည်။ မြစေတီကျောက်စာတွင်ပါသော၊ ခမည်းတော် ကျန်စစ်သား မင်းကြီးနှင့် သားတော် ရာဇကုမာရ်တို့၏ အကြောင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်စစ်သားမင်းကြီးတွင် ဦးဆောက်ပန်းအမည်ရှိသော မိဖုရားတစ်ပါးရှိလေသည်။ မင်းကြီးသည် ထိုမိဖုရားကို အလွန်မြတ်နိုးသောကြောင့် ကျွန်ရွာသုံးရွာ ပေးသနားလေသည်။ မိဖုရားဦးဆောက်ပန်းမှ သားတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်ရာ ရာဇကုမာရ်ဟု ခေါ်လေသည်။ မိဖုရားနှင့် သားတော်ကို အလွန်ချစ်သောကြောင့် အစစ အရာရာတွင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တော်

မူသည်။ အိမ်တော်ကောင်းကောင်းပေး၍ နေစေသည်။ စားဖွယ်တော်ကောင်းကောင်းပေး၍ စားစေသည်။ ဝေါတော် ယာဉ်တော် ကောင်းကောင်းပေး၍ စီးစေသည်။ တစ်နေ့သောအခါ မိဖုရား ဦးဆောက်ပန်း နတ်ရွာစံလေရာ မင်းကြီးသည် မိဖုရားစားသော ကျွန်ရွာသုံးရွာနှင့် လယ်ပယ်ပစ္စည်းအားလုံးကို သားတော်အား သနားတော်မူလေသည်။ သားတော် ရာဇကုမာရ် လည်း ခမည်းတော်မင်းကြီးက ဤသို့ ကျွေးမွေးပြုစုသော ကျေးဇူးတို့ကို မည်သို့ပြန်လည် ဆပ်ရပါမည်နည်းဟု အမြဲတွေးတောနေလေသည်။

ကျန်စစ်သားမင်းကြီးသည် သာသနာရေးအတွက် ဘုရားများကို တည်သည်။ ကျောင်းများကို ဆောက်လုပ်သည်။ ပိဋကစာပေများကို ရေးကူးသည်။ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား များအတွက် ဆည်မြောင်းများကို တူးဖောက်ဆည်ဖို့သည်။ လယ်တော် ပယ်တော်များကို တီထွင်သည်။ ရေတွင်းရေကန်များကို တူးယက်ပြုစုသည်။ ဤသို့ဖြင့် အနှစ်သုံးဆယ်ခန့် မင်းပြုပြီးသောအခါ တစ်နေ့တွင် ကြီးစွာ နာမကျန်းရှိလေသည်။

ထိုအခါ ရာဇကုမာရ်မင်းသားသည် 'ခမည်းတော်၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်ဖို့ရန်အခွင့်ရပြီ' ဟု အောက်မေ့ကာ ရွှေဆင်းတုတစ်ဆူကို သွန်းလုပ်၍ မင်းကြီး၏ ရှေ့တော်သို့ ပင့်ယူသွားပြီးလျှင် မင်းကြီးအား ဤသို့ လျှောက်လေသည်။

'ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ခမည်းတော်၏ ကျေးဇူးကား အတိုင်းမသိအောင် ကြီးပါပေ သည်။ မယ်တော် ဦးဆောက်ပန်းရှိစဉ်က ခမည်းတော်သည် မယ်တော်အား ကျွန်ရွာသုံးရွာ ကို သနားတော်မူပါသည်။ မယ်တော် မရှိနောက် ထိုကျွန်သုံးရွာကို ကျွန်တော့်အား သနား တော်မူပြန်ပါသည်။ ဤသို့သော ကျေးဇူးတော်တို့ကို အောက်မေ့ကာ ခမည်းတော်အတွက် ဤရွှေဆင်းတုကို ကျွန်တော် သွန်းလုပ်၍ လှူပါသည်' ဟု လျှောက်လေသည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် သားတော်၏ ကျေးဇူး သိတတ်ပုံကို သိရ၍ များစွာဝမ်း သာတော်မူသည်။ နတ်ရွာစံမိဖုရား ဦးဆောက်ပန်းကို သတိရ၍လည်း များစွာတသတော်မူ သည်။ ထို့နောက် ဣန္ဒြေကို ဆည်တော်မူ၍ 'သားတော်၊ ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ' ဟု ကောင်းချီးပေး၍ သာဓုခေါ်လေသည်။ ထိုအခါ သားတော်က 'ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ ခမည်း တော် ပေးသနားတော်မူသည့် ကျွန်ရွာသုံးရွာကိုလည်း ဤရွှေဘုရားအား ကျွန်တော် လှူပါ၏' ဟု လျှောက်ပြန်ပြီးလျှင် ဆရာတော်ကြီးများရှေ့တွင် မင်းကြီးအား ရေစက်သွန်းချလှူဒါန်းရန် ကောင်းပန်လေသည်။ ရေစက်ချပြီးသောအခါ ရာဇကုမာရ် မင်းသားသည် ဂုဏ်တော်တစ်ဆူ တည်၍ ဤရွှေဆင်းတုကို ဌာပနာလိုက်လေသည်။ မင်းကြီးလည်း သားတော် ရာဇကုမာရ် ၏ ကျေးဇူးသိတတ်ပုံကို တစ်မိမိမိမိတွေးရင်း မိဖုရားဦးဆောက်ပန်းကိုလည်း အောက်မေ့ကာ ဖျမ်းသာစွာပင် နတ်ပြည်စံသွားရှာလေသတည်း။ ■

ကျွဲများရှင်

ရှေးအခါက ဟင်္သာကျွန်း ဟံသာဝတီပြည်တွင် မွန်လူမျိုး အမြွှာညီနောင် ရှိသည်။ အကြီးကို လငပုပ်ဖမ်းခိုက်မွေး၍ သမလဟုခေါ်သည်။ အငယ်ကို လငပုပ်ဖမ်းပြီးမှ မွေး၍ ဝိမလဟုခေါ်သည်။ အရွယ်ရောက်သောအခါ နောင်တော် သမလသည် ဟံသာဝတီဘုရင်ဖြစ်လာ၍ ညီတော်ကို အိမ်ရှေ့မင်းအရာပေးလေသည်။ ထီးမွေ နန်းမွေကိုလည်း ပေးမည်ဟု ကတိ ပြုလေသည်။

ထိုအခါ သက်ကြီးလင်မယား၏ ဥယျာဉ်တွင် ဖရုံပွင့်ကြီးစွာပွင့်၍ ထိုဖရုံပွင့်မှ လူမက နတ်တမျှလှပသော သူငယ်မလေးတစ်ဦး ဖွားလာရာ ဖရုံမယ်ဟုမှည့်ခေါ်လေသည်။ ဖရုံမယ်၏ သတင်းကို သမလမင်းကြီးကြားလေ၍ ကောက်ယူကာ မိဖုရားမြှောက်ရာတွင် သမီးတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်လေသည်။ မိတလိုဟု မှည့်ခေါ်လေသည်။ နောင် သားတော်တစ်ပါးဖွားပြန်ရာ အသကုမ္မာဟု မှည့်ခေါ်လေသည်။

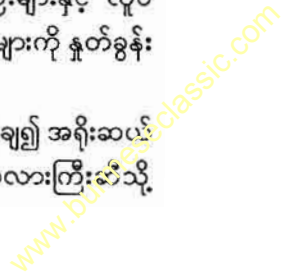
ထိုအခါ မင်းကြီးသည် စိတ်ပြောင်း၍ 'ညီတော်ဝိမလကို ထီးမွေ နန်းမွေမပေးနိုင်။ သားတော် အသကုမ္မာကိုသာ ပေးရမည်' ဟု အမိန့်ရှိသောကြောင့် ညီတော်ဝိမလက စိတ်ဆိုး၍ နောင်တော်ကို လုပ်ကြံကာ နန်းတက်လေသည်။ တူတော် အသကုမ္မာမင်းသားကလေးကိုလည်း ဖမ်းရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လေသည်။ ဖရုံမယ်မိဖုရားသည် ထိုအမိန့်ကိုကြား၍ သားတော်ကို အမှတ်တမဲ့ယူကာ မြို့မြောက်တောတွင် ထားလေသည်။

အသကုမ္မာမင်းသား၏ ဘုန်းတန်ခိုးကား အလွန်ကြီးလေသည်။ ထို့ကြောင့် တောကွဲများသည် မင်းသားငယ်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးထားကြသည်။ အရွယ်အတန်ကြီးသောအခါ အသကုမ္မာသည် တောကွဲချိုနှစ်ဖက်များတွင် ရပ်နင်းသွားလာနိုင်လေသည်။ ခွန်အားဗလလည်း အလွန်ကြီးလေသည်။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါလည်း အလွန်ထွားကျိုင်း သန်မာလေသည်။ တောကွဲကြီးများနှင့်အတူ အသကုမ္မာမင်းသားကလေးသည် မြစ်ကြီးကိုဖြတ်ကူးသည်။ တောင်ကြီးကို ပြေးတက်သည်။ တောချိုကြီးများကို ဝင်တိုးသည်။ လူဝံကြီးများနှင့်အတူ နွယ်တန်းများတွင် တွဲလောင်းခိုစီးသည်။ ရှဉ့်ငပေါကြီးများနှင့်အတူ သစ်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်ကူးလူးသွားလာသည်။ တောတိရစ္ဆာန်တို့သည် အသကုမ္မာမင်းသားကလေးကို အလွန်ချစ်ခင်ကြ၍ မင်းသားကလေးနှင့်အတူ ကစားမြူးထူးကြသည်။ ထိုသို့ ကစားရသောအခါများ၌ မင်းသားကလေးသည် အစ်မတော် မိတလိုကို များစွာအောက်မေ့လွမ်းဆွတ်လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ အရပ်ခုနစ်တောင်ရှိသော ကုလားစစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦး ခေါင်းဆောင်၍ ကုလားစစ်သင်္ဘောခုနစ်စင်းသည် ဟံသာဝတီပြည်ကို တိုက်ရန်လာလေသည်။ ဤသို့ ရန်သူများရောက်လာသော်လည်း မည်သူမျှ ထွက်မတိုက်ရကြချေ။ ဝိမလမင်းကြီးလည်း မကြံနိုင်ဖြစ်ကာ စိတ်ပျက်နေလေရာ အသကုမ္မာမင်းသား၏ အစွမ်းသတ္တိသတင်းကို ကြားရသောအခါကျမှ တူမတော် မိတလိုအား အသကုမ္မာကို အခေါ်ခိုင်းလေသည်။

မိတလိုမင်းသမီးသည် မြို့မြောက်တောသို့ဝင်၍ အသံကျယ်စွာ ဟစ်အော်လေသော် အသကုမ္မာသည် အစ်မတော်၏ အသံကိုကြား၍ ဝမ်းသာအားရတော့မှထွက်ကာ တွေ့လေသည်။ ထို့နောက် ဘထွေးတော်က အခေါ်လွှတ်ကြောင်း၊ ဟံသာဝတီကို ရန်သူများဝိုင်းဝန်းနေကြောင်း၊ မောင်တော်မှ မကယ်လျှင် တစ်မျိုးလုံးဒုက္ခရောက်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အစ်မတော်က ပြော၍ အသကုမ္မာမင်းသားကလေးသည် တောကွဲကြီးများနှင့် လူဝံကောမျောက်၊ ဥချိုး၊ ငှက်တော်၊ သမင်၊ ဒရယ် စသော ကစားဖော် ကစားဖက်များကို နှုတ်ခွန်းပေးကာ ဟံသာဝတီသို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။

နေပြည်တော်သို့ ရောက်သောအခါ ဘထွေးတော်ဝိမလမင်းကြီးကို ဦးချ၍ အရိုးဆယ်ဖက်က အရွက်ငှက်ပျောဖက်ခန့်ရှိသော လှံကြီးကို ကစားကာ ခုနစ်တောင်ကုလားကြီးပေါ်သို့

၆ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

သွားလေသည်။ ကုလားကြီးလည်း ဧရာမလုံကြီးကို ကစားကာ လာလေသည်။ နှစ်ဦးနီးကြသောအခါ တစ်ပြန်တစ်လှည့်စီ လုံဖြင့် ထိုးကြ ခံကြ ကာကွယ်ကြသည်။ တစ်ချက်တွင် ကုလားကြီးသတိလစ်၍ အသကုမ္မာက ကုလား၏လည်တိုင်ကို လုံဖြင့်ဖြတ်ကာ၊ ဘထွေးတော်အား ကုလားခေါင်းကို ဆက်သလေသည်။ သဘော့ခုနစ်စင်းနှင့် ကုလားစစ်သားများကိုလည်း သိမ်းယူလိုက်လေသည်။

ထိုအခါကျမှ ကုလားတို့၏ ရန်ဘေးကင်းလေတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ အသကုမ္မာမင်းသားငယ်သည် နိုင်ငံကိုချစ်၍ အသက်ကိုစွန့်ကာ ကုလားရန်ကိုနှိမ်လေသောကြောင့် ဘထွေးတော် ဝိမလမင်းကြီးသည် အားရကာ အိမ်ရှေ့မင်းအရာ အပ်နှင်းလိုက်လေသတည်း။ ■

စာပေအစ

သထုံပြည်သည် ပင်လယ်ကမ်းပါးတွင် တည်ရှိ၍ အိန္ဒိယတိုင်းသား ကုန်သည်များ သည် သင်္ဘောကြီးများကိုရွက်လွှင့်ကာ သထုံပြည်သို့ ထွက်ဝင်သွားလာကြသည်။ အိန္ဒိယ တိုင်းသား သံဃာတော်များလည်း သင်္ဘောစီးကာ သထုံပြည်သို့လာရောက်၍ မွန်တို့ကို စာ သင်ပေးကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် သထုံပြည်သား မွန်များသည် စာရေးတတ်ကြသည်။ စာ ဖတ်တတ်ကြသည်။

တစ်ဖန် မွန်အမျိုးသား ရှင်အရဟံသည် စာရေးစာဖတ်အတတ်ကို ပုဂံပြည်သို့တစ် နှင့် ယူသွားကာ မြန်မာများကို စာသင်ပေးလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဗမာများ စာရေးတတ် လာကြလေသည်။ စာဖတ်တတ်လာကြလေသည်။

ယခုခေတ် စာလုံးများမှာ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ဖြစ်သော်လည်း ပုဂံ ခေတ်က စာလုံးများမှာ မန်ကျည်းစေ့ကဲ့သို့ လေးထောင့်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မန်ကျည်း

စေ့စာလုံးဟုခေါ်ကြသည်။ ယခုအခါ စာကို စက္ကူပေါ်တွင် ရေးကြသည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် ပုံနှိပ်ကြသည်။ ရှေးအခါကမူ ပေရွက် ထန်းရွက်များပေါ်တွင် ရေးကြသည်။ ယခုအခါ စက္ကူ များကိုစုပေါင်း၍ စာအုပ်ဖြစ်အောင် ချုပ်ကြသော်လည်း ရှေးအခါကမူ ပေရွက် ထန်းရွက်များ ကို ထပ်ကာ ပျဉ်ပြားရှည်နှစ်ခုကြားတွင် ညှပ်၍ အပေါ်ကကြိုးနှင့်ချည်ကြသည်။ ဤပျဉ်ပြား ရှည်များကို လက်ပံသားနှင့်လုပ်လေ့ရှိသည်။ ကျမ်းဟူ၍ခေါ်သည်။ လှပအောင် ဆေးခြယ်ထား တတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှင်ဘုရင်များသည် ရွှေပကတိကို ပေရွက်ပုံလုပ်၍ စာရေးပြီး လျှင် ကျမ်းထဲတွင်ထည့်ကာ ရွှေခြည်ဖြင့် ချည်ထားတတ်သည်။ ယခုအခါ စာအုပ်များကို မှန်ဗီရိုထဲတွင်ထည့်ထားကြသကဲ့သို့ ရှေးအခါက ပေစာအထုပ်များကို ရွှေတလားခေါ်သော သစ်သား သေတ္တာရှည်ကြီးများတွင် တရိုတသေ သိမ်းဆည်းထားကြသည်။ ဤရွှေတလား ကြီးများကိုကား ကုလားကျောင်းခေါ်သော အုတ်တိုက်ကြီးများတွင် သိမ်းထားကြသည်။

ပုဂံပြည်သားတို့သည် ရွှေပြားပေရွက်တို့တွင်သာ စာရေးသည်မဟုတ်။ ဂူဘုရားများ ၏ နံရံပေါ်တွင်လည်း မင်ဖြင့် ရေးကြသေးသည်။ ကျောက်ပြားကြီးများပေါ်တွင်လည်း ဆောက်ဖြင့် ထုထွင်းကြသေးသည်။ ဤမင်စာနှင့် ကျောက်စာများကို ပုဂံပြည်တွင် ယနေ့တိုင် အောင် ဖတ်နိုင်ပါသည်။

ပုဂံပြည်သားတို့သည် မြန်မာစာမှတစ်ပါး အခြားစာများကိုလည်း တတ်ကြသေး သည်။ ပျူစာ၊ မွန်စာ၊ ပါဠိစာ၊ သက္ကတစာများမှာ ပုဂံပြည်ရှိ စာသင်ကျောင်းများတွင် သင်ကြားရသော မျိုးခြားစာများဖြစ်ကြသည်။ ဤစာအမျိုးမျိုးဖြင့် '၅၅၀' ဇာတ်တော်ကြီး၊ ပိဋကတ်သုံးပုံနှင့် အခြားပုံဝတ္ထုအများကို ရေးသားကြရာ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးနှင့် သားတော် ရာဇကုမာရ်မင်းသားအကြောင်း ပုံဝတ္ထုမှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းလေသည်။ ■

ညောင်တီ မျိုးသင်္ကေ

မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်စွန်းတွင် တကောင်းဟူ၍ ပြည်ကြီးတစ်ပြည်ရှိခဲ့လေသည်။ တကောင်းကား မြန်မာ ရခိုင် ရှမ်းစသော အမျိုးသားတို့၏ ပင်ရင်းဌာနဖြစ်ခဲ့လေသည်။ တကောင်းပြည်ကို ပထမတည်ထောင်သောမင်းကား အနောက်ကပိလဝတ်ပြည်မှ လာသော သာကီဝင်မင်းမျိုး အဘိရာဇာမင်းကြီးဖြစ်လေသည်။ အဘိရာဇာမင်းကြီး နတ်ပြည်စံတော်မူ လျှင် သားတော် ကံရာဇာကြီး ကံရာဇာငယ် မင်းညီနောင်နှစ်ပါးတို့ နန်းလုကြလေသည်။ ကံရာဇာကြီး၏ဘက်တော်သား စစ်သည်ဗိုလ်ပါအများနှင့် ကံရာဇာငယ်၏ဘက် တော်သား စစ်သည်ဗိုလ်ပါအများသည် ဓားကို အိမ်မှချွတ်၍ လေးကိုကွေးအောင်တင်၍ နှစ်ဖွယ်ကို ချွန်၍ မြင်းကကို ပြင်၍ သူအနိုင် ငါအနိုင် စစ်ပြိုင်ကြရန် စီစဉ်ကြလေသည်။ ဟိုအခါ ပညာရှိကြီးများက ညီတော်နောင်ဟော်နှစ်ပါးထံ ချဉ်းကပ်စားကာ ဤသို့လျှောက် ကားကြလေသည်။

“အရှင့်သားတို့၊ လက်နက် လေးမြားဖြင့် ရန်စစ်ထိုးလျှင် သတ္တဝါအများ ပျက်စီးပါလိမ့်မည်။ ကုသိုလ်စစ်ကိုသာ ထိုးတော်မူကြပါ”

မင်းညီနောင်နှစ်ပါးတို့လည်း “ကုသိုလ်စစ်ကို မည်သို့ထိုးရမည်နည်း” ဟု မေးလေသည်။

“အရှင့်သားတို့၊ မဏ္ဍပ်တစ်ဆောင်နှင့် ဘုရားတစ်ဆူစီကို တစ်ည၌ချင်းပြီးအောင် တည်တော်မူကြပါ။ အလျင်ပြီးသောသူသည် ခမည်းတော်၏ ထီးမွေနန်းမွေကို ဆက်ခံမင်းပြုတော်မူပါ”

ထိုအခါ မင်းညီနောင်နှစ်ပါးသည် တောင်းတစ်ယောက်တစ်လုံးစီယူ၍ မဏ္ဍပ်နှင့် ဘုရားတည်ရန် စီရင်ကြကုန်၏။ နောင်တော် ကံရာဇာကြီးသည် တောတောင်ကိုလှည့်၍ သစ်ကြီး ဝါးကြီးများကို ရှာစေသည်။ ကျောက်တွင်းသို့သွား၍ ကျောက်အုတ်များကို သယ်ယူစေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ညကုန်မြောက်၍ အလင်းရောက်သော်လည်း ပန္နက်သဲကိုမျှ မစိုက်မီ အုတ်မြစ်တို့မျှ မချမီရှိလေသည်။

ညီတော် ကံရာဇာငယ်မူကား သိမ်မွေ့ထိုးထွင်းသော ဉာဏ်ရှိသူဖြစ်သောကြောင့် လက်နိုင်ခြေနိုင်သော သစ်ဝါးတို့ဖြင့် မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်စေ၍ ဘုရားကို ပြုလုပ်စေပြီးသော် အပေါ်က ဖျာပတ်လျက် ဖျင်ဖြူရစ်၍ ထုံးမွမ်းမံပြီးလျှင် ထီးတင်၍ ပြီးလေသည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ညီတော်၏တောင်ထိပ်တွင် မဏ္ဍပ်ကြီးနှင့် စေတီတော်ကို မြင်ရ၍ နောင်တော်၏တောင်ထိပ်၌ ပန္နက်သဲ အုတ်မြစ်ကိုမျှ ကောင်းစွာမမြင်ရ ရှိလေသည်။ ထိုအခါ နောင်တော် ကံရာဇာကြီးက “ငါ့ညီကား ဘုန်းပညာနှင့် ပြည့်စုံလှပေသည်” ဟုမိန့်တော်မူ၍ ညီတော်အား ထီးနန်းကို အပ်နှင်းခဲ့ပြီးလျှင် ဆင်မြင်းပိုလ်ပါအများ ခြံရံကာ ဖိုးခေါင်တောင်ရိုးကို ကျော်ဖြတ်လျက် ရခိုင်ပြည်ထဲသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ လမ်းတွင် ပြည်မြို့က ပျူကမ်းယံသက်တို့သည် မင်းလျာတောင်းလာသောကြောင့် သားတော်တစ်ပါးကို ပြည်တွင် မင်းပြုစေခဲ့၍ ရခိုင်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ရခိုင်နန်းရိုး သာကီမျိုးအဆက် မင်းသမီး သုနန္ဒရီနှင့် ဖွားတော်ငယ်ညီအစ်မ နှစ်ပါးကို မိဖုရားမြှောက်လေသည်။ ထို့နောက် ခေတ္တတော် မြို့သစ်ကို တည်ထောင်၍ စံတော်မူရာ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည် ဆက်လက်ဖွားများစည်ကားလာလေသည်။

ကံရာဇာငယ်မင်းကြီးကား တကောင်းပြည်တွင် စံတော်မူရစ်ခဲ့၍ သူ၏ သားတော်အစဉ် မြေးတော်အဆက် မြစ်တော်အညွန့်တို့သည် အရှေ့ဘက်ရမ်းပြည်များ၌လည်းကောင်း၊ တောင်ဘက် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း၌လည်းကောင်း ဆက်လက်မင်းလုပ် အုပ်ချုပ်ကြလေသည်။

ပုဂံရွှေစည်းခုံ စေတီတော်

အနော်ရထာမင်းကြီးသည် ရှင်အရဟံ၏ အဆုံးအမကို နာခံလျက် ပုဂံပြည်တွင် ဘုရားသာသနာအစစ်အမှန်ကို ပျိုးထောင်တော်မူလေပြီ။ ပိဋကတ်တော်တို့ကို ဆူရေများစွာ ရေးကူး၍ ပိဋကတ်တိုက်တွင်းတွင်ထားကာ သင်ကြားပြသ ပို့ချတော်မူစေပြီ။ သို့သော်လည်း နိုင်ငံနေအပေါင်းတို့ ဖူးမြော်ပူဇော်ဖို့ရာ ဘုရားစေတီ အကြီးအကျယ် မတည်ရသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ရှင်အရဟံနှင့် တိုင်ပင်ကာ သရေခေတ္တရာပြည်မှ ဘုရားသခင်၏ နဖူးသင်းကျစ်တော် (ကို) နေပြည်တော် ပုဂံသို့ပင့်တော်မူသည်။ ဘုရားသခင်၏ စွယ်တော်ဓာတ်ကို သီဟိုဠ်မင်းထံမှ ကောင်း၍ နေပြည်တော် ပုဂံသို့ ပင့်တော်မူသည်။

ထို့နောက် ဘုရားတည်ရန် ကောင်းမြတ်သောနေရာကို ရွေးတော်မူရာ စတုရန်းပုံ မြေတစ်ခုဖြင့် တင့်တယ်၍ ကိုင်းကျွန်းတို့ဖြင့် သာယာပြီးလျှင် ရေကျေး ရေငှက်တို့ဖြင့် မျှော်ဖွယ်ကောင်းသော သဲခုံသောင်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးအရပ်ကို ရွေးရတော်မူသည်။ သို့အရပ်ကား

၁၂ ❖ ❖ မင်းလှဝတ်

သဲသောင်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ခဏမျှတည်၍ မြစ်ရေတွင် မျောပါပျက်စီးတတ်သော စည်မြေ မဟုတ်။ တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး တည်မြဲတတ်သော ကျောက်မြေအတိဖြစ် ငြီးလေသည်။ ဤသို့ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော မြေမွန်မြေမြတ်ထက်တွင် သင်းကျစ်တော်၊ စွယ်တော်များ ကို ဌာပနာကာ ဘုရားတည်တော်မူရာ ပစ္စယာသုံးဆင့်မျှပြီးရုံတွင် အနော်ရထာမင်းကြီး နတ်ပြည်ခံတော်မူလေသည်။

ထိုအခါ သားတော် စောလူးမင်း နန်းတက်၏။ ခမည်းတော် တည်သော စေတီတော် ကိုကား ပြီးအောင်ဆက်လက်မတည်ချေ။ စောလူးမင်းမရှိပြီးနောက် ကျန်စစ်သားမင်း ထီးမွေ နန်းမွေ့ကို ခံတော်မူလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ရှင်အရဟံသည် ပစ္စယာသုံးဆင့်မျှသာ ပြီးသေးသော ရွှေစည်းခုံ စေတီကို ဖူးမြော်၍ စိတ်တွင်မသက်မသာရှိသဖြင့် နန်းတော်သို့ဝင်ပြီးလျှင် ကျန်စစ်သားမင်း ကြီးအား ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။ “မင်းကြီးသည် အနော်ရထာမင်းစော အမွေကိုခံ၍ မင်းဖြစ် ၏။ စည်းစိမ်၌သာ မွေ့လျော်သည်။ အနော်ရထာမင်းစော ကောင်းမှုကို ပြီးအောင်မလုပ်” ဟူ၍ အသွမ်းသွေးတော်မူ၏

ထိုအခါ မင်းကြီး တွေးတော်မူ၏။ “ငါတို့ကား အနော်ရထာမင်းစော တည်ထောင် သောနိုင်ငံကို အမွေခံယူ၏။ အနော်ရထာမင်းစော ယူဆောင်ခဲ့သော သာသနာတော်မှန်ကို ယုံကြည်အားကိုး၏။ အနော်ရထာမင်းစော တူးသောကန်မှ ရေကိုသောက်၏။ ဆည်သောမြစ် မှ ရေကိုသွန်း၍ ကောက်ပဲစိုက်၏။ အနော်ရထာမင်းစောတည်၍ မပြီးသေးသော စေတီတော် ကိုကား ဆက်လက်မပြုမိ။ မေ့လျော့ပေါ့ဆလေစွတကား။ စည်းခုံစေတီတော်ကို ငါတို့ ဆက် လက်တည်အံ့။ ထီးမွေနန်းမွေ့ကို ခံယူသော ငါတို့တွင်မက နိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ အနော်ရထာ မင်းစော ပြုစုခဲ့သော ကန်ချောင်း၊ ဆည်မြောင်းတို့ကို အမှီပြု၍ အသက်မွေးသမျှသော နိုင်ငံ တော်သူ နိုင်ငံတော်သားအပေါင်းကိုလည်း ကူညီပိုင်းဝန်း တည်ဆောက်စေအံ့။ သို့မှသာလျှင် ငါတို့ အမွေခံထိုက်လေမည်။ တာဝန်ကျေလေမည်။” ဤသို့ မင်းကြီး တွေးတော်မူပြီးသော် တူရွင်းတောင်၌ရှိသော ကျောက်တို့ကို အလျားသုံးထွာ ရွှေခြမ်းစေသည်။ ပြီးသောအခါ နိုင်ငံ သူ နိုင်ငံသားအပေါင်းကို ရုံးစုပြီးလျှင် ရွှေစည်းခုံဘုရားမှသည် တူးရွင်းတောင်တိုင်အောင် လူတို့ကို တစ်ဖက်နှစ်မြောင်း နေစေ၍ ထိုရွှေခြမ်းသော ကျောက်အုတ်တို့ကို လက်ဆင့်ကမ်း ရ၏။ ထိုအုတ်သယ်ပွဲကား ကြက်ပုံမကျ စည်ကားလေသည်။ လူအပေါင်းတို့သည် မိမိနှင့် သက်ဆိုင်သည့် တာဝန်ဝတ္တရားကို ကျေပြန်အောင်လုပ်ရသဖြင့် အားရနှစ်သက်ရှိကာ တူရွင်း တောင်မှ ဧရာဝတီမြစ်တိုင်အောင် ကသူလည်း ကကြသည်။ သီသူလည်း သီကြသည်။ ကျေးမွေးသူလည်း ကျေးမွေးကြသည်။ မိမိတို့၏ ချွေးဖြင့် ရင်းနှီးကာ ရယူရသော ကုသိုလ်အဖို့

ကိုလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမျှအတန်းဝေ၍ သာဓုခေါ်ကြသည်မှာ အသံမစဲဖြစ်လေသည်။ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး ကိုယ်တော်တိုင်လည်း မိဖုရား သားတော် သမီးတော်များခြံရံကာ အုတ် သယ်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်ကူညီ၍ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများနှင့်အတူ အမျှဝေ သာဓုခေါ်တော်မူ လေသတည်း။ ■

ပုဂံအာဇာနည် ရဟန်းတော် ရှင်ဒိသာပါမောက်

ငါတို့ပုဂံပြည်တွင် နရသီဟပတေ့မင်းကြီး နန်းစံတော်မူသောခေတ်တွင် အာရှတိုက် အလယ်ပိုင်းတစ်လျှောက်ကို ခန်းမင်းကြီး မင်းမူလျက်ရှိလေသည်။ ခန်းမင်းကြီးသည် တာတာ လူမျိုးဖြစ်သည်။ အလွန်ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသည်။ တာတာလူမျိုး စစ်သည်တို့သည် မြင်းအတတ် လေးအတတ်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်ကြသည်။ သူတို့သည် ထိုမြင်းနှင့် လေးကို အားကိုးကာ အနောက်ဘက်တွင် ပိုလန်နိုင်ငံ၊ ရုရှားနိုင်ငံကြီးများကို တိုက်ခိုက်အောင်နိုင်ခဲ့ ကြ၍ အရှေ့ဘက်သို့ နိုင်ငံချဲ့လာရာ တရုတ်နိုင်ငံကြီးကို နိုင်ပြန်လေသည်။ တစ်ဖန် တရုတ် ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ နိပုန်ကျွန်းများကို ကြံစည်သောအခါမူကား စစ်ရေးမလှ ရှိကြရလေ သည်။

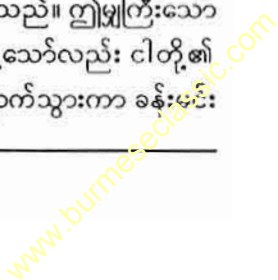
ခန်းမင်းကြီးသည် တရုတ်နိုင်ငံကိုနိုင်ပြီးသောအခါ တောင်ဘက်သို့ ဆင်း၍ မြန်မာ နိုင်ငံ ပုဂံပြည်ကြီးကို သိမ်းပိုက်ရန်ကြံစည်ပြန်လေသည်။ ပုထမဦးစွာ ခန်းမင်းကြီးသည်

တရုတ်တို့ကို တမန်အဖြစ်စေလွှတ်၍ ငါတို့ဘုရင် နရသီဟပတေ့ထံမှ ရွှေထမင်းအိုး၊ ငွေထမင်းအိုး စသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတို့ကို တောင်းစေလေသည်။ ထိုအခါ “ငါတို့သည် တရုတ်ကျွန်မဟုတ်၊ လက်ဆောင်မဆက်နိုင်၊ စစ်ထိုးလိုက ထိုးလော့”ဟု ငါတို့မင်းကြီးက စကားပြန်လိုက်သည်။

မကြာခင်ပင် ခန်းမင်းကြီး၏ စစ်သည်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံဘက်သို့ ချီတက်စပြုလေတော့သည်။ အာရှတစ်ရိုးတွင် တန်ခိုးကြီးနေသော တာတာစစ်သည်တို့သည် မြင်းလျင် မြင်းကောင်းများကိုစီး၍ ချပ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်၍ လေးကောင်း မြားကောင်းများကို ကိုင်စွဲချီတက်လာကြလေသည်။ ထိုသတင်းကိုကြားရသောအခါ ငါတို့စစ်သည်တော်တို့သည် ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ခြေသည်တပ်များကို ခင်းကျင်းကာ မြောက်ဘက်သို့ ချီတက်သွားပြီးလျှင် တရုတ်နယ်စပ် တာပင်မြစ်ကမ်းရှိ ငဆောင်ချမ်းအရပ်က ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ခုခံကြလေသည်။ ဆင်တပ်ကို မကြုံဖူးသော တာတာတို့ကား သေသူလည်း သေကြသည်။ ပြေးသူလည်း ပြေးကြသည်။ ငါတို့ စစ်ဗိုလ်ကြီးများသည် သုံးလတိုင်တိုင် ရန်သူတို့ကို သတ်သည်။ လက်ပန်းကျ၍ မသတ်နိုင်သောအခါမှ တာတာတို့ တာပင်မြစ်ကို ကူးနိုင်ကြလေသောကြောင့် ငဆောင်ချမ်း ပျက်ရလေသည်။ ခန်းမင်းကြီးသည် ဤမျှကြာကြာ ခုခံနိုင်သော မြန်မာတို့၏ စွမ်းရည်သတ္တိအကြောင်းကိုကြားရသောအခါ အာရှတိုက်အလယ်ပိုင်းမှ စုဆောင်းဖွဲ့စည်းခဲ့သော အမည်ရ တာတာစစ်သား တရုတ်စစ်သား ထောင်ပေါင်းများစွာကို သွန်လောင်း၍ ငါတို့မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပို့လေသည်။ ငါတို့ ပုဂံသားများကား လက်ပန်းကျစပြုလေပြီ။ သို့သော်လည်း အရုံးမခံကြ။ နှုတ်ရေးဖြင့် စကားဆို၍ စစ်ကို ခေတ္တရပ်နားစေပြီးလျှင် အားအင်ဖြည့်တင်းကြမည်။ အားအင်ဖြည့်တင်းသောအခါခန်းမင်းကြီး၏ စစ်သည်တို့ကို တစ်ယောက်မကျန် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်အံ့။ ထို့ကြောင့် ငါတို့မင်းကြီးသည် ပညာရှိအာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာလေသည်။ ထိုအာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်ကား အခြားမဟုတ်။ ရှင်ဒိသာပါမောက် ရဟန်းတော်ပင်ဖြစ်သတည်း။

ထိုအခါ တာတာတို့သည် သင်းတွဲပြည်*၌ တပ်စခန်းချရပ်လျက် ရှိကြသည်။ သူတို့၏ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကား သုသုတ္တကီအမည်ရှိသော မင်းသားဖြစ်သည်။ မင်းသားနှင့်အတူ ရဟန်းတော်အများလည်း ပါလာသည်။ သူရဲပေါင်း နှစ်သောင်းလည်း ပါလာသည်။ ဤမျှကြီးသော စစ်အင်အားကို စကားဖြင့် တားမြစ်ဖို့ရန်များစွာခဲယဉ်းလေသည်။ သို့သော်လည်း ငါတို့၏ ရဟန်းအာဇာနည်ကြီးကား မကြောက်မရွံ့ တရုတ်နေပြည်တော်အရောက်သွားကာ ခန်းမင်း

* သင်းတွဲ - တကောင်း

ကြီးနှင့် စကားဖြင့်ပင်လျှင် အနိုင်ရအောင်ဆိုအံ့။

ပထမဦးစွာ ရှင်ဒိသာပါမောက်သည် သင်းတွဲပြည်သို့သွား၍ တရုတ်ရဟန်းတော်များ နှင့် တွေ့ဆုံနှီးနှောလေသည်။ သင်းတွဲပြည်၌ ချရပ်နေသော တာတာစစ်သားတို့လည်း လက်ပန်းကျလျက်ရှိကြလေပြီ။ ငဆောင်ချမ်းတွင် ငါတို့ဆင်တပ်များက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝင်ရောက်ထိုးသတ်ကြသည်ကို မြင်ယောင်လျက်ပင် ရှိကြသေးသည်။ ငါတို့ မြင်းတပ်များက ဝိုင်းဝန်း၍ ငါတို့ လေးသည်တော်များက ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ကြသည်ကို မြင်ယောင်လျက်ပင် ရှိကြသေးသည်။ တာတာနှင့် တရုတ်စစ်သည်သူရဲတို့ အလောင်းချင်းထပ်ကာ ငဆောင်ချမ်းစစ်မျက်နှာတွင် လင်းတစာဖြစ်ခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း၊ တာပင်မြစ်ထဲတွင် အလောင်းချင်းဆက်ကာ မျောပါသွားသည်ကိုလည်းကောင်း မြင်ယောင်လျက်ရှိကြသေးသည်။ ရန်သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကား ပျက်ပြားလျက်ရှိသတည်း။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် တရုတ်ရဟန်းတော်များက ရှင်ဒိသာပါမောက်ကို လက်ဆောင်လက်နက်ဆက်၍ ဤသို့တောင်းပန်ကြလေသည်။

“ငါ့ရှင်ကို ခန်းမင်းကြီးတောင့်တလျက်ရှိပါသည်။ ခန်းမင်းကြီးသည် အလွန်စိတ်ထား ကောင်းပါသည်။ ပုဂံပြည်ကို ငါတို့ မသွားရအောင် ငါ့ရှင်ခန်းမင်းကြီးထံမှာဆိုပါလေ”

ထိုစကားကို ကြားရသော ရှင်ဒိသာပါမောက်သည် တရုတ်နိုင်ငံတွင်းသို့ တက်သွားလေသည်။ ယဆည်မြို့သို့ရောက်သောအခါ မိုးကျ၍ ဝါဆိုရလေသည်။ တန်ဆောင်မုန်းလသို့ ရောက်သောအခါ ကျမု တယ်တူ* ခေါ် တရုတ်နေပြည်တော်ဆီသို့ ဆက်လက်သွားပြန်ရာ ပြာသိုလ၌ ရောက်လေသည်။

ခန်းမင်းကြီးသည် ရှင်ဒိသာပါမောက်ကို ပူးရသောအခါ များစွာ ဝမ်းသာ၍ အမေးအဖြေစကားကိုဆိုကြလေသည်။ ထို့နောက်မှ မင်းကြီးက “ပဏ္ဍိတ်၊ ဤငါ၏ သူရဲနှစ်သောင်းနှင့် ရဟန်းတော်တို့ကို ယူ၍ ပုဂံတွင် သာသနာပြုပါ” ဟု ရှင်ဒိသာပါမောက်ကို နှင်းအပ်လေသည်။

ထိုအခါ ငါတို့၏ ရဟန်းတော်အာဇာနည်က “မင်းကြီး၊ ဤသူရဲတို့နှင့် ရဟန်းတို့သည် စပါးရှိမှ အသက်ရှည်ကြပါမည်။ စပါးသည် ပြည်၏ စည်းစိမ်မဟုတ်ပါလား။ ဤသူရဲတို့သည် စပါးမရှိက ထန်းပင်ကိုစဉ်း၍ စားကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဝမ်းနာ၍ သေကြလိမ့်မည်။ ကြွင်းရစ်သော ရဟန်းတို့လည်း ပြည်တွင်းသို့မဝင်ဝံ့။ တောသို့ပြေး၍ သေကုန်လိမ့်မည်တကား။ ယခု ငါ ပုဂံပြည်သို့ပြန်၍ ကောက်ပဲစိုက်လေဦးအံ့။ ကောက်ပဲပြီးသောအခါ မင်းကြီး၏ သူရဲတို့နှင့် ရဟန်းတော်တို့ကိုလွှတ်လော့” ဟုဆိုလေသည်။

* တယ်တူ - ပိကင်း

ဤသို့ဆိုသောအခါ ခန်းမင်းကြီးက “ဤစကားတွင် ငါဖို့လည်း ပါသည်။ ပဏ္ဍိတ် သွား၍ ငါ့စစ်သည်သူရဲတို့ကိုခေါ်လေ။ ကောက်ပဲလည်း စိုက်လေ။ စိုက်ပြီးသောအခါ ငါ့ထံသို့ တမန်လွှတ်လတ်တုံ” ဟုဆိုလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခန်းမင်းကြီး၏ စစ်သည်တော်များကို တရုတ်နိုင်ငံသို့ ပြန်စေ၍ ငါတို့ပုဂံ သားများအား စစ်အားစစ်အင်ကို ဖြည့်တင်းစေနိုင်လေသည်။ ထိုအခါ ငါတို့၏မင်းကြီး နရ သီဟပတေ့သည် ရှင်ဒီသာပါမောက်အား လယ်တော်ပယ်ပေါင်းရှစ်ရာကို လှူတော်မူလေ သည်။ ဤလယ်တော်တို့ကို အာဇာနည်ရဟန်းတော်ကြီးသည် ပန်းပွတ်ရပ်စေတီ၌ လှူလိုက် လေသတည်း။ ■

ဗမာနှင့် ချင်း ဆွေမျိုးရင်း

ရှေးရှေးကမ္ဘာ တည်ဦးစအခါက ကမ္ဘာပေါ်တွင် တောတောင်မြစ်ချောင်းများ ရှိသည်။ ကွင်းပြင် စိမ့်စမ်းများ ရှိသည်။ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွားများလည်း ရှိသည်။ သို့သော်လည်း လူအများ မရှိသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးသည် လူဖန်ဆင်းရန်အလိုငှာ ဗမာ ဥတစ်လုံး နှင့် ချင်းဥတစ်လုံးကို ဥလေသည်။

ဗမာဥကို ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးသည် ဝါခင်းထဲက ဝါးဝွမ်းပုံပေါ်တွင် အသာအယာ တင်ထားသည်။ ဝါးဝွမ်းသည်နူးညံ့၍ ပူနွေးသောကြောင့် ဗမာ ဥသည် တစ်နေ့တခြား ရင့်မာလာပြီးလျှင် အချိန်စေ့ရောက်သောအခါ ဗမာကလေး ပေါက်လာလေသည်။

ချင်း ဥကို ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးသည် အလွန်လုံခြုံသော ကြေးနီဘူးတွင် ထည့်ထားလေသည်။ သို့သော်လည်း ကြေးနီမှာ ဝါးဝွမ်းကဲ့သို့မနူးညံ့ချေ။ မပူနွေးချေ။ ထို့ကြောင့် ချင်း ဥမှာ ရက်ပေါင်းများစွာကြာသော်လည်း မပေါက်ဘဲ ရှိလေသည်။ ထိုအခါ ကမ္ဘာစောင့်

နတ်ကြီးသည် ချင်းဥကို ကြေးနီဘူးမှထုတ်ယူ၍ မြစ်ရေတွင် မျှောချလိုက်လေသည်။

ထိုမြစ်၏ ကမ်းနဖူး သာယာသောနေရာတစ်ခု၌ ငှက်တော်တစ်ကောင်သည် မြစ်ဘက်ကို မျက်နှာပြု၍ နားနေလေသည်။ ထိုခဏ၌ မြစ်ထဲတွင် ပေါလော ပေါလောနှင့် မျောလာသော ချင်းဥဖြူဖြူကြီးကို မြင်၍ ဆယ်ယူပြီးလျှင် ဝါးရုံထဲရှိ မိမိအသိုက်တွင် အသာအယာထည့်ထားလေသည်။ ထို့ပြင် ချင်းဥကို မိမိ၏ ဥရင်းပမာ နေ့စဉ် ညစဉ် စောင့်ရှောက်၍ ဥပေါ်တွင် ဝပ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ချင်းဥမှာ တစ်နေ့တခြား ရင့်မာလာ၍ အချိန်စေ့ရောက်သောအခါ ချင်းကလေးကို ပေါက်ဖွားလေသည်။

ထိုအခါ ဖခင်ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးသည် ဗမာနှင့်ချင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အား လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ရန် ကျွဲ နွား ဆင် မြင်းတို့ကို ပေးလေသည်။ ဗမာသည် ကျွဲနှင့်နွားကို ရ၍ ချင်းသည် ဆင်နှင့်မြင်းကို ရလေသည်။ သို့သော်လည်း ညီဖြစ်သော ချင်းငယ်သည် မြစ်ဝှမ်းမြေပြင်၌ မပျော်။ တောထဲတောင်ပေါ်၌သာ ကျေးငှက်သာရကာတို့နှင့်အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေလိုသည်ဟုဆိုကာ ဆင်နှင့်မြင်းကို အစ်ကိုဗမာအားပေးခဲ့၍ တောထဲတောင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ဗမာမှာကား ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွားတို့ကို ကျောင်း၍ မြစ်ဝှမ်းမြေပြင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ “ချင်းနှင့်ဗမာ ဆွေရင်းချာ၊ ဗမာနှင့်ချင်း ဆွေမျိုးရင်း” ဟူသောစကား ပေါ်လာလေသတည်း။ ■

မဟာပညာကျော်

သက္ကရာဇ် ၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ရခိုင်ပြည်၌ မင်းဖလောင်း နန်းတက်တော်မူသည်။ မင်းဖလောင်းဟု တွင်လေသည့်အကြောင်းကား ခမည်းတော်လက်ထက်၌ သင်္ဘောအများ လက်နက်အများနှင့် တိုက်ခိုက်လာသော ပေါတုဂီဖလောင်းစစ်ကို အောင်တော်မူသောအခါ၌ ဖွားမြင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုမင်းသည် ဟံသာဝတီ ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာနှင့် ထီးပြိုင်နန်းပြိုင်ဖြစ်၍ အလွန်ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသော မင်းတစ်ပါးဖြစ်လေသည်။ မောင်ကွပ်ပထန်၊ သက်မြ၊ ဟိန္ဒုတ်၊ မုသလမ်ကုလားတို့ကို ပိုင်လေသောကြောင့် ကုလားတို့အမည်အားဖြင့် သျှောက်ကြွသျှာရာဇာဟုလည်း ကျော်စောလေသည်။

ထိုမင်းသည် မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးနှင့်အညီ မင်းပြုလေသည်။ အမျိုးခြားသည်၊ အယူခြားသည်၊ သားချင်းဖြစ်သည်၊ သူစိမ်းဖြစ်သည်ဟူ၍ မျက်နှာမလိုက်၊ ချီးမြှင့်သင့်သူကို ချီးမြှင့်၍ နှိမ့်ချသင့်သူကို နှိမ့်ချလေသည်။ ထိုမင်းအား တရားသဖြင့် အုပ်စိုးနိုင်အောင် အကြံ

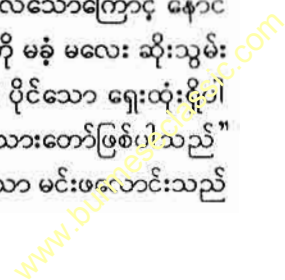
ပေး ဉာဏ်ပေးနေသော မဟာပညာကျော်ဟု ကျော်စောသည့် အမတ်ကြီးတစ်ပါးလည်း ရှိလေ သေးသည်။ ထိုအမတ်ကြီးသည် အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားနိုင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသည်။ အမှားကိုပယ်၍ အမှန်ကို လုပ်ရသော သတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသည်။ တံစိုးမစား။ မျက်နှာမလိုက်တတ် သော သမာဓိတရားနှင့်ပြည့်စုံသည်။

ထိုအခါက သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် သီဟိုဠ်မင်းရှိသည်။ ကုလားပြည်တွင် ကုလားရာဇာ များရှိသည်။ ဝိုအ ဒမန်း စသောမြို့များတွင် ပေါတုဂီမင်းများရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြန်မာဧရာဇ် ရှိသည်။ ဤမင်းအသီးသီးနှင့် အေးချမ်းသာယာစွာ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနိုင် ရေးအတွက် မဟာပညာကျော်အမတ်ကြီး များစွာကြိုးစားလေသည်။ အမတ်ကြီးကား မင်း ပရိယာယ်တွင် များစွာကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော နိုင်ငံရေးသုခမိန်ကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ရံရောအခါ မင်းဖလောင်းသည် ငပေါင်တိုဆိုသူအား စိန်တင်အရပ်ကိုပေး၍ အုပ်စိုးစေမည်ရှိရာ အမတ်ကြီးက “အရှင်မင်းမြတ်၊ ငပေါင်တိုသည် အလွန်စစ်လိုလားပါ သည်။ စိန်တင်အရပ်သားတို့သည်လည်း ကိုက်တတ်သောခွေးနှင့် ပမာတူသည်။ ထိုသူနစ်ဦး ကို အတူထားပါက မကြာခင်ပင် ထိုသူနစ်ဦး ပူးပေါင်း၍ ပုန်ကန်ပါလိမ့်မည်”ဟုလျှောက်လေ သည်။ သို့လျှောက်သော်လည်း မင်းကြီး မနာယူ။ ငပေါင်တို၏ သမီးမှာ မင်း၏ကိုယ်လုပ် တော်ဖြစ်၍ ငပေါင်တိုကို စိန်တင်စားအရာပေးလိုက်လေသည်။ ခုနစ်လရှိသောအခါ ငပေါင် တိုသည် စိန်တင်ချောင်းသား အရိုင်းများနှင့် ပူးပေါင်း၍ခြားနားပုန်ကန်လေတော့သည်။ ဤ ပုန်ကန်မှုကို မဟာပညာကျော်ပင်လျှင် ပညာဖြင့် ငြိမ်းအောင်ပြုလေသည်။

အမတ်ကြီး မဟာပညာကျော်သည် အလွန်တော်ဖြောင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်းဖြစ် လေသည်။ အမှုအခင်းရှိသောအခါ မင်းညီမင်းသားဟူ၍လည်း မျက်နှာသာမပေး။ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားဟူ၍လည်း မနိမ့်ချ။ တရားသဘောနှင့်ညီအောင် စီမံဆုံးဖြတ်လေ့ရှိသော တရား သူကြီး အမတ်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ရံရောအခါ သားတော် သံထောင်စားသည် ရွာသားတစ်ဦးကို အသေသတ် ကြောင်း မင်းကြီးသိလေသော် အမှုကို မဟာပညာကျော်အား အပ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အမတ်ကြီးက “သားတော်သံထောင်စားသည် (၁) ခမည်းတော်နှင့် ပြိုင်လျက် အာဏာပိုင် ပြုသည်လည်းတစ်ပြစ်၊ (၂) နောင်တော်များမပြုဝံ့သော အမှုကို ပြုလေသောကြောင့် နောင် တော်များကို ကျူးလွန်သည်လည်း တစ်ပြစ်၊ (၃) များမတ်ပြည်သူတို့ကို မခံ မလေး ဆိုးသွမ်း သည်လည်းတစ်ပြစ်၊ (၄) ပြည်သူ့အသက်ကို ပြည့်ရှင်မင်းသာလျှင် ပိုင်သော ရှေးထုံးစံပျက် လျက် ရှေးထုံးကိုဖျက်သည်လည်းတစ်ပြစ်။ ဤလေးပြစ်ထိုက်သော သားတော်ဖြစ်ပါသည်” ဟု ရဲဝံ့တည်ကြည်စွာ လျှောက်လေသောအခါ မင်းကျင့်တရားနှင့်ညီသော မင်းဖလောင်းသည်

၂၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

သံထောင်စားမင်းသားအား စားကျေးမြို့ရွာ ဥစ္စာကျေးကျွန်များကို သိမ်း၍ ဝမ်းဝရံနှင့် မရိပ်
ချောင်းဖျား ဝေလာတောင်သို့ ပို့ထားတော်မူလေသည်။

ဤသို့ မဟာပညာကျော် အမတ်ကြီးသည် မည်သူ့မျက်နှာကိုမျှ မငဲ့ တရားမျက်နှာ
ကိုသာ ငဲ့၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်ကာ မင်းဖလောင်းမရှိနောက် သားတော် မင်းရာဇာကြီးလက်ထက်
တွင်လည်း ဆက်လက်အမှုတော်ထမ်းလေသည်။ တစ်ခါသော် မင်းရာဇာကြီးသည် ဟံသာ
ဝတီသို့ စစ်ချီသွားရာမှ ရခိုင်သို့ အပြန်တွင် ခရီးအကြား၌ မဟာပညာကျော်အမတ်ကြီး
အသည်းအသန်နာ၍ အနိစ္စရောက်ရရှာသောလေသည်။ အမတ်ကြီး၏ အလောင်းကို နဂရစ်
အင်္ဂု မော်တင်စွန်း၌ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ သင်္ကြိုဟ်၍ ဂူသွင်းမြှုပ်နှံပြီးလျှင် သင်္ချိုင်းရာပေါ်တွင်
စေတီတည်ထားတော်မူခဲ့သည်။ ထိုစေတီကို ယနေ့တိုင် မော်တင်စေတီဟု ထင်ရှားစွာ ခေါ်ဝေါ်
လျက် ရှိကြကုန်သတည်း။ ■

မောတို့သမိုင်း

မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းတွင် ရွှေလီမြစ်ဟူ၍ ဧရာဝတီလက်တက်တစ်ခု ရှိသည်။ ရွှေလီကို ရှမ်းတို့က မောမြစ်ဟုခေါ်ကြ၍ မောမြစ်ဝှမ်းတွင်နေသော ရှမ်းတို့ကို မောရှမ်းဟု ခေါ်ကြသည်။ မောတို့သမိုင်းကား များစွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ပျူစောထီးသမိုင်းနှင့် ဆင်ဆင်တူလေသည်။

နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်အခါက မောမြစ်ဝှမ်းတွင် ခွန်အဲအမည်ရှိသော သူငယ်ကလေးတစ်ဦးသည် ရေကန်ကြီးတစ်ခုအနီးတွင် နွားကျောင်းနေလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့သော အခါ ရေကန်ထဲ၌ နဂါးမင်းသမီးတစ်ဦးကို ခွန်အဲမြင်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာသက်ဝင်ကာ လင်မယားဖြစ်ကြလေသည်။ ကာလအတော်ကြာသောအခါ နဂါးမင်းသမီးက ခွန်အဲအား ဤသို့ပြောလေသည်။

“မောင်တော်၊ နမတော်မှာ မောင်တော်နှင့်အတူနေရာမှ ဥတစ်လုံးကို ဥရပါတော့မည်။

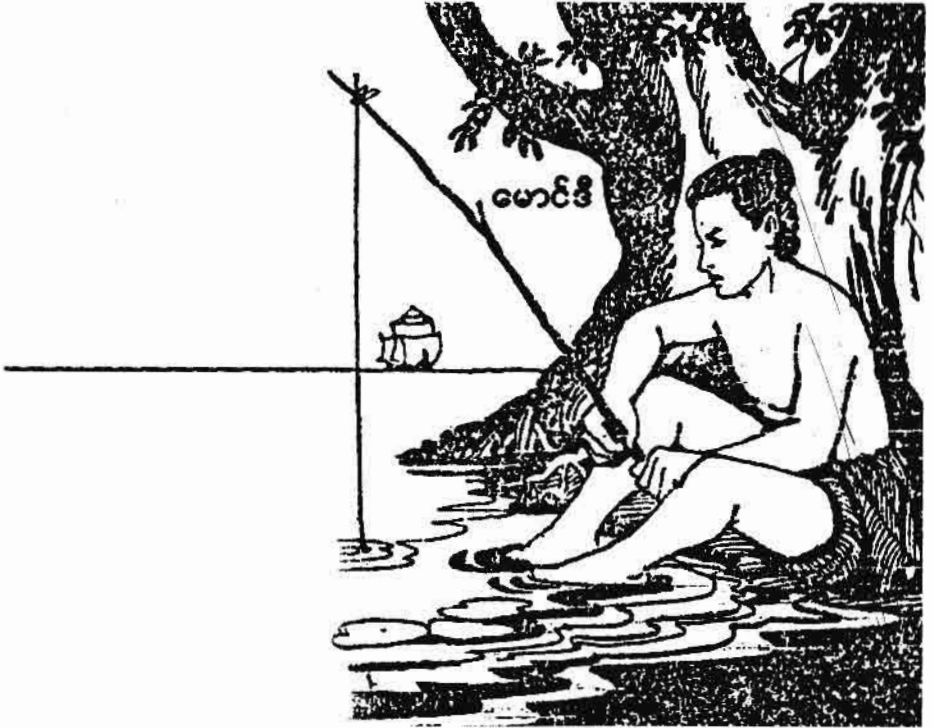
ဤဥမှ “မောင်တော်၏ သားငယ်သည် ဖွားမြင်ပါအံ့။ နှမတော်မှာ နဂါးပြည်သို့ပြန်ရမည်ဖြစ်၍ သားတော်ကို ကောင်းကောင်းမွေးမြူရစ်ပါ။ သားတော် နို့ဆာ၍ နှမတော်ကို အောက်မေ့တမ်း တလိုက်လျှင် မောင်တော်၏ လက်ညှိုးမှ နို့ရည်စိမ့်ယို၍ ထွက်ပါလိမ့်မည်။ ထိုနို့ရည်ကို တိုက်၍ သားတော်ကို ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူပါလော့”

ဤသို့မှာကြား၍ ဖြူဖွေးသော ဥကြီးတစ်လုံးကို ဥပြီးလျှင် နဂါးမင်းသမီးသည် နဂါးပြည်သို့ပြန်သွားလေသည်။ ထိုအခါခွန်အဲသည် တောထဲ၌ ရွှေကဲ့သို့ဝါဝင်းသော သစ်ရွက်ခြောက်များကိုကောက်၍ နဂါးဥပေါ်တွင် စုပုံဖုံးအုပ်ထားရာ အချိန်တန်လျှင် သားတော်ကလေးတစ်ပါး ဥမှ ပေါက်လာလေသည်။ ခွန်အဲလည်း နဂါးမင်းသမီးမှာခွဲသည့်အတိုင်း သားတော်ကလေးကို ကျွေးမွေးပြုစု၍ အမည်မှည့်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ “ခွန်ထွန်းခမ်” ဟု မှည့်ခေါ်လေသည်။ မြန်မာလို “ရွှေရွက်ဝါမင်းသား” ဖြစ်သည်။ သားတော် ခွန်ထွန်းခမ်မွေးသည့်နေ့မှစ၍ ခွန်အဲတို့မှာ ဥစ္စာပစ္စည်းတိုးတက်လေသည်။ မျက်နှာများစွာ ပွင့်လန်းလေသည်။

ထိုအခါက ရှမ်းဘုရင်ကြီးတစ်ပါးတွင် အလွန်လှပသောသမီးတော်တစ်ပါးရှိလေသည်။ ရှမ်းဘုရင်ကြီးသည် ရေကန်ကြီးတစ်ခုအတွင်း ကျွန်းတစ်ခုပေါ်တွင် တပင်တိုင်နန်းဆောက်၍ သမီးတော်ကို ထားပြီးလျှင် ဤသို့ကြေညာလေသည်။

“သမီးတော်စံရာ တပင်တိုင်ရွှေနန်းသို့ လှေကိုလည်းမစီးရ၊ တံတားကိုလည်း မလျှောက်ရ၊ ခြေကိုလည်း ရေမစွတ်ရအောင်သွားကာ နန်းတွင်းစည်ကို တီးနိုင်သူအား သမီးတော်နှင့် လက်ထပ်၍ အိမ်ရှေ့အရာ နှင်းမည်။”

ဤသို့ကြေညာသော အမိန့်တော်ကို ကြားသောအခါ ခွန်ထွန်းခမ်သည် အမိနဂါးမင်းသမီးပေးသော ဆေးကြိမ်လုံးကို ယူပြီးလျှင်ရေပြင်ကို သုံးကြိမ်ရိုက်လိုက်လေရာ အမိနဂါးမင်းသမီး ပေါ်လာ၍ တပင်တိုင်နန်းတော်ကျွန်းသို့ တံတားပမာ ကျောခင်းပေးလေသည်။ ခွန်ထွန်းခမ်သည် မိခင်၏ ကျောကိုနင်း၍ ခြေထောက်ကို ရေမစွတ်စေဘဲ နန်းတော်ကျွန်းသို့ ကူးသွားပြီးလျှင် မင်းသမီးကလေးကို သိမ်းပိုက်လေသည်။ ရှမ်းရှင်ဘုရင်ကြီးလည်း သမက်တော်၏ အစွမ်းသတ္တိကိုနှစ်သက်အားရလေသောကြောင့် သမီးတော်နှင့် စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ပေးပြီးလျှင် နိုင်ငံတော်တစ်ဝက်ကို ခွဲပေး၍ အိမ်ရှေ့မင်းအရာ အပ်နှင်းလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ မောတို့သမိုင်းသည် ဆက်လက်ကြီးပွားလာလေသတည်း။ ■

မောင်ဒီ

ရှေးသရောအခါက ကရင်မင်းသမီးကလေးတစ်ပါးသည် မွန်ဆင်ထိန်းတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်၍ တောထဲသို့ထွက်ပြေးလေသည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် တောထဲ၌ သစ်သီးရှာ၍ စားကြသည်။ ပျားရည်ရှာ၍ သောက်ကြသည်။ ညအခါ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ မြစ်ပျဉ်းကြားတွင် အိပ်ကြသည်။ ကာလအတော်ကြာသောအခါ သားတော်ကလေးတစ်ပါးကို ဖွားမြင်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ သားတော်ကလေးကို ညောင်ကိုင်းတွင် နွယ်ပုခက်ဆင်၍ သိပ်ထားကာ မင်းသမီးကလေးနှင့် ဆင်ထိန်းသည် သစ်သီး၊ သစ်စု၊ ပျားရည်၊ ပျားဖယောင်းအရှာသွားရာ လမ်းတွင် တောကျားကြီးကိုက်၍ ဆုံးရှာကြလေသည်။

ပုခက်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သော သားတော်ကလေးကိုကား ညောင်ပင်တွင် နားနေသော ဝန်ပိုငှက်ကြီးလင်မယား ချီသွား၍ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ရှိ အသိုက်ထဲတွင်ထားကာ

၂၆ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

မွေးမြူကြလေသည်။ သားတော်ကလေးသည် အသိုက်ထဲရှိ ငှက်ဥခွဲကြီးတစ်ခုတွင် အိပ်လေ့ရှိသောကြောင့် သူ့ကို မောင်ဒီဟုခေါ်ကြလေသည်။ ဒီဆိုသည်မှာ ကရင်စကားဖြစ်၍ မြန်မာလို ဥ ဖြစ်လေသည်။

မောင်ဒီသည် အတော်ကြီးလာသောအခါ စင်ရော်ငှက်အရေကို တည်းအပ်နှင့်သီ၍ ဝတ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ရွက်များကို စပ်၍ဝတ်လေသည်။ နေ့အခါများ၌ ပင်လယ်သို့ဆင်းကာ ငါးများ၍ ရသောငါးကို မီးကင်စားကြလေသည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် ရွက်ဖြူကြီးများဖွင့်၍ သွားလာနေကြသော သင်္ဘောများကိုမြင်လေသည်။ သင်္ဘောစီးလူများကိုလည်း မြင်လေသည်။ မိမိမှာ ငှက်ရေကို ဝတ်၍ သင်္ဘောပေါ်က လူများမှာ အဝတ်ကို ဝတ်ကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ မောင်ဒီတွင် အဝတ်ဝတ်ချင်စိတ်ပေါ်လာလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မောင်ဒီသည်အလွန်လှပသော ငါးကြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို ရလေရာ ဝါးဖြင့်ညှပ်၍ မီးကင်နေလေသည်။ ထိုအခိုက်၌ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလွင့်လာသည်ကို မြင်၍ အင်ရွက်ကြီးတစ်ခုကို ခူးကာ အလံကဲ့သို့ ထောင်ပြသောအခါ သင်္ဘောကြီးဆိုက်ကပ်လာလေသည်။ သင်္ဘောသူကြီးနှင့် မောင်ဒီတွေ့ကြသောအခါ မောင်ဒီက ငါးကြင်းကင်နှင့် အဝတ်အထည်ကို လဲပါဟု ပြော၍လဲယူပြီးလျှင် သင်္ဘောသည် မွန်ဘုရင်ကြီးနန်းစံသော မြို့ဆီသို့ လွင့်သွားပြန်လေသည်။

ထိုအခါ မွန်ဘုရင်ကြီးမှာ ခေါင်းကိုက်ရောဂါစွဲကပ်နေလေသည်။ သမားတော်များကြိုးစားကုသသော်လည်း မသက်သာလေ။ ခေါင်းတွင် ဆီမီးစက်ခေါ်သော ပိုးကောင်များ ဝင်၍ ကိုက်ခဲနေသည်ဟု ပြောကြလေသည်။ သင်္ဘောသူကြီးသည် ရောဂါခံစားနေရသော မွန်ဘုရင်ကြီးကို ငါးကြင်းကင် သွားရောက်ဆက်သလေသည်။ ငါးကင်အနံ့ကိုရလျှင် ဘုရင်ကြီးမှာ တစ်မျိုးသက်သာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးကင်ကြီးကို ပိတ်ဖြင့်ပတ်၍ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားကာ အိပ်လေသည်။ ညရောက်သောအခါ ဘုရင်ကြီး၏ ခေါင်းထဲ၌ ကိုက်ခဲနေသော ဆီမီးစက်ပိုးတို့သည် ငါးကင်နံ့ကိုရ၍ ထွက်လာကြပြီးလျှင် ငါးကင်ကို စားကြလေရာ ဘုရင်ကြီးမှာ ခေါင်းကိုက်ရောဂါ တစ်ခါတည်းပျောက်သွားလေတော့သည်။

မွန်ဘုရင်ကြီးသည် ခေါင်းကိုက်ရောဂါ ပျောက်သွားသောအခါ ငါးကြင်းကင်ကို ပေးလိုက်သော မောင်ဒီအား အလွန်ကျေးဇူးတင်သောကြောင့် သမီးတော်နှင့် လက်ထပ်ကာ အိမ်ရှေ့အရာပေးမည်ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ ထို့နောက် သမီးတော်ကိုခေါ်၍ မောင်ဒီရှိရာ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွားပြီးလျှင် မောင်ဒီကို အပါခေါ်ခဲ့ရမည်ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ သမီးတော်လည်း အပျိုတော်များခြံရံ၍ ပင်လယ်သို့ သွားလေသည်။ မောင်ဒီတို့နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လူရိုင်းမကလေးကဲ့သို့ သစ်ရွက်ကိုဝတ်၍ ငါးများနေရာ လာစံနေသည့်

မင်းသမီးကလေးနှင့် မောင်ဒီတို့သည် ပင်လယ်ကမ်းပါး၌ တွေ့ကြလေသည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့နှင့် သူတို့နှစ်ဦးမှာ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်လာကာ နောက်ဆုံး၌ ချစ်ကြိုက်ကြ၍ လင်မယားဖြစ်ကြလေသည်။

တစ်ညနေတွင် မင်းသမီးကလေးနှင့် မောင်ဒီသည် ပင်လယ်ကမ်းသဲခုံပေါ်တွင် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြလေသည်။

မင်းသမီး - “မောင်မောင်ဒီ၊ ဟောသည်ပင်လယ်ကြီးရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ နှမတော်တို့နေပြည်တော်ရှိပါတယ်။ နှမတော်ရဲ့ဖခင်ဟာ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်တဲ့အတွက် နန်းတော်ကြီးနဲ့နေပါတယ်။ စားစရာတွေ၊ သောက်စရာတွေလည်း အင်မတန်ပေါပါတယ်။ လိုက်ခဲ့ပါလား။”
မောင်ဒီ- “နှမတော်၊ ကျွန်ုပ်သည် တောထဲမှာပဲ ပျော်တယ်။ ငါးကိုမျှားပြီး ကင်စားမယ်။ ပျားကိုဖွပ်ပြီး ပျားရည်သောက်မယ်။ ပိန္နဲသီးတွေ၊ သရက်သီးတွေကို ခူးစားမယ်။ သစ်ရွက်တွေကို သီးပြီးဝတ်မယ်။ ဘာလိုသေးသလဲ နှမတော်”

မင်းသမီးကလေးသည် ဤသို့ဖြင့် မောင်ဒီကို မကြာခဏခေါ်လေသည်။ မောင်ဒီလည်း ဤသို့ပင် မကြာခဏ ငြင်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသမီးကလေးသည် တောထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေကြသော အပျိုတော်များကိုခေါ်၍ မောင်ဒီကို ဖမ်းခိုင်းလေသည်။ မောင်ဒီလည်း လွတ်အောင်ပြေးလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးပေါ်ကို တက်ပြေးရာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြစ်သောကြောင့် သစ်ပင်ထက်မှ လိမ့်ကျကာ အသက်ဆုံးရှာလေတော့သည်။ ထိုအခါ မင်းသမီးကလေးသည် မောင်ဒီအလောင်းကို ပိုက်ဖက်ငိုကြွေးနေရာ ဝန်ပိုငှက်ကြီးလင်မယား ရောက်လာကြလေသည်။ ငှက်ကြီးများလည်း ငိုကြွေးကြ၍ မောင်ဒီ၏ အကြောင်းအရာကို အစက အဆုံးတိုင် ပြောပြကြလေသည်။

မောင်ဒီကို သောင်ပင်အောက် နွယ်ပုခက်ထဲမှ ချီယူလာစဉ်က မောင်ဒီလည်ပင်းတွင် ပါလာသော လည်ဆွဲပုတီးလုံးနှစ်ခုကိုလည်း ထုတ်ပေးလေသည်။ လည်ဆွဲများမှာ အခြားမဟုတ်။ မောင်ဒီ၏ မယ်တော် ကရင်မင်းသမီးပန်သော ဖက်လိပ်နားတောင်းများ ဖြစ်လေ၍ ဖြန့်လိုက်သောအခါ အတွင်းဘက်၌ စာများရေးထားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ စာတွင်ပါသည်ကား မောင်ဒီသည် ကရင်မင်းသမီးနှင့် မွန်ဆင်ထိန်းတို့၏ သားဖြစ်ကြောင်းဖြစ်လေသည်။ မွန်ဆင်ထိန်းမှာလည်း အခြားမဟုတ်။ မွန်ဘုရင်ကြီး၏ တူတော်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုင်းရေးပြည်ရေးမသာယာသောကြောင့် ဆင်ထိန်းယောင်ဆောင်ကာ ကရင်ဘုရင်ကြီးထံတွင် အမှုထမ်းနေကြောင်းပါရှိလေသည်။ ထိုအခါကျမှ မင်းသမီးကလေးသည် မောင်ဒီနှင့် ဆွေမျိုးတော်ကြောင်း သိရကာ အထူးငိုကြွေးလေသည်။ ■

ထိုမဲပါခေါ် မောင်သန်လျင်

မွန်မင်းသမီးသည် မောင်ဒီ သေသောအခါ နေပြည်တော်သို့ မပြန်ဘဲ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင်ပင် မြို့ကြီးတည်၍ နေလေသည်။ ထိုမြို့ကို ကြခတ်ဝါးရုံများပိတ်မျှရုံ၍ ပေါက်နေသောကြောင့် ကြခတ်ဝါးရုံမြို့ဟုခေါ်လေသည်။ မြို့တွင်း၌ မင်းသမီးနှင့်အပျိုတော်များသာနေရ၍ ဘေးရန်မကင်းသောကြောင့် သိကြားမင်းသည် ဟင်္သာရုပ်တစ်ခုနှင့် စည်ကြီးတစ်လုံးကို ပေးထားလေသည်။ ရန်သူများလာ၍ ဟင်္သာရုပ်ကို လက်ဖြင့်သပ်လျှင် ဟင်္သာရုပ်သည် မြို့ကိုချီယူ၍ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်လေသည်။ ထို့နောက် စည်ကြီးကိုတီးလျှင် သမုဒ္ဒရာရေကြီးစွာတက်၍ ရန်သူတို့ကို နစ်မွန်းစေသည်။

ထိုအခါ ဒလတောကြီးတန်း၌ မောင်သန်လျင်အမည်ရှိသော တောင်သူလူမျိုး လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦး ရှိလေသည်။ မောင်သန်လျင်သည် အလွန်ခွန်အားကြီး၍ တောကျား၊ တောဝက်၊ တောဆင်ကြီးများ၏ ရန်ကိုပင် နှိမ်နင်းနိုင်လေသည်။ တစ်ခါသော် တောပျံကြီးတစ်

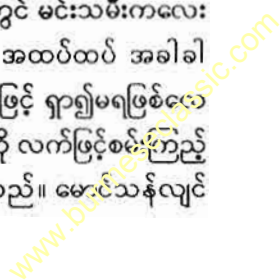
ကောင်သည် ဥယျာဉ်လယ်ယာများတွင် စိုက်ပျိုးထားသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ကောက်ပဲသီးနှံများကို စားသောက်ဖျက်ဆီးနေသောကြောင့် တောင်သူလယ်သမားများမှာ အလွန်စိတ်ဆင်းရဲကြရလေသည်။

ထိုဝက်ပျံကြီးအကြောင်းကို မောင်သန်လျင်ကြားသောအခါ လက်နက်လေးမြားမပါ၊ လက်ရုံးကိုသာ အားကိုး၍ ထိုးသတ်ရာ ဝက်ကြီးသေလေတော့သည်။ ဝက်ကြီး၏ မာန်စွယ်ကို မောင်သန်လျင် ယူ၍ အသားများကို လူအများဝေစားကြလေသည်။

ဝက်မာန်စွယ်ကိုရသည့်နေ့မှစ၍ မောင်သန်လျင်မှာ ရှေးကထက် တန်ခိုးကြီးလေသည်။ ဝက်မာန်စွယ်ကို ပိုင်သောကြောင့် မောင်သန်လျင်ကို တောင်သူတို့စကားဖြင့် ထို့မဲ့ပါဟု ခေါ်ကြလေသည်။ ထို့ မှာ ဝက်၊ မဲ မှာ အစွယ်၊ ပါမှာ အဖ ဆိုလိုသည်။ ဝက်စွယ်၏ အဖ ဟု မြန်မာလိုခေါ်နိုင်သည်။ ထို့မဲ့ပါခေါ် မောင်သန်လျင်သည် ကြခတ်ဝါးရုံ မင်းသမီး၏ သတင်းကိုကြားရသောအခါ ချစ်ခင်လာ၍ ကြခတ်ဝါးရုံမြို့ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူရန်ကြံလေသည်။ သို့သော်လည်း ကြခတ်ဝါးရုံများကို ဖောက်ထွင်း၍မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရန်ခက်သည်။ ဟင်္သာရုပ်နှင့် စည်ကြီးတို့၏ တန်ခိုးကလည်းကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးမျိုးကြံစည်တွေးတောရာ နောက်ဆုံး၌ အကြံကောင်းတစ်ခုကို ရလေသည်။

မောင်သန်လျင်သည် ပဲခူးမြို့ ဇလထော်ချောင်းသို့သွား၍ ရွှေခဲများကို ကောက်ယူလာပြီးလျှင် ကြခတ်ဝါးရုံမင်းသမီး၏ အထိန်းတော်ကြီးအား ရွှေခဲအများပေး၍ ဟင်္သာရုပ်ကို ဖျက်ပြီးလျှင် စည်ကြီးကိုဖောက်ပစ်ရန်ပြောလေသည်။ ထို့နောက် ရွှေခဲရွှေတုံးအများကို ကြခတ်ဝါးတောထဲတွင် အနှံ့အပြားကြိပစ်လေရာ လူအများ ရွှေကိုလိုချင်သောကြောင့် ဝါးကို ခုတ်ပြီးလျှင် ရွှေရှာကြလေသည်။ ဤသို့ ရွှေရှာသူများ ခုတ်သောကြောင့် ကြခတ်ဝါးတောကြီးမှာ ရှင်းသွား၍ မြို့တွင်းသို့ လွယ်ကူစွာ ဝင်နိုင်လေသည်။

ထိုအခါကျမှ မောင်သန်လျင်သည် ကြခတ်ဝါးရုံမြို့ကို လက်ရသိမ်းပိုက်ကာ နန်းတော်သို့ဝင်၍ ကြခတ်ဝါးရုံမင်းသမီးကို ဆောင်ကြဉ်းမည်ရှိသည်တွင် မင်းသမီးသည် ပျောက်နေလေသည်။ နန်းတွင်း နန်းပြင် လိုက်ရှာ၍လည်း မတွေ့ရချေ။ အထိန်းတော်ကြီးအား ဤအကြောင်းကိုမေးသောအခါ အထိန်းတော်ကြီးသည် နန်းတော်ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ကျောက်ရုပ်တစ်ရာကျော်လောက်ကို ညွှန်ပြပြီးလျှင် 'ထိုကျောက်ရုပ်များအကြားတွင် မင်းသမီးကလေးရှိပါသည်။ ရှာယူပါလော့'ဟု ပြောလေသည်။ မောင်သန်လျင်လည်း အထပ်ထပ် အခါခါ လိုက်၍ကြည့်သည်။ ကျောက်ရုပ်များမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အလွန်တူသဖြင့် ရှာ၍မရဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ အထိန်းတော်ကြီးကိုခေါ်၍ မေးပြန်ရာ 'ကျောက်ရုပ်များကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်ပါ။ နွေးနေသောအရာသည် မင်းသမီးကလေးဖြစ်ပါမည်'ဟုပြောလေသည်။ မောင်သန်လျင်

၃၀ ❖❖ မင်းသုတေဇ်

သည် ကျောက်ရုပ်တိုင်းကို စမ်းကြည့်ရာ နွေးနေသောအရာကိုတွေ့၍ ချီယူပြီးလျှင် နန်းတော် တွင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် မောင်သန်လျင်သည် သက်ကြီး ဝါကြီး ပညာရှိကြီးများနှင့် တိုင်ပင်၍ မြို့ကြီးတည်ရန် မြို့နေရာရှာကြလေရာ ခြင်္သေ့ရုပ်ပုံကိုတွေ့လေသည်။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ကျုံးများကို တူး၊ မြို့ရိုးများကို ဖို့၊ နန်းတော်ကြီးကိုတည်၍ မင်းသမီးကို လက်ဆွဲပြီးလျှင် နန်းတက်မင်းမူလေသည်။ မောင်သန်လျင် တည်သောကြောင့် ထိုမြို့ကို သန်လျင်မြို့ဟု ယနေ့တိုင် ခေါ်ဝေါ်လျက်ရှိကြလေသည်။ ■

မျိုးတူနွယ်တူဝိုင်းဝန်းကူ

ပုဂံပြည်တွင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး မင်းပြုခိုက် ရခိုင်ပြည်တွင် မင်းဘီလူး မင်းပြုလေသည်။ မင်းဘီလူး၏အမတ်တစ်ယောက်ကား ရခိုင်ပြည်၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လုယူရန် အမြဲကြံစည်နေလေရာ တစ်နေ့သော် အခွင့်ကောင်းပေါ်သဖြင့် မင်းဘီလူးကို ဖျောက်ဖျက်လျက် မင်းလုပ်လေသည်။ ထိုအခါ မင်းဘီလူး၏သား မင်းဘယသည် သားတော်လက်ယာ မင်းနန်းနှင့် သမီးတော်ရွှေကူသာတို့ကို လက်ဆွဲလျက် နန်းထဲမှ ရုပ်ဖျောက်ထွက်သွားပြီးလျှင် တောခိုနေရလေသည်။ တောတွင်း၌ အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ တောတိရစ္ဆာန်တို့ဘေးကို လည်း ကြောက်ရနှင့် ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်နေခိုက်တွင် “တကောင်းမင်းကြီး အဘိရာဇာ၏ အဆက် ငါတို့အမျိုးများသည် အရှေ့ပုဂံပြည်၌ မင်းပြုလျက်ရှိကြလေသည်။ အမျိုးများထံ သွား၍ အကူတောင်းအံ့” ဟုတွေးတောမိလေသည်။

မင်းဘယတို့ သားအဖသုံးဦးသည် မထင်ရှားသော ဆင်းရဲသားအသွင်ဖြင့် ဖိုးခေါင်

၃၂ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

တောင်ရိုးကြီးကို ဖြတ်ကျော်ကာ တစ်တောဝင် တစ်တောထွက်နှင့် ပုဂံပြည်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီးထံ ဝင်ကြလေသည်။ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးလည်း ကွဲကွာနေရသော ဆွေမျိုးရင်းချာကို ပြန်တွေ့ရသကဲ့သို့ အားရဝမ်းသာရှိလှသဖြင့် “ငါ၏ အမျိုးမင်းသုံးဖော်တို့အား ဝင်းတော်အိမ်တော် ကောင်းစွာပေး၍ ချမ်းသာအောင် စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုရမည်” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ကျန်စစ်သားမင်းကြီးသည် ရခိုင်ပြည်တွင် မင်းမူနေသော သူပုန်အမတ် မျိုးခြားမင်းကိုနှိမ်နင်းကာ မင်းဘယကို နန်းတင်ရန် မကြာခဏ သတိရသော်လည်း မိမိ၏ နိုင်ငံတော်အတွင်းတွင် အများပြည်သူတို့ ချမ်းသာကြောင်းကို နေ့မစဲ ညမလပ် ကြံစည်အားထုတ်ပြုလုပ်နေရသောကြောင့် နှစ်တွေ့သာကုန်၍ အကြံမမြောက်ဖြစ်ရလေသည်။

ကျန်စစ်သားမင်းကြီး မရှိနေဘဲ မြေးတော်အလောင်းစည်သူမင်း လက်ထက်သို့ ရောက်သော်လည်း မင်းဘယတို့၏ ရခိုင်အရေးကို မတွေးနိုင်အောင်ရှိလေသည်။ မင်းဘယတို့ မင်းသုံးပါးမှာကား နေပြည်တော်ရခိုင်မြို့ကို တမ်းတလျက်သာ ရှိကြသည်။ ထီးဖြူတော်တဖွေးဖွေး ပလ္လင်တော်တဝင်းဝင်းနှင့် နန်းဆောင်အသီးသီးတို့ကို မြင်ယောင်လျက်သာ ရှိကြရသည်။ မဟာမြတ်မုနိ ရှင်ပင်တော်ကိုလည်း ဖူးချင်လှ၍ စိတ်ထဲတွင် ထင်ယောင်လျက်သာ ရှိကြရသည်။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် သွားလာတပ်ခင်းလျက်ရှိသော ရခိုင်သင်္ဘောတပ်ကြီးကိုလည်း တွေ့မြင်ချင်လျက် ရှိကြရသည်။ ဤသို့ ရွှေချက်တော်သိုရာ ရာဇဋ္ဌာနီ ရခိုင်ပြည်ကြီးကို ထင်ရင်း မြင်ရင်း တမ်းတရင်းပင်လျှင် မင်းဘယမှာ ကံကုန်ရရှာလေသည်။

ရခိုင်မင်းသားတော် လက်ယာမင်းနန်နှင့် နှမတော် ရွှေကူသာတို့မှာ နေပြည်တော်နှင့်လည်းဝေး၊ ခမည်းတော်လည်း မရှိတော့သဖြင့် အားငယ်နွမ်းလျူရှိကြရသော်လည်း အလောင်းစည်သူမင်းတရားကြီးက ကောင်းစွာကြည့်ရှုထားသောကြောင့် သက်သာရာ ရကြလေသည်။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့သောအခါ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုလုပ်လေရာ လက်ယာမင်းနန်သည် ခမည်းတော်မင်းဘယ မကွယ်လွန်မီက မှာခဲ့သောစကားတို့ကို သတိရ၍ ရခိုင်တို့ခလေ့ နောက်ဆံထုံး ထုံးကာ မင်းကြီးမြင်အောင် ရှေ့တော်ဝယ် ခစားလေသည်။ ထိုအချင်းအရာကို မင်းကြီးမြင်လျှင် “နောင်တော် လက်ယာမင်းနန်၊ ကျွန်ုပ်မင်္ဂလာယူ၍ ဦးဆေးသော ဤအခါဝယ် နောက်ဆံထုံး ထုံး၍ အဘယ့်ကြောင့် မင်္ဂလာမဲ့ လုပ်ပါသနည်း” ဟု မေးလေသည်။ ထိုအခါ လက်ယာမင်းနန်က “အရှင်မင်းကြီး၊ သတ်တော်မူလျှင် သေရပါမည်။ အကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် သေအံ့သောအခါ၌ မှာခဲ့ပါသည်။ ဤမင်းကြီး ဘိုးတော်လက်ထက်ကစ၍ ဤမင်းကြီးလက်ထက်တိုင်အောင် ခစားဆည်းကပ်ပါလျက် မိရပ်ဖရွာကို မပြန်ရ မစိုးရဖြစ်၍ ငါလွန်လျှင် ဤမင်းကြီးမေ့လျော့တော်မူသော်လည်း

ငါတို့ရခိုင်ခေလှေ နောက်ဆံထုံး ထုံး၍ မင်းကြီးဦးဆေးမင်္ဂလာပြုတော်မူသောအခါဝယ် စေားလေဟု မှာတော်မူသည့်အတိုင်း နောက်ဆံထုံး ထုံး၍ ဖူးမြင်စေားပါသည်။ ဟု လျှောက်လေလျှင် အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် အလွန်သနားကရုဏာ ရှိတော်မူလေသည်။ ထို့နောက် အမတ်လက်ယာကို ဗိုလ်မှူးခန့်၍ သိန်းပစ္စည်းနှင့် ဗမာစစ်သည်တစ်သိန်းကို အုပ်ချုပ်၍ ကြည်းကြောင်း ချီတော်မူစေ၏။ သမိန်ဖြတ်စကို ဗိုလ်မှူးခန့်တော်မူ၍ မွန်စစ်သည် တစ်သိန်းကို အုပ်ချုပ်၍ လက်ယာမင်းနန်နှင့် ရေကြောင်းချီတော်မူစေ၏။ ဤသို့ ဗမာစစ်သည်အများ မွန်စစ်သည်အများတို့ အကူအညီဖြင့် စစ်ချီသွားပြီးလျှင် သူပုန်အမတ် မျိုးခြားမင်း၏ မြေမင်းပတိကို နန်းထက်၌သတ်၍ လက်ယာမင်းနန်ကို နန်းတင်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ရခိုင်နန်းရိုး အစစ်အမှန်တို့သည် ဆက်လက်ပြန့်ပွားကြပြန်သတည်း။ ■

သူရဲကောင်း ဓမ္မဇေယျ

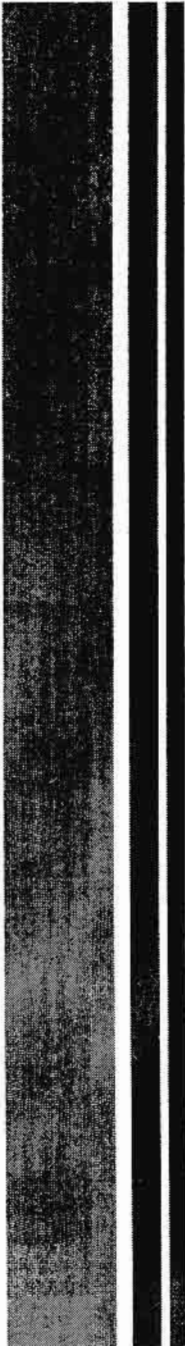
သက္ကရာဇ် ၆၀၈ ခုနှစ်ကစ၍ ရခိုင်ဘက်၌ ငနလုံးမည်သော မင်းအုပ်စိုးလေသည်။ ထိုမင်းသည် နှလုံးကောင်းမြတ်စင်ကြယ်သောကြောင့် ငနလုံးမင်းဟု တွင်လေသည်။ ထိုမင်းလက်ထက်ပြည်ရွာ ဝပြောသာယာရှိလေသည်။

ထိုအခါ ဘင်္ဂလားပြည်မှ ကုလားများနှင့် ဖိုးခေါင်တောင်ရိုးမှ သက်တို့သည် ပူးပေါင်းကြ၍ နိုင်ငံတော် မြို့ ကျေးရွာများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ထိပါးလာကြလေသည်။ နယ်ခြားတွင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသော အမျိုးသားတို့မှာ ချမ်းသာမရှိ၊ ပြေးကာလွှားကာနေကြရ၍ အငတ်ငတ် အမွတ်မွတ်ရှိကြလေသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါ ငနလုံးမင်းကြီးသည် ပြည်စိုးဓမ္မဇေယျနှင့် အမတ်ဆင်ကကြီးတို့ကို ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါအများ အပ်နှင်း၍ ရန်သူ သူ့ရန်တို့ကို နှိမ်နင်းရန် စေခိုင်းလေသည်။ တပ်ချီသွားသောကာလ တပ်ဦးတွင် ကျီးကန်းနှင့် ဖျိုင်းခွပ်ကြ၍ ကျီးအတောင်ကျိုးသည်ကို မြင်ကြရသောအခါ ပညာရှိများက နှိမ်တ်ဖတ်ကြ

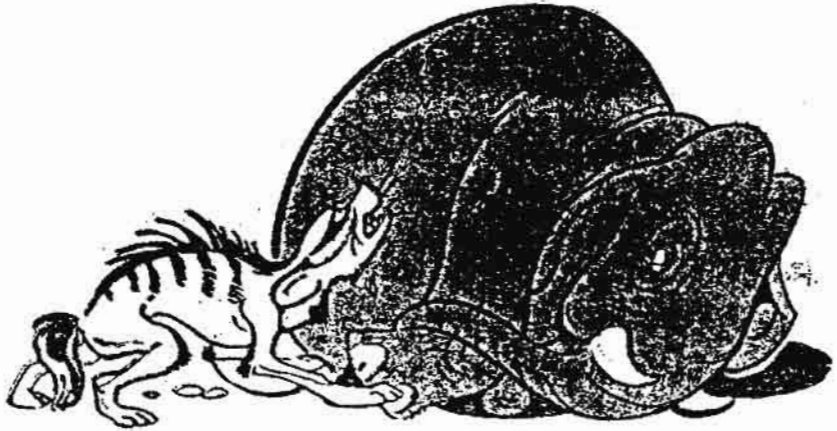
လေသည်။ “ကျီးနံ့ကုလား၊ ဗျိုင်းကားမြန်မာဖြစ်သည်။ ဗျိုင်းခွပ်၍ ကျီးအတောင်ကျီးသည်ကို ထောက်သော် ကုလားကိုမြန်မာတို့နိုင်မည်”ဟု ဖတ်ကြလေသည်။

ဓမ္မဇေယျလည်း ဆက်လက်ချီတက်သွားရာ စစ်တကောင်းမြို့၌ ကုလားတို့အင်အားကြီးစွာ ခံနေသည်ကို ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ ဖိစီးတိုက်ခိုက်လေ၍ ကုလားတို့ဆုတ်ရလေသည်။ ထို့နောက် ဓမ္မဇေယျတို့ ဆက်လက်ချီတက်ကြပြန်ရာ ဒါကာမြို့တွင် အခိုင်အလုံတပ်ကြီးတည်၍ ခံလင့်သော ကုလားအိမ်ရှေ့မင်းတပ်နှင့်အတူ တွေ့ရလေသည်။

တစ်ခုသောနံနက်တွင် ကုလားမင်းသားသည် ဗလဝါဟူသောဆင်ကြီးကို စီး၍ လက်နက်အပြည့်အစုံစွဲကိုင်ပြီးလျှင် တပ်ပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေသည်။ အမတ်စစ်သူကြီးဓမ္မဇေယျလည်း နတ်ယာဉ်ပျံဟူသော ဆင်ပြောင်ကြီးကိုစီး၍ လှံစွဲကိုင်ပြီးလျှင် တပ်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ လွင်သို့ရောက်၍ ကုလားမင်းသားနှင့် ရခိုင်စစ်သူကြီးတို့ စစ်ရေးပြိုင်ကြရာ ဆင်နှစ်စီးကို ချွန်းဖွင့်၍ လွှတ်ကြလေသည်။ ဆင်တို့လည်း စွန်ရဲထိုးသကဲ့သို့ တစ်ဟုန်တည်း အစွယ်ယှက်ကြသည်တွင် နတ်ယာဉ်ပျံက ကုလားဆင်ဗလဝါကို ပြင်းစွာဒဏ်ပေးဦးလေသောကြောင့် ဗလဝါဆင် ခေါင်းအလှည့်တွင် စစ်သူကြီးဓမ္မဇေယျသည် ချက်ကောင်းကိုကြည့်၍ လှံဖြင့်ထိုးသည်။ လှံသည် ကုလားမင်းသားကို နာကျင်စွာထိ၍ မြေသို့ကျလေရာ လက်ရဖမ်းမိလေသည်။ ထို့နောက် ဓမ္မဇေယျတို့သည် ဆက်လက်ချီတက်ကြပြန်ရာ မောက်သူဇာမြို့တွင် ခံနှင့်သော ဒီလီပဆာမင်းနှင့် တွေ့၍တိုက်ကြသည်။ ဒီလီပဆာမင်း ဆုတ်ရလေသည်။ ထိုအခါကျမှ စစ်မီးအေးလေတော့သည်။ နှလုံးထားမြင့်မြတ်ကြီးကျယ်သော ငနလုံးမင်းကြီးသည် လှံထိသော ကုလားမင်းသားကို ဆေးကုတော်မူ၍ ပျောက်လေလျှင် စစ်တွေမြို့ကို စားကျေးပေးတော်မူလေသည်။ နိုင်ငံတော်အတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အမှုတော်ထမ်းသော သူရဲကောင်းအမတ်ကြီး ဓမ္မဇေယျကိုလည်း မဟာဝေသဝဏ္ဏဟူသောအမည်ကို ပေးတော်မူ၍ ချီးမြှင့်ပြုစုတော်မူလေသည်။

မင်းသုဝဏ် ၏
ပဉ္စတန္ဒိပုံပြင်များ

ငကဲသာ ခွေးအ ဆင်သားစားပုံ

တစ်ခါတုန်းက တောကြီးတစ်ခုထဲမှာ
 ငကဲသာဆိုတဲ့ ခွေးအတစ်ကောင်ရှိသတဲ့။
 ခွေးအဆိုတဲ့ သတ္တဝါမျိုးက
 ကိုယ့်အစာ ကိုယ်ရှာမစားဘူးဆိုပဲ။
 ခြင်္သေ့တို့ ကျားတို့ ခုပ်စားပြီး ကျန်နေတဲ့
 အရိုးအရင်းကိုသာ လိုက်ရှာစားသတဲ့။
 တစ်နေ့ကျတော့ ငကဲသာဟာ
 တောလည်ရင်းနဲ့ ဆင်သေကြီးတစ်ကောင်ကို
 သွားတွေ့တာကိုး။
 သည်တော့ ဆင်သားစားမဟုဲဆိုပြီး

အားရပါးရ ပြေးကိုက်လိုက်တာ
ဆင်ရေခွံက မာလွန်း ထူလွန်းလို့
သွားတွေ
ကျိုးတော့မတတ် ဖြစ်သွားတာပေါ့။
အင်း၊ အရေခွံက
သည့်လောက် မာရင် ထူရင်
ငါတော့
ဆင်သား စားရမှာ
မဟုတ်တော့ပါဘူးလို့
တွေးပြီး ငေးခိုင်းနေတုန်းမှာ
ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်
တောထဲက ထွက်လာတာကို
မြင်လိုက်တာကိုး။
အင်း၊ ခြင်္သေ့ကြီး
သည်ဆင်သားကို စားရင်
ငါလည်း အရိုးအရင်းတော့
ကိုက်ရမှာပဲဆိုပြီး ခြင်္သေ့ကြီးကို သူ ခေယယ
ဆီးကြို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။
အို၊ တောကြီးသခင်၊ အရှင်ခြင်္သေ့ကြီး၊
အရှင်ခြင်္သေ့ကြီး ပွဲတော်တည်ရအောင်
ဟောသည် ဆင်သေကြီးကို
ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်နေပါတယ်။
အရန်သင့် ပွဲတော်တည်ပါလော့ လို့
ရှိခိုးဦးခိုက် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသတဲ့။

သည်တော့ ခြင်္သေ့ကြီးက
အားရဝမ်းသာ ကျေနပ်စွာနဲ့
ပြန်ပြောလိုက်တယ်။
မောင် မောင်ခွေးအ၊

၄၀ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ကျွန်ုပ်တို့ ခြင်္သေ့မည်သည်မှာ
သူတစ်ပါး သတ်ထားတဲ့သတ္တဝါကို
စားသုံးရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး။
သည်ဆင်သေကြီးကို
အမောင် သဘောအတိုင်း
စားသုံးဖို့ရန် ကျွန်ုပ် ပေးအပ်ပါတယ်လို့
ပြောဆိုပြီး
တောထဲကို ဝင်သွားပါလေရော တဲ့။

ခြင်္သေ့ကြီး ဝင်သွားလို့ ခဏအကြာမှာ
ကျားကြီးတစ်ကောင် ရောက်လာပြန်တယ်။
သည်တော့ ငကဲသာလည်း တွေးပြန်တယ်။
ဟိုခြင်္သေ့ကိုတော့ ရိုသေဟန်လုပ်ပြီး
ငါ လှည့်ထုတ်လိုက်ပြီ။
သည်ကျားကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။
ကျားဆိုတာက သတ္တိကောင်းတဲ့
သူရဲကောင်းမျိုး။ ကြောက်စရာကြီး။
သည်တော့ ပရိယာယ်မာယာနဲ့
ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး
လှည့်ထုတ်ရမှာပေါ့လေ။
ရှေးစကားလည်း အရှိသား မဟုတ်လား။
လာဘ်ပေးမရ မြှောက်မရ
ပရိယာယ်နှင့် အောင်တတ်စွ တဲ့။

သတ္တဝါတွေဟာ
ပရိယာယ်နဲ့သိမ်းသွင်းရင်
ကျွန်တွင်းကိုလည်း
ဆင်းကြတာပဲ မဟုတ်လား။
စကားဟောင်းကလည်း အဆိုသားပဲ။
ပင်လယ်ထဲမှာ ငုပ်ရှာရ

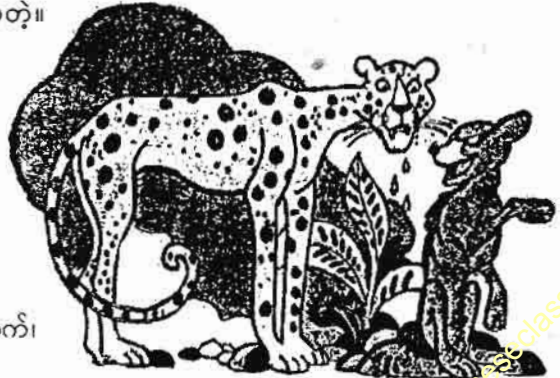
မာမာ ချောချော လုံးတိုင်းလှ
ပရိယာယ်နှင့်ထွင်းဖောက်က
ပုလဲလုံးကို ကြိုးသီရ တဲ့။

အဲသည်လိုတွေးပြီး ငကဲသာခွေးအဟာ
မျက်နှာကလေးငယ်ငယ်
စိုးရိမ်ဖွယ်မကင်းပုံနဲ့
ကျားကြီးကို ပြောသတဲ့။
အို၊ ဦးရီးတော် ရွှေကျား၊
အန္တရာယ်များတဲ့ သည်အရပ်ကို
ဘာကြောင့်များ ချဉ်းကပ်လာပါသလဲ။
ဟောသည် ဆင်သေဟာ
ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်
ခုတ်သတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်ထားဖို့
ပေးအပ်ခဲ့တာပါ။
သူ သွားတော့ အမိန့်ပေးပါသေးတယ်။
ဟေ့ ... ခွေးအ
တခြားက ကျားများလာရင်
ငါရှိရာ အမြန်ပြေးပြီး
သတင်းကို ပေးရမယ်တဲ့။
သည်တောထဲမှာ ကျားမျိုးပြုတ်အောင်
ငါ ဖြုတ်ဖို့ကြိုးစားနေတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
တစ်ခါတုန်းက
ငါသတ်တဲ့ ဆင်ကောင်ကြီးကို
ကျားတစ်စီး အလစ်ဝင်စားလို့
အသားဆို မကျန်တော့ဘဲ
အရိုးသာ ငါ စားရတော့တယ်။
အဲသည်ကတည်းက

၄၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ကျားဆိုရင် အရှင်မထားဘဲ
 အမျိုးဖြုတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်တဲ့။
 ခွေးအစကားကိုလည်း ကြားရော
 ကျားကြီးဟာ ထိတ်လန့်ပြီး
 ခွေးအကို တောင်းပန်ရှာတယ်။
 တူတော်မောင် မောင်ခွေးအ၊
 ကျုပ်ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းကို
 ခြင်္သေ့ကြီး မသိပါစေနဲ့။
 အခုပဲ ကျုပ်သွားပါတော့မယ်လို့
 ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့
 ကျားသတ္တဝါ
 ပြေးထွက်သွားပါလေရောတဲ့။

ကျားကြီး သွားလို့ ဘာမှ မကြာသေးဘူး။
 ကျားသစ်ပြောက်တစ်ကောင်
 ရောက်လာပြန်သတဲ့။
 သည်တော့ ငှက်သာခွေးအ
 အကြံထုတ်ရပြန်တယ်။
 ကျားသစ်ဆိုတာ
 သွား အင်မတန် ထက်တယ်။
 ဆင်ရေကိုတောင် ကိုက်ဖြတ်နိုင်သတဲ့။
 သည်တော့
 ကျားသစ်ကို ဆင်ရေဖြတ်ခိုင်းပြီး
 ဆင်သားကို
 ငါစားရရင် ကောင်းမှာပဲ လို့
 အကြံထုတ်ပြီး
 သူ လှမ်းအော်ပြောလိုက်တာက
 အို၊ တူတော်မောင် မောင်သစ်ပြောက်၊
 မရောက်မလာ နေလိုက်တာ

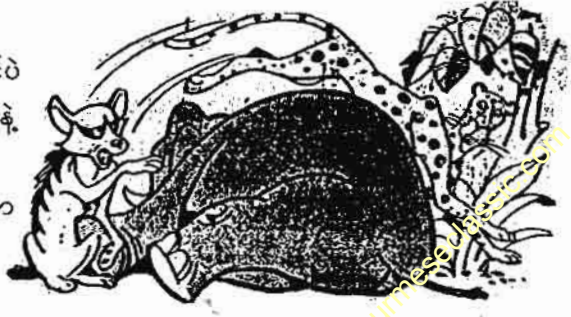
ကြာလှပါပြီကော။
 ။ ဓု ဘယ်အရေး ဘယ်ကိစ္စနဲ့
 ရောက်လာရပါသလဲ။
 ။ ည့်သည်ကို မျှော်နေတုန်း
 ဗြဲန်းဆို ရောက်လာတော့
 ဝမ်းသာလို့မဆုံးပါဘူးကွယ်။
 ။ ရူးစကားလည်း ရှိသကိုး၊ ကွဲ့။

**မျှော်တုန်းရောက်လာ၊ ဧည့်သည်ဟာ
 အာဂန္တု အစစ်တဲ့။**

သည်တော့ ကျုပ်က အိမ်ရှင်ပီပီ
 ။ ည့်သည်ကို ပြုစုရမှာပေါ့။
 ။ ဟောသည် ဆင်ကြီးကို ခြင်္သေ့ကြီးတစ်စီး
 ခုပ်သတ်ပြီး ကျုပ်ကို အပ်ခဲ့ပါတယ်။
 ။ နဲသည် ဆင်သားကို တူတော်မောင်
 စားကြည့်စမ်းပါ။
 ။ နဲ၊ မြန်မြန်တော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ နော်။
 ပြင်္သေ့ကြီးမလာခင်
 ။ နရခွဲပေါက်အောင် ကိုက်ပြီး
 ကတိုက်ကရိုက်ပြေးနိုင်မှ
 ။ သဘေးက လွတ်လိမ့်မယ်တဲ့။
 ။ ည့်တော့ ကျားသစ်က ပြန်ပြောတယ်။
 ။ နို၊ ဦးရီးတော် ခွေးအ၊
 ။ ည့်လိုဆိုရင်
 ။ ကျွန်တော် မစားလိုပါဘူး။
 ။ သက်ကြီး ဝါကြီးတွေ
 ။ မှုံးမထားတာ ရှိပါတယ်။
 ။ ကောင်းစားလို့က
 ။ နေတတ်ရ တဲ့။

၄၄ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ကျွန်တော် မနေတတ်ရင်
 ဒုက္ခတွေ့ရတော့မှာပေါ့တဲ့။
 သည်တော့
 ငကဲသာခွေးအက မြောက်ပေးပြန်တယ်။
 သည်လောက်လည်း
 အကြောက်မကြီးပါနဲ့လေ။
 ဆင်သားဆိုတာ စားရခဲဘိခြင်း။
 စားမှာသာ စားပါ။
 ဝါးမှာသာ ဝါးပါ။
 ခြင်္သေ့လာတော့
 ကျုပ် ပြောမှာပေါ့တဲ့။
 အဲဒါနဲ့ ဆင်သားစားချင်လို့
 သွားရည်ယိုနေတဲ့ ကျားသစ်က
 ဆင်ရေမာမာ ထူထူကြီးကို
 သူ့သွား ထက်ထက်မြဲမြဲနဲ့
 အားရပါးရ ကိုက်လိုက်ဖြတ်လိုက်တာ
 ခဏလည်းကြာရော
 အရေခွံပေါက်ပြီး
 အသားကို ရောက်တော့တာပေါ့။
 အသားပေါက်လာတာကိုလည်းမြင်ရော
 ခွေးအက အော်တော့တာပဲတဲ့။
 မြန်မြန်ဟော့၊ မြန်မြန်။
 ခြင်္သေ့ကြီးလာနေပြီတဲ့။
 ခွေးအက ခြောက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
 ကျားသစ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့
 လစ်တော့တာပေါ့။
 အဲသည်တော့မှ ငကဲသာခွေးအဟာ
 ဆင်သားကို ကိုက်ဝါးပြီး
 စားပါလေရော။

။။သည်လို စားနေတုန်း
ကခြားခွေးအတစ်ကောင် ရောက်လာတယ်။
သည်တော့ ငကဲသာက စာရွတ်တယ်။

ကြီးမြတ်သူကို ပူဇော်ပါ။
ရဲရင့်သူကို လှည့်စားပါ။
ကြောက်တတ်သူကို ပေးကမ်းပါ။
တန်းတူချင်းကို တိုက်ထုတ်ပါ။
မိမိလိုရာ ရမည်သာ
မှတ်ကြ လောကမှာ တဲ့။

ပျက်လိုလည်းပြီးရော
ရောက်လာတဲ့ ခွေးအကို
ကစ်ဟုန်ထိုး ပြေးပြီး ကိုက်လိုက်တာ
ခွေးအလည်း ကဆုန်ပေါက် ပြေးတော့တာပဲ။
။။သည်တော့မှ ငကဲသာခွေးအဟာ
။။ားရပါးရ တစ်ကောင်တည်း စတိုင်နဲ့
။။င်သားကို
။။ားပွဲထိုင်တော့တာပဲတဲ့။ ■

စကားပြောတဲ့ လိုဏ်ဂူကြီး

တစ်ခါတုန်းက တောကြီးတစ်ခုထဲမှာ
 ခြင်္သေ့ကြီးတစ်စီး နေသတဲ့။
 တစ်နေ့ကျတော့ အစာလိုက်ရှာပေမယ့်လည်း
 နေသာ ဝင်လုနီးရော ဘာတစ်ကောင်ကိုမျှ မရဘူးတဲ့။
 သည်တော့ ဝမ်းက ဆာ ဗိုက်က ဟာလွန်းတာမို့
 လမ်းမှာတွေ့တဲ့ လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုထဲ
 ဝင်ပြီး လျောင်းနေလိုက်သတဲ့။
 ဧကန္တ၊ မိုးချုပ်ရင် သည်လိုဏ်ဂူထဲကို
 တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်တော့ ငါစားဖို့
 ဝင်လာမှာပဲလို့ စဉ်းစားပြီး

လျောင်းနေသတဲ့။

အဲသည်အခါမှာ ခွေးအတစ်ကောင်ဟာ
သူ အိပ်နေကျဖြစ်တဲ့ အဲသည်လိုဏ်ဂူကြီးကို
ပြန်လာတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
လိုဏ်ဂူထဲကို ရုတ်တရက် သူမဝင်ဘူး။
သည်ခွေးအက အင်မတန် သတိရှိသတဲ့။
အဲဒါကြောင့်

ဂူဝကနေပြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်တယ်။
အို၊ လိုဏ်ဂူကြီး။ မိတ်ဆွေ လိုဏ်ဂူကြီးတဲ့။
ဒါပေမယ့် စကားပြန်မရဘူး။
သည်တော့ သူကဆက်ပြီးဆိုပြန်တယ်။
အို၊ မိတ်ဆွေလိုဏ်ဂူကြီး။

ကျွန်ုပ်တို့ပြုထားတဲ့ ကတိစကားကို
မေ့သွားပါပြီလား။

အပြင်မှာ အစာ ရှာရာက ပြန်လာရင်
ဂူဝက ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်မယ်။
အဲသည်အခါ မိတ်ဆွေလိုဏ်ဂူကြီးက
ပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်ရမယ်လို့
ကျွန်ုပ်တို့ ပြုထားတဲ့ ကတိစကားကို
မေ့သွားပါပြီလား။

အခု တုဏှိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေတာက
ဘာကြောင့်ပါလဲ။ သည်လိုဆိုရင်
တော်ရာကို ကျွန်ုပ်သွားပြီး အိပ်ပါတော့မယ်တဲ့။

အဲသည်စကားတွေကို ခြင်္သေ့ကြီးကြားတော့
သူ စဉ်းစားတာပေါ့။

အင်း၊ အပြင်က ခွေးအ နှုတ်ဆက်ရင်
လိုဏ်ဂူကြီးက ပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်လေ့ရှိတာကိုး။
အခုတော့ ငါ့ကို ကြောက်တာနဲ့

၄၈ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

လိုဏ်ဂူကြီးဟာ တုဏှိဘာဝေ
ဆိတ်ဆိတ်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ လို့
စဉ်းစားတယ်။

ကဲ သည်လိုဆိုရင်
ငါ ပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ရမှာပဲ။
နှုတ်ဆက်သံကြားလို့ သည်ခွေးအ
လိုဏ်ဂူထဲ ဝင်လာရင်တော့လား
ငါ အဆာပြေတော့မှာပေါ့တဲ့။

အဲသည်လိုစဉ်းစားပြီး
ဝမ်းကဆာဆာ ဗိုက်က ဟာဟာနဲ့
ပြန်အော်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တာ
ခြင်္သေ့ရဲ့ ကျယ်လောင်တဲ့အသံကြီးဟာ
လိုဏ်ဂူထဲမှာ ပဲ့တင်ခတ်ပြီး
မြိုင်ရပ်တစ်ခုလုံးကို ဟိန်းသွားတယ်ဆိုပဲ။
အို၊ ခြင်္သေ့အသံကြီးကိုလည်း ကြားရော
ဘာပြောကောင်းမလဲ

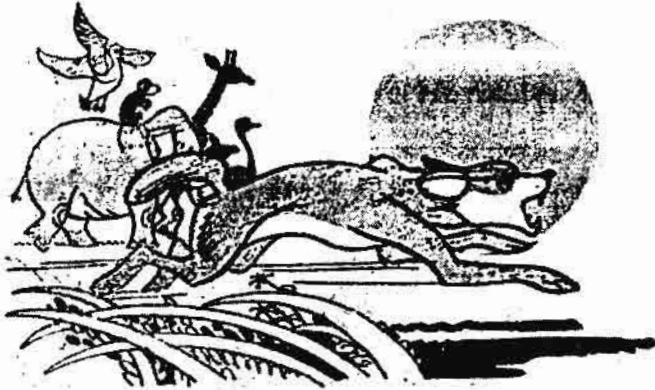
တောသားတွေဟာ ယုန်ရော၊ ကြွက်ရော
သမင်ရော၊ ဒရယ်ရော
ရှဉ့်ရော၊ မျောက်ရော
ဦးတည်မိရာ ပြေးလိုက်ကြတာ
တောကြီး ပြိုသွားတယ်ထင်ရအောင်
ဆူညံသွားတာပဲတဲ့။

အဲသည် ပြေးတဲ့တိရစ္ဆာန်အုပ်ကြီးထဲမှာ
ရှေ့ဆုံးက တိရစ္ဆာန်ကတော့
ဇာတ်လိုက်မင်းသား မောင်ခွေးအပေါ့။
ပြေးရင်းလွှားရင်း သူဆိုသွားတာကတော့
ကြောက်စရာကို သိတတ်ရင်
ချမ်းသာရမည် ပင်။
မဆင်ခြင်သူ လူမိုက်သား

ဒုက္ခတွေနဲ့ ညား။

တောကြား တောင်ကြားငါနေတာ
နှစ်ဂေါင်း များလှပါ။
တစ်ခါဖူးမျှ ငါ မကြား
စကားပြောတဲ့ လိုက်ရုများ
ဝါး ဟားဟားဟား ဟား တဲ့။ ■

စွာကျယ်ကျယ်စာငယ်မ

ရှေးရှေးတုန်းက အိန္ဒိယပညာရှိတွေ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။

ပေးသင့်တဲ့ခါ တောင်းသူမှာ
ကောင်းစွာ စစ်ဆေး အကြံပေး။။

ချိန်ခါ တလွဲ မတောင်းဘဲ
မိုက်မဲ စာလေး အကြံပေး။

မျောက်နှိပ်စက်ကို ခံရသေး
ပေးသင့်မှ ပေး တောင်းမှ ပေး တဲ့။

အဲသည်ပညာရှိစကား
 ဖြစ်လာရတဲ့
 အကြောင်းရင်းက ဒီလိုပါ။
 တောကြီးတစ်ခုထဲက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ
 စာဖိုနဲ့စာမ နှစ်ကောင်ဟာ
 သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းကို
 အသိုက်ကလေး တစ်သိုက် တွဲလောင်းဆွဲပြီး
 ဆောက်လုပ်ကာ
 သားတွေ သမီးတွေနဲ့ နေကြသတဲ့။

အဲသည် စာမိသားစုထဲမှာ စာမဟာ
 အတော်ကလေး စွာတယ်ဆိုပဲ။
 ဟိုလူ့အလုပ်မှာ ဝင်စွက်
 သည်လူ့အလုပ်မှာ ဝင်စွက်နဲ့
 အတော်ကလေး စပ်စုတယ်ဆိုပဲ။
 တစ်နေ့ကျတော့ တောကြီးထဲမှာ
 အခါမဟုတ်ဘဲ မိုးသီးတွေ ကြွတာကိုး။
 သည်တော့ သိပ်အေးတာပေါ့။
 ဖိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးတာပေါ့။
 ဆီးဖြူသီးလောက် ဖန်ခါးသီးလောက်
 မိုးသီးတွေဟာ တစ်တောလုံးမှာ
 တဖြုန်းဖြုန်းနဲ့ ကြွတာကိုး။
 ကယ်မှာ မအေးဘဲ မချမ်းဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလဲ။
 အဲသည်အခါ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ
 စာဖို စာမ မိသားစုနေတဲ့
 သစ်ပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်လာပြီး
 သစ်ပါးပျဉ်းကြီးထဲမှာ
 မံတကြိတ်ကြိတ် မေးတခိုက်ခိုက်
 ပျံလက်တွေ တကုပ်ကုပ် တကွေးကွေးနဲ့

၅၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

အအေးခိုပါသတဲ့။

အဲဒါကို အသိုက်ထဲကနေပြီး မြင်တော့

စွာကျယ်ကျယ် စာငယ်မက

အမယ်လေး၊

သနားစရာကြီးပါလား။

မျောက်ဆိုတာ လူလိုပဲ

ခြေတွေ လက်တွေနဲ့မို့

လူလိုပဲ အိမ်တွေဆောက်နေရင်

အခုလို အအေးဒဏ်ကို ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။

ငါတို့ ငှက်တွေတောင်

ခြေနှစ်ချောင်းတည်းနဲ့ အသိုက်ဆောက်တတ်သေးတာ။

သနားပါတယ်။ သူ့ကို အကြံပေးလိုက်ဦးမဲ့ပဲ။

အဲသည်လိုတွေတဲ့ပြီး

ပေးလိုက်တဲ့ အကြံကတော့

ခြေတွေ လက်တွေ ပုံစံယူ

လူနဲ့ မခြား တူလျက်သား

မိုးသီးကြွေလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်

တဲအုံကနား ဆောက်ပါလား တဲ့။

အိုဘယ့် ယောက်ျား မျောက်မင်းသား

တဲအုံကနား ဆောက်ပါလား တဲ့။

အဲဒါကို ကြားတော့

မျောက်ကြီး စဉ်းစားတယ်။

ဪ... သတ္တဝါတွေဟာ

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

တယ်အထင်ကြီးတာကိုး။

ဟောသည် စွာကျယ်ကျယ်နဲ့

စာငယ်မကို ကြည့်ပါလားတဲ့။
 သူပြောတာမှ ဟုတ်၊
 သူလုပ်တာမှ ဟန်
 သူကြံတာမှ မြတ် ပေါ့လေ။
 ဒါကြောင့်လည်း
 ရှေးစကားဟောင်း ရှိတာကိုး။
 တစ်တီတူးများဟာ သူများနဲ့ မတူဘူး။
 မိုးပြိုမယ်လို့ အထင်ရှိတဲ့အတွက်
 ညအိပ်တဲ့အခါ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို
 မိုးမျှော်ထောင်ပြီး အိပ်ကြသတဲ့။
 သူ့အထင်နဲ့သူ မှန်နေတာပေါ့လေ။

ကိုယ့်အထင်နဲ့ ကိုယ်ကျေနပ်
 ဟုတ် မဟုတ်ကို မသိတတ်။

မိုးပြိုလိမ့်မယ် သူ ထင်မှတ်
 ခြေထောက်မိုးမျှော် အိပ်သတတ်။

တစ်တီတူးငှက် အကြံချွတ်
 ကိုယ့်အထင်နဲ့ ကိုယ် ကျေနပ် တဲ့။

ကဲ၊ စွာကျယ်ကျယ်နဲ့
 သည်စာငယ်မကို ငါ
 ပြောပေးလိုက်ရဦးမှာပဲလေ ဆိုပြီး
 မိုက်ခိုက်တုန်နေရာက ဟောသည်လို
 မျှောက်ကြီးက ပြောလိုက်သတဲ့။

နားထင်သွေးရောက် ဘဝင်မြောက်
 သားပေါက်ကကျ စာခွေးမ။

၅၄ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

တိတ်တိတ် မနေ နင် နှုတ်ဟ
နှင့် အသိုက်ကို ငါ ဖျက်ချ။

လုပ်မိလိမ့်မယ် သတိရ
ကြီးစွာ ဖြစ်လိမ့် နင့်ဒုက္ခ တဲ့။

အဲဒါနဲ့လည်း

စွာကျယ်ကျယ် စာငယ်မဟာ

သတိမရဘူးတဲ့။

အိုဘယ့် ယောက်ျား

မျောက်မင်းသား၊

တဲအုံကနား ဆောက်ပါလားလို့

ထပ်တလဲလဲ ပြောနေတာပဲတဲ့။

သည်တော့ ချမ်းလွန်းလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ

နားပူနားဆာ လုပ်နေတာ ကြားရတော့

မျောက်ကြီး ဒေါသထွက်လာတာနဲ့

သစ်ပင်ပေါ်ကို တက်

တွဲလောင်းကျနေတဲ့ စာသိုက်ကိုဖျက်

စွာကျယ်ကျယ် စာငယ်မကို

နှိပ်စက်လိုက်ပါလေရောတဲ့။

အဲဒါကြောင့်

ချိန်ခါတလွဲ မတောင်းဘဲ
မိုက်မဲ စာလေး အကြံပေး။

မျောက်နှိပ်စက်ကို ခံရသေး။
ပေးသင့်မှ ပေး၊ တောင်းမှ ပေး လို့

ရှေးပညာရှိစကား ဖြစ်လာရပါတယ်။ ■

ဆင်ရိုင်းကြီးနဲ့ စာကလေး

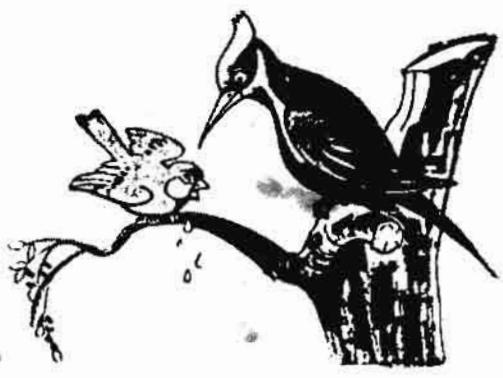
တောနက်ကြီးတစ်ခုထဲက
 ပန်းညိုပင်ကြီး အကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ
 စာဖိုနဲ့စာမ နှစ်ကောင်
 အသိုက်ဆောက်ပြီး
 သားသမီးတွေနဲ့
 ဖျော်ဖျော်ပါးပါး နေကြသတဲ့။

ဟစ်နေကျတော့
 တောဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်ဟာ
 လူဖျား အပြင်းဖျားလို့

၅၆ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ပန်းညိုပင်ကြီး အရိပ်မှာ လာခိုတယ်။
 နောက်တော့
 ကိုယ်ပူရှိန်က တိုးတိုးလာတာနဲ့
 မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာတဲ့အတွက်
 နှာမောင်းကြီးကို
 ဟိုယမ်း သည်ယမ်းလုပ်ရာမှာ
 စာကလေးတွေနေတဲ့ အကိုင်းကို
 ရိုက်ခတ်မိလေတော့
 အသိုက်ပျက်ကြပြီး
 စာပေါက်စကလေးတွေ
 သေကုန်ပါလေရောတဲ့။

စာဖိုနဲ့ စာမကတော့
 လွတ်ရာကို ပျံပြေးနိုင်လို့
 အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားကြပါတယ်။
 အဲသည်အခါ စာမကြီး ခများမှာ
 သားငယ် သမီးငယ်တွေ
 ပျက်စီးကုန်တဲ့အတွက်
 ဝမ်းနည်းပူဆွေး ဖြစ်ပြီး
 တမိုင်မိုင် တတွေတွေနဲ့
 ငိုကြွေး မြည်တမ်းနေတာကို
 မိတ်ဆွေ သစ်တောက်ငှက်က တွေ့တော့
 အဆွေမ၊
 သေသွားသူအတွက် ပူဆွေးနေလို့
 ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ။
 ရှေးကစကား
 သည်လိုရှိတယ်မဟုတ်လား။

သေပျောက်သူကို တတွေတွေ့

ပညာရှိများ မပူဆွေး။
ပညာရှိနှင့် လူ့ဇာလ
သည်နေရာမှာ ကွာခြားကြ တဲ့။

သည်ရေးစကား အင်မတန် မှန်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့
ဟောသည် ဆင်ရိုင်းကြီးကိုတော့
ဆုံးမရမှာပဲ။ အဆွေ သစ်တောက်ငှက်ဟာ
မိတ်ဆွေစစ် မှန်ပါရင်
တတ်နိုင်သလို ဝိုင်းကူပါလို့
စာမကြီးက ပူဆွေးသောက
ဒေါထထနဲ့ ပြောပြသတဲ့။

သည်တော့
သစ်တောက်ငှက်က ပြန်ဖြေတယ်။

အရေးကြီးရင် သွေးစည်းနိုင်မှ
မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်ဖြစ်မှာပေါ့။
ကျုပ် ဝိုင်းကူပါမယ်။ စိတ်ချပါ။
အဆွေ သိတယ်မဟုတ်လား။
ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး တယောသံခေါ်တဲ့
ခြင်မကြီးကို သိတယ်မဟုတ်လား။
ယူဆီကို ခေါ်သွားပြီး
ယူနဲ့အတူ အဆွေမကို ကူညီပါ့မယ်လို့
ပြောရင်း ဆိုရင်း
ခြင်မကြီးဆီကို သွားကြတယ်။

ဂါ။ အဆွေ ခြင်မ၊
ဟောဒါက ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ စာမပါ။

၅၈ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ဆင်ရိုင်းကြီး နှိပ်စက်လို့
 သူ့သားသမီးတွေ တစ်မြုံလုံး
 အသက်ဆုံးကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့်
 ဆင်ရိုင်းကြီးရန်ကို နှိမ်နင်းဖို့ ကြံရာမှာ
 အဆွေမကလည်း ဝိုင်းကူပါလို့
 သစ်တောက်ငှက်က ပြောတယ်။
 သည်တော့ ခြင်မကြီးက တယောသံက
 ပြန်ပြောတယ်။
 အို၊ အဆွေသစ်တောက်ငှက်၊
 ကျုပ် ဝိုင်းကူဖို့ အသင့်ပါ။
 ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မိတ်ဆွေ
 ဖားတလက်ကြီး ရှိသေးတယ်။
 သူ့ဆီသွားပြီး
 အကြံတောင်းချင်ပါသေးတယ်။
 အကူအညီလည်း
 တောင်းချင်ပါသေးတယ်လို့ ဆိုပြီး
 စာမရယ် သစ်တောက်ငှက်ရယ်
 ခြင်မကြီးရယ်
 ရေအိုင်တစ်ခုကို သွားကြတာပေါ့။
 ရောက်တော့ ခြင်မကြီးက
 လှမ်းအော်ပြီး ခေါ်လိုက်သတဲ့။

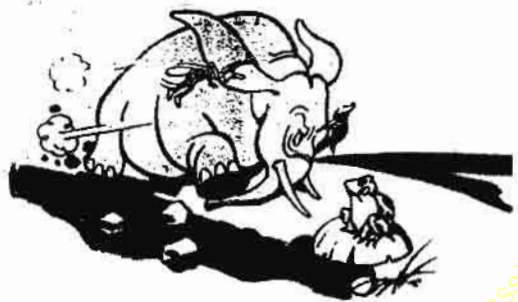
အို၊ အဆွေဖား၊ အဆွေဖား၊
 အရေးကြီးလို့
 သွေးနီးရာကို ကျုပ် လာခဲ့ပါတယ်။
 ထွက်ခဲ့ပါဦးတဲ့။

သည်တော့ ဖားကြီးဟာ
 ရေစပ်ချုံကြားက ထွက်လာတယ်။

သည်အခါ
 မောင်ရိုင်းကြီးလုပ်ပုံကို ရှင်းပြပြီး
 ဖားကြီးကို အကြံပေးဖို့နဲ့ ဝိုင်းကူဖို့
 ကောင်းပန်ကြတာပေါ့။

ပို၊ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတစ်စု
 စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ကြံရရင်
 သည်ဆင်ရိုင်းကြီး ခံနိုင်ပါ့မလား။
 ကဲ၊ အကြံပေးမယ်။ နားထောင်ကြ။
 မြင်မကြီး တယောသံက ဆင်နာကြီးရဲ့
 နားပေါက်ဝမှာ တဝီဝီမြည်ပေး။
 သည်အခါ ဆင်နာကြီးက
 တယောသံမှတ်ပြီး
 နားစိုက်ထောင်လိမ့်မယ်။
 သည်အခါ သစ်တောက်ငှက်က
 နှုတ်သီးထက်ထက်နဲ့
 ဆင်နာကြီးရဲ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကို
 ပေါက်ပြီး ဖောက်လိုက်။
 သည်အခါ ကျုပ်က
 ချောက်တစ်ခုရဲ့ ကမ်းပါး
 မစွန်းကနေပြီး အော်လိုက်မယ်။
 သည်အခါ ကိုယ်ပူလို့ ရေငတ်နေတဲ့
 ဆင်နာကြီးက ဖားအော်ရင်
 ရေရှိမှာပဲ ဆိုပြီး ရေလာအရှာမှာ
 ကမ်းပါးစောက်က ချောက်ထဲကျပြီး
 ကဝဇာတ် သိမ်းရမှာပေါ့လို့
 မကြံပေးတယ်။

သည် အကြံကို အားလုံးသဘောကျပြီး

၆၀ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ခြင်မကြီးက

ဆင်နာကြီးရဲ့ နားပေါက်ဝမှာ

တဝီဝီ မြည်။

ဆင်နာကြီးက တယောသံမှတ်ပြီး နားစိုက်ထောင်။

သစ်တောက်ငှက်က နှုတ်သီးထက်ထက်နဲ့

မျက်စိနှစ်လုံးကို

ပေါက်ပြီးဖောက်ပစ်။

ဖားကြီးက ကမ်းပါးစောက်မှာ

ဖားသံတကြော်ကြော်နဲ့ အော်။

ရေငတ်တဲ့ ဆင်နာကြီး ရေရှာအသွား

ကမ်းပါးစောက်က ချောက်ထဲကျပြီး

ဘဝဇာတ် သိမ်းရပါလေရောတဲ့။

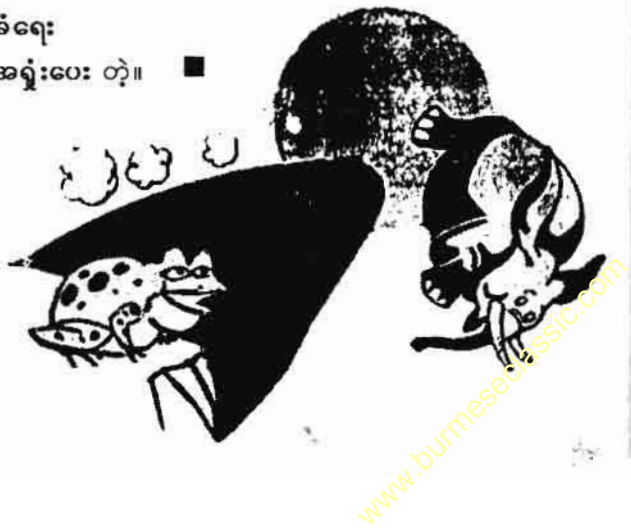
ဒါကြောင့် စကားစဉ် ဖြစ်လာတာက

သစ်တောက်ငှက်နှင့် စာကလေး

ဖားတလက်နှင့် ခြင်ကောင်သေး

စည်းလုံး ညီညာ ခုခံရေး

ဆင်ပြောင်ကြီးပင် အရှုံးပေး တဲ့။ ■

လူလိမ်ကြီးသုံးယောက်

ကစ်ခါတုန်းက တစ်ဦးသော ယဇ်ပုဏ္ဏား
ယဇ်ပုဇော်ရန် ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ထမ်းလိုသွား။

လူလိမ်ကြီး သုံးယောက် ဆိတ်ဝဆိတ်လှလေးကို မြင်
“ဆိတ်သား စားရအောင်” ဆိုကာ ကောက်ကျစ်စွာ တိုင်ပင်။

ကိုင်ပင်ပြီးတော့ တောထဲက ချုံကြိုချုံကြား
ဖဝတ်လဲပြီး တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ ထွက်ခွာသွား။

ပျားပြီးတော့ လက်ဦးတစ်ယောက် ချုံကြားက ထွက်လာ

၆၂ ❖❖ ဖမ်းသုဂံ

“အလို ပုဏ္ဏားမြတ်၊ ခွေးကြီး ထမ်းလို့၊ ဗျာ”

“ခွေးနဲ့ မြည်းလား၊ အာဏာသားနဲ့ ကြက်ဖ
ကုလားအုတ် ထိရင်၊ သနတတ်တယ် ဗျ”

လှမ်းပြောလိုက်တော့ ပုဏ္ဏားကြီး ဒေါသဖြစ်
“ဟေ့၊ ကန်းသလား။ ငါ ထမ်းလာတာ ဆိတ်ကွ”
ဟု အော်ဟစ်။

သည်တော့ လူလိမ်က မျက်နှာချိုနဲ့ ဆို
“သည်းခံပါခင်ဗျာ၊ ကန်တော့ပါရဲ့ အရှင့်ကို”

သို့ဖြင့် ပုဏ္ဏားကြီး ခရီးဆက်သွားပြန်ရာ
လူလိမ်တစ်ယောက် ချုံကြားက ထွက်ပြန်လာ။

“အလို ပုဏ္ဏားမြတ်၊ နွားသေကြီး ထမ်းလို့လား၊
အသေကောင် မထိရဘူး၊ ကျမ်းထွက် စကား။
မတော်လို့ ထိမိရင် နွားနို့ လှူပါ၊
ဥပုသ်စောင့်ရမယ်လို့လည်း ကျမ်းက မှာ”

လှမ်းပြောလိုက်တော့ ပုဏ္ဏားကြီးက ဒေါသဖြစ်
“ဟေ့ ကန်းသလား၊ ငါ ထမ်းလာတာ ဆိတ်ကွ” ဟု အော်ဟစ်။

သည်တော့ လူလိမ်က မျက်နှာချိုနဲ့ ဆို
“သည်းခံပါခင်ဗျာ။ ကန်တော့ပါရဲ့ အရှင့်ကို”

သို့ဖြင့် ပုဏ္ဏားကြီး ခရီးဆက်သွားပြန်ရာ
လူလိမ် တစ်ယောက် ချုံကြားက ထွက်ပြန်လာ။

“အလို၊ ပုဏ္ဏားမြတ်၊ မြည်းကြီးထမ်းလို့လား၊
ထမ်းမိရင် ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ပစ်ပါ ဗျား။
ရုခဲ ပစ်ခဲ့ သည်မြည်းယုတ်မာကြီးကို
ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ဖို့ မြစ်ထဲဆင်းပါ” ဆို။

သည်တော့ ပုဏ္ဏားလည်း တွေဝေပြီး စဉ်းစား
“ငါ ထမ်းလာတာ မကောင်းဆိုးရွားများလေလား။
ဆိတ် ထမ်းလာရာက ခွေးယုတ် ဖြစ်လိုဖြစ်၊
ခွေးယုတ်က တစ်ခါ နွားသေ ပြောင်းပြီးဖြစ်။
ခုတော့ နွားသေမဟုတ်ပြန်ဘူးတဲ့။ မြည်းဖြစ်သွား။
ဧကန္တ လှည့်စား ရုပ်ပြောင်းနေတာ မကောင်းဆိုးရွား”
စဉ်းစားရင်း ပုဏ္ဏား ထိတ်လန့်ပြီး အမြန်မနေ့
ဆိတ်ကို ပစ်ချ အိမ်ကို ဒုန်းစိုင်းပြီးပြန်ပြေး။

သူပြန်ပြေးတော့ လူလိမ်ကြီးသုံးယောက်ဟာ
ဆိတ်ကို ဖမ်းပြီး ချက်စားလိုက်ကြပါလေရောဗျာ။

အကြံပိုင်တဲ့ လူလိမ်များ
ဟိုမှာ သည်မှာ လိမ်ညာစား
ကောင်းစွာ ရှောင်ရှား သတိထား။ ■

သူမိုက်ကျေးဇူး

ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ပုဏ္ဏားတစ်ဦး
ရွာတစ်ရွာမှာ တစ်ခါတုန်းက ရှိခဲ့ဖူး။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် လက်သည်းတွေ ရှည်လျား
ဝတ်စား ဆင်းရဲ ကျောမွဲကြီးနဲ့ ညှင်းပြောက်ကျား။

လူတစ်ဦးက သနားကြင်နာလို့
နွားငယ်နှစ်ကောင် လက်ဆောင်ပေးတယ် မွေးစားဖို့။

ပုဏ္ဏားလည်း တောင်းခံရသမျှ

အကောင်းတွေ ကျွေး၊ နွားကလေးတွေ ဝလို့လှ။

နွားညီနောင်ကို သူခိုးမြင်သောအခါ
နိုးပြီးရောင်းရင် ဈေးကောင်းရမယ် တွေးမိပါ။

ဒါနဲ့ သူခိုး ညမိုက်ထွက်လို့သွား
လမ်းဘေး မှောင်ဝယ် ကြောက်ဖွယ်သူနဲ့ ဆုံမိညား။

မှတ်ဆိတ်ရှည်နဲ့ သွားတွေ ကျိုးကျဲကျဲ
နာရောင် မောက်တက် ပါးဟောက်ပက်နဲ့ မျက်စိပြို။
အမယ်လေးမျှ လန့်စရာကြီးပါလား
မိတ်ဆွေ ဘယ်သူလဲ သဲကွဲအောင်ပြောပါဗျား။

သိချင်ယင် ပြောမယ် ငါက တစ္ဆေ
သူသာန်တစ်စ သင်္ချိုင်းဝက လာတယ်လေ။

မင်းကကော ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းကွာ
ပုဏ္ဏားနွားကို ခိုးမလို့ လူဆိုးကျွန်တော်ပါ။

ဟုတ်လိုက်လေကွယ်၊ နှစ်ယောက်သား ငါတို့
ငါကလည်း ပုဏ္ဏားအစိမ်းဝါးပြီး စားမျိုမလို့။

ကစ္ဆေနဲ့ သူခိုး အဖွဲ့ဖြစ်သွား
ပြဲထဲ ဝင်ချောင်း ပုန်းအောင်းပြီး အချိန်စောင့်စား။

ပုဏ္ဏားကြီးအိပ်မောကျလို့ ဟောက်တော့
ကစ္ဆေက ထပြီး စားမယ် ပြင်ပါလေရော။

နူးတွေ ရုန်းလို့ ဆူညံသွားရင်ကွယ်

၆၆ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ပုဏ္ဏားနိုးပြီး ငါ့အကျိုး ပျက်ရပါလိမ့်မယ်။

ပုဏ္ဏားကိုလည်း စားလို့ ဆူညံရင်လည်း ကျုပ်အကြံ ပျက်လို့ ခက်ရမှာ အမှန်ပဲ။

သူတို့ ငြင်းခုံကြ ဆူဆူညံညံ လူကို အရင်စားမယ် နွားကို အရင် ခိုးမယ်နဲ့။

ဒါကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီး နိုးပါလေရော
သည်တော့ သူခိုးက ပုဏ္ဏားကို တိုင်လို့ပြော။
ဟောဒါ တစ္ဆေ သင်္ချိုင်းက သူ လာ
ပုဏ္ဏားကြီးကို အစိမ်းဝါးပြီး စားမျိုမလို့ပါ။

အောင်မယ် သူကလည်း နွားသူခိုးပါ
ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့နွားတွေကို မောင်းပြီး ရောင်းစားမလို့ လာ။

သည်တော့ ပုဏ္ဏားကြီး မနှုန်တွေကို ရွတ်
တစ္ဆေကောင် အသည်းအေးပြီး ပြေးရာ လက်လွတ်။

တစ်ခါ သူခိုးကို တင်းပုတ်နဲ့ လိုက်ရော
သူခိုးလည်း နွားနဲ့ ဝေးပြီး ပြေးရပါလေရော အမော။

သူခိုးကြောင့် လူမသေ တစ္ဆေကြောင့် နွားမပျောက်
ကျေးဇူးတွေ တင်ထိုက်တဲ့ သူမိုက်ကြီး နှစ်ယောက်။

သံကိုကြွက်စားသားကိုစွန်ချီ

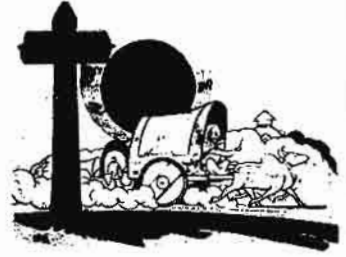
သူငယ်ချင်းရယ် ငါ ကုန်ရောင်းသွားရန်ဖို့
 ငွေချေးစမ်းပါ အပေါင်ထားပါမယ်လို့
 ကုန်သည်တစ်ဦး တောင်းပန်ပြောဆိုသောအခါ
 ဘာပစ္စည်းမျိုး ပေါင်ခဲ့မှာလဲ၊ ပြန်မေးပါ။

ဟို့ဘိုး တို့ဘွား ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဟောင်း
 ပိုလ်တစ်ထောင် လေးတဲ့ သံချိန်ခွင်ပေါင် တစ်ချောင်း။

ကောင်းပြီ၊ ပေးခဲ့။ ရော့ မင်း လိုတဲ့ငွေ
 ပြန်လာတဲ့အခါ ရွေးဖို့ မမေ့နဲ့ဟေ။

၆၈ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

အဲသည်လိုနဲ့ ကုန်သည် ကုန်ရောင်းထွက်ပါ
အမြတ်အစွန်းရတော့ ရပ်ရွာကို ပြန်လာ။

သူငယ်ချင်းရယ် ငါ့ချိန်ခွင်ပေါင် ပြန်ပေး
မင်းဆီက ချေးငွေ အတိုးနဲ့ ယူပါလေး။

ငွေရှင်က သည်တော့ လိမ်ပြောလိုက်သည်မှာ
မင်း သံချိန်ခွင်ပေါင်ကို ကြွက်စားသွားတယ်ကွာ။

ဪ ... ဖြစ်ရလေ။ ကိစ္စမရှိဘူးဗျား။
ရေချိုးသွားမလို့ မင်းသား ထည့်လိုက်ပါလား။

ဟေ့ ... လူကလေး၊ ငါ့မိတ်ဆွေနဲ့ လိုက်သွားပါ
ရေချိုးဆိပ်မှာ ခေါင်းလျှော် ရေချိုးမလို့ကွာ။

ငွေရှင်သားကိုခေါ်ပြီး ရေဆိပ်ကို သူ ဆင်း
ရေချိုးမင်္ဂလာ လုပ်ဆောင်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း
သားငယ်ကို ကျောက်ဂူထဲ သွင်းလှောင်ဖိနှိပ်
ကျောက်တုံးကြီးကြီးနဲ့ ဂူပေါက်ဝကို ဆို့ပိတ်။

ပြီးလျှင် ငွေရှင် အိမ်ကို တစ်ယောက်တည်း သွား
ငွေရှင်က လှမ်းမေးတယ် ဘယ်မှာလဲ ငါ့သား။

မင်း သားချစ်ကလေးကို သူငယ်ချင်းရယ်
စွန်ကြီးတစ်ကောင် ထိုးသုတ် ချီယူသွားပါတယ်။

မဟုတ်တာ မပြောပါနဲ့။ မင်း လူယုတ်
ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ရုံးသွား သူ မဟုတ်လုပ်။

ပျံ့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး ရုံးကို ရောက်လာ
ပုခမိန်က စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ချက် ချပါ။

ပူ စွန်ချီတယ်ဆိုတာ မဟုတ်စကား
(၁)ရ ချက်ချင်း ထုတ်ပေးလိုက်ပါ သည်လူ့သား။

သည်တော့ တရားခံက ပြန်လျှောက်သည်မှာ
သံကို ကြွက်စားလို့ သားကို စွန်ချီရပါ။
ကျွန်တော် ပေါင်ထားတဲ့ သံချိန်ခွင်ပေါင်ကို
ကြွက်စားလို့ မပေးနိုင်ဘူး သူ အလျင်ဆို။

သုခမိန်ကြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါတော့
သံကို ကြွက်စားလို့ သားကို စွန်ချီတာပေါ့။

သည်တော့ သုခမိန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
သံကို ပြန်ပေး သား ပြန်ပေးပြီး ကျေအေးကြ။

သည်ကတည်းက စပြီး စကားပေါ်လာ
သံကို ကြွက်စားလို့ သားကို စွန်ချီရပါတဲ့။ ■

အထင်မှားလို့ သားချစ်မြွေပါ ဆုံးရရှာ

ဟိုရှေးရှေးတုန်းက

အိန္ဒိယပြည်က ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ

ပုဏ္ဏားကြီး လင်မယား ရှိပါသတဲ့။

ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ နာမည်က ဦးဒိဗ္ဗတဲ့။

သူတို့မှာ သားကလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားတော့

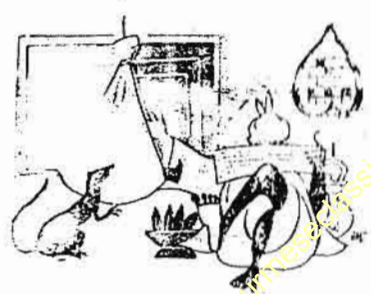
ပုခက်ကလေးနဲ့ ထည့်ပြီး သိပ်ထားလေ့ရှိပါတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ပုဏ္ဏားမဟာ

တောထဲကို ထင်းခွေသွားရင်း

တောရေ တောင်ရေ ကျလို့ မျောပါလာတဲ့

မြွေပါကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့တာနဲ့
 ကောက်ယူလာပြီး မိမိသားငယ်နဲ့အတူ
 မွေးထားလိုက်ပါတယ်။
 အင်မတန်လည်း ချစ်တယ်ဆိုပဲ။
 သားကို ရေချိုးပေးရင် မြွေပါကိုလည်း ရေချိုးပေးသတဲ့။
 သားကို နဲ့သာပျောင်း လိမ်းပေးရင်
 မြွေပါကိုလည်း လိမ်းပေးသတဲ့။
 သားကို နို့တိုက်ရင်
 မြွေပါကိုလည်း နို့တိုက်သတဲ့။
 အဲသည်လို အင်မတန်ချစ်ပေမယ့်
 ပုဏ္ဏားမက မြွေပါလေးကို မယုံဘူး။
 မြွေပါဆိုတာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ပဲ။
 စိတ်မချရဘူးလို့ သဘောထားသတဲ့။
 တစ်မနက်ခင်းမှာ
 ပုဏ္ဏားမက သူ့ခင်ပွန်း ပုဏ္ဏားကြီးကို
 ဟောသည်လို ပြောတယ်။
 ပဏ္ဍိတ်ကြီး။
 ကျွန်မ ရေခပ်သွားချေဦးမယ်။
 သားကလေးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။
 မြွေပါရန်က ကင်းအောင် ဂရုစိုက်ပါနော်တဲ့။
 အဲသည်လို ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့
 ရေအိုးကို ရွက်ပြီး ပုဏ္ဏားမဟာ
 စမ်းချောင်းရှိရာ တောစပ်ကို ထွက်သွားပါလေရော။
 သားငယ်ကလေးက ပုခက်ထဲမှာ
 အိပ်ပျော်လျက်။
 မြွေပါကလေးက ပုခက်နားမှာ
 ဟစားလျက်။
 ပုဏ္ဏားကြီးက ပုရပိုက်ဖွင့်ပြီး
 စာဖတ်လျက်။

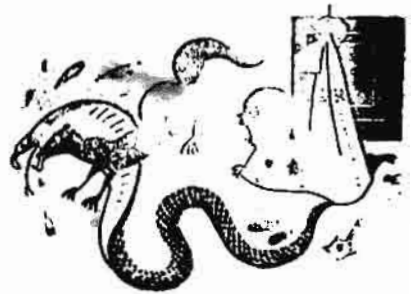

၇၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ခဏကြာတော့ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ
 တသမ်းသမ်း တဝေဝေနဲ့ ထိုင်ရာက ထပြီး
 ဆွမ်းခံသွားဦးမယ်လေလို့
 ပြောရင်း ဆိုရင်း ရွာထဲကို ထွက်သွားပါလေရော။
 အဲသည်တုန်းမှာပဲ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ဟာလေ
 ကောက်တီကောက်ကျေး ရင်ဘတ်နဲ့ တွားပြီး
 ချုံပုတ်တစ်ခုထဲက ထွက်လာတာကို
 ပုခက်နားမှာ ခုန်ပေါက်ကစားနေတဲ့
 မြွေပါက လှမ်းပြီး မြင်လိုက်တော့
 အမယ်လေး၊ သည်မြွေဟောက်ဟာ
 ငါ့ညီတော် လူကလေးကို ကိုက်တော့မှာပဲ ဆိုပြီး
 ပြေးထွက်သွားသတဲ့။

မြွေနဲ့ မြွေပါဆိုတာက ကမ္ဘာ့ရန်ကွဲ။
 ဘယ်တော့မှ မတည့်ဘူး။
 သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ကြဆုံကြရင်
 မြွေကလည်း ပေါက်တာပဲ။
 မြွေပါကလည်း ရှောင်တာပဲ။
 အတော်ကြာလို့ မြွေ မောသွားတဲ့အခါ
 မြွေပါက ချက်ကောင်းကို ဝင်ကိုက်ပြီး
 သတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့။

အခုလည်း သည်လိုပဲ
 မြွေပါကလေးက မြွေကြီးနဲ့ စစ်ခင်းပြီး
 နောက်ဆုံး သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ
 အတုံးတုံးအတစ်တစ်ဖြစ်အောင်
 ကိုက်ဖြတ် သတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။
 ပြီးတော့မှ သူ့သခင် ပုဏ္ဏားမကြီး ရှိရာကို
 ပြေးတော့တာပဲ။

ပူက လူကလေးကို မြွေဟောက်ကြီးဘေးက
 ဟာကွယ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ပြချင်တာကိုး။
 ပါကြောင့် ပုဏ္ဏားမကြီးဆီကို ပြေးတာပေါ့။
 လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့
 ရေအိုးကြီးရွက်လာတဲ့ ပုဏ္ဏားမကြီးနဲ့သွားဆုံတယ်။
 သည်တော့ ပုဏ္ဏားမကြီးက မြွေပါရဲ့ကိုယ်မှာ
 သွေးတွေ သံတွေ တရဲရဲဖြစ်နေတာကို မြင်တာပေါ့။
 ဧကန္တ၊ ငါ့သားငယ်ကို သည်မြွေပါ
 ကိုက်သတ်ခဲ့ပြီ။
 သားအရင်းလို ငါက ချစ်လျက်နဲ့
 သည်လို ရက်စက်တာကိုးလို့
 မဆင်မခြင် အထင်မှားပြီး
 ဦးခေါင်းပေါ်က ရေအိုးကြီးကို လှိမ့်ချလိုက်တာ
 မြွေပါကလေးရဲ့အပေါ် ရေအိုးကျပြီး
 မြွေပါကလေး သေပါလေရောတဲ့။
 သည်တော့ ကဲ၊ မှတ်ရောဟဲ့။ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းလို့
 ဆိုဆိုပြောပြော ဒေါတစ်လှည့် မောတစ်လှည့်နဲ့
 အိမ်ကို ပြန်ပြေးပြီး ကလေးကို ရှာတော့
 ပုခက်ထဲမှာ ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့
 ကောင်းကင်ကို စကားပြောနေတဲ့
 သားကလေးကို တွေ့တော့မှ
 အမယ်လေး၊ မှားကုန်ပါပေါ့လားဆိုပြီး
 ဦးခေါင်းကို လက်နဲ့ပုတ်လို့
 ပုဏ္ဏားမ ငိုပါလေရော။
 နောက် ပုဏ္ဏားကြီးဆွမ်းခံရာက
 ယာဂုခွက်နဲ့ ပြန်လာတာမြင်တော့
 မီးပြီး ရန်တွေ့တာပေါ့။
 မျှင့်ကို စောင့်နေပါဆိုတာ မစောင့်လို့
 ဝေဒ အကုန်မှားကုန်ရပြီ။

၇၄ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ရှင် လောဘကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ အစားကို ခုံမင်လို့

အခု သားချစ်မြွေပါ ဆုံးရပါပြီကောလို့

ရင်ဘတ်စည်တီး ရှိုက်ကြီးတင်နဲ့

ငိုပွဲကြီး ဆင်ပါလေရောတဲ့။

အထင်မှားလို့

သားချစ် မြွေပါ၊ ဆုံးရရှာသည်

ရင်နာဖွယ်ကြီးပါတကား တဲ့။ ■

အရပ်လူကြီး ဦးစွယ်ထက်

တစ်ခါတုန်းက

မိမိအိပ်ကျွန်း၊ ကြီးပွားရေးတိုင်းပြည်မှာ
ဦးစွယ်ထက်ဆိုတဲ့ အရပ်လူကြီးတစ်ဦးရှိသတဲ့။
ဦးစွယ်ထက်ဟာ ရပ်ရေး၊ ရွာရေး၊ လူမှုရေးကိုလည်း
လုပ်ဆောင်တယ်။

မင်းရေး၊ စိုးရေး အုပ်ချုပ်ရေးကိုလည်း
လုပ်ဆောင်တယ်။

သူ စီမံကွပ်ကဲနေသမျှ တိုင်းသူပြည်သား

၇၆ ❖❖ မင်းသုတေ

လူအများဟာ အားရကျေနပ် ပျော်ရွှင်ကြတာပဲတဲ့။

ပညာရှိ ရှေးစကားကလည်း သည်လိုရှိပါတယ်။

မင်းဘက်ပါတော့ လူမကြိုက်
လူဘက်လိုက်တော့ မင်းက ငြိုး
အကျိုးနှစ်ပါးဆောင်နိုင်သူ
ဓမ္မတစ်လွှား ရှာမှရှား တဲ့။

အရပ်လူကြီး ဦးစွယ်ထက်ဟာ
အဲသည်လို ရှားတဲ့ လူမျိုးပါ။
မင်းကလည်း ချစ်ပြီး၊ လူထုကလည်း မြတ်နိုးတဲ့
လူကောင်းလူတော်ကြီးပဲပေါ့။
အဲသည်အခါမှာ
မင်းကြီးရဲ့ နန်းတော်ကို လှည်းကျင်းရတဲ့
သန့်ရှင်းရေးသမား ဖုံးခွားကြီးဆိုတာရှိတယ်တဲ့။
ဖိုးခွားကြီးဟာ
နန်းတော်သားတွေနဲ့ သိကျွမ်းလေတော့
အင်မတန် ရောင့်တက်တယ်ဆိုပဲ။

တစ်နေ့ကျတော့
မင်းဆရာ ပုဏ္ဏားကြီးရှေ့မှာ
ကိုယ်နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့
နှီးချောဖျာထက်ကို တက်ထိုင်လို့
ဦးစွယ်ထက်က ဆံပင်ဆွဲပြီး
နန်းထဲမှာ ဖိထောင်းလိုက်သတဲ့။

ဖိုးခွားကြီး အလွန်ရှက်လို့
ဒေါသတွေ ထွက်တာပေါ့။

ရန်လုပ်ချင်စိတ်တွေတောင်
မပါလာသတဲ့။ ဒါပေမဲ့
မရူးစကားကို ပြေးပြီး သတိရလိုက်တယ်။

ရန်လုပ်ချင်စိတ် ရှိကတဲ
အားမရှိလျှင် ကွင်းရှောင်ဖဲ
ဟိုခုန် သည်ခုန် ခုန်ကတဲ
ပဲကြီးစေ့ကြောင့် ဒယ် မကွဲ တဲ့။

။ကြောင့် သူ အောင့်နေလိုက်တယ်။
။မကြံကိုတော့ မလျှော့ဘူး။
။နောက်တစ်နေ့မနက်
မင်းကြီးစက်တော်ခေါ်နေတဲ့ အနားကို
ကံမြက်လှည်းဖို့သွားတော့ ဖိုးနွားကြီး ညည်းလိုက်တာက
ပုဂ္ဂို၊ မပြောချင်ပါဘူး။ ဦးစွယ်ထက်က
ပဲဖုရားကြီးကို နမ်းသတဲ့။ ထို့။

။ညစကားကို မင်းကြီး ကြားတော့
ပျက်တရက် ထထိုင်ပြီး
ဟော့၊ ဟော့ ငနွားကြီး၊ လာစမ်း။
မင်းပြောတာ တကယ်ပဲလားတဲ့။ မေးတော်မူတယ်။

မှန်လှပါ။ ညတုန်းက ကျွန်တော်မျိုး
ကြောအန်ကစားတာ လွန်သွားလို့
မိပ်ပျက်တာနဲ့ အခု အိပ်ငိုက်ပြီး ပြောမိတာပါ။
။ကပြောမိမှန်းမသိပါ ဘုရားတဲ့။

။ညတော့ မင်းကြီးဟာ
နီကီစကားတွေကို တွေးမိတယ်။

၇၈ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

နေ့ခါ မြင်ကြား လုပ်သည်ကို
ညခါ အိပ်ရင်း ယောင်ယမ်းဆီ တဲ့။

နောက်ပြီး

ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး လျှို့ဝှက်ချက်
သေရည်မူးခါ ဖော်ထုတ်မြွက်
အိပ်ပျော်ခါလည်း ယောင်ယမ်းထွက် တဲ့။

ငနွားကြီးဟာ သူ သိတာမြင်တာတွေကို
အိပ်ငိုက်ရင်း ယောင်ပြောနေတာပဲ။

ပြီးတော့

မီးလည်း ထင်းကို လောင်မဝ
မြစ်လည်း ရေကို သောက်မဝ
သေမင်းသည်လည်း သတ်မဝ
လော်လည်မိန်းမ ရွှင်မဝ တဲ့။

မိဖုရားကိုလည်း မယုံရဘူး။

ဒါကြောင့် ဦးစွယ်ထက်ရဲ့

နန်းတော်ထဲကို ဝင်ထွက်သွားလာခွင့်ကို
ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ အမိန့်တော်တဲ့။

ဦးစွယ်ထက်လည်း စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့။

ငါဟာ မင်းကြီးအပေါ်မှာ

သစ္စာရှိလျက်သားနဲ့

ဘာကြောင့် အခုလို

အပြစ်ပေးခံရပါလိမ့်လို့ တွေးနေသတဲ့။

ဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာ

နန်းတော်တံခါးနားကို ရောက်သွားတော့

ဖိုးနွားကြီးက တဟားဟားရယ်ပြီး

ကံခါးမှူးကို လှမ်းပြောလိုက်သတဲ့။

ဂျို၊ တံခါးမှူး၊ ဟောဟို လူကြီးကို
သတိထားနော်။
မင်းကြီးက မျက်နှာသာပေးထားလို့
အင်မတန် မာနကြီးတယ်။
ကစလောက ကျုပ်ကို ဆံပင်ဆွဲပြီး
နန်းထဲမှာ ဖိထောင်းတယ်လေ။

အဲဒါကိုကြားတော့
ဦးစွယ်ထက် ရိပ်မိတာပေါ့။
ဪ... ငါ့ကို မကောင်းကြံတာဟာ
ဝိနာကြီးကိုး။ ရှေးစကားလည်း အရှိသားပဲလေ။
မင်းနားနေသည့်မင်းစေမှာ
ဘယ်လိုညံ့ညံ့ ဘယ်လိုချာ
ငါငါ မာန အပြည့်သား
ထိလျှင် ချေလိမ့် ကလဲ့စား တဲ့။

သည်တော့ ဖိုးနွားကြီး ပျော့အောင်
ရော့ရမှာပေါ့။
နည်းနည်းပင့်လည်း သူတို့တက်
နည်းနည်းဖိလည်း သူတို့သက်
လူပျက် လူမိုက် လူဖျင်းများ
ချိန်ခွင်ပေါင်လို လွန်ကစား တဲ့။

ပညာရှေးစာရှိတဲ့အတိုင်း
လူဖျင်းလူမိုက်ဆိုတာ
စိတ်ကည်ငြိမ်တာမဟုတ်ဘူး။
နည်းနည်းလေး မြှောက်ရုံနဲ့လည်း

၈၀ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

မြောက်သွားတာပဲ။
 နည်းနည်းလေး ချရုံနဲ့လည်း
 ကျသွားတာပဲ။
 အခု ငါချောရင် သူပျောမှာပေါ့။
 သည်လိုတွေးပြီး နောက်တစ်နေ့
 ဖိုးနွားကြီးကို အိမ်ခေါ်ပြောသတဲ့။
 အို၊ မောင်ရွှေနွားရဲ့
 ဟိုတစ်နေ့က ပုဏ္ဏားကြီးရှေ့မှာ
 မင်းလုပ်တာ မတော်လွန်းလို့
 ကျုပ် ဆုံးမလိုက်မိပါတယ်။
 ဗွေမယူပါနဲ့၊ ရော့။
 ပုဆိုးနှစ်ထည်၊ ကျုပ် ဆုချပါရစေ။

အဲသည်တော့ ဖိုးနွားကြီးလည်း
 ဝမ်းသာအားရနဲ့ကန်တော့ပြီး
 ပြန်သွားသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့မနက်
 မင်းကြီး စက်တော်ခေါ်တဲ့အနားကို
 တံမြက်လှည်းဖို့ သွားတော့
 ဖိုးနွားကြီး ညည်းလိုက်ပြန်တာက
 ကြားဖူးရတယ်ဗျာ။ မင်းတရားကြီးဟာ
 အိမ်သာတက်ရင်း သနွားသီး စားသတဲ့။

သည်တော့ မင်းကြီးက မေးလိုက်တယ်။
 ဟဲ့၊ ငနွားကြီး ဘာတွေ ပြောနေပြန်တာလဲ။

မှန်လှပါ။ ကျွန်တော်မျိုး အိပ်ပျက်လို့
 အိပ်ငိုက်ရင်း ပြောမိပြောရာ ပြောမိပါတယ်။

ကာပြောမိသလဲ မလျှောက်တတ်ပါဘူး။

သည်တော့ မင်းကြီး စဉ်းစားတယ်။
မင်း၊ ငနွားကြီးဟာ အိပ်ငိုက်ရင်
မဟုတ်တာတွေကို ယောင်တတ်တာကိုး။
မိမိသာတက်ရင်း ငါ သခွားသီးစားသတဲ့။
မဟုတ်တာကို သူပြောတယ်။
မိဖုရားကို ဦးစွယ်ထက် နမ်းတယ်ဆိုတာလည်း
မဟုတ်မဟတ် သူ ယောင်ပြောတာ ဖြစ်မှာပဲ။

မှားကုန်ပြီ။ ဦးစွယ်ထက်ကို
ငါအပြစ်ပေးမိတာ မှားတာပေါ့။

ဦးစွယ်ထက်အား
နန်းတော်တွင်း ဝင်ထွက်သွားလာခွင့်
ပြန်ပေးလိုက်သည် အမိန့်တော်တဲ့။

သည်အခါ
ဟိုင်းသူပြည်သား လူအများလည်း
ပျော်ရွှင်သွားကြပါလေရောတဲ့။ ■

မင်းသုဝဏ် ၏
ဂျပန်ပုံပြင်များ

ကဏန်းရဲ့လက်စားချေမှု

ရှေးရှေးတုန်းက ကဏန်းတစ်ကောင်ဟာ လက်မကြီးနဲ့ ထမင်းဆုပ်တစ်ဆုပ်ကို ညှပ်ပြီး ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ပင်လယ်ကမ်းပါးမှာ သွားနေသတဲ့။ အတော်ကြာတော့ မျောက်တစ်ကောင်နဲ့ သွားတွေ့တယ်။ မျောက်လက်ထဲမှာ တည်စေ့စာစစ်စေ့ပါသတဲ့။ အဲ၊ မျောက်လည်း ထမင်းဆုပ်ကိုမြင်တော့ သိပ်စားချင်တာနဲ့ သွားရည်တွေတောင် ကျလာတယ်ဆိုပဲ။ ဒီတော့ သူက ကဏန်းကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ “မိတ်ဆွေ ကဏန်းကြီး၊ မိတ်ဆွေကဏန်းကြီး။ မိတ်ဆွေရဲ့ထမင်းဆုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့တည်စေ့ကိုလဲရရင် မကောင်းဘူးလား” လို့ လှမ်းပြောလိုက်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ထမင်းဆုပ်နဲ့ တည်စေ့နဲ့လဲရမယ်ဆိုတာက မတရားဘူးပေါ့။ ထမင်းဆုပ်က အဖိုးတန်တယ်။ တည်စေ့က လမ်းမှာကောက်ယူရင် ရနိုင်တာကိုး။ ဒါပေမယ့် ညှပ်စားဖူးတဲ့မျောက်ကတော့ ချောချောမော့မော့နဲ့ လှည့်ပတ်ပြီးပြောတာပေါ့။ “မိတ်ဆွေကဏန်းကြီး။ ထမင်းဆုပ်ဆိုတာဟာလေ စားလိုက်ရင် ကုန်သွားတာပဲ။ နောက်ကို ပြန်မရဘူး။ တည်

ဖျော့ကတော့ မြေကြီးထဲမှာ ချလိုက်ရင် တည်ပင်ပေါက်လာတယ်။ တည်သီးတွေသီးတော့ ကစ်သက်လုံးစားလို့မကုန်ဘူး။ ဒီနှစ်လည်း စားရတယ်။ နောက်နှစ်လည်း စားရတယ်။ ဟို..ဟို နောက်နှစ်တွေမှာလည်း စားရတာပဲ။ ဒါကြောင့် ထမင်းဆုပ်နဲ့ တည်စေ့ လဲမလားလို့ ကျုပ်က ပြောတာပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသဘောပေါ့”လို့ ပလီပလာနဲ့ ကြားကောင်းအောင် ရောပြောတော့ ကဏန်းလည်း ပျော့လာပြီး ထမင်းဆုပ်နဲ့ တည်စေ့ကို လဲလိုက်ပါလေရောတဲ့။ မျောက်လည်း ထမင်းဆုပ်လက်ထဲရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခဏမှမဆိုင်းဘူး။ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး ပျိုချလိုက်တာပေါ့။ ကဏန်းကတော့ တည်စေ့ကိုယူသွားပြီး သူ့ခြံထဲက ထောင့်တစ်ထောင့် မှာ အပင်ပေါက်အောင် ချစိုက်လိုက်သတဲ့။

နောက်ပြီးတော့ ကဏန်းဟာလေ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ပေါက်ပြားကြီးကိုင်ပြီး တည်စေ့ မျှထားတဲ့နေရာကိုသွား။ ရေလောင်းပေး။ ပြီးတော့ ပြောသတဲ့။ “တည်စေ့၊ တည်စေ့။ အပင် ပေါက်ရင် ပေါက်၊ မပေါက်ရင် ဟောဒီပေါက်ပြားနဲ့ တူးပစ်လိုက်မယ်”လို့ ပြောသတဲ့။ တည် ဖျော့လည်း တူးပစ်လိုက်မှာစိုးတော့ စောစောပဲ အစို့ကလေးထွက်ပြီး အပင်ကလေး ပေါက်လာရ တော့တာပေါ့။ ဒီတော့တစ်ခါ ကဏန်းဟာလေ ကတ်ကြေးကြီးကိုယူသွားပြီး ပြောပြန်သတဲ့။ “တည်ပင်ကလေး၊ တည်ပင်ကလေး။ မြန်မြန်ကြီးရင်ကြီး၊ မကြီးရင် ဟောဒီကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ပစ်လိုက်မယ်”လို့ ပြောပြန်သတဲ့။ တည်ပင်လည်း ညှပ်ပစ်လိုက်မှာစိုးတော့ နေ့ချင်းညချင်း ပဲ တည်ပင်ကြီး ဖြစ်လာရတော့တာပေါ့။ ဒီတော့တစ်ခါ ကဏန်းဟာ ရဲတင်းကြီးထမ်းလာ ပြီး ပြောပြန်သတဲ့။ “တည်ပင်ကြီး၊ တည်ပင်ကြီး။ အသီး သီးရင်သီး။ မသီးရင် ဟောဒီရဲတင်းနဲ့

၈၆ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

ခုတ်လှဲလိုက်မယ်”လို့ ပြောပြန်သတဲ့။ တည်ပင်ကြီးလည်း ခုတ်လှဲပစ်လိုက်မှာစိုးတော့ အသီး
တွေ သီးပေးရတာပေါ့။ ခဏကြာရင်ပဲ တစ်ပင်လုံး တည်သီးတွေနဲ့ ဝေဆာလာသတဲ့။

မကြာခင်ပဲ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ ရောက်လာတယ်။ တည်သီးတွေလည်း မှည့်လာ
ကြတယ်။ စားချင်စရာ နီရဲနေတာပဲတဲ့။ အဲဒီတော့ ဉာဏ်များတဲ့ မျောက်ဟာလေ ရောက်
လာပြီး တည်ပင်ပေါ်ကိုတက်၊ တည်သီးမှည့်ချိုချိုတွေကိုစားပါလေရော။ အဲဒါကို ကဏန်းက
မြင်တော့ တည်ပင်အောက်ကိုသွားပြီး မျောက်ကိုလှမ်းပြောသတဲ့။ “မိတ်ဆွေ မျောက်၊ ကျုပ်က
သစ်ပင်မတက်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ တည်သီးအမှည့်တစ်လုံး ခူးပြီးပေးစမ်းပါ”လို့ ပြော
သတဲ့။ မျောက်က ဒီတော့ “ကောင်းပြီ”ဆိုပြီး ပစ်ချပေးလိုက်တယ်။ ကဏန်းကလည်း
ကောက်ပြီး ကိုင်ကြည့်လိုက်တာပေါ့။ “အမယ်လေး ချဉ်လိုက်တာ။ အချိုတစ်လုံး ပေးပါ”လို့
လှမ်းပြီး ပြောပြန်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မျောက်စဉ်းလဲကလေး အစိမ်းတွေကိုသာ တစ်လုံးပြီး
တစ်လုံး ခူး ခူးပြီး ကဏန်းကို ပစ်လိုက်တာ ကဏန်းလည်း ဒဏ်ရာတွေရပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်
အိပ်ရာထဲ လှဲနေရတော့တာပေါ့။

အဲဒီ ကဏန်းမှာလေ ချစ်စရာ သားကလေးတွေ၊ သမီးကလေးတွေ ရှိသတဲ့။ သူတို့
အဖေ ကဏန်းကြီး အိပ်ရာထဲလဲနေတယ်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ငိုကြွ ယိုကြတာပေါ့။
ဒီတော့ အိမ်နီးချင်း ပျားတူ(ပုခူ)ကောင်ကြီးက သနားတာနဲ့ ကဏန်းကလေးတွေနဲ့အတူ
မျောက်ကြီးကို လက်စားချေပေးမယ်လို့ ကတိပေးသတဲ့။ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ ပျားတူကြီးဟာ
လေ တောထဲလျှောက်ပျံသွားပြီး သတင်းလွှင့်တာပေါ့။ ဒီတော့ မောင်သစ်အယ်သီးရယ်၊
ကိုရွှေအပ်ရယ်၊ ဦးကြိတ်ဆုံရယ်ဆိုတဲ့ ရဲဘော်သုံးဦးကလည်း ဝိုင်းကူမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာကြ
တာပေါ့။

ဒီတော့ ကဏန်းကလေးတွေနဲ့ ရဲဘော်လေးဦးသား မျောက်ကို လက်စားချေဖို့
မျောက်ရဲ့အိမ်ကို သွားကြတယ်။ ကံအားလျော်စွာ အဲဒီအခါမှာ မျောက်ဟာ အိမ်မှာမရှိဘူး။
အပြင်ထွက်နေသတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့တစ်တွေတိုင်ပင်ပြီး တာဝန်ခွဲဝေယူကြတာပေါ့။ မောင်
သစ်အယ်သီးက မီးလင်းဖိုထဲမှာ ပုန်းနေတယ်။ ကဏန်းကလေးတွေက မီးဖိုချောင်ရေအိုးထဲမှာ
ဝင်နေကြတယ်။ ပျားတူကောင်ကြီးက ပဲငပိအိုးထဲမှာ ခိုနေတယ်။ ကိုရွှေအပ်က မျောက်ရဲ့
အိပ်ရာထဲမှာ ဝပ်နေတယ်။ ဦးကြိတ်ဆုံကတော့ အိမ်ပေါက်ဝအမိုးပေါ်မှာထိုင်ပြီး၊ မျောက်ပြန်
အလာကို စောင့်မျှော်နေကြသတဲ့။

ညနေစောင်းတော့ မျောက်စဉ်းလဲဟာ အိမ်ပြန်လာတာပေါ့။ “တယ်အေးပါလား၊
တယ်ချမ်းပါကလား”နဲ့ ညည်းညူရင်း မျောက်ဟာ အိမ်ထဲဝင်လာပြီး မီးလှုံမယ်လို့ မီးလင်းဖို
နားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ မီးဖိုထဲမှာ မီးဖုတ်ထားသလို ပူနေတဲ့ မောင်သစ်အယ်သီးလည်း

ဖုန်းဆို ထပေါက်ပြီး မျောက်ရဲ့တင်ပါးကို မှန်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီတော့ မျောက်လည်း အပူမလောင်လို့ မီးဖိုထဲဝင်ပြေးပြီး ပူတဲ့နေရာကို ရေဆွတ်ဖို့ ရေအိုးအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ အိုးထဲက ကဏန်းကလေးတွေက မျောက်ရဲ့လက်ကို ဝိုင်းပြီး ညှပ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီအခါ မျောက်လည်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ မီးလောင်နာကို ပဲငပိနဲ့ အုံ့မယ်ဆိုပြီး ပဲငပိအိုးကို ဖွင့်ပါလေရော။ ပျားတူကောင်ကြီးက ဒီး ... ဒီး ... ဒီး ... ဒီး ... ဒီး ... နဲ့ ပျံထွက်လာပြီး မျောက်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို တုပ်တာပေါ့။ ဒီတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့တဲ့အတွက် မျောက်ဝစဉ်းလဲဟာ အိပ်ရာထဲ ပစ်လွဲလိုက်ပါလေရော။ အိပ်ရာထဲမှာ ဝပ်နေတဲ့ ကိုရွှေအပ်ကလည်း မျက်ကောင်းရပြီဆိုပြီး မျောက်ကို ဟိုနေရာ သည်နေရာ ထိုးတော့တာပေါ့။ အဲဒီအခါ မျောက်လည်း “အမယ်လေးဗျ၊ ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ ကျုပ်နေစရာမရှိတော့ပါဘူး” လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ပဲ အိမ်ပေါက်ဝကို ထွက်တယ်။ အိမ်ပေါက်ဝကိုလည်း ရောက်ရော အမိုးပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဦးကြိတ်ဆုံက ဒုံးဆို မျောက်ကျောပေါ်ကို ခုန်ချလိုက်တယ်။ မျောက်လည်း ကြိတ်ဆုံကြီးပိပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ ပြား ပြား ဝပ်နေတော့တာပေါ့။ “အမယ်လေးဗျ၊ ကယ်ကြပါဦး၊ နာလိုက်တာ၊ နာလိုက်တာ” နဲ့ အော်ရင်း နောက်ဆုံးတော့ မျောက်ဟာ တောင်းပန်ရတော့တာပေါ့။ “ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ၊ နောက်ကို မကောင်းတာ မလုပ်တော့ပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ကြပါ” လို့တောင်းပန်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ကတိပေးသတဲ့။ ဒီတော့မှ ကဏန်းကလေးတွေရယ်၊ ပျားတူကောင်ကြီးရယ်၊ မောင်သစ်အယ်သီးအခွံတွေရယ်၊ ကိုရွှေအပ်ရယ်၊ ဦးကြိတ်ဆုံရယ် စကားတပြောပြောရယ်ရယ်မောမောနဲ့ တောထဲကို ပြန်ထွက်သွားကြတယ်တဲ့။ ■

ကျေးဇူးသိတဲ့ တောခွေး

တစ်ခါတုန်းက ဆင်းရဲတဲ့အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနှစ်ယောက် ရှိကြသတဲ့။ အဘိုးကြီးက မနက်မိုးလင်းတယ်ဆိုရင် တောင်ပေါ်ကိုတက်ပြီး ထင်းခွေရတယ်။ ထင်းရတော့ ရောင်းပြီးစားဖို့ သောက်ဖို့ ဝယ်ရတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ တောင်ပေါ်ကိုသွားတဲ့ လမ်းမှာလေ ကောင်ကလေးသုံးယောက်ဟာ သူတို့ဖမ်းလို့ရတဲ့ တောခွေးမျက်ကွင်းညှိတစ်ကောင်ကို ရိုက်လိုက်နက်လိုက်နဲ့ ညှဉ်းဆဲနေကြတာကို တွေ့ရသတဲ့။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးဟာ သနားတာနဲ့ ကောင်ကလေးတွေကို ပြောတယ်။ ငါ့မြေးများ၊ အသက်ရှိတဲ့သတ္တဝါကို ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်ကောင်းပါဘူးကွယ်။ ဘိုးဘိုးကို ဒီတောခွေးရောင်းပါလားလို့ ပြောသတဲ့။ ကောင်ကလေးတွေက လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ရောင်းကြသတဲ့။ အဘိုးကြီးလည်း သူ ပင်ပင်ပန်းပန်း ထင်းရောင်းပြီးစုထားတဲ့ငွေထဲက နည်းနည်းထုတ်ပြီး ပေးလိုက်သတဲ့။

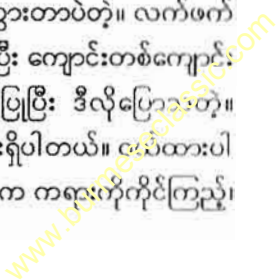
အဲဒီအခါ အဘိုးကြီးကလေ တောခွေးလည်ပင်းမှာ ချည်ထားတဲ့ကြီးကိုဖြည့်ပြီး တော
မုူးကို ပြောသတဲ့။ မောင်တောခွေး၊ နေ့အခါများ ရွာနားကို ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့။ အဖမ်းခံ
ပျက်တပ်ပါတယ်လို့ပြောပြီး လွှတ်လိုက်သတဲ့။ တောခွေးလည်း သူ့ဝပ်ကျင်းရှိရာကို ပြန်ပြေး
ကာပေါ့။

နေတွေ လတွေ ကုန်သွားတော့ အဘိုးကြီးလည်း တောခွေးအကြောင်းကိုမေ့သွားတာ
ပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ နှစ်ဟောင်းကုန်ပြီး နှစ်သစ်ကူးဖို့ အချိန်ရောက်လာတယ်။

နှစ်သစ်ကူးတဲ့အခါ ဂျပန်လူမျိုးများဟာ အင်မတန် အလုပ်လုပ်ရတယ်။ အိမ်ထဲမှာ
မပျာ၊ အိမ်ပြင်မှာရော အမှိုက်တွေကို ရှင်းပစ်ရတယ်။ နှစ်ဟောင်းက အညစ်အကြေးတွေ
အပိုက်သရိုက်တွေ နှစ်သစ်ကို မပါစေရဘူးကွဲ့။ နောက်ပြီးတော့ အိမ်စောင့်နတ်၊ ရိုးရာနတ်
တို့ကိုလည်း မုန့်မျိုးစုံ၊ သစ်သီးမျိုးစုံ၊ ငါးမျိုးစုံ၊ ပင်လယ်ရေညှိမျိုးစုံတွေ ပူဇော်ရတယ်ကွဲ့။
ဟနဂီနွေတစ်ပတ်လောက် ဈေးတွေ ပိတ်တယ်ကွဲ့။ လူတွေဟာ အများအားဖြင့် သက်သတ်
ပွတ်စားကြတယ်။ လာမယ့်နှစ်သစ်အတွက် မင်္ဂလာရှိအောင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောဆို
နေထိုင်ကြတယ်ကွဲ့။ အခု အဘိုးကြီးလည်း နှစ်သစ်ကူးတော့မယ်ဆိုတော့ ဝယ်ဖို့ ခြမ်းဖို့
ပိုက်ဆံလိုတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ထင်းရောင်းမှ ရတဲ့ငွေက တစ်နေ့စာ တစ်နေ့စားဖို့ လောက်
ပုံပဲရှိတော့ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့ကွယ်။ မျက်နှာကလေး ငယ်ငယ်နဲ့ ထင်းခွေဖို့ တောင်ပေါ်ကို
တက်သွားတယ်။ အဲဒီအခါလေ တောထဲက ရုတ်တရက် တောခွေးမျက်ကွင်းညှိတစ်ကောင်
ပျက်လာပြီး အဘိုးကြီးကို ပြောသတဲ့။ အဘိုး၊ မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်လို့
လဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အဘိုးအသက်ကယ်လိုက်တဲ့ တောခွေးပါ။ အခု
အဘိုးကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးဆပ်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောသတဲ့။

အဘိုးကြီးက အခု နှစ်သစ်ကူးတော့မယ်။ နှစ်သစ်ကြိုဖို့ အဘိုး ဘာမှ မဝယ်နိုင်
ပဲခြမ်းနိုင်ပါဘူးကွယ်လို့ ညည်းလိုက်သတဲ့။ ဒီလိုဖြစ်ရင် ဘာမှမပူပါနဲ့။ အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်
လေ လက်ဖက်ရည်ကရားယောင် ဆောင်လိုက်မယ်။ ကရားကို ကျောင်းတစ်ကျောင်းကျောင်း
ကို ယူသွားပြီး ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကိုရောင်းပါ။ ငွေသုံးကျပ်နဲ့ရောင်းပါလို့ ပြောသတဲ့။

အဲဒီလို ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ တောခွေးဟာလေ သူ့အမြီးကို ကုပ်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ
ကျွမ်းထိုးလိုက်တာ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ ကြေးကရားကြီးဖြစ်သွားတာပဲတဲ့။ လက်ဖက်
ရည်ကရားကြီးပေါ့ကွာ။ အဘိုးကြီးဟာ ကြေးကရားကိုအဝတ်နဲ့ပတ်ပြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်း
ကို သွားတယ်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကို တွေ့တော့ အရိုအသေပြုပြီး ဒီလိုပြောသတဲ့။
“မရှင်ဘုရား တပည့်တော်မှာ ဟောဒီပစ္စည်းလေးတစ်ခု ရှားရှားပါးပါးရှိပါတယ်။ လမ်းထားပါ
လား။ ကြေးလက်ဖက်ရည်ကရားကြီးပါ” လို့ထုတ်ပြသတဲ့။ ဘုန်းကြီးက ကရားကိုကိုင်ကြည့်

နှုတ်ခမ်းကို လက်နဲ့ခေါက်ကြည့်။ ကြေးသံမြည်သတဲ့။ ဘုန်းကြီးက ဝယ်ချင်လာတာနဲ့ “ဘယ်လောက်ပေးရမလဲကွဲ့၊ ပြောစမ်းပါ” လို့မေးတယ်။ “သုံးကျပ်ပေးရင်တော်ပါပြီဘုရား” တဲ့။

အဘိုးကြီးဟာ ငွေသုံးကျပ်ရတော့ အိမ်ကို ပြန်ပြေးတာပေါ့။ အဘွားကြီးဝမ်းသာအောင် ပြောပြချင်တာကိုး။

အဲ ... လက်ဖက်ရည်ကရားကြီး ဘာဖြစ်သလဲ သိချင်ကြမှာပေါ့နော်။ ပြောပြမယ်ကွဲ့။ နားထောင်ကြ။

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးလည်း သူကြိုက်တဲ့ရေခွေးကရားရတော့ လက်ဖက်ရည်ကျိုသောက်ချင်တာပေါ့ကွာ။ ဂျပန်လူမျိုးဆိုတာ ဗမာတွေလိုပဲကွ။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း အင်မတန်ကြိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကိုရင်ကလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ကရားကို ရေဆေးခိုင်းလိုက်တယ်။ ကိုရင်က ကရားကို စားဖိုဆောင် ယူသွားပြီး ကရားပေါ်မှာ သဲမှုန့်တွေဖြူးတယ်။ ဝက်မှင်ဘီးနဲ့ ပွတ်တယ်။ အဲဒီအခါလေ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကရားက ပြောသတဲ့။ အမယ်လေး၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ကိုရင်၊ ကျုပ်တင်ပါးတွေ နာလှတယ်လို့ ပြောသတဲ့။

ကိုရင်လေးလည်း လန့်သွားလို့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဆီကို ပြေးသွားပြီးအရှင်ဘုရား၊ ကရားကြီးက လူလိုစကားပြောပါတယ်။ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါတဲ့။ သူ့တင်ပါးတွေ နာလို့တဲ့။

ဘုန်းကြီးကတော့ မတုန်မလှုပ်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ လူစကား ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကရားက ကောင်းလွန်းတော့ ပွတ်လိုက် တိုက်လိုက်တဲ့အခါ လူစကားပြောသလိုလို မြည်သံဖြစ်မှာပေါ့။ ကဲ မဆေးနဲ့တော့။ ရေခွေးသာ တည်ပါလို့ ခိုင်းလိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ ကိုရင်လေးက ကရားထဲရေထည့်။ ဖိုပေါ်မှာတင်။ ပြီးတော့ မီးဖိုတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီအခါ ကရားကြီးက အော်ပြန်သတဲ့။ အမယ်လေး ပူလိုက်တာ လောင်လိုက်တာ။ မီးကို လျှော့ပါဦး ကိုရင်လေးရယ်တဲ့။

ကိုရင်လေးလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ပြီး ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဆီကို ပြေးသွားတာပေါ့။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကြံဖန်ပြီး ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကရားကြီးက ကကယ်ကိုစကားပြောပါတယ်။ ပူလိုက်တာ လောင်လိုက်တာ။ မီးကို လျှော့ပါဦးတဲ့ဘုရားလို့ လျှောက်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးက မယုံပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်ချင်နေတာနဲ့ ကိုရင်လေး မီးမထည့်နဲ့တော့။ ကရားထဲက ရေခွေးကိုသာငဲ့ပြီး ယူခဲ့ပါလို့ ပြောသတဲ့။

ကိုရင်လေးက တင်ပါ့ဘုရားဆိုပြီး စားဖိုထဲကို ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ဟိုမှာလေ ကိုရင်လေး ဘာကိုတွေ့ရသလဲ။ အံ့ဩစရာပါပဲ။ ကရားကလေ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ပေါက်ထွက်လာသတဲ့။ ခြေနှစ်ဖက် ပေါက်ထွက်လာသတဲ့။ နောက်ပြီး အမြီးလည်း ပေါက်ထွက်လာသတဲ့။ ကိုရင်လည်း ခူးတွေတုန်၊ ကြက်သီးတွေ ထပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ မှောက်လိပ်လိုက်သတဲ့။ ပြီးတော့ ဟောဒီလို အော်တာပဲတဲ့။ အရှင်ဘုရား၊ ကြောက်စရာတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ လာပါဦး၊ လာပါဦးလို့ အော်သတဲ့။ အော်သံကြားလို့ ဘုန်းကြီး စားဖိုထဲဝင်သွားတော့ ကြေးကရားကြီး တောခွေးဖြစ်ပြီး ထွက်ပြေးတာကိုသာ မြင်လိုက်ရသတဲ့။ တောခွေးပျက်ကွင်းညိုလည်း အော်ရင်း၊ ဟစ်ရင်း မီးပူလောင်တဲ့တင်ပါးကို ပွတ်သပ်ရင်းနဲ့ တောထဲက ပူပုပ်ကျင်းထဲကို ပြေးဝင်သွားပါလေရောတဲ့။

အဲဒီပုံကို ဂျပန်လို ဗွန်ဗုကု ချာမ လို့ခေါ်တယ်။ ဗွန်ဗုကုဆိုတာက ရေခွေးဆူတဲ့အခါ မြှုပ်တဲ့ ဗွက် ဗွက် အသံ။ ချာမဆိုတာက လက်ဖက်ရည်ကရားကဲ့။ ဗွက်ဗွက်ဆူတဲ့လက်ဖက်ပျက်ကရား ပုံပြင်ပေါ့။ မှတ်ထားနော်။

ကြားတိုင်းသိ ခေါင်းစွပ်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဂျပန်ပြည်မှာ အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ ဆင်းတော့ ဆင်းရဲတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်မတန် ရိုးသားတယ်ဆိုပဲ။

တစ်နေ့ကျတော့ အဘိုးအိုကြီးဟာ တန်ဆောင်းတစ်ခုထဲမှာ ဘုရားရှိခိုးနေတုန်း ရာသီ ဥတုက ပူအိုက်အိုက်ဖြစ်တာနဲ့ အိပ်ငိုက်လာပြီး လှဲချလိုက်တော့ အိပ်ပျော်သွားပါလေရောတဲ့။ အဲသည်အခါ အိပ်မက်မက်တယ်။ မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ နတ်ကြီးတစ်ပါး သူ့ရှေ့မှာ ပေါ်လာပြီး သူ့ကိုပြောသတဲ့။

“အဘိုးကြီး၊ အသင်ဟာ အလုပ်ကိုလည်း ကြိုးစားလုပ်တယ်။ ရိုးလည်း အင်မတန် ရိုးတယ်။ ဒါကြောင့် အသင့်ကို ဆုတစ်ခုပေးမယ်။ ဟောသည်ခေါင်းစွပ်ကို ယူထားပါ။ ခေါင်းစွပ်ကိုစွပ်လိုက်ရင် အသင်ဟာ ငှက်တွေရဲ့မာဂစေကားကို နားလည်ပါလိမ့်မယ်။ သစ်ပင် တွေရဲ့ မာဂစေကားကိုလည်း နားလည်ပါလိမ့်မယ်”တဲ့။ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ မုတ်ဆိတ်ဖြူ

နတ်ကြီး ကိုယ်ရောင်ပျောက်သွားပါလေရော။ အဘိုးကြီးလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောမလို့ ယုပ်တုန်း လန့်နိုးလာပါလေရောတဲ့။

နိုးလာတော့ အံ့ဩစရာကောင်းတာက သူပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ ခေါင်းစွပ်အနီကလေးဟာ ပုံလျက်ကလေး ရောက်နေတယ်ဆိုပဲ။ အဘိုးအိုကြီး သိပ်ဝမ်းသာတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ခေါင်းစွပ်နီကလေးကို သူ့အင်္ကျီထဲမှာ ထိုးထည့်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နိမ့်ဘက်ကို ပြန်လာပေါ့။ အပြေးအလွှား အလောတကြီးပြန်တော့ မောပါလေရော။ ဒါကြောင့် လမ်းဘေးက ထင်းရှူးပင်အောက်ကို ဝင်ပြီး နားသတဲ့။

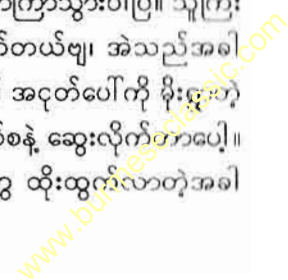
အဲဒီအခါမှာပဲ ကျီးကန်းတစ်ကောင်က အရှေ့ဘက်က ပျံသန်းလာပြီး ထင်းရှူးကိုင်းမှာ နားသတဲ့။ နောက် ခဏကြတော့ တခြားကျီးကန်းတစ်ကောင်လည်း အနောက်ဘက်က ကျလာပြီး ထင်းရှူးကိုင်းမှာ နားပြန်သတဲ့။ ပြီးတော့ ကျီးကန်းနှစ်ကောင် စကားလက်ဆုံကျ ကြပါလေရောဆိုပဲ။

အဲသည်အခါ အဘိုးကြီးဟာ “အခန့်သင့်လိုက်လေကွာ၊ ဟောသည် ခေါင်းစွပ်အနီကလေးကို ငါ စမ်းကြည့်ဦးမယ်” ဆိုပြီး ခေါင်းစွပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ခေါင်းမှာစွပ်လိုက်တာပေါ့။ အဲသည်အခါ ကျီးကန်းနှစ်ကောင်ပြောနေတဲ့ မာဂစေကားကို သူ့အကုန်နားလည်သတဲ့။

“ကိုအနောက်ပိုင်းကျီး၊ ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့ရတာ အတော်ကြာသွားပြီ။ သတင်းထူးများ ပြောစရာ မရှိဘူးလား” လို့ အရှေ့ပိုင်းကျီးက မေးသတဲ့။

“အေးဗျာ၊ ကျုပ်တို့မတွေ့ရတာ အတော်ကြာသွားပြီကိုး။ သတင်းအထူးအထွေတော့ မရှိပါဘူး။ အင်း ... တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ။ အနောက်ရွာက သူကြီးဟာ မမာနေတာ မတော်ကြာသွားပါပြီ။ သူ မမာတာဟာ မြွေတစ်ကောင်က ကျိန်ဆဲထားလို့ဗျ။ သူကြီးက စပါးကျိုဆောက်တော့ ထရုံကြားမှာ မြွေတစ်ကောင် ပိတ်မိသွားပါတယ်။ အဲဒီမြွေဟာ အပြင်ပျက်ချင်လွန်းလို့ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ကြီးစားနေရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူသားတွေဟာ အခက်ပေးပဲ။ ဒါမျိုးတွေကို သူတို့နားမလည်ကြပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အရှေ့ရွာမှာကော ဘာများ ပျားထူးခြားခြား ရှိပါသလဲဗျာ” တဲ့။ ပြန်ပြီး မေးတယ်။

“အင်း၊ ကျုပ်မှာလည်း ပြောစရာ ခပ်ဆင်ဆင်သတင်းတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာက သူကြီးရဲ့သမီးကလေးဟာလည်း မမာမကျန်းဖြစ်နေတာ အတော်ကြာသွားပါပြီ။ သူကြီးမင်းက သူ့အိမ်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆောင်တစ်ခု တိုးချဲ့ပြီး ဆောက်တယ်ဗျ။ အဲသည်အခါ နတ်ထင်းပင်တစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲလိုက်ရတယ်။ အဲသည်နတ်ထင်းပင် အငုတ်ပေါ်ကို မိုးတုတ်အခါ တံစက်မြိတ်က မိုးစက်တွေ ကျတာပေါ့။ သည်တော့ တစ်စတစ်စနဲ့ ဆွေးလိုက်တာပေါ့။ သူ့လည်းမသေဘူးဗျ။ နွေဦးပေါက်လို့ အကိုင်းအခက်ကလေးတွေ ထိုးထွက်လာတဲ့အခါ

၉၄ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ချက်ချင်းခုတ်ပစ်လိုက်ပြန်ရောဗျ။ အဲသည်တော့ နတ်ထင်းငုတ်ကြီးဟာ ရှင်လည်းကောင်း ကောင်းမရှင်ရ၊ သေလည်းကောင်းကောင်းမသေရ၊ သည်တော့ စိတ်ညစ်ပြီး ကျိန်ဆဲတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူသားတွေဟာ အခက်သားပဲ။ ဒါမျိုးတွေကို သူတို့နားမလည်ကြပါဘူး”တဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

အဲဒါတွေကို ကြားရတော့ အဘိုးအိုကြီးဟာ သိပ်ပျော်ပြီး အိမ်ကို ပြန်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အဘိုးအိုကြီး အနောက်ရွာကိုသွားရော။ သူကြီးအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူဟစ်လိုက်တယ်။ “ဗေဒင်ဆရာဗျို၊ ဗေဒင်ဆရာ”တဲ့။ ဟစ်သံကိုကြားရတော့ သူကြီးအိမ်ထဲက လူငယ်တစ်ယောက်ထွက်လာပြီး “ဗျို၊ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့သူကြီးမင်းရောဂါနည်းနည်း သက်သာလာပါတယ်။ ဘာများ မှားယွင်းနေသေးသလဲဆိုတာ ဆရာကြီးဟောနိုင်မလား”လို့ လှမ်းခေါ်ပြီး မေးတာပေါ့။

သည်တော့ အဘိုးကြီးဟာ သူကြီးအိမ်ထဲကို ဝင်သွားပြီး အခန်းထဲက သူကြီးအနားမှာ ထိုင်တယ်။ ထိုင်ရင်း ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ တရားထိုင်သလို ငြိမ်နေပြီးမှ ခဏကြာတော့ ပြောလိုက်သတဲ့။

“တစ်လောတုန်းက သူကြီးမင်းဟာ စပါးကျိုတစ်လုံး ဆောက်တယ်မဟုတ်လား။ အဲသည်စပါးကျိုထရံကြားမှာ မြွေတစ်ကောင်ပိတ်မိနေတယ်။ အဲသည်မြွေဟာ မသေသေးဘူး။

စင်မတန် ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ထွက်ချင်လို့တိုးငှေ့နေတာပဲ။ သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ရင် သူကြီးမင်း
နေကောင်းသွားမှာပဲ”လို့ ဟောလိုက်သတဲ့။

အဲသည်တော့ သူကြီးလည်း လက်သမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်၊ မြွေကို လွှတ်ပေးပါလို့
ပိုင်း။ လက်သမားက ထရဲကို ခွာလိုက်တော့ လား...လား၊ ထရဲကြားမှာလေ မြွေပိန်ကလေး
ပျော့ပျော့ကို သွားတွေ့ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ မြွေကို လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူကြီးလည်း ချက်
ပျင်းလို့ပဲ ကျန်းမာလာသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ သူကြီးက အဘိုးကြီးကို ပိုက်ဆံ
တွေ အများကြီးပေးလိုက်သတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ကျပြန်တော့ အဘိုးကြီးဟာ အရှေ့ရွာကိုသွားတယ်။ သူကြီးအိမ်ရှေ့
ရောက်တော့ အရင်တစ်နေ့ကလိုပဲ ဟစ်ပြန်တာပေါ့။ “ဗေဒင်ဆရာဗျို့၊ ဗေဒင်ဆရာ”တဲ့။
“ဗေဒင်ဆရာကြီး လာပါဦး၊ ကျုပ်သမီးလေး နေမကောင်းတာကို ကြည့်ပြီး ဟောပေးစမ်းပါ”
တဲ့။ သူကြီးက ပြောတယ်။

အဲသည်ညမှာ အဘိုးအိုကြီးဟာ လက်ဖက်ရည်ဆောင်မှာ နေတယ်။ သန်းခေါင်
လောက်ရောက်တော့ လေမတိုက်ဘဲနဲ့ သစ်ရွက်တွေလှုပ်သံကြားရသတဲ့။ သည်တော့ ခေါင်း
စွပ်နီကလေး ထုတ်ယူပြီး ခေါင်းမှာစွပ်လိုက်တယ်။

သည်တော့ ခြံထဲမှာ သစ်ပင်တွေပြောတဲ့ မာဂစေကားကို ကြားရသတဲ့။ တောင်ထင်း
ဂျူးပင်က နတ်ထင်းပင်ငုတ်ကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ “ဗျို့၊ ကိုနတ်ထင်း သည်နေ့ နေရ ထိုင်ရ
သက်သာရဲ့လားတဲ့။ သည်နေ့ဦးပေါက်မှာ ကောင်းတာတစ်ခုခုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်
ထင်နေတယ်ဗျာ။ ကြိုးစားအားခဲပြီးနေစမ်းပါဦး”တဲ့။

နောက်တော့ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးကလည်း နတ်ထင်းပင်ကို စကားပြောပြန်တယ်။
အဲသည်လိုပဲ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်တွေက အားပေးကြသတဲ့။ သစ်ပင်တွေပြောသမျှ
မာဂစေကားကို ခေါင်းစွပ်အနီစွပ်ထားတဲ့ အဘိုးအိုကြီး အကုန်ကြားပြီး နားလည်တာပဲတဲ့။

မနက်မိုးလင်းတော့ အဘိုးအိုကြီးက သူကြီးအိမ်သူအိမ်သားတွေကို ပြောတယ်။
“လက်ဖက်ရည်ဆောင်အနားက နတ်ထင်းပင်ငုတ်ကို တူးပြီး တခြားနေရာလွှတ်တစ်ခုမှာ
သွားစိုက်ပါ။ အဲသည်လိုစိုက်လိုက်ရင် သူကြီးသမီးလေး နေကောင်းသွားမှာပဲ”လို့ ပြောလိုက်
တယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်တော့ သူကြီးသမီးကလေး ချက်ချင်းထထိုင်တာပဲတဲ့။
နေ့လည်း ကောင်းသွားရောတဲ့။ သည်တော့ သူကြီးမင်းက အဘိုးအိုကြီးကို ဆုတွေ လာဘ်တွေ
များကြီးချလိုက်သတဲ့။

အဲသည် ကြားတိုင်းသိ ခေါင်းစွပ်အနီကလေးရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အဘိုးအိုကြီးဟာ
စာသက်ထက်ဆုံး ချမ်းချမ်းသာသာ နေသွားရပါလေရောတဲ့။

ဂင်ဂိုရိုရဲ့ကောင်းကင်ခရီး

ရှေးရှေးတုန်းက ဂျပန်ပြည်မှာ ဂင်ဂိုရိုဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ မြစ်ကမ်းပါးမှာလမ်းလျှောက်သွားရင်း ထူးဆန်းတဲ့စည်တိုကလေးတစ်လုံးကို ကောက်ရသတဲ့။ “နှာခေါင်း၊ နှာခေါင်း၊ ရှည် ရှည်” လို့ဆိုပြီး စည်တိုကလေးကို ခေါက်လိုက်ရင် သူ့နှာခေါင်းဟာ ရှည်ထွက်သွားသတဲ့။ “နှာခေါင်း၊ နှာခေါင်း၊ တို တို” လို့ဆိုပြီး ခေါက်လိုက်ရင် သူ့နှာခေါင်းဟာ တိုဝင်သွားပြန်သတဲ့။ သည်စည်တိုကလေးဟာ တယ်အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲ။ ဂင်ဂိုရိုလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ စည်တိုကလေးကိုယူပြီး အိမ်ကိုပြန်သွားတာပေါ့။ အိမ်ကိုရောက်တော့ ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စည်တိုအကြောင်း တိုင်ပင်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် စည်တိုကိုယူပြီး ခရီးထွက်ကြတော့တာပဲ။

ရွာတစ်ရွာကို ရောက်တော့ မိန်းမချောကလေးတစ်ဦး လမ်းလျှောက်လာတာကိုမြင်လို့ ဂင်ဂိုရိုက တိုးတိုးကလေးဆိုလိုက်သတဲ့။ “မိန်းကလေးနှာခေါင်း ရှည်ရှည်” တဲ့။ ဆိုရင်းနဲ့

စည်တိုကလေးကိုလည်း တိတ်တိတ်ကလေးခေါက်လိုက်သတဲ့။ အဲသည်အခါ မိန်းမရောကလေးရဲ့နှာခေါင်းဟာ ရုတ်တရက်ရှည်ထွက်သွားလို့ အင်မတန်ရှက်ပြီး မျက်နှာတွေနီရဲလာတာပဲတဲ့။ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာကိုလက်နဲ့အုပ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်ပြေးပါလေရောတဲ့။

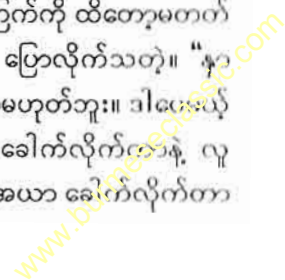
အဲသည် မိန်းကလေးဟာ အဲသည်ရွာထဲက လူရေတတ်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးဆိုပဲ။ သူတို့သမီးကလေး နှာခေါင်းရှည်ထွက်သွားလို့ မြက်ဖျာကြီးပေါ်မှာ ပစ်လှဲပြီး တစ်ဝိုက်တည်းငိုနေလေတော့ အဖေအမေတွေလည်း အင်မတန် စိတ်ဆင်းရဲကြတာပေါ့။ အဲသည်ရောဂါကို ကုစားရအောင် အရပ်ထဲက ဆေးဆရာတွေကိုလည်း လိုက်ခေါ်ပြီး ကုခိုင်း။ ကုလို့မရပါဘူးတဲ့။ ပျောက်စေဆရာတွေကိုလည်း ရှာခေါ်ပြီးကုခိုင်း။ ကုလို့မရပါဘူးတဲ့။ ဘယ်လိုပဲကုကု နှာခေါင်းရှည်ကြီးကတော့ နည်းနည်းမှ တိုဝင်မသွားပါဘူး။ အဲသည်လို ပိသားစုတစ်စုလုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရတုန်း ဂင်ဂိုရီရဲ့ ကြံရာပါလူက ရှင်ဒိုယဇ်ဆရာယောင်ဆောင်ပြီး အဲသည်အိမ်ကို ရောက်လာသတဲ့။ အမျိုးသမီးကလေး ရောဂါပျောက်အောင်ဆိုပြီး ပါထာမန္တန်တွေကို မျက်နှာထားတည်တည်နဲ့ ရွတ်တာပဲတဲ့။

ရွတ်ပြီးတော့ မိန်းကလေးရဲ့မိဘနှစ်ပါးကို မေးသတဲ့။ ဟောသည်ရောဂါကို ရှင်ဒိုယဇ်ဆရာလည်း မကုနိုင်ဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ခင်ကြီးလည်း မကုနိုင်ဘူး။ ဆေးဆရာတွေ၊ ပျောက်စေဆရာတွေလည်း မကုနိုင်ဘူး။ အင်မတန် ဆန်းကြယ်တဲ့ရောဂါပါပဲ။ သည်တော့ ကျုပ်ပြောတာကို လုပ်ကြည့်ကြစမ်းပါ။ အိမ်ရှေ့မှာ စာတန်းရေးပါ။ သမီးငယ်ရဲ့ရောဂါကို ကုပေးနိုင်တဲ့သူကိုဆွေအများကြီး ပေးမယ်လို့ စာတန်းရေးပါလို့ အကြံပေးသတဲ့။

ရေနစ်တဲ့သူဟာ ကျူပင်ကိုတောင် ဖမ်းဆွဲတယ်ဆိုတဲ့ရှေးစကားလိုပေါ့ကွာ။ မိဘနှစ်ပါးဟာလည်း ရှင်ဒိုယဇ်ဆရာယောင်ဆောင်လာတဲ့ လူရဲ့ အကြံပေးချက်ကို လက်ခံပြီးတော့ မိမိမှာရော၊ ရွာထဲက လူစည်ကားတဲ့နေရာတွေမှာရော စာတန်းတွေရေးပြီး လျှောက်ကပ်ထားတာပဲတဲ့။

နောက် မကြာခင်ပါပဲ၊ ဂင်ဂိုရီဟာ လူရေတတ်ကြီးအိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာပြီး “နှာခေါင်းပျောက် ဆေးဆရာဗျို၊ နှာခေါင်းရောဂါ ဆေးဆရာ” လို့ အော်တာပဲတဲ့။ အဲဒါကိုကြားတော့ ပူဝင်နေရတဲ့ မိဘနှစ်ပါးလည်း အူယားဖားယားပြေးထွက်လာပြီး ဆရာကို ခေါ်တာပေါ့။

အဲသည်အခါမှာ မိန်းကလေးရဲ့ နှာခေါင်းဟာ အိမ်မျက်နှာကြက်ကို ထိတော့မတတ်ရှုသဖြင့်ဆိုပဲ။ ဂင်ဂိုရီကလည်း ဟိတ်တွေ ဟန်တွေထုတ်ထည့်ပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။ “နှာခေါင်းက ရှည်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ လွယ်လွယ်နဲ့ ကုလို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေးမယ် ကုပေးပါ့မယ်လေ” တဲ့။ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ မိန်းကလေးအိပ်ရာကို ခေါက်လိုက်တာနဲ့ လူမျက်နှာရအောင် ကာလိုက်သတဲ့။ ပြီးတော့မှ စည်တိုကလေးကို အသာအယာ ခေါက်လိုက်တာ

၉၈ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ကိုး။ ပါးစပ်ကလည်း “နာခေါင်း၊ နာခေါင်း၊ တို တို”လို့ တိုးတိုးကလေးရွတ်လိုက်သတဲ့။ အဲသည်အခါမှာ နာခေါင်းရှည်ကြီးဟာ တိုတိုလိုက်လာသတဲ့။

ဒါပေမဲ့ ဂင်ဂိုရိုက ရုတ်တရက် စည်တိုခေါက်တာကို ရပ်လိုက်ပြီး နာခေါင်းဟာ နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် ခုနက်ရက်တိတိအချိန်ဆွဲကုလိုက်သတဲ့။ အဲသည်တော့ မိန်းကလေး ရဲ့အဖေနဲ့ အမေကလည်း အင်မတန်ဝမ်းသာပြီးတော့ ငွေတွေအများကြီး ဆုအဖြစ်နဲ့ပေးလိုက် ပါသတဲ့။ ဂင်ဂိုရိုနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေလည်း ငွေတွေကိုထမ်းပြီး အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့။ ငွေတွေပေါ့ပေါ့ ရတော့ ပျော်လိုက်၊ ပါးလိုက်၊ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်နဲ့ ဇိမ်ခံနေကြတာပေါ့ကွာ။

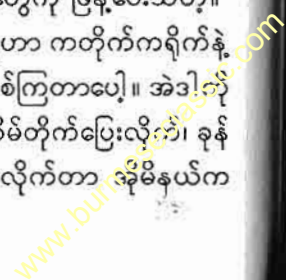
တစ်နေ့ကျတော့ ဂင်ဂိုရိုဟာ လယ်ထဲမှာ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ သူ့နာခေါင်း ဘယ်အထိ ရှည်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာကို လုပ်ကြည့်ချင်စိတ်ပေါ်လာသတဲ့။ သည်တော့ သူ့မိတ်ဆွေကို စည်တိုကလေး အခေါက်ခိုင်းတာပေါ့။ သူ့နာခေါင်းကလည်း စည်တိုကို ခေါက်လေ ရှည်လေ၊ ခေါက်လေ ရှည်လေနဲ့ တောင်တွေကိုကျော်ပြီး တိမ်တွေပေါ် မိုးသွားတာပဲတဲ့။ ကြာတော့ ခေါက်လေ ရှည်လေမို့ သူ့နာခေါင်းဖျားကိုတောင် မမြင်ရတော့ပါဘူးတဲ့။

အဲသည်အခိုက်အတန့်မှာ နတ်လက်သမားတစ်ယောက်ဟာလည်း အာကာသဂင်္ဂါ ခေါ်တဲ့ နဂါးငွေ့တန်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်ဖို့ တံတားဆောက်နေသတဲ့။ အဲသည်လက်သမား က သူ့ရှေ့မှာ တုတ်တံကြီးလို တိမ်ကြားထဲက တိုးထွက်လာတာကို မြင်တော့ တံတားလက် ရန်းမှာ သံနဲ့ရိုက်ပြီး စွဲထားလိုက်ပါရောတဲ့။

လူ့ပြည်က ဂင်ဂိုရိုရဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ အဲဒါကို ဘာမှ မသိဘူးပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သူက “နာခေါင်း၊ နာခေါင်း တို တို”လို့ ရွတ်ရင်း စည်တိုကိုခေါက်တော့ နာခေါင်းကတော့ တိုတိုလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တံတားလက်ရန်းမှာ သံနဲ့စွဲထားတာမို့ ဂင်ဂိုရိုကသာ နာခေါင်း တိုတိုင်း အပေါ်ကို မြောက်မြောက်တက်သွားရသတဲ့။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဂင်ဂိုရိုဟာ နတ် ပြည်ကိုရောက်သွားတာပေါ့။ အဲသည်အခိုက် မိုးကြိုးနတ်ကြီး အဲသည်အနားကို ရောက်လာ ပြီး နာခေါင်းကို တံတားလက်ရန်းက ချွတ်ပေးသတဲ့။ “ကဲ၊ လူသား ကျွန်ုပ်အတွက် အလုပ် လုပ်ပေးပါ”လို့ ခိုင်းသတဲ့။

အဲသည်လိုနဲ့ ဂင်ဂိုရိုဟာ မိုးကြိုးနတ်ကြီးရဲ့ လက်ထောက်ဖြစ်သွားပြီး တိမ်တောင် တိမ်လိပ်တွေအပေါ် လျှောက်သွားရင်း မိုးရွာပေးသတဲ့။ တိမ်တိုက်တွေကို ဖြန့်ပေးသတဲ့။

ဂင်ဂိုရိုက မိုးကို တဖြုန်းဖြုန်းရွာချပေးတဲ့အခါ အိမ်ရှင်တွေဟာ ကတိုက်ကရိုက်နဲ့ နေလှန်းထားတဲ့ အဝတ်တွေကို ရုပ်ပြီး ပြေးကြလွှားကြ၊ အော်ကြ ဟစ်ကြတာပေါ့။ အဲဒါကို ဂင်ဂိုရိုက အင်မတန် သဘောကျသတဲ့။ ဟိုတိမ်တိုက်ကနေ သည်တိမ်တိုက်ပြေးလိုက်၊ ခုန် လိုက် လုပ်နေတုန်း တစ်နေရာမှာ ခြေချော်ပြီး မိုးပေါ်က ကျသွားလိုက်တာ အိုမိနယ်က

ဗီဝါကန်ကြီးအလယ်ကို ရောက်သွားပါလေရောတဲ့။ ရေနဲ့လည်း ထိရော ဂင်ဂိုရီဟာ ငါးကြင်း
ဖြစ်သွားပါလေရောတဲ့။

သည်နေ့တောင် ဂင်ဂိုရီဗုဒ္ဓခေါ်တဲ့ ငါးကြင်းတွေ ဗီဝါကန်ကြီးထဲမှာ ရှိပါတယ်။
ဂင်ဂိုရီရဲ့ မြေးမြစ်တွေလို့ ပြောကြတာပဲ။ ■

လက်ဆစ်(အစ်ဆွန် - ဝိုးသျှိ)

မြန်မာပြည်မှာ လက်မပုံရှိသလို ဂျပန်ပြည်မှာ လက်ဆစ်ပုံ ရှိပါတယ်။ နားထောင်ကြည့်ကြပါ။

ရှေးရှေးတုန်းက ဂျပန်ပြည်ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ သူတို့မှာ သားသမီးမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့နတ်ကွန်းတစ်ခုကို သွားပြီး သားဆုတောင်းကြတယ်။ “အရှင်ကြီး အရှင်ကောင်းတို့၊ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ကို သားတစ်ယောက်လောက်ပေးပါ။ လက်ဆစ်ကလေးလောက် ရှိချင်ရှိပါစေ”လို့ တောင်းကြသတဲ့။

မကြာခင်ပဲ အဲဒီဆုတောင်းတဲ့ မိန်းမဟာလေ သားကလေးတစ်ယောက် ချောချောလှလှလေးကို မွေးသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့သားကလေးက လက်တစ်ဆစ်လောက်ပဲရှိတယ်ဆိုပဲ။ ဒါပေမယ့် အဖေအမေတွေက သိပ်ချစ်တာပဲ။ ကောင်းကောင်းကျွေး၊ ကောင်းကောင်းမွေးပြီး မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘူးတဲ့။

အဲဒီသားကလေးဟာလေ အင်မတန်ညဏ်ကောင်းတယ်။ အသက်ကြီးလာလေ ညဏ်ကောင်းလာလေပဲတဲ့။ သဘောလည်းသိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အရပ်က လက် ဟစ်ဆစ်ထက်ပိုပြီး မြင့်မလာဘူး။ အရပ်ထဲက လူတွေက သူ့ကို အင်မတန်ချစ်လို့ “ငလက် ဖစ်။ ငလက်ဆစ်”လို့ ချစ်စနိုးနဲ့ခေါ်ကြတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ငလက်ဆစ်က စဉ်းစားတာကိုး။ ငါဟာ မင်းနေပြည်တော်ကိုသွား ပြီး မင်းအမှုတော်ကို ထမ်းရရင် ရာထူးဌာနန္တရတွေ ရမှာပဲ။ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ကိုယ်လာမှာပဲလို့ စဉ်းစားမိသတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့အမေနဲ့ အဖေကို သူပြောပြသတဲ့။

“မိခင်နဲ့ ဖခင်တို့ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ဟာ မင်းနေပြည်တော်ကို တက်ပြီး အမှုထမ်း ဖို့ရည်ရွယ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သွားခွင့်ပေးကြပါ”လို့ ရိုရိုသေသေ အခွင့်တောင်းတယ်။ ပထမတော့ အမေနဲ့အဖေက သူတို့သားကလေး လက်တစ်ဆစ်လောက်ဆိုတော့ စိတ်မချဘူး။ သူတို့သားကလေး လူတွေကြားထဲမှာ ဒုက္ခရောက်ရချေရဲ့လို့ စိတ်ပူတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငလက်ဆစ်ဟာ အင်မတန်ညဏ်ကောင်းတာကို သိတဲ့အတွက် နောက်ဆုံးတော့ “ကဲ၊ ငါ့သား သွားချင်ရင်သွားပါ”လို့ ခွင့်ပေးလိုက်သတဲ့။ နောက်ပြီးတော့ အဝတ်ချုပ်တဲ့အပ်ကလေးကို မားလွယ်လုပ်ပြီး ကောက်ရိုးစားအိမ်ထဲမှာ ထည့်။ ငလက်ဆစ်ရဲ့ ခါးမှာဆွဲပေးလိုက်သတဲ့။ နောက်ပြီး ဇလုံတစ်လုံးနဲ့ တူတစ်ချောင်းလည်း ပေးလိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ ငလက်ဆစ်လည်း ချက်ချင်းပဲ ခရီးထွက်တာပေါ့။ လမ်းရောက်တော့ မြစ်ကြီး ဟစ်ခုကို တွေ့လို့ ဇလုံကိုလှေလုပ်ပြီး စီးသတဲ့။ တူကို ထိုးဝါးလုပ်ပြီးထိုးသတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ သွားလိုက်တာ ရက်အတော်ကြာတော့ မင်းနေပြည်ကို ရောက်သွားတာပေါ့။ သွားဖန်များ မရိုးရောက်ဆိုသလိုပေါ့ကွာ။

ရောက်တော့ ဇလုံထဲကနေပြီး ကုန်းပေါ်ကိုတက်။ မင်းနေပြည်ထဲ လျှောက်လည်၊ ကိုကိုကြည့်၊ ဒီကိုကြည့်နဲ့ လိုက်ပြီးစုံစမ်းတာပေါ့။ အတော်ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အိမ်ကြီးတစ် လုံးရှေ့ကိုရောက်တော့ ဝင်းပေါက်ကနေပြီး ငလက်ဆစ်က အော်ခေါ်သတဲ့။ “အိမ်ကြီးရှင်တို့၊ နဲ့...အိမ်ကြီးရှင်တို့”လို့ အော်ခေါ်သတဲ့။ ဝင်းတံခါးစောင့်တဲ့သူက အသံကလေးသေးသေးကို ကြားတော့ လိုက်ကြည့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရဖူးတဲ့။ ဒါနဲ့ စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်လှည့်သွားတော့ “အိမ်ကြီးရှင်တို့”လို့ ကြားရပြန်ရောတဲ့။ အဲဒီအသံက ဝင်းပေါက်မှာ မျှတ်ထားတဲ့ခုံဖိနပ်ကြီးအနားဆီက ထွက်လာတာတဲ့။ ဒီတော့ ဝင်းတံခါးစောင့်တဲ့သူက ကုန်း ပြီး ခုံဖိနပ်ကိုဖယ်လိုက်တော့ လား...လား၊ မောင်မင်းကြီးသား ငလက်ဆစ်ဟာ ဘွားခနဲပေါ် လာတာပေါ့။ ဝင်းတံခါးစောင့်လည်း အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့။ အဲဒီအခါ ငလက်ဆစ်က ရဲရဲပဲဝံ့နဲ့ “ကျုပ်နာမည် ငလက်ဆစ်ပါ။ မင်းနေပြည်မှာ ပညာရှာဖို့လာပါတယ်။ ဒါကြောင့်

ဝန်ကြီးရဲ့အိမ်တော်သားအစုမှာ အမှုထမ်းပါရစေ"လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ဝင်းတံခါးစောင့်လည်း စိတ်ဝင်စားလာတာနဲ့ ငလက်ဆစ်ကို လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းနဲ့ ညှပ်ယူပြီး ဝန်ကြီးဆီကို ခေါ်သွားသတဲ့။

ဝန်ကြီးရှေ့တော်ကိုရောက်တော့ ဝန်ကြီးက ငလက်ဆစ်ကို လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး ကြည့်သတဲ့။ ဒီအခါ ငလက်ဆစ်ကလေး ကျုံ့ကျုံ့ရဲ့ရဲ့ကလေး ထိုင်ပြီး ဦးညွတ်အလေးပြုသတဲ့။ အဲဒီအခါ ဝန်ကြီးကရော အိမ်တော်သားတွေကရော အင်မတန်သဘောကျပြီး ငလက်ဆစ်ကို အိမ်တော်မှာ အမှုထမ်းခိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသတဲ့။

အဲ၊ ငလက်ဆစ်ကလေးဟာလေ အင်မတန်ငယ်၊ အင်မတန်သေးပေမယ့် သိပ်ပြီး လိမ်မာတယ်တဲ့။ ဘာကိုပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ ကျကျနနအောင်မြင်အောင် လုပ်တတ်သတဲ့။ နောက်ပြီး အင်မတန်လည်း ချစ်စရာကောင်းသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဝန်ကြီးအိမ်မှာ သူဟာ အင်မတန် မျက်နှာပွင့်တာပေါ့။ အထူးသဖြင့်တော့ ဝန်ကြီးရဲ့သမီးက သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ အနားမှာ အမြဲခစားရသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ဝန်ကြီးသမီးကလေးဟာလေ ငလက်ဆစ်ကိုခေါ်ပြီး ဘုရားကျောင်းတော်မှာ ကန်နွန်ခေါ်တဲ့ ကရုဏာနတ်သမီးကို ကန်တော့ဖို့သွားသတဲ့။ အဲဒီလိုသွားတဲ့အခါ လမ်းခရီးမှာလေ ချုံခိုပြီး ချောင်းနေတဲ့ကျတ်ကောင်နှစ်ကောင်က ချုံထဲက ခုန်ထွက်လာပြီး ဝန်ကြီးသမီးကို လှူပြန်ပေးဆွဲဖို့ ဖမ်းတာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ ငလက်ဆစ်က ဝန်ကြီးသမီးရဲ့ အင်္ကျီလက်ခေါက်ထဲမှာ စီးပြီးလိုက်လာတာကိုး။ သူ့သခင်မကို ကျတ်တွေကလည်းဖမ်းရော သူလည်း အင်္ကျီလက်ခေါက်အကြားက ဖြုတ်ဆိုခုန်ထွက်လာပြီး ခါးက ဓားလွယ်ကို ဓားအိမ်က ဆွဲထုတ်လိုက်သတဲ့။ ထုတ်ပြီးတော့ ဓားကိုဝင့်ပြီး ဟောဒီလိုအော်လိုက်သတဲ့။ "ဟေ့ မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာထင်ကြသလဲ။ ငါဟာ ဝန်ကြီးသမီးရဲ့ သက်တော်စောင့် ငလက်ဆစ်ကွ"လို့ အော်ပြီး ခပ်တည်တည် ရဲရဲရင့်ရင့် ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျတ်တစ်ကောင်ကလေ သူ့ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဝမ်းထဲကိုမျိုချလိုက်ပါလေရောတဲ့။

ဒါပေမယ့် ငလက်ဆစ်က ငယ်ငယ်ကလေးမဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူဟာလေ ကျတ်ကောင်ကြီးရဲ့ဖိုက်ထဲမှာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် လျှောက်ပြီး သူ့ဓားလွယ်နဲ့ အူမကြီးကို ထိုးလိုက် အူသိမ်ကလေးကိုဆွဲလိုက်လုပ်တော့ ကျတ်ကောင်ကြီးလည်းမခံနိုင်ဖြစ်လာလို့ ငလက်ဆစ်ကလေးကို အန်ထုတ်လိုက်ရသတဲ့။ ဒီတော့တစ်ခါ နောက်ကျတ်ကြီးတစ်ကောင်က ငလက်ဆစ်ကို ဖမ်းပြီး လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းနဲ့ ညှပ်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘာရမလဲ။ ငလက်ဆစ်က ကျတ်ကောင်ရဲ့မျက်ခွံပေါ်ခုန်တက်ပြီး ကျတ်ကောင်ရဲ့မျက်လုံးကို ဓားနဲ့ထိုးဖောက်လိုက်ရောတဲ့။ မျက်စိလည်းကန်းသွားရော ဓားဒဏ်ရာနဲ့ နာကလည်းနာတော့ ကျတ်ကြီး

နှစ်ကောင်ဟာလေ တစ်ခါတည်း သုတ်ခြေတင်ပြီးထွက်ပြေးကြပါလေရောတဲ့။

ဒီတော့ လမ်းဘေးမှာထိုင်ပြီး ငိုနေတဲ့ဝန်ကြီးသမီးကို ခေါ်မလို့ ငလက်ဆစ်ကလေး သွားတော့လေ ကျတ်ကောင်ကြီးတွေဆီက ကျပြီးကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ “လိုတရတဲ့ရွှေလက်ရိုက်”ကို သွားတွေ့သတဲ့။ လက်ရိုက်ဆိုတာ တူတို့ ပုဆိန်တို့လိုပေါ့ကွာ။ ကြေးစည်ထုတဲ့ တုတ်လိုပေါ့ကွာ။ ဂျပန်လိုတော့ အုချိုဒေ-နီ-ကိုဇုချိုလို ခေါ်တယ်။ လွယ်လွယ်တော့ ကိုဇုချိုခေါ်တာပါပဲ။ မိဒီလက်ရိုက်ကို လက်နဲ့လွှဲပြီး လိုချင်တာကိုပေးပါလို့တောင်းရင်လေ ရတာပဲတဲ့။ ဂျပန်ပြည်မှာလေ ဒီလက်ရိုက်မျိုးကို ဘုရားဈေးတွေမှာ ဒီနေ့လည်းရောင်းနေတာပဲ။ အဲ ကျတ်ကောင်တွေက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပြေးကြရတော့ အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ လက်ရိုက်ကိုတောင် ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာ မသိကြဘူးပေါ့။

အဲဒါနဲ့ ငလက်ဆစ်လည်း အိုဇုချိုကို ကောက်ယူပြီး ဝန်ကြီးသမီးကို ပြသတဲ့။ ဒီတော့ ဝန်ကြီးသမီးက “ငလက်ဆစ်၊ ဒီဟာကို မင်းလိုချင်သလား။ အိုဇုချိုခေါ်တယ်။ သူ့ကို လွှဲပြီး တောင်းရင်လေ ငွေလိုချင် ငွေရတယ်။ ရွှေလိုချင် ရွှေရတယ်။ ကဲ မင်း ဘာလိုချင်သလဲ”ဟု မေးသတဲ့။

“ကျွန်တော်ကတော့
ငွေကိုလည်း မလိုချင်
ရွှေကိုလည်း မလိုချင်
ကျွန်တော့်အရပ်သာ မြင့်စေချင်” လို့

အာစပ်ပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ ဝန်ကြီးသမီးက ရွှေလက်ရိုက်ကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီး လွှဲလိုက်ရမ်းလိုက်လုပ်ရင်း

“ငလက်ဆစ်လေး မြင့်ပါစေ။

သူ့အရပ် မြင့်ပါစေ” လို့ ဆုတောင်းလိုက်သတဲ့။ အဲဒီလိုလည်း တောင်းလိုက်ရော ငလက်ဆစ်ကလေးဟာလေ မြင့် ... မြင့် ... မြင့် ... မြင့် ... လာလိုက်တာ မျက်စိတစ်မိုက် မလာက်အတွင်းမှာ အင်မတန်ချော အင်မတန်လှတဲ့ ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းဖြစ်လာတာပဲတဲ့။

နောက်တော့လေ ... မကြာခင်ပဲဆိုပါတော့ကွာ ... ငလက်ဆစ်သူရဲကောင်း ဆာမူရိုင်းဟာလေ ဝန်ကြီးသမီးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး သူ့အမေ သူ့အဖေတို့နဲ့အတူ ချမ်းချမ်းသာသာ မကျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တစ်သက်လုံးနေထိုင်သွားတယ်တဲ့။

ဆားပေါက်တဲ့ ကျောက်ကြိတ်ဆုံ (သို့အို-ဖုကီအုဆု)

ရှေးရှေးတုန်းက ဂျပန်ပြည် လယ်သမားရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ အစ်ကိုက ညီကို အိမ်မှာ မနေစေချင်ဘူး။ မယားယူပြီး ယောက္ခမတွေအမျိုးထဲမှာ အိမ်ခွဲနေစေချင်တယ်။ ဒါမှ သူက သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ တစ်ဦးတည်းနေရမှာကိုး။

ညီကလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိမ်ခွဲပြီးနေချင်တာပဲ။ အဲဒါနဲ့ မကြာခင်ပဲ ညီက မယားယူပြီး အခန်းကလေးတစ်ခု ငှားနေသတဲ့။ အလုပ်အကိုင်မည်မည်ရရ မရှိတော့ ကြုံရာ အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတာပေါ့လေ။ အရပ်ထဲမှာ ထင်းခွေ၊ ရေခပ် လုပ်နေရတာ ပေါ့ကွာ။ အဲ ဆောင်းတွင်းရောက်လာတော့ အဲဒီထင်းခွေရေခပ်အလုပ်ကိုတောင် မှန်မှန်မလုပ်ရ တော့ဘူး။ နှစ်ဟောင်းကုန်လို့ နှစ်သစ်လည်းကူးတော့မယ်။ နှစ်သစ်ကူးအကြိုနေ့ရောက်တော့ သူတို့ဆန်အိုးထဲမှာ ဆန်တစ်စေ့မှ မရှိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့ခမျာမှာ အစ်ကိုဆီကိုသွားပြီး 'ဆန်တစ်စလယ်လောက်ချေးပါ အစ်ကိုရယ်' လို့ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူကလေ

မသနားတဲ့အပြင် “ဆန်တစ်စေ့မှမရှိတဲ့အကောင်က မယားယူရသေးသလားကွ့” လို့ဆိုပြီး နှင်ထုတ်လိုက်သတဲ့။

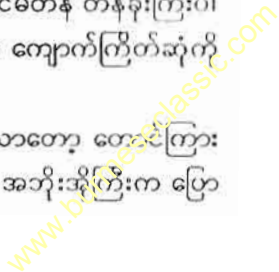
ဒီတော့ ညီငယ်လည်း မျက်နှာပျက်ပျက် စိတ်အားငယ်ငယ်နဲ့ပေါ့ကွာ။ ခေါင်းကလေး ပုံပြီး တောင်ပေါ်ကိုတက်သွားသတဲ့။ တောင်ကြားလမ်းကိုရောက်တော့ မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူနဲ့ အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက် ထင်းခွေနေတာကို သွားတွေ့သတဲ့။ အဘိုးအိုကြီးက သူ့ကိုမြင်တော့ လှမ်းခေါ်ပြီး မေးသတဲ့။ “ဟေ့ ... ငါ့မြေး၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ” လို့မေးသတဲ့။ “အဘိုးပျယ် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပျက်ပျက်ရှိတာနဲ့ ရောက်မိရောက်ရာ လျှောက်နေတာပါပဲ။ အခုနှစ်သစ်ကူးအကြိုနေ့ကို ကြိုဆိုရမှာဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဆန်တစ်စေ့မှ မရှိပါဘူး။ အဘိုးရယ်” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ အဘိုးအိုကြီးက “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ငါ့မြေးရယ်၊ ကဲ ကဲ ... ဟောဒါကို အဘိုးပေးလိုက်မယ် ယူသွား” လို့ဆိုပြီး မုယောမုန့်လုံး တစ်လုံးကို ပေးလိုက်သတဲ့။ ဒီလိုလည်း ပုာလိုက်သေးတယ်။ “ငါ့မြေး ဟောဒီမုန့်လုံးကိုလေ တောစောင့်နတ်ရဲ့နတ်စင်ကို ယူသွားပါ။ နတ်စင်ရဲ့နောက်ကျောဘက်မှာလေ ဂူကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီဂူထဲမှာ လူပုကလေးတွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူပုကလေးတွေက မုယောမုန့်လုံးကိုမြင်ရင် စားချင်လို့တောင်းကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ငါ့မြေးက ဟောဒီလိုပြောပါ။ ကျုပ်ပိုက်ဆံမလိုချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟောဒီမုန့်လုံးကို ကျောက်ကြိတ်ဆုံနဲ့လဲမယ်ဆိုရင်တော့ လဲချင်ပါတယ်လို့ ပြောပါ” လို့မှာလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါ လူငယ်လည်း အဘိုးအိုကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးတော့ တောစောင့်နတ်ရဲ့နတ်စင်ကို သွားတာပေါ့။ နတ်စင်နောက်က ဂူထဲကိုဝင်တာပေါ့။ လူပုကလေးတွေနဲ့ တွေ့တာပေါ့။ အဲ လူပုကလေးတစ်ယောက်ကလေ လူငယ်ယူလာတဲ့ မုယောမုန့်လုံးကိုမြင်တော့ သွားရည်ကျလာပြီး “ခင်ဗျားရဲ့မုန့်လုံး ကျုပ်တို့ကိုပေးပါလား၊ ကျုပ်တို့က ရွှေတွေကို ဖောင်းလိုပုံပြီးပေးပါ့မယ်” လို့ ပြောတယ်။

ဒါပေမဲ့ လူငယ်ကတော့ အဘိုးအိုကြီးမှာလိုက်တဲ့အတိုင်း “ကျုပ် ပိုက်ဆံမလိုချင်ပါဘူး။ ကျောက်ကြိတ်ဆုံနဲ့လဲမယ်ဆိုရင်တော့ ဟောဒီမုယောမုန့်လုံးကိုပေးပါ့မယ်” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ လူပုကလေးတွေက “ဒီကျောက်ကြိတ်ဆုံဟာ အင်မတန် တန်ခိုးကြီးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့မုန့်လုံးနဲ့တော့ လဲစားပါ့မယ်” လို့ ဆိုပြီး ကျောက်ကြိတ်ဆုံကို လူငယ်လက်ထဲ ထည့်လိုက်သတဲ့။

လူငယ်လည်း ကြိတ်ဆုံကိုထမ်းပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာတော့ တောင်ကြားကလေးထဲမှာ အဘိုးအိုကြီးထင်းခွေနေတုန်းပဲ ရှိသေးသတဲ့။ ဒီတော့ အဘိုးအိုကြီးက ပြော

သတဲ့။ “အင်း ငါ့မြေး ကျောက်ကြိတ်ဆုံရလာပြီကိုး။ အဲဒီကြိတ်ဆုံကို ဘယ်လို သုံးရမယ် ဆိုတာ အဘိုးသင်ပေးမယ်။ မှတ်ထားကွဲ့။ ကြိတ်ဆုံကို ညာဘက်လှည့်ပေးရင်လေ မုယောမုန့် လုံးကလွဲလို့ တခြားငါ့မြေးလိုချင်တာအားလုံးကို အဆက်မပြတ်ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်ကွဲ့။ ကြိတ် ဆုံလည်တာရပ်စေချင်ရင် ဘယ်ဘက်ကိုလှည့်ပေးရတယ်။ ဒီတော့ ရုပ်သွားရော။ ကဲ မှတ် ထားပြီးသွားပေတော့။ မုယောမုန့်လုံးကိုတော့ မတောင်းနဲ့နော်။ ရမှာမဟုတ်ဘူး”လို့ မှာလိုက် သတဲ့။

လူငယ်လည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ အိမ်ကိုပြန်သွားတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ကို ရောက်တော့ သူ့မိန်းမက နှုတ်ခမ်းကြီးစုနေတာကိုတွေ့ရသတဲ့။ “နှစ်သစ်ကူးအကြိုနေ့ရောက် နေပြီ။ ရှင်ဘယ်ကိုလျှောက်ပြီး လေလွင့်နေရသလဲဟင်၊ ရှင်အစ်ကိုတော်ကြီးဆီကဘာတွေများ ရခဲ့သလဲ”လို့ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့မေးသတဲ့။ ဒီတော့ လူငယ်က “ကွယ်..ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ အေးအေးပေါ့။ ကျုပ်ပြောပါမယ်..နားထောင်ဦးမှပေါ့၊ ကဲ..ကဲ ကောက်ရိုးဖျာတစ်ချပ် ခင်းလိုက်စမ်းပါ”လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ ပြီးတော့ သူက ကျောက်ကြိတ် ဆုံကို ဖျာပေါ်မှာချပြီး ညာဘက်ကိုလှည့်ပေးရင်း “ကိုရွှေဆန်၊ ကိုရွှေဆန် ထွက်ခဲ့စမ်းပါ ကိုရွှေဆန်”လို့ တလိုက်သတဲ့။ တလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်တည်း ညာဘက်ကိုလည်နေတဲ့ ကြိတ်ဆုံကလေး ဆန်တွေဟာ ဖွေးဖွေး ဖွေးဖွေးနဲ့ထွက်လာလိုက်တာ ခဏကလေးအတွင်းမှာ ပဲ တစ်ပုံကြီးဖြစ်သွားတာပဲတဲ့။ ပြီးတော့ သူက “ငဆာကေ၊ ငဆာကေ ထွက်ခဲ့စမ်းပါ ငဆာ ကေ”လို့ တလိုက်သတဲ့။ အဲဒီအခါ ငဆာကေလို့ခေါ်တဲ့ ငါးတွေဟာလေ ကြိတ်ဆုံထဲက ဟောတစ်ကောင် ဟောတစ်ကောင်နဲ့ထွက်လာလိုက်ကြတာ တစ်ပုံကြီးဖြစ်သွားတာပဲတဲ့။ အဲဒီ လို သူလိုချင်တာတွေကို အမျိုးမျိုးတပြီး ရတော့လေ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ နှစ် သစ်ကြိုပွဲ ညစာထမင်းကို အားရပါးရ မြိန်မြိန်ဆိမ်ဆိမ် မိုက်ကားအောင် ချက်စားကြတာပေါ့။

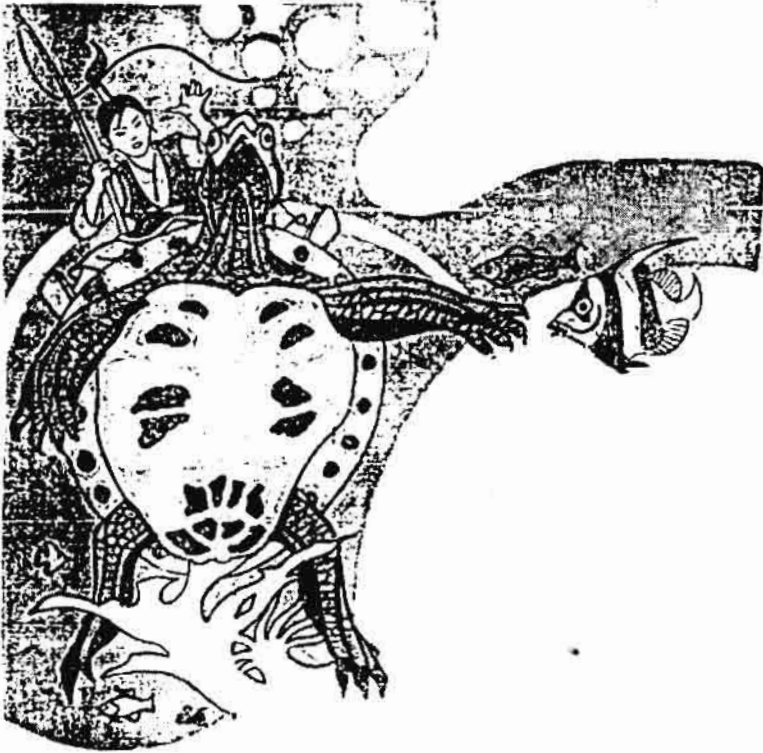
နောက်နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ အိပ်ရာကနိုးတော့ လူငယ်ကပြောသတဲ့။ “ဟေ့ ရှင်မ ရေ အခု ကျုပ် သူဌေးကြီးဖြစ်သွားပြီ။ ဒီအခန်းကလေးမှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”လို့ ပြော သတဲ့။ ပြောပြီး ကျောက်ကြိတ်ဆုံကို ညာဘက်လှည့်ပြန်ရော။ “အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ပေး ပါ၊ ကျီကြီး တစ်ဆောင်ပေးပါ။ မြင်းခုနစ်စီးနဲ့ မြင်းစောင်းတစ်ခု ပေးပါ”လို့လည်းတလိုက် သတဲ့။ တလိုက်တဲ့အတိုင်း အားလုံးဖြစ်လာတာပေါ့။ ပြီးတော့ မိချီမုန့်လုံးနဲ့ ဆာကေခေါင်ရည် တွေကိုလည်း ပေးပါဆိုပြီး အိမ်နီးချင်းတွေကို ဖိတ်ခေါ်၊ ဆွေမျိုးတွေကို ဖိတ်ခေါ်၊ စားပွဲ သောက်ပွဲကြီး ခမ်းခမ်းနားနားကျင်းပတော့တာပဲတဲ့။ ရွာသားတွေအားလုံးရော၊ သူ့အစ်ကိုကြီး ပါ အံ့ဩနေကြတာပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့အစ်ကိုကြီးကတော့ သဘောမကျဘူး။ သူ့ညီဟာ နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ချောင်းကြည့်မယ်ဆိုပြီးပုန်းနေသတဲ့။ အဲဒီလို

လူ့အစ်ကိုကြီး အကောက်ကြံတာကို မရိပ်မိတဲ့ ညီငယ်ကလေး ခဏကြာတော့ အခန်းတစ်ခုထဲ
ဝင်သွားပြီး ကြိတ်ဆုံကိုလှည့်တာပေါ့။ “ချိုချင်တွေ၊ ချိုချင်တွေ ထွက်ခဲ့စမ်းပါ။ ချိုချင်
မဟု” လို့လည်း တလိုက်သတဲ့။ ချိုချင်တွေကိုရတော့ ဧည့်သည်တွေကို ဝေပေးသတဲ့။ အဲဒါကို
လူ့အစ်ကိုကြီးက မြင်သွားတာကိုးကွ။

နောက် ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားပြီး သူ့ညီတို့လင်မယား မောမောပန်းပန်းနဲ့အိပ်ပျော်
ပျားကြတော့လေ အဲဒီအကောက်ကြံနေတဲ့ အစ်ကိုကြီးက ပုန်းနေရာကထွက်လာပြီး ကျောက်
ကြိတ်ဆုံကိုရော၊ ချိုချင်နဲ့မိချိုတွေကိုရော တိတ်တိတ်ခိုးပြေးပါရောတဲ့ဗျာ။ ပင်လယ်ကမ်းပါး
ကို ရောက်တော့ ဆိုက်ထားတဲ့လှေတစ်စင်းပေါ်ကို တက်ပြီးလွတ်ရာကိုထွက်ပြေးမယ်ဆိုတဲ့
သဘောနဲ့ လှော်သွားတာပေါ့။ အတော်ကလေး မောတော့ ခိုးလာတဲ့ချိုချင်နဲ့မိချိုကို စားတာ
ပေါ့။ စားပြီးတော့ ဆားငန်လျက်ချင်လာတာနဲ့ ကြိတ်ဆုံကို ညာဘက်လှည့်ပြီး “ဆား၊ ဆား
ထွက်ခဲ့ပါတော့လား” လို့ တလိုက်သတဲ့။ ဟာ တလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆားတွေဟာ ဖွေးဖွေး
ဖျူးဖျူးနဲ့ ပန်းထွက်လာတာပေါ့။ ဒီတော့ ဆားနည်းနည်းကိုကောက်ယူပြီး လျက်တယ်။
လျက်ပြီးတော့ ဆားတွေမထွက်အောင် ကြိတ်ဆုံကိုဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ မသိဘူး။ ဆားတွေ
ဟာလည်း ထွက်ပြီးရင်းထွက်ယင်းပဲ။ ထွက်လိုက်တာမှ လှေကြီးပြည့်လျှံသွားရုံမကဘူး။
မပူပေါ်မှာဆားတွေဟာ တောင်ပိုကြီးလို့ ဖြစ်လာတာပဲတဲ့။ ကြာတော့ သူ့စီးလာတဲ့ လှေလည်း
မကားတွေက လေးလာလို့ ပင်လယ်ရေထဲနစ်သွားပါလေရော။ အဲဒီအကောက်ကြံတဲ့ အစ်ကို
ကြီးလည်း လှေနဲ့အတူ ပင်လယ်ထဲပါသွားပါလေရောတဲ့။

အဲဒီ ပင်လယ်ထဲနစ်ပါသွားတဲ့ကျောက်ကြံကြိတ်ဆုံကိုလေ ရပ်သွားအောင် လုပ်တတ်တဲ့
ပျို ဒီနေ့ထိအောင် ပေါ်မလာသေးလို့ ကြိတ်ဆုံကြီးဟာ ဒီနေ့အထိပဲ လည်နေပြီး ဆားတွေကို
ပျက်နေတဲ့တွက် ပင်လယ်ထဲကရေတွေဟာလေ ငန်နေတာပဲတဲ့။ အဲဒီလို ဂျပန်ရှေးဟောင်း
ပုံပြင်က ပင်လယ်ရေငန်တဲ့အကြောင်းကို ဆိုတယ်ကွဲ့နော်။ မှတ်ထားကြပေတော့။ ■

ပင်လယ်မင်းသမီးနှင့် တံငါသည် (ဥရသျှိမတရိုး)

ရှေးရှေးတုန်းက ဥရသျှိမတရိုးလိုခေါ်တဲ့ တံငါသည်လုလင်ပျိုတစ်ယောက်ဟာ သူ့အမေအိုကြီးနဲ့အတူ စားလောက်သောက်လောက်ရုံ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားသောက်နေသတဲ့။

ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီတစ်ခုရောက်တော့ မြောက်လေအေးကြီးက နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တိုက်ခတ်နေတာနဲ့ ပင်လယ်မှာလှိုင်းတံပိုးတွေ အင်မတန်ထနေတဲ့အတွက် သူ့မိဖုရားမှာ ငါးရှာမထွက်နိုင်ဘူးပေါ့။ အဲဒီအခါ သူ့အမေအိုကြီးအတွက် လုံလောက်အောင်စားဖို့ ရှာမရလို့ သူ အင်မတန်စိတ်မကောင်းဘူးတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ညဦးက အင်မတန်ပြင်းထန်နေတဲ့ မြောက်လေကြမ်းကြီးဟာ အရုဏ်မတက်ခင် ရုတ်တရက်ရပ်သွားပြီး ပင်လယ်ကြီးလည်းငြိမ်သွားသတဲ့။ ဥရသျှိမဟာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ရောင်နီမပေါ်ခင်ဘဲ ပင်လယ်ထဲကိုထွက်သွားတာပေါ့။ ငါးရှာဖို့ထွက်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ထူးဆန်းတာကတော့ အရှေ့ဘက်မှာ နေမင်းကြီးထွက်လာပြီး

။ကောင်းကင်ထဲကို တက်တက်သွားလို့ မွန်းသာတည့်ပါလေရော သူ့ငါးမျှားချိတ်ကို ငါးတစ်
။ကောင်မျှ လာမဟပ်ဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံး နေညိုသွားပြီး အနောက်ဘက်မှာဝင်ခါနီးတော့မှ
ပါကြီးကြီးလို့ထင်ရတဲ့အကောင်တစ်ကောင် သူ့ငါးမျှားချိတ်ကိုလာပြီး ကိုက်သတဲ့။ ဒီတော့
ပမ်းသာအားရနဲ့ဆွဲတင်တာပေါ့။ ဘာကောင်ကြီးမိနေပါသလဲ သိလား။ လိပ်ကမ္ဘာမကြီးတစ်
ကောင်တဲ့။

ဒီတော့ ဥရသျှိမဟာ ဒီလိုလိပ်ကြီးကို ဘယ်သူမှဝယ်မှာမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ပင်လယ်
ထဲကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ လိပ်ကြီးလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကူးပြေးတာပေါ့။

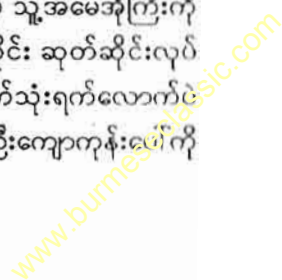
မိုးချုပ်တော့ သူလည်း လှေကို သဲသောင်ပေါ်ဆွဲတင်ပြီး ငါးတစ်ကောင်မျှမပါဘဲ
ပုန်းမည်းမည်းထဲမှာ အိမ်ကို ပြန်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့လည်း မြောက်လေကြမ်းကြီးတိုက်ခတ်လို့ ပင်လယ်ဟာ
လှိုင်းတံပိုးတွေနဲ့ အင်မတန်မငြိမ်မသက် ဖြစ်ပြန်ရော။ ဒီတော့ ဥရသျှိမဟာ ငါးရှာမထွက်
ပြန်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဝမ်းနည်းပန်းနည်းနဲ့ ပင်လယ်ကိုမျှော်ကြည့်ရင်း ကမ်းနားသောင်ပြင်မှာ
မလျှောက်သွားတယ်။ အဲဒီအခါမှာလေ ဟိုနေ့က သူလွှတ်လိုက်တဲ့လိပ်ကမ္ဘာမကြီးဟာ ပင်
လယ်လှိုင်းတွေအကြားက ခေါင်းထောင်ပြီး ရုတ်တရက်ပေါ်လာသတဲ့။

ပေါ်လာပြီး လိပ်ကြီးက ဟောဒီလိုအော်ပြောသတဲ့။ “အို .. အစ်ကို ဥရသျှိမ၊ မနေ့က
ကျွန်ုပ်ရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအလွန်တင်ပါတယ်။ အခုကျေးဇူးဆပ်
ဖျပ်လွန်းလို့ အစ်ကိုဥရသျှိမကို နဂါးနန်းတော် လိုက်ပို့ပါရစေ” လို့ အော်ပြောသတဲ့။ (နဂါးနန်း
မဟာဆိုတာဟာ ပင်လယ်အောက်မှာရှိတယ်။ ပင်လယ်နတ်မင်းကြီးရဲ့ ဝိမာန်တဲ့။ ရွှေတွေ
မုန့်တွေနဲ့ ဆောက်ထားတာ။ ဥယျာဉ်ပန်းမန်တွေနဲ့ အင်မတန်သာယာသတဲ့။ ပန်းပင်တွေက
ပူပိုလို့။ သစ်ပင်တွေက သီးလို့။ ငှက်တွေကမြည်လို့။ ကချေသည်တွေက တေးဆိုပြီးကလို့
မှန်လို့။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကလည်း အမျိုးမျိုး စုံအောင်ရှိတယ်။ နောက်ပြီး
မသက်တမ်းလည်း အင်မတန်ကြီးကို ရှည်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်)

အဲ လိပ်ကြီးက ဆက်ပြီးပြောပြန်တယ်။ “အစ်ကို ဥရသျှိမ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ကျောကုန်းပေါ်
ကိုတက်ပြီး ထိုင်ပါ။ နန်းတော်ကို ခေါ်သွားချင်ပါတယ်” လို့ ပြောပြန်တယ်။

ဥရသျှိမလည်း ဒီလိုကြားရလို့ အတော်ပဲပျော်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေအိုကြီးကို
မကြားပြီး သတိရတာနဲ့ ရုတ်တရက် လိုက်မယ်လို့မပြောသေးဘဲ ဆုတ်ဆိုင်း ဆုတ်ဆိုင်းလုပ်
နေတယ်။ ဒီတော့ လိပ်ကြီးက စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်ကို ဥရသျှိမ။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပဲ
မျှားကြတာပေါ့။ ဟုတ်လားလို့ ပြောသတဲ့။ ဒီအခါ ဥရသျှိမဟာ လိပ်ကြီးကျောကုန်းပေါ်ကို
တက်ပြီးထိုင်လိုက်တာပေါ့။

ဥရသျှိမလည်း ကျောကုန်းပေါ်ကိုရောက်ရော လိပ်ကမ္ဘာမကြီးလည်း ပင်လယ်ထဲကို
ငုပ်သွားရောတဲ့။ ခဏလောက်တော့ ဝိုးတိုးဝါးတားအမှောင်ကြားကို ဖြတ်သွားရတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ မကြာခင်ပဲ အင်မတန်ခမ်းနားတဲ့ နဂါးနန်းတော်ကြီးရဲ့ ဝင်းတံခါးပေါက်ကို ရောက်သွား
ကြသတဲ့။ ရောက်တယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းလိုပဲ နန်းတော်ရှင်ပင်လယ်မင်းသမီးဟာလေ အပျို
တော်တွေ ခြံရံပြီးထွက်လာတယ်။ အတီးအမှုတ်တွေ သာသာယာယာ တီးမှုတ်ခိုင်းပြီး ဥရသျှိမ
ကို ကြိုဆိုနှုတ်ခွန်းဆက်သတဲ့။

နန်းတော်သူ နန်းတော်သားတွေအားလုံး ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ ဥရသျှိမကို ဧည့်ခံကြ။
အပျိုတော်ချောချောလှလှတွေက စစားကြ။ ငါးကလေးတွေက ကခုန်ပြီး ပျော်တော်ဆက်ကြ။
အို..အမျိုးမျိုးပြုစုကြတာပဲတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဥရသျှိမလည်း အပျော်လွန်ပြီးတော့ နေလိုက်တာ
နှစ်ရက်သုံးရက် မဟုတ်တော့ဘဲ ပင်လယ်အောက်မှာ သုံးနှစ် သုံးမိုး ကြာသွားပါလေရောတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ဥရသျှိမဟာ သူ့အမေအိုကြီးကို သတိရတာနဲ့ မင်းသမီးကလေး
ကို အိမ်ပြန်ပါရစေတော့လို့ ပြောတဲ့အခါ မင်းသမီးကလေးက ကြုတ်တစ်ခုကိုပေးတယ်။
အဲဒီကြုတ်မှာ အဆင့်သုံးဆင့်ပါတယ်။ ဂျပန်လို တမတေဗကိုလို့ခေါ်တယ်။ ရတနာကြုတ်လို့
ခေါ်ကြပါစို့။ ကြုတ်ကိုပေးပြီးတော့ မင်းသမီးကလေးက ဟောဒီလိုမှာလိုက်သတဲ့။ “အစ်ကို
ဥရသျှိမ၊ နောင်အခါ မတွေးတတ်၊ မကြံတတ်နဲ့ အကြံကတ်နေတဲ့အခါ ဒီကြုတ်ကိုဖွင့်ကြည့်
ပါ” တဲ့။ ဥရသျှိမလည်း ကြုတ်ကို ချိုင်းကြားမှာညှပ်၊ လိပ်ကမ္ဘာမကြီးကျောကုန်းပေါ်ကို
တက်စီးပြီးတော့ အိမ်ဘက်ကိုပြန်တာပေါ့။

သူတို့ရွာကို ပြန်ရောက်တော့ ရွာနားကတော့တွေ တောင်တွေ မြစ်တွေ ချောင်းတွေ
ဟာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာကိုတွေ့ရသတဲ့။ တချို့သစ်ပင်တွေလည်းမရှိကြတော့ဘူး။ တချို့သစ်
ပင်တွေလည်း အိုမင်းညှိုးခြောက်နေကြပြီ။ သူ ရွာကထွက်သွားတာ သုံးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်။
ဘယ်လိုများ အခုလောက်ပြောင်းလဲကုန်ပါလိမ့်မလဲလို့ တွေးရင်းနဲ့ သူ့အိမ်ရှိတဲ့နေရာကို
လျှောက်သွားတယ်။

လမ်းမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ခြံလုပ်နေတာကိုတွေ့သတဲ့။ ဒီတော့ ဥရသျှိမက
မေးတာပေါ့။ “အဘိုး ..အဘိုး၊ ဒီနားမှာနေတဲ့ ဥရသျှိမခေါ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုများ မသိဘူး
လားခင်ဗျာ” လို့ မေးသတဲ့။ အဘိုးကြီးကလည်း “အင်း .. အဲ ... အေး ကျုပ်တို့အဘိုးများလက်
ထက်တုန်းက ဥရသျှိမတရားခေါ်တဲ့ ရွာသားတစ်ဦးဟာ ပင်လယ်ထဲက နဂါးနန်းတော်ကို
ဆင်းသွားတယ်လို့ လူကြီးတွေပြောတာ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူဟာ ဒီရွာကို ပြန်
မလာဘူးတဲ့” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။ အဲဒီတော့ ဥရသျှိမရဲ့အမေအိုကြီးလည်း ရှိကော့မှမဟုတ်
ဘူးပေါ့နော်။ ကွယ်လွန်သွားတာ ကြာပြီလို့သိရတာပေါ့နော်။

နောက်တော့ ဥရသျှိမဟာ အရင်က သူနေဖူးတဲ့အိမ်ရှိရာကို ရောက်ပြန်တော့ သူတို့ အိမ်ကိုမတွေ့ရတော့ဘူး။ မြဲကလေးကလည်း ပေါင်းမြက်ချုံပုတ်တွေအုပ်လို့ ရှုပ်ပွေနေတာပဲ တဲ့။

အဲဒီအခါ ဥရသျှိမလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး။ မတွေးတတ် မကြံတတ်နဲ့ အကြံ ကတ်နေတော့တာပေါ့။ လူတွေကလည်း ပြောင်း၊ နေရာတွေကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်၊ သစ်ပင် တွေကလည်း အရင်ကနဲ့မတူဘူး။ အဲဒီလိုအကြံကတ်နေတဲ့အခါ ပင်လယ်မင်းသမီးကလေး ပေးလိုက်တဲ့ သုံးဆင့်ကြွတ်ကလေးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့အမှာစကားကို ပြေးပြီးသတိရသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ချိုင်းမှာညှပ်လာတဲ့ ကြွတ်ကို မြေကြီးပေါ်မှာအသာချပြီး ဖွင့်ကြည့်တယ်။ ပထမအဆင့် မှာ ဘာတွေ့ရသလဲဆိုတော့ ကြိုးကြာငှက် အတောင်တစ်ချောင်းတဲ့။ ဒုတိယအဆင့်ကိုဖွင့် လိုက်တော့ မီးခိုးတွေ တလူလူထွက်လာတယ်။ အဲဒီမီးခိုးတွေဟာလေ ဥရသျှိမရဲ့အနားမှာ ရစ်ဝဲရစ်ဝဲနဲ့ ဝိုင်းကြီးချာချာပတ်ပြီး ထွက်နေရာက ဥရသျှိမကိုလည်း တစ်ကိုယ်လုံးအုပ်မိရော။ ဥရသျှိမလည်း ဆံပင်တွေဖြူ၊ သွားတွေကျိုး၊ ခါးကြီးကုန်းလာပြီး အဘိုးအိုကြီးဖြစ်သွား တာပဲတဲ့။

အဲ ... ကျန်သေးတဲ့ တတိယအဆင့်ထဲမှာတော့ ကြေးမုံတစ်ချပ်ကို တွေ့ရတယ်။ ကြေးမုံဆိုတာက ကြေးပြားကိုပွတ်တိုက်ထားလို့ အရိပ်ပေါ်နေတဲ့ကြည့်မှန်တစ်မျိုးပေါ့။ ဥရ သျှိမဟာ ကြေးမုံပြင်မှာ သူ့အရိပ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အဘိုးအိုကြီးဖြစ်သွားတာကို သိရလို့ မင်မတန်အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ လေတိုက်လာလို့ ပထမအဆင့်ထဲက ကြိုးကြာငှက်တောင်ဟာ လေထဲကိုလွင့်တက်သွားပြီး ဥရသျှိမရဲ့ကျောကုန်းပေါ်ကို ကျလာသ တဲ့။ ကြိုးကြာငှက်တောင်လည်း ကိုယ်ကိုထိရော ဥရသျှိမလည်း ကြိုးကြာငှက်ဖြစ်သွားပြီး မကောင်းကင်ထဲကို ပျံသွားပါလေရောတဲ့။ အဲဒီလိုဖြစ်တာတွေကိုလေ ပင်လယ်လှိုင်းကြားထဲက မူပြီး လိပ်ကမ္ဘာကြီးက စောင့်ကြည့်နေသတဲ့။ ဥရသျှိမ ကြိုးကြာငှက်ကြီး ကောင်းကင်ထဲကို ပျံသွားတော့မှ လိပ်ကြီးလည်း ပင်လယ်ထဲကို လျှိုးငုပ်သွားပါတယ်တဲ့။ ■

မိမိတာရီ မောင်မက်မုံ

ရှေးရှေးတုန်းက ဂျပန်ပြည်မှာ သစ်ခုတ်သမားအဘိုးကြီးလင်မယားရှိသတဲ့။ သူတို့မှာ သားသမီးလည်းမရှိဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း တောင်ခြေမှာ တဲကလေးတစ်ခုနဲ့နေသတဲ့။

တစ်မနက်ကျတော့ အဘိုးကြီးက ဓားကောက်ကြီးထမ်းပြီး ထင်းရွေဖို့ တောင်ပေါ်ကို တက်သွားတယ်။ အဘွားကြီးကတော့ အဝတ်ထုပ်ကြီးကျောပိုးပြီး အဝတ်လျှော်ဖို့ မြစ်ဆိပ်ကို ဆင်းသွားတယ်။

မြစ်ဆိပ်ရောက်တော့ မြစ်လယ်ကောင်မှာလေ မက်မုံသီးကြီးတစ်လုံး ပေါလောပေါလောနဲ့ ဖျောလာတာကို မြင်ရသတဲ့။ ဒါနဲ့အဘွားကြီးက သူ့အဘိုးကြီးတောင်ပေါ်ကဆင်းလာရင် ကျွေးရအောင်ဆိုပြီး မက်မုံသီးကြီးကို ရေထဲကဆယ်ထားလိုက်တာပေါ့။

ခဏကြာလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အဘိုးကြီးလည်း ထင်းစည်းကြီးကျောပိုးပြီး တောင်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ ဒီတော့ အဘွားကြီးလည်း မက်မုံသီးကြီးကိုယူတဲပြီး “ကိုရင်၊

ကမင်းဆာရင် အဆာပြေ ဟောဒီမက်မုံသီးကြီးကို စားပါ” လို့ပေးသတဲ့။ အဲဒီလိုပြောနေကြ ကုန်းလေ မက်မုံသီးကြီးဟာ ဖျတ်ခနဲ ထက်ခြမ်းကွဲသွားပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း အထဲက လူ ကလေးတစ်ယောက်ထွက်လာသတဲ့။ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးလည်း အံ့အားသင့်၊ ဝမ်းသာပြီး လူကလေးကို သားအဖြစ်နဲ့ မွေးစားကြတာပေါ့။ မက်မုံသီးထဲက မွေးလာလို့ သူ့ကို ဂျပန်လို ပိုမိုတာရီလို့ နာမည်မှည့်လိုက်တယ်ကွဲ့။ မိုမိုဆိုတာက မက်မုံသီးကိုပြောတာ။ တာရီဆိုတာ က လက်ဦးဆုံးမွေးတဲ့ သားယောက်ျားကွဲ့။

မိုမိုတာရီလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ကြီးပြင်းလာတာပေါ့။ အားလည်း အင်မတန်ကောင်း တယ်။ သတ္တိလည်း အင်မတန်ရှိတယ်။ လူချစ်လူခင်လည်း အင်မတန်များတယ်။

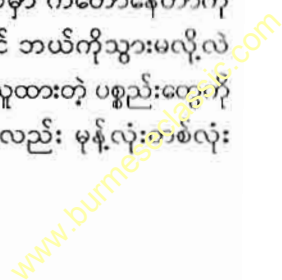
တစ်နေ့ကျတော့ မိုမိုတာရီက အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးကို ဒီလိုပြောသတဲ့။ “အဖေနဲ့ အမေ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ဘီလူးကျွန်းကိုသွားပြီး လူတွေဆီက အတင်းတိုက်ယူထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ယူချင်ပါတယ်။ သွားပါရစေ။ လမ်းမှာ ကျွန်တော်စားဖို့ ပြောင်းဆန်မုန့်လုံး လည်း လုပ်ပေးပါ” လို့ ခွင့်တောင်းသတဲ့။

ဒီအခါ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးလည်း ပြောင်းဆန်ကိုကြိတ်၊ မုန့်လုံးတွေလုပ်၊ အိတ် ကြီးထဲထည့်ပြီး မိုမိုတာရီရဲ့ ခါးပတ်မှာ ချိတ်ပေးလိုက်သတဲ့။ မိုမိုတာရီလည်း အဘိုးကြီး အဘွားကြီးကို ရိုရိုသေသေကန်တော့ပြီး ခရီးထွက်သွားတာပေါ့။

တောစပ်တစ်နေရာကိုရောက်တော့ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်နဲ့တွေ့သတဲ့။ မျောက်ကြီး က “ကီယ၊ ကီယ၊ ကီယ၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ကိုမက်မုံ” လို့ မေးတယ်။ “ဘီလူးကျွန်းကို သွားပြီး ဘီလူးတွေ မတရားယူထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းမလို့” လို့ မောင်မက်မုံက ပြန်ပြော သတဲ့။

ခင်ဗျားခါးပတ်မှာ ဘာတွေချိတ်လာသလဲလို့မေးမြန်တော့ ဂျပန်တစ်ကျွန်းလုံးမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ မုန့်လုံးတွေကို အိတ်နဲ့ချိတ်လာပါတယ်လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ မျောက်ကြီးဟာ “ကျွန်တော့်ကို မုန့်လုံးတစ်လုံးပေးရင် ခင်ဗျားနောက်ကို ကျွန်တော် လိုက်မဲ့ ဟယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ မောင်မက်မုံက “ရော့ မုန့်လုံးတစ်လုံး။ ကဲ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့” လို့ခေါ်သွားသတဲ့။

အတော်ကလေး သွားမိပြန်တော့ ရစ်ငှက်တစ်ကောင် ချုံထဲမှာ ကတော်နေတာကို မောင်မက်မုံတို့ ကြားတာကိုး။ နောက် ရစ်ငှက်ကလေး “ခင်၊ ခင်၊ ခင် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ကိုမက်မုံ” လို့ မေးတယ်။ “ဘီလူးကျွန်းကို သွားပြီး ဘီလူးတွေမတရားယူထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းမလို့” လို့ မောင်မက်မုံက ပြန်ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ရစ်ငှက်ကလည်း မုန့်လုံးတစ်လုံး ပေးကောင်းစားပြီး မောင်မက်မုံနောက်ကို လိုက်သွားသတဲ့။

အတော်ကလေး သွားမိပြန်တော့ ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ပြန်သတဲ့။ ခွေးကြီးကလည်း “ဗုတ်၊ ဗုတ်၊ ဗုတ် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ကိုမက်မုံ” လို့မေးတယ်။ “ဘီလူးကျွန်းကို သွားပြီး ဘီလူးတွေမတရားယူထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းမလို့” လို့ မောင်မက်မုံက ပြန်ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ခွေးကြီးကလည်း မုန့်လုံးတစ်လုံးတောင်းစားပြီး မောင်မက်မုံနောက်ကို လိုက်သွားသတဲ့။

ဟော အခုလေ မောင်မက်မုံရယ်၊ မျောက်ကြီးရယ်၊ ရစ်ငှက်ရယ်၊ ခွေးကြီးရယ်၊ ရဲဘော်လေးဦး ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ အဲ သူတို့လေးဦးလေ စကားတပြောပြောနဲ့ သွားလိုက်ကြတာ ဘီလူးကျွန်းပေါ်မှာ ဘီလူးမင်းကြီးနေတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးရှိသတဲ့။ ရဲတိုက်ကြီးကို မြို့ရိုးကြီး ကဝိုင်းထားတယ်။ အဲဒီအခါ ရစ်ငှက်က အတောင်နဲ့ ပျံ၊ မြို့ထဲကိုဝင်၊ အထဲကနေပြီး မြို့တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရော။ မောင်မက်မုံနဲ့ ခွေးကြီးလည်း မြို့တံခါးပေါက်က အတင်းတိုင်းဝင်သွားကြတာပေါ့။ မျောက်ကြီးကလည်း မြို့ရိုးပေါ်ကို တွယ်တက်သတဲ့။

သူတို့အထဲကိုရောက်တော့ ဘီလူးတွေနဲ့ စစ်တိုက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မောင်မက်မုံတို့က သတ္တိကောင်းပြီး ညီညွတ်ကြတော့ ဘီလူးစစ်သားတွေ ထွက်ပြေးကြရသတဲ့။ အဲဒီအခါ မောင်မက်မုံတို့က ဘီလူးမင်းကြီးကိုဖမ်းထားလိုက်ကြသတဲ့။ ဒီတော့ ဘီလူးတွေအားလုံး မောင်မက်မုံဆီမှာ လက်နက်ချအရှုံးပေးကြရတာပေါ့။ နောက်ပြီး သူတို့ လူတွေဆီက ဓားပြတိုက်ယူထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုလည်း ထုတ်ပေးကြသတဲ့။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ၊ သန္တာခက်တွေ၊ လိပ်ခွံတွေ၊ ပယင်းတွေတဲ့။ ရဲတိုက်ကြီးရဲ့ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ ဝင်းဝင်း ဝင်းဝင်းနဲ့ တစ်ပုံကြီးပေါ့။

အဲဒီတော့မှ မိုမိုတာရို မောင်မက်မုံလည်း ဒီပစ္စည်းတွေကို လှည်းနဲ့တင်ယူလာပြီး အရပ်သူ၊ အရပ်သား၊ တောင်သူလယ်သမားတွေကို ဝေပေးလိုက်သတဲ့။ သူ့အဖေနဲ့ အမေကိုလည်း တစ်သက်လုံး စားမကုန်အောင် ပေးသတဲ့။ သူတို့ရဲဘော်လေးယောက်လည်း အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနဲ့အတူ တောင်ခြေမြစ်ကမ်းက တဲကလေးမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေသွားကြတယ်တဲ့။

အဲဒီ မိုမိုတာရိုပုံကိုလေ ဂျပန်ပြည်မှာ မသိတဲ့သူမရှိဘူးတဲ့ကွဲ့။ ရောင်စုံအရပ်တွေနဲ့ ရေးထားတဲ့စာအုပ်တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့တောင် အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ ကဲ မှတ်ထားကြနော်။

မြင်းဘုကြီးနဲ့ အဘိုးအို (ကိုဗု-တိုရီ-ဂျီးစံ)

မုကသျှို၊ မုကသျှို၊ အို ... မုကသျှို။ ရှေးရှေးတုန်းက နဖူးပေါ်မှာ မြင်းဘုကြီးတစ်လုံး ပေါက်နေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ မြင်းဘုကြီးကလေ လက်သီးဆုပ်လောက် နီကယ်ဆိုပဲ။

တစ်နေ့ကျတော့ အဘိုးကြီးဟာ ထင်းခုတ်ဖို့တောင်ပေါ်ကိုတက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် လမ်းမှာ လေကြီးမိုးကြီးမိလို့ ဆက်မသွားနိုင်ဘဲ တောင်ပေါ်မှာပဲ ညအိပ်ရတယ်တဲ့။ ညအိပ်ရတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီအနားမှာ တဲအုံဆိုလို့ တစ်တဲတစ်အုံမှ မရှိပါဘူး။ လေကြီးမိုးကြီး ကလည်း ညဉ့်နက်လေ ကြမ်းလာလေပဲတဲ့။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးလည်း ကြောက်လာတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းထောက်မလို့ ဧရာမသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ သစ်ခေါင်းကြီးကစ် ဖုတ် သွားတွေ့သတဲ့။ တွေ့တယ်ဆိုရင်ပဲ ချက်ချင်းသစ်ခေါင်းထဲဝင်ပြီး မိုးခိုတာပေါ့။ မိုးက လျှော်အေး၊ ထမင်းကလည်းဆာတော့ အဘိုးကြီးဟာ အိပ်လို့မရပါဘူး။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်

၁၁၆ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

နေရတယ်။ မိုးကြီးလေကြီးလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့စဲသွားတယ်။

မကြာခင်ပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း အသံတစ်ခုကို ခပ်ဝေးဝေးမှာ အဘိုးကြီးကြားရသတဲ့။ အဲဒီအသံက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့အောင်းနေတဲ့သစ်ခေါင်းနားကို ကပ် ကပ်လာသတဲ့။ ဒါကြောင့် အဘိုးကြီးလည်း ကြောက်လွန်းလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်ပြီး ကြက်သေသေနေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာနီနီနဲ့ ကျတ်နှာခေါင်းရှည်တွေ တီးမှုတ်လာတဲ့ နတ်ဒိုးသံ(ကဂုရ)ဖြစ်နေတာကို သိရသတဲ့။ သူ့အောင်းနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီး အနားကိုရောက်တော့ ကျတ်ကောင်တွေဟာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ပြီး သစ်ကိုင်းခြောက်တွေနဲ့ မီးဖိုကြသတဲ့။ နောက်ပြီး ဆာကေးခေါ်တဲ့ ခေါင်ရည်ကို မီးပေါ်မှာ နွေးကြသတဲ့။ သောက်ကြသတဲ့။ သောက်ပြီးတော့ နတ်ဒိုးသံနဲ့ ကကြ ခုန်ကြတာပေါ့။

ဒီတော့ အဘိုးကြီးဟာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ပေမယ့် ကြည့်ချင်လာတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အသက်ကလေးအောင့်ပြီး ချောင်းကြည့်တယ်။ ကျတ်နှာခေါင်းရှည်တွေဟာ နတ်ဒိုးအတီးလည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ နတ်အက ကတာလည်းသိပ်ကောင်းတယ်။ ဆာကေးလေး တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်၊ အားရပါးရ ခုန်ပေါက်ပြီး ကလိုက်နဲ့ တဖြည်းဖြည်းညဉ့်နက် ညဉ့်နက် သွားတာပေါ့။ အဘိုးကြီးဟာ ပထမတော့ ကြောက်လို့တုန်နေတယ်။ နောက်တော့ နတ်ဒိုးသံလည်း ကြားရ၊ နတ်ကတာကိုလည်း မြင်ရလို့ ကြောက်ရမုန်းမသိတော့ဘဲ သစ်ခေါင်းထဲက ထွက်ပြီး ကျတ်ကောင်တွေနဲ့ ရောပေါင်း ကတာပေါ့။

အဲဒီအခါ ကျတ်ကောင်တွေလည်း အံ့အားသင့်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေရင်းနဲ့ အဘိုးကြီး အကကောင်းလွန်းလို့ သဘောကျကျလာသတဲ့။ ဒီလိုအကကောင်းတာကို သူတို့တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ကျတ်ကောင်တွေက အဘိုးကြီး နောက်တစ်ညလည်း လာပြီး ကပါဦးလို့ ပြောကြသတဲ့။ အဘိုးကြီးကလည်း “သူကတာကို ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်ညမှာလည်း လာပြီး ကပါဦးမယ်” လို့ ကတိပေးသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျတ်တစ်ကောင်က အဘိုးကြီးစကားကို မယုံဘူး။ ဒါကြောင့် သူက “အဘိုးကြီးရဲ့ စကားကို မယုံရဘူးဟေ့၊ သူ့ဆီက အာမခံပစ္စည်း ယူထားလိုက်ရမယ်” လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အဘိုးကြီးနဖူးပေါ်က မြင်းဘုကြီးကို ဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်ပါရောတဲ့။ ထူးဆန်းတာကတော့ မြင်းဘုကြီးကို ဖြုတ်ယူလိုက်တဲ့အခါ နာလည်းမနာဘူး။ အမာရွတ်လည်း ထင်ပြီးမကျန်ခဲ့ဘူးတဲ့။ အသားပကတိပဲ ဖြစ်သွားသတဲ့။

အဲဒီလိုနေရင်း တောထဲမှာ လင်းကြက်တွေ “အောက်အီးအီး အွတ်” လို့ ယိုးကတွန်လိုက် ဒီကတွန်လိုက်နဲ့ တစ်တောလုံးကို ညသွားတာပေါ့။ ဒီတော့ ကျတ်ကောင်တွေဟာလေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ကိုယ်ယောင်ပျောက်ကုန်ကြရောတဲ့။ ဘယ်လိုပျောက်ပြီး ဘယ်လို

ရောက်သွားကြမှန်းကို မသိလိုက်ရဘူးတဲ့။ အဘိုးကြီးလည်း ဒီတော့ဝမ်းသာအားရနဲ့ တောင်ပေါ်ကဆင်းပြီး အိမ်ဘက်ကိုပြန်လာသတဲ့။ အိမ်ရောက်တော့ သူ ညကတွေ့ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေကို သူ့မိန်းမကို ပြန်ပြောပြတာပေါ့။ အဘွားကြီးလက်ကလည်း သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ “ဟုတ်ပါရဲ့တော် ... အခုမှဘဲ ကြည့်လို့ကောင်းတော့တယ်” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

အဲ ... သူတို့အိမ်နားမှာ မြင်းဘုကြီးနဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ဆိုကိုး။ နဖူးပေါ်မှာ လက်သီးဆုပ်ကြီးတင်ထားတာကျနေတာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက စိတ်ပဝောမကောင်းဘူးတဲ့။ မနာလိုဝန်တိုစိတ် အများကြီးရှိသတဲ့။ အဲဒီအဘိုးကြီးဟာလေ အိမ်နီးချင်းအဘိုးကြီး မြင်းဘုပျောက်သွားတာကို ကြားရတော့ သတင်းလာမေးသတဲ့။ ဒီတော့ပထမအဘိုးကြီးက အကုန်ပြန်ပြောပြတာပေါ့။ အဲဒီအခါ မနာလိုတတ်တဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ယူလည်းပဲ တောင်ပေါ်ကို သွားမယ်။ ကျတ်ကောင်တွေနဲ့ကမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သူ့မြင်းဘုလည်း ပျောက်မှာပဲလို့ တိတ်တိတ်ခိုးတွေးပြီး မိုးချုပ်တယ်ဆိုရင်ပဲ တောင်ပေါ်ကို တက်သွားတာပေါ့။ ရောက်တော့ သစ်ခေါင်းထဲဝင်ပြီး ပုန်းနေရောတဲ့။ အတန်ကြာတော့ ကျတ်နှာခေါင်းရှည်တွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သစ်ပင်နားကို ရောက်လာပြီး နတ်ဒိုးတီး၊ ခေါင်ရည်ဟာကေးသောက်၊ ကကြ ခုန်ကြတာပေါ့။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးလည်း “ဟန်ကျပြီကွ” ဆိုပြီး ဝစ်ခေါင်းထဲက ထွက်၊ ကျတ်ကောင်တွေထဲရောဝင်၊ ကျတ်တွေနဲ့အတူ ကတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဒီအဘိုးကြီးက အရင်အဘိုးကြီးလို အကမတတ်ဘူးတဲ့။ သူကတာက ကြည့်လို့မကောင်းဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ကျတ်ကောင်တွေဟာ စိတ်ပျက်ပြီး ဒေါသဖြစ်လာကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဝိုင်းအော်ကြသတဲ့။ မနေ့ညကတော့ ဒီအဘိုးကြီး ကောင်းကောင်းကတယ်။ ဒီနေ့ညတော့ ကောင်းကောင်းမကဘူး။ ဘာကောင်းသလဲ။ ကဲ တို့ယူထားတဲ့ မြင်းဘုကြီးကို ပြန်ပေးလိုက်ကြလို့ အော်အော်ဟစ်ဟစ်နဲ့ပဲ ပထမအဘိုးကြီးဆီက အာမခံဖြုတ်ယူထားလိုက်တဲ့ မြင်းဘုကြီးနဲ့ ပေါက်လိုက်တာ ကနေတဲ့အဘိုးကြီးရဲ့မြင်းဘုပေါ်ကိုသွားတင်ပြီး ကပ်သွားပါလေရောတဲ့။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီစိတ်သဘောဆိုးတဲ့ အဘိုးကြီးဟာလေ မြင်းဘုနှစ်ထပ်နဲ့ ကစ်သက်လုံးနေသွားရတယ်တဲ့။ ■

ရွှေယုန်နဲ့ တောခွေး

ရှေးရှေးတုန်းက ကျေးလက်တောရွာကလေးတစ်ရွာမှာ အဘိုးအိုနဲ့အဘွားအိုနှစ်ယောက် အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ အဘိုးအိုဟာ ခါတိုင်းလိုပဲ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး သူ့တောင်ယာပဲခင်းထဲထွက်သွားတာကိုး။ ဟိုကိုရောက်တော့ သူ့ အတော်ကလေး စိတ်ပင်ပန်းသွားရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ စိုက်ပျိုးထားရတဲ့ သီးနှံပင်တွေ ဖရိုဖရဲပြိုလဲပျက်စီးနေတာကို တွေ့ရလို့တဲ့။ “အင်း ငါ့သီးပင်နှံပင်တွေ ပျက်ဆီးတဲ့အကောင်ဟာ တောခွေးမျက်ကွင်းညိုဖြစ်ရမယ်။ သူ့ကိုထောင်ဖမ်းမှ ငါသက်သာရာ ရတော့မှာပဲ” ဆိုပြီး ယာထဲမှာ ညွတ်ကွင်းထောင်ပြီး အိမ်ကိုပြန်သွားသတဲ့။

အဲ တောခွေးမျက်ကွင်းညိုဆိုတဲ့ အကောင်အကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်။ သူ့ကို ဂျပန်စကားနဲ့ (တုနုကီ)လို့ခေါ်တယ်။ မြန်မာလိုတော့ (လယ်ကွင်းတစ္ဆေ)လို့ ဘာသာပြန်ရလိမ့်

မယ်။ ဒီသတ္တဝါမျိုး တို့တိုင်းပြည်မှာ ရှိချင်မှရှိမယ်။ ခွေးတူ ဝက်တူခေါ်တဲ့ သတ္တဝါနဲ့တော့ ဆွေမျိုးတော်မယ်ထင်ပါတယ်။ အခု ဒီပုံပြင်ထဲမှာ တောခွေးမျက်ကွင်းညိုလို့ ထွင်ပြီးခေါ်ထား ပါတယ်။ ဒီတော့ခွေးဟာ အင်မတန် လှည့်ဖြားတတ်တယ်။ လူတွေကို ဖမ်းစားတတ်တယ်။ နာနာရုပ် ဖန်ဆင်းတတ်တယ်လို့ ဂျပန်လူမျိုးများ အယူရှိတယ်တဲ့။ ဈေးဆိုင်တွေမှာ တာ့နက် အရပ်ကြီးတွေကို ဗိုက်ပူကြီးနဲ့ကောက်ရိုးခမောက်ဆောင်းလို့ လုပ်ထားလေ့ရှိပါတယ်။ ဈေးခေါ် ကောင်းလို့ လုပ်ထားတယ်ထင်တာပဲ။

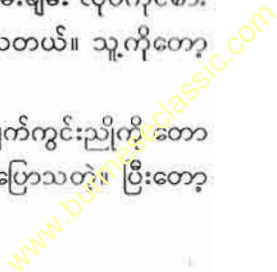
အဲ အဘိုးအိုဟာ ညွတ်ကွင်းထောင်ပြီး အိမ်ပြန်သွားရော။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်း တော့ သူ့ညွတ်ကွင်းရှိရာကို သူ့သွားကြည့်တယ်။ လား လား ... ညွတ်ကွင်းထဲမှာ တောခွေး ကြီးမိနေတာကို သွားတွေ့ရတာပေါ့။ ဒီတော့ တောခွေးကို ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး အိမ်ကိုယူသွား။ အိမ်ရောက်တော့ ထုပ်တန်းမှာဆွဲထား။ ပြီးတော့ သူ့မိန်းမအဘွားအိုကို “ရှင်မရေ၊ တောခွေး ယားဟာ စားလို့ကောင်းတယ်၊ ညစာစားတော့ တောခွေးသားနဲ့ စားကြရအောင်” လို့ ပြောပြီး ယာတောထဲကို ပြန်ထွက်သွားသတဲ့။

အဘိုးအို ယာတောကိုပြန်သွားတော့ အဘွားအိုလည်း ချက်ပြုတ်ပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ အဘွားအို အလုပ်များနေတာကိုမြင်တော့ ဉာဏ်များတဲ့ တောခွေးကလှမ်းပြီးပြောလိုက်သတဲ့။ “အဘွား၊ အဘွားတစ်ယောက်တည်း ချက်ရ ပြုတ်ရတာပင်ပန်းလှပါတယ်။ ကျွန်တော် ဝိုင်း ကူလုပ်ပေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးပါလား” တဲ့။ ဒီတော့ သဘောကောင်း ရိုးသား တဲ့ အဘွားအိုဟာ တောခွေးပြောတာကို အဟုတ်မှတ်ပြီး ကြီးဖြေလွှတ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ဒီတော့ တောခွေးမျက်ကွင်းညိုဟာလေ အခန်းဘေးမှာတွေ့ရတဲ့ ကျည်ပွေ့ကြီးကို ကောက် ကိုင်ပြီး အဘွားအိုကို ထုလိုက်ရိုက်လိုက်တာ အညိုအမည်းဖြစ်ပြီး ကြမ်းပေါ်လဲကျသွားပါ လေရောတဲ့။ တောခွေးလည်း ရွာနားက တောထဲကို တအားပြေးပြီး ဝင်သွားပါလေရောတဲ့။

အဲ အဘိုးအို ယာတောကပြန်လာတော့ သူ့အဘွားကြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျည်ပွေ့ ရာတွေနဲ့ နာလွန်းလို့ညည်းနေတာကို တွေ့ရ ကြားရတော့ အင်မတန် အံ့အားသင့်သွားတာ ပေါ့။ မျက်ရည်တစ်ဝဲနဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရင်း ပြုစုကုသရတာပေါ့။

အဲဒီသတင်းကို အနီးအနားတောထဲက ဝပ်ကျင်းမှာနေတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်ကြား သွားတော့ အင်မတန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သတဲ့။ “ဪ ... အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ကိုင်စား သောက်နေတဲ့အဘိုးအို အဘွားအိုကို ဒီတော့ခွေးဟာ နှိပ်စက်ရက်လေတယ်။ သူ့ကိုတော့ ဆုံးမပေးမှ ဖြစ်မယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ကိုရွှေယုန်ဟာလေ ဉာဏ်များတဲ့တောခွေး မျက်ကွင်းညိုကို တော ထဲက ခေါ်ထုတ်ပြီး “ထင်းခွေးသွားရအောင်ဗျာ၊ လိုက်ခဲ့ပါလား” လို့ ပြောသတဲ့။ ပြီးတော့

သူတို့နှစ်ကောင် တောင်ပေါ်ကိုတက်သွားတာပေါ့။ ထင်းခြောက်တွေ အတော်များများရတော့ နွယ်ကြိုးနဲ့ထင်းစည်းလုပ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်စည်းစီ ကျောပိုးပြန်လာကြတယ်။ တောခွေးက ရှေ့က၊ ကိုရွှေယုန်က နောက်က တောလမ်းကလေးအတိုင်း သွားနေကြတုန်း ကိုရွှေယုန်က မီးခတ်ကလေးကိုထုတ်ပြီး မီးခတ်ကျောက်နဲ့ သံခဲကို ခတ်တာပေါ့။ ဒီတော့ ကာချို၊ ကာချို လို့ မြည်ပြီး မီးပွင့်ကလေးတွေ ထွက်လာတဲ့အခါ တောခွေးကျောကုန်းပေါ်က ထင်းစည်းကို မီးကူးလိုက်တယ်။ မီးခတ်သံကြားတော့ “ဒါ ဘာသံပါလိမ့်” လို့တောခွေးက ပြောသတဲ့။ “ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ ဒီတောင်ကို ကာချို ကာချိုတောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာတစ်ဝိုက် မှာ ကာချို ကာချိုဆိုတဲ့အသံကို ကြားရတတ်ပါတယ်” လို့ ဖြေလိုက်သတဲ့။ မကြာခင်ပဲ ထင်းစည်းကြီး မီးတွေတောက်တောက်လာလိုက်တာ တောခွေးရဲ့ကျောကုန်းကြီး မီးလောင်သွားပါလေရောတဲ့။ မီးလောင်ဖုကြီးတွေဖြစ်ပြီး သနီလန်ရဲသွားတာပေါ့။

နောက် မီးလောင်တဲ့အနာ ပျောက်သလောက်ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ ကိုရွှေယုန်ဟာ တောခွေးဆီကို တစ်ခါသွားပြန်ရော။ “ဗျို...ဦးတောခွေး၊ ကျွန်တော် ပင်လယ်ထဲကို လှေခတ် ထွက်မလို့၊ လိုက်ဦးမလား” လို့ မေးတယ်။ “လိုက်ချင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှ လှေမရှိဘူး” လို့ တောခွေးက ပြောတော့ “ကျွန်တော့်မှာ လှေတစ်စင်းအပိုရှိပါတယ်။ ခင်ဗျာကို ငှားပါတယ်” လို့ပြောပြီး သူတို့နှစ်ကောင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို ဆင်းသွားကြတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကိုရွှေယုန်က မြေကြီးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ လှေကို တောခွေးကို ပေးလိုက်သတဲ့။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ သစ်သားလှေကို စီးသတဲ့။ အမှတ်မရှိတဲ့ တောခွေးမျက်ကွင်းညိုလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ မြေကြီးလှေကိုတက်စီးပြီး သူတို့နှစ်ကောင် ပင်လယ်ထဲကို လှေခတ်ထွက်သွားကြတာပေါ့။

ကိုရွှေယုန်က သစ်သားလှေနဲ့။ တောခွေးက မြေကြီးလှေနဲ့။ မကြာခင်ပဲ လှိုင်းက ပုတ်။ ဂယက်က ရိုက်နဲ့ မြေကြီးလှေဟာ ရေနူးလာပြီး ခါးကျိုးနစ်မြုပ်သွားပါလေရော။ တောခွေးမျက်ကွင်းညိုလည်း ဗုတ်ဗက် ဗုတ်ဗက်နဲ့ ပင်လယ်ရေထဲ ကူးနေရတာပေါ့။ ဒီတော့ “ကိုရွှေယုန်ရေ၊ ကယ်ပါဦး၊ ကယ်ပါဦး” လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သတဲ့။ “ဉာဏ်များတဲ့ ဟဲ့ တောခွေးရိုင်း။ အဘိုးအိုနဲ့ အဘွားအိုကို နောက် ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးပါဘူးလို့ ကတိပေးရင် ကျုပ်ကယ်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် မကယ်နိုင်ဘူး” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါကျမှ တောခွေးမျက်ကွင်းညိုက “ကျုပ်မှားပါတယ်၊ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူး” လို့ ကတိပေးလိုက်တာနဲ့ ကိုရွှေယုန်က တောခွေးကို ရေထဲက ဆယ်ယူလိုက်ပါတယ်တဲ့။ ■

လူအိုလူမင်းပစ်ရာတောင်

ရှေးရှေးတုန်းက ဂျပန်ပြည်မှာ အသက် ၆၀ ရောက်လာတဲ့ လူအိုလူမင်း အဘိုးကြီး သွားကြီးတွေကို တောင်ပေါ်မှာသွားပြီးပစ်ရတဲ့ထုံးစံတစ်ခု ရှိခဲ့သတဲ့ကွဲ့။ (ဂျပန်လို ပုံပြောတဲ့ စာပေ မှကသျှို၊ မှကသျှို၊ အို မှကသျှိုလို့စပြီး ပြောကြတယ်။။ မြန်မာလိုတော့ ရှေးတုန်းက၊ ရှေးရှေးတုန်းက၊ ဟိုရှေးရှေးတုန်းကလို့ ဆိုတာပေါ့။) အဲ ..လူတစ်ယောက် အသက် ၆၀ရှိပြီ ဆိုရင် အိုပြီပေါ့။ သွားကျိုးပြီ။ ဆံဖြူပြီ။ ခါးကိုင်းပြီ။ နားထိုင်းပြီ။ မျက်စိမှုန်ပြီ။ အားနည်းပြီ။ အကြောင့် လူအိုလူမင်းကို တောင်ပေါ်ခေါ်သွားပြီး ပစ်ထားခဲ့ရသတဲ့။

အဲဒီတုန်းက ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ အသက် ၆၀ရောက်ရော ပဲ့။ အစိုးရရဲ့ အမိန့်ကလည်း အသက် ၆၀ရောက်တဲ့ အဘိုးကြီးဆိုရင် ပစ်ရမယ်လို့ ဆိုထား တော့ သူ့သားနှစ်ယောက်ကလေး ဝါးခြင်းတောင်းကြီးတစ်လုံးရက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြင်း ယကောင်းထဲမှာ အဘိုးကြီးကို ထည့်ပြီးတော့ ထမ်းပိုးတစ်ချောင်းနဲ့ အစ်ကိုက ရှေ့ကထမ်း၊

ညီက နောက်ကထမ်းပြီး တောလမ်းအတိုင်း တောင်ပေါ်ကိုခေါ်သွားတာပေါ့။

လမ်းမှာလေ အဘိုးကြီးက အငြိမ်မနေပါဘူး။ ဘယ်ဘက်မှာသစ်ပင်တွေ့ရင် သစ်ခက်တွေချိုးပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ ချခဲ့သတဲ့။ ညာဘက်မှာ သစ်ပင်တွေ့ရင် သစ်ကိုင်းတွေကိုချိုးပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ ချခဲ့သတဲ့။ ဒီတော့ သူ့သားနှစ်ယောက်က မေးသတဲ့။ အဘ...ဒီသစ်ခက် သစ်ကိုင်းတွေကို ချိုးပြီးချခဲ့တာဟာ နောက်တော့ အဘအိမ်ကိုပြန်ရင် လမ်းသိရအောင်လား တဲ့။ ဒီလိုမေးတော့ အဘိုးကြီးက လင်္ကာလေးနဲ့ ဒီလိုပြန်ပြီးဖြေသတဲ့။

“သစ်ကိုင်း သစ်ခက်ချိုးတာဟာ

သားအများအတွက်ပါ။

ကိုယ်နဲ့ အသက်စွန့်ဖို့သာ အဘအတွက်ပါ”တဲ့။

ဒါပေမယ့် သားနှစ်ယောက်ကတော့ တောင်အတက်မှာ အဖေအိုကို ထမ်းသွားရလို့ မောနေတာနဲ့ ဒီလင်္ကာလေးအကြောင်းကို သိပ်ပြီး မစဉ်းစားမိကြဘူးပေါ့။ သူတို့အဘကို သာ တောင်ပေါ်ရောက်အောင် ထမ်းသွားပြီး တောနက်ထဲမှာ စွန့်ပစ်ခဲ့သတဲ့။ စွန့်ပစ်ခဲ့တော့ အဘိုးကြီးဟာ အမိုးလည်း မရှိ၊ အကာလည်းမရှိ။ စောင်လည်းမရှိ။ စားစရာလည်းမရှိ။ အေးပြီး ငတ်ပြီး သေဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့။

အဲဒီလို အဘကို တောင်ပေါ်မှာစွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးတော့ “ကဲ ညီလေးရေ၊ တို့တော့ လာတဲ့ လမ်းကို ပြန်မသွားဘူး။ တခြားလမ်းကပြန်မယ်”ဆိုပြီး တခြားလမ်းက သွားကြရောတဲ့။ မကြာခင်ပဲ အနောက်ဘက်မှာ နေလုံးကြီးဝင်သွားပါလေရော။ တောင်ပေါ်ကတော့ထဲမှာ လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှောင်လာပြီး ညဘက်ကိုရောက်လာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လပြည့်ဝန်းက ထွက်လာပြန်တော့ တောတစ်ခုလုံး လင်းသွားသတဲ့။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း တောနက်ထဲမှာ အိမ်ပြန်ဖို့ လမ်းကိုရှာတာ မတွေ့ရဘူး။ ဒီတော့ သူတို့အဘရှိတဲ့နေရာကို ပြန်သွားရတာပေါ့။ ဒီတော့ သူတို့အဘက “ငါ့သားများ မပြန်ကြသေးဘူးလား။ မိုးချုပ်လှပြီ၊ ဘာလုပ်နေကြတာတုန်း”လို့ မေးသတဲ့။ “အဘရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းအသစ်ကသွားတာ လမ်းစရှာမရလို့ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို လမ်းပြပါဦး”လို့ပြောကြသတဲ့။ အဲဒီလို ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူတို့ဟာ အဘိုးကြီးကို ခြင်းထဲပြန်ထည့်ပြီး ထမ်းသွားကြတာပေါ့။ အဘိုးကြီးကလည်း သူချိုးပြီး ချခဲ့တဲ့သစ်ခက်တွေ သစ်ကိုင်းတွေကို ကြည့်ပြီး လမ်းပြသွားတော့ မကြာခင်ပဲ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ကြတာပေါ့။ အဲဒီအခါ သားနှစ်ယောက်ကလေ ကျေးဇူးတင်လို့ သူတို့အိမ်ရဲ့ ကြမ်းအောက်မှာ သူတို့အဘကို ဝှက်ထားကြသတဲ့။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ထမင်းကျွေးကြသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့မြို့ဝန်မင်းကလေ ရွာသူရွာသားတွေကို ကြော်ငြာနဲ့လှည့်ပြီး

အမိန့်ပေးသတဲ့။ “ရပ်သူရွာသား လူအများတို့လေး၊ မီးဖိုထဲက စဖိုပြာကို အသာယူပြီး ကြိုးလို ကျစ်၊ ကျစ်လို့ပြီးရင် မြို့ဝန်မင်းမှာဆက်၊ မဆက်နိုင်ရင် သေဒဏ်ပေးမယ်၊ မြို့ဝန်မင်း အမိန့် မဟာ” လို့ အရပ်ထဲမှာကြော်ငြာခိုင်းသတဲ့။ ကြော်ငြာသံကိုကြားတော့ လူတွေလည်း ကြောက် ကြဲတာပေါ့။ မီးဖိုထဲက ပြာကို ကြိုးကျစ်လို့ ဘယ်မှာရနိုင်ပါ့မလဲလို့ဆိုပြီး စိတ်ညစ်ကြတာ ပေါ့။

အဲဒီအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ အိမ်အောက်မှာ ဝှက်ထားတဲ့ သူတို့အဘ အဘိုး ကြီးဆီကိုသွားပြီး “အဘရယ်၊ ပြာနဲ့ကြိုးကျစ်ရမယ်တဲ့။ ဘယ်လိုကျစ်ရမလဲ ပြောစမ်းပါ” လို့ မေးသတဲ့။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးက “ကဲ မှတ်ကြ။ အဘပြောမယ်။ ကောက်ရိုးကို ဆားရည်နဲ့ မျှတ်ပေး။ ဆွတ်ပြီးတော့ ကြိုးဖြစ်အောင်ကျစ်။ ကျစ်ပြီးတော့ အခြောက်ခံ။ အခြောက်ခံပြီး တော့ မီးရှို့၊ မီးရှို့ပြီးတော့ အခွေလိုက်ကျန်ခဲ့တဲ့ပြာကို မြို့ဝန်မင်းဆီ သွားဆက်ပါ” လို့ ပြော သတဲ့။ သားနှစ်ယောက်လည်း အဘိုးကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြီး သွားဆက်တာပေါ့။

မြို့ဝန်မင်းကလည်း ကြိုးလိုခွေပြီးနေတဲ့ ပြာပုံကိုမြင်ရတော့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး “ယိုလိုသုခမိန်မျိုး ငါ့နယ်မှာရှိတယ်ဆိုတော့ ငါတို့တစ်တွေ လုံခြုံစိတ်ချရတာပေါ့။ ပြာကို ကြိုးကျစ်တဲ့ ဒီအတတ်ကို မင်းတို့ ဘယ်ကရကြသလဲ” လို့ မေးသတဲ့။ အဲဒီအခါ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လည်း သူတို့ဝှက်ထားတဲ့ အဖေအိုကြီးက သင်ပေးတဲ့အကြောင်း အားလုံးပြောပြ ကာပေါ့။ အဲဒီအခါ မြို့ဝန်မင်းက မင်းချင်းတွေကိုခေါ်ပြီး “ငါ့မြို့နယ်ထဲမှာ အသက် ၆၀ အရွယ်ရှိတဲ့ အဘိုးအဘွားတွေကို ဒီနေ့ကစပြီး မပစ်ကြရဘူး” လို့ အမိန့်တော်ပြန်သတဲ့။ ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့အိမ်ကိုပြန်ပြေးပြီး အိမ်အောက်မှာဝှက်ထားတဲ့ အဖေ အိုကြီးကို အပြင်ထုတ်၊ မြို့ဝန်မင်းက ဘေးမဲ့ပေးတဲ့ သတင်းကိုပြောကြတာပေါ့။ အဘိုးကြီး လည်း သိပ်ဝမ်းသာတာပေါ့။ အခုတော့ အိမ်ပြင်ဘက်မှာ သူ သွားလာနေနိုင်တော့မှာကိုး။ မနက်ပြီးတော့ “သူညဏ်ရှိလို့ သူတို့ရပ်သူရွာသားတွေ ချမ်းသာရာရကြတယ်။ အသက် ၆၀ အရွယ် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေလည်း အပစ်မခံရတော့ဘူး” ဆိုပြီး အလွန်ဝမ်းသာ စာပေါ့။ အခုအခါ အဘိုးအို အဘွားအိုကို ပစ်ရတဲ့ထုံးစံ မရှိတော့ပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် လူတိုလူမင်း စွန့်ပစ်ရာတောင်ကို ဂျပန်လို ဥဗ-စုတေ-ယာမ လို့ ဒီနေ့အထိ ခေါ်နေကြတုန်း ပါပဲတဲ့။

လျှာပြတ်စာကလေး ပုံ (သို့တ-ကိရိ-စုဇမေ)

တစ်ခါတုန်းက အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးလင်မယား နှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ အဘိုးကြီးဟာ တောင်ပေါ်ကိုတက်သွားတယ်။ တောင်ပေါ်ကို ရောက်တော့ ထမင်းဘူးကို သစ်ကိုင်မှာ ချိတ်ထားပြီး အလုပ်လုပ်တတ်ပေါ့။ မကြာခင်မွန်းတည့် တော့ အဘိုးကြီးဟာ ထမင်းစားမယ်ဆိုပြီး ထမင်းဘူးကို ဖွင့်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းဘူး ထဲမှာ ထမင်းတစ်စေ့မှမရှိတော့ဘူး။ ထမင်းအစား စာကလေးတစ်ကောင် ထမင်းတွေကို စားပြီး အားရပါးရ အိပ်ပျော်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့။ စာကလေးက အင်မတန် ချစ်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုပဲ။ ဒါနဲ့ အဘိုးကြီးလည်း ကိုယ် ထမင်းဆာလို့ မိုက်ဟောင်းလောင်းဖြစ် နေတာကို မေ့ပြီး စာကလေးကို ထမင်းဘူးထဲမှာပဲ ထည့်ပြီး အိမ်ကို ယူသွားတယ်။ အိမ်ကို ရောက်တော့ စာကလေးကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ လှောင်အိမ်လှလှကလေးထဲထည့်ပြီး မွေးထား လိုက်ရောတဲ့။

ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ အဘိုးကြီးဟာ တောင်ပေါ်ကို တက်သွားပြန်ရော။ အိမ်မှာ ဂျူဇနီးအဘွားကြီးနဲ့ စာကလေးကျန်ခဲ့တာပေါ့။ အဘွားကြီးက သူ့လျှော်ဖွပ်ထားတဲ့ အဝတ် မထည်တွေကို ကော်တင်ဖို့ဆိုပြီး ကော်တွေကိုလုပ်၊ အိမ်ဝရန်တာမှာထားပြီး ရေတွင်းမှာ အဝတ်သွားလျှော်သတဲ့။

အဲဒီအခါ စာကလေးလည်း လှောင်အိမ်ထဲကထွက်လာပြီး ကော်ကိုနှုတ်သီးကလေးနဲ့ ယိုးကြည့်တယ်။ အရသာ သိပ်ရှိတာပေါ့။ ဒီတော့ တစ်လုတ်စားလိုက်၊ ကောင်းကောင်းရှိတာ နဲ့ နောက်တစ်လုတ်စားလိုက်နဲ့ ကော်တွေကုန်သွားပါလေရော။ ပြောင်နေတဲ့ ကော်ခွက်ပဲ ပျက်တော့တာပေါ့။ ဒီအခါကျမှ စာကလေးလည်း သတိရလာပြီး “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်” လို့ နောင်တရမိသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ လွန်ကုန်ပြီပေါ့။

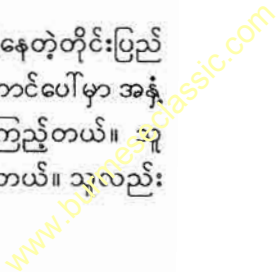
အဘွားကြီးလည်း အဝတ်လျှော်ပြီးလို့ အဝတ်တွေ ကော်တင်မယ်ဆိုပြီး ဝရန်တာ ကို လာတော့ ကော်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ခွက်ချည်းပဲ ပြောင်နေတာကို တွေ့ရတော့ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာနဲ့ ဟိုကိုကြည့် သည်ကိုကြည့် လုပ်တာပေါ့။ ဝရန်တာပေါ်မှာ ဗိုက်ဝပြီးအိပ်ငိုက်နေ တဲ့ စာကလေးကိုတွေ့သတဲ့။ ဒီတော့ အဘွားကြီးက စာကလေးကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပြီး ကြည့်တယ်။ စာကလေးရဲ့ နှုတ်သီးမှာ ကော်တွေပေးနေတာကို တွေ့ရတော့ သူက အမြတ်တ နိုး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ ကျွေးမွေးထားတဲ့ စာကလေးက သူ့ကော်တွေကို စားပစ်ရမလားလို့ ဂုတ်တရက် စိတ်ဆိုးသွားပြီး အနားမှာရှိတဲ့ ကတ်ကြေးနဲ့ စာကလေးရဲ့လျှာကို ဖြတ်ပစ်လိုက် ပါရောတဲ့။

အဲဒီအခါ စာကလေးလည်း နာလွန်းလို့အော်ပြီး အဘွားကြီးလက်ထဲက ပျံထွက်သွား ကယ်။ အဘွားကြီးလည်း အဲဒီတော့မှ နောင်တရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတုန်း စာကလေးဟာ အဝေးကိုပျံသွားပါလေရောတဲ့။ ဘယ်ကိုပျံသွားသလဲ မသိဘူးပေါ့။

နောက် မကြာခင်ပဲ အဘိုးကြီးအိမ်ကို ပြန်လာတယ်။

“ရှင်မရေ ... တို့စာကလေး ဘယ်နှယ်လဲ” လို့ အဘိုးကြီးက လှမ်းမေးလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ အဘွားကြီးက သူ့စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ လုပ်လိုက်မိတာကို ပြန်ပြောပြတာပေါ့။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးက “စာကလေးတိုင်းပြည်ကို ကျုပ်သွားရှာမယ်” လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ တောင်ပေါ် ကို တက်သွားပြန်တယ်။

“ငါ့စာကလေး ဘယ်မှာပါလိမ့်။ လျှာဖြတ်ခံရတဲ့ ငါ့စာကလေးတို့နေတဲ့တိုင်းပြည် မှာမှာပါလိမ့်” လို့ တတွတ်တွတ် ပါးစပ်က ရွတ်ဆိုပြီး အဘိုးကြီးဟာ တောင်ပေါ်မှာ အနံ့ မပြားလိုက်ရှာတာပေါ့။ နွားကျောင်းသမားတစ်ယောက်ကိုတွေ့လို့ မေးကြည့်တယ်။ သူ လည်းမသိဘူးတဲ့။ မြင်းကျောင်းသမားတစ်ယောက်ကို တွေ့လို့ မေးကြည့်တယ်။ သူလည်း

၁၂၆ ❖❖ မင်းသုတေ

မသိဘူးပေါ့။

နောက်ဆုံးကျတော့မှ ဝါးတောကြီးတစ်ခုထဲမှာ စာကလေးတိုင်းပြည်ကို သွားတွေ့တာပေါ့။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးလည်း အားရဝမ်းသာနဲ့ ဝါးတောထဲကို ဝင်သွားတယ်။

အဲဟိုမှာလေ စာကလေးဟာ ယက်ကန်းစင်မှာထိုင်ပြီး ယက်ကန်းရက်နေတာကို သွားတွေ့ရသတဲ့။ “မယ်ရွှေစာရယ်၊ လျှာဖြတ်ခံရတယ်ဆိုလို့ ဘိုးဘိုး စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်” လို့ အဘိုးကြီးကပြောတော့ စာကလေးကလေ “ဘိုးဘိုး၊ ကြွပါ၊ ကြွပါ” လို့ပြောနေတုန်း စာကလေးမိသားတစ်စုဟာ ထွက်လာပြီး အဘိုးကြီးကိုနှုတ်ဆက်ကြသတဲ့။ နောက်ပြီး စာကလေးတွေကနေ အဘိုးကြီးကို အင်မတန်ကောင်းမွန်တဲ့ စားစရာတွေကျွေးပြီး စာကလေးအကန့် ဖြေဖျော်ကြသတဲ့။ ဒါနဲ့ နေဝင်မိုးချုပ်တော့ အဘိုးကြီးက “မယ်ရွှေစာတို့ရေ၊ ဘိုးဘိုး အိမ်ပြန်တော့မယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ စာကလေးတွေကလေ “ဘိုးဘိုးရယ်၊ ပြန်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ပြန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က လက်ဆောင်တစ်ခုတော့ ပေးပါရစေ။ ဟော ဒီလက်ဆောင်နှစ်ခုထဲက ကြိုက်တာကိုယူပါ” လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သေတ္တာအကြီးကြီးတစ်လုံးနဲ့ ငယ်ငယ်တစ်လုံးကို ယူထုတ်လာကြသတဲ့။ “ကွယ်...ဘိုးဘိုးလည်း အသက်ကြီးပါပြီ၊ သေတ္တာငယ်ငယ်ကိုပဲ ယူပါရစေ” လို့ဆိုပြီး သေတ္တာကိုထမ်း၊ ဇောလမ်းကပြန်သွားတာပေါ့။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဘိုးကြီးက အဘွားကြီးကို ပြောတယ်။ “ရှင်မရေ...တောထဲမှာလေ၊ မယ်ရွှေစာကို တွေ့ပါတယ်။ သူက သေတ္တာနှစ်လုံးပြုပြီး ကြိုက်တာကိုယူပါဆိုတာနဲ့ သေတ္တာငယ်ငယ်ကို ယူလာတယ်ကွဲ့” လို့ပြောတယ်။ ဒီလိုပြောပြီး သေတ္တာကိုဖွင့်ကြည့်တော့လေ အမယ်လေး ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ငွေဒင်္ဂါးတွေ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေဟာ ဝင်းဝင်းလက်လက်နဲ့ အများကြီးရှိတာကို တွေ့ရသတဲ့။

အဲဒီအခါ အဘွားကြီးလည်း အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့။ နောက်တော့ အံ့အားသင့်ရာက လောဘထွက်လာသတဲ့။ “အင်း... ကျုပ်သာ စာတိုင်းပြည်ကိုရောက်ရင်လေ သေတ္တာကြီးကြီးကို ယူမှာပဲ” လို့ပြောတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ အဘွားကြီးလည်း တောင်ပေါ်ကိုတက်သွားတာပေါ့။ အဘိုးကြီးပြောလိုက်တဲ့အတိုင်း လိုက်ရှာတော့ စာကလေးတွေနေတဲ့ ဝါးတောကြီးကို ရောက်သွားတယ်။ မကြာခင်ပဲ စာကလေးနဲ့တွေ့လို့ “ချစ်လှစွာသော မယ်ရွှေစာရေ၊ ညည်းကိုတွေ့ချင်လို့ ဘွားဘွားလာခဲ့ပါတယ်” လို့ပြောတယ်။ စာကလေးကလည်း “ကြွပါ... ဘွားဘွား၊ ကြွပါ” လို့ ဆီးကြိုဖိတ်ခေါ်တာပေါ့။ စာမိသားစုလည်း တစ်ပြုံကြီး ထွက်လာပြီး အဘွားကြီးကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံသတဲ့။ စာကလေး အကတွေကပြီးတော့လည်း ဖျော်ဖြေကြသတဲ့။ နောက် နေဝင်ပြီး မိုးချုပ်ခါနီးကျတော့ စာကလေးတွေက အရင်ကလိုပဲ သေတ္တာနှစ်လုံး ထုတ်ယူလာကြသတဲ့။ “ဘွားဘွား၊ ဟောသည်သေတ္တာအကြီးနဲ့ အငယ်

မှာ ကြိုက်တာကိုယူပါ။ ကျွန်မတို့ရဲ့လက်ဆောင်ပါပဲ”လို့ ပြောသတဲ့။

“ကွယ်... သည်လိုဆိုရင်လည်း သေတ္တာအကြီးကိုပဲ ဘွားဘွားယူပါရစေ”လို့ ပြောပြီး စာကလေးတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ သေတ္တာကြီးကို ကုန်းပိုးပြီး အဘွားကြီးဟာ တောင်ပေါ်က ဆင်းသွားသတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဘွားကြီးဟာ သေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေများ ပါပါလိမ့်မလဲလို့ အင်မတန်သိချင်နေတာကိုး။ အဲဒါကြောင့် လမ်းမှာပဲ သေတ္တာကြီးကို မြေပေါ်မှာချပြီး ဖွင့်လိုက်တာပေါ့။ ကဲ-သေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေကို တွေ့ရတယ်ထင်ကြသလဲကွဲ့။ မြွေတွေ၊ ကင်းလိပ်ချောတွေ၊ တစ္ဆေတွေတဲ့ဗျ။ အဲဒီတော့မှ လောဘကြီးတဲ့ အဘွားကြီးဟာလေ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြစ်ပြီး တစ်ခါတည်း အိမ်ရှိရာကို ထွက်ပြေးပါလေရာတဲ့။ ■

အရှင်ဆန်အိတ်ကြီး

ရှေးရှေးတုန်းက ဂျပန်နိုင်ငံမှာ “အရှင်ဆန်အိတ်ကြီး” ခေါ်တဲ့ စစ်သူရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူ့ရဲ့ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်းအမည်ကတော့ ဖူဂျီဝါ ရာဟိဒေဆတော တဲ့။ နောက်ကျမှ အရှင်ဆန်အိတ်ကြီးလို့အမည်ရသွားတာကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါပဲ။ ကဲ...နားထောင်ကြည့်ကြ။

ဟိဒေဆတောဟာ အငြိမ်ထိုင်ပြီး နေတတ်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူးကွယ်။ စစ်သည်တော်ဝါသနာမျိုးနဲ့ စွန့်စားခန်းထွက်ချင်တဲ့စိတ်ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့မှာ ဓားနှစ်လက်ကို ခါးမှာချိတ်၊ လူတစ်ရပ်မကရှိတဲ့ လေးကြီးကိုကိုင်၊ မြားတောင့်ကို ကျောပေါ်မှာပိုးပြီး ခရီးထွက်တော့တာပဲတဲ့။ မကြာခင်ပဲ တံတားကြီးတစ်ခုကိုရောက်သွားတယ်။ ဗီဝါကန်ကြီးနဲ့ တစ်စွန်းကိုဖြတ်ဆောက်ထားတဲ့ တံတားကြီး။ တံတားပေါ်ကို ခြေထောက်ချလိုက်ရင်ပဲ မြေနဂါးကြီးတစ်ကောင် ကန့်လန့်ဖြတ်အိပ်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့။ ထင်းရှူးပင်လုံးလေးဘက်ကြီးတဲ့

မြွေနဂါးကြီး။ တံတားလက်ရန်းတစ်ဖက်ကို အမြီးနဲ့ ချိတ်၊ နောက်တစ်ဖက်မှာ ဦးခေါင်းထားပြီး အိပ်နေတာတဲ့။ အသက်ရှူတဲ့အခါ သူ့နှာခေါင်းပေါက်တွေထဲက မီးတွေထွက်လိုက်၊ မီးခိုးတွေထွက်လိုက်နဲ့ ကြောက်စရာကြီးတဲ့။

အဲဒီလိုမြွေနဂါးကြီး လမ်းပိတ်နေတာကိုတွေ့ရတော့ ဟိဒေဆတောလည်း စိတ်ပူသွားတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခရီးကိုဆက်မသွားဘဲ နောက်လှည့်ပြန်သင့်ပြန်၊ မြွေနဂါးကြီးကို နင်းကျော်ပြီးသွားရင်သွား၊ တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်တော့မှာကိုး။ ဒါပေမယ့် သူက သတ္တိကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ထိတ်တာ လန့်တာ ပူပန်တာတွေကို ဘေးဖယ်ပြီး ရဲရဲရင့်ရင့် ရှေ့တိုးသွားတာပေါ့။ ကြွတ်၊ ကြွတ်၊ ကြွတ်။ ဟော နဂါးကြီးအပေါ်ကို သူနင်းလိုက်ပြီ။ နဂါးအခွေထဲ ရောက်သွားပြီ။ တစ်ချက်မှ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ သူဆက်သွားတယ်။

ခြေလေးငါးလှမ်း သွားမိရုံရှိသေးတယ်။ နောက်က ခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားလို့လှည့်ကြည့်တော့ အမယ်လေး ထူးဆန်းလိုက်တာ မြွေနဂါးကြီးမရှိတော့ဘူး။ သူ့နေရာမှာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်။ ဦးညွတ်အလေးပြုနေသတဲ့။ ဆံပင်က နီနီ၊ ပခုံးပေါ်မှာဝဲလို့။ ခေါင်းပေါ်မှာ နဂါးခေါင်းပုံ သရဖူကလေးဆောင်းထားတယ်။ ပင်လယ်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံကြီးမှာလည်း ခရုပုံတွေ အပြည့်ပဲတဲ့။ ဒီလူဟာ လူရိုးရိုးတော့မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့များ အခုလိုထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားမရဖြစ်နေသတဲ့။ ဒီခဏလေးတင်ပဲ ဒီနဂါးကြီး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး လူယောင်ဖန်ဆင်းလိုက်သလား။ အဲဒီလို သူတွေ့နေတုန်း အဲဒီလူဆန်းဆီကို သူလျှောက်သွားပြီး မေးလိုက်တယ်။

“ကျုပ်ကိုခေါ်တာ ခင်ဗျားလား”တဲ့။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပါပဲ။ ခင်ဗျားဆီမှာ တောင်းခံစရာလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ။ ခင်ဗျားပေးနိုင်မလားတော့ မသိပါဘူး”တဲ့။

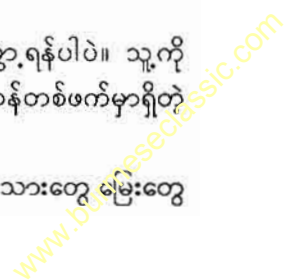
“ပေးနိုင်ရင်ပေးမှာပါ။ ဘာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”တဲ့။ ဟိဒေဆတောက ပြန်မေးတယ်။

“ကျုပ်က ဟောဒီကန်ကြီးရဲ့ နဂါးမင်းပါ။ ကျုပ်ရဲ့နန်းတော်ဟာ ဟောဒီတံတားအောက်တည့်တည့် ရေထဲမှာ ရှိပါတယ်”တဲ့။ လူဆန်းက ဖြေတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်ဆီမှာ ခင်ဗျားတောင်းခံချင်တာက ဘာလဲ သိပါရစေ”တဲ့။ ဟိဒေဆတောက မေးပြန်တယ်။

“ဟောဟို တောင်ကြီးပေါ်မှာနေတဲ့ ကင်းကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့ကမ္ဘာ့ရန်ပါပဲ။ သူ့ကို နှိမ်နင်းပေးပါလို့ ကျုပ်တောင်းခံချင်တာပါပဲ”လို့ပြောရင်း နဂါးမင်းက ကန်တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ တောင်ထွတ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသတဲ့။

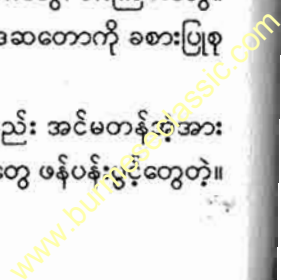
“ကျုပ် ဟောဒီကန်ကြီးထဲမှာနေခဲ့တာ နှစ်ပရိစ္ဆာဒကြာလှပါပြီ။ သားတွေ မြေးတွေ

ပေါက်ပွားပြီး မိသားစုအကြီးကြီးဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခုတစ်လောတော့ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နဲ့နေရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တောင်ပေါ်က ကင်းကြီးတစ်ကောင်ဟာ ကျုပ်တို့ရိုတာကို သိသွားလို့ တစ်ညပြီးတစ်ည ဆင်းဆင်းလာပြီး ကျုပ်မိသားစုထဲက တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းဖမ်းသွားပါတယ်။ သူတို့ကို ကျုပ်လည်း မကယ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုသာ အတော်ကြာကြာဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့တစ်မျိုးလုံး ပြုန်းရုံမကဘူး၊ ကျုပ်ပါ အစားခံရမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လည်း စိတ်မချမ်းသာဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ လူသားတစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီစိတ်ကူးနဲ့ ဒီတံတားပေါ်မှာ ကြောက်စရာမြွေနဂါးကြီးယောင်ဆောင်ပြီး စောင့်နေခဲ့တာ ခင်ဗျားမြင်ရတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သတ္တိကောင်းတဲ့ လူ တယ်ရှားပါတယ်။ ကျုပ်ကိုမြင်ရင် ထွက်ပြေးကြတာပဲ။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ မကြောက်မလန့် မထိတ်မရွံ့ဘဲ ကျုပ်ကို ကြည့်ရဲတယ်။ ကြည့်တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ သူရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက်ပဲလို့ ကျုပ်သိလိုက်တာပေါ့။ ကျုပ်ကိုသနားပါ။ ကျုပ်ကို ကယ်တင်တဲ့သဘောနဲ့ ကင်းကြီးကို နှိမ်မပေးနိုင်ဘူးလား” တဲ့။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ကြားရတော့ ဟိဒေဆတောဟာ နဂါးမင်းကို အင်မတန်သနားသွားပြီး ကူညီပဲ့မယ်။ ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာတော့ တစ်ခါတည်း ကတိပြုလိုက်သတဲ့။ “ကင်းကြီး ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဘယ်လိုတွေ့နိုင်သလဲ” လို့မေးသတဲ့။ ဒီတော့ နဂါးမင်းကြီးက ပြန်ပြောတယ်။ ကင်းကြီးဟာ တောင်ပေါ်မှာနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညကျရင် နဂါးနန်းတော်ကို အချိန်မှန်မှန် ဆင်းလာတတ်တာမို့ နန်းတော်ကစောင့်နေရင် အကောင်းဆုံးပါပဲလို့ ပြောသတဲ့။ ဒီလိုပြောပြီး နဂါးမင်းကြီးက ဟိဒေဆတောကို နန်းတော်ရှိရာရေအောက်ကို ခေါ်သွားပါလေရော။ တံတားအောက်က ရေထဲကိုဆင်းသွားတော့ ရေဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူတို့ဝင်နိုင်အောင် နှစ်ခြမ်းခွဲပေးသတဲ့။ လူကိုရေမစိုရဘူးဆိုပဲ။ နန်းတော်ရောက်သွားတော့ ပိုပြီးအံ့ဩမိသတဲ့။ နန်းတော်ကြီးကို ကျောက်ဖြူတွေနဲ့ ဆောက်ထားတာ သိပ်မြီးလှသတဲ့။ သမုဒ္ဒရာအောက်မှာ နဂါးမင်းကြီးနေတယ်။ ကျေးတွေ ကျွန်တွေ အမှုလုပ်တွေဟာ ပင်လယ်ငါးတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သူကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အခုလိုခမ်းနားတဲ့နန်းတော်ကြီး ရှိနေတာကတော့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာမဟုတ်ပါ။ ဗီဝါကန်ကြီးပါ။ ရွှေငါးတွေ၊ ငါးကြင်းတွေ၊ ငါးသလောက်ယောက်ဖတွေက နဂါးမင်းကြီးနဲ့ ဧည့်သည်တော် ဟိဒေဆတောကို စားပြုစုကြသတဲ့။

ထမင်းပွဲကြီးခင်းကျင်းတာကိုကြည့်ပါဦး။ ဟိဒေဆတောလည်း အင်မတန်အံ့အားသင့်သွားသတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပန်းကန်တွေက ဖန်ကြာရွက်တွေ ဖန်ပန်းပွင့်တွေတဲ့။

တူတွေကလည်း စန္ဒကူးနှစ်တွေကို လုပ်ထားတာတဲ့။ ထမင်းစားဖို့ သူတို့ထိုင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆွဲတံခါးတွေ ပွင့်သွားပြီး ရွှေငါး ကချေသည်ချောကလေး ဆယ်ဦး ထွက်လာကြ တယ်။ သူတို့နောက်က ကိုတိုဗျပ်စောင်းနဲ့ ရှာမီဆင်စောင်းပက်လက်ကိုကိုင်ပြီး ငါးကြင်းနီ အတီးသမားတွေ လိုက်လာကြသတဲ့။ အဲဒီလိုတီးကြကကြ ဖျော်ဖြေကြရင်း သန်းခေါင်ချိန် ကိုရောက်လာတာပေါ့။ ကင်းကြီးအကြောင်းကို သတိမရကြဘူး။ နဂါးမင်းကြီးက ယမကာ တစ်ခွက် သူရဲကောင်းကို ထပ်ပေးမယ်လုပ်တုန်း နန်းတော်ကြီးဟာ စစ်တပ်ကြီး စီးနင်းလာ သလို ဂျိုးဂျိုးဂျိန်းဂျိန်းနဲ့ မြည်ဟည်းပြီး လှုပ်သွားပါလေရောတဲ့။

အဲဒီအခါ ဟိဒေဆတောနဲ့ အိမ်ရှင်နဂါးမင်းကြီးဟာ ဖြုန်းဆိုထရပ်ကြပြီး ဝရန်တာ ကို ထွက်ကြည့်ကြသတဲ့။ အဲဒီအခါ မီးလုံးကြီးနှစ်လုံးဟာ ဝင်းဝင်း ဝင်းဝင်းနဲ့ နန်းတော်ဆီကို ကပ်လာတာမြင်ရသတဲ့။ နဂါးမင်းကြီးလည်း သူရဲကောင်းအနားမှာ ကပ်ပြီး ခိုက်ခိုက်တုန် နေသတဲ့။

“အဲဒါ ကင်းကြီးပဲ။ ကင်းကြီး။ မီးလုံးကြီးနှစ်လုံးက သူ့မျက်စိတွေပေါ့။ အခု သူ အစာရှာထွက်လာတာ။ သတ်မှဖြစ်တော့မယ်” ... လို့ နဂါးမင်းကြီးကပြောတယ်။

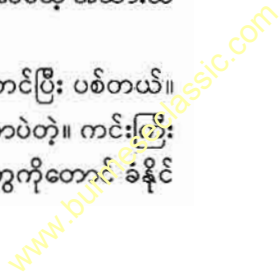
ဟိဒေဆတောလည်း လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မှောင်ရီ ဝိုးဝါးထဲမှာ မီးလုံးကြီးနှစ်လုံးနောက်က တောင်ကိုပတ်ပြီးထွက်လာနေတဲ့ကင်းကြီးကို မြင်ရ တာပေါ့။ ကင်းကြီးခြေထောက်တစ်ရာထဲကလည်း အလင်းရောင်တွေဟာ မီးအိမ်တွေတန်းပြီး ထွန်းထားသလိုပဲ တလက်လက်တောက်ပြီး ကန်ဘေးဆီကို ရွှေ့လာနေသတဲ့။ ဟိဒေဆတော ကတော့ တစ်ချက်မှ ကြောက်ရပ်ကြောက်ဟန် မပြဘူး။ နဂါးမင်းကြီးကိုသာ အကြောက် ပြေအောင် အားပေးသတဲ့။

“မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒီကင်းကြီးကို ကျုပ်နှိမ်နင်းနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ချပါ။ ကျုပ်ရဲ့လေး နဲ့မြားတွေကိုသာ ယူပေးပါ” ...တဲ့။

လေးနဲ့မြားကို ရလို့ကြည့်လိုက်တော့ မြားတောင့်ထဲမှာ မြားသုံးစင်းပဲ ကျန်တာကို တွေ့ရသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ လေးကို ကောက်ကိုင်၊ မြားကို လေးညှို့မှာကပ်၊ သေသေချာချာ ချိန်ပြီး ပစ်လိုက်တာပဲတဲ့။

မြားက ကင်းကြီးရဲ့ဦးခေါင်းအလယ်တည့်တည့် သွားထိတယ်။ ဒါပေမယ့် အသားထဲ ဝင်သွားမယ့်အစား လျှပ်ပြီး မြေကြီးပေါ် ကျသွားပါလေရောတဲ့။

ဟိဒေဆတောလည်း စိတ်မလျော့ဘူး။ နောက်ထပ်မြားတစ်စင်းတင်ပြီး ပစ်တယ်။ အဲဒီမြားလည်း ကင်းကြီးဦးခေါင်းအလယ်ကိုထိပြီး မြေကြီးပေါ်ကျသွားတာပဲတဲ့။ ကင်းကြီး ဟာ လက်နက်အမျိုးမျိုးပြီးတယ်ဆိုပဲ။ အခုလို သူရဲကောင်းကြီးရဲ့ မြားတွေကိုတောင် ခံနိုင်

၁၂ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

ရည်ရှိတဲ့ ကင်းကြီးပါလားဆိုပြီး နဂါးမင်းကြီးဟာ နှလုံးတွေတုန်၊ ရင်တွေခုန်နဲ့ ခိုက်ခိုက်တုန် နေတာပေါ့လေ။

မြားတစ်လက်တည်းကျန်တော့တယ်။ ဒါနဲ့မှ ကင်းမသေရင် ဒုက္ခပဲလို့တွေးရင်း သူ့ရဲ့ ကောင်းက လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကင်းကြီးဟာလေ ထောင်ထွက်ကို ခုနစ်ခွေရစ်ပတ်ထား ရာက ကန်ထဲကို ရောက်တော့မလောက်ရှိနေပြီတဲ့။ မီးလုံးမျက်စိကြီးတွေဟာလည်း နီးနီးလာ တာပေါ့။ ကန်ရေပြင်မှာ မျက်စိအလင်းရောင် ခြေထောက်အလင်းရောင်တွေဟာ တလက် လက် တောက်နေကြတာပဲတဲ့။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ သူ့ရဲ့ကောင်းက တစ်ခုကို သွားပြီးသတိရတယ်။

လူတွေရဲ့တံတွေးဟာ ကင်းအတွက်တော့ အဆိပ်ပဲဆိုတာကို သူကြားဖူးထားတာ ကိုး။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီရှေးစကားကို အသုံးချပြီး စမ်းသပ်ကြည့်မယ်လို့တွေးရင်း နောက်ဆုံး ကျန်တဲ့ မြားအစွန်းကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ငုံလိုက်တယ်။ နောက် ထုတ်ပြီးတော့ လေးညှို့မှာ တင် တစ်ခါတည်းပစ်လိုက်တာပဲ။

ဒီတစ်ခါလည်း မြားက ကင်းကြီးရဲ့ဦးခေါင်းအလယ်တည့်တည့်ကို သွားမှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်အကြိမ်တွေကလို လျှပ်ပြီး မြေကြီးပေါ်ကျသွားမည့်အစား သတ္တဝါကြီးရဲ့ ဦးနှောက်မှာ တစ်ခါတည်းသွားစိုက်သတဲ့။ အဲဒီအခါ အကောင်ကြီးဟာ တုန်တုန်ခါခါဖြစ် ပြီး ငြိမ်သွားပါလေရော။ မျက်လုံးတွေက မီးတောက်ရောင်တို့၊ ခြေချောင်းတွေက လက်လက် ရောင်တို့ဟာလည်း မုန်တိုင်းကျတဲ့နေ့ရဲ့ နေဝင်ချိန်လို ညိုမှိုင်းသွားပြီးတော့ မှောင်ကျသွား တာပဲတဲ့။ ကောင်းကင်ကြီးဟာလည်း မှောင်မိုက်သွား။ မိုးကြိုးတွေကလည်း ထစ်ချုန်း။ လျှပ်စစ်တွေကလည်း ဝိုးခနဲ ဝင်းခနဲပြက်။ လေပြင်းကြီးလည်းကျလာသတဲ့။ ကမ္ဘာကြီး ပျက် စီးသွားတော့မယ်လို့ကို ထင်စရာဖြစ်လာတာပဲတဲ့။ နဂါးမင်းကြီးရော၊ သူ့သားမယား ဆွေမျိုး များရော၊ အစေအပါး ကျေးကျွန်များရောဟာ နန်းတော်ထဲက တော်ရာထောင့်ကွေးကလေးတွေ ထဲမှာ ဝပ်ပြီးပုနေကြတာပဲတဲ့။ ကြောက်ကြလွန်းလို့။ အဆောက်အအုံကြီးက ပြိုကျတော့ မတတ် လှုပ်နေတာကိုး။ နောက်ဆုံးကျတော့ အဲဒီကြောက်စရာညကြီး ကုန်ဆုံးပြီး မိုးလင်း လာတာပေါ့။ မနက်ခင်းကလေးက နေရောင်နုကလေးနဲ့ အင်မတန်သာယာသတဲ့။ ကင်းကြီး လည်း တောင်ပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး။

အဲဒီတော့ ဟိဒေဆတောက နဂါးမင်းကြီးကို ဝရန်တာထွက်လာဖို့ ခေါ်တယ်။ ကင်း ကြီးသေလို့ ကြောက်စရာမရှိတော့ပါဘူးလို့ ပြောတယ်။

အဲဒီတော့ နန်းတော်သူ နန်းတော်သားတွေလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ပုန်းအောင်းနေရာ က ထွက်လာကြတာပေါ့။ ဟိဒေဆတောကလည်း ရေကန်ကြီးဘက်ကို လက်ညှိုးလှီးပြတယ်။

ရေပေါ်မှာ ကင်းသေကောင်ကြီး ပေါလောမျောလို့။ သွေးတွေလည်း ရဲရဲနီလို့တဲ့။

နဂါးမင်းကြီးကတော့ ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးဘူးပေါ့။ မိသားစုတစ်ပြုံလုံး ရောက်လာပြီး သူ့ရဲကောင်းစစ်သည်တော်ကို ဦးညွတ်အလေးပြုကြတယ်။ ဂျပန်တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ သတ္တိအရှိဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပါပဲလို့ ကြော်ငြာသတဲ့။ ပြီးတော့ စားပွဲတော်ကြီးခင်းပြီး သူ့ရဲကောင်းကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျွေးမွေးဂုဏ်ပြုကြတာပေါ့။

နဂါးမင်းကြီးက သူ့နန်းတော်မှာ တစ်လကိုးသီတင်း နေပါဦးလို့ တားပေမယ့်လည်း ဟိဒေဆတောက သူ့တာဝန်ကုန်ပါပြီ ပြန်ပါရစေတော့လို့ ပြောသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် နဂါးမင်းကြီးက ကျေးဇူးတင် မေတ္တာလက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်သတဲ့။ ဘာတွေလဲဆိုတော့

ပထမက ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးတစ်လုံး။

ဒုတိယက ဆန်အိတ်ကြီးတစ်အိတ်။

တတိယက ပိုးဖျင်လိပ်ကြီး တစ်လိပ်။

စတုတ္ထက ထမင်းအိုးကြီးတစ်အိုး။

အဲဒီပစ္စည်းတွေကို အစေအပါး ငယ်ကျွန်တွေကထမ်းပိုးပြီး အိမ်အရောက်လိုက်ပို့ကြသတဲ့။

၁၃၄ ❖ ❖ မင်းသုတေ

စစ်သည်တော်သူရဲကောင်းရဲ့ အိမ်သူအိမ်သားတွေကတော့ စိတ်ပူနေကြတာပေါ့။ သူ ဘယ်ကိုများ ရောက်နေသလဲ။ ဘေးကင်းရန်ကင်းမှ ရှိပါရဲ့လားလို့ ပူကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်လာတဲ့လူအုပ်ကြီးနဲ့ ဟိဒေဆတော ပြန် လာတာကို အဝေးမှာမြင်ရတော့ သိပ်ဝမ်းသာကြတာပေါ့။ အိမ်ကပြေးထွက်ပြီး ကြိုကြတာ ပေါ့။ အဲဒီအခါ နဂါးမင်းကြီးရဲ့အစေအပါးတွေက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ပေးအပ်ပြီး ပြန်သွားကြတယ်။ ဟိဒေဆတောကလည်း ဖြစ်သမျှအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောင်းပြောပြ တယ်။

ထူးဆန်းတာက နဂါးမင်းပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ တယ်ပြီး တန်ခိုးကြီးတယ်ဆို ပဲ။ ခေါင်းလောင်းကြီးတစ်ခုပဲ ဆန်းဆန်းပြားပြား မဟုတ်တာ ရှိသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဟိဒေ ဆတောက ခေါင်းလောင်းကြီးကို နေ့နာရီ ညနာရီတီးဖို့ ဘုရားကျောင်းကို လှူလိုက်သတဲ့။

ဆန်အိတ်ကြီးကတော့ ဆန်တွေကို ယူပြီး သူရဲကောင်းတို့တစ်စု ဘယ်လိုချက်စား ချက်စား ကုန်တယ်ကို မရှိဘူးတဲ့။ တစ်ပြည်ယူစားရင် တစ်ပြည်ပြန်ပြည့်တာပဲတဲ့။

ပိုးဖျင်လိပ်ကြီးကျလည်း ဒီလိုပဲ။ ဝတ်စုံချုပ်ဖို့ ဆုတ်ယူရင် ခဏကြာ ပြန်ရှည်တာပဲ တဲ့။ ထမင်းအိုးကလည်း ဒီလိုပဲ။ အိုးထဲကို ချက်စရာ ဘာကိုပဲထည့်လိုက် ထည့်လိုက် မီးမပါ ပဲနဲ့ ခဏကြာရင် ကျက်တာပဲ။ အရသာလည်း သိပ်ကောင်းသတဲ့။

အဲဒီလို ဟိဒေဆတော ကံကောင်းတဲ့သတင်းဟာ ဝဲယာကို ပျံ့နှံ့သွားတဲ့အခါမှာ လူအများက သူ့ကို ငယ်နာမည် ဟိဒေဆတောလို့ မခေါ်ကြတော့ဘဲ “အရှင်ဆန်အိတ်ကြီး”လို့ ပြောင်းခေါ်လိုက်ကြတာ ဒီနေ့အထိပါပဲတဲ့။ ■

သော်တာရောင်မင်းသမီး

ဒီနေ့ပြောမယ့်ပုံက ရှေးအကျဆုံး ဂျပန်ခေတ်ပုံပြင်ပါ။ မြန်မာရာဇဝင်ပုဂံခေတ်အခါ လောက်မှာ စာရေးမှတ်တမ်းတင်ခဲ့တဲ့ပုံပါ။ ဂျပန်အမည်ကတော့ တကေတိုရိ-မိုနိုဂတရိတဲ့။ တကေတိုရိဆိုတာက ဝါးရှာသမား၊ ဝါးခုတ်သမားလို့ ဆိုတယ်။ မိုနိုဂတရိဆိုတာက ပုံပြင် ဝတ္ထုလို့ဆိုတယ်။ အဲဒီပုံပြင်ကို ကာတွန်းလို ရောင်စုံရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး ရုပ်မြင်သံကြားကလွှင့်ပါ တယ်။ နောင်လွှင့်တဲ့အခါ ဇာတ်လမ်းကိုသိထားရအောင် အခု ဘိုးဘိုးပြောပြပါမယ်။

ရှေးရှေးတုန်းက ဝါးခုတ်သမားအဘိုးကြီး လင်မယား ရှိကြသတဲ့။ သူတို့မှာ သား သမီး မထွန်းကားလို့ ဝမ်းနည်းနေကြရတယ်။ အသက်ကြီး အိုမင်းတဲ့အခါ သားသမီးမရှိရင် ပျင်းတာပေါ့။ အဘိုးကြီးဟာ မနက်တိုင်လို့ရှိရင် ဝါးတောကိုသွားပြီး ဝါးခုတ်၊ ခုတ်လို့ရတဲ့ ပါးကို အိမ်ထမ်းလာ။ အိမ်ရောက်လာတဲ့ဝါးကို ခွဲပြီးနီးထိုး၊ နီးတွေရတော့ ခြင်းတို့၊ တောင်းဘို့၊ ဆန်ကောတို့၊ ဆန်ကာတို့ဆိုတဲ့ ဝါးထွက်ပစ္စည်းတွေ ရက်လုပ်ပြီး ဈေးမှာ ရောင်းစား အသက်

၁၃၆ ❖ ❖ မင်းသုတေ

မွေးတယ်တဲ့။

တစ်မနက်မှာ အခါတိုင်းလို တောသွားဝါးခုတ်နေတုန်း၊ ဝါးလုံးတစ်လုံးက အရောင်တွေ တဝင်းဝင်းထွက်လာပြီး ဝါးရုံတစ်ခုလုံး လင်းသွားတာကို တွေ့ရလို့ အဘိုးကြီးဟာ အင်မတန် အံ့အားသင့်သွားသတဲ့။ ဝါးတောထဲမှာ ဖိုးလမင်းကြီးထွက်လာတယ်လို့ကို ထင်ရသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဘယ်ကလရောင် ထွက်လာသလဲလို့လိုက်ကြည့်တော့ ဝါးလုံးခေါင်းတစ်ခုထဲမှာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပနေတဲ့ ကလေးငယ်ကို သွားတွေ့တယ်။ သုံးလက်မလောက်ပဲ ရှိသတဲ့။ အင်မတန်လည်းချော၊ အင်မတန်လည်းလှတဲ့မိန်းကလေးတဲ့။ “ဪ ငါတို့ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ မိုးပေါ်ကကျလာတဲ့ ကလေးပဲ” ဆိုပြီး အဘိုးကြီးဟာ ကလေးကိုပိုက်ပြီး အိမ်ပြန်သွားတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အဘွားကြီးကလည်း သမီးကလေးရတယ်ဆိုပြီး သိပ်ဝမ်းသာတာပေါ့။ နောက်ပြီး သေးလည်းသေး၊ လှလည်းလှလို့ ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးတဲ့အတွက် ကလေးငယ်ကို တောင်းကလေးလှလှထဲ ထည့်မွေးသတဲ့။

အဲဒီနေ့ကစပြီး အဘိုးကြီးဟာလေ ဝါးရှာသွားတဲ့အခါ ဝါးဆစ်တွေထဲက ရွှေဒင်္ဂါးတွေ၊ ငွေဒင်္ဂါးတွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ခဏခဏ ရရလာသတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့ချမ်းသာလာတော့ အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်ဆောင် ဆောက်သတဲ့။ ဝင်းထရုံခိုင်ခိုင်ခံခံကာသတဲ့။ ဝင်းတံခါးကို အမိုးနဲ့လှလှပပ လုပ်သတဲ့။ အလျင်က ဝါးခုတ်သမားဆိုပေမယ့် အခုတော့ သူဌေးကြီးလို့ နာမည်ကျော်ကြားလာသတဲ့။

သုံးလလောက်ကြာသွားတဲ့အခါလေ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ကလေးငယ်ဟာ အရွယ်ရောက်ပြီး အပျိုပေါက်ကလေးဖြစ်လာပါလေရောတဲ့။ ဒါကြောင့် အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးက သမီးရဲ့ဆံပင်ကို ပြုပြင်ပေးတယ်။ ကီမိုနိုအင်္ကျီလှလှကလေးတွေလည်း ဝတ်ပေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သမီးကလေးက လှလွန်းလို့ မင်းသမီးကလေးလို သဘောထားပြီး ကန့်လန့်ကာတင်းတိမ်အတွင်းမှာပဲ ထားသတဲ့။ အပြင်ကလူတွေ မမြင်ရအောင် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ ကျွေးမွေးပြုစုသတဲ့။ သမီးကလေးကိုယ်က အရောင်အဝါနုနုကလေးအမြဲထွက်နေတော့ တစ်ခန်းလုံးဟာ မီးမထွန်းဘဲ လင်းနေတာပဲတဲ့။ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးလည်း သမီးကလေးနဲ့ အင်မတန်အားရဝမ်းသာဖြစ်နေတာပေါ့။ အဘိုးကြီးဆိုရင်လေ စိတ်အားငယ်တဲ့အခါ သမီးကလေးကို ပြေးကြည့်တာပဲတဲ့။ သမီးကလေးမြင်ရင် ပျော်လာတာပဲတဲ့။

နောက် နာမည်မှည့်ဖို့အခါ ရောက်လာတော့ အဘိုးကြီးက နာမည်မှည့်ဆရာကို ပင့်ခေါ်ပြီး နာမည်ပေးခိုင်းတယ်။ သမီးကလေးက ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ အမြဲတောက်ပနေတာကို တွေ့ရတဲ့အခါ နာမည်မှည့်ဆရာက ဖိုးလနတ်သားရဲ့ သမီးများဖြစ်နေမလားဆိုပြီး သမီးကလေးကို သော်တာရောင်မင်းသမီးလို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။

နာမည်မှည့်တဲ့ပွဲကို သုံးရက်ကြာအောင် အဆို၊ အတီး၊ အကတွေနဲ့ ကျင်းပတယ်။ ဆွေတွေ မျိုးတွေ ရပ်ဝေး ရပ်နီးက မိတ်သင်္ဂဟတွေ လာကြတာပေါ့။ သမီးကလေးကိုမြင်ရတဲ့ အခါ တယ်လှပါကလား၊ တယ်ချစ်စရာကောင်းပါကလား။ သူ့လိုလှတာ၊ သူ့လိုချစ်စရာ ကောင်းတာကို ဘယ်မှာမှ ရှာရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ချီးမွမ်းကြသတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ သော်တာရောင် မင်းသမီးကလေးရဲ့ ကျော်စောသတင်းဟာ အရပ်လေးမျက်နှာကို ပျံ့နှံ့သွားတာပေါ့။ ဒီ သတင်းကိုကြားတော့ မင်းညီမင်းသားတွေ၊ မှူးသားမတ်သားတွေ၊ သူဌေးသားသူကြွယ်သား တွေ၊ ဆမုရအိသူရဲကောင်းတွေဟာ မင်းသမီးကလေးနဲ့ လက်ဆက်ချင်ကြတယ်။ အနည်းဆုံး မင်းသမီးကလေးကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်ကြတယ်တဲ့။

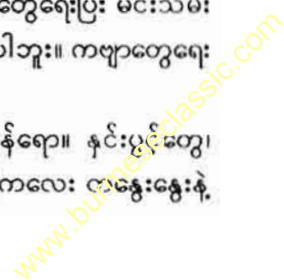
အဲဒီလို မင်းသမီးကလေးနဲ့ လက်ဆက်ချင်ကြတဲ့ မင်းသမီးကလေးကို လူပျိုလှည့် ချင်ကြတဲ့ လူတွေဟာလေ ဝါးခုတ်သမားကြီးရဲ့ အိမ်နားမှာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေကြပြီး ဝင်း ထရုံမှာ အပေါက်လေးတွေ ဖောက်၊ မင်းသမီးကလေးကို မြင်ရနိုးနိုးနဲ့ ချောင်းကြည့်ကြသတဲ့။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်နဲ့ နေလာကြသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးကလေးကို အရိပ်အရောင်တောင် မမြင်ကြရပါဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်နားကိုကပ်လာပြီး အဘိုးကြီးအဘွားကြီး နဲ့ စကားပြောဖို့ ကြံစည်ကြပါတယ်။ မပြောရပါဘူး။ အိမ်ဖော်အလုပ်သမားတွေနဲ့တွေ့ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ မတွေ့ရပါဘူး။

ဒီလိုဆိုပေမယ့် သူတို့အထင်ကြီးနဲ့ နေ့ရော ညရော မင်းသမီးကလေးကို မြင်ရနိုးနိုး မျှော်ကိုးပြီး စောင့်ကြတယ်။ မောရ ပန်းရမှန်းမသိကြဘူး။ မြင်ချင်တဲ့စိတ်က ပြင်းတာကိုး။

နောက်ဆုံးကျတော့မှ မျှော်လင့်စရာမရှိတော့ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်ကြလို့ လူအများစုဟာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းပြီး ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို ပြန်သွားကြသတဲ့။ စိတ်ဆန္ဒ အင်မတန်ပြင်းတဲ့ ဆမုရအိသူရဲကောင်းငါးဦးကတော့ အရိုးကျကျ အရေခန်းခန်း မင်းသမီး ကလေးရဲ့မေတ္တာကိုမရရင် မပြန်ဘူးလို့ တင်းနေကြသတဲ့။ ထမင်းကိုတောင် မှန်မှန်မစားဘူး။ တိုလီမိုလီ စားစရာကလေးတွေရရင် မတ်တတ်ပဲစားကြသတဲ့။ မင်းသမီးကလေးကို မမြင်ရဘဲ လွတ်သွားမှာစိုးလို့တဲ့။ မိုးရွာလည်း မိုးရေထဲမှာ မတ်တတ် မျှော်လျက်ပဲ။ နေပူလည်း နေပူထဲ မှာ မတ်တတ်မျှော်လျက်ပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူရဲကောင်းတွေဟာ မေတ္တာစာမှာတမ်းတွေရေးပြီး မင်းသမီး ကလေးဆီကို ပို့ကြတယ်။ မင်းသမီးကလေးကတော့ အသိအမှတ်မပြုပါဘူး။ ကဗျာတွေရေး ပြီး ပို့ကြတယ်။ အသိအမှတ်မပြုပါဘူး။

ဒီလို စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ စောင့်မျှော်ရင်း တစ်ဆောင်းကုန်ရော။ နှင်းပွင့်တွေ၊ ရေခဲတွေ၊ လေအေးတွေ တဖြည်းဖြည်းရပ်စဲပြီး နွေဦးပေါက်လေပြည်ကလေး ငာနွေးနွေးနဲ့

၁၃၈ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

တိုက်လာတယ်။ ဆမုရအိတွေ မင်းသမီးကလေးကို မမြင်ကြရပါဘူး။ နောက် နွေရာသီရောက်
လာတော့ မိုးပေါ်မှာ နေဖြူဖြူကြီး ကျကျတောက်ပူလာတယ်။ မြေပြင်မှာလည်း မြေခိုးမြေငွေ့
တွေ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလာတယ်။ မင်းသမီးကလေးကို မမြင်ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆမုရအိ
ငါးဦးကတော့ ဇွဲနဘဲကောင်းကောင်းနဲ့ မင်းသမီးကလေးကို စောင့်ရှင်းမျှော်ရှင်း တမ်းတရင်းပဲ
တဲ့။ ရှည်လျားတဲ့လတွေ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့အခါ ဆမုရအိတွေက ဝါးခုတ်သမားကြီးကို ဟစ်
အော်ပြီး ပြောကြသတဲ့။ သူတို့ဒုက္ခခံနေရတာကို သနားသဖြင့် မင်းသမီးကလေးကို ကြည့်ခွင့်
မြင်ခွင့်ပေးပါလို့ ဟစ်အော်ပြောကြသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးကပြန်ဖြေတယ်။ သူဟာ
သော်တာရောင်မင်းသမီးကလေးရဲ့ ဖခင်အရင်းမဟုတ်လို့ မင်းသမီးကလေး မကြိုက်တာကို
အတင်းလုပ်ခိုင်းခွင့် မရှိပါဘူးလို့ ပြန်ဖြေသတဲ့။

အဲဒီလိုပြင်းထန်တဲ့ အဖြေစကားကိုရတော့ ဆမုရအိတွေလည်း ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ
ကိုပြန်ပြီး အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်ထုတ်ကြတာပေါ့။ စိပ်ပုတီးကိုင်၊ ဘုရားရှေ့မှာ ခူးတုပ်ထိုင်၊
အမွှေးတိုင်ကိုထွန်းညှိပြီး မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ဆုတောင်းကြသတဲ့။ မင်းသမီးကလေးရဲ့
မေတ္တာပန်းကို ဆင်မြန်းရပါလို့၏လို့ ဆုတောင်းကြသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ရက်တွေ လတွေကုန်ကျမ်း
သွားပေမယ့် သူတို့ရဲ့အလိုဟာ မပြည့်ပါဘူး။ အလွမ်းဟာ မပျောက်ပါဘူး။ ဣန္ဒြေရရ မနေနိုင်
ကြပါဘူးတဲ့။

ဒီတော့ ဝါးခုတ်သမားရဲ့အိမ်ကို သူတို့သွားကြပြန်ရော။ ဒီတစ်ခါတော့ အဘိုးကြီး
က ထွက်ပြီးတွေ့တယ်။ သူတို့ကလည်း မေးကြမြန်းကြတယ်။ မင်းသမီးကလေးဟာ
ယောက်ျားကို မတွေ့ဘူးလို့များ စိတ်ဆိုးဖြတ်ထားသလားလို့ မေးမြန်းကြသတဲ့။ နောက်ပြီး
တောင်းပန်ကြတယ်။ မင်းသမီးကလေးအပေါ်မှာ သူတို့ထားတဲ့မေတ္တာဟာ အင်မတန်ကြီးပါ
တယ်။ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံစားရပေမယ့် သူတို့သည်းခံပါတယ်။ အဲဒါကို မင်းသမီးကလေး
သိအောင် ပြောပေးပါလို့တောင်းပန်ကြတယ်။ အဘိုးကြီးကလည်း အခုတော့ ဆမုရအိတွေကို
သနားနေပါပြီ။ နောက်ပြီး မင်းသမီးကလေးဟာ ဒီဆမုရအိသူရဲကောင်းတစ်ယောက်ယောက်
နဲ့ လက်ထပ်ရင်ကောင်းစားတော့မှာပဲ။ စိတ်ချရတော့မှာပဲလို့လည်း ယုံကြည်နေတယ်။ ဒါ
ကြောင့် အဘိုးကြီးဟာ မင်းသမီးကလေး စံစားနေတဲ့တင်းတိမ်နောက်ကို ဝင်သွားပြီး လေး
လေးစားစားနဲ့ ဒီလိုပြောသတဲ့။

“ချစ်သမီး၊ ချစ်သမီး နတ်ပြည်ကကျလာတဲ့ မိုးကျရွှေကိုယ် နတ်သမီးကလေးပဲလို့
ထင်ပေမယ့် ဖခင်တို့ဟာ သမီးအရင်းလိုပဲ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ချစ်သမီးက
လည်း ဖခင်တို့ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တာကို ဝမ်းသာအားရခံယူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖခင်ရဲ့
အလိုဆန္ဒတစ်ခုကို ဖြည့်စမ်းပါလား” လို့ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ သော်တာရောင်မင်းသမီးကလေးက သူ့မွေးစားဖခင်ကြီးကို ဖခင်အရင်းလို သဘောထားပြီး ချစ်ခင်ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်။ ဖခင်အတွက်ဆိုရင် ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆောင်ရွက်ပါမယ်။ ဒီလူ့လောကကို သူ့ရောက်မလာခင်က ရှေးဘဝကို ဘာမှသတိမရပါဘူးလို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

အဘိုးကြီးလည်း ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ နားထောင်ပြီးတော့ ပြန်ပြောသတဲ့။ သူမသေခင် ဒီသမီးကလေးကို တင့်တင့်တယ်တယ် အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေရာချပေးသွားချင်ပါတယ်လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

“ချစ်သမီး၊ ဖခင်ဟာ အခု အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ။ ဘယ်တော့ခါ ဘဝပြောင်းရမယ်မသိပါဘူး။ ဒီတော့ သမီးရဲ့မေတ္တာကို လာရောက်တောင်းခံနေကြတဲ့ ဆမုရအိသူရဲကောင်းငါးဦးတို့ တွေ့ဆုံပြီး နှစ်သက်သူကိုရွေးယူဖို့ အချိန်ရောက်ပါပြီ” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

“အို...ဖခင်၊ ဒါကို ကျွန်မဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရပါမလဲ။ ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ် လုံးဝမရှိပါဘူး”လို့ ဝမ်းနည်းအားနာစွာနဲ့ ပြန်ပြောသတဲ့။

“ချစ်သမီး၊ ဖခင်ဟာ ချစ်သမီးကို ဝါးတောထဲက ကောက်ယူမွေးစားခဲ့ပါတယ်။ ချစ်သမီးဟာ လူသားတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့လည်း ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ဖခင်အသက်ရှင်နေတုန်း ချစ်သမီးသဘောကျသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖခင်မျက်စိမှိတ်သွားတဲ့အခါ ချစ်သမီးကို ဘယ်သူစောင့်ရှောက်ပါမလဲ။ အဲဒါကြောင့် ဒီဆမုရအိထဲက တစ်ဦးကို ရွေးပြီး လက်ထပ်စေချင်တာပါ”လို့ အဘိုးကြီးက နားချတယ်။

ဒီတော့ မင်းသမီးကလေးက ပြန်ပြောသတဲ့။ သူ့ဟာ လူအများထင်သလို တကယ်ပဲ ချောတာ လှတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ။ အကယ်၍ဆမုရအိတစ်ဦးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်လို့ အဲဒီလူက စိတ်ပြောင်းသွားရင် မခက်ပေဘူးလား၊ ဖခင်။ ဒါကြောင့် ဖခင်ရဲ့ဆန္ဒအရ ဆမုရအိတွေကို တွေ့ဖို့ဟာ ခက်ခဲနေပါတယ်လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

“အင်း ... ချစ်သမီးပြောတာလဲမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သမီးဟာ ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးကိုမှ သဘောကျနိုင်မှာလဲ။ ဟောဒီဆမုရအိတွေဟာ အအိပ်ပျက် အစားပျက်ခံပြီး နှစ်ရှည်လများ သမီးတော်ရဲ့မေတ္တာကို တောင်းခံစောင့်မျှော်နေကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့မေတ္တာဟာ သာမန်မေတ္တာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ စဉ်းစားပါဦး ချစ်သမီး”လို့အဘိုးကြီးက ပြောပြန်တယ်။

ဒီတော့ သော်တာရောင်မင်းသမီးလေးက ဆမုရအိတွေရဲ့ မေတ္တာဟာ တကယ်ပဲကြီးမားပါတယ်ဆိုရင် စမ်းကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။ ဟို..အင်မတန်ခရီးဝေးတဲ့ အရပ်တွေက ကျွန်မလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဆောင်ယူပေးနိုင်သူရဲ့ မေတ္တာကိုမှ ကျွန်မလက်ခံပါရစေလို့ ပြောသတဲ့။

အဲဒီညနေမှာပဲ ဆမုရအိငါးဦးဟာ ပြန်ရောက်လာပြီး ဝင်းထရုံအပြင်မှာ အလှည့်ကျ ပလွေမှုတ်ကြသတဲ့။ ကိုယ်တိုင်စီကုံးခဲ့တဲ့ ကဗျာသီချင်းတွေကို သီဆိုကြသတဲ့။ အဲဒီအခါ ဝါးခုတ်သမားကြီးဟာ သူတို့နဲ့ထွက်တွေ့ပြီး သူတို့ငါးဦးရဲ့ဇွဲနဲ့ပဲကြီးကြီးနဲ့ အခုလို သူ့သမီးရဲ့ မေတ္တာကိုခံယူရန် ဒုက္ခခံနေတဲ့အတွက် အားနာပါတယ်လို့ပြောပြီး မင်းသမီးကလေးက မေတ္တာစမ်းချင်လို့ အစွမ်းပြလုပ်ငန်းကြီးတွေ ပေးလိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြသတဲ့။

ဆမုရအိငါးဦးလည်း ဒီအကြံဟာ ကောင်းပါတယ်။ သူတို့ရဲ့စွမ်းရည်သတ္တိကို အပြိုင် အဆိုင်ပြပြီး မင်းသမီးကလေးရဲ့ မေတ္တာပန်းကို ဆင်မြန်းရမှာမို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မနာလိုဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူးလို့ ပြောကြသတဲ့။

အဲဒီအခါ မင်းသမီးကလေးက ပထမ ဆမုရအိကို ဟောဒီလိုခိုင်းသတဲ့။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရား ကိုင်ဆောင်တော်မူခဲ့တဲ့ ကျောက်သပိတ်တော်ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံက ပင့်ဆောင်ပေးပါလို့ ခိုင်းသတဲ့။

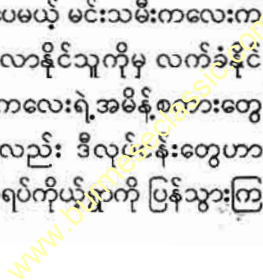
ဒုတိယ ဆမုရအိကိုတော့ ဟောဒီလိုခိုင်းသတဲ့။ အရှေ့သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ ဟိုရအိ တောင်ကြီးရှိပါတယ်။ တောင်ရဲ့အထွတ်မှာ ငွေအမြစ်၊ ရွှေအပင်၊ ရတနာမျက်ရှင်တွေသီးတဲ့ သစ်ပင်ကြီးရှိပါတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးက အခက်တစ်ခက်ကို ယူဆောင်ပေးပါလို့ ခိုင်းသတဲ့။

တတိယဆမုရအိကိုတော့ ဟောဒီလိုခိုင်းသတဲ့။ တရုတ်နိုင်ငံမှာ ကြွက်တစ်မျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒီကြွက်ကို မီးမလောင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မီးကြွက်လို့ခေါ်တယ်။ မီးကြွက်ရဲ့အရေခွံ ကို ယူဆောင်ပေးပါလို့ ခိုင်းသတဲ့။

စတုတ္ထဆမုရအိကိုတော့ ဟောဒီလိုခိုင်းသတဲ့။ မဟာသမုဒ္ဒရာထဲမှာ နဂါးကြီးတစ် ကောင် ရှိတယ်။ သူ့ဦးခေါင်းထဲမှာ ငါးပါးရောင်လွင်၊ ကျောက်မျက်ရှင်ကြီးရှိတယ်။ အဲဒီ ကျောက်မျက်ရှင်ကို ယူဆောင်ပေးပါလို့ ခိုင်းသတဲ့။

ပဉ္စမဆမုရအိကိုတော့ ဟောဒီလိုခိုင်းသတဲ့။ ကောင်းကင်မှာ ဝဲပျံသွားလာနေတဲ့ ဇီဝဓိုးငှက်ကလေးရှိတယ်။ အဲဒီငှက်ကလေးရဲ့ဝမ်းထဲမှာ အမြဲတေတစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီဇီဝဓိုး အမြဲတေကို ယူဆောင်ပေးပါလို့ ခိုင်းသတဲ့။

အဲဒီအစွမ်းပြသတ္တိစမ်းလုပ်ငန်းကြီးတွေဟာ အင်မတန်ခက်ခဲပါကလားဆိုပြီး ဝါးခုတ် သမားကြီးဟာ ဆမုရအိတွေကို မပြောသေးဘဲဆိုင်းငံ့နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းသမီးကလေးက တော့ နည်းနည်းမှလျှော့မပေးဘူးတဲ့။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ယူဆောင်လာနိုင်သူကိုမှ လက်ခံနိုင် မယ်ဆိုပြီး တင်းနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် အဘိုးကြီးလည်း မင်းသမီးကလေးရဲ့အမိန့်စကားတွေ ကို ဆမုရအိတွေဆီကို ပို့ရတာပေါ့။ ဆမုရအိသူရဲကောင်းတွေလည်း ဒီလုပ်ငန်းတွေဟာ လုပ်လို့မဖြစ်နိုင်တဲ့လုပ်ငန်းတွေပဲဆိုပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာကို ပြန်သွားကြ

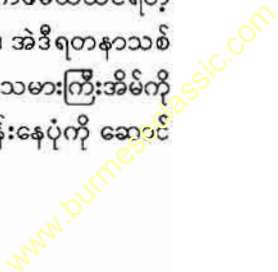
ပါလေရောတဲ့။

ပထမဆုမရအိက မင်းသမီးကလေးဆီကို အကြောင်းကြားတယ်။ သူဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျောက်သပိတ်ကိုယူဆောင်ရန် အိန္ဒိယနိုင်ငံကိုသွားပါပြီ။ မကြာခင် ပြန်လာပါမယ်လို့ အကြောင်းကြားသတဲ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ဝေးလံခဲယဉ်းတဲ့ ခရီးရှည်ကြီးကို ဒီဆုမရအိဟာ မသွားရဲပါဘူး။ လမ်းခရီးမှာ ဓားပြတွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ၊ သဲကန္တာရကြီးတွေ ရှိနေတာကိုး။ အဲဒါကြောင့် သူဟာ ကျိုတိုမြို့က ဝတ်ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းကို သွားပြီး၊ ကျောင်းနေ ခင်ကြီးတွေကို တံစိုးလက်ဆောင်တွေပေးပြီး ဂန္ဓကုဋီတိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကျောက်သပိတ်တစ်လုံးကို တောင်းယူတယ်။ ပြီးတော့ သပိတ်ကို ရွှေဖျင် ငွေဖျင်တွေနဲ့ပတ်ပြီး သုံးနှစ်သုံးမိုး တိတ်တိတ်ကလေးအိမ်မှာခိုအောင်းနေသတဲ့။ သုံးနှစ်သုံးမိုးလွန်တော့မှ သပိတ်ကိုပိုက်ပြီး ဝါးခုတ်သမားကြီးအိမ်ကို သွားတာကိုး။

သော်တာရောင်မင်းသမီးကတော့ ဒီဆုမရအိဟာ ဒီလောက်မြန်မြန်နဲ့ ဒီသပိတ်ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံက ဘယ်လိုယူဆောင်လာနိုင်ပါ့မလဲလို့ တွေးပြီး ရွှေဖျင် ငွေဖျင်တွေကို ဖြည့်ကြည့်တာပေါ့။ ဘုရားသခင်ရဲ့ သပိတ်တော်ဆိုရင် ရောင်ခြည်တော်တွေကွန့်မြူးရမယ်။ အခုတော့ ဘာအရောင်မှ မထွက်ဘူး။ ဘုရားသခင်ရဲ့ သပိတ်တော်အစစ်မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ဆုမရအိဆီကို သပိတ်ပြန်ပို့လိုက်သတဲ့။ ဆုမရအိလည်း သပိတ်ကိုလွှင့်ပစ်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ အိမ်ပြန်သွားပါလေရောတဲ့။

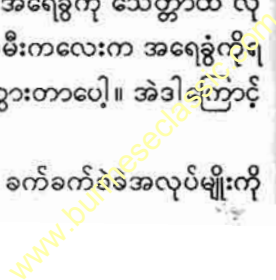
ဒုတိယဆုမရအိကတော့ ခရီးသွားခွင့်ပြုပါလို့ အမိအဖထံမှာ ခွင့်တောင်းပြီးတော့ နောက်လိုက်တပည့်တွေနဲ့ အိမ်ကထွက်သွားတယ်။ မင်းသမီးကလေးဆီကိုလည်း ငွေအမြစ်၊ ရွှေအပင်၊ ရတနာမျက်ရှင်တွေသီးတဲ့ သစ်ပင်ကြီးကအခက်ကိုရအောင် ရှာပြီးယူဆောင်လာခဲ့ပါမယ်လို့ အကြောင်းကြားလိုက်သတဲ့။ ပင်လယ်စပ်ကိုရောက်တော့ နောက်လိုက်တပည့်တွေကို အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူတစ်ယောက်တည်း သင်္ဘောစီးပြီး သုံးရက်ခရီးမှာရှိတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို သွားသတဲ့။ အဲဒီမှာ လက်သမားတွေငှားပြီး လူသူလေးပါးမဝင်နိုင်တဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို အဆောက်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အင်မတန်လက်ရာမြောက်တဲ့ ပန်းထိမ်ကျော်ခြောက်ဦးနဲ့အတူ အိမ်ကြီးထဲမှာ တံခါးပိတ်ပြီး မင်းသမီးကလေး လက်ခံမယ်ထင်ရတဲ့ ငွေအမြစ်၊ ရွှေအပင်၊ ကျောက်မျက်ရှင်တွေသီးတဲ့သစ်ခက်ကို လုပ်တာကိုး။ အဲဒီရတနာသစ်ခက်ပြီးတဲ့အခါ ယွန်းကြုတ်ထဲမှာထည့်ပြီး ဆုမရအိသူရဲကောင်းဟာ ဝါးခုတ်သမားကြီးအိမ်ကို သွားတာပဲတဲ့။ သွားတဲ့အခါ ခရီးဝေးကလာရလို့ အင်မတန်နွမ်းနယ်ပင်ပန်းနေပုံကို ဆောင်းကားသတဲ့။

ဝါးခုတ်သမားကြီးက ရတနာသစ်ခက်ပါတဲ့ပန်းကြုတ်ကို မင်းသမီးကလေးဆီ ယူသွားတယ်။ မင်းသမီးကလေးက ကြုတ်ကိုဖွင့်ပြီး ရတနာသစ်ခက်ဆိုတာကို သေသေချာချာကြည့်သတဲ့။ ပြီးတော့မှ အခုလောက်မြန်မြန်နဲ့ အခုလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ သမုဒ္ဒရာအလယ်က ရတနာသစ်ခက်အစစ်ကို မယူနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လက်မခံနိုင်ပါဘူးလို့ ငြင်းပယ်လိုက်သတဲ့။ အဲဒီအခါ ဝါးခုတ်သမားအဘိုးကြီးက ဆမုရအိဆီသို့သွားပြီး အခုယူလာတဲ့ သစ်ခက်ဟာ မဟာသမုဒ္ဒရာအလယ်က ဟိုရအိတောင်ထိပ်မှာရှိတဲ့ ရတနာသစ်ခက်အစစ်ပါလားလို့ မေးသတဲ့။ ဆမုရအိကလည်း အစစ်ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အင်မတန်ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ မဟာသမုဒ္ဒရာထဲမှာ လိုက်ရှာတဲ့အခါ ဟိုရအိတောင်ကိုတွေ့ပါတယ်။ အဲဒီတောင်ကိုခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ တက်တဲ့အခါ တောင်ထိပ်မှာ ငွေအမြစ်၊ ရွှေအပင်၊ ရတနာမျက်ရှင်တွေသီးတဲ့သစ်ပင်ကြီးကို တွေ့ပါတယ်။ တွေ့တဲ့အခါ အင်မတန်ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ရတနာသစ်ရွက်ကို ချိုးခဲ့ရပါတယ်။ ချိုးပြီး ပင်လယ်လမ်းနဲ့ပြန်ခဲ့တာဟာ ရက်ပေါင်း လေးရာကြာပါတယ်။ အခု ခရီးမဆိုက်မို့ သူ့ကိုယ်မှာ ပင်လယ်ရေငန်တွေ စိုထိုင်းဆဲရှိပါသေးတယ်လို့ မယုံယုံအောင် ပြောပြနေတာကိုး။ အဲဒီလို ပြောပြနေတုန်းပဲ ရတနာသစ်ခက်ကိုလုပ်ပေးရတဲ့ ပန်းထိမ်ဆရာကြီးခြောက်ယောက် ရောက်လာသတဲ့။ ပန်းထိမ်လုပ်ခမရလို့ သူတို့ဟာ ဆမုရအိနေဝက်ကို အတင်းလိုက်လာပြီး တောင်းကြတာတဲ့။ သူတို့ဟာ အဲဒီရတနာသစ်ခက်ကို ရက်ပေါင်းတစ်ထောင်ထောင်တိတိလုပ်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လုပ်ခမရပါဘူးလို့ ပြောတော့ ဆမုရအိလည်း မကွယ်မဂုဏ်နိုင်ဘဲ အလိမ်ပေါ် အရှက်ကွဲရတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းဖြစ်ပြီး ပြန်သွားပါလေရောတဲ့။

တတိယဆမုရအိကတော့ တရုတ်နိုင်ငံမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတာနဲ့ မီးကြွက်အရှေ့ကိုရအောင် ရှာပေးစမ်းပါ။ ဘယ်လောက်ပေးရ ပေးရ ပေးပါ့မယ်လို့ စာရေးလိုက်သတဲ့။ အဲဒီကြွက်ရဲ့သတ္တိက သူ့ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းမှန်ရင် အမွှေးအမှင်တောင် မီးရှို့လို့ မလောင်ဘူးတဲ့။ တရုတ်ပြည်က မိတ်ဆွေကလည်း ပိုက်ဆံလိုချင်တော့ ကြွက်ရှေ့တစ်ခုကို ယူပြီး သင်္ဘောနဲ့ တင်လာတာပေါ့။ ကြွက်ရှေ့လာပြီလို့ကြားတော့ ဆမုရအိလည်း ခုနက်ရက်တိတိ မြင်းစီးပြီး သင်္ဘောဆိပ်ကိုဆင်းတယ်။ ရောက်တော့ သူ့တရုတ်မိတ်ဆွေကို ငွေတွေပုံပေးပြီး မီးကြွက်ရဲ့အရှေ့ဆိုတာကို ယူလာတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အရှေ့ကို သေတ္တာထဲ လှုံလှုံခြုံခြုံထည့်ပြီး မင်းသမီးကလေးဆီကို သွားပို့တာပေါ့။ မင်းသမီးကလေးက အရှေ့ကိုရတော့ မီးရှို့လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရှိရှိ ရှိရှိနဲ့ တစ်ခါတည်း လောင်သွားတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် တတိယဆမုရအိလည်း အရှက်ကွဲပြီးပြန်ပြေးရတာပေါ့။

စတုတ္ထဆမုရအိကလည်း ဟိုဆမုရအိသုံးယောက်လို့ပဲ ခက်ခက်ခဲခဲအလုပ်မျိုးကို

လုပ်ချင်စိတ်မရှိပါဘူး။ ဦးခေါင်းထဲမှာ ငါးပါးရောင်လွင်၊ ကျောက်မျက်ရှင်ရှိတဲ့နဂါးကြီးကို ကိုယ်တိုင်မရှာဘဲ တပည့်လက်သားကျေးကျွန်တွေကိုသာ ဂျပန်နိုင်ငံမှာရော၊ တရုတ်နိုင်ငံ မှာပါ တွေ့အောင်ရှာကြရမယ်လို့ စေလွှတ်သတဲ့။ တပည့်လက်သား ကျေးကျွန်တွေကလည်း မဖြစ်နိုင်တာကို ခိုင်းတယ်။ မလုပ်နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး တော်ရာ လျော်ရာအရပ်မှာ ခိုအောင်းပျော် ပါးနေကြတယ်တဲ့။

တစ်နှစ်ကုန်သွားလို့ တပည့်လက်သားတွေ ကျေးကျွန်တွေ ပြန်မလာတော့မှ အဲဒီ စတုတ္ထဆမုရအိဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် လူနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ပင်လယ်ထဲမှာ နဂါးရှာဖို့ သင်္ဘော လွှင့်တယ်။ မကြာခင်ပဲ သူတို့သင်္ဘောဟာ လေပြင်းမုန်တိုင်းမိလို့ မသေရုံတမည် ကျန်ရသတဲ့။ သည်တော့မှ သူက စဉ်းစားမိတာကိုး။ မင်းသမီးဟာ သူ့ကို လက်မခံချင်လို့ သေကြောင်းကြံ တာပဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီမင်းသမီးမျိုးကို စွဲလမ်းနေလို့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲလို့ တွေးမိ တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းသမီးကလေးဆီကို သွားဖို့အကြံကို စွန့်လွှတ်လိုက်သတဲ့။

ပဉ္စမဆမုရအိလည်း ဇီဝဇိုးငှက်ရဲ့ ဝမ်းထဲကအမြဲတေကို ရှာမရနိုင်တာနဲ့ နောက်ဆုံး တော့ လက်လျှော့လိုက်ရပြန်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ သော်တာရောင်မင်းသမီးကလေးရဲ့ ဂုဏ်သတင်းဟာ ရှင်ဘုရင်ကြီးနား ရောက်သွားပါလေရောတဲ့။ အဲဒါကြောင့် မင်းသမီးကလေးကို သူ့နန်းတော်ထဲမှာ အပျိုတော် အဖြစ်ခန့်ထားချင်လို့ လာရမယ်ဆိုပြီး အမိန့်တော်ထုတ်တယ်။ ဝါးခုတ်သမား မွေးစားဖခင် ကြီးက အမိန့်တော်ကိုရတော့ မင်းသမီးကလေးကို နန်းတော်မှာခစားဖို့ နားချတယ်။ မရပါ ဘူး။ မင်းသမီးကလေးက အတင်းငြင်းတာပဲတဲ့။

အဲဒီအခါ ရှင်ဘုရင်ကြီးက မင်းသမီးကလေးကိုမြင်ရအောင်ဆိုတဲ့အကြံနဲ့ ဝါးခုတ် သမားအိမ်နားက တောထဲကို အမဲလိုက်ထွက်တာကိုး။ အိမ်နားကိုရောက်တော့ ရှင်ဘုရင်ကြီး ဟာ မြင်းကို အတင်းနှင်ပြီး လူအုပ်ထဲကခွဲထွက်သွားတယ်။ တစ်ကိုယ်တည်း ဝါးခုတ်သမား ရဲ့အိမ်ကိုသွားတယ်။ ဝါးခုတ်သမားကြီးကလည်း ရှင်ဘုရင်မှန်းသိတော့ အိမ်ထဲကိုအဝင်ခံရ တာပေါ့။ အဲဒီအခါ ရှင်ဘုရင်ကြီးဟာ မင်းသမီးကလေး အရွေးအရံတွေနဲ့ စံစားနေတဲ့တင်း တိမ်တွင်းကိုဝင်တဲ့အခါ မင်းသမီးကလေးက ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်ဘုရင် ကြီးက အတင်းဆွဲထားတာနဲ့ မပြေးနိုင်ရှာဘူး။ မျက်နှာကိုသာ သင်တိုင်းလက်ကျယ်ကြီးနဲ့ ဖုံးအုပ်ပြီးဝှက်ထားရသတဲ့။ ရှင်ဘုရင်ကြီးကလည်း နန်းတော်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့အတင်းခေါ်တယ်။ မင်းသမီးကလေးကလည်း မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ အတင်းငြင်းတယ်။ မရမက သူ့ကိုခေါ်ရင် ကိုယ် ယောင်ဖျောက်ပစ်လိုက်မယ်လို့လည်း ပြောသတဲ့။ အဲဒီလိုပြောတွင်းဆိုတွင်းမှာပင် မင်းသမီး ကလေးရဲ့ကိုယ်ဟာလေ တဖြည်းဖြည်း အရောင်မိန့်သွားသတဲ့။

အဲဒီအခါ ရှင်ဘုရင်ကြီးက မင်းသမီးကလေးကို နန်းတော်ခေါ်မသွားပါဘူး။ ကိုယ်
ယောင်ဖျောက်မပစ်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်တယ်။

ပြီးတော့မှ ရှင်ဘုရင်ကြီးဟာ တောထဲမှာကျန်ခဲ့တဲ့မင်းချင်းယောက်ျားတွေဆီကိုပြန်
ဖို့ အချိန်တန်ပြီဆိုပြီး မင်းသမီးကလေးကို နှုတ်ဆက်ပြန်ထွက်သွားသတဲ့။

အဲဒီနေ့ကစပြီး သော်တာရောင်မင်းသမီးကလေးဟာ ရှေးကလို ရွှင်ရွှင်ပျူ မရှိတော့
ဘူး။ ညတိုင်း ညတိုင်း လသာခန်းမှာ ထွက်ထိုင်ပြီး ကောင်းကင်ကလမင်းကြီးကို မျှော်ကြည့်
ရင်း တမိုင်မိုင် တတွေတွေနဲ့ ငိုနေတာပဲတဲ့။ တစ်ညကျတော့ ဝါးခုတ်သမားအဘိုးကြီးဟာ
မင်းသမီးကလေးအနားကိုသွားပြီး “ချစ်သမီး၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ဖိုးလမင်းကိုကြည့်ပြီး
တမိုင်မိုင် တတွေတွေနဲ့ ငိုနေရပါသလဲ” လို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ မင်းသမီးကလေးက ပြန်ပြော
သတဲ့။ “ဖခင် ... ကျွန်မဟာ တကယ်တော့ လူကမွေးတဲ့ လူသားမဟုတ်ပါဘူး။ မိုးပေါ်က
ဖိုးလမင်း ကြီးရဲ့ သမီးတော် နတ်သမီးကလေးပါ။ အခု လူပြည်မှာဆက်လက်နေဖို့ အချိန်ကုန်
ပါတော့မယ်။ ရှစ်ခုမြောက်လ(ဩဂုတ်လ) ၁၅ရက်နေ့မှာ ဖိုးလမင်းကြီးက ကျွန်မကို အခေါ်
လွှတ်တော့မှာမို့ သွားရပါတော့မယ်” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။ အဲဒီစကားကိုကြားရတော့ အဘိုးကြီး
ရော အဘွားကြီးရော တပည့်တပန်းတွေပါ အားလုံး ဝမ်းနည်းစူးဆွေးဖြစ်ကြရတာပေါ့။

အဲဒီသတင်းဟာ ရှင်ဘုရင်ကြီးဆီကိုလည်း ရောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ရှစ်ခု
မြောက်လ ၁၅ ရက်နေ့မှာ လေးသည်တော်စစ်သားနှစ်ထောင်ကို အဘိုးကြီးအိမ်စောင့်ရှောက်
ဖို့ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်သတဲ့။ တစ်ထောင်က အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က စောင့်ရမယ်။ တစ်ထောင်က
အိမ်အဝင်အထွက် အပေါက်တွေကို စောင့်ရမယ်။ ဖိုးလမင်းက အခေါ်လွှတ်တဲ့သူတွေကို
အနိုင်တိုက်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးလိုက်သတဲ့။

ညရောက်တော့ လပြည့်ဝန်းကြီးလည်း အရှေ့ဘက်က ရွှေဝါရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့
ထွက်လာတာပေါ့။ ထင်းရှူးတောကြီးတွေ၊ ဝါးတောကြီးတွေဟာ လရောင်အောက်မှာ မလှုပ်
မယှက်၊ ငြိမ်လို့ တိတ်လို့တဲ့။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က လေးသည်တော်စစ်သားတွေလည်း ရန်သူ
လာမှာကို စောင့်မျှော်ပြီး အသက်မှ ရဲရဲမရှူနိုင်ဘဲ ငြိမ်နေကြ တိတ်နေကြသတဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ ဖိုးလမင်းကြီးဟာ မွန်းသာတည့်သွားရော၊ သော်တာရောင်မင်းသမီးကလေး
ကို ခေါ်မယ့်သူတွေ ပေါ်မလာဘူးတဲ့။ ဖိုးလမင်းကြီး မွန်းယိမ်းသွားတော့လည်း ပေါ်မလာဘူး
တဲ့။ ဒီတော့ လေးသည်တော်တွေက ထင်ကြတာပေါ့။ ရန်သူတွေ လာကြတော့မှမဟုတ်ပါ
ဘူးလို့ ထင်ကြတာပေါ့။ စိတ်လည်းအေးသွားကြတာပေါ့။ အဲဒီခဏမှာပဲ အရုဏ်ကျင်းလို့
အလင်းရောက်ခါနီး ရုတ်တရက် လပြည့်ဝန်းကြီးဆီက တိမ်တောင်မည်းမည်းတစ်ခုဟာ ထွက်
ပေါ်လာပြီး လူပြည်ကိုဆင်းလာသတဲ့။ ဝါးခုတ်သမားကြီးအိမ်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီးဆင်းလာ

တာကို မြင်ကြရသတဲ့။

ခဏကြာတော့ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးဟာ အုံ့မှိုင်း အုပ်ဆိုင်းသွားတယ်။ တိမ်တောင်ကြီးလည်း ဝါးခုတ်သမားရဲ့အိမ်ခေါင်မိုးအထက်မှာ ရပ်တည်နေတယ်။ တိမ်တောင်ထဲမှာလည်း ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပနေတဲ့ နတ်သားတွေဟာ ရထားပျံစီးလို့မြင်ရတယ်။ နောက်တော့ နတ်သားကြီးတစ်ယောက်ဟာ ကောင်းကင်ထဲကို ထွက်ရပ်ပြီးတော့ ဟောဒီလိုပြောသတဲ့။

“အချင်းတို့၊ သော်တာရောင်မင်းသမီးကလေးဟာ အခုအခါ ဖိုးလမင်းကြီးဆီကိုပြန်လာဖို့ အချိန်ရောက်ပါပြီ။ တစ်ခါတုန်းက မင်းသမီးကလေးဟာ အပြစ်တစ်ခုကို ကျူးလွန်မိလို့ ဒဏ်ပေးခံရတဲ့အတွက် လူ့ပြည်မှာ ခဏလာနေရတာပါ။ အခုအချိန်စေ့ပြီမို့ ဖိုးလမင်းကြီးဆီကို ပြန်ရပါတော့မယ်။ လူ့ပြည်မှာနေရတဲ့အခိုက် မင်းသမီးကလေးကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တဲ့ကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ဝါးခုတ်သမားကြီးကို ရွှေတွေ ငွေတွေ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ပေးခဲ့ပါတယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

အဲဒီလိုလည်းပြောလိုက်ရော မင်းသမီးကလေးကို ကာရံထားတဲ့တင်းတိမ်ကြီး အလိုလိုပွင့်သွားပြီး ကိုယ်ရောင်တောက်ပ ချောလှတင့်တယ်တဲ့ နတ်သမီးကလေးဟာ အထင်းသားပေါ်လာတာပေါ့။ အဲဒီအခါ နတ်သားကြီးလည်း သော်တာရောင်မင်းသမီးကလေးကို ရထားပျံပေါ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပါလေရော။ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့ မင်းသမီးကလေးဟာ လိုက်သွားရင်း သနားစရာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့မွှေးစားဖခင်ကြီးကိုမြင်လို့ ဟောဒီလိုလှမ်းပြောလိုက်သတဲ့။

“ဖခင်၊ အခု ကျွန်မ ဖိုးလမင်းကြီးဆီကို ပြန်ရတာဟာ ကျွန်မသဘောအတိုင်း မဟုတ်ပါဘူး။ မပြန်ရင်မဖြစ်လို့ပါ ပြန်ရတာပါ။ ဖိုးလမင်းကြီးကို မြင်ရတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်မကို သတိရပါ”လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ အဘိုးကြီးက သူလည်းပဲ မင်းသမီးကလေးနဲ့ အတူလိုက်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းတယ်။ လိုက်ခွင့်မရရှာပါဘူး။ အဲဒီအခါ မင်းသမီးကလေးက သူ့အပေါ်ရုံစာအင်္ကျီကို ချွတ်ပြီးတော့ “အမှတ်တရသိမ်းထားပါ..ဖခင်” ဆိုပြီး ပေးခဲ့သတဲ့။

မင်းသမီးကလေးကို နတ်ပြည်ပြန်ခေါ်တော့မှာမို့ နတ်သားတစ်ယောက်ကလေး မိုးပျံအင်္ကျီတစ်ထည်ကို မင်းသမီးကလေးအတွက် ကိုင်ထားသတဲ့။ နောက် နတ်သားတစ်ယောက်ကတော့ အမြိုက်ရည်ဘူးကို ကိုင်ထားသတဲ့။ မင်းသမီးကလေးဟာ အမြိုက်ရည်ဘူးကိုရတော့ အမြိုက်ရည်နည်းနည်းသောက်ပြီး ကျန်တာကို ဝါးခုတ်သမားအဘိုးကြီးကိုသောက်ဖို့ ပေးတာကိုး။ ဒီတော့ မပေးရဘူးလို့ နတ်တွေက တားသတဲ့။

နောက် နတ်သားတစ်ယောက်က မင်းသမီးကလေးကို မိုးပျံအင်္ကျီဝတ်ပေးမယ်လုပ်

၁၄၆ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

တော့ မင်းသမီးကလေးက တားတယ်။

“မောင်ကြီးနတ်သား၊ ခဏဆိုင်းပါဦး။ ကျွန်ုပ်မှာ အဆွေတော် ရှင်ဘုရင်ကြီးရှိပါသေးတယ်။ သူ့ကိုမေ့လို့မဖြစ်ပါဘူး။ အခုလို မိုးပျံအင်္ကျီမဝတ်ခင် လူသားဘဝမှာရှိနေတုန်း၊ ရှင်ဘုရင်ကြီးအတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးပေးပါရစေ” လို့ ပြောသတဲ့။

ပြောပြီး ချက်ချင်းပဲ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးသတဲ့။ ပြီးတော့ ကဗျာနဲ့အတူ အမြိုက်ရည်ဘူးကို ရှင်ဘုရင်ကြီးကို ဆက်ပါလို့မှာပြီး ဝါးခုတ်သမား မွေးစားဖခင်ကြီးမှာ အပ်လိုက်တယ်။

အဲ ... ခဏလည်းကြာရော ရထားပျံကြီးဟာ မိုးလမင်းကြီးရှိရာကို ရှေးရှုတက်သွားလိုက်တာ မကြာခင်ပဲ အရှေ့အရပ်က ရောင်နီလာပြီး မိုးလင်းသွားပါလေရောတဲ့။ ရထားပျံကြီးလည်း မနက်လေပြည်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါလေရောတဲ့။

သော်တာရောင်မင်းသမီးကလေးရဲ့ကဗျာနဲ့ အမြိုက်ရည်ဘူးကိုရတဲ့အခါ ရှင်ဘုရင်ကြီးဟာ ကြောက်တာနဲ့ လက်နဲ့တောင်မထိရဲဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ဖူဂျီတောင်မြစ်မှာ သွားထားပါလို့ မင်းချင်းတွေကို ခိုင်းတော့ မင်းချင်းတွေဟာ ကဗျာနဲ့အမြိုက်ရည်ဘူးကို ဖူဂျီတောင်မှာ မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ထိအောင် ဖူဂျီတောင်ဟာ မီးခိုးတွေထွက်ပြီး မိုးပေါ်ကိုပျံတက်နေကြတာပဲတဲ့။ တကေတိုရို မိုနိုဂတရို ဂျပန်ရှေးဟောဦးပုံပြင်ဟာ ဒီမျှပါပဲကွယ်။

ကျေးဇူးသိသော ကြိုးကြာမ

တစ်ခါတုန်းက ဂျပန်ပြည်မှာ ကျေးလက်တောရွာတစ်ရွာမှာ အင်မတန်ရိုးသားတဲ့ လယ်သမားလူငယ်တစ်ယောက်ရှိသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ သူ့လယ်ကွက်ထဲမှာ ထယ်ထိုးနေတုန်း ကြိုးကြာငှက်တစ်ကောင် ဟာ ကောင်းကင်က တဖျပ်ဖျပ်အတောင်ခတ်ပြီး သူ့ရှေ့ကိုကျလာသတဲ့။ ဖွေးဖွေးဖြူတဲ့ ကြိုးကြာငှက်၊ အမွှေးအတောင်တွေက အင်မတန်လှသတဲ့။ တစ်ခုခုဒဏ်ရာရလာပုံနဲ့ ကြိုးကြာငှက်ဟာ ပျံမပြေးတဲ့အပြင် လူရှိရာကိုယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်နဲ့ ကပ်လာပြီး ချည်ချည်နဲ့နဲ့ နဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ ပုံလျက်သား လဲကျသွားပါလေရောတဲ့။ ဒီတော့ ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်မလဲလို့ဆိုပြီး လယ်သမားလူငယ်က ကြိုးကြာငှက်ရဲ့ အမွှေးအတောင်တွေကို လက်နဲ့စမ်းကြည့်တာကိုး။ ဒီတော့မှ အတောင်ရင်းမှာ မြားတစ်ချောင်းစူးနေတာကို သွားတွေ့သတဲ့။

“ဪ ... ဒါကြောင့် မင်းမပျံနိုင်တာကိုး။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်” လို့ ပြောပြောဆိုဆို

၁၄၈ ❖ ❖ မင်းသုတေ

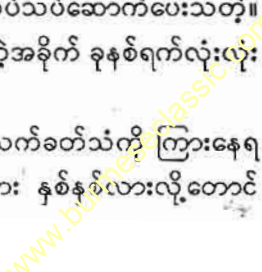
နဲ့ပဲ အဲဒီလူငယ်က မြားကိုဆွဲနုတ်ပြီး ဒဏ်ရာကို ရေဆေးပေးသတဲ့။ ခဏကြာတော့ ကြိုးကြာဟာ ပြန်ကောင်းလာပြီး အတောင်နှစ်ဖက် ခတ်ပြသတဲ့။ သူ့အသက်ချမ်းသာတော့ ဝမ်းသာတယ်ပေါ့ကွာ။ အဲဒီအခါ လူငယ်ကလည်း လေးသမားမှဆိုးနဲ့မဆုံအောင် ကောင်းကောင်းသတိထားရမယ်နော်ဟု ပြောပြီး လွတ်လိုက်တယ်။ ကြိုးကြာငှက်လည်း သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှာ သုံး ကြိမ် သုံးခါဝဲပျံပြီး ကျေးဇူးတင်ပုံကို ပြသတဲ့။ နောက်တော့ အသံခပ်စူးစူးကလေးအော်ပြီး မိုးကောင်းကင်ထဲမှာ ပျောက်သွားပါလေရောတဲ့။

ညအချိန်ရောက်လို့ ကြယ်တွေပေါက်လာတဲ့အခါ လယ်သမားလူငယ်လည်း အိမ်ကို ပြန်တာပေါ့။ အိပ်ပေါက်ဝကိုရောက်တော့ ထူးဆန်းတာကလေ တစ်ခါမှမတွေ့ မမြင်ဘူးတဲ့ မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုဆီးကြိုနေတာတွေ့ ရသတဲ့။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်လို့လည်း ပြောသေးသတဲ့။ ဒီတော့ လူငယ်လည်း အံ့အားသင့်ပြီး ငါအိမ်မှာပြီးဝင်လာမိတယ်ထင်တယ်လို့ အောက်မေ့နေတုန်း အမျိုးသမီးက ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြောလိုက်ပြန်သတဲ့။ ဒီဟာ ရှင့်အိမ်ပါပဲ။ ကျွန်မက ရှင့်သတို့သမီးပါတဲ့။ ဒီတော့ လူငယ်က မယုံနိုင်ပါဘူးလို့ အော်ပြောလိုက်တယ်။ ဆင်းရဲသားမို့ ဘယ်မိန်းမကမှ ကျုပ်ကိုယူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်မှာ တစ်ယောက်စာပဲ ချက်စရာဆန်ရှိတယ်လို့ ဆက်ပြောသတဲ့။ အို .. ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မ ထမင်းယူလာပါတယ်လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆွဲအိတ်ထဲက ထမင်းတွေထုတ်ပြီး ထမင်းပွဲပြင်ပါလေရောတဲ့။

နောက်ဆုံးကျတော့ လယ်သမားလူငယ်လည်း မင်းက ကျုပ်ကို အတင်းအိမ်ထောင် ပြုလိုက်တာဟာ အတော်ထူးဆန်းတာပဲ။ ကောင်းပါပြီကွာ။ မင်းသဘောအတိုင်းပေါ့လို့ ပြောပြီး သဘောတူလက်ခံလိုက်သတဲ့။ အဲသည်လိုနဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ဒီလူနဲ့ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်လာနေတာပေါ့။ ဆန်းကြယ်တာကတော့ စားစရာထမင်းကို အဲဒီအမျိုးသမီးယူလာတဲ့ ဆွဲအိတ်ထဲက အမြဲထုတ်ယူလို့ရတာပဲတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးဟာ မပူမပင်ရဘဲ နေကြရတာပေါ့။

တစ်နေ့ကျတော့ အမျိုးသမီးက သူ့ယောက်ျားကို ပူဆာသတဲ့။ အလုပ်ခန်းကလေး တစ်ဆောင်ဆောက်ပြီး အခန်းထဲမှာ ရက်ကန်းစစ်တစ်စင် ထောင်ပေးစမ်းပါလို့ ပူဆာသတဲ့။ ဒီတော့ ယောက်ျားက အရပ်ထဲက ငွေချေးပြီး အခန်းတစ်ခု သပ်သပ်ဆောက်ပေးသတဲ့။ အမျိုးသမီးက အဲဒီအခါမှာပြောတယ်။ ကျွန်မ ရက်ကန်းရက်နေတဲ့အခိုက် ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အခန်းထဲကိုမကြည့်ပါနဲ့လို့ ပြောသတဲ့။

အဲ .. ခုနစ်ရက်လုံးလုံး တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ရက်ကန်းလက်ခတ်သံကို ကြားနေရသတဲ့။ ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူကလည်း ခုနစ်ရက်ကို တစ်နှစ်လား နှစ်နှစ်လားလို့တောင်

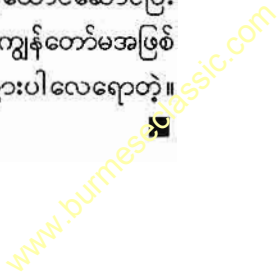
အောက်မေ့လာသတဲ့။ စောင့်ရလွန်းလို့။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမပြောထားတဲ့အတိုင်း အခန်းတွင်းကို သူချောင်းလို့တောင် မကြည့်ဘူးတဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ ခုနက်ရက်ကုန်သွားတဲ့အခါ အမျိုးသမီးဟာ မောမောပန်းပန်း ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နဲ့ အလုပ်ခန်းထဲက ထွက်လာသတဲ့။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ ရွှေခြည်ထိုးဖဲကတ္တီပါ အဝတ်လိပ်တစ်လိပ်။ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် လှလှပပတဲ့။ သူ့ဆင်းရဲလယ်သမားဟာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ အထည်မျိုးဆိုပဲ။ သူ့ယောက်ျားကိုတွေ့တော့ အမျိုးသမီးက အထည်လိပ်ကို လှမ်းပေးပြီး ကျွန်မ ဖဲကတ္တီပါတစ်လိပ် ရက်ခဲ့ပါတယ်။ ဈေးသွားပြီးရောင်းပါ။ ဈေးကောင်းကောင်းရပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောသတဲ့။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ လယ်သမားဟာ ဈေးသွားပြီး အထည်ကို ရောင်းတော့ သူ့ဇနီးသည် ပြောလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ ငွေအများကြီးရသတဲ့။ ဒီတော့ အားရဝမ်းသာနဲ့ အိမ်ကိုအပြေးကလေး ပြန်ခဲ့တာပေါ့။

အိမ်ရောက်တော့ သူ့ဇနီးကို မတွေ့ရဘူး။ အလုပ်ခန်းထဲမှာ အလုပ်ပိတ်ပြီး ရက်ကန်းရက်နေပြန်တာကိုး။ လက်ခတ်သံကိုပဲ ကြားနေရသတဲ့။ ဒီတော့ လယ်သမားလူရိုးကြီးတွေ့တယ်။ ရွှေခြည်တွေ ပိုးခြည်တွေ ဘာမျှမရှိဘဲနဲ့ ဒီလိုရွှေခြည်ထိုး ပိုးဖဲကတ္တီပါကို ဘယ်လိုများ ရက်သလဲမသိဘူးလို့ တွေးမိပြီး သိပ်သိချင်လာတယ်။ အတော်ကလေးကြာတော့ သူဟာ အငြိမ်မနေနိုင်ဖြစ်လာတာပေါ့။ သိချင်လွန်းလို့ မအောင်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အလုပ်ခန်းထဲကို တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးကြည့်လိုက်သတဲ့။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက ရက်ကန်းစင်မှာ သူ့ဇနီးမိန်းမချောကိုမမြင်ရဘဲ ကြိုးကြာငှက်တစ်ကောင်ဟာ သူ့ငှက်မွေးငှက်တောင်ဖြူဖြူဆွတ်ဆွတ်တွေကို နုတ်ယူပြီး အထည်ရက်နေတာကို တွေ့ရတာပဲတဲ့။ လူသားတစ်ယောက် ချောင်းကြည့်နေတယ်ဆိုတာကိုသိလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကြိုးကြာငှက်ဟာ ရက်ကန်းရက်တာကို ရပ်လိုက်ပြီး လူရှိရာကို ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်လျှောက်လာရင်း ပြောလိုက်သတဲ့။

“အို ... ချစ်လှစွာသော ကျွန်တော်မ၏ အရှင် အသင်ယောက်ျား၊ ကျွန်တော်မဟာ လူသားမဟုတ်ကြောင်းကို အရှင် ယခုသိသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မ အရှင်နှင့်အတူ သက်လက်မနေနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်မဟာ အခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတုန်းက အရှင် မြားနှုတ်ပြီး အသက်ကယ်လိုက်တဲ့ ကြိုးကြာမပါ။ ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ လူယောင်ဆောင်ပြီး အရှင်ကို လုပ်ကျွေးနေတာပါ။ အခုတော့ ဟောဒီမပြီးသေးတဲ့ အဝတ်စကိုပဲ ကျွန်တော်မအဖြစ် မှတ်ယူသိမ်းထားပါတော့” ဟုပြောကာ တောနက်ကြီးရှိရာသို့ ပျံထွက်သွားပါလေရောတဲ့။ လူရိုးကြီးလယ်သမားလည်း ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ကျန်ခဲ့ပါလေရောတဲ့။

ပေါက်စေ ပွင့်စေ ဘိုးဘိုးကြီး

ရှေးရှေးတုန်းက သူတော်ကောင်းအဘိုးအို လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူတို့ဟာ အင်မတန်ရိုးသားတယ်။ သနားကြင်နာစိတ်ရှိတယ်တဲ့။

သူတို့အိမ်နားမှာတော့ သူယုတ်မာအဘိုးအိုလင်မယားနှစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ သူတို့က တော့ အင်မတန်ကောက်ကျစ်သတဲ့။ လောဘကြီးသတဲ့။

သူတော်ကောင်းအဘိုးအိုဟာ ခွေးတစ်ကောင်မွေးထားတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ အဲ သည်ခွေးက အဘိုးအိုကို အိမ်နောက်ဖေးခြံထဲက မြေကွက်လပ်ကို ခေါ်သွားပြီး ဟောင်ပါလေ ရောတဲ့။ သည်မှာတူးပါ။ သည်မှာတူးပါလို့ပြောနေတဲ့အတိုင်းပဲ အားရှိပါးရှိ ဟောင်ပါလေရော တဲ့။ သည်တော့ အဘိုးအိုလည်း သဘောပေါက်လာတာနဲ့ တူရွင်းကိုယူပြီး မြေကြီးကိုတူး တာပေါ့။ ခဏလည်းကြာရော အမယ်လေး ... မြေကြီးထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ သွားတွေ သတဲ့။ အိုဘန်ခေါ်တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးကြီးတွေ၊ ကိုဘန်ခေါ်တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးလေးတွေတဲ့။ ပြီးတော့ ကျောက်သံ

ပတ္တမြားတွေလည်း ပါသေးသတဲ့။

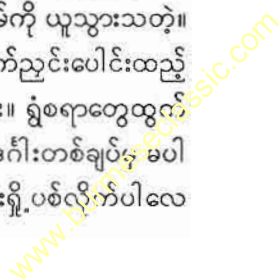
သည်တော့ အဘိုးအိုလည်း အဲဒါတွေကို အိမ်ထဲသယ်လာတာပေါ့။ သူ့ဇနီး အဘွားအိုကို ပြတာပေါ့။ အဲ သူတို့နှစ်ယောက် ရွှေတွေ ကျောက်တွေကို စစ်ဆေးရေတွက်နေတုန်း သူတို့ရဲ့အိမ်နီးချင်း လောဘကြီးတဲ့သူယုတ်မာအဘိုးအိုကြီး ရောက်လာသတဲ့။ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေတစ်ပုံကြီးကို မြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားပြီး ဘယ်ကရသလဲ။ ဘယ်လို ရသလဲလို့ မေးတာပေါ့။ သည်တော့ သူတော်ကောင်းအဘိုးအိုက ဖြစ်သမျှအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောပြလိုက်သတဲ့။ အဲသည်အခါ သူယုတ်မာအဘိုးအိုဟာ သူတော်ကောင်းအဘိုးအိုရဲ့ ခွေးကို ခဏပေးပါဆိုပြီး သူ့အိမ်နောက်ဖေးခြံထဲက မြေကွက်ကိုခေါ်သွားပါလေရော တဲ့။

ဟိုရောက်တော့ ခွေးက ဟောင်တာပေါ့။ လောဘကြီးတဲ့အဘိုးအိုကလည်း မြေကြီးကိုတူးတာပေါ့။ သည်တော့ ဘာကိုတွေ့ရသလဲဆိုတော့ အမယ်လေး၊ ကြောက်စရာသတ္တဝါတွေကိုတွေ့ရသတဲ့။ မြွေတွေ၊ ကင်းလိပ်တွေ၊ ဖားတွေ၊ ကင်းခြေများတွေဆိုပဲ။ သည်တော့ အဘိုးအို စိတ်အင်မတန်ဆိုးလို့ခွေးကို သတ်ပစ်ပြီး ခြံထဲမှာမြှုပ်လိုက်သတဲ့။ ပြီးတော့ မြေပုံပေါ်မှာ မိုးမခပင်အကိုင်တစ်ခုကို အမှတ်အသားအဖြစ် စိုက်လိုက်သတဲ့။

သူ့ခွေး အချိန်တန်လို့ မလာလေတော့ သူတော်ကောင်းအဘိုးအိုလည်း စိတ်ပူလာတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူယုတ်မာအဘိုးအိုဆီ သွားမေးတော့ သတ်ပြီး မြှုပ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို သိရတာပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူတော်ကောင်းအဘိုးအိုဟာ သူ့ခွေး ကောင်းရာကောင်းကြောင်းရောက်အောင် မေတ္တာပို့ချင်တာနဲ့ မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို သွားကြည့်သတဲ့။ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာက မြေပုံပေါ်မှာလေ မိုးမခအကိုင်ကလေးက တစ်ဖက်လောက်ရှိတဲ့ မိုးမခအပင်ကြီးဖြစ်နေတာကို သွားတွေ့ရသတဲ့။ သည်တော့ အဘိုးအိုလည်း သစ်ပင်ကို လှဲယူပြီး ပင်စည်ကို လက်ဆုံလုပ်လိုက်သတဲ့။ သူ့ဇနီးနဲ့သူ လက်ဆုံထဲကို ကောက်ညှင်းပေါင်းထည့်ပြီး ပိုချိုမှန်လုပ်ဖို့ထောင်းတော့ အိုဘန်နဲ့ ကိုဘန်ရွှေဒင်္ဂါးတွေ အများကြီးထွက်လာသတဲ့။

အဲသည်အတောအတွင်းမှာပဲ အိမ်နီးချင်းသူယုတ်မာအဘိုးအိုက ချောင်းကြည့်နေလေတော့ အားလုံးကိုမြင်သွားတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် လက်ဆုံကိုငှားပြီး သူ့အိမ်ကို ယူသွားသတဲ့။ အိမ်ရောက်တော့ သူယုတ်မာအဘိုးအိုလင်မယားဟာ လက်ဆုံထဲကို ကောက်ညှင်းပေါင်းထည့်ပြီး ထောင်းတာပေါ့။ အဲသည်အခါ ဘာတွေထွက်လာသလဲ။ သိကြလား။ ရွံစရာတွေထွက်လာသတဲ့။ အုတ်ကြွပ်အကျိုးတွေ၊ အိုးခွက်အပွဲတွေ ထွက်လာသတဲ့။ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ချပ်မှ မပါဘူးတဲ့။ သည်တော့ သူယုတ်မာအဘိုးအိုဟာ လက်ဆုံကို သူ့ခြံထဲမှာပဲ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါလေ

၁၅ ❖ ❖ မင်းသုတေ

ရောတဲ့။

သူတော်ကောင်းအဘိုးအိုလာပြီး သူ့လက်ဆုံကိုတောင်းတော့ လက်ဆုံကြီးဟာ ပြာကျနေပြီတဲ့။ သည်တော့ အဘိုးအိုလည်း ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပေါ့လေဆိုပြီး ပြာတွေကို ကျုံးသွားသတဲ့။ လမ်းမှာပြာနည်းနည်းဟာ သူ့လက်ထဲက ယိုထွက်ပြီး မြက်ခြောက်တွေပေါ်ကို ကျသတဲ့။ ကျတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မြက်ခြောက်တွေဟာ စိမ်းစိုလတ်ဆတ်လာသတဲ့။ အဲသည်တော့ သူတော်ကောင်းအဘိုးအိုဟာလေ အားတက်လာပြီး သူ့ခြံထဲက သစ်ပင်ပေါ်ကို တက်သတဲ့။ အပေါ်ကနေပြီး ပြာတွေကိုလွှင့်ချသတဲ့။ အဲသည်အခါ ချက်ချင်းပဲ သစ်ပင်ဟာ လေ ဖူးလိုက်ကြ ပွင့်လိုက်ကြတာ နွေဦးရာသီပေါက်လာပြီလို့တောင် ထင်ရတော့သတဲ့။ သေနေတဲ့ သစ်ပင်ခြောက်တွေကလျှောင် ထပြီး ဖူးကြပွင့်ကြတယ်ဆိုပဲ။ အံ့ဩစရာ အဲသည်အဖြစ်ကို တွေ့ရတော့ အနီးတဝိုက်ကလူတွေလာကြည့်ကြပြီး သူတော်ကောင်းအဘိုးအိုကို “ဟန-ဆက-ဂျီဂျီ” လို့ ခေါ်လိုက်ကြသတဲ့။ မြန်မာလိုတော့ “ပေါက်စေ ပွင့်စေ ဘိုးဘိုးကြီး” ပေါ့။

အဲသည်အခါ သူ့ယုတ်မာအဘိုးအိုလည်း အင်မတန်ခံရခက်နေတာပေါ့။ သူတော်ကောင်း အဘိုးအိုကို အင်မတန်မနာလိုဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကျန်သေးတဲ့ပြာတွေကို ခြစ်ယူပြီး သူ့ခြံထဲက သစ်ပင်ပေါ်ကိုတက်သတဲ့။ သူတော်ကောင်းအဘိုးအိုထက်သာအောင် ဆိုပြီး ပြာတွေကို လေးမျက်နှာလေထဲ လွှင့်ချပါလေရောတဲ့။ အရပ်ထဲက လူတွေကလည်း သစ်ပင်တွေ ဖူးကြ ပွင့်ကြတာကို ကြည့်ချင်လို့ ဝိုင်းလာကြသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ယုတ်မာအဘိုးအိုလွှင့်ချလိုက်တဲ့ပြာတွေကို လေရူးကလေး ဝင်ရေ့လိုက်တာနဲ့ ဟိုလွှင့်သည်လွှင့် လွှင့်ပြီး လူတွေရဲ့ မျက်စိတွေထဲဝင်လို့ ကျိန်းစပ်ကုန်တာပေါ့။ သည်တော့ လူအုပ်ကြီးလည်း သူ့ယုတ်မာအဘိုးအိုကို အပြစ်တင်ကြ ကြိမ်းမောင်းကြ ကျိန်ဆဲကြပြီး ပြန်သွားကြပါလေရောတဲ့။

ငှက်မွေးဝတ်ရုံ

တစ်ခါတုန်းက ရွာကလေးတစ်ရွာမှာလေ ယာထဲမှာ ထယ်ထိုးတောင်ပေါ်မှာ ထင်းခွေပြီး အသက်မွေးရတဲ့လုလင်ပျိုတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ တခြားရွာသားတွေနဲ့ အတူတူလုလင်ပျိုဟာ ထင်းခွေဖို့ တောင်ပေါ်ကိုတက်သွားသတဲ့။ သူက လုံ့လဝီရိယကြီးတော့ အလုပ်စောစောပြီးသွားလို့ တောင်ကျစမ်းချောင်းကလေးမှာ ရေချိုးမယ်ဆိုပြီး သွားတာကိုး။ စမ်းချောင်းကိုရောက်တော့ သူရေချိုးနေကျ ရေဆိပ်မှာမချိုးဘဲ စမ်းချောင်းအထက်ပိုင်းကို တက်တက်သွားလိုက်တာ ရေကန်ကြီးတစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်ဆိုပဲ။

ထူးဆန်းတာကတော့ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ အဲဒီရေကန်ထဲမှာလေ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတစ်စု ရေချိုးနေတာကို သူတွေ့ရသတဲ့။ ရယ်လို့ မောလို့ စကားတပြောပြောနဲ့ ရေချိုးနေကြသတဲ့။ လုလင်ပျိုလည်း ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်နောက်မှာ ကွယ်ပြီးကြည့်နေတုန်း ထင်းရှူးကိုင်းမှာ တင်ထားတဲ့ငှက်မွေးဝတ်ရုံတွေကို သွားမြင်ရတာကိုး။ ငှက်မွေးဝတ်ရုံ

ဆိုတာ ငှက်မွေးလို အင်မတန်ပေါ့တဲ့ သင်တိုင်းရှည်ကြီးတွေဆိုပါတော့။ နတ်သမီးတွေဝတ်တဲ့ ဝတ်ရုံပေါ့။ ဒီတော့ လုလင်ပျိုဟာ ဝတ်ရုံတစ်ခုကိုယူပြီး ရေကန်နဲ့မနီးမဝေး တစ်နေရာမှာ ပုန်းရင်းနဲ့ မိန်းမချောတွေ ရေချိုးပြီးတဲ့အချိန်ကို စောင့်သတဲ့။

ရေချိုးပြီးတဲ့အခါ မိန်းမချောကလေးတွေဟာ ကန်ထဲကတက်လာပြီး ငှက်မွေးဝတ်ရုံ တွေကို ဝတ်သတဲ့။ ပြီးတော့ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကြပါလေရောတဲ့။ အဲ မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်ကဖြင့် သူ့ဝတ်ရုံကို ရှာမတွေ့လို့ မျက်စိသူငယ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ တယ်။ ထင်းရှူးပင်ရင်းမှာငိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သတဲ့။ အဲဒီအခါ လုလင်ပျိုက ပုန်းနေရာက ထွက် လာပြီး “နမငယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ငိုနေသလဲ”လို့ မေးသတဲ့။

မိန်းမချောကလေးက ငိုယင်းရှိုက်ရင်း ပြန်ပြောတာကတော့ “ကျွန်မဟာ နတ်သမီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရေချိုးနေတုန်း ဝတ်ရုံပျောက်သွားလို့ နတ်ပြည်ကိုမပြန်နိုင်တော့ပါဘူး” တဲ့။ ဒီတော့ လုလင်ပျိုက “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်။ နတ်ပြည်ကိုမပြန်နိုင်ရင်လည်း ကျုပ်နဲ့ အတူတူနေပေါ့”လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီလို ချောဖန်များတော့ နတ်သမီးကလေးလည်း သဘောတူ လာတာနဲ့ လုလင်ပျိုက သူ့အိမ်ကိုခေါ်သွားတယ်တဲ့။

သူတို့အတူတူနေလို့ သားကလေးတစ်ယောက် မျက်နှာမြင်ပြီး သုံးနှစ်လောက်ကြာ တော့ တစ်နေ့မှာလေ နတ်သမီးကလေးဟာ သူ့သားကလေးကိုသိပ်နေတုန်း မော့ကြည့်လိုက် တာ ထုပ်ကြားမှာညှပ်ထားတဲ့ စက္ကူထုပ်အဟောင်းတစ်ခုကို သွားမြင်သတဲ့။ ဘာများပါလိမ့် မလဲလို့သိချင်တာနဲ့ စက္ကူထုပ်ကလေးကိုယူပြီးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာသွားတွေ့သလဲ။ သိ လား။ သူ့ရေကန်မှာ ပျောက်သွားတဲ့ ငှက်မွေးဝတ်ရုံတဲ့။ ဝတ်ရုံကို သူ့ကိုင်ကြည့်တဲ့အခါ နတ်ပြည်ကို သူ့လွမ်းလာသတဲ့။ ဝတ်ရုံကို ဝှက်ထားတဲ့သူ့ယောက်ျားကိုလည်း စိတ်ဆိုးလာ သတဲ့။ သူ့ယောက်ျား အိမ်မှာမရှိတဲ့အခိုက်မှာမို့ နတ်သမီးကလေးဟာ နတ်ပြည်ကိုပြန်မယ်ဆို ပြီး သားငယ်ကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ပြီး ဝတ်ရုံကိုဝတ်လိုက်သတဲ့။ အဲဒီခဏမှာပဲ မိုးသားတိမ်တိုက် ကြီးတစ်ခုဟာ ကောင်းကင်က ဆင်းလာပြီး နတ်သမီးကလေးကို ခေါ်သွားဖို့ပြင်သတဲ့။

အဲဒီအခါသူ့ယောက်ျားရောက်လာပြီး “နမငယ်၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”လို့ လှမ်းမေး လိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ နတ်သမီးကလေးက “မောင်ကြီးကို ကျွန်မချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နတ်ပြည် ကိုလည်း အောက်မေ့လှပါပြီ။ အခု ဝတ်ရုံကိုပြန်ရလို့ ကျွန်မပြန်နိုင်ပါပြီ။ တကယ်လို့ လွမ်းရင် ကောက်ရိုးဖိနပ်အရန်တစ်ထောင်လုပ်ပြီး နတ်ပြည်ကိုလိုက်ခဲ့ပေါ့”လို့ မှာရင်း တိမ် တိုက်ကြီးစီးပြီး ကောင်းကင်ကိုပျံတက်သွားပါလေရောတဲ့။

တစ်ကိုယ်တည်းကျန်ခဲ့တဲ့လုလင်လည်း မယားကိုလွမ်း၊ သားကိုလွမ်းလို့ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ကောက်ရိုးဖိနပ်တွေလုပ်လိုက်တာ အရန်တစ်ထောင်နီးနီးပဲတဲ့။ ဒီလောက်များများ

လုပ်ရတာဟာ မလွယ်ဘူးပေါ့ကွာ။ အင်မတန်လည်း စိတ်ရှည်ရတယ်။ အဲ ၉၉၉ ရန်လည် ပြီးရော သူလည်း မောမောနဲ့စိတ်လျှော့လိုက်ပါလေရောတဲ့။ အဲဒီခဏမှာလေ ကောင်းကင်က မိုးသားတိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခု ဆင်းလာတယ်ဆိုပဲ။ လုလင်ပျိုလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ တိမ်တိုက် ပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက်တယ်။ တိမ်တိုက်ကြီးလည်း နတ်ပြည်ကိုပျံတက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နတ်ပြည်နားရောက်ခါမှ တိမ်တိုက်ကြီးရပ်သွားသတဲ့။ သူက ဖိနပ်တစ်ထောင်ပြည့်အောင် အစေ့အင အလုပ်နိုင်ဘဲကိုး။ တစ်ရန် လိုနေသေးတော့ နတ်ပြည်အထိ မရောက်နိုင်ဘူးပေါ့။ သူ့ဇနီး နတ်သမီးကလည်း နတ်ပြည်ကကြည့်နေရင်း သူ့ယောက်ျားကို သနားတာနဲ့ သစ်သား တစ်ချောင်းထိုးပြီး ကုန်းဘောင်ခင်းပေးလိုက်သတဲ့။ အဲဒီကုန်းဘောင်နဲ့ လုလင်ပျိုလည်း နတ် ပြည်ကို တက်သွားနိုင်ပါတယ်တဲ့။

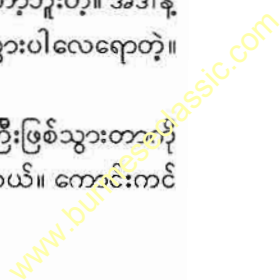
နတ်ပြည်ကိုရောက်လို့ သူ့သားမယားနဲ့ ပြန်ပေါင်းရပေမယ့် ယောက္ခမတွေက သူ့ကို မကြိုက်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲအလုပ်တွေကို ခိုင်းသတဲ့။ တစ်နေ့မှာလေ ခြင်းကြား ကြီးနဲ့ ရေခပ်ခိုင်းတယ်။ သူ့မိန်းမက တိတ်တိတ်ကလေး ခြင်းကြားမှာ ဆီစိမ်စက္ကူကပ်ပေး လိုက်လို့ ရေခပ်တာအောင်မြင်သွားသတဲ့။ နောက်တစ်ခါကျတော့ ယာထဲမှာ ဆပ်စပါးတွေကို စိုက်ခိုင်းတယ်။ လုလင်လည်း ဆပ်စေ့တွေကို ကြဲပြီး ပြန်လာတော့ သူ့ယောက္ခမတွေက ဆပ်စေ့တွေကို တစ်စေ့မကျန်ပြန်ကောက်ပေးရမယ်လို့ခိုင်းပြန်သတဲ့။ ဒီတော့ သူ့ဓမ္မာ ဘာလုပ် ရမှန်းမသိလို့မှိုင့်နေတာကို သူ့ဇနီးနတ်သမီးလေးက သနားတာနဲ့ ခိုငှက်တွေကိုလွှတ်ပြီး အ ကောက်ခိုင်းသတဲ့။ ခိုတွေက ကြဲထားသမျှ ဆပ်စေ့တွေကိုအကုန်ကောက်ပေးတာနဲ့ ဒီအခက် အခဲကိုလည်း သူ့ကျော်လွှားနိုင်သွားတယ်တဲ့။

ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ဒီလူသားလုလင်ဟာ အမှားကြီးတစ်ခုကို သွားလုပ်မိ ရှာတယ်။

နတ်ပြည်မှာ ဖရဲသီးကို ခွဲစားရဘူးလို့ တားမြစ်ထားသတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖရဲသီးကို ခွဲရင် ရေတွေထွက်လာပြီး နတ်ပြည်မှာ ရေလွှမ်းမှာစိုးလို့တဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ နေက အင်မတန်ပူ၊ ချွေးက အင်မတန်ထွက်၊ ရေက အင်မတန် ငတ်တာနဲ့ လူသားလုလင်ဟာ ဖရဲသီးတစ်လုံးကို သွားပြီးခွဲမိသတဲ့။ ခွဲပြီးစားမယ်လည်းလုပ် ရော ဖရဲသီးထဲကရေတွေဟာ ဒလဟောစီးဆင်းလာလိုက်တာ ရပ်ကိုမရပ်တော့ဘူးတဲ့။ အဲဒါနဲ့ နတ်ပြည်မှာ ရေလွှမ်းမိုးပြီး လူသားလုလင်လည်း ရေစီးထဲမှာ မျောပါသွားပါလေရောတဲ့။ သူ့သားမယားနဲ့ ကွဲသွားရပါလေရောတဲ့။

အဲဒီဖရဲသီးထဲက စီးဆင်းတဲ့ရေတွေဟာ ကောင်းကင်မှာ မြစ်ကြီးဖြစ်သွားတာကို ဖြစ်နေထိအောင် မြင်နေရပါတယ်။ ဂျပန်လို အမ-နို-ထိအောင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကောင်းကင်

၁၅၆ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

မြစ်ကြီးပေါ့ကွာ။ အာကာသဂင်္ဂါလို့ ခေါ်ချင်လည်းခေါ်ပေါ့။ ဆောင်းဦးပေါက်မှာ မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်ရင် မီးခိုးတန်းကြီးလို တန်းနေတာတွေ့ရတယ်ကွဲ့။ မြန်မာလိုတော့ နဂါးငွေ့လို့ ခေါ်တယ်။ ဂျပန်ပုံပြင်ထဲက လူသားလုလင်ဟာလေ ရေစီးထဲမျောပါသွားရာက မြစ်ရဲ့တစ်ဖက် ကမ်း မိုးပေါ်မှာ ကြယ်ကလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ ဗမာလိုတော့ သရဝဏ်ကြယ်ပြောင် လို့ခေါ်ရမယ်ကွဲ့။ သူ့ဇနီးနတ်သမီးကတော့ တခြားတစ်ဖက်မှာ စိုင့်ရှူးကြယ်ကြီးဖြစ်သွား တယ်တဲ့။ သူတို့နှစ်ဦးအကြောင်းပုံပြင်တွေ ရှိသေးတယ်ကွဲ့။ နောက်မှ ပြောပြပါဦးမယ်။ မြစ်ကြီးခြားနေလို့ သူတို့တွေ့ခွင့်မရကြပါဘူး။

အဲဒါက ငှက်မွေးဝတ်ရုံ ဂျပန်ပုံပြင်ပါပဲ။ တို့မြန်မာမှာလည်း ဒွေးမယ်နော် ဝတ္ထုဆို တာ ရှိပါတယ်။ ပါဠိလို၊ သက္ကတလိုလည်း ရှိပါတယ်။ ရှမ်းပြည်မှာလည်း ရှိတာပဲကွဲ့။ ဥရောပတိုက်မှာတောင် ငန်းရေကန်ဆိုပြီး ရှိသေးတယ်။ အားလုံး ခပ်ဆင်ဆင်ချည်းပါပဲကွယ်။ မှတ်ထားကြနော်။

မင်းသုဝဏ် သာသနာပြုသည်
ဂရိပုံပြင်များ

နေကြာပန်းမယ် ကလစ်တီ

ရှေးရှေးတုန်းက ကလစ်တီအမည်ရှိသော ချစ်စဖွယ်ရေနတ်သမီးကလေးတစ်ဦးရှိလေသည်။ သူ၏ဆံပင်တို့သည် ရွှေခြည်မျှင်ကလေးများသဖွယ် တင့်တယ်ဝါဝင်းကြပေသည်။ ကလစ်တီသည် သူ့ဆံပင်တို့အတွက် မာန်တက်လျက်ရှိသည်။ အရုဏ်တက်လျှင် ကလစ်တီသည် ရေကန်တွင်းမှထွက်လာ၍ အရုဏ်ရောင်တွင် သူ့ဆံပင်များကို ဖြိုးလှေ့ရှိသည်။

ကလစ်တီသည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အရှေ့ကောင်းကင်ဝမှ နေရထားကြီး တဝင်းဝင်းနှင့် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုလေသည်။ တစ်နေ့သောအခါ နေနတ်သားအပေါ်လိုသည် မြင်းဇက်ကြိုးများကိုကိုင်၍ နေရထားကိုမောင်းနှင်လာသည်ကို ကလစ်တီ မြင်မိလေသည်။ အပေါ်လိုသည် နေခြည်သရဖူကို ဆောင်း၍ အံ့ဩစဖွယ် အလွန်တင့်တယ်လေတော့သည်။

နေနတ်သားသည် တစ်နေ့လုံး ကောင်းကင်ခရီးတွင် နေရထားကြီးကိုမောင်းနှင်သွား

သည်ကို ကလစ်တီသည် စောင့်ကြည့်လေသည်။ နေရထားကြီးသည် အနောက်သမုဒ္ဒရာ အတွင်းသို့ သက်ဆင်းသွားသောအခါ ကလစ်တီ၏ ရင်ထဲဝယ် ပူဆွေးလှမ်းဆွတ်ခြင်းဖြစ်ရ လေသည်။ ထိုအခါမိုးချုပ်၍ အမှောင်ရောက်လာတော့သည်။ ရေနတ်သမီးကလေးသည် ရေ ကန်တွင်းသို့ ဆင်း၍ နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်ကို တမ်းတစောင့်မျှော်ပြန်တော့၏။

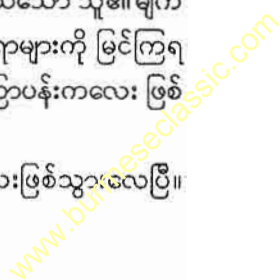
နံနက်မိုးသောက် အလင်းသို့ရောက်ပြန်သောအခါ ကလစ်တီသည် ရေမှတက်၍ ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ထက်တွင် ဆံရှင်းရင်း နေနတ်လှလင်ကို စောင့်မျှော်ပြန်သည်။ အရှေ့ ကောင်းကင်ဝမှ ရွှေရောင်ခြည်သည် တရွေ့ရွေ့တက်လာ၍ မကြာခင်အတွင်း၌ အပေါ်လိုနေ နတ်သား မောင်းနှင်လာသော နေရထားသည် ထွက်လာလေတော့သည်။

ကလစ်တီသည် နေနတ်လှလင်ကို တစ်နေ့လုံးမျှော်ကြည့်သည်။ မိမိအား တစ်ချက် လောက် စောင်းငဲ့လှည့်ကြည့်ပါမူ ကောင်းလေစွဟူ၍လည်း တမ်းတမိသည်။ နံနက်ဆည်း သာမှ ညနေဆည်းဆာအထိ အရှေ့မျက်နှာမှ အနောက်မျက်နှာအရောက် ကလစ်တီသည် နေနတ်လှလင်နှင့် နေရထားကြီးကို စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုသည်။ ညသို့ရောက်သောအခါ ကလစ် တီသည် ရေကန်တွင်းသို့ ပြန်၍မဆင်း။ နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်တွင် နေလှလင် ထွက်လာမည်ကိုသာလျှင် စောင့်မျှော်၍ ရေကန်ပေါင်တွင် ရပ်နေ၏။

“ငါ၏ ဆံပင်တို့ကိုဖြိုးလျှင် ရွှေရောင်တောက်ကြလိမ့်မည်။ ရွှေရောင်တောက်သွား သည်ကိုမြင်လျှင် နေနတ်သားသည် ငါ့ကိုကြည့်၍ ပြုံးလိမ့်မည်” ဟုဆိုကာ ကလစ်တီသည် ဆံကိုဖြိုးသည်။ သို့သော် နေနတ်သားသည်ကား သူ့ကိုငဲ့စောင်း၍မျှ မကြည့်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့ကုန် တစ်ရက်ကျွန်းသော်လည်း ရေနတ်သမီးကလေးသည် မိမိနေ ရာမှ မရွှေ့။ တစ်နေ့ထွက်မှ တစ်နေ့ဝင် နေနတ်သားကို မျှော်ငေးကြည့်ရှုလျက်သာ ရှိလေ သည်။ ကိုးရက်မျှကြာသော်လည်း ကလစ်တီသည် နေရာမရွှေ့။ အစားလည်း မစား။ မိမိ၏ ပျက်စိတို့မှ ယိုစီးကျလာသော မျက်ရည်တို့မှတစ်ပါး အခြားသောက်ဖွယ်တို့ကို မသောက်။ ကိုးရက်မြောက်သောအခါ ကလစ်တီသည် ရေကန်တွင် ရေကူးလိုစိတ်ပေါက်လာသဖြင့် ခြေ ကိုကြွကြည့်သည်။ ခြေတို့ကား မကြတော့ပြီ။ မဟာပထဝီမြေကြီးတွင် အမြစ်တွယ်၍ အပင် ဖြစ်လျက်ရှိကြလေပြီ။ ကလစ်တီ၏ လက်မောင်းတို့သည်လည်း သစ်ကိုင်းသစ်ခက် သစ်ရွက် များအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားကြလေပြီ။ ရွှေဆံမျှင်တို့ဖြင့် အလွန်လှပတင့်တယ်သော သူ၏မျက် နှာပိုင်းကလေးသည်လည်း ပန်းပွင့်ကလေးဖြစ်သွားလေပြီ။ ထိုအခြင်းအရာများကို မြင်ကြရ သောအခါ ကလစ်တီ၏မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများက “ကလစ်တီသည် နေကြာပန်းကလေး ဖြစ် ပွားပါပေါ့လား” ဟုဆိုကြလေသည်။

မှန်ပေသည်။ ရေနတ်မယ်ကလေးသည် နေကြာနတ်မယ်ကလေးဖြစ်သွားလေပြီ။

၁၆၀ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ယနေ့တိုင်အောင်လည်း ကလစ်တီသည် အရှေ့ကောင်းကင်ဝမှ နေရထားကြီး ထွက်လာမည်
ကို ငုံ့မျှော်စောင့်ဆိုင်း၍ တစ်နေ့လုံးလုံး နေနတ်သားနောက်ကို လိုက်ကာ ကြည့်ပြီးလျှင်
အနောက်သမုဒ္ဒရာအတွင်းသို့ နေရထားကြီးဆင်းသွားသောအခါ မှိုင်လျက် ကျန်ရစ်သည်ကို
ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့နိုင်ပါသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ■

မိုက်ဒဲ နားရှည် မြည်းနားရှည်

ရှေးရှေးတုန်းက ဂရိတိုင်းပြည်မှာ မိုက်ဒဲဆိုတဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီဘုရင်ကြီးဟာ အပေါ်လိုနတ်သားကိုလိမ်ပြီးပြောမိလို့ အပြစ်ပေးခံရသတဲ့။

တစ်နေ့သောအခါမှာ နေနတ်လုလင်အပေါ်လိုနဲ့ တောစောင့်နတ်ကလေး ပင်တို့ဟာ တူရိယာတီးမှုတ်ကြတယ်။ အပေါ်လိုက စောင်းတီးတယ်။ ပင်က ပလွေမှုတ်တယ်။ တီးမှုတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ နေနတ်သားက မိုက်ဒဲဘုရင်ကြီးကို မေးသတဲ့။

“ကျွန်ုပ်နဲ့ ပင်နဲ့ တီးမှုတ်ရာမှာ မည်သူတူရိယာသံက သာယာပါသလဲ” လို့ မေးသတဲ့။ သည်တော့ မိုက်ဒဲဘုရင်ကြီးက တောတောင်စောင့်နတ်ကလေးဘက်ကိုလိုက်ပြီး “ပင်ရဲ့တူရိယာသံက ပိုမိုသာယာပါတယ်” လို့ လိမ်ပြောသတဲ့။

ဘုရင်ကြီးလိမ်ပြောမှန်းကိုသိတော့ နေနတ်သားကလည်း စိတ်ဆိုးပြီး ဘုရင်ကြီးရဲ့ နူးခေါင်းကို ခေါက်သတဲ့။ “နောက်ကို ကောင်းကောင်းကြားနိုင်အောင် နားရွက်ရှည်ရှည်လို

တယ်။ အသင့်နားရွက် မြည်းနားရွက်လိုရှည်စေ"လို့ ဆိုပြီး ကိုယ်ရောင်ပျောက်သွားသတဲ့။ ပင်နတ်သားကလည်း ရှင်ဘုရင်ကြီးရဲ့နားရွက်ရှည်ကြီးကိုကြည့်ပြီး တဟားဟားရယ်လိုက်သတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ မိုက်ဒဲဘုရင်ကြီးလည်း ရေအိုင်ကလေးတစ်ခုကိုပြေးသွားပြီး ရေမှန်ကြည့်တော့ သူ့နားရွက်တွေဟာ မြည်းနားရွက်လို ရှည်ဖားဖားကြီးတွေ့ရလို့ သိပ်ပြီးထိတ်လန့်သွားသတဲ့။

“ငါ့နားရွက်တွေကတော့ မြည်းနားရွက်တွေလို ရှည်ကုန်ပြီ။ ခက်တော့တာပဲ။ တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ ငါ့ကို ရိုသေကြတော့မှမဟုတ်ဘူး။ ဘာလုပ်ရပါလိမ့်”လို့ ဟိုတွေ့ သည်တွေ့လုပ်ပြီး နောက်ဆုံးတော့ နားရွက်တွေကိုအုပ်ပြီး ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သတဲ့။

မိုးချုပ်တော့ မိုက်ဒဲဘုရင်ကြီးဟာ နန်းတော်ထဲကို တိတ်တိတ်ပြန်ဝင်လာပြီး သလွန်ပေါ်ကိုတက် ဦးခေါင်းကို စောင်ခြုံအိပ်ပြီး အိပ်ဖန်တော်သားတွေကို ခေါ်သတဲ့။ အိပ်ဖန်တော်သားတွေရောက်လာတော့ “ငယ်ကျွန်များ ကျွန်ုပ်ဖို့ ဗောင်းတော်များလုပ်ပြီး ဆက်ရမယ်”လို့ အမိန့်ချသတဲ့။ ဗောင်းတော်ကိုရတော့ နားရွက်ကိုပါအုပ်ပေါင်းပြီး သူ့နားရွက်ရှည်တွေကို လူမမြင်အောင် ဝှက်ထားသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဆံပင်တွေရှည်လာပြီး ဆံပင်ညှပ်ဖို့ အချိန်တော်လာတော့ ဆတ္တာသည်ကို အဆောင်ထဲခေါ်ပြီးပြောသတဲ့။ “ဟဲ့ ..ဆတ္တာသည်၊ ငါ့ဗောင်းတော်ကို ချွတ်တဲ့အခါ အထူးအဆန်းတစ်ခုကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့၊ ပြောလျှင် နင့်ကိုသတ်ပစ်မယ်”လို့ ပြောသတဲ့။ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ ဗောင်းတော်ကို ချွတ်လိုက်တော့ နားရွက်ရှည်ကြီးနှစ်ခုဟာ ဖြုတ်ဆိုထောင်တက်လာတာပေါ့။ ဆတ္တာသည်လည်း အံ့အားသင့်ပြီး အတော်ကြာကြာ ကြောင်နေသတဲ့။ နောက်မှ သတိရပြီး ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဆံတော်ကို ရှင်းတန်

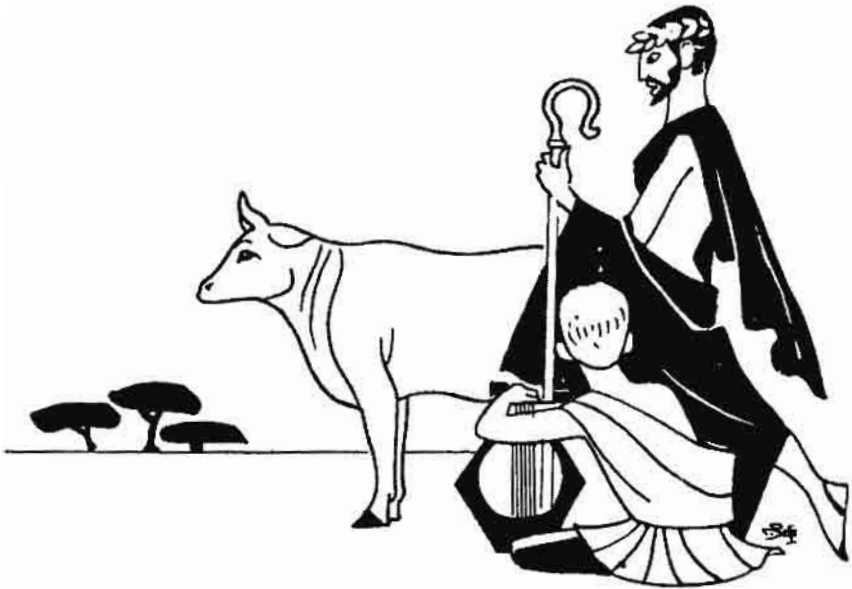
ကာရင်၊ ဖြတ်တန်တာဖြတ်၊ ညှပ်တန်တာ ညှပ်သတဲ့။

ဒါပေမယ့် ဆတ္တာသည်ရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ယားကျိကျိဖြစ်နေတာပေါ့။ ရင်ဘုရင်ကြီး ရဲ့ နားရွက်ရှည်အကြောင်း သိပ်ပြောချင်လာတာပဲတဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောမယ်ကြံလိုက် ဘုရင်ကြီးစားကိုတွေးမိလို့ ငြိမ်နေရလိုက်။ မယားကိုပြောမယ်ကြံလိုက်။ ကြောက်ကြောက်ရှိ ဟာနဲ့ အောင့်နေလိုက်ဖြစ်နေသတဲ့။ ပြောချင်လွန်းအားကြီးလေတော့ အိပ်လည်းမပျော်ဘူးတဲ့။ စားလည်းမဝင်ဘူးတဲ့။

သည်လိုနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ဆတ္တာသည်လည်း မအောင့်နိုင်လေတော့ မြစ်ကမ်းနား ကို ပြေးလာပြီး သောင်ပေါ်မှာ တွင်းကလေးတစ်တွင်းတူးသတဲ့။ တူးပြီး တွင်းထဲကို တိုးတိုး ပြောထည့်လိုက်သတဲ့။ “မိုက်ဒဲနားရှည်၊ မြည်းနားရှည်။ မိုက်ဒဲ နားရှည်၊ မြည်းနားရှည်” လို့ ဟားရအောင် ပြောလိုက်သတဲ့။ သည်တော့မှပဲ သူ့ခမာ ရင်ထဲမှာပေါ့သွားပြီး အိပ်ပျော် စားဝင် ဖြစ်သွားရှာသတဲ့။

နောက်များမကြာမီ ရေတွေကြီးလာပြီး အဲဒီတွင်းကလေးကို ရေတွေဖုံးတော့ တွင်း နှုတ်ခမ်းမှာ ကျုပ်ကလေးတွေပေါက်လာသတဲ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျုပ်တောကလေး ဖြစ် လာပြီး လေတိုက်တဲ့အခါ လေပြည်ထဲမှာ တောင်ယိမ်းမြောက်ယိမ်းနဲ့ ကျုပ်တောကလေး ယိမ်းကလာသတဲ့။ အဲဒီလို လေထဲမှာ ယိမ်းကပြီဆိုရင် ကျုပ်ကလေးတွေက “မိုက်ဒဲနား ရှည် မြည်းနားရှည် ရဲ့ ရဲ့” လို့ မြည်ကြသတဲ့။ အဲသည် ရှေးသရောအခါကစပြီး သည်နေ့အထိ ကျုပ်ကလေးတွေဟာ လေတိုက်တဲ့အခါ “မိုက်ဒဲနားရှည် မြည်းနားရှည် ရဲ့ ရဲ့” လို့မြည်ကြ ဟုန်းပဲတဲ့။ မြစ်နား ချောင်းနား ရောက်တဲ့အခါ နားထောင်ကြည့်ကြပေတော့။ အဲဒါဟာ ပဟုတ်တာကို လိမ်ပြောမိလို့ မိုက်ဒဲဘုရင်ကြီး အပြစ်ရောက်တဲ့ပုံပြင်ပဲ မှတ်ထားကြ။ ■

မျက်စိတစ်ရာနှင့် ကင်းသမား

ရှေးသရောအခါက နတ်မိဖုရားကြီး ဂျူနိုသည် အိအောအမည်ရှိသော တောစောင့် နတ်သမီးကလေးတစ်ဦးကို ဖမ်းယူ၍ နွားမကလေးဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းထားလေသည်။ ထို နောက် မိဖုရားကြီးသည် မျက်စိတစ်ရာရှိသော ကင်းသမား အာဂတ်ကိုခေါ်ကာ ထိုနွားမ ကလေးကို ကျောင်းရန် အပ်လေသည်။

အာဂတ်သည် နွားမကလေးကို လယ်ကွင်းများတွင် လျှောက်၍ကျောင်းလေသည်။ သူ၏ တစ်ရာမျှသော မျက်စိတို့ဖြင့်လည်း အစဉ်မပြတ်ကြည့်လျက်နေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုနွားမကလေးကို တစ်ယောက်ယောက်က လာရောက်ခေါ်ယူကာ ထွက်ပြေးမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နွားမကလေးမှာ နတ်သမီးဘဝမှ နွားဘဝသို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲဖန်ဆင်းခြင်းကို ခံရသဖြင့် မပျော်နိုင်၊ မရွှင်နိုင် ငေးငိုင်လျက်သာ ရှိသည်။ အမိအဘများကို သတိရ အောက်မေ့၍

မိမိအဘတို့၏အမည်ကို တမ်းတဆိုမည်သောအခါ၌ မိမိ၏အသံမှာ နတ်အသံမဟုတ်။ နွား
သံဖြစ်နေ၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် နွားမကလေးသည် စကားမဆိုဘဲ
မနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ဖခင်ကို မြင်ရန်းနှင့်မျှော်ကိုးကာ မိမိရောက်လေရာ လယ်ကွင်း
များ၌ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလေသည်။

သူ့ဖခင် ကွင်းထဲသို့လာပါသည်။ ပျောက်နေသော သမီးကိုရှာရန် ကွင်းထဲသို့လာပါ
သည်။

တစ်ခါသော် နွားမကလေးအနားသို့လာ၍ ကျောကိုပင် သပ်သွားပါသေးသည်။
သို့သော်လည်း မိမိ၏သမီး အီအောမှန်းမသိရှာပေ။ နွားမကလေးကလည်း မိမိသည် အီအော
ဖြစ်ပါသည်ဟု မပြောပြနိုင်ရှာပေ။ ထို့ကြောင့် အီအောသည် ဤသို့ကြံစည်လေ၏။ “သည်
ကစ်ခါ ဖခင်လာရင်တော့ ငါ့ကိုသိရအောင် ငါ့အမည်ကို မြေကြီးမှာရေးပြမည်”ဟု ကြံစည်လေ
သည်။

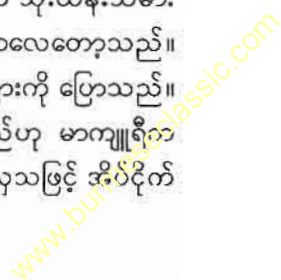
ဤသို့ကြံစည်ကာ နွားမကလေးသည် မိမိအမည်ကို “အီအော”ဟု သဲထဲတွင် ရေးခြစ်
ကြံလေသည်။ ခဏကြာသောအခါ သူ့ဖခင်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် သမီးကိုရှာရန် ရောက်
လာရာ နွားမကလေးရှေ့တွင် သမီးအမည်ကိုတွေ့ရ၍ များစွာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးဖြစ်မိပေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ကင်းသမားအာဂတ်သည် တွေ့မြင်လေ၍ နတ်မိဖုရားကြီး
ဂျူနိုထံသို့ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဂျူနိုက နွားမကလေးကို အထူးဂရုစိုက်
ထိန်းသိမ်းရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နေ့တွင် တစ်ယောက်
ယောက်သည် နွားမကလေးကို ဖမ်းယူ၍ နတ်သမီးကလေး ပြန်ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းလိုက်မည်
ဟု စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဂျူနိုစိုးရိမ်မိသည်မှာလည်း မမှားပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နတ်မင်းများသည်
ကိုင်းပင်၍ နတ်တမန် မာကျူရီကိုခေါ်ပြီးလျှင် ကင်းသမားအာဂတ်ကို အိပ်အောင်လုပ်၍
နတ်သမီးကလေး အီအောကိုကယ်ဆယ်ရန် ခိုင်းစေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မာကျူရီသည်
သိုးထိန်းသမားယောင် ဝတ်ဆင်၍ အာဂတ်အနားသို့သွားရောက်ထိုင်နေလေသည်။

နေမင်းသည် ပူလျက်ရှိသည်။ အာဂတ်သည် ပျင်းရိငြီးငွေ့လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
ပျင်းပြေစကားပြောဖော်ပြောဖက်ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက် သိုးထိန်းသမား
ကလေးကိုတွေ့၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်ကာ စကားစမြည်ပြောလေတော့သည်။

မာကျူရီသည် အာဂတ်အနားတွင်ထိုင်ကာ ပျော်စရာပုံပြင်ဝတ္ထုများကို ပြောသည်။
မူပူပူတွင် ပုံပြောရလျှင် အာဂတ်သည် အိပ်ငိုက်ကာ အိပ်သွားလိမ့်မည်ဟု မာကျူရီက
ထင်သည်။ သို့သော်လည်း အာဂတ်ကား ပုံများကို နားထောင်၍ ကောင်းလှသဖြင့် အိပ်ငိုက်

မည့်အစား မျက်လုံးများ ပို၍ပင်ကျယ်လာသေးသည်။

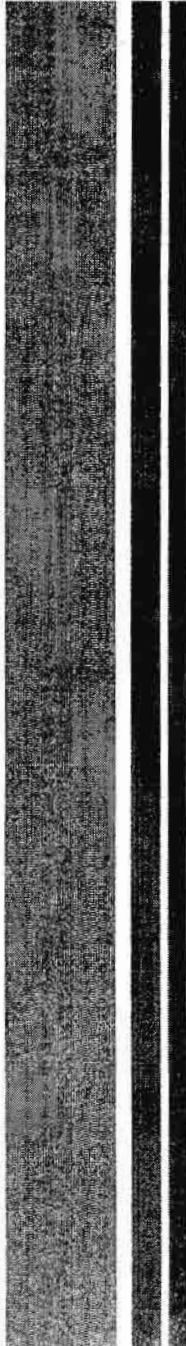
ထို့ကြောင့် မာကျူရီသည် ပုံပြောမည့်အစား သီချင်းများကိုဆိုပြသည်။ အာဂတ်သည် ထိုသီချင်းများ အလွန်သဘောကျ၍ လိုက်ဆိုလေသည်။ ထိုအခါ မာကျူရီသည် ကလေးချော့ပုခက်လွှဲသီချင်းများကို ဆိုပြသည်။ ထိုအခါ၌လည်း အာဂတ်မှာ အိပ်မငိုက်။ မျက်စိတစ်ရာလုံး အကြောင်သားနှင့် နားထောင်လျက်သာရှိသည်။

ထိုအခါ မာကျူရီသည် ကင်းသမားအား မဆုံးနိုင်သော ပုံပြင်ရှည်ကြီးတစ်ခုကို ပျင်းစရာကောင်းအောင်ဆွဲ၍ ပြောလေတော့သည်။ အာဂတ်လည်း ပျင်းလာတော့သည်။ အိပ်ငိုက်လာသည်။ သမ်းဝေလာသည်။ မျက်စိတစ်ရာထဲမှာ မျက်စိနှစ်လုံးကို သူမှိတ်သည်။ မာကျူရီလည်း ဆက်လက်၍ ပုံပြောသည်။ အာဂတ်လည်းကြိုးစား၍ နားထောင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်ရှာပေ။ အိပ်ငိုက်လာသည်။ သမ်းလာသည်။ နောက်ထပ် မျက်စိနှစ်လုံးကို မှိတ်လိုက်ပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မာကျူရီသည် မဆုံးနိုင်သော ပုံရှည်ကြီးကို ပျင်းစရာကောင်းအောင် ဆက်လက်ပြောဆိုလေရာ နောက်ဆုံးတွင် အာဂတ်သည် မျက်စိနှစ်လုံးတည်း ကျန်သည်အထိ မျက်စိများကို မှိတ်လာလေတော့သည်။ ထိုကျန်သော မျက်စိနှစ်လုံးမှာလည်း ရီဝေလျက်ရှိလေပြီ။ ထိုအခါ မာကျူရီသည် လယ်ထဲ၌ ပေါက်နေသော ဘိန်းပွင့်ကလေးများကို ခူး၍ ဘိန်းဝတ်ဆံများကို အာဂတ်၏ မျက်စိနှစ်လုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

အာဂတ် အိပ်ပျော်သွားလျှင် မာကျူရီသည် ထိုင်ရာမှထ၍ နွားမကလေးကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် နတ်သမီးကလေး ပြန်ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်လေတော့သည်။

အာဂတ်မှာမူကား အိပ်ရာမှနိုး၍ နွားမကလေးမရှိတော့သည်ကို သိလျှင် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်၍ မိဖုရားကြီး ဂျူနီထံပြေးပြီးလျှင် တိုင်ကြားလေသည်။

ဂျူနီလည်း စိတ်ဆိုးသဖြင့် အာဂတ်အား အပြစ်ဆိုပြီးလျှင် “ဟယ်...ကင်းသမား အာဂတ်၊ သင်သည် ဝတ္တရားပျက်ကွက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သင်၏ မျက်စိများကို ငါယူလိုက်တော့မည်” ဟုပြောကာ မျက်စိများကို နတ်၏တန်ခိုးဖြင့် ယူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မိမိနန်းတော်ထဲတွင် မွေးထားသော ဥဒေါင်း၏အမြီးတွင် ထိုမျက်စိများကို တပ်ဆင်လိုက်လေရာ ထိုနေ့မှစ၍ ဒေါင်းမြီးတွင် မျက်စိများ ပေါ်လာလေတော့သတည်း။

မင်းသုဝဏ် သာသာပြန်သည်.
ဂျာမန်ပုံနှိပ်များ

ခင်နှင်းဖြူ

ရှေးရှေးတုန်းက ဟိုမြောက်ဘက် တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ပြည်မှာ ရှင်ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိသတဲ့။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ တစ်နေ့တော့ခါ နန်းပြတင်းမှာထိုင်ပြီး အပ်ချုပ်နေ သတဲ့။ အဲသည်လိုအပ်ချုပ်ရင်း 'ငါတို့မှာ သမီးတော်ကလေးတစ်ပါးဇလက်များ ထွန်းကားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ" လို့ တွေးနေမိသတဲ့။

အဲသလိုတွေးရင်း သတိလစ်ပြီး လက်ချောင်းကလေးကို အပ်နဲ့ ထိုးမိပါရောတဲ့။ အပ်ထိုးမိတော့ သွေးစက်ကလေးသုံးစက်ဟာ နှင်းလိုဖြူတဲ့အဝတ်ပေါ်ကို ကျသတဲ့။ သည် တော့ မိဖုရားကြီးက တောင့်တမိသတဲ့။ "သမီးတော်ကလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းဟာ သွေးလိုနီရင်၊ အသားဟာ နှင်းလိုဖြူရင်၊ ဆံပင်ဟာ မယ်ကယ်နှစ်လိုနက်ရင် သိပ်လှမှာပဲ" လို့တောင် ထင်မိ သတဲ့။

အဲသလိုနဲ့ အတော်ကလေးကြာတော့ခါ မိဖုရားကြီးမှာ သမီးတော်ကလေးတစ်ပါး

ဖွားပါလေရော့တဲ့။ သူတောင့်တခဲ့တဲ့အတိုင်း အသားကလေးက နှင်းလိုဖြူတဲ့အတွက် ခင်နှင်းဖြူလို့ အမည်မှည့်လိုက်သတဲ့။

အဲ သူတို့ရဲ့မြောက်ဘက် တိုင်းပြည်တွေဟာ အင်မတန်အေးတယ်။ ဆောင်းတွင်းကျရင် မိုးရေဟာ ခဲပြီး နှင်းပွင့်ကလေးတွေအဖြစ်နဲ့ ရွာကျတယ်။ နှင်းပွင့်ကလေးတွေဟာ ဝှမ်းဖတ်ကလေးတွေလို ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကလေးတွေ၊ အဲသည်နှင်းပွင့်ကလေးတွေလိုဖြူလို့ ခင်နှင်းဖြူလို့ မှည့်တာပဲ။

မိဖုရားကြီးဟာ သမီးတော်ကလေးကို မွေးပြီး မကြာခင်ဘဲ ကံတော်ကုန်ပါလေရော့တဲ့။ ကံတော်ကုန်တယ်ဆိုတာ သေတယ်လို့ဆိုတာပေါ့။

ရှင်ဘုရင်ကြီးလည်း မိဖုရားမရှိရင် မတင့်တယ်ဘူးဆိုပြီး မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦးကို မိဖုရားမြောက်ပြန်သတဲ့။ အဲသည်မိဖုရားအသစ်ဟာ ရုပ်ရည်ချောသလောက် သဘောကတော့ဖြင့်ရင် အင်မတန်ဆိုးသတဲ့။ သူများတကာ ချောတယ်လှတယ်လို့ဆိုရင် မနာလိုတော့တာပဲတဲ့။ အထူးသဖြင့်တော့ကာ အဆင်းလှတဲ့ ခင်နှင်းဖြူကို မနာလိုဆုံးပဲတဲ့။

အဲသည် မိဖုရားကြီးမှာ နတ်ကြေးမုံတစ်ချပ်ရှိသတဲ့။ ကြေးမုံဆိုတာ ကြည့်တဲ့မှန်ပေါ့။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း မိဖုရားကြီးဟာ ကြေးမုံရှေ့မှာရပ်ပြီး မေးလေ့ရှိသတဲ့။

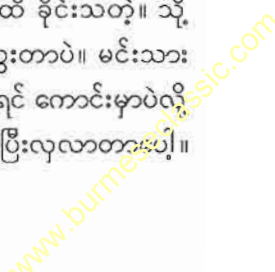
“လူလောကဝယ်၊ ဆင်းစံပယ်
ဘယ်သူ အချောဆုံးလဲဟဲ့”

“အရှင်မိဖုရားကြီးသာ အချောဆုံးပါပဲ” လို့ ကြေးမုံက ဖြေရင် ကိစ္စမရှိဘူး။ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ယောက်သာ အလှဆုံးပဲလို့ဖြေရင် အဲသည်မိန်းမဟာ ဒုက္ခပဲ။ မိဖုရားကြီးက လူသတ်အာဏာသားတွေကို လွှတ်ပြီး အသတ်ခိုင်းတာပဲတဲ့။

အဲသည်လိုနဲ့ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်သွားတော့ ခင်နှင်းဖြူကလေးဟာ လှသထက်လှလာတယ်။ သဘောသကာယကလည်း ကောင်းသထက် ကောင်းလာတယ်။ လူချစ်လူခင်လည်း ပေါသထက်ပေါလာတယ်။ အဲသည်လိုဖြစ်လေ မိဖုရားကြီးက မနာလိုလေပဲတဲ့။

မိဖုရားကြီး စိုးရိမ်တာကတော့ ခင်နှင်းဖြူကလေးဟာ သူ့ထက်သာပြီး တိုင်းပြည်မှာ အချောဆုံးအလှဆုံးဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ခင်နှင်းဖြူကလေးကို ကျွန်တွေနဲ့ အတူထားသတဲ့။ အဝတ်စုတ်ကိုဝတ်စေသတဲ့။ နေထွက်က နေဝင်အထိ ခိုင်းသတဲ့။ သို့သော်လည်း ခင်နှင်းဖြူကတော့ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ပျော်စရာတွေကို တွေးတာပဲ။ မင်းသားကလေးတစ်ပါး ရောက်လာပြီး သူ့ကိုမိုးပေါ်က နန်းတော်ထဲကို ခေါ်သွားရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးတွေးပြီးနေသတဲ့။ အဲသည်လိုနဲ့ပဲ တစ်နေ့တခြား ခင်နှင်းဖြူဟာ ပိုပိုပြီးလှလာတာပေါ့။

တစ်နေ့ကျတော့ မိဖုရားကြီးက ကြေးမုံကို မေးပြန်သတဲ့။

“လူ့လောကဝယ်၊ ဆင်းစံပယ်၊

ဘယ်သူ အချောဆုံးလဲဟဲ့”

သည်တော့ ကြေးမုံက ဖြေသတဲ့။

“နှုတ်ခမ်းနီရဲ့၊ ဆံနက်မည်းနှင့်

နှင်းခဲအတူ၊ ခင်နှင်းဖြူ

လူဝယ် အချောဆုံးပါဘုရား”

အဲဒါကိုကြားတော့ မိဖုရားကြီးလည်း ရှူးရှူးရှားရှားနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး သားသတ်မုဆိုးတွေကို အခေါ်ခိုင်းသတဲ့။ မုဆိုးကြီးရောက်လာတော့ “ဟယ်မုဆိုး၊ မင်းသမီးကို တောနက်ထဲ ခေါ်သွားပြီး သူ့နှလုံးကို ဟောသည်ရတနာကြုတ်နဲ့ ပြန်ယူခဲ့”လို့ အမိန့်ပေးလိုက်သတဲ့။

မုဆိုးကြီးလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနဲ့ ဦးညွတ်သတဲ့။ သူ့ခမျာမှာ မိဖုရားရဲ့ အမိန့်ကို နားမထောင်လို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။

အဲဒါနဲ့ ခင်နှင်းဖြူကလေးဟာ သားသတ်မုဆိုးကြီးနဲ့အတူ တောထဲကိုလိုက်သွားရရော။ သူ့ခမျာ ဘာမှလည်းမသိရှာလေတော့ တောထဲမှာ ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက် ပြေးလိုက်လွှားလိုက် ပျော်နေရှာသတဲ့။ ပန်းကလေးတွေ လျှောက်ခူးလိုက်၊ တေးကလေးတွေ အော်ဆိုလိုက်နဲ့ မုဆိုးကြီးနောက်က တကောက်ကောက် လိုက်သွားတာပေါ့။

နောက်ဆုံးကျတော့ မုဆိုးကြီးလည်း ခင်နှင်းဖြူကလေးကို သနားသည်ထက် သနားလာတဲ့အတွက် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဒူးထောက်ပြီး ပြောဆိုတောင်းပန်ရှာသတဲ့။

“အရှင်မင်းသမီး အရှင်မင်းသမီးကို ကျွန်ုပ်မသတ်ရက်ပါဘူး။ မိဖုရားကြီးက အပြစ်ပေးရင်လည်း ကျွန်ုပ်ခံပါတော့မယ်။ အရှင်မင်းသမီးသာ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ပြေးပါတော့”လို့ ပြောဆိုတောင်းပန်ရှာသတဲ့။

ခင်နှင်းဖြူလည်း တောထဲမှာ တစ်ပါးတည်း ချာချာလည်ပြီး ဟိုသွား သည်သွားလုပ်နေတုန်း တောတိရစ္ဆာန်ကလေးတွေက လာပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြသတဲ့။ ရှဉ့်ကလေးတွေ၊ ယုန်ကလေးတွေ၊ သမင်ကလေးတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေပေါ့။ အဲသည်တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေက ခင်နှင်းဖြူကလေးကို အိမ်ကလေးတစ်ဆောင်ရှိရာကိုခေါ်သွားကြသတဲ့။

အဲသည်အိမ်ကလေးဟာ သေးသေးကလေးတဲ့။ လှလှကလေးတဲ့။ ဒါပေမယ့် အထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ပြတင်းပေါက်ကလေးက ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတာကိုမြင်ရသတဲ့။ အင်တုံထဲမှာ မဆေးရသေးတဲ့ ပန်းကန်တွေက တစ်ထပ်ကြီးတဲ့။ ဘစ်အိမ်လုံးဟာလည်း ဖုန်တွေ၊ ပင့်ကျူင်တွေနဲ့ ညစ်ပတ်နေတာပဲတဲ့။

“သည်အိမ်မှာနေတဲ့ ကလေးတွေမှာ လူကြီးမရှိဘူးထင်ပါရဲ့။ သူတို့ကို စောင့်ရှောက်

နဲ့ လူလိုနေတယ်။ ကဲ..ကဲ တို့ပဲဝင်ပြီး အိမ်ကိုရှင်းကြရအောင်” လို့ ခင်နှင်းဖြူကပြောသတဲ့။
အဲသည်လို ခင်နှင်းဖြူရယ် သူ့တောက မိတ်ဆွေကလေးတွေရယ် ဝင်ပြီး ရှင်းလိုက်ကြတာ ခဏကြာရင်ပဲ အိမ်ကလေးဟာ အသစ်စက်စက်ကလေးလို သန့်သွားတာပဲတဲ့။ မီးဖိုယံဝင်ပြီး ထမင်းလည်းချက်လိုက်သေးသတဲ့။

နောက်တော့ ခင်နှင်းဖြူဟာ မောမောရှိတာနဲ့ အိမ်ပေါ်ထပ်ကိုတက်ပြီး ခုတင်ကလေးတွေပေါ်မှာ အိပ်လိုက်ရောတဲ့။

သူ့အိပ်ပျော်နေတုန်း အဲသည်အိမ်ကလေးမှာနေတဲ့ လူပုကလေးခုနစ်ယောက်ဟာ တောက ပြန်လာကြတာကိုး။

“ဟိုက်ဟို-ဟိုက်ဟို”
“တောကပြန်စို့၊ အိမ်ဘက်ကို”

အဲသည်လို သီချင်းတကြော်ကြော်ဆိုပြီး လူပုကလေးခုနစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာကြသတဲ့။

အိမ်နားကိုရောက်တော့ အိမ်ကလေးကို ခင်နှင်းဖြူမြင်သလိုပဲ သူတို့လည်းမြင်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုခုထူးခြားနေတယ်လို့ သူတို့ထင်ကြသတဲ့။ အိမ်ကလေးက ရှင်းနေတာကိုး။ ဒါနဲ့ သူတို့အိမ်ပေါ်ကို ခြေဖျားထောက်ပြီး တက်သွားကြတော့ လားလား အိပ်ရာတွေပေါ်မှာ ခင်နှင်းဖြူကလေး အိပ်နေတာကို မြင်ကြတာပေါ့။ အဲသည်ခဏမှာပဲ ခင်နှင်းဖြူနီးလာတော့ “အလို..မင်းတို့နာမည်တွေကို ကျုပ်သိတာပေါ့” လို့ ပြောသတဲ့။ သူတို့ခုတင်တွေမှာ နာမည်တွေရေးထားတာကို ခင်နှင်းဖြူက ဖတ်ထားတာကိုး။ ‘ဒုန်နာ၊ ဟတ်ချိုး၊ ဖိုးရွှင်၊ မုန်လို၊ ပြုံးချို၊ ရှက်သွေး၊ မောင်ပေမေး၊ ဟုတ်ကဲ့မှုတ်လားလေး’ လို့ လက်ညှိုးထိုးကာ ခင်နှင်းဖြူက ပြောသတဲ့။

သူတို့နာမည်တွေကို ဖော်ပြောတော့ သူတို့က ဝမ်းသာကြတာပေါ့။ ရန်လိုတစ်ယောက်သာ မျက်နှာကြီးသုန်မှုန်နေပြီး “သူ ဘယ်သူလဲ၊ မေးကြည့်စမ်းပါ” လို့ ပြောသတဲ့။

“အို ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ပြောဖို့မေ့နေတယ်။ ကျုပ်နာမည်က ခင်နှင်းဖြူတဲ့” ဟု ခင်နှင်းဖြူက ပြောသတဲ့။ သည်တော့ လူပုကလေးတွေက “မင်းသမီးကလေးဟေ့” လို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်တို့ပြီးတော့ တိုးတိုးပြောကြသတဲ့။

အဲသည်အခါမှာ ခင်နှင်းဖြူက သူ့မိထွေးမိဖုရားကြီး ရက်စက်ပုံတွေကို ပြောပြတော့ လူပုကလေးတွေက “သည်လိုဖြစ်ရင် သူတို့နဲ့သာနေပါ” လို့ ဝိုင်းပြီး တောင်းပန်ကြတာပေါ့။

သည်တော့ ခင်နှင်းဖြူက “နေစေချင်လည်း နေပါ့မယ်။ ထမင်းချက်ထားတာပဲ ဟုတ်ခါနီးပါပြီ။ ထမင်းမစားခင် ရေချိုးကြဦးလေ” လို့ ပြောသတဲ့။ သည်တော့မှ လူပုကလေး

၁၇၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

တွေလည်း သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ပြန်ကြည့်မိကြတယ်။ ရေမချိုးတာ ကြာတော့ ညစ်ပတ်နေကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့တစ်တွေဟာ ရှက်ရှက်နဲ့ ထွက်သွားပြီး မျက်နှာသစ်ကြသတဲ့။ ရန်လိုတစ်ယောက်သာ သူနဲ့မူနဲ့နေပြီး “ငါ့ကို ရေချိုးခိုင်းဝံ့တဲ့လူ ခိုင်းကြည့်စမ်း”လို့ ကြိမ်းလိုက်သတဲ့။ သည်တော့ ပြုံးချိုက သူ့သူငယ်ချင်းတွေဘက်ကို လှည့်ပြီး “ဟေ့ လူတွေ၊ ရန်လိုကိုဖမ်းကြ”လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အတင်းဝင်ဖမ်းကြတာပေါ့။ ရန်လိုလည်း ရုန်းလိုက်ကန်လိုက်နဲ့ စည်ပိုင်းထဲရောက်သွားပြီး တချို့က သူ့ကိုဖိထားကြတယ်။ တချို့က မကြေးတွန်းပေးကြတယ်တဲ့။

နောက် ခင်နှင်းဖြူက “ထမင်းခူးပြီးပြီ”လို့ အော်ပြောတော့ သူတို့တစ်တွေဟာ ရန်လိုကို စည်ပိုင်းထဲမှာ ပစ်ချထားခဲ့ပြီး ပြေးကြရောတဲ့။ ထမင်းနဲ့၊ ဟင်းနဲ့ကလေးတွေက မွေးပြီး ထွက်လာတာကိုး။

အဲသည်အခါမှာ နန်းတော်ကြီးထဲမှာလည်း မုဆိုးကြီးက ရတနာကြုတ်ကလေးကို မိဖုရားကြီးဆက်ပြီး ထွက်သွားသတဲ့။ မိဖုရားကြီးက ကြုတ်ထဲမှာ ခင်နှင်းဖြူရဲ့ နှလုံးပါတယ်ထင်ပြီး “အင်း .. အခုမှ အေးတော့တယ်”လို့ ဆိုသတဲ့။

နောက်ပြီး နတ်ကြေးမုံရီရာကို ပြေးသွားပြီး မေးပြန်သတဲ့။

‘ငါ့လိုလှသူ၊ ဤဇမ္ဗူ
တစ်လူတစ်ယောက်၊ ရှိသလား’

သည်တော့ ကြေးမုံက ဖြေပြန်သတဲ့။

“အလှဆုံးသူ၊ ခင်နှင်းဖြူ
လူပုတွေနှင့် ရှိပါဘုရား”

သည်တော့မှ မိဖုရားကြီးလည်း မုဆိုးကြီးလှည့်စားသွားတာကို သိရသတဲ့။ စိတ်လည်း သိပ်ဆိုးတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကြုတ်ကလေးကိုပေါက်ခွဲလိုက်တာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားတာပဲတဲ့။ နောက်ပြီး ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းနဲ့ နန်းတော်အောက်မှာရှိတဲ့ လိုဏ်ဂူကြီးထဲကို ပြေးဆင်းသွားသတဲ့။ အဲသည်ဂူကြီးက မိဖုရားကြီး စုန်းအတတ်ကို လေ့လာတဲ့ဂူကြီးတဲ့။ ဂူထဲကိုရောက်တော့ ဟိုသည်လျှောက်ရှာပြီး “နာနာရုပ်ဆေးကျမ်း”ဆိုတဲ့စာအုပ်ကြီးကို ဖွင့်ဖတ်သတဲ့။ နောက်ပြီး ဆေးကျမ်းထဲက အညွှန်းအတိုင်း ဆေးခွက်ကြီးထဲမှာ ဆေးတွေထည့်မွှေပြီး သောက်ချလိုက်တော့ မိဖုရားကြီးဟာ စုန်းမကြီး ဖြစ်သွားရောတဲ့။

“ကဲ ငါ့အတွက်တော့ ပြီးပြီ။ မင်းသမီးအတွက် ဘာဆေးဗျားလုပ်ရပါမလဲ။ အဲအဲ ပန်းသီး အဆိပ်ခပ်ပြီးကျွေးရင် သေငယ်ဇောနဲ့ မျှောသွားမယ့်ဆေးတဲ့။ ဟီဟီ”လို့ဆိုသတဲ့။

တောနက်ကြီးထဲမှာတော့ ခင်နှင်းဖြူနဲ့ လူပုကလေးတွေဟာ မိဖုရားကြီးကိုသတိမရ

ကြဘူးတဲ့။ တစ်ညနေလုံး စားကြသောက်ကြ၊ ကကြခုန်ကြနဲ့ ပျော်ရွှင်ပွဲကြီး ခံနေကြသတဲ့။

မိုးချုပ်လို့ မီးခွက်ထွန်းချိန်ရောက်တော့ လူပုကလေးတွေက သူတို့အိပ်ရာတွေပေါ်မှာ မင်နှင်းဖြူကို အိပ်ပါလို့ ပြောတာနဲ့ အိပ်ရသတဲ့။

မနက်မိုးလင်းတော့ ကြမ်းပေါ်မှာ အိပ်ရလို့ သူတို့ခမျာတွေမှာ ကျောတွေ၊ ခါးတွေ တောင့်နေကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်နှင်းဖြူကလေးက သူတို့ရဲ့ထိပ်ပြောင်ကလေးတွေကို နမ်းလိုက်ရင် ကျောအောင့်၊ ခါးတောင့်တာတွေ ပျောက်သွားပြီး တောထဲကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ယွက်သွားကြရောတဲ့။

“သူစိမ်းတွေကို သတိထားနော်” လို့ ရန်လိုက မှာသွားသေးသတဲ့။ ခင်နှင်းဖြူကလည်း “သတိထားပါမယ်” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ နောက်ပြီး ခင်နှင်းဖြူလည်း အိမ်ထဲမှာ လုပ်စရာ ကိုင်စရာတွေကို သွားလုပ်နေသတဲ့။

အဲသည်နေ့တုန်းက လူပုကလေးတွေဟာ ခါတိုင်းအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ ခင်နှင်းဖြူ နိပ်ဖို့ဆိုပြီး ခုတင်လေးတစ်ခု လုပ်ကြသတဲ့။ သီချင်းတွေ တကြော်ကြော်နဲ့ပေါ့လေ။ တကယ့် ကို အဲသည်အချိန်မှာ စုန်းမကြီးဟာ အဆိပ်ခတ်ထားတဲ့ပန်းသီးကိုယူပြီး သူတို့အိမ်ဆီကိုလာ နေတာကို သိကြရင် သည်လိုပျော်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့။

ခဏကြာတဲ့အခါ စုန်းမကြီးရောက်လာပြီး အိမ်ဝမှာရပ်သတဲ့။ ခင်နှင်းဖြူလည်းမေ့ ပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သတဲ့။ “ကလေးမ ကလေးမ ဆုတောင်းပြည့်ပန်းသီးကလေးကို စားပါ လား။ တစ်ကိုက်စားရုံနဲ့ ဆုတောင်းပြည့်နိုင်ပါတယ်” လို့ စုန်းမကြီးက ပြောသတဲ့။

အဲသည်အခါ ခင်နှင်းဖြူဟာ သူတွေ့ပြီးနေဖူးတဲ့ မင်းသားကလေးနဲ့ နန်းတော်ကြီး ကို သတိရတာနဲ့ “အို ... ဟုတ်လား၊ စားပါရစေ” လို့ ဆိုတဲ့ပြီး ပန်းသီးကို တစ်ကိုက်ကိုက် လိုက်သတဲ့။ ကိုက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဗုန်းဆိုလဲပြီး မေ့မျောသွားပါလေရောတဲ့။

“အင်း ... အခုမှ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ အချောဆုံးဖြစ်တော့တယ်။ ချစ်တဲ့သူနမ်းမှ သည် မင်းသမီး ပြန်ရှင်မှာပဲ။ သူ့ချစ်သူဟာလည်း သူ့ကိုတွေ့နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး” လို့ မိဖုရားယုတ် ကြီးက ဆိုပြီး အိမ်ထဲက ထွက်သွားရောတဲ့။ သူထွက်သွားတာကို ပြန်လာတဲ့လူပုကလေးတွေ က လှမ်းမြင်လိုက်တော့ အတင်းလိုက်တာပေါ့။ လူပုကလေးတွေက နောက်ကလိုက်၊ စုန်းမ ကြီးက ရှေ့ကပြေးနဲ့ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုနားရောက်တော့ စုန်းမကြီး လိမ်ကျပြီး သေပါလေ ရောတဲ့။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ လူပုကလေးတွေဟာ ခင်နှင်းဖြူကလေးကို ဖန်တွေမှန်တွေနဲ့ လှုပ်တဲ့ ရွှေသလွန်ကလေးပေါ်မှာ တင်ပြီး ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ထားကြသတဲ့။ မူရော ညရော စောင့်နေကြသတဲ့။

၁၇၄ ❖❖ မင်းသုတေဇ်

အဲဒီအခါမှာ တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ပြည်က မင်းသားကလေးတစ်ပါးဟာ “ခင်နှင်းဖြူလေး သေငယ်ဇောနဲ့မျှောနေတယ်” ဆိုတဲ့သတင်းကိုကြားလို့ မြင်းစီးပြီး တောထဲကိုရောက်လာသတဲ့။ ခင်နှင်းဖြူရဲ့အဆင်းကိုမြင်တော့ မင်းသားကလေးဟာ ချစ်လာပြီး နဖူးကလေးကို သွားနမ်းလိုက်သတဲ့။

ချစ်တဲ့သူနမ်းလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခင်နှင်းဖြူကလေးဟာ တစ်ခါတည်းသတိရလာပြီး သူ့အတွေးနဲ့ လွမ်းနေခဲ့ရတဲ့ မင်းသားလေးကို မြင်ရတာပဲတဲ့။ နောက်ပြီး မင်းသားကလေးရဲ့ မြင်းပေါ်ကို တက်စီးပြီး အတွေးနဲ့လွမ်းခဲ့ရတဲ့ နန်းတော်ကြီးရှိရာကို ထွက်သွားကြပါရောတဲ့။

စကားများမ

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ လယ်သမားလင်မယား ရှိသတဲ့။ လင်က စကားများများမပြောဘူး။ အင်မတန်နှုတ်နည်းသတဲ့။ မယားကတော့ဖြင့်ရင် ပါးစပ်က အမြှုပ်တစ်စီ ထွက်အောင် စကားများသတဲ့။ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူသိရင် ချက်ချင်းတစ်ရွာလုံးမှာ ပွသွားတာပဲ။ ဘယ်အကြောင်းမျိုးကိုမှ သူ့ဝမ်းထဲမျိုးသိပ်ပြီး မထားနိုင်ဘူးတဲ့။

တစ်နေ့တော့ လယ်သမားဟာ တောလည်သွားတယ်။ တောထဲမှာ ဝံပုလွေထောင်ဖို့ ဟွင်းတူးတော့ မြေကြီးထဲမှာ ငွေအိုးတွေ တွေ့သတဲ့။ သည်တော့ လယ်သမားက စဉ်းစားတယ်။ “အင်း ငွေအိုးတွေကိုတော့ တွေ့ရပြီ။ ငါ ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။ သည်အကြောင်းကို အိမ်ကမိန်းမသိသွားရင် တစ်ရွာလုံးမှာ သူမောင်းခတ်တော့မှာပဲ။ မောင်းခတ်လို့ သူကြီးသိသွားရင် သည်ငွေအိုးတွေကို သိမ်းသွားလိမ့်မယ်။ ငါရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အင်း ဒုက္ခပါပဲ။ သည်မိန်းမကြောင့်”လို့ တွေးမိပြီး တိုးတိုးညည်းရှာသတဲ့။

၁၇၆ ❖ ❖ မင်းသုတေ

တွင်းဝမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး တွေးရင်း ညည်းရင်းနဲ့ အကြံတစ်ခုရလာတာနဲ့ လက် ခမောင်းထပြီးခတ်သတဲ့။ ခတ်ပြီးတော့ ငွေအိုးတွေကို မြေကြီးထဲပြန်မြှုပ်တယ်။ သစ်ကိုင်းတစ်ခုစိုက်ပြီး နေရာကို မှတ်တယ်။ နောက်ပြီး ရွာဘက်ကို ပြန်လာသတဲ့။

သူ ငါးထောင်ထားခဲ့တဲ့ ချောင်းကလေးကို ရောက်လို့ကြည့်လိုက်တော့ မြူးထဲမှာ ငါးပြေမတစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ငါးပြေမကိုယူပြီး ထွက်သွားလို့ မကြာခင်ပဲ သူယုန်ထောင်ထားခဲ့တဲ့ ချုံကလေးကိုရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ပိုက်ထဲမှာ ယုန်ကလေး တစ်ကောင် မိနေတာကို တွေ့သတဲ့။ သည်တော့ လယ်သမားဟာ ယုန်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး ယုန်ပိုက်ထဲမှာ ငါးပြေမလေးကို ထည့်ထားခဲ့သတဲ့။ နောက်ပြီးတော့ မြူးရှိရာကို ပြန်သွားပြီး မြူးထဲမှာ ယုန်ကလေးကို ထည့်ထားခဲ့သတဲ့။

သူအိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ မိုးချုပ်စပြုနေပြီ။ သူ့မိန်းမကိုတွေ့တော့ သူက ပြောတယ်။

‘ရှင်မရေ .. မီးထည့်ပြီး မုန့်လက်ကောက်ကြော်စမ်းပါ။’

“အချိန်မတော်ကြီးရှင်၊ မုန့်လက်ကောက် ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ခိုင်းတာသာ လုပ်စမ်းပါ။ ကျုပ် တောထဲမှာ ငွေအိုးတွေ တွေ့လာလို့ အခုညဘဲ သွားယူရမယ်”

ငွေအိုး တွေ့လာတယ်ဆိုတာကို ကြားတော့ သူ့မိန်းမလည်း ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဖြစ်လာပြီး မီးဖိုသတဲ့။ မုန့်လက်ကောက်တွေ ကြော်သတဲ့။

“ရှော့ ...ကိုရင်၊ ပူပူနွေးနွေး စားစမ်းပါ”လို့ လောကွတ်လုပ်သတဲ့။

လယ်သမားလည်း မုန့်လက်ကောက်တစ်ကွင်းစားလိုက် နှစ်ကွင်းသုံးကွင်း ပလိုင်ထဲထည့် လိုက်လုပ်သတဲ့။ သူ့မိန်းမ မမြင်အောင် ထည့်ရတာပေါ့။

“ဘယ်နှယ်လဲကိုရင် စားလှချည်လား။ သရဲများ စီးနေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကိုရင်စား သလောက် မိအောင် ကျုပ် မကြော်နိုင်တော့ဘူး”

“အော် ... သွားရမယ့်ခရီးက ဝေးတော့ များများစားထားရတယ်ရှင်မရဲ့။ နောက်ပြီး ထမ်းလာရမယ့် ငွေအိုးတွေကလည်း အင်မတန်လေးတယ် မဟုတ်လား”

အဲသည်လို ပြောရင်းဆိုရင်း ပလိုင်ထဲကို မုန့်လက်ကောက်တွေ ပြုထည့်ပြီး လယ်သမားက ပြောတယ်။

“ကဲ...ရှင်မ၊ ကျုပ်တော့ စားလို့ဝပြီ။ ရှင်မလည်း စားဦးလေ။ သွားရမယ့် ခရီးက ရှိသေးတယ်။ သုတ်သုတ်ကလေးလုပ်မှ ဖြစ်မယ်နော်”

သူ့မိန်းမလည်း ကပျာကသီစားပြီး သူတို့လင်မယား ထွက်သွားကြမရာတဲ့။

မိုးကလည်း ချုပ်လာပြီ။ လယ်သမားလည်း ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ရှေ့ကသွားပြီး ပလိုင်းထဲက မုန့်လက်ကောက်တွေကိုထုတ် လမ်းဘေးသစ်ပင်တွေရဲ့ အကိုင်းတွေမှာ လျှောက် ချိတ်သတဲ့။

ခဏကြာတော့ သူ့မိန်းမဟာ မုန့်လက်ကောက်တွေကို မြင်တာပေါ့။

“အလိုကိုရင် ... ဟိုမှာကြည့်စမ်းပါဦး။ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ မုန့်လက်ကောက်တွေ ပါလား။”

“ဒါ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ ရှင်မ၊ အခုနတုန်းက မုန့်လက်ကောက်မိုး ရွာချတာ မတွေ့ လိုက်ဖူးလား။”

“ဪ ခလုတ်တိုက်မှာစိုးလို့ ကျုပ်က အောက်ကိုပဲကြည့်လာတော့ မမြင်လိုက် ပါပါဘူး။”

သည်လိုပြောရင်းနဲ့ တစ်နေရာကိုရောက်တော့ လယ်သမားက “ဟောသည်ချုံစပ်မှာ ကျုပ် ယုန်ပိုက်ထောင်ထားတယ် သွားကြည့်ရအောင်” လို့ ပြောသတဲ့။ ရောက်တော့ လယ် သမားက ယုန်ပိုက်ထဲက ငါးပြေမလေးကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။

“အလို ... ယုန်ပိုက်ထဲမှာ ငါးပြေမ ဘယ်လိုရောက်နေပါလိမ့်” လို့ သူ့မိန်းမက နှုတ်အားသင့်ပြီး မေးတော့ “ဪ...ရှင်မနယ် ညည်းမသိဘူးလား။ ရေထဲမှာ ငါးပြေမရှိသလို ကုန်းပေါ်မှာလည်း ငါးပြေမ ရှိတာပေါ့” လို့ လယ်သမားက ပြောသတဲ့။

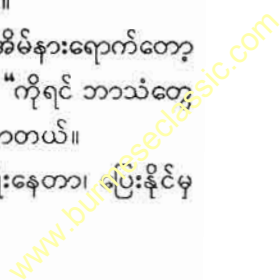
နောက်ပြီး ခဏကြာတော့ ချောင်းကလေးကို ရောက်ပြန်ရော။ သည်တော့ လယ်သမားက “ဟောသည်ချောင်းထဲမှာ ကျုပ် မြူးထောင်ခဲ့တယ်။ ကြည့်ကြည့်စို့” လို့ပြောပြီး ရေထဲကမြူးကို ယူလိုက်တော့ လားလား မြူးထဲမှာ ယုန်ကလေးတဲ့။

သည်တော့ မိန်းမက “ဘုရားရေ သည်နေ့ဘာတွေများဖြစ်နေပါလိမ့်။ ယုန်ပိုက် ထဲမှာလည်း ငါးပြေမ မိနေတယ်။ ဟော...အခုမြူးထဲမှာ ယုန်မိနေပြန်ပြီ” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

“အို ရှင်မနယ် ရေထဲမှာ ယုန်ရှိတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။ အထူးအဆန်းလုပ် လို့” လို့ သူ့ယောကျ်ားကပြောပြီး ဆက်သွားကြတာ မကြာခင်ပဲ ငွေအိုးတွေရှိတဲ့နေရာကို ရောက်သွားတာပေါ့။ လယ်သမားလည်း မြေကြီးကို တူးတာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ လင်မယား နိုင်သလောက် တစ်ထမ်းတစ်ရွက်ယူပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

အိမ်ပြန်လမ်းက သူကြီးအိမ်နားက ဖြတ်သွားရသတဲ့။ သူကြီးအိမ်နားရောက်တော့ ပုံထဲက “ဘဲ-ဘဲ” နဲ့ ဆိတ်အော်သံ ကြားရတယ်။ သည်တော့ မိန်းမက “ကိုရင် ဘာသံတွေ ဖြားပါလိမ့်။ ကျုပ်ဖြင့်လန့်လိုက်တာ အူတွေကိုတုန်သွားတာပဲ” လို့ ပြောတယ်။

“အို ဒါလား၊ သရဲသဘက်တွေက ကျုပ်တို့သူကြီးကို ကုပ်ချိုးနေတာ၊ ပြေးနိုင်မှ

၁၇၈ ❖❖ မင်းသုတေ

လွတ်မယ်၊ ကဲ...ပြေးပေးတော့။ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး" လို့ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား တင်ပါးနဲ့ ဖဝါး တစ်သားတည်းနေအောင် ပြေးကြတာပေါ့။

အိမ်ရောက်တော့ လယ်သမားလည်း ငွေအိုးတွေကို တော်ရာမှာဝှက်ပြီး အိပ်ရာ ဝင်တယ်။

"ရှင်မရေ ငွေအိုးတွေအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့နော်။ အရပ်ထဲကသိသွား ရင် ကျုပ်တို့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်" လို့ မအိပ်ခင် သူ့မိန်းမကို လယ်သမားက သတိပေးသတဲ့။

"ကိုရင့်နယ် သည်အကြောင်းကို ကျုပ်ပြောပါ့မလား။ ပါးစပ်ကို အပ်နဲ့ချုပ်ထား ပါ့မယ်"

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ သူတို့လည်း အိပ်ရာထ နောက်ကျနေတာပေါ့။

မိန်းမလည်း ကပျာကသီ အိပ်ရာကထ၊ မီးကလေးဖို ရေအိုးကလေးရွက်ပြီး ရေတွင်း ကို ရေခပ်ဖို့သွားတာပေါ့။

"ဘယ်နှယ်ကြောင့် သည်နေ့ ညည်းတို့အိပ်ရာထနောက်ကျကြသလဲ"

"အေး.. မေးမယ်ဆိုလည်း မေးစရာပဲ။ ညက ကျုပ်တို့လင်မယား ခရီးသွားနေရလို့"

"ဘယ်ကိုများ သွားနေရလို့လဲအေ"

"ဪ...ကျုပ်ယောက်ျားက ငွေအိုးတွေလို့ ညတွင်းချင်း သွားယူရတာပေါ့"

အဲသည် အချိန်ကစပြီး ရွာထဲမှာ စကားဖြစ်သတဲ့။ "လယ်သမားလင်မယား ညက ငွေအိုးတွေ ရလာတယ်ဟေ့" ဆိုတဲ့သတင်းဟာ တောမီးလောင်သလို တစ်ရွာလုံးကို ပြန့်သွားတာပေါ့။

အတန်ကြာရင်ပဲ သူကြီးက သည်သတင်းကိုရတော့ လယ်သမားကို အခေါ်လွှတ်ပြီး မေးတာပေါ့။

"မင်း ငွေအိုးတွေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို မပြောသလဲ"

"ဘုရားရေ ... ဘယ်က ငွေအိုးလဲ။ ကျွန်တော် မသိပါဘူး"

"လိမ်မပြောနဲ့။ မှန်မှန်ပြော။ မင်းမိန်းမပြောလို့ တစ်ရွာလုံး သိနေပြီ"

"ဪ ... ကျွန်တော့်မိန်းမလား။ ပြောချင်လည်း ပြောပေလိမ့်မယ်။ သူ့စိတ်က မငြိမ်ဘူး။ နည်းနည်းဖောက်ပြန်နေတယ်။ ရူးနေတယ်ဆိုပါတော့"

"ဒါဖြင့်ရင် မင်းမိန်းမ ရူးတယ် မရူးဘူး သိရအောင် စစ်ဆေးရမှာပေါ့"

အဲသည်လိုပြောပြီး လယ်သမားမိန်းမကို အခေါ်လွှတ်တာပေါ့။ ရောက်တော့ သူကြီးက

"ဟဲ့ ... မယ်မင်း၊ နင့်ယောက်ျား ငွေအိုးတွေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား"

“ဟုတ်ပါတယ် သူကြီးမင်း”

“ညက နင်တို့နှစ်ယောက် သွားယူတယ်ဆိုတာကရော ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူကြီးမင်း”

“ကဲ သည်လိုဖြစ်ရင် အဲသည်အကြောင်း အားလုံး ပြောပြစမ်း”

“ပထမ ကျွန်မတို့ တောထဲကိုသွားရတယ်။ တောထဲက သစ်ကိုင်းတွေမှာ မုန့်လက်
ကောက်တွေ စွပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်”

“မုန့်လက်ကောက်တွေ စွပ်နေတယ် ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မုန့်လက်ကောက်မိုးရွာလို့ စွပ်နေတာပါ။ နောက်ပြီး ယုန်ပိုက်ထဲမှာ
ငါ့ပြေမကို ရပါတယ်။ ငါ့ပြေမကို ယူပြီးသွားတော့ မြူးထဲမှာ ယုန်မိနေတာကို တွေ့ရပြန်
ပါတယ်။ ယုန်ကိုယူပြီး ငွေအိုးသွားတူးပါတယ်။ နောက်ပြီး ငွေအိုးကိုထမ်းရွက်ပြီး ပြန်လာ
တော့ သူကြီးမင်းကို သရဲသဘက်တွေက ကုပ်ချိုးနေတာနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း အနိုင်ထွက်ပြေးခဲ့
ရပါတယ်”လို့ မိန်းမက ပြောလည်းပြီးရော သူကြီးလည်း မျက်နှာကြီးနီပြီး “ဟဲ့ ကောင်မ
နင်အရူးဘဲ၊ သွား ငါ့အိမ်ပေါ်က ခုချက်ချင်းဆင်း” လို့ နှင်ချလိုက်သတဲ့။

သည်တော့ လယ်သမားက မျက်နှာကလေးငယ်ငယ်နဲ့ “ကျွန်တော် အစကမပြော
ဘူးလား။ ကျွန်တော့်မိန်းမ စိတ်ဖောက်ပြန်နေတယ်လို့။ သူ့ဘဝဟာ အင်မတန် သနားစရာ
ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေးကွယ်၊ မယားဆိုတော့ ပစ်ထားလို့မရဘူးပေါ့။ ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်
ပါ။ ကဲ သွားတော့ သွားတော့”လို့ လက်ခါပြလိုက်သတဲ့။

လယ်သမားလည်း အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အခန်းထဲဝင်ပြီး ကျိတ်ရယ်မိသတဲ့။ ဒါပေ
မယ့် သူတို့ ငွေအိုးတွေရတဲ့အကြောင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမေးကြတော့ဘူးတဲ့။ ■

နံပြည်စုတ်နှင့် ဝက်ဝံ

နေ့ဥတုတစ်ခုသောနေ့မှာ ဝံပုလွေတစ်ကောင်နဲ့ ဝက်ဝံတစ်ကောင် တောထဲမှာလမ်းလျှောက်သွားတုန်း ငှက်ကလေးတစ်ကောင် သာသာယာယာတေးဆိုနေတာကို ကြားရသတဲ့။ သည်တော့ ဝက်ဝံကလေးက ပြောသတဲ့။ “နောင်ကြီးဝံပုလွေ အခုတေးဆိုတဲ့ငှက်ဟာ ဘာငှက်များပါလိမ့်” လို့ မေးသတဲ့။ “သည်ငှက်ဟာ အခြားငှက်မဟုတ်ဘူး။ တောသုံးတောင်ကို အစိုးရတဲ့ ငှက်ဘုရင်ကြီးပဲ” လို့ ဝံပုလွေက ပြန်ပြောသတဲ့။ အမှန်မှာတော့ သည်ငှက်ဟာ နံပြည်စုတ်ငှက်လေးပဲ။ သည်တော့ ဝက်ဝံကပြောသတဲ့။ “သည်ငှက်ဟာ ငှက်ဘုရင်ကြီးဆိုရင် သူနေတဲ့နန်းတော်ကြီးကို ကြည့်ချင်ပါတယ်။ ပြစမ်းပါနောင်ကြီးရယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ သည်တော့ ဝံပုလွေက ဖြည်းဖြည်းပေါ့မိတ်ဆွေ၊ သူမိဖုရားပြန်လာမှ ကျုပ်တို့ကြည့်ကာပေါ့လို့ ပြောသတဲ့။

မကြာခင်ပဲ ငှက်မိဖုရားဟာ နှုတ်သီးနဲ့အစာကိုချိုပြီးပြန်လာတာနဲ့ ငှက်ဘုရင်ကြီးနဲ့

။အတူ ငှက်ကလေးတွေကို အစာကျွေးသတဲ့။ သည်တော့ ဝက်ဝံက “ကဲ၊ နောင်ကြီး သွားကြည့်ရအောင်” လို့ပြောတော့ ဝံပုလွေက “နေပါဦး၊ အရှင် နှစ်ပါးထွက်သွားမှ ကြည့်တာပေါ့” လို့ပြောသတဲ့။ သူတို့နှစ်ကောင်လည်း ငှက်ကလေးတွေနေတဲ့ သစ်ခေါင်းပေါက်ကိုမှတ်ပြီး ထွက်သွားကြသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဝက်ဝံက တယ်ပြီးကြည့်ချင်တယ်ဆိုကိုး။ ဒါကြောင့် အတန်ကြာတော့ ပြန်လာပြီး သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲကို ချောင်းကြည့်တော့ အသိုက်ထဲမှာ ငှက်ငယ်ကလေးတွေကို မြင်ရသတဲ့။ သည်တော့ ဝက်ဝံက ဒါလား နန်းတော်ဆိုတာ။ သည်လို ညစ်ပတ်တဲ့ နေရာမျိုးကို ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပါဘူး။ သည်အကောင်ကလေးတွေဟာကော မင်းသားမင်းသမီးတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မျိုးတွေပါလို့ပြောသတဲ့။ သည်လို ဝက်ဝံကပြောတော့ နံ့ပြည်စုတ်ငယ်ကလေးတွေလည်း အင်မတန်စိတ်ဆိုးပြီး နေနှင့်ဦး၊ ခမည်းတော်ပြန်လာမှ သူတို့စော်ကားတာကို တိုင်လိုက်မယ်လို့ ကြိမ်းသတဲ့။ ကြိမ်းသံကိုကြားတော့ ဝက်ဝံနဲ့ ဝံပုလွေလည်း သိပ်ကြောက်ကြတာနဲ့ သူတို့နေတဲ့ တွင်းကြီးတွေထဲကို ပြေးဝင်သွားကြသတဲ့။

အတော်လေးကြာလို့ ငှက်ဖိုနဲ့ငှက်မ ပြန်လာတော့ ငှက်ကလေးတွေက တိုင်ကြသတဲ့။ “ဝက်ဝံတစ်ကောင်လာပြီး ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ကို ကျွန်မျိုးတွေလို့ ပြောသွားပါတယ်။ အဲသည်လို စော်ကားတဲ့အတွက် ဝက်ဝံကိုအပြစ်ပေးပါ” လို့ ဝိုင်းပြီးတိုင်ကြသတဲ့။

သည်တော့ ငှက်ဘုရင်ကြီးလည်း ဝက်ဝံနေတဲ့တွင်းဝကိုသွားပြီး “ဟယ် ဝက်ဝံမိုက်၊ ငါ့သား ငါ့သမီးများကို စော်ကားတဲ့အတွက် ယနေ့ပင် အသင့်အား ငါစစ်ကြေညာသည်။ စစ်တိုက်ရန်ပြင်ဆင်လော့” လို့ အော်ပြီးပြောလိုက်သတဲ့။

သည်တော့ ဝက်ဝံလည်း တောထဲမှာလည်ပြီး သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ ငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်ဆိုတဲ့ တောသားတွေကိုစုပြီး စစ်တိုက်ဖို့ပြင်ဆင်သတဲ့။ နံ့ပြည်စုတ်ကလည်း ငှက်တွေကိုစုဖျားတွေ၊ ပဆုပ်ပနီတွေ၊ မှက်တွေ၊ ယင်ကောင်တွေကိုစုပြီး ပြင်ဆင်သတဲ့။

စစ်တိုက်ဖို့အချိန်နီးတော့ ငှက်ဘုရင်ကြီးက သူလျှိုတွေလွှတ်ပြီး ရန်သူရဲ့အသွားအလာအခြေအနေကို စုံစမ်းခိုင်းသတဲ့။ သူလျှိုတွေထဲမှာ မှက်ကြီးဟာ အလိမ္မာဆုံးဆိုပဲ။ မှက်ကြီးဟာ ရန်သူတွေစခန်းကို ပျံသွားလိုက်၊ နံ့ပြည်စုတ်ဘုရင်ကြီးဆီကို ပြန်လာလိုက်၊ တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို သတင်းပေးလိုက် လုပ်နေသတဲ့။ တစ်ခါတော့ မှက်ကြီးဟာ ရန်သူတပ်အနီးမှာ သစ်ရွက် ကလေးကိုခိုပြီး တိတ်တိတ်နားထောင်နေသတဲ့။ အဲသည်အခါမှာ ဝက်ဝံက မြေခွေးကိုခေါ်ပြီး “အသင်မြေခွေး။ အသင်ဟာ ငါတို့အထဲမှာ အလိမ္မာဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် အသင်ဟာ စစ်ဗိုလ်လုပ်ပါ” လို့ ပြောသတဲ့။ သည်တော့ မြေခွေးက “ကောင်းပြီ ကျွန်ုပ် ဤစစ်ပွဲမှာခေါင်းဆောင်မယ်၊ ကျွန်ုပ်မှာ အမြီးဖွားကြီးရှိတယ်။ အဲသည်အမြီးကို စစ်လဲလို့ထူပြီး ကျွန်ုပ် ရှေ့ဆုံးကချီတက်မယ်။ စစ်တိုက်ကြလို့ ကျွန်ုပ်အမြီးကြီး ထောင်လာ

၁၈၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

တာကိုမြင်ရင် စစ်အောင်ပြီလို့မှတ်ပါ။ အကယ်လို့ အမြီးကိုလဲ့လိုက်ရင် စစ်ရှုံးပြီလို့မှတ်။ ပြေးလည်းပြေးကြတော့” လို့ပြောပြီး မြေခွေးလည်း စစ်မျက်နှာကို တစ်ကောင်တည်း တက်သွားသတဲ့။ အဲသည်သတင်းကို သူလျှိုမှက်ကြီး ကြားတော့ ချက်ချင်းပြန်သွားပြီး နှံပြည်စုတ်ကို ပြောပြသတဲ့။

မြေခွေးက ရှေ့ဆုံးက အမြီးကိုထူပြီး စစ်ချီလာသတဲ့။ ဝက်ဝံတို့၊ ဝံပုလွေတို့၊ သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ ငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်တို့လည်း နောက်ကလိုက်ပြီး ချီတက်လာလိုက်တာ တစ်တောလုံးကို ဆူလို့တဲ့။ နှံပြည်စုတ်ကလည်း သူ့စစ်သည်တော်တွေနဲ့ ပျံလာလိုက်တာ အတောင်ခတ်သံတွေဟာ တစ်တောလုံးကို ညံလို့ပဲ။ စစ်မျက်နှာဆိုင်မိတယ်ဆိုလျှင်ပဲ ငှက်ဘုရင်နှံပြည်စုတ်က အမိန့်ပေးလိုက်သတဲ့။ “ရဲဘော် ပဆုပ်ပနီတို့၊ ရှေ့ဆုံးက ချီတက်လာသောမြေခွေးရဲ့ အမြီးကို သွား၍တုပ်ကြလော့” လို့ အမိန့်ပေးလိုက်သတဲ့။ သည်တော့ ပဆုပ်ပနီတွေလည်း အစွယ်ကြီးတွေ တထောင်ထောင်နဲ့ မြေခွေးဆီကိုပျံသွားပြီး မြေခွေးရဲ့ မြီးထူးကို ဝိုင်းအုံပြီးတုပ်ကြသတဲ့။ ပထမတော့ မြေခွေးလည်း ခြေခါခါ လက်ခါခါနဲ့ အောင့်ပြီးခံနေသေးသတဲ့။ ပဆုပ်ပနီတစ်ကောင်က အားရှိပါးရှိနဲ့ အရိုးခိုက်အောင်လည်း တုပ်လိုက်ရော ထူထားတဲ့အမြီးကို လဲ့ပြီး မြေခွေးပြေးပါလေရောတဲ့။ မြေခွေးပြေးတာကိုမြင်တော့ ဝက်ဝံတို့၊ ဝံပုလွေတို့လည်း စစ်ရှုံးပြီဟေ့၊ ပြေးကြတော့လို့ အော်ပြီးပြေးလိုက်ကြတာ ဆူညံသွားတာပဲတဲ့။ သည်တော့မှ နှံပြည်စုတ်ငှက်ဘုရင်လည်း သူ့အသိုက်ကိုပြန်သွားပြီး “သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့ ငါတို့စစ်အောင်ပြီ။ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ပျော်ကြ ပါးကြလော့” လို့ပြောသတဲ့။ ငှက်ငယ်ကလေးတွေလည်း အောင်သေအောင်သားစားပြီး ပျော်လိုက်ကြတာ တစ်တောလုံးကိုဆူသွားပါရောတဲ့။

မခင်ပြုံးနှင့် မောင်ရွှေချို

ရှေးသရောအခါက တစ်ခုသောတောနက်အလယ်၌ရှိသော ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုတွင် စုန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်နေလေသတတ်။ ထိုစုန်းမအိုကြီးသည် နေ့အခါတွင် ဇီးကွက်ယောင်ဆောင်၍လည်း လှည့်လည်ပျံသန်းနေတတ်၏။ ကြောင်ဖားကြီးယောင်ဆောင်၍လည်း ကျေးရွာတစ်လျှောက်တွင် သွားလာနေတတ်၏။ ညအချိန်ကျသောအခါမှ စုန်းမအိုကြီးဖြစ်လာပြန်လေသည်။ ရဲတိုက်ကြီးမှ ခြေလှမ်းတစ်ရာကျယ်သောနယ်နိမိတ်အတွင်း လုလင်ပျိုများ ဝင်ရောက်မိပါလျှင် မလှုပ်မရှားနိုင်အောင် အချုပ်မိ၍ စုန်းမကြီးလာရောက်ဖြေလွှတ်မှ ပြေလွတ်လေတော့သည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမချောကလေးများ ဝင်ရောက်မိသောအခါကား စုန်းမကြီးသည် နာနာရုပ်ဆေးပက်၍ ငှက်ငယ်ကလေးများဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းရှိ အခန်းတစ်ခုတွင် လှောင်ချိုင့်ဖြင့်ဆွဲချိတ်လျက် မွေးမြူထားလေသည်။ ထိုသို့ဖမ်းလှောင်ချိတ်ဆွဲခြင်းခံရသော ငှက်ကလေးပေါင်း ခုနစ်ရာရှိလေသတည်း။

ထိုအခါက မခင်ပြုံးအမည်ရှိသော မိန်းမချော မိန်းမလှကလေးတစ်ဦးသည်ရှိလေ၏။ မောင်ရွှေချိုအမည်ရှိသော နွားကျောင်းသားကလေးတစ်ဦးနှင့် ကလေးတို့ဘဝ ချစ်ကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်၍ မကြာမီလက်ထပ်ရတော့မည်ဖြစ်လေသည်။ တစ်နေ့သ၌ မခင်ပြုံးနှင့် မောင်ရွှေချိုတို့နှစ်ဦးသည် တောထဲသို့ အပျင်းပြေထွက်ကြရာတွင် “ရဲတိုက်ကြီးအနီးသို့ မကပ်မိအောင် သတိထားပါ မခင်ပြုံးရေ” ဟု မောင်ရွှေချိုက ပြောလေ၏။ ညနေချိန်သည် သာယာလှပပေ၏။ ဝင်စပြုနေသော နေမင်း၏ နောက်ဆုံးသောရောင်ခြည်တို့သည် စိမ်းစိုသော တောချုံပိတ်ပေါင်းတို့အတက်၌ မားမားမတ်မတ်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးတို့၏အကြားတွင် ထွန်းလင်းတောက်ပလျက် ရှိ၏။ ချိုးနီကလေးတို့သည် ထနောင်းပင်များထက်မှ လွမ်းဆွတ်ကြည်နူးဖွယ် သီဆိုလျက်ရှိကြကုန်၏။

မခင်ပြုံးနှင့် မောင်ရွှေချိုတို့သည် နေမင်းကိုမျှော်ကြည့်ရင်းထိုင်ကြလေ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် အကြောင်းမသိရဘဲလျက် အလိုလိုဝမ်းနည်းလွမ်းဆွတ်မိကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်သက်ပန်လုံး ကွေကွဲသွားရမည်ကဲ့သို့ ထင်ယောင်မိကြ၏။ မိမိတို့ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ခရီးဝေးလှပြီဖြစ်၍ ပြန်ဖို့ရန်လမ်းကိုကြည့်သောအခါ လမ်းစကိုမတွေ့ရတော့ချေ။ တောအလယ်တွင် လမ်းမှားနေသည်ကို သိရလေ၏။

နေမင်းသည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ဝင်လျက်ရှိ၏။ ထက်ဝက်မျှသောနေစက်ဝိုင်းသည် တောင်စွယ်တွင်ကွယ်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအခါ မောင်ရွှေချိုသည် ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်မိရာ ရဲတိုက်ကြီး၏ တံတိုင်းဟောင်းကြီးများအရိပ်တွင် အမှတ်မဲ့ခိုဝင်မိသည်ကိုသိရ၍ ကြောက်လန့်တကြား ကြက်သီးထမိ၏။ မျက်နှာသည်လည်း ဖျော့တော့သွား၍ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခိုက်လာလေ၏။ မခင်ပြုံးကား သီချင်းဆိုလျက်ရှိ၏။

“ရွှေချိုးရယ်ကူ
ပူပုံကဲ့တနဲ့
ကံခေသူ ချိုးဖြူမကို
တမ်းတကြေကွဲ”

ထို့နောက် သီချင်းသည် ရုတ်တရက်ရပ်သွား၍ မောင်ရွှေချိုက အကြောင်းကိုသိလိုသောကြောင့် လှည့်ကြည့်သောအခါ မိမိ၏ချစ်သူ မခင်ပြုံးမှာ ရွှေပြည်စိုးငှက်ကလေးဘဝသို့ ပြောင်းသွားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သီချင်းသည်လည်း လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ “ရွှေပြည်စိုး-ရွှေပြည်စိုး” ဟူသောငှက်ဖြင့် အဆုံးသတ်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် မီးကျိုးစုကဲ့သို့တောက်လင်းသော မျက်လုံးဖြူကြီးများနှင့် ဇီးကွက်ကြီးတစ်ကောင်သည် မောင်ရွှေချိုတို့နှစ်ဦးကို ရှစ်ပတ်လှည့်ဝိုင်းလျက် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပျံဝဲလေ၏။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်လည်း ဇီးကွက်၊ ဇီးကွက်

ဟု စူးရှစွာအော်မြည်လေ၏။ မောင်ရွှေချိုမှာ မလှုပ်ရှားနိုင်၊ ကျောက်တုံးကြီးပမာ စွဲခိုင်လျက်ရှိလေ၏။ ငိုလည်းမငိုနိုင်၊ စကားလည်းမပြောနိုင်၊ ခြေလက်တို့ကိုလည်း မလှုပ်နိုင်တော့ချေ။ ထိုအခါ နေမင်းလည်း လုံးလုံးပျောက်ကွယ်ပြီဖြစ်၍ ညိုမှိုင်းအုံ့ဆိုင်းသောညအချိန်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ဇီးကွက်ကြီးသည် ချုံတစ်ခုအတွင်းသို့ ပျံဝင်သွား၍ ခဏမျှကြာသောအခါ ဖျော့တော့ပိန်ကြုံသော စုန်းမကြီးသည် ပြူးကြောင်သောမျက်လုံးများနှင့် ချွန်သောမေးစေ့၊ နှာခေါင်းတို့ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

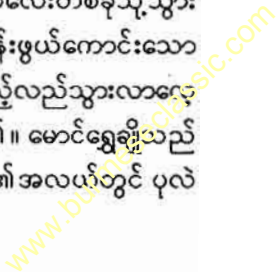
ထို့နောက် စုန်းမကြီးသည် ပါးစပ်မှတတ်တတ်ရွတ်ဆိုလျက် ရွှေပြည်စိုးငှက်ကလေးကို ဖမ်းယူပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။ သနားဖွယ်ကောင်းသော မောင်ရွှေချိုမှာ ငှက်ကလေးအားဖမ်းသွားသည်ကို မြင်ရသော်လည်း မည်သို့မျှမတတ်နိုင်။ စကားလည်းမပြောနိုင်။ မိမိရပ်နေသော နေရာမှလည်း ရွှေ့မသွားနိုင်ဖြစ်ရလေ၏။ ခဏကြာသောအခါ စုန်းမအိုကြီး ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ အသံပြာကြီးနှင့်အောက်ပါသီချင်းကို သီဆိုလေသည်။

‘အကျဉ်းသမား၊ ချုပ်နှောင်ထား
တရားစီရင်၊ မပြီးခင်
ဟိုတွင်နေဦး၊ နေနှင့်ဦး
ဂါထာမန္တရား၊ ကျဉ်းသမား
နှောင်ထားရံကာ၊ ပြီးသောအခါ
သွားပါလေတော့၊ သွားလေတော့’

ထိုအခါမှ မောင်ရွှေချိုမှာ အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်သွား၍ လှုပ်ရှားလေ၏။ မောင်ရွှေချိုသည် စုန်းမအိုကြီးရှေ့တွင် ခူးထောက်လျက် မိမိချစ်သူ မခင်ပြုံးကို ပြန်ပေးပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်တိုးလျှိုးလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း မခင်ပြုံးကို ဘယ်တော့မှတွေ့မြင်ရမည် မဟုတ်ဟု ပြောလျက် စုန်းမအိုကြီးထွက်သွားလေ၏။

မောင်ရွှေချိုမှာ ဆုတောင်းလိုက် ငိုလိုက်၊ ပူဆွေးဝမ်းနည်းလိုက်ဖြစ်နေသော်လည်း မခင်ပြုံးကိုမှ ပြန်၍မရ။ အချည်းနှီးပင်ဖြစ်လေသောကြောင့် “အမယ်မင်း၊ အကြောင်းကံနယ်၊ ဘယ်သို့များဖန်ပါလိမ့်ဦးမည်ဟု” မြည်တမ်းသေး၏။

မောင်ရွှေချိုမှာ မိမိရပ်ရွာသို့လည်း မပြန်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ရွာကလေးတစ်ခုသို့သွားလျက် နွားကျောင်းလျက် အသက်မွေးမြူလေ၏။ မကြာခဏလည်း မုန်းဖွယ်ကောင်းသော ရဲတိုက်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ဝံ့သမျှ ချဉ်းကပ်၍ အနားပတ်လည်တွင် လှည့်လည်သွားလာနေရုံ၏။ သို့နေရာတွင် တစ်ညသောအခါ အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေ၏။ မောင်ရွှေချိုသည် လှပသောခရမ်းရောင်ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုပန်းကလေး၏ အလယ်တွင် ပုလဲ

၁၈၆ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

ကလေးတစ်လုံးရှိ၏။ မောင်ရွှေချိုသည် ထိုပန်းကလေးကိုခုး၍ ရဲတိုက်ကြီးသို့သွားပြီးလျှင် တွေ့ရသမျှသောအရာတို့ကို ၎င်းပန်းကလေးနှင့် တို့ထိသောအခါ အားလုံး စုန်းဖမ်းစားခြင်းမှ လွတ်ကင်းလေ၏။ မောင်ရွှေချိုသည်လည်း မခင်ပြုံးကို ပြန်လည်ရရှိလေ၏။ ဤသို့လျှင် အိပ်မက်မြင်မက်လေသည်။

နံနက်မိုးသောက်၍ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ မောင်ရွှေချိုသည် တောင်ပေါ် တောင်အောက် ချောက်ကြို့ ချောက်ကြားတွင် လှည့်ပတ်၍ ပန်းကလေးကို ရှာဖွေလေ၏။ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၊ နံနက်စောစောချိန်တွင်မှ ခရမ်းရောင်ပန်းကလေးကိုတွေ့ရလေ၏။ ထိုပန်းကလေး၏အလယ်တွင် အဖိုးအတိုင်းမသိထိုက်သော ပုလဲကလေးပမာ လှပလုံးဝိုင်းသောနှင်းပေါက်လေးတစ်ခုရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုသို့သော အကြောင်းခြင်းရာကို သိရသောအခါ မောင်ရွှေချိုသည် များစွာဝမ်းသာပျော်ရွှင်လေ၏။ ရဲတိုက်တံခါးသို့ရောက်၍ ပန်းကလေးနှင့် ထိတို့လိုက်စဉ် တံခါးကြီးပွင့်သွားလေ၏။ မောင်ရွှေချိုသည် ရဲတိုက်ဝင်းကြီးအတွင်းသို့ဝင်၍ ငှက်ကလေးများ တေးဆိုမြည်ကျူးနေသည်ကို နားထောင်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ လှောင်ချိုင့်ပေါင်း ခုနစ်ရာအတွင်းမှ ငှက်ကလေးပေါင်းခုနစ်ရာ တေးဆိုနေ၍ စုန်းမအိုကြီးထိုင်နေသောအခန်းကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ စုန်းမကြီးလည်း မောင်ရွှေချိုကိုမြင်ရသောအခါ ဒေါသအမျက်ကြီးစွာဖြစ်၍ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လေ၏။ သို့ပါသော်လည်း ပန်းပွင့်ကလေး၏တန်ခိုးအစွမ်းကြောင့် မောင်ရွှေချို၏အနီးသို့ နှစ်လံကွာလောက်မျှသာ ချဉ်းကပ်နိုင်လေ၏။ မောင်ရွှေချိုမှာ အနားပတ်လည်တွင် ရှာဖွေကြည့်ရှုပါသော်လည်း ရွှေပြည်စိုးငှက်ကလေးများစွာရှိသောကြောင့် မိမိချစ်သူ မခင်ပြုံးကို မသိအောင်ဖြစ်ရလေ၏။ မည်သို့သိအောင်ပြုရပါမည်နည်းဟု တွေးတောကြံစည်နေစဉ်တွင် စုန်းမအိုကြီးသည် လှောင်ချိုင့်တစ်ခုကိုဖြုတ်၍ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို လွှတ်နေသည်ကိုမြင်ရလေ၏။ မောင်ရွှေချိုလည်း ပြေး၍ လှောင်ချိုင့်ကလေးကို ပန်းပွင့်ကလေးနှင့် ထိလိုက်သောအခါ မခင်ပြုံးမှာ လူပြန်ဖြစ်လာလေ၏။ မောင်ရွှေချိုသည် ပြေး၍ ဖက်လျက် ရှေးအခါ တောတွင်းသို့မိမိတို့နှစ်ဦးထွက်လာစဉ်ကကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်လာလေ၏။

ထို့နောက် မောင်ရွှေချိုသည် အားလုံးသောလှောင်ချိုင့်တို့ကို ပန်းပွင့်ကလေးနှင့်တို့လေသောကြောင့် ငှက်ကလေးအားလုံး လူပြန်ဖြစ်လာကြလေ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦးသည်လည်း နေရပ်သို့ပြန်၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေထိုင်ကြလေသတည်း။

ရွှေလှေကား

ရှေးရှေးတုန်းက ဆင်းရဲသားလင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ သားသမီးလိုချင်လို့ ဆုတောင်းနေကြသတဲ့။ သူတို့နေတဲ့ တဲကလေးမှာ နောက်ဖေးဘက် ပြတင်းပေါက်ကလေးရှိ ကယ်။ အဲဒီပြတင်းပေါက်က ကြည့်လိုက်ရင် အုတ်ထရံကြီး ကာထားတဲ့ ဥယျာဉ်တစ်ခုကို မြင်ရသတဲ့။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးဆန်းကြယ်တဲ့ ပန်းတွေ အသီးတွေ သစ်ဥ သစ်ဖုတွေ ရှိ သတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဥယျာဉ်ဟာ စုန်းမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဥယျာဉ်မို့ ဘယ်သူမှမသွားရဲ မလာရဲကြဘူးတဲ့။ စုန်းမကြီးကိုလေ လူတိုင်းက ကြောက်တယ်ဆိုပဲ။

တစ်နေ့တော့ ဆင်းရဲသားရဲ့ မိန်းမကလေး နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်ကနေပြီး ဥယျာဉ် ထဲမှာ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ မုန်လာပင်တွေကို ကြည့်နေသတဲ့။ မုန်လာပင်တွေက ထွားထွားကျိုင်း ကျိုင်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ စားချင်လာတာပေါ့။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အဲဒီမုန်လာပင်တွေကိုပဲ အဝေးကနေ မျှော်ကြည့်ရင်းနဲ့ မကျန်းမမာဖြစ်လာလေရောတဲ့။

ဒီတော့ သူ့ယောက်ျားကလည်း စိုးရိမ်လာတာပေါ့။ ဒါနဲ့ “ရှင်မ..ဘာဖြစ်လို့ တမိိုင် မှိုင် တတွေတွေဖြစ်ပြီး မမာမကျန်း ဖြစ်ရတာလဲ” လို့ မေးသတဲ့။

“မောင်ရယ်၊ ဟိုဘက်ဥယျာဉ်ထဲက မုန်လာဥတွေကို မစားရရင် ကျွန်မတော့ သေရပါ လိမ့်မယ်” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

ဒီလိုကြားရတော့ သူ့ယောက်ျားလည်း ပိုပြီးစိုးရိမ်လာတာပေါ့။ သူက သူ့မိန်းမကို အင်မတန်ချစ်တယ်ဆိုကိုး။ ဒီတော့ “ဟယ်..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မုန်လာဥတွေကိုတော့ ရအောင်ယူရ မှာပဲ၊ သူဖျားတာ နာတာတော့ မကြည့်နိုင်ပါဘူး” လို့ စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်မိသတဲ့။

အဲဒီညမှာပဲ ဆင်းရဲသားလည်းလေ စုန်းမကြီးရဲ့ ဝင်းထရုံကို တွယ်တက်ပြီး ဥယျာဉ် ထဲက မုန်လာဥတွေ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက် နုတ်ယူလာသတဲ့။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့မိန်းမ ကိုပေးတာပေါ့။ သူ့မိန်းမကလည်း မုန်လာဥတွေကို သုပ်ပြီးတော့ မြိန်ရေယှက်ရေစားသတဲ့။

မုန်လာဥသုပ်ကို သူ့မိန်းမက ဘယ်လောက်ကြိုက်သလဲဆိုရင်လေ နောက်တစ်နေ့ ကျတော့လည်း ထပ်ပြီး စားချင်တဲ့စိတ်ပေါ်လာပြန်ရောတဲ့။ ဒီတော့ သူ့ယောက်ျားကလည်း ညကျရင် မုန်လာဥခိုးပေးပါဦးမယ်လို့ ကတိပေးရသတဲ့။

ညကျတော့ ဆင်းရဲသားလည်း စုန်းမကြီးရဲ့ ဝင်းထရုံကိုတွယ်တက်ပြန်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ အရင်တစ်ခါလို မဟန်ဘူးတဲ့လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဥယျာဉ် ထဲမှာ စုန်းမကြီးက သူ့ခိုးဖမ်းမယ်ဆိုပြီး တိတ်တိတ်ကလေး စောင့်နေသတဲ့ကွယ်။ ဆင်းရဲသား ဟာ စုန်းမကြီးကိုလည်းမြင်ရော လန့်သွားတာပေါ့။ မျက်လုံးကိုပြူးသွားတာပဲတဲ့။ စုန်းမကြီး လည်း “သယ် ငါ့မုန်လာကိုခိုးတဲ့ သူ့ခိုးသား လာခဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ သိရော့မယ်” လို့မျက်မှောင် ကြီးကုတ်ပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ ဆင်းရဲသားက တောင်းပန်ရတာပေါ့ “ကျွန်တော့်ကို ချမ်းသာပေးပါ ကဝေ မကြီးရယ်။ ကျွန်တော် ခိုးချင်လို့ခိုးရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမက မစားရရင် သေရပါ တော့မယ်” လို့ တောင်းပန်ရှာသတဲ့။

ဒီတော့ စုန်းမကြီးက ပြောသတဲ့။ “ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကို ကတိတစ်ခုပေးရ မယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ မင်းတို့မှာ ကလေးမွေးရင် ငါ့ကို ပေးရမယ်။ မင်းတို့ကလေးကို ငါ့ကလေးအရင်းလို ကျွေးမွေးပြုစုမယ်။ အဲဒီကတိကိုပေးရင် မုန်လာတွေရှိသမျှ ယူတော့” လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ဆင်းရဲသားဟာလည်း ဘေးကင်းရန်ကင်းနဲ့ အိမ်ကိုပြန်ချင်ရှာတော့ ပေးပါမယ်လို့ ကတိပြုလိုက်ရသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ နောက်သမီးကလေး မွေးလာတော့ စုန်းမကြီး ကို ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ စုန်းမကြီးက သမီးကလေးကို ရာပွန်ဇယ်လို့ ခေါ်သတဲ့။

ရာပွန်ဇယ်ကလေးဟာလေ မာလည်းမာ လှလည်းလှပြီး ကြီးပြင်းလာလိုက်တာ ၁၂

နှစ်အရွယ်ရောက်တော့ စုန်းမကြီးက ပျောက်သွားမှာစိုးတာနဲ့ တောကြီးထဲမှာ မျှော်စင်ကြီးတစ်ခု ဆောက်ပြီး ရာပွန်ဇယ်ကလေးကို တစ်ယောက်တည်းတင်ထားသတဲ့။ တံခါးပေါက်လည်း မရှိဘူးတဲ့။ မျှော်စင်ထိပ်မှာ ပြတင်းပေါက်ကလေးတစ်ခုသာရှိသတဲ့။ မျှော်စင်ပေါ်ကိုလေ စုန်းမကြီးကလွဲရင် ဘယ်သူမှမတက်နိုင်ဘူးတဲ့။ စုန်းမကြီးကတော့ မျှော်စင်အောက်က ရပ်ပြီး “ရာပွန်ဇယ်၊ ရာပွန်ဇယ် ... ရွှေလှေကားလေးချပါကွယ်” လို့ဆိုလိုက်ရင် ရာပွန်ဇယ်ကလေး သူ့ဆံပင်ကလေးကိုဖြည့်ပြီး ပြတင်းပေါက်က ချလိုက်သတဲ့။ သူ့ဆံပင်ကလည်း ရွှေချည်ကလေးတွေလို ဝါဝင်းပြီး ရှည်လဲရှည်တယ်ဆိုပဲ။ ဒီတော့ စုန်းမကြီးက ဆံပင်ကိုဆွဲပြီး မျှော်စင်ပေါ် တက်သွားသတဲ့။

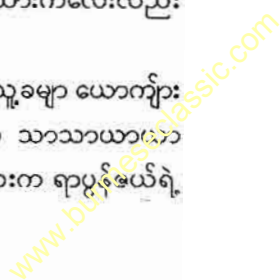
အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ၂ နှစ်လောက်ရှိတော့ မင်းသားကလေး တစ်ပါးဟာ မြင်းစီးပြီး တောလည်လာရင်း မျှော်စင်ကြီးကို မြင်မိသတဲ့။ သူ့မြင်းကိုရပ်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့ သီချင်းဆိုပုံကို ကြားရတယ်ဆိုပဲ။

ရာပွန်ဇယ်ကလေးက တစ်ယောက်တည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ သီချင်းဆိုနေတာပေါ့ကွယ်။ ဒီတော့ မင်းသားကလေးက သီချင်းဆိုသူကို တွေ့ချင်မြင်ချင်တာပေါ့လေ။ မျှော်စင်ပေါ်ကိုတက်ဖို့ လှေကားလည်းမရှိ။ တံခါးပေါက်လည်း မမြင်ရ။ အခက်ကျနေတော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူလည်း ပြန်သွားသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သီချင်းသံကလေးကို အမြဲပဲ ကြားယောင်နေတာနဲ့ မင်းသားကလေးဟာ အဲဒီတောထဲကို ခဏခဏ လာပြန်သတဲ့။ သီချင်းသံကလေးကိုလည်း ခဏခဏ နားထောင်ပြန်သတဲ့။ တစ်နေ့တော့ သစ်ပင်ကွယ်က အဲဒီလိုနားထောင်နေတုန်း စုန်းမကြီးက မျှော်စင်အောက်ကိုဝင်ပြီး “ရာပွန်ဇယ် ရာပွန်ဇယ်၊ ရွှေလှေကားလေး ချပါကွယ်” လို့ဆိုလိုက်တာကို ကြားရသတဲ့။ ရွှေဆံပင်ကလေးတွေလည်း မျှော်စင်ပေါ်က တန်းလန်းကလေးကျလာတာပေါ့။ စုန်းမကြီးလည်း ဆံပင်ကိုတွယ်ပြီး မျှော်စင်ပေါ်ကိုတက်သွားရောတဲ့။

“ဒီမျှော်စင်ပေါ်ကို ဒီလှေကားနဲ့တက်လို့ရတယ်ဆိုရင် ငါလည်းတက်မှာပေါ့။ နက်ဖြန်ခါ ငါစမ်းကြည့်မယ်” လို့တွေးပြီး ပြန်သွားသတဲ့..”

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မင်းသားကလေးလည်း လွမ်းလွမ်းရှိတာနဲ့ တောထဲကိုလာပြီး မျှော်စင်ကြီးအောက်က “ရာပွန်ဇယ်၊ ရာပွန်ဇယ် ... ရွှေလှေကားလေး ချပါကွယ်” လို့ဆိုလိုက်သတဲ့။ ရွှေလှေကားလည်း တန်းလန်းကလေး ကျလာသတဲ့။ မင်းသားကလေးလည်း တက်သွားသတဲ့။

အပေါ်ရောက်တော့ ရာပွန်ဇယ်ကလေးက လန့်ပြီးအော်တာပေါ့။ သူ့ခမျာ ယောက်ျားဆိုရင် တစ်ယောက်မှမမြင်ဘူးရှာပဲကိုး။ ဒါပေမယ့် မင်းသားကလေးက သာသာယာယာ ကားပြောလေတော့ အကြောက်ပြေသွားသတဲ့။ ဒီတော့မှ မင်းသားကလေးက ရာပွန်ဇယ်ရဲ့

သီချင်းသံကြားကတည်းက စိတ်မပျော်တဲ့အကြောင်း၊ အခုမှပဲ ရာပွန်ဇယ်ကို မြင်ရလို့ စိတ်ပျော်ရတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြသတဲ့။

ရာပွန်ဇယ်လည်း ကြာလေ အကြောက်ပြေလေ ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွယ်။ မင်းသားကလေးက သဘောလည်းကောင်း၊ လှလည်း လှပတာကိုး။ ဒီတော့ မင်းသားကလေးကလည်း ရာပွန်ဇယ်ကို သူတို့တိုင်းပြည်ကိုလိုက်ပြီး သူနဲ့ လက်ထပ်မလားလို့ မေးသတဲ့။ ရာပွန်ဇယ်ကလည်း စုန်းမကြီးနဲ့နေရမယ့်အစား မင်းသားကလေးနဲ့ လက်ထပ်ရတာက ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး သဘောတူလိုက်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် မျှော်စင်ကြီးပေါ်က ဘယ်လိုဆင်းရမယ်ဆိုတာကို မသိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် မင်းသားကလေးကို ပြောသတဲ့။ “အရှင်မင်းသားလေး၊ နောက်တစ်ခါလာရင် ပိုးချည်တစ်ခင်လောက် ယူခဲ့ပါ။ ပိုးချည်ကို လှေကားရက်ပြီး ကျွန်မတို့ အတူဆင်းကြတာပေါ့”လို့ မှာသတဲ့။ နောက်ပြီးတော့လည်း မင်းသားကလေးကို မိုးချုပ်မှ သူ့ဆီကိုလာပါလို့မှာလိုက်သေးသတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နေ့ခင်းမှာ စုန်းမကြီးက လာသကိုး။

တစ်နေ့တော့ ရာပွန်ဇယ်ကလေးက ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့ စုန်းမကြီးကို သွားပြောမိသတဲ့။ “အမေရယ်၊ အမေတက်လာတာက သိပ်ကြာတာပဲ။ မင်းသားကလေးဖြင့် ခဏကလေးနဲ့ ရောက်လာတာပဲ”လို့ ပြောမိသတဲ့။

ဒီတော့ စုန်းမကြီးက စိတ်ဆိုးတာပေါ့။ “ဟင်..အမိုက်မ၊ နင်ပြောတာ အမှန်ပဲလား။ ငါကတော့ နင့်ကို တစ်ယောက်တည်းထားရတယ်လို့မှတ်တယ်။ နင်ကတော့ ငါ့ကို လှည့်စားတာပေါ့...လေ”လို့ဆိုပြီး ရာပွန်ဇယ်ရဲ့ဆံထုံးကလေးကို အတင်းဆွဲတာပဲတဲ့။ နောက်ပြီး ရိုက်သတဲ့။ နောက်ပြီး ကတ်ကြေးနဲ့ ဆံပင်ကိုဖြတ်ပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ ပစ်ချထားလိုက်သတဲ့။ နောက်ပြီး ရာပွန်ဇယ်ကလေးကို အတင်းပဲ တောထဲဆွဲခေါ်သွားပြီး တောနက်ကြီးထဲမှာ သေပေတော့ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့သတဲ့။

မိုးချုပ်တဲ့အခါကျတော့ မင်းသားကလေးရောက်လာတာပေါ့။ အောက်ကနေပြီး “ရာပွန်ဇယ် ရာပွန်ဇယ်၊ ရွှေလှေကားလေး ချပါကွယ်”လို့ ဆိုလိုက်တော့ စုန်းမကြီးက ရွှေဆံပင်ကလေးတွေကို တန်းလန်းချလိုက်သတဲ့။ မင်းသားကလေးလည်း ခါတိုင်းလိုမှတ်ပြီး တက်သွားတာပေါ့။ အပေါ်ရောက်ခါမှ ရာပွန်ဇယ်ကိုမတွေ့ရဘဲ ရှူးရှူးရှဲရှဲနဲ့ စိတ်ဆိုးနေတဲ့ စုန်းမကြီးကို သွားတွေ့ရဆိုပဲ။

“အလို မောင်ရင်၊ မင်း သာလိကာမလေးဆီကိုလာလည်တာပေါ့လေ။ မရှိတော့ဘူး။ မင်း သာလိကာကို ကြောင်ခုပ်သွားပြီ။ အဲဒီကြောင်က မင့်မျက်စိနစ်လုံးကိုလည်း ခြစ်သုတ်မလို့တဲ့”လို့ စုန်းမကြီးက ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ပြောသတဲ့။

မင်းသားကလေးလည်း စုန်းမကြီးပြောတာကို ကြားတော့ ရူးသလိုလိုဖြစ်ပြီး မျှော်စင်

ပေါ်က ခုန်ချလိုက်တာ ဆူးချုံထဲကျပြီး ဆူးတွေငြိတာနဲ့ မျက်လုံးတွေကန်းသွားရှာ ရောတဲ့။ အဲဒါနဲ့ မင်းသားကလေးဟာ ဟိုစမ်းစမ်း၊ ဒီစမ်းစမ်းပေါ့လေ။ တွေ့ရာသစ်သီး သစ်ဥတွေကို စားပြီး တင့်တို တယိုယိုနဲ့ သွားလိုက်တာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာတော့ ကန္တာရကြီးတစ်ခုထဲ ကိုရောက်သွားသတဲ့။ အဲဒီကန္တာရထဲမှာ ရာပွန်ဇယ်ကလည်း သားကလေးတစ်ယောက်၊ သမီးကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး ရှာဖွေစားသောက်နေကြသတဲ့။ အဲ မင်းသားကလေးကလည်း လူသံကိုကြားတာနဲ့ အသံကြားရာဘက်ကို လျှောက်သွားတော့ ရာပွန်ဇယ်က မြင်တာပေါ့။ မြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့မင်းသားကလေးမှန်းသိတာနဲ့ ပြေးဖက်ပြီးငိုရှာသတဲ့။ ငိုတော့ သူ့ မျက် ဂျည်ပေါက်တွေက မင်းသားကလေးမျက်စိထဲ ဝင်တာပေါ့။ အဲဒီလိုလည်းဝင်ရော မင်းသားကလေးရဲ့ မျက်စိတွေလည်း ပြန်ကောင်းလာသတဲ့။ ဒီတော့မှ မင်းသားကလေးက ရာပွန်ဇယ် ရယ် သူ့သားသမီး နှစ်ယောက်ရယ်ကိုခေါ်ပြီး သူတို့တိုင်းပြည်မှာ ပြန်နေကြတယ်တဲ့။ စုန်းမကြီးကတော့ ဘာဖြစ်သွားတယ်မသိကြပါဘူးတဲ့။ ■

နတ်သမီးဆယ်ယောက်

ရှေးသရောအခါက အယ်လစာဟုခေါ်သော ချစ်စရာကောင်းသည့် သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်ရှိလေသည်။ သူ့အဖေနှင့် အမေသည် အလုပ်ကိုကြိုးစားလုပ်သဖြင့် ချမ်းသာလာ ကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် အယ်လစာကို အလွန်ချစ်သောကြောင့် အလုပ်လုပ်ရန် မခိုင်းကြ။ တစ်ချိန်လုံးသာလျှင် ကစားနေစေလေသည်။ ထို့ကြောင့် အယ်လစာကြီးလာသော အခါ ဘာမျှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ဖြစ်ရသည်။ သူသည် ပေါင်မုန့်လည်း မဖုတ်တတ်။ တံမြက်စည်းလည်း မလှည်းတတ်။ အပ်လည်းမချုပ်တတ်။ သူသည် ရယ်ရုံမောရုံ သီချင်း ဆိုရုံသာ တတ်သည်။ သို့သော်လည်း အလွန်မျက်နှာချို၍ ပျော်ရွှင်တတ်သောကြောင့် သူ့ကို လူတိုင်းချစ်လေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အယ်လစာသည် လက်ထပ်၍ အိမ်နှင့်ယားနှင့် ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါကျမှ အယ်လစာအတွက် ဒုက္ခတွေ့ရောက်လာကြသည်။ အိမ်တွင်း၌ လုပ်

စရာ ကိုင်စရာ များစွာရှိသည်။ အယ်လစာမှာလည်း ဘာကိုမျှမလုပ်တတ်။ ရှေးကတစ်ခါမျှ အလုပ်မလုပ်ခဲ့ဘူးသောကြောင့် လုပ်မည်ကြံလျှင်ပင် မောလာသည်။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း မွန်းမတည့်သေးခင်ပင် သူမောလေတော့သည်။ အစေခံမကလေးသည် အယ်လစာထံသို့လာ၍ “သည်ဟာကို ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဟိုဟာကို ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ” ဟုမေးသောအခါ “မသိဘူး” ဟုသာ အယ်လစာက ပြန်ပြောလေသည်။ ထိုအခါ အစေခံမကလေးကလည်း မသိဟန်ဆောင်လေတော့သည်။ သူ့သခင်မ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်နေလျှင် သူလည်း ထိုင်နေလေတော့သည်။

အယ်လစာ၏ ယောက်ျားမှာလည်း များစွာစိတ်ညစ်လေသည်။ အစားအစာကို အချိန်မှန်လည်း မစားရ။ စားရသမျှမှာလည်း မကောင်း။ အိမ်တစ်ခုလုံး ပစ္စုလက္ခတ်ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဝမ်းနည်းသည်။ သူ ဝမ်းနည်း၍ အယ်လစာသည် ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။ အယ်လစာမှာ အစစ အရာရာကို ကောင်းစွာလုပ်ထားချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခမျာမှာ ဘာမျှ မလုပ်တတ်။

တစ်နေ့သောအခါ အယ်လစာ၏ယောက်ျားသည် စိတ်ဆိုး၍ အိမ်မှထွက်သွားသည်။ ထွက်သွားခါနီး သူက “မင်း တစ်နေ့လုံး လက်ကလေးပိုက်ပြီး ထိုင်နေတာတောင် အိမ်တစ်ခုလုံး ပစ္စုလက္ခတ်ဖြစ်နေတာကို ဘာအံ့ဩစရာရှိသလဲ” ဟု ပြောသွားလေသည်။

အယ်လစာမှာ ငို၍ကျန်ရစ်သည်။ သူသည် သူ့ယောက်ျား စိတ်မချမ်းသာသည်ကို မကြည့်ချင်။ အိမ်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ထားချင်သည်။ ထို့ကြောင့် “ငါ အလုပ်လုပ်တတ်ချင်ပါတိတော့။ ငါ့မှာ နတ်သမီးလေး ဆယ်ယောက်လောက်များ ရှိလျှင် အိမ်ကို ကောင်းကောင်းထားနိုင်မှာပဲ” လို့ တောင့်တလေသည်။

ဤသို့ တောင့်တလိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးကို အဝတ်ဖြူကြီးခြုံထားသော လူဖြူကြီးတစ်ယောက် သူ့ရှေ့တွင်ပေါ်လာ၍ အယ်လစာကိုပြုံးကြည့်ပြီးလျှင် “ချစ်သမီး ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေသလဲ” ဟုမေးလေသည်။

ထိုအခါ အယ်လစာက ဤသို့ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်မသည် အိမ်မှုကိစ္စကို ဘာမှ မလုပ်တတ်လို့ ငိုနေပါသည်။ ကျွန်မ ပေါင်မှန့်လည်း မဖုတ်တတ်ပါ။ တံမြက်စည်းလည်း မလှဲတတ်ပါ။ အပ်လည်းမချုပ်တတ်ပါ။ ငယ်ငယ်က ဘာကိုမျှ မသင်ခဲ့ဘူးပါ။ ထို့ကြောင့် ယခု ကျွန်မ ဘာကိုမျှ မလုပ်တတ်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မမှာ နတ်သမီးကလေးတွေသာ ရှိနေလျှင် အလွန်ကောင်းပါမည်”

ထိုအခါ လူဖြူကြီးက “ချစ်သမီး၊ နတ်သမီးကလေးတွေကို ရစေမည်” ဆို၍ ခြံထားသော အဝတ်ဖြူကြီးကို ခါလိုက်သောအခါ ကြည့်ပါဦး နတ်သမီးကလေး ဆယ်ယောက်

ထွက်လာပါသည်။

“ချစ်သမီး၊ ဤနတ်သမီးကလေးများကို ခိုင်းစေလော့။ သူတို့ အလွန်လိမ္မာပါသည်။ စကားကို နားထောင်ပါသည်။ ခိုင်းသမျှကို ကောင်းကောင်းလုပ်ပေးပါလိမ့်မည်။ သို့သော် လည်း သူတို့ကို အိမ်နီးနားချင်းတွေ ဝိုင်းပြီးကြည့်နေမှာ စိုးရသည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်သမီး ရဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေထဲမှာ ဝှက်ထားခဲ့မည်။ ပေးစမ်း”ဟု လူဖြူကြီးက လက်တောင်းသည်။ အယ်လစာသည် လက်ချောင်းကလေးများကို ဆန့်ပေးလိုက်သည်။

လူဖြူကြီးသည် လက်ချောင်းကလေးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုတို့၍ နာမည်များကို ခေါ်လေသည်။ “လက်မ၊ လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်၊ လက်သူကြွယ်၊ လက်သန်း။” ထိုသို့ နာမည်များကို ခေါ်သောအခါ နတ်သမီးကလေးများသည် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ လက်ချောင်း တိုင်းအတွက် နတ်သမီးကလေးတစ်ယောက်စီ ရှိလေသည်။

“ကဲ ပုန်းကြတော့”ဟု လူဖြူကြီးက ပြောလိုက်သောအခါ နတ်သမီးကလေး ဆယ် ယောက်သည် အယ်လစာ၏ ဒူးပေါ်ကို ခုန်တက်ကြသည်။ ဒူးကမှတစ်ဖန် လက်ဝါးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကြသည်။ လက်ဖဝါးကမှတစ်ဖန် ကြည့်ပါဦး လက်ချောင်းကလေးများထဲသို့ ဝင်၍ ပုန်းကြသည်။ ထို့နောက် လူဖြူကြီးပျောက်သွားလေသည်။

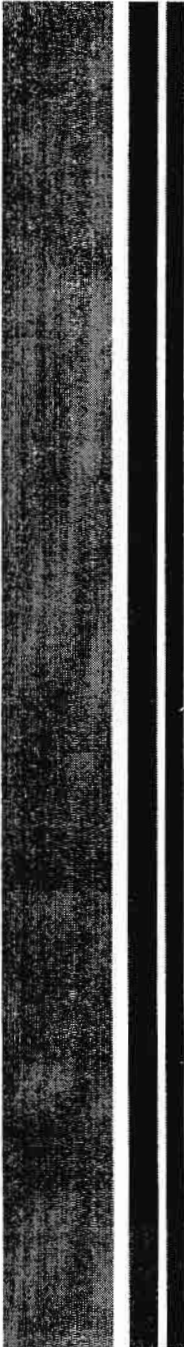
အယ်လစာလည်း လက်ချောင်းကလေးများကို စိုက်ကြည့်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ ထို ခဏ၌ လက်ချောင်းကလေးများသည် လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။ လက်ချောင်းများထဲရှိ ပုန်းနေ သော နတ်သမီးကလေးများသည် အလကားမနေတတ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့လှုပ်ရှားကြလေ သည်။ ထိုအခါ အယ်လစာလည်း လှုပ်ရှားလာ၍ ထိုင်ရာမှခုန်ထသည်။ ပေါင်မုန့်လုပ်သော စားပွဲသို့ ပြေးသည်။ ပေါင်မုန့်လုပ်သောပျဉ်ကို ကိုင်သည်။ ထိုအခါ နတ်သမီးကလေးများ အလုပ်လုပ်စပြုလေသည်။ သူတို့သည် ဂျုံမှုန့်ကိုချင်သည်။ ရေနင့်နယ်သည်။ ပေါင်မုန့်လုပ် သည်။ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းတွင် အားလုံးလုပ်သည်။ လုပ်ပြီးသောအခါ ပေါင်မုန့်မှာ အလွန် ကောင်းသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် နတ်သမီးလက်ချောင်းကလေးများသည် တံမြက် စည်းကိုကိုင်၍ တစ်ခဏအတွင်းတွင် အိမ်ကို လှဲလိုက်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့လုံး အယ်လစာသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခုလုပ်ရာ နတ်သမီးဆယ်ယောက်လည်း ဝိုင်း၍လုပ်ပေးလေ သည်။

သခင်မ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ အစေခံလည်း အလုပ်လုပ်ရလေ တော့သည်။ ထိုမျှမကသေး။ အစစအရာရာကို လှလှပပ နေရာတကျ လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူလည်း ကောင်းကောင်းလုပ်ရလေတော့သည်။ ခဏမျှကြာသောအခါ အိမ်မှုကိစ္စမှာ ကောင်းစွာဖြစ်လာ၍ အယ်လစာသည် ရယ်နိုင် မောနိုင် သီချင်းဆိုနိုင်လာပြန်

မလတော့သည်။

ထိုအခါမှစ၍ ထိုအိမ်၌ စိတ်မချမ်းသာခြင်း မရှိတော့ချေ။ အယ်လစာ၏ ယောက်ျား
သည် အယ်လစာအတွက် များစွာဂုဏ်ယူ၍ လူတိုင်းကို ဤသို့ပြောလေသည်။ “ငါ့အဘွား
လည်း အလုပ်အလွန် ကောင်းပါသည်။ ငါ့အမိလည်း အလုပ်အလွန်ကောင်းပါသည်။ သို့
သော်လည်း ငါ့မိန်းမတော့ မမိနိုင်ကြပါ။ သူ့မှာ အစေခံမတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပါသည်။
သို့သော်လည်း သူ့လုပ်ထားသောအလုပ်ကို မြင်ရလျှင် သူ့မှာလက်ချောင်းကလေးတွေ ရှိသ
လောက် အစေခံတွေ ရှိသည်ဟု ထင်ရလိမ့်မည်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ အယ်လစာသည် ရယ်လေသည်။ သို့သော်လည်း
ကြောင်းမျိုးစုံကိုကား ဘယ်တော့မျှ ပြောမပြချေ။ ■

မင်းသုဝဏ် သာသာပြန်သည်.
တရုတ်ပုံပြင်များ

မမကံ့ကော်နှင့် မောင်လေးသင်းထုံ

တစ်ခါတုန်းက အဘိုးကြီးလင်မယားတွင် သမီးကလေးတစ်ယောက်နှင့် သားကလေးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သမီးကလေးအမည်မှာ မမကံ့ကော်ဖြစ်၍ သားကလေးအမည်မှာ မောင်လေးသင်းထုံဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးလင်မယားသေလျှင် မမကံ့ကော်နှင့် မောင်လေးသင်းထုံတို့ မောင်နှမမှာ လောကအလယ်တွင် မျက်စိသူငယ်နှင့် ကျန်ခဲ့ကြသည်။

မမကံ့ကော်သည် မောင်လေးသင်းထုံကို လက်ဆွဲ၍ အလုပ်ရှာရန်ထွက်ခဲ့သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် ဝေးစွာသောခရီးကို သွားကြရာလမ်းတွင် လယ်ကွင်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်ခိုက် မောင်လေးသင်းထုံမှာ အာခြောက်၍ ရေငတ်လာသည်။

“မမကံ့ကော်ရယ် မောင်လေး ရေငတ်လိုက်တာ” ဟု သင်းထုံက ပြောသည်။

“စောင့်ပါဦး မောင်လေးရယ်၊ ခဏကြာရင် ရေတွင်းတွေ့ရပါလိမ့်မယ်” ဟု ကံ့ကော်

က ဆိုသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် လျှောက်လာကြပြန်သည်။ နေမြင့်ပြီ။ လေလည်းပူ၍ မြောက်သွေ့သည်။ ခဏကြာသောအခါ ရေပြည့်နေသော နွားခြေရာခွက်တစ်ခုကို တွေ့သည်။

“မမကဲ့ကော်၊ နွားခြေရာခွက်ထဲက ရေကို သောက်ရမလား။”

“မသောက်ပါနဲ့၊ မောင်လေးရယ်၊ နွားကလေး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။”

မောင်လေး သင်းထုံသည် မမစကားကို နားထောင်၍ သူတို့နှစ်ယောက် လျှောက်ကြ ပြန်သည်။ နေလည်း ပို၍မြင့်ပြီ။ လေလည်း ပို၍ပူသည်။ ပို၍သွေ့ခြောက်သည်။ ခဏကြာ သောအခါ ရေပြည့်နေသော မြင်းခြေရာခွက်တစ်ခုကိုတွေ့သည်။

“မမကဲ့ကော် ခြေရာခွက်ထဲက ရေကိုသောက်ရမလား။”

“မသောက်ပါနဲ့၊ မောင်လေးရယ်၊ မြင်းကလေး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။”

မောင်လေးသင်းထုံသည် သက်ပြင်းချ၍ လျှောက်ပြန်သည်။ နေလည်း ပို၍မြင့်လေ ပြီ။ လေလည်း ပို၍ပူသည်။ ပို၍ သွေ့ခြောက်သည်။ ခဏကြာသောအခါ ရေပြည့်နေသော ဆိတ်ခြေရာခွက်တစ်ခုကို တွေ့သည်။

“မမကဲ့ကော်၊ မောင်လေး ရေငတ်လှပါပြီ။ ခြေရာခွက်ထဲက ရေကို သောက်ပါရစေ” ဟု သင်းထုံက ပြောသည်။

“မသောက်ပါနဲ့၊ မောင်လေးရယ်။ ဆိတ်ကလေး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။”

သည်တစ်ခါတွင်ကား မောင်လေး သင်းထုံသည် မမစကားကို ဂရုမစိုက်နိုင်ပြီ။ မြေရာခွက်ထဲက ရေကိုငုံ့၍သောက်လေတော့သည်။ ထိုသို့သောက်လိုက်သော ခဏ၌ပင် သင်းထုံသည် ဆိတ်ကလေးဖြစ်သွားလေသည်။

မမကဲ့ကော်က လှမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်။ မောင်လေးသင်းထုံအစား ဆိတ်ဖြူကလေး မြဲလှလိုက်လာသည်။ မမကဲ့ကော် ငိုလေ၏။ သူ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေခိုက် ဆိတ်ကလေးသည် အနားတွင် ခုန်ပေါက်ကစားလျက်ရှိလေသည်။

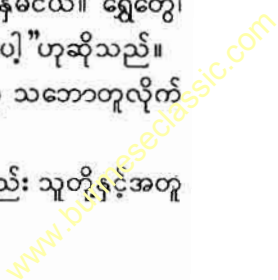
ထိုခဏ၌ ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက် မြင်းစီး၍ရောက်လာသည်။

“ဘာပြုလို့ ငိုနေသလဲ နှမငယ်” ဟု ကုန်သည်က မေးသည်။ မမကဲ့ကော်က အကျိုး အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

ထိုအခါ ကုန်သည်ကဆိုသည်။ “ကျုပ်ကို လက်ထပ်ပါလား နှမငယ်။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ဆင်မှာပေါ့။ ဆိတ်ကလေးကိုလည်း ကျုပ်နဲ့အတူတူ ထားတာပေါ့”ဟုဆိုသည်။

မမကဲ့ကော်သည် အထပ်ထပ်စဉ်းစားပြီး “လက်ထပ်ပါမည်”ဟု သဘောတူလိုက် သည်။

သူတို့လင်မယား ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြသည်။ ဆိတ်ကလေးလည်း သူတို့နှင့်အတူ

နေသည်။ မမကဲ့ကော်နှင့် တစ်ပန်းကန်တည်းက စား၍ တစ်ခွက်တည်းက သောက်လေသည်။
တစ်နေ့သ၌ ကုန်သည်ကြီးသည် ခရီးထွက်သွားရသည်။ ထိုအခါ စုန်းမကြီးတစ်
ယောက် ရုတ်တရက်ရောက်လာသည်။ စုန်းမကြီးသည် အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်ကနေ၍ မြစ်
ဆိပ်သို့ ရေချိုးလိုက်ရန် မမကဲ့ကော်ကို ချောမော့ခေါ်လေသည်။

မမကဲ့ကော်သည် ရေဆိပ်သို့ စုန်းမကြီးနှင့်အတူ လိုက်သွားသည်။ ရောက်လျှင်
စုန်းမကြီးသည် မမကဲ့ကော်ကို ဖမ်းချုပ်၍ လည်ပင်းတွင် ကျောက်တုံးကြီးဆွဲကာ ရေထဲသို့
ပစ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် စုန်းမကြီးသည် မမကဲ့ကော်ယောင်ဆောင်၍ ကုန်သည်ကြီးအိမ်သို့ တက်
သွားသည်။ သူ့ကို စုန်းမကြီးမှန်း မည်သူမျှမသိ။ ကုန်သည်ကြီးပြန်လာသောအခါလည်း
မသိရှာပေ။

ဆိတ်ကလေးကား သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးခေါင်းကလေးကို အောက်ချ၍ ယောင်
တောင်တောင် သွားလာကာ အစားလည်မစား။ ရေလည်း မသောက်နေသည်။ မနက်တစ်ခါ
ညတစ်ခါ ရေဆိပ်သို့သွား၍ ဤသို့လည်း အော်လေ့ရှိသည်။

“မမကဲ့ကော် မောင်လေးခေါ်
ရေပေါ်တက်ခဲ့ပါလားကွယ်”

ဆိတ်ကလေး ဤသို့ ရေဆိပ်သွားကာ အော်သည်ကို စုန်းမကြီးသိသောအခါ၊
သူ့လင်အနားသို့ကပ်၍ ဆိတ်ကလေးကို သတ်ပစ်ရန်ပူဆာလေသည်။

ကုန်သည်ကြီးမှာ ဆိတ်ကလေးကိုချစ်နေပြီဖြစ်၍ မသတ်ရက်ပေ။ သို့သော်လည်း
စုန်းမကြီးက ခဏ ခဏ ချွဲတစ်ခါ၊ ချောတစ်လှည့်နှင့် ပူဆာဖန်များသော်အခါ “အေးကွာ၊
သတ်ချင်လည်း သတ်ပေါ့”ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါ စုန်းမကြီးသည်မီးဖိုကြီးတစ်ခုကိုလုပ်သည်။ ရေနွေးအိုးကြီးတစ်လုံးကို တည်
သည်။ ဓားတစ်လက်ကို ကျောက်တွင်သွေးသည်။

သူ့ကို သတ်တော့မည်ဟု သိသောအခါ ဆိတ်ကလေးသည် သူ့ကိုမွေးစားသော
ကုန်သည်ကြီးအား ဤသို့ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မသေခင်၊ မြစ်ဆိပ်ကိုသွားပြီး ရေတစ်ပေါက်လောက် သောက်ပါရစေ”
ဟု ပြောသည်။ ကုန်သည်ကြီးက “သွားပါ”ဟု အခွင့်ပေးသည်။ ဆိတ်ကလေးသည် မြစ်ဆိပ်
သို့ပြေးသွား၍ ကမ်းပါး၌ရပ်ပြီးလျှင် သနားစဖွယ် ဤသို့ အော်လေသည်။

“မမကဲ့ကော်၊ မောင်လေးခေါ်၊
ရေပေါ်တက်ခဲ့ပါလားကွယ်။”

မီးလျှံကတက်၊ ရေကပွက်
 ကျွက်ကျွက်ညံလို့ ဆူတော့တယ်။
 ဓားရောင်ဖွေးဖွေး၊ ကျောက်မှာသွေး
 မောင်လေး သေရပါတော့မယ်။
 မမကံ့ကော်၊ မောင်လေးခေါ်
 ရေပေါ်တက်ခဲ့ပါလားကွယ်”
 ထိုအခါ မမကံ့ကော်သည် ရေထဲမှနေ၍ ဤသို့အော်ပြောသည်။

“မောင်လေးသင်းထုံ၊ ချစ်မကုန်
 ကျောက်ဆုံဆွဲလို့ မယ်နစ်တယ်။
 မြက်ပင်ကငြို၊ သဲကဖိ
 မချိမဆုံ မယ်ဖြစ်တယ်”

စုန်းမကြီးသည် ဆိတ်ကလေးကို လိုက်၍ရှာသည်။ မတွေ့ရသောအခါ အစေခံတစ်
 ယောက်ကို ခေါ်၍ “ဆိတ်ကို သွားရှာပြီး ငါ့ဆီကိုဆွဲခဲ့”ဟု ခိုင်းသည်။
 အစေခံသည် မြစ်ဆိပ်သို့သွားသောအခါ ဆိတ်ကလေးသည် သနားစဖွယ် ကမ်းစပ်
 ကွင်ပြေးလွှား၍ ဤသို့အော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မမကံ့ကော် မောင်လေးခေါ်
 ရေပေါ်တက်ခဲ့ပါလားကွယ်။
 မီးလျှံကတက်၊ ရေကပွက်
 ကျွက်ကျွက်ညံလို့ ဆူတော့တယ်။
 ဓားရောင်ဖွေးဖွေး၊ ကျောက်မှာသွေး
 မောင်လေး သေရပါတော့မယ်။
 မမကံ့ကော် မောင်လေးခေါ်
 ရေပေါ်တက်ခဲ့ပါလားကွယ်”

မြစ်ထဲမှ အသံကလေးတစ်ခုက ဤသို့ပြန်အော်သည်။
 “မောင်လေးသင်းထုံ၊ ချစ်မကုန်
 ကျောက်ဆုံဆွဲလို့ မယ်နစ်တယ်။
 မြင်ပင်ကငြို၊ သဲကဖိ
 မချိမဆုံ မယ်ဖြစ်တယ်”

ဤသို့ ကြားရသောအခါ အစေခံသည် အိမ်သို့ပြန်ပြေး၍ မြစ်ဆိပ်၌ မိမိကြားခဲ့ရ

၂၀၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

မြင်ခဲ့ရသည်တို့ကို ကုန်သည်ကြီးအား ပြန်ပြောသည်။ ကုန်သည်ကြီးသည် အရပ်သားများကို ခေါ်၍ မြစ်ဆိပ်သို့သွားကာ ပိုက်စိပ်တိုက်လျက် မမကံ့ကော်ကို ဆယ်ယူသည်။ ထို့နောက် လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော ကျောက်ဆုံကိုဖြုတ်၍ ရေစင်ချိုးပေးပြီးလျှင် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဆင်ပေးသည်။ ထိုအခါ မမကံ့ကော်သည် အသက်ပြန်ရှင်လာ၍ ခါတိုင်းထက်ပိုကာ ချောလှ လာလေသည်။ ဆိတ်ကလေးသည် အားရဝမ်းသာဖြစ်၍ သုံးကြိမ်သုံးခါ ကျွမ်းထိုးလိုက်သော အခါ မောင်လေးသင်းထုံပြန်ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ လူအများသည် စုန်းမကြီးကို ဖမ်း၍ မြင်းတစ်စီး၏အမြီးတွင် ချည်နှောင်ကာ လယ်ကွင်းထဲသို့ မြင်းကြီးကို အပြင်းမောင်းထုတ်လိုက်လေသတည်း။ ■

မလျင်နှင့် ဆေးစုတ်တံ

ရှေးသရောအခါက တရုတ်ပြည်ကြီးတွင် မလျင်ဆိုသော သူငယ်တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့ခမျာမှာ မိတဆိုး ဖေတဆိုးကလေးဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသည်။ တောတွင်းထင်းခွေ၍ အသက်မွေးရသည်။ မြစ်တွင် ကျူရုတ်၍ အသက်မွေးရသည်။ မလျင်သည် ဉာဏ်ကောင်းသည်။ ပန်းချီစုတ်ရေးအတတ်ကို တတ်ချင်သည်။ သို့သော် ဆင်းရဲ၍ စုတ်တစ်ချောင်းကိုမျှ မဝယ်နိုင်ရှာပေ။

စုတ်မဝယ်နိုင်သော်လည်း မလျင် စိတ်မလျော့။ တောသို့ ထင်းခွေသွားသောအခါများ၌ ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ ပုံကိုသဲတွင် တုတ်နှင့်ဖြစ်၍ ရေးသည်။ မြစ်သို့ ကျူရုတ်သွားသောအခါများ၌ ငါး၊ လိပ်၊ ပုစွန်တို့၏ ပုံကို ကျောက်ဖျာတွင် လက်ချောင်းရေဆွတ်၍ရေးသည်။ ဤသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရေးဖန်များသော် မလျင်၏ ပန်းချီလက်ရာမှာ အလွန်တိုးတက်လာလေသည်။ သူရေးသော ငှက်ကလေးများသည် တူလွန်း၍ တေးသီချင်းသီဆိုတော့မည်ဟု မှတ်ယူ

ရလေသည်။ သူ့ရေးသော ငါးလေးများသည် တူလွန်း၍ ရေတွင်ကူးတော့မည်ဟု မှတ်ယူရသည်။ တစ်ညသောအခါ မလျင်သည် မောမောပန်းပန်းနှင့် ခေါင်းချလိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ပျော်လျှင်ပင် ဤသို့ အိပ်မက်မက်သည်။ မုတ်ဆိတ်ဖွေးဖွေးနှင့် အဘိုးအိုကြီးတစ်ဦးသည် မလျင်ထံသို့လာ၍ “ရှော့ ငါ့မြေးရေးဖို့ ရွှေစုတ်ကလေး၊ ဆေးစီရင်ထားတဲ့ ဆေးစုတ်တံကလေးမို့ သတိထားပြီး သုံးပေတော့” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အဘိုးအိုကွယ်ပျောက်သွားသည်။ မလျင်လည်း လန့်၍နိုးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လက်ထဲမှာကား ဆေးစုတ်တံကလေးတစ်ချောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မလျင်သည် ငှက်ရုပ်ကလေးတစ်ခုကို ဆေးစုတ်တံနှင့်ရေးသည်။ ပြီးလျှင် ငှက်ကလေးသည် အတောင်ခတ်၍ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်ကာ တေးဆိုပြသည်။ မလျင်သည် ငါးရုပ်ကလေးတစ်ခုကို ဆေးစုတ်တံနှင့်ရေးသည်။ ပြီးလျှင် ငါးကလေးသည် အမြီးကိုရမ်း၍ ရေထဲသို့ခုန်ဆင်းကာ ကူးခတ်ပြသည်။ မလျင်ကား ဝမ်းသာ၍မဆုံးနိုင်တော့ပေ။

သူတို့ရွာသူရွာသားများသည် မလျင်ထံသို့လာ၍ လိုချင်သည့်အရာများကို ရေးခိုင်းသည်။ ထွန်တုံးလိုသူကို ထွန်တုံးရေးပေး၍ ထွန်တုံးရသွားသည်။ ပေါက်ပြား၊ ရေပုံး၊ မီးခွက်စသော ဆင်းရဲသားအသုံးအဆောင်ကို လိုသလိုရေးစေး၍ မရှိသူတို့ရသွားကြသည်။

ထိုသတင်းကို သူ့ဌေးကြီးတစ်ယောက်က ကြားသောအခါ မလျင်ကိုခေါ်၍ သူ့အတွက် ရေးခိုင်းသည်။ မလျင်ကား သူ့ဌေးကြီးများ ဆင်းရဲသားများအပေါ်တွင် ရက်စက်ပုံကို သိ၍ သူတို့အတွက် ရေးမပေးလို။ ထို့ကြောင့် သူ့ဌေးကြီးသည် စိတ်ဆိုး၍ မလျင်ကို နောက်ဖေးစပါးကျီထဲတွင် ပိတ်၍ လှောင်ထားသည်။ ထမင်းလည်း မကျွေးဘဲနေသည်။

ထိုသို့သုံးရက်မျှရှိသောအခါ နှင်းခဲများကျ၍ ရာသီဥတုအလွန်ဆိုးလာသည်။ မလျင်သည် ထမင်းငတ်၍ မသေနိုင်သော်မှ အအေးဒဏ်ပြင်း၍ သေနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဌေးကြီးသည် မလျင်ကိုချောင်းကြည့်သည်။ မလျင်ကား မီးလင်းဖိုတွင် မီးထည့်၍ မီးလှုံကာ မုန့်စားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆေးစုတ်တံသည် မလျင်၏ အလိုကိုဖြည့်လျက်ရှိပေသည်။ သူ့ဌေးကြီးလည်း စိတ်ဆိုးလှ၍ သူ့တပည့်များအား မလျင်ကို သတ်ကာ စုတ်တံကို ယူခဲ့ရမည်ဟု ခိုင်းသည်။ ထိုသူတို့စပါးကျီထဲသို့ရောက်သောအခါ မလျင်သည် လှေကားထောင်၍ ထွက်ပြေးလေပြီ။ သူ့ရေးဆွဲသော လှေကားသည်ပင် တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန်၍ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပျောက်ကွယ်နေပြီကို တွေ့ရသည်။

အပြင်သို့ရောက်သောအခါ မလျင်သည် ထိုရွာ၌နေ၍မဖြစ်တော့ကြောင်းကို သိသဖြင့် မြင်းတစ်စီးပုံကို ရေးဆွဲကာ တက်စီးထွက်ပြေးသည်။ မကြာခင်ပင် သူ့ဌေးအစေခံကဲ့သို့ သူ့ဌေးကြီးနှင့်အတူ မြင်းကိုယ်စီ စီး၍ လက်နက်ဓားလှံများကို ကိုင်ကာ သူ့နောက်သို့လိုက်

လာကြလေ၏။

မလျင်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ပြေးသည်။ မလွတ်နိုင်ပုံပေါ်သောအခါ ဆေးစုတ်တံဖြင့် လေးနှင့်မြားပုံ ရေးဆွဲကာ သူဌေးကြီးကို မြားနှင့်ပစ်သည်။ သူဌေးကြီးသေလေ၏။ သူဌေးကြီး၏ အစေခံတို့လည်း ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးကြသည်။

ထိုအခါ မလျင်သည် မြင်းကိုစိုင်း၍ သွားလေရာ ရက်အတော်ကြာသောအခါ မြို့တစ်မြို့သို့ရောက်သည်။ မလျင်သည် အခြားအလုပ်ကိုလည်း မတတ်သဖြင့် ဈေးထဲတွင်ထိုင်ကာ ပန်းချီဆွဲ၍ အသက်မွေးရသည်။ သို့သော် ငှက်ဆွဲလျှင် အင်္ဂါစုံအောင်မဆွဲ။ နှုတ်သီးချန်၍ ဆွဲသည်။ သို့မဟုတ် အတောင်တစ်ဖက်လျှော့၍ဆွဲသည်။ သို့မှလည်း ထိုငှက်မပျံဘဲနေသည်။ သမင်၊ ဒရယ်စသည်တို့ကို ဆွဲလျှင်လည်း ခြေတစ်ချောင်းချန်၍ ဆွဲသည်။ လက်တစ်ဖက်လျှော့၍ဆွဲသည်။ သို့သော် တစ်နေ့သောအခါတွင်ကား မလျင်သည် မေ့၍ကြီးကြာငှက်တစ်ကောင်ကို အင်္ဂါစုံစွာ ဆွဲမိလေရာ ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကြီးကြာငှက်သည် ကောင်းကင်သို့ပျံတက်သွားလေသည်ကို ထိုဈေးသွား ဈေးလာတို့မြင်ကြသည်။ ထိုသတင်းသည် တစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်သို့ ပျံ့သွားရာမှ ရှင်ဘုရင်နားသို့ရောက်သွားသည်။ ရှင်ဘုရင်လည်း မလျင်ကို နန်းတော်သို့ခေါ်၍ ပန်းချီရေးခိုင်းသည်။ မလျင်ကား ထိုဆင်းရဲသားတို့အပေါ်တွင် မတရားလုပ်လေ့ရှိသော ရှင်ဘုရင်အတွက် ပန်းချီရေးလိုစိတ်မရှိ၊ နဂါးပုံကို ရေးခိုင်းလျှင် ဖားပြုပုံပုံ ရေးပေးသည်။ ကြီးကြာပုံရေးခိုင်းလျှင် လင်းတပုံရေးပေးသည်။ ထိုဖားပြုပုံနှင့် လင်းတတို့ ဖွန်ပစ်သော အညစ်အကြေးတို့သည် နန်းတော်တစ်ခုလုံးတွင် လှိုင်နေတော့သည်။ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် စိတ်ဆိုး၍ မလျင်ထံမှ စုတ်တံကို လုယူပြီးလျှင် မလျင်ကို ထောင်သွင်းအကျဉ်း ဖျထားလိုက်လေသည်။

ရှင်ဘုရင်သည် ဆေးစုတ်တံကိုရသောအခါ လောဘထွက်၍ ရွှေတောင်ကြီးပုံဆွဲသည်။ ရွှေတောင်တစ်လုံးနှင့် မကျေနပ်နိုင်၍ နောက်တစ်လုံးဆွဲပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်လုံး ထပ်ဆွဲပြန်သည်။ ပန်းချီကားပြီးသောအခါ ရွှေတောင်တို့သည် လေးလွန်း၍ ပြိုကျပျက်စီး သွားကြလေသည်။

ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် ရွှေချောင်းများကို ရေးဆွဲပြန်သည်။ ပထမရွှေချောင်းပုံကို ငယ်သည်ထင်၍ ဒုတိယရွှေချောင်းကို ကြီးကြီးဆွဲသည်။ နောက်ထပ်ပို၍ ရှည်ရှည်ကြီးကြီး တစ်ခု ဆွဲပြန်သည်။ ဆွဲပြီးသောအခါ ရွှေချောင်းသည် ငန်းမြေဖြစ်သွား၍ ရှင်ဘုရင်ကို ဖမ်းယူ စားမျိုတော့မည်ဟု ကြိုးစားသည်။ ကံအားလျော်စွာ မင်းချင်းယောက်ျားများ လာရောက်ကယ် ဆယ်သဖြင့် အသက်မသေ နေရရှာလေသည်။

ထိုအခါကျမှ ရှင်ဘုရင်သည် စိတ်ပျက်၍ မလျင်ကို ထောင်မှထုတ်ပြီးလျှင် ချော့မော့ ပြောဆိုလေသည်။ မလျင်ကလည်း ဝမ်းထဲတွင် တိတ်တိတ်အကြံတစ်ခု ပြုထားလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ရှင်ဘုရင်သည် မလျင်ထံသို့လာ၍ စုတ်တံကိုပြန်ပေးပြီးလျှင် ပင်လယ်ပုံဆွဲပေးပါဟုဆိုသည်။ မလျင်သည် ပင်လယ်ပုံကိုဆွဲသည်။ စိမ်းလဲ့ငြိမ်သက်သော ပင်လယ်ကြီးသည်ကား ကျောက်စိမ်းချပ်ပြီးပမာ တောက်ပလျက်ရှိလေသည်။ ထိုအခါ ရှင် ဘုရင်က “ပင်လယ်ထဲတွင် ငါးကလေးများကို ဆွဲပေးပါ” ဟုခိုင်းသည်။ မလျင်က ငါးကလေး များကိုဆွဲသည်။ ပြီးသောအခါ ငါးကလေးများတို့သည် အမြီးကလေးများခတ်၍ တစ်ဖက် ကမ်းဆီသို့ ကူးသွားလေသည်။

ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်က လှေတစ်စင်းဆွဲခိုင်းပြန်သည်။ မလျင်သည် ရွက်လှေတစ်စင်း ဆွဲပေးသည်။ ပြီးသောအခါ ရှင်ဘုရင်သည် သူ့နောက်လိုက်များနှင့် အတူ လှေပေါ်သို့တက် ကြသည်။ လေငြိမ်နေ၍ လှေမရွေ့လျှင် လေပုံဆွဲပေးပါဟု ခိုင်းသည်။ မလျင်က လေပုံဆွဲ သည်။ လေတိုက်သောအခါ လှေရွေ့လာလေသည်။

ဤမျှနှင့် မကျေနပ်နိုင်သော ရှင်ဘုရင်က လေကြမ်းကြမ်းတိုက်ပေးရန် ခိုင်းသောအခါ မလျင်သည် အလွန်ကြမ်းသော လေပြင်းမုန်တိုင်းပုံဆွဲပေးလေရာ ရွက်လှေကလေးသည် လူး ရင်းလှိုမ့်ရင်းနှင့် လှိုင်းလုံးများကြားတွင် မှောက်သွားကာ ရှင်ဘုရင်တို့လူစု ငါးစာ လိပ်စာ ဖြစ်ကြရလေတော့သည်။

ထို့နောက်တွင်ကား မလျင်၏ဆေးစုတ်တံအကြောင်းသည် တရုတ်ပြည်ကြီးတွင် အလွန်ကျော်ကြားလေတော့သည်။ သို့သော် မလျင်တစ်ယောက် ဘယ်ကိုရောက်သွားသည် ကိုကား မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြပေ။

မြွေဖြူမယ်

တစ်ရံရောအခါက ဇီချမ်းနယ် အာမင်းတောင်းမှာ မြွေညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ အစ်မက အသားဖြူလို့ မြွေဖြူမယ်လို့ ခေါ်ကြသတဲ့။ ညီမက အသားနက်လို့ မြွေနက်မလို့ ခေါ်ကြသတဲ့။ သူတို့ညီအစ်မဟာ သူတော်ကောင်းတွေဖြစ်တော့ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်ရအောင် ဆိုပြီး ဟန်ချိုမြို့တော် အနောက်ကန်တော်ကို လာကြသတဲ့။

အနောက်ကန်တော်ကို ရောက်လို့ မကြာခင်ပဲ လူဆိုးတစ်ယောက်က သူတို့ညီအစ်မကိုဖမ်းပြီး မြွေကစားပါလေရောတဲ့။ ကြိမ်လုံးကြီးနဲ့ တို့လိုက်၊ ပုတ်လိုက်၊ ရိုက်လိုက်၊ ခတ်လိုက် လုပ်ပြီး မြွေကစားနေတာကို အရပ်သားတွေက ဝိုင်းကြည့်ကြတာပေါ့လေ။

သူတော်ကောင်း မြွေညီအစ်မမှာလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ လူဆိုးကြီးနို့ဥ်းတဲ့အတိုင်း ကကြရတာပေါ့။

အဲဒီအခိုက်မှာ အင်မတန်ဆင်းရဲတဲ့သုခမိန်တစ်ဦးဟာ လူတောထဲတိုးပြီး ဘာများပါ

၂၀၈ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

လိမ့်လို့ ဝင်ကြည့်သတဲ့။ မြေညီအစ်မ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နဲ့ အနှိပ်စက်ခံနေရာတာကို မြင်တော့ သုခမိန်ဟာ သနားစိတ်တွေပေါက်လာပြီးတော့ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ ပါသမျှငွေကလေးနဲ့ မြေ ၂ ကောင်ကို ဝယ်ယူလိုက်သတဲ့။ သုခမိန်နာမည်က ရှူရှမ်းတဲ့။

အဲ ... ဝယ်လို့ရတော့ ရှူရှမ်းဟာ မြေညီအစ်မကို အသာအယာပွေ့ပိုက် ယူဆောင် သွားပြီး တောစပ်မှာလွှတ်လိုက်သတဲ့။ အသက်ဘေးက ချမ်းသာရာရသွားတဲ့ မြေညီအစ်မ လည်း “မောင်ကြီး ချမ်းသာပါစေရှင်” လို့ ဝမ်းထဲက ဆုတောင်းပြီး အာမင်းတောင်ကို ပြန်သွား ကြတာပေါ့။

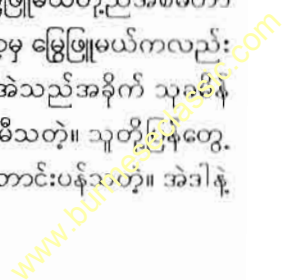
တကယ်တော့ မြေညီအစ်မဟာ သူတော်ကောင်းတရားနဲ့ အင်မတန်ပြည့်စုံပြီး သီလသီတင်းရှိတဲ့အတွက် နာနာရုပ်တွေ ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့တန်ခိုးကို ရကြသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး စဉ်းစားကြတယ်။ ငါတို့ညီအစ်မကို အသက်ဘေးက ကယ် လိုက်တဲ့သုခမိန်ဟာ အင်မတန်ဆင်း ရဲနွမ်းပါးပုံရတယ်။ တို့ညီအစ်မ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး သူ့ကို သွားရောက်ကူညီရရင် သည်သုခမိန်ဟာ ပညာဗဟုသုတကို အေးအေးချမ်းချမ်း ရှာဖွေ ဆည်းပူးနိုင်လိမ့်မယ်။ အဲသည်အခါ ဧရာမသုခမိန်ကြီးဖြစ်လာပြီး ဘုရင်ဧကရာဇ်ထံမှာ ဝန်ကြီးမှူးကြီးတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးကို ဆောင်ရွက်နိုင်မှာပဲလို့ စဉ်းစားမိကြ သတဲ့။

အဲဒါနဲ့ မြေဖြူမယ်နဲ့ မြေနက်မယ်လည်း အင်မတန်ချော အင်မတန်လှတဲ့ လူမိန်းမ ယောင်ဖန်ဆင်းပြီး အနောက်ဘက်ကန်တော်ကို လာကြတာပေါ့။ အဲသည်အခါမှာ သုခမိန် ရှူရှမ်းဟာ လှေကလေးကိုလှော်ပြီး ကန်တစ်ဖက်လမ်းက တခြားတစ်ဖက်ကို သွားနေတာကိုး။ မြေညီအစ်မက တာရိုးကြီးပေါ်က လျှောက်ပြီး သုခမိန်သွားရာကို နောက်ယောင်ခံလိုက်လာ ကြသတဲ့။ အဲသည်အခိုက် မိုးပေါက်ဆိန်ကြီး သည်းထန်စွာရွာပါလေရော။ မြေဖြူမယ်နဲ့ မြေနက်မယ်လည်း မိုးရေတွေစွတ်ပြီး ချမ်းတာနဲ့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေတာပေါ့။ အဲဒါကို သုခမိန် ရှူရှမ်းက လှမ်းမြင်တော့ သူတို့ဆီကို လှေလှော်သွားပြီး ခေါ်သတဲ့။ “နမငယ်တို့ မောင်ကြီး လှေပေါ် တက်ကြပါ။ သွားလိုရာကို အရောက်ပို့ပေးပါမယ်” လို့ ခေါ်တာပေါ့လေ။ သည်တော့ ညီအစ်မလည်း အကြိုက်တွေ့ သွားလို့ လှေပေါ်ကိုတက်ကြသတဲ့။ လူယောင်ဖန်ဆင်းလာတဲ့ မြေဖြူမယ်ကလည်း တယ်ပြီးချောတယ်ဆိုပဲ။ သူ့မျက်နှာကလေးဟာ တိမ်ပါးပါးနောက်မှာ တောက်ပနေတဲ့ လပြည့်ဝန်းလိုပဲတဲ့။ သူ့မျက်လုံးကလေးဟာလည်း မဟူရာကျောက်လို နက် ပြောင်ပြီး သူ့မျက်ခုံးကလေးတွေဟာ ပျံလွှားကလေးတွေ ပျံနေသလို ကော့နေသတဲ့။ ပိကုန်း ရောင်တောက်နေတဲ့ ဆံပင်မှာလည်း အမျက်ရတနာတွေ တလက်လက်ဖြစ်နေသတဲ့။ အဲသည် တော့ သုခမိန်ရှူရှမ်းဟာ မြေဖြူမယ်ကို အလိုလိုသက်ဝင်လာတာပေါ့။ မြေဖြူမယ်ကလည်း

သနားကြင်နာတတ်တဲ့ ဂျူရှမ်းအပေါ်မှာ အလိုလိုမေတ္တာတွေ ယိုဖိတ်နေသတဲ့။ အဲသည်တော့ တိုတိုပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့အချင်းချင်း သဘောကျပြီး မကြာခင်ပဲ လက်ထပ်လိုက်ကြပါ ရောတဲ့။

သူတို့လင်မယားဘဝ ရောက်သွားကြတဲ့အခါ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရမယ်ဆိုပြီး ဘယဆေးဆိုင်ကလေးထောင်ပြီး ဆေးရောင်းစားကြသတဲ့။ သုခမိန်ဟာ အားလပ်တဲ့အခါမှာ ပညာဗဟုသုတလည်း ဆက်လက်ရှာမှီးသတဲ့။ အဲသည်လိုနေတုန်း သူတို့ဆီကို ခင်ကြီး တစ်ပါး ရောက်လာသတဲ့။ အဲသည်ခင်ကြီးဟာ စိတ်သဘောထား တယ်ပြီးမဖြောင့်ဘူး။ သူ့မှာ ဆေးမှန်တစ်ခုလည်းရှိတယ်။ အဲသည်ဆေးမှန်နဲ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မြွေဖြူမယ်ဟာ လူစင်စစ်မဟုတ်မှန်းကို သိလာတယ်။ သိလာတယ်ဆိုရင်ပဲ ခင်ကြီးဟာ အငြိမ်မနေဘူး။ ဂျူရှမ်းကို သွားပြောတာပေါ့။ သည်တော့ ဂျူရှမ်းဟာ မြွေမနဲ့ပေါင်းသင်းနေရပါကလားလို့ စိတ်ညစ်ပြီး ကြောက်ရွံ့လာတာပေါ့။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အ ကြောက်တွေပိုလာတော့ ဂျူရှမ်း ဟာ အိမ်ကထွက်ပြေးဖို့ ကြံမိတယ်။ အဲဒါကို ခင်ကြီးကသိတော့ “ကဲ ... ငါနေတဲ့ ရွှေတောင် ကြီးကျောင်းကို လိုက်ခဲ့ပေတော့” လို့ခေါ်တာနဲ့ ဂျူရှမ်းဟာ တိတ်တိတ်လိုက် သွားပါလေ ရောတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မြွေဖြူမယ်ဟာ လင်ပျောက်လို့ ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာတာပေါ့။ ကန်ပေါင်ရိုးမှာ လိုက်ရှာလို့လည်းမတွေ့။ တောင်တန်းမှာ လျှောက်ရှာလို့ လည်း မတွေ့။ ကန်ထဲက ကျွန်းတွေကို လှေကလေးလှော်ပြီး လိုက်ရှာလို့လည်း မတွေ့။ နောက်တော့ မှ သတင်းသဲ့သဲ့ကြားတာနဲ့ မြွေဖြူမယ်နဲ့ မြွေနက်မယ်ဟာ ရွှေတောင်ကြီးကျောင်းကို လိုက်ကြ သတဲ့။ ကျောင်းဝကနေပြီး သူ့ချစ် လင် ဂျူရှမ်းကို တွေ့ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းတဲ့အခါ ဂျူရှမ်း က မြွေယုတ်မကို မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ရက်ရက်စက်စက် ပြန်ပြောလိုက်လို့ မြွေဖြူမယ်တို့ ညီအစ်မဟာ ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ တောင်ပေါ်က ဆင်းလာကြသတဲ့။ အဲသည်အခါ ဂျူရှမ်း လည်း ကျောင်းပေါ်ကနေပြီးကြည့်နေသတဲ့။ သူ့ချစ်ဇနီးနဲ့ညီမငယ်ဟာ တောင်စောင်း ကျောက်ဆောင်တွေကြားထဲမှာ လဲကာ ပြိုကာ ဆင်းသွားကြတာကိုမြင်တော့ သနားစိတ်တွေ ပေါ်လာပြီး နောင်တကြီးစွာရလာသတဲ့။ အဲသည်တော့မှ ခင်ကြီးကိုတောင် နှုတ်မဆက်တဲ အတင်းလိုက်ဆင်းလာတာပေါ့။ ညနေ နေညိုတဲ့အချိန်လောက်မှာ မြွေဖြူမယ်တို့ညီအစ်မဟာ ဟာရိုး တံတားပေါ်ရောက်တော့ အမောပြေ နားကြသကဲ့။ နားနေတော့မှ မြွေဖြူမယ်ကလည်း မူးကအကြောင်း တွေအောက်မေ့ပြီး မျက်ရည်တွေတွေကျတာပေါ့။ အဲသည်အခိုက် သုခမိန် ဂျူရှမ်းဟာ ယောက်ျားခြေနဲ့ အပြင်းလိုက်လာတာမို့ မြွေဖြူမယ်တို့ကို မိသတဲ့။ သူတို့ပြန်တွေ့ ကြတော့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ပြီး ဂျူရှမ်းက သူပြစ်မှားမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်သတဲ့။ အဲဒါနဲ့

၂၁၀ ❖❖ မင်းသုတေ

ပဲ သူတို့တစ်တွေ ပြန်ပေါင်းထုပ်ပြီး ဘယဆေးဆိုင်ကလေးရှိရာ ဟန်ချိုမြို့ဘက်ကို တဖြည်း
ဖြည်းလျှောက်သွားကြပါလေရောတဲ့။ နေမင်းကြီးလည်းဝင်ပြီး လမင်းကြီးလည်း တဝင်းဝင်းနဲ့
ကန်ရေပြင်မှာ အရိပ်ထိုးလာပါလေရောတဲ့။ လောကကြီးလည်း ကျေးသံ ငှက်သံတွေတိတ်ပြီး
အေးဆေးငြိမ်းချမ်းလာပါလေရောတဲ့။ ■

မှတ်ချက်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ်၊ ကလေးဂျာနယ်တွင် “ခရီးသည်၏ ပုံပြင်” ဟု
သည့်ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မယ်လိမ္မာ

ဝမ်ရှောက်သည် တောင်ပေါ်တွင် ထင်းခုတ်၍ အသက်မွေးသည်။ သူ ငယ်ငယ်ကလေးကပင် သူ့မိဘဆုံးသည်။ သူ့ကိုကျွေးမွေးပြုစုမည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိ။ သူ့ထမင်းသူချက်ရသည်။ သူ့အဝတ်ကို သူ့ဖာထေးရသည်။ သူ့ဘဝသည် အလွန်ငြိုငြင်ဆင်းရဲ၍ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဝမ်ရှောက်သည် တောင်ပေါ်မှပြန်လာရာတွင် ယာထဲ၌ ခရုကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ အခွံကလေးက ပြောင်ပြောင်လက်လက်နှင့် ချစ်စရာကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်ရှောက်သည် ခရုကလေးကိုကောက်ယူ၍ အိမ်တွင် အင်တုံကလေးနှင့်ထည့်ကာ မွေးထားသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ထင်းခုတ်ထွက်မည်ပြုသောအခါ ဝမ်ရှောက်သည် ရွယ်စရာမောစရာ သဘောဖြင့် ခရုကလေးအား ဤသို့ပြောသည်။ “ခရုကလေး ကျုပ် ထင်းခုတ်သွား

ဦးမယ်။ အိမ်ကိုကြည့်ထားလိုက်ပါ”

ညနေကျသောအခါ ဝမ်းရှောက်သည် ထမင်းချက်ဖို့ စိတ်ကူး၍ အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ သို့သော်လည်း မီးဖိုတွင် ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးများ အသင့်ချက်ပြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ များစွာအံ့သြသွားသည်။ တစ်ယောက်ယောက် လာပြီး ချက်ထားသည်ထင်၍ အိမ်နီးပါးချင်း များကိုမေးသည်။ သူတို့လည်း မပြောပြတတ်ကြ။ ထမင်းဟင်းများကို ရူးဝဲ၍ စားကြည့်သော အခါ အလွန်အရသာရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် မိုးချုပ်ပြီဖြစ်၍ ဝမ်းရှောက်သည် ခရုကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးလျှင် အိပ်ရာဝင်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ အိမ်ပြန်လာသောအခါလည်း ထမင်းဟင်းများချက်ပြီးဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ အိမ်နီးပါးချင်းများဆီသွား၍ စုံစမ်းပြန်သည်။ အကြောင်းမရှိ။ ဝမ်းရှောက်သည် အတွေးရအတော်ခက်နေသည်။ “ခရုကလေး အိမ်မှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ နေခဲ့တယ်။ ထမင်းဟင်းတွေ ဘယ်သူလာပြီး ချက်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါ” ဟု မေးသည်။ အဖြေ မရ။ ဝမ်းရှောက်အိပ်ရာဝင်ပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နေထွက်ချိန် တောင်ပေါ်သို့သွားခါနီးသောအခါ ဝမ်းရှောက်သည် ခရုကလေးကို မှာပြန်သည်။ “ခရုကလေး အိမ်ကိုကြည့်ထားလိုက်ပါ” ဟုမှာပြန်သည်။

လမ်းတွင် သူ တွေးသွားသည်။ ထမင်းကို ဘယ်သူချက်သလဲ။ ဟင်းကို ဘယ်သူ ချက်သလဲ။ သူတွေးသော်လည်း အဖြေမထွက်။ အတွေးရခက်လှသည်။ နောက်ဆုံး၌ သိလို စိတ်ပြင်းလှသောကြောင့် “အို၊ အိမ်ကိုပြန်ပြီး စုံစမ်းမှဖြစ်မှာပါ” ဟုဆိုကာ အိမ်သို့ပြန်သည်။

အိမ်ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်တွင် ဝမ်းရှောက်သည် ပုန်းခိုနေ၍ အိမ်တွင်းသို့ တစေ့ တစောင်း ခိုးကြည့်သည်။ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရ။ နောက်ဆုံး အနောက်ဘက်သို့ နေကြီးဆင်း သွား၍ သူလည်း စိတ်ပျက်စပြုလာသောအခါတွင်မှ အခန်းထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။ အလို နတ်သမီးတမျှ လှပသည့်မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး အင်တုံထဲက ထွက်လာ ပါကလား။ ဝမ်းရှောက်သည် အိမ်တွင်းသို့ပြေးဝင်၍ မိန်းမပျို၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ “လက်စ သတ်တော့ ... ကျုပ်အင်တုံထဲက ထွက်လာရသလဲ” ဟုမေးသည်။

“ကျွန်မဟာ ရှင်မွေးထားတဲ့ ခရုကလေးပဲ။ ရှင်ကို ကူညီဖို့ ကျွန်မလာတယ်” ဟု မိန်းမပျိုက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ကျုပ်နဲ့အတူနေပါလား” ဟု ဝမ်းရှောက်က တောင်းပန်သည်။ မိန်းမပျိုကလေးက သဘောတူလိုက်သည်။

ဤသတင်းသည် တစ်ယောက်စ တစ်ရာ ပြန့်ပွားလေရာ အိမ်နီးပါးချင်းများသည် နေ့မစဲ ညမစဲ လာရောက်ကြ၍ မိန်းမပျိုကလေးကို ကြည့်ကြသည်။ မိန်းမပျိုကလေးသည်

လွန်လုပ်ကိုင်တတ်သည်။ ထမင်းဟင်း အင်မတန် အချက်ကောင်းသည်။ ရက်ကန်းရက်
မတန်တော်သည်။ အချုပ်အလုပ် အင်မတန်ကျွမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာမြင့်မီပင်
ပျံများသည် မိန်းမပျိုလေးကို “မယ်လိမ္မာ” ဟူ၍ ခေါ်စမှတ်ပြုကြတော့သည်။

ဇနီးသည် မယ်လိမ္မာ ကျေးဇူးကြောင့် ဝမ်းရှောက်၏ဘဝမှာ တဖြည်းဖြည်း သာယာ
ပျော်လှသာရာ မကြာမီပင် ဝမ်းရှောက်သည် ယာကလေးတစ်ကွက်ကိုငှား၍ ယာလုပ်စားလေ
သည်။

တစ်နေ့သောအခါ မြို့ဝန်ကြီးသည် ဝမ်းရှောက်၏ယာလုပ်နေရာအနီးသို့ မြင်းစီးလာ
၍ မြင်းကိုခဏရပ်ပြီးလျှင် ဝမ်းရှောက်အား မေးလေသည်။ “မောင်မင်း တစ်နေ့ကို ဘယ်နှကြိမ်
မမြေ့ဆွသလဲ” ဟု မေးလေသည်။ ဝမ်းရှောက်မှာ လူရိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မဖြေတတ်ဘဲ
မေးနေသောအခါ မြို့ဝန်မင်းက “တယ်အတဲ့ အကောင်ပဲ” ဟု သရော်၍ မြင်းကို စိုင်းနှင့်သွား
လေသည်။

ဤအကြောင်းကို ဝမ်းရှောက်သည် သူ့ဇနီးအား ပြန်ပြောပြသည်။ “အို နောက်တစ်ခါ
လိုလာမေးရင် ပြန်မေးလိုက်ပေါ့။ မြို့ဝန်ကြီးကော တစ်နေ့ကို ဘယ်နှတိုင် မြင်းစီးသလဲ
လို့ ပြန်မေးလိုက်ပေါ့” ဟု သူ့ဇနီးက သင်ပေးလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မြို့ဝန်ကြီးရောက်လာပြန်၍ ရှေးကအတိုင်းပင် မေးပြန်လေ
သည်။ ဝမ်းရှောက်က ဇနီးသည် သင်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်သောအခါ
မြို့ဝန်ကြီးမှာ အံ့အားသင့်နေလေတော့သည်။

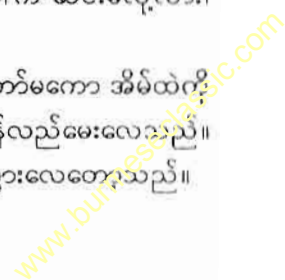
“သည်မေးခွန်း မောင်မင်းကို ဘယ်သူသင်ပေးသလဲ” ဟု မြို့ဝန်ကြီးက မေးသည်။

“ဖခင်လည်း မသင်ပေးပါ။ မိခင်လည်း မသင်ပေးပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် သင်ပေးပါ
သည်” ဟု ဝမ်းရှောက်က ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“တယ်လိမ္မာတဲ့မိန်းမပဲ။ ကျွန်ုပ်တွေ့ချင်ပါတယ်” ဟု မြို့ဝန်ကြီးက ဆိုသည်။

ထို့နောက် တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေသော မယ်လိမ္မာကိုတွေ့ရသောအခါ မြို့ဝန်ကြီး
က “မယ်မင်း အင်မတန်လိမ္မာတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ကျွန်ုပ်မေးခွန်းတစ်ရပ် မေးချင်တယ်။
မှန်မှန်ဖြေရမယ်” ဟုဆို၍ ခြေနှင်းကွင်းတစ်ခုတွင် ခြေတစ်ဖက်သွင်းလျက် ကိုယ်ကို ရေ ခဲ
တွင် ဟန်ထားကာ “ကဲ ကျွန်ုပ် မြင်းပေါ်ကို တက်မလို့လား၊ မြင်းပေါ်က ဆင်းမလို့လား၊
ဖြေစမ်း” ဟု မေးလေသည်။

ထိုအခါ မယ်လိမ္မာသည် တံခါးပေါင်ကိုခွ၍ရပ်ကာ “ကျွန်တော်မကော အိမ်ထဲကို
ပင်မလို့လား၊ အိမ်ပြင်ကို ထွက်မလို့လား၊ မြို့ဝန်မင်းဖြေစမ်းပါ” ဟု ပြန်လည်မေးလေသည်။
မြို့ဝန်မင်းလည်း အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်၍ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မြို့ဝန်မင်းသည် ပညာရှိတစ်ပါးကိုခေါ်၍ ရောက်လာပြီးလျှင် မယ်လိမ္မာကို ပညာစမ်းပြန်သည်။

“မယ်မင်း၊ ကျွန်ုပ်မေးခွန်းတစ်ရပ်မေးချင်တယ်။ ဟောဒီပညာရှိနဲ့ မယ်မင်း အတူဖြေရမယ်။ သို့သော်လည်း ပညာရှိဖြေတဲ့အဖြေနဲ့ မယ်မင်းဖြေတဲ့အဖြေဟာ မတူရဘူး။ ကဲ မေးခွန်းတွေကတော့ ဒါတွေပဲ။ (၁) မိုးပေါ်ကို တက်တာဟာ ဘာလဲ။ (၂) မြေထဲကိုဆင်းတာဟာ ဘာလဲ။ (၃) အရသာဆိုးတာဟာ ဘာလဲ။ (၄) အရသာချိုတာဟာ ဘာလဲ” ဟုဆို၍ မြို့ဝန်ကြီးသည် ပညာရှိအား ဖြေရန် လက်ပြလိုက်သည်။

“မိုးပေါ်တက် နက္ခတ်တွေပါ။ မြေထဲဆင်း ရေတွင်းတွေပါ။ စွန်ပလွံအစိမ်းမျိုး ဆိုးသည့်အရသာ၊ စွန်ပလွန်အညို ချိုသည့်ပျားပမာ” ဟု ပညာရှိက ဖြေလေသည်။

ထို့နောက် မိမိအလှည့်ရောက်၍ မယ်လိမ္မာသည် ရက်ကန်းလက်ခတ်ကိုခတ်ရင်း ဤသို့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ဖြေဆိုလိုက်သည်။

“တိုင်းသူပြည်သား မိုးပေါ်သွား၏။ ရာဇာစိုးမင်း မြေထဲဆင်း၏။ ဝမ်းဝသောအခါ ဘာမျှမကောင်း။ ဟောင်းလောင်းဝမ်းဟာ တွေ့ကရာချိုမြဲ” ဟု ဖြေဆိုလိုက်သည်။

မြို့ဝန်မင်းနှင့်ပညာရှိတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ကြသည်။ ခဏကြာသောအခါ မြို့ဝန်ကြီးက ဆိုပြန်သည်။ “ကဲ မေးခွန်းထပ်ပြီး မေးဦးမယ်။ ဘယ်သူတွေဟာ အဆင်းရဲဆုံးလဲ။ ဘယ်သူတွေဟာ အချမ်းသာဆုံးလဲ၊ ဘယ်အရာဟာ အမည်းဆုံးလဲ၊ ဘယ်အရာဟာ အဖြူဆုံးလဲ” ဖြေပေတော့ဟု မေးပြန်သည်။

ပညာရှိသည် အလျင်ဦးအောင် အလှအယက် ဤသို့ဖြေကြားလိုက်သည်။ “တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ အချမ်းသာဆုံးပါ။ အဖြူဆုံးက နှင်းခဲ၊ အမည်းဆုံးက မင်ရည်” ဟုဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါ မိမိအလှည့်ရောက်၍ မယ်လိမ္မာက ဤသို့ခပ်ပြတ်ပြတ်ကလေး ဖြေလိုက်သည်။

“စကားပြောရာ ပါးစပ်သာ ပါသူလွန်ဆင်းရဲ၊ အလုပ်လုပ်ရာ လက်စုံပါ ချမ်းသာသူလွန်ကဲ။ သူဌေးနှလုံးအမည်းဆုံး၊ သူမွဲနှလုံး အဖြူဆုံး” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

အကျောခံ၍ အရက်ရနေသော မြို့ဝန်ကြီးသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဤသို့ပြောသည်။ “မယ်မင်းဟာ အတော်ပါးရပ်နပ်ရည်ရှိတဲ့မိန်းမပဲ။ သို့သော်လည်း ယနေ့ည ကျွန်ုပ်အဖို့ မယ်မင်းအရာနှစ်ခု စီစဉ်ဆက်သရမယ်။ တစ်ခုက အတွင်းက အရိုး၊ အပြင်က အသားနှိုဘဲ အရာ။ တစ်ခုက အတွင်းက အသား၊ အပြင်က အရိုးရှိတဲ့အရာ။ မနက်ဖြန်နံနက် ဘယ်ချိန်မှာ အဲသည်အရာနှစ်ခုကို စီစဉ်မပေးနိုင်ရင် မယ်မင်းရဲ့ ယောက်ျားကို ခေါင်းဖြတ်ပစ်မယ်” ဟု

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မြို့ဝန်ကြီးသည် ဝမ်ရှောက်ကို မြင်းတွင်ကြီးနှင့်ချည်နှောင်၍ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

အိမ်နီးပါးချင်းတို့သည် မြို့ဝန်မင်း၏ မတရားခိုင်းစေမှုအတွက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် မည်သို့ အကူအညီပေးရမည်ဟု မသိကြ။ မယ်လိမ္မာမှာကား အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်ပုံမပေါ်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသောအခါ မယ်လိမ္မာသည် မြို့ဝန်မင်း၏ ရုံးတော်သို့သွား၍ အရာနှစ်ခုကို ဆက်ကာ ဤသို့ပြောလေသည်။ အတွင်းက အရိုး၊ အပြင်က အသားရှိတဲ့ အရာဟာ အင်မတန်ကြပ်ပါတယ်။ အတွင်းက အသား၊ အပြင်က အရိုးရှိတဲ့အရာဟာ အင်မတန်နုပါတယ်”ဟု ပြောလေသည်။

မယ်လိမ္မာဆက်သောအရာနှစ်ခုမှာကား စွန်ပလွံညိုအသီးတစ်လုံးနှင့် ကြက်ဥတစ်လုံးဖြစ်သည်။ မြို့ဝန်ကြီးသည် စိတ်မသက်မသာရှိလျက် ဝမ်ရှောက်ကို လွှတ်လိုက်ရသည်။

သို့သော် မြို့ဝန်ကြီးသည် လက်မလျှော့သေးချေ။ ရက်အတော်များများကြာသောအခါ တပည့်လက်သားများကိုခေါ်၍ ဝမ်ရှောက်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် မယ်လိမ္မာကို ခိုင်းပြန်သည်။ “ဟောဒီ ပုလဲကုံးထဲကို ကြိုးလျှိုပေးပါ။ မလျှိုနိုင်ရင် မယ်မင်းရဲ့ယောက်ျားကို စက်တိုင်တင်ပြီး သတ်မယ်”ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် ဝမ်ရှောက်ကို ကြိုးနှင့်တုပ်၍ခေါ်သွားသည်။

ပုလဲလုံးထဲတွင် အကောက်ကိုးကောက်နှင့် အပေါက်ကို ထွင်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ ကြိုးမလျှိုနိုင်ခဲ့ချေ။ သို့သော် မယ်လိမ္မာကား တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။ အကောက်ကိုးကောက် ပုလဲပေါက်ထဲသို့ ပျားရည်ထည့်ပြီးလျှင် ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ကြိုးချည်ကာ အဝတွင် ထားလေသည်။ ပျားရည်နဲ့ရသောအခါ ပုရွက်ဆိတ်သည် တစ်ဖက်အပေါက်ဝမှ ဝင်၍ အခြားတစ်ဖက်အပေါက်မှ ထွက်လေလျှင် ပုလဲလုံးကို ကြိုးလျှိုပြီးသား ဖြစ်လေတော့သည်။ ထိုအခါ မယ်လိမ္မာသည် မြို့ဝန်မင်းရုံးသို့သွား၍ ပုလဲကိုပေးလေသည်။ မြို့ဝန်မင်းလည်း ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ဝမ်ရှောက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။ ■

ရုပ်စုံပုဆိုး

ရှေးသရောအခါ တရုတ်ပြည်တောင်ကြားတစ်ခုတွင် တန်ပူခေါ်သော ရက်ကန်းသည် မုဆိုးမကြီးတစ်ယောက်သည် မောင်ကြီး၊ မောင်လတ်၊ မောင်ဒွေးဆိုသော သား ၃ ယောက်နှင့်အတူ နေလေသည်။ တန်ပူသည် ရက်ကန်းအလွန်တော်သည်။ ပုဆိုးတွင် ရုပ်စုံဖော်၍ ရက်ရာ၌ အထူးကျွမ်းကျင်သည်။ သူဖော်သော ကြက်ရုပ်၊ ငှက်ရုပ်၊ သားရုပ်၊ ငါးရုပ်၊ သစ်သီးပန်းမန်ရုပ်တို့မှာ သဘာဝကျလှသဖြင့် တကယ်လေလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူရက်သမျှ ပုဆိုးတို့အတွက် ချက်ချင်းပင် ဝယ်သူပေါ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် တန်ပူတို့သားအမိ ၄ ဦးမှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း နေကြလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ တန်ပူသည် ပုဆိုးရောင်း၍ ဆန်ဝယ်ရန် မြို့သို့တက်သွားသည်။ မြို့သို့ရောက်သောအခါ ဆိုင်တစ်ခုတွင် အလွန်လှပသော ရောင်စုံအရုပ်ကားတစ်ကားကို တွေ့သည်။ အရုပ်ကားထဲတွင် ဝင်းခြံကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ဝင်းခြံထဲတွင် ဗိမာန်ကြီးတစ်ခုရှိ

သည်။ ဗိမာန်အနားတွင် ပန်းဥယျာဉ်၊ သစ်သီးဥယျာဉ်၊ ဟင်းရွက်ဥယျာဉ်၊ ရေတွင်း ရေကန် တို့ အစီအစဉ်နှင့်ရှိကြသည်။ ထိုဥယျာဉ် ခြံမြေတို့တွင် ကြက်၊ ဘဲ၊ သိုး၊ ဆိတ်၊ ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးလည်းရှိလေသည်။ တန်ပူသည် ထိုအရပ်ကားကို ငေးစိုက်ကြည့်မိ၍ အနားမှ မခွာနိုင်လောက်အောင် သဘောကျနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပုဆိုးရောင်း၍ရသော ငွေကို ခွဲလျက် အရပ်ကားကို ဝယ်လိုက်သည်။

အိမ်ပြန်ခရီးအကြား၌ တန်ပူသည် အရပ်ကားကို ခဏခဏ ချ၍ကြည့်ပြီးလျှင် “သည် လိုဝင်း၊ သည်လိုခြံထဲမှာ နေရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဟု တောင့်တမိသည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ အရပ်ကားကို သားများအား ပြသည်။ သူတို့လည်း အလွန် ကြိုက်ကြသည်။ “မောင်ကြီးရေ၊ သည်လိုဝင်း သည်လိုခြံထဲမှာ နေချင်ပါဘိတယ်ကွယ်” ဟု တန်ပူက သားကြီးအား ပြောသည်။

“အမေကလည်း စိတ်ကူးယဉ်မနေစမ်းပါနဲ့” ဟု သားကြီးက သရော်လိုက်သည်။

“မောင်လတ်ရေ ... သည်လိုဝင်း၊ သည်လိုခြံထဲမှာ ဘယ်တော့များ နေရပါ့မလဲ” ဟု တန်ပူက သားလတ်အားပြောပြန်သည်။

“နောက်ဘဝကျတော့ နေရပါလိမ့်မယ် အမေ” ဟု သားလတ်က သရော်လိုက်ပြန် သည်။ ထိုအခါ တန်ပူသည် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍ သားထွေးရှိရာသို့လှည့်ပြီးလျှင် “မောင်ဒွေး ရယ်၊ သည်လိုဝင်း သည်လိုခြံနဲ့ သည်ဘဝမှာ မနေရရင် အမေကတော့ ရင်ကွဲပြီး သေရပါလိမ့် မယ်” ဟုပြောကာ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်သည်။

မောင်ဒွေးသည် ခဏမျှငြိမ်၍ စဉ်းစားပြီးလျှင် မိခင်အား နှစ်သိမ့်စေလို၍ “အမေရယ်၊ အမေ ရုပ်စုံပုဆိုးကို ကောင်းကောင်းရက်တတ်သားပဲဟာ။ အဲသည်အရပ်ကားပုံကို ပုဆိုးထဲ မှာ ရက်ထည့်လိုက်ပါလား။ ပြီးတော့ ပုဆိုးကို အမြဲကြည့်နေရရင် သည်ဝင်းသည်ခြံထဲမှာ နေရတာနဲ့ အတူတူပဲနေမှာပေါ့” ဟု ပြောလေသည်။

တန်ပူသည် သားထွေးပြောသောစကားကို ခဏမျှတွေ့၍ စဉ်းစားပြီးနောက် တောက် ခေါက်ပြီးလျှင် “အေး၊ မောင်ဒွေးပြောတာ တယ်ပြီးကောင်းတယ်၊ အမေ အဲသည်ပုဆိုးကို ရက်မယ်။ မရက်ရရင်တော့ သေမှာအမှန်ပဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ထိုနောက် တန်ပူသည် ပိုးချည် ရောင်စုံဝယ်၍ ရက်ကန်းစင်တွင်တင်ပြီးလျှင် အရပ်ကားကိုကြည့်၍ ရက်လုပ်ရပ်လုံးဖော်လေ တော့သည်။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ကူး၊ တစ်လကုန် တစ်လကူး အဆက်မပြတ် ရက်လေသည်။

ထိုသို့ရက်သည်ကို မောင်ကြီးနှင့်မောင်လတ်က သဘောမကျ။ “အမေ၊ သည်ပုဆိုး ကို တစ်ချိန်လုံးထိုင်ရက်နေပြီး တစ်ည၊ တစ်ထွာကိုလည်းမရောင်းဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ထင်းခွဲ ပြီးဝယ်တဲ့ ဆန်ကိုပဲ ထိုင်စားနေတယ်။ တစ်သက်လုံး ထင်းခွဲပြီး မကျွေးနိုင်ဘူး” ဟူ၍ပင်

ညည်းညူကြသည်။

မောင်ဒွေးကမူကား “သည်အရပ်ကားကို ပုဆိုးပေါ်မှာ ရုပ်လုံးဖော်ပြီးရက်ပါစေဗျာ။ သည်လို မရက်ရရင် အမေ ရင်ကွဲပြီးသေသွားပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ ထင်းခွဲရလို့ ပင်ပန်းတယ်ထင်ရင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပြီးခွဲပါမယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မိသားတစ်စုကို မောင်ဒွေးက ထင်းခွဲကျွေးလေသည်။ သူ့ခမျာ နေ့ရော ညရော ထင်းခွဲရရှာသည်။

တန်ပူလည်း တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ပုဆိုးရက်သည်။ ညအချိန်တွင် ထင်းရှူးသားကို မီးထွန်း၍ရက်သည်။ ထင်းရှူးဆီကိုမီးလောင်၍ မီးခိုးထွက်လွန်းသဖြင့် တန်ပူ၏ မျက်စိတို့မှာ နီရဲလာ၏။ သို့သော် တန်ပူကား မရပ်နားချေ။ တစ်နှစ်ကျော်လွန်သွားသောအခါ မျက်ရည်ပေါက်တို့သည် ပုဆိုးပေါ်သို့ကျကြသည်။ တန်ပူသည် ကျလာသောမျက်ရည်ပေါက်တို့ကိုစမ်းချောင်းကလေးတစ်ချောင်းနှင့် ရေကန်ကလေးတစ်ကန်ဖြစ်အောင် ရက်ထည့်လိုက်သည်။ ၂ နှစ်ကြာသောအခါ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ သွေးစက်တို့သည် ပုဆိုးပေါ်သို့ကျကြသည်။ တန်ပူသည် သွေးစက်တို့ကို နီရဲသောနေမင်းကြီးနှင့် ပန်းနီကလေးများဖြစ်အောင် ရက်ထည့်လိုက်သည်။

တရွေ့ရွေ့ ရက်လာလိုက်တာ ၃ နှစ်ပြည့်သောအခါ ရုပ်စုံပုဆိုးပြီးလေသည်။ ပုဆိုးထဲတွင် ဝင်းခြံကြီး၊ ဝင်းခြံကြီးထဲတွင် ဗိမာန်ကြီး၊ ဗိမာန်အနားတွင် ပန်းဥယျာဉ်၊ သစ်သီးဥယျာဉ်၊ ဟင်းရွက်ဥယျာဉ်၊ ရေတွင်း ရေကန်တို့ရှိကြသည်။ ရေကန်ထဲတွင် ရွှေငါးကလေးများ ကူးလျက်၊ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ငှက်ကလေးများ အော်မြည်လျက်၊ သစ်ပင်များတွင် ပန်းပွင့်များ ပွင့်၍ အသီးများသီးလျက်၊ ကွင်းထဲတွင် ကျွဲ၊ နွား၊ သိုး၊ ဆိတ်တို့ အစာစားလျက်၊ ကောင်းကင်တွင် နီရဲနေသော နေမင်းကြီးထွန်းပလျက် အံ့ဩချီးမွမ်းဖွယ်ကောင်းလှလေသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ အမေရယ်၊ အံ့ဩစရာကြီးပါလား” ဟု သားသုံးယောက်က အလန့်တကြား ဆိုကြသည်။

တန်ပူသည် ခါးကိုဆန့်၍ နီရဲသောမျက်လုံးများကိုပွတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းများပွင့်လာ၍ ပြုံးရာမှ ရယ်လာသည်။ ထိုခဏ၌ အနောက်ဘက်မှ လေပြင်းကြီးတိုက်လာ၍ တန်ပူကိုင်ထားသော ရုပ်စုံပုဆိုးမှာ လေကြမ်းထဲတွင် လွင့်ပါသွားလေသည်။ တန်ပူသည် ပုဆိုးနောက်မှ အပြေးလိုက်သည်။ ပုဆိုးကား အရှေ့ကောင်းကင်သို့မြင့်တက်လွင့်ပါသွားပြီးလျှင် ခဏကြာသောအခါ တိမ်ကြားတွင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

တန်ပူမှာ သနားစရာ အိမ်ဝတွင် မူးမေ့လဲကျသွား၏။

သားသုံးယောက်သည် မိခင်ကို အိမ်ထဲသို့ချီမယူဆောင်သွား၍ အိပ်ရာပေါ်တွင် တင်

ကြသည်။ တန်ပူသည် တဖြည်းဖြည်း သတိရလာသည်။ သားများက ချင်းခြောက်ဟင်းချိုကို တိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တန်ပူသည် သားကြီးဘက်လှည့်၍ “ငါ့သား မောင်ကြီး၊ အရှေ့ဘက်ကိုသွားပြီး ပုဆိုးကိုရှာပေးပါ။ သည်ပုဆိုးဟာ အမေအတွက် အသက်ထက်အရေးကြီးပါတယ်” ဟုဆိုသည်။

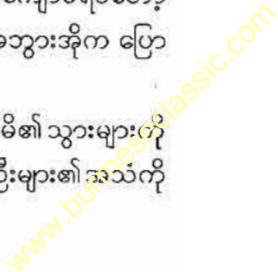
မောင်ကြီးသည် ခေါင်းညိတ်သည်။ ကောက်ရိုးဖိနပ်ကို ကောက်ဝတ်သည်။ အရှေ့ဘက်သို့ထွက်သွားသည်။ တစ်လခန့်သွားမိသောအခါ တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည်။ လမ်းပတွင် ကျောက်ဂူတစ်ခုရှိ၍ ဂူဝ လက်ယာဘက်၌ ကျောက်မြင်းရုပ်တစ်ခုရှိသည်။ မြင်းပါးစပ်မှာ ဟထား၍ အနီးတွင်ပေါက်နေသော ဆီးချိုမှ ဆီးသီးမှည့်များကို စားချင်သောကြောင့် သွားရည်ကျနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဂူရှေ့တွင် ဆံဖြူနေသော အဘွားမိုတစ်ယောက် ထိုင်နေ၍ မောင်ကြီးကို မြင်သောအခါ လှမ်းခေါ်စကားပြောသည်။

“ငါ့သား ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟုမေးသည်။

“ကျွန်တော် ရုပ်စုံပုဆိုးတစ်စကို လိုက်ရှာနေပါတယ်။ အဲသည် ပုဆိုးကို ကျွန်တော့်အမေဟာ ၃နှစ် ၁ ရာသီ ရက်လုပ်ရပါတယ်။ တစ်လောက လေပြင်းကြီးကျလာပြီး ပုဆိုးကို ကိုက်သွားတာ ဟောသည် အရှေ့ဘက်ဆီကိုပါပဲ” ဟု မောင်ကြီးက ပြောသည်။

“အော် ... သည်ပုဆိုးလား။ အဲသည် ပုဆိုးကို အရှေ့နေထွက်တောင်က နတ်သမီးတွေ ယူသွားတာကွယ်။ လှလွန်းလို့ သူတို့နန်းတော်မှာ နမူနာအဖြစ်နဲ့ထားပြီး ပုဆိုးတွေ ပူတို့ရက်ချင်လို့ ယူသွားတာပေါ့။ အဲသည် အရှေ့နေထွက်တောင်ကို သွားဖို့က မလွယ်ဘူး။ ငါ့သား။ လက်ဦးဆုံး ငါ့သားရဲ့ သွားနှစ်ချောင်းကို ရိုက်ချွတ်ရမယ်။ နောက်ပြီး ဟောသည် ကျောက်မြင်းကြီးရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ တပ်ပေးရမယ်။ သည်တော့ ကျောက်မြင်းကြီးအသက်ဝင်လာပြီး နေထွက်တောင်ဘက်ကို မောင်းရမယ်။ လမ်းမှာ မီးတွေလောင်နေတဲ့ တောင်ကြီးကို ဖြုတ်သွားရမယ်။ မီးတောက်တောင်ကို ဖြတ်သွားတဲ့အခါ အပူဒဏ်ကို အံကြိတ်ပြီးခံရလိမ့်မယ်။ တစ်ချက်ညည်းမိရင် ငါ့သား တစ်ခါတည်းပြာကျသွားမှာပဲ။ မီးတောက်တောင်ကြီးကို ပျန်ပြန်တော့ ရေခဲပင်လယ်ကို ရောက်မယ်။ ရေခဲပင်လယ်ထဲမှာ လှိုင်းကြီးတွေက အိမ်လုံးလောက် အမြဲထနေတယ်။ ပင်လယ်ကိုဖြတ်ကူးတော့ အအေးကို အံကြိတ်ပြီးခံရမယ်။ ချမ်းလို့ တစ်ချက် တုန်မိရင် ပင်လယ်ထဲကို နစ်သွားလိမ့်မယ်။ ရေခဲပင်လယ်ကို ကျော်မိရင်တော့ နေထွက်တောင်ကို ရောက်မှာပဲ။ ငါ့သားအမေရဲ့ ပုဆိုးကို ယူနိုင်မှာပဲ” ဟု အဘွားအိုက ပြောသည်။

မောင်ကြီးသည် အဘွားအို၏စကားကို စိုက်၍နားထောင်ရင်း မိမိ၏ သွားများကို စမ်းကြည့်မိသည်။ မီးတောက်ကြီးများကို မြင်ယောင်လာသည်။ ရေခဲလှိုင်းကြီးများ၏ အသံကို

ကြားယောင်လာသည်။ ထို့နောက် ကြက်သီးထလာ၍ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူသွားသည်။

အဘွားအိုသည် မောင်ကြီးကိုကြည့်၍ရယ်ပြီးလျှင် “ငါ့သား သည်းခံနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မသွားပါနဲ့ကွယ်။ အမေ ရွှေတွေ ပေးလိုက်မယ်။ ရွှေကိုရောင်းပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး ပဲနေပါတော့” ဟု ပြောသည်။

ဂုဏ်မှ ရွှေထည့်ထားသော သံသေတ္တာကလေးကို ယူ၍ပေးသည်။ မောင်ကြီးသည် သေတ္တာကိုယူ၍ ထွက်လာသည်။

လမ်းတွင် မောင်ကြီး ဤသို့စဉ်းစားသည်။ “ဒီရွှေကိုရောင်းပြီး ငါ ကောင်းကောင်းနေနိုင်တာပေါ့။ အိမ်ပြန်သွားရင် အမေတို့ကို ဝေပေးနေရဦးမယ်။ ငါတစ်ယောက်တည်း သုံးမှာပေါ့” ဟုစဉ်းစားရင်း အိမ်သို့မပြန်ဘဲ မြို့သို့တက်သွားလေသည်။

တန်ပူမှာ မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်နှင့် တစ်နေ့တခြား ပိန်၍ ပိန်၍ သွားသည်။ နှစ်လတာမျှ မောင်ကြီးကိုစောင့်သည်။ မောင်ကြီးကား ပြန်မလာ။

“ကဲ...လူကလေး မောင်လတ်၊ အရှေ့ဘက်ကို သွားပြီး ရုပ်စုံပုဆိုးကို ရှာစမ်းပါ။ မရရင် အမေသေရပါလိမ့်မယ်” ဟု သားလတ်အား တိုက်တွန်းပြန်သည်။

မောင်လတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ကောက်ရိုးဖိနပ်ကို ကောက်ဝတ်သည်။ အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ တစ်လရှိသောအခါ တောင်ကြားလမ်းဝရှိ ကျောက်ဂူရှေ့တွင် ထိုင်နေသော အဘွားအိုနှင့်တွေ့သည်။ အဘွားအိုလည်း မောင်ကြီးကိုပြောသည့်အတိုင်း မောင်လတ်ကို ပြောပြသည်။ မောင်လတ်သည် သွားများကို စမ်းကြည့်မိသည်။ မီးတောက်ကြီးများကို မြင်ယောင်လာသည်။ ရေခဲလှိုင်းကြီးများ၏ အသံကို ကြားယောင်လာသည်။ ထို့နောက် ကြက်သီးထလာ၍ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူသွားသည်။

အဘွားအိုလည်း မောင်လတ်ကို ရွှေတစ်သေတ္တာပေးသည်။ မောင်လတ်သည် ရွှေကိုရသောအခါ မောင်ကြီးကဲ့သို့ပင် စဉ်းစား၍ အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ မြို့သို့တက်သွားလေသည်။

တန်ပူသည် အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျက် နှစ်လမျှစောင့်မျှော်သည်။ ထင်းခြောက်ချောင်းကဲ့သို့ ပိန်သွားသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်၍ ငိုယိုလျက်သာ ရှိလေသည်။ ငိုဖန်များသောအခါ နဂိုက နီရဲနေသော မျက်စိတို့သည် ကန်းသွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် တစ်နေ့သ၌ မောင်ဒွေးသည် မိခင်အား ဤသို့ ပြောသည်။ “အမေ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလတ်တော့ လမ်းမှာ ဘေးတွေ့လို့ ပြန်မလာနိုင်တာဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်သွားပြီး ရုပ်စုံပုဆိုးကို ယူပါရစေ” ဟု ပြောသည်။

“လူလေး မောင်ဒွေး၊ သွားချင်ရင် သွားတာပေါ့” ဟု တန်ပူက သဘောတူလိုက်

သည်။ “သွားတဲ့အခါ သတိဝီရိယ ရှိစေရမယ်နော်။ အမေ့အတွက်တော့ မပူနဲ့။ အိမ်နီးချင်း ပိတ်ဆွေတွေက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ကြမှာပဲ” ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

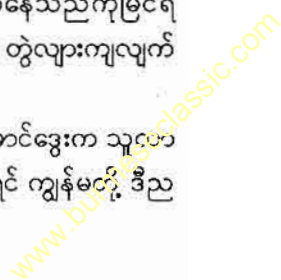
မောင်ဒွေးလည်း ကောက်ရိုးဖိနပ်ကို ဝတ်ကာ ရင်ကော့၍ ခြေလှမ်းကျယ်ကျယ်လှမ်းလှမ်း လျက် အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ သူ့အတွက်မှာမူ လဝက်ကြာလျှင်ပင် တောင်ကြားသို့ရောက်၍ ကျောက်ဂူရှေ့တွင်ထိုင်နေသော အဘွားအိုနှင့်တွေ့လေသည်။ အဘွားအိုလည်း ရှေးက သူ့အစ်ကို ၂ ယောက်အား ပြောသည့်စကားတို့ကို သူ့အား ပြန်ပြောပြပြီးနောက် “ငါ့သား မင်းအစ်ကိုနှစ်ယောက်တော့ ရွှေသေတ္တာတွေကိုယူပြီး ပြန်သွားလေရဲ့။ ငါ့သားလည်း ရွှေသေတ္တာကိုယူပြီး ပြန်တော့ပေါ့” ဟုဆိုသည်။

“ကျွန်တော် မပြန်နိုင်ပါဘူး။ ရုပ်စုံပုဆိုးကို ရအောင်ယူရပါလိမ့်မယ်” ဟု မောင်ဒွေးက ပြောသည်။ ဤသို့ပြောပြီးလျှင် ပြောပြီးချင်း ကျောက်ခဲတစ်ခုကို ကောက်ယူ၍ မိမိ၏သွားနှစ်ချောင်းကို ရိုက်ချိုးလိုက်သည်။ ကျောက်မြင်းရုပ်ကြီး၏ ပါးစပ်တွင် သွားများကို တပ်လိုက်သည်။ ကျောက်မြင်းကြီး အသက်ဝင်လာ၍ အနီးရှိဆီးချိုမှ ဆီးသီးဆယ်လုံးကို စားလေသည်။ ထိုခဏ၌ မောင်ဒွေးသည် မြင်းကျောကုန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ အရှေ့ဘက်သို့ ကဆုန်ပေါက်စိုင်းနှင့်သွားလေတော့သည်။

သုံးနေ့ သုံးညရှိလျှင် မောင်ဒွေးတို့သည် မီးတောက်တောင်သို့ ရောက်ကြသည်။ မီးတောက်ကြီးတို့သည် လျှာကြီးများပမာ မောင်ဒွေးတို့ကို လျက်သည်။ မောင်ဒွေး၏ အသားအရည်တို့သည် တစစ်စစ် မြည်လာကြသည်။ သို့သော် မောင်ဒွေးသည် အံကြိတ်၍ သည်းခံကာ အတွင်သာမြင်းကို နှင်ရာ နေ့ဝက်ခန့်ကြာလျှင် မီးတောက်တောင်ကို ကျော်လွန်၍ ရေခဲပင်လယ်သို့ ရောက်လေသည်။ ရေခဲလှိုင်းကြီးတို့သည် မောင်ဒွေးတို့ကို ရိုက်ခတ်ကြသည်။ မောင်ဒွေးသည် အံကြိတ်၍ သည်းခံကာ မြင်းကို နှင်ပြန်ရာ နေ့တစ်ဝက်ခန့်ကြာလျှင် ရေခဲပင်လယ်ကိုလွန်၍ နေထွက်တောင်ကြီးသို့ ရောက်လေသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ဗိမာန်ကြီးတစ်ခုရှိ၍ ထိုဗိမာန်မှ နတ်သမီးတို့ ရယ်မောသီဆိုသည့်အသံတို့ကိုကြားရသည်။ မောင်ဒွေးသည် မြင်းကို ဆက်လက်နှင်ပြန်သောအခါ ခဏကြာတွင် ဗိမာန်သို့ရောက်လေ၏။ ဗိမာန်တွင် မြင်းကိုရပ်၍ ဆင်းပြီးလျှင် ဗိမာန်ထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ မောင်ဒွေးသည် နတ်သမီးများ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ပုဆိုးရက်နေသည်ကိုမြင်ရသည်။ သူတို့၏အလယ်တွင်ကား တန်ပူ၏ ရုပ်စုံပုဆိုးကြီးမှာ ကြိုးတန်းပမာ တွဲလျားကျလျက် ရှိလေသည်။

နတ်သမီးတို့သည် မောင်ဒွေးကိုမြင်လျှင် အံ့အားသင့်ကြသည်။ မောင်ဒွေးက သူ့အဖေသည် အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြသောအခါ နတ်သမီးများက “ဒီလိုဖြစ်ရင် ကျွန်မတို့ ဒီည

၂၂၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ပုဆိုးများကိုပြီးအောင်ရက်ပါရစေ။ ကျွန်မတို့ရက်တဲ့ ပုဆိုးတွေ ပြီးလျှင် တန်ပူရဲ့ ရုပ်စုံပုဆိုးကို ပြန်ယူပါတော့”ဟု ပြောကြသည်။

မောင်ဒွေးက သဘောတူလိုက်သည်။ နတ်သမီးများက စားသောက်ဖွယ်များကိုယူ၍ ကျွေးကြသည်။ မောင်ဒွေးသည် ခြေကုန်လက်ပန်း မောလွန်းလှ၍ ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ မိုးချုပ်သောအခါ နတ်သမီးများသည် ပုလဲကြီးတစ်လုံးကို ဆီမီးခွက်ကဲ့သို့ ထွန်း၍ ပုဆိုးရက်ကြပြန်သည်။

ဝတ်လဲအနီဝတ်ထားသော နတ်သမီးတစ်ယောက်သည် မိမိပုဆိုးကို အလျင်ပြီး အောင် ရက်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တန်ပူ၏ပုဆိုးနှင့် ယှဉ်ကြည့်သည်။ တန်ပူ၏ပုဆိုးက အများကြီးသာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နေမင်းကြီးက ထွန်းလျက်။ ရေကန်ကလေးက လက်လျက်။ ပန်းနီကလေးတွေက တောက်လျက်။ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေက မြူးထူးလျက်။ တန်ပူ၏ပုဆိုးမှာ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းလေသည်။

“အို၊ ဒီရုပ်စုံပုဆိုးထဲမှာ ငါနေရရင် ကောင်းမှာပဲ”ဟု နတ်သမီးကလေးသည် တောင့်တ၍ ပိုးချည်ကိုကောက်ယူကာ ရေကန်လေးအနားတွင် မိမိ၏ရုပ်ပုံကို ထိုးထည့်လိုက်လေသည်။

အတော် ညဉ့်နက်လာသောအခါ မောင်ဒွေးအိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ နတ်သမီးကလေးများ အိပ်ရာဝင်ကြလေပြီ။ ပုလဲလုံးကြီး၏ အလင်းရောင်ထဲတွင် တန်ပူ၏ ရုပ်စုံပုဆိုးကြီးသည် ဝင်းလက်တောင်ပြောင်လျက်ရှိသည်။

ထိုခဏ၌ မောင်ဒွေးသည် ကုလားထိုင်မှထ၍ ထိုပုဆိုးကိုအသာအယာ ခေါက်ပြီး လျှင် အိတ်တွင်ထည့်ကာ ဗိမာန်ကြီးထဲမှ ထွက်သည်။ မြင်းကြီးဆီသို့ရောက်သောအခါ ခုန်တက်စီးနင်း၍ လရောင်ထဲသို့ စိုင်းနင်းသွားလေသည်။

လမ်းတွင် အံကြိတ်၍ ရေခဲပင်လယ်ကိုကူးသည်။ ထို့နောက် မီးတောက်တောင်ကို ဖြတ်သည်။ ထို့နောက် တောင်ကြားကျောက်ဂူသို့ ရောက်သည်။ ကျောက်ဂူ၌ကား အဘွားအိုသည် ထိုင်၍ စောင့်မျှော်နေလေသည်။ မောင်ဒွေးကို မြင်သောအခါ အဘွားအိုက “ကဲ၊ ငါ့သား မြင်းပေါ်က ဆင်းပါတော့”ဟုဆိုသည်။

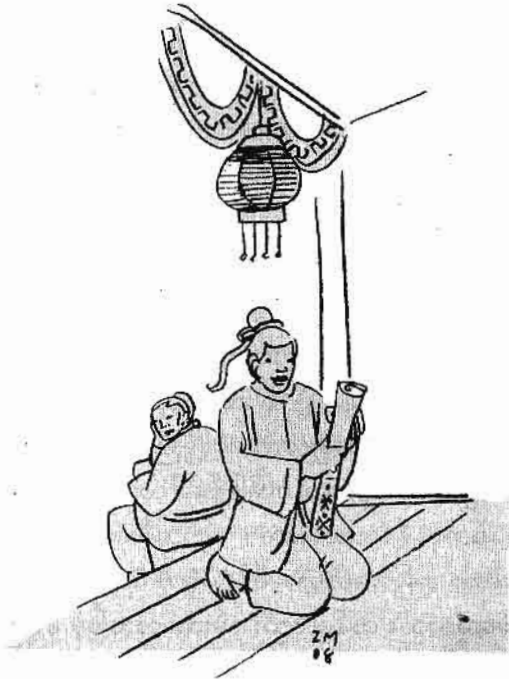
မောင်ဒွေးလည်း ဆင်းသည်။ အဘွားအိုသည် ကျောက်မြင်းပါးစပ်ထဲမှာ သွားတို့ကို ယူ၍ မောင်ဒွေး၏ပါးစပ်ထဲတွင် တပ်လိုက်သည်။ မြင်းကြီးသည် ဆီးချိုနားတွင် ကျောက်ရုပ်ကြီးဖြစ်သွားပြန်လေတော့သည်။

ထိုအခါ အဘွားအိုသည် သမင်ရေဖိနပ်တစ်ရုံကိုယူ၍ “ကဲ၊ ငါ့သား ဟော့ဖိနပ်ကို စီးပြီး အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်ပေတော့၊ မင့် မေမေတော့ သေခါနီးနေပြီ”ဟု ပြောသည်။

မောင်ဒွေးသည် သမင်ရေဖိနပ်ကိုစီး၍ ပြန်ရာ ခဏကြာလျှင်ပင် အိမ်သို့ရောက်လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် မိခင်၏အိပ်ခန်းသို့ပြေးဝင်သွား၍ “အမေ..အမေ၊ ဟောဒီမှာ အမေ့ရုပ်စုံပုဆိုး” ဟု ပေးသည်။ ပုဆိုးသည် အရောက်တောက်ပလွန်းသဖြင့် တန်ပူ၏ မျက်စိတို့သည် ကွယ်ရာမှ ပြန်မြင်လာကြသည်။ ထိုအခါ တန်ပူသည် အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲထ၍ သူ့ပုဆိုးကိုကြည့်သည်။ ၃နှစ် ၃ ရာသီ သူရက်လုပ်ခဲ့ရသော သူ့ရုပ်စုံပုဆိုးကို သူကြည့်သည်။ “အမယ်လေး ငါ့သားရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ ကဲ နေရောင်ထဲထုတ်ကြည့်ရအောင်” ဟုဆို၍ အိမ်ပြင်ဘက်သို့ ပုဆိုးကိုထုတ်သွားပြီးလျှင် မြေကြီးပေါ်တွင် ဖြန့်လိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ မွေးကြူသော လေပြည်လေညင်းကလေး တဟူးဟူးတိုက်သွင်းလာ၍ ပုဆိုးကိုဖြန့်ကာဖြန့်ကာ ပေးလေရာ ပုဆိုးသည် ကျယ်၍ ကျယ်၍ သွားလေသည်။ သူတို့နေသောအိမ်ကလေးသည် ပုဆိုးထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၍ ပုဆိုးထဲက ဝင်းခြံကြီး၊ ဗိမာန်ကြီး၊ ဥယျာဉ်ကြီး၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်တို့သည် တကယ်ဖြစ်ပေါ်လာကြလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ရေကန်ကလေးအနား၌ ဝတ်လဲနီဝတ်ထားသော နတ်သမီးကလေးကို တန်ပူမြင်လေသည်။ ထိုနတ်သမီးကလေးကား အခြားမဟုတ်။ မိမိရုပ်ပုံကို ပုဆိုးထဲတွင် ထိုးထည့်လိုက်သော နတ်သမီးကလေးဖြစ်လေသည်။ တန်ပူလည်း ဝမ်းသာလှသဖြင့် နတ်သမီးကလေးကို မောင်မွေးနှင့် ပေးစားလိုက်သည်။ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးကြသော အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေတို့ကိုလည်း သူတို့ဗိမာန်ထဲတွင် အတူခေါ်၍ထားလိုက်လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်သည် တန်ပူတို့၏ ဗိမာန်ဝသို့ လာ၍ ကမ်းတောင်းကြသည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်ကား အခြားမဟုတ်။ မောင်ကြီးနှင့် မောင်လတ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် မိခင်နှင့် ညီထွေးတို့အကြောင်းကို သိရသောအခါ ရှက်ရှက်ရှိသည်နှင့် တိတ်တိတ်ထွက်ခွာကာ တခြားရပ်ရွာသို့ ထွက်ပြေးကြလေသတည်း။ ■

ရုပ်ပုံထဲက မိန်းမပျို

ရှေးသရောအခါက ချူဇေအမည်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်ရှိသတတ်။ သူသည် သန်မာထွားကျိုင်းသော လူလင်ပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အသက် ၂၀ ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း မိန်းမ မရသေးချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်မကောင်းပါ။ သူ စိတ်မကောင်းသည်ကို သူ့အမေကလည်း သိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ သူ့အမေကပြောသည်။ “လူကလေး၊ တို့မှာ ဆင်းရဲသားဖြစ်တယ်။ တို့ သားအမိစားဖို့အတွက်ပဲ မနည်းရှာဖွေနေရတော့ လူကလေးကို ဘယ်မိန်းမက ယူချင်ပါ့မလဲကွယ်” ဟူ၍ ပြောသည်။

သို့ဖြင့် သုံးလမျှရှိသောအခါ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်သို့ ရောက်လာသည်။

ချူဇေ၏အမေသည် ဤသို့တွေးသည်။ “တို့လည်း တစ်နှစ်လုံး ဖွဲ့နဲ့တော့ဟင်းရွက်ကိုပဲ စားနေရတယ်။ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်မှာတော့ဖြင့်ရင် ပေါက်စီလုပ်စားရရင်ကောင်းမှာပဲ။

ကျွန်ုပ်မရှိရင်လည်း ပြောင်းမှုနဲ့နဲ့လုပ်ရတာပေါ့။ ဂေါ်ဖီထုပ်အဆာမထည့်နိုင်ရင် မုန့်လာဥပဲ ထည့်ရမယ်” စသည်ဖြင့် တွေးပြီးလျှင် အိမ်တွင်ရှိသမျှ ကြေးပြားဆယ်ပြားကို ချူဇေအားပေး၍ ဈေးဝယ်ခိုင်းလေသည်။ ချူဇေသည် ဟင်းရွက်တန်းသို့ မရောက်ခင် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ရောင်းနေသော အရုပ်ကားတစ်ချပ်ကို မြင်၍ အလွန်သဘောကျသောကြောင့် ကြေးပြားဆယ်ပြားပေးကာ ဝယ်ယူပြီးလျှင် အိမ်သို့ပြန်လေသည်။

ချူဇေသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်မဝယ်ဘဲ အရုပ်ကားဝယ်၍ လာသည်ကို သိရသော အခါ မိခင်ကြီးသည် ဝိုင်းသွားလေသည်။ ချူဇေကား မိန်းမပျိုရုပ်ပါသော အရုပ်ကားကို သူ့အိမ်ခန်းထဲရံတွင် ချိတ်ထားလိုက်သည်။

ညကျ၍ ချူဇေသည် အိပ်ရန် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်ကာ မီးခွက်ထွန်းသောအခါ အရုပ်ကားထဲ က မိန်းမပျိုသည် ကိုယ်လက်တို့ကိုရုန်းခါပြီးလျှင် ချူဇေရှိရာသို့ ဆင်းလာစကားပြောဆိုသည်။ မနက်ကြက်ဦးတွန်သောအခါကျမှ အရုပ်ကားထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးမှာ ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြသည်။

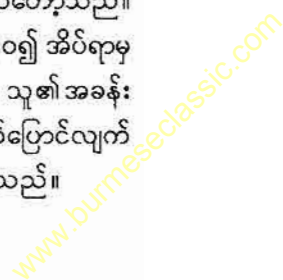
တစ်ညသောအခါ မိန်းမပျိုက ဤသို့ပြောသည်။ “ကိုချူဇေရယ်၊ ရှင်ဟာ အလုပ်ကို ကြီးကြီးစားစားလုပ်လျက်နဲ့ အခုလိုဆင်းရဲနေတာကိုမြင်ရတော့ ကျွန်မ အင်မတန် စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်။ ရှင်တို့သားအမိ ချမ်းချမ်းသာသာနေရအောင် ကျွန်မက ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကူညီတဲ့အတွက် ရှင်တို့ဒုက္ခရောက်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိတယ်” ဟုပြောသည်။

ထိုအခါ ချူဇေက ပြန်ပြောသည်။ “ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အခုလိုတွေ့နေရရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာကို ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး” ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက ပြောပြန်သည်။ “ကျွန်မတို့ အခုလို ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ တစ်သက်လုံးမနေနိုင်ပါဘူး။ ဟောသည်မှာ ကြေးပြား ၂၀ ယူစမ်းပါ။ မနက်ခါကျရင် ဈေးကိုသွားပြီး အဲသည်ကြေးပြားတွေနဲ့ ပိုးချည်ခင်ရသမျှ ဝယ်ခဲ့ပါ” ဟု ပြောပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့ညကျသောအခါ မိန်းမပျိုသည် အရုပ်ကားထဲမှထွက်လာ၍ ချူဇေဝယ်လာသော ချည်ခင်များကိုကိုင်ပြီးလျှင် “ကဲ...ကိုချူဇေ၊ ရှင်အိပ်နှင့်ပေတော့။ ကျွန်မအလုပ်နည်းနည်းလုပ်ပြီးမှ အိပ်တော့မယ်” ဟု ပြော၍ ချူဇေလည်း အိပ်ရာဝင်လေတော့သည်။

အရုဏ်လည်းတက်ပြီ။ ကြက်များလည်းတွန်ပြီ။ ချူဇေလည်း အိပ်ရေးဝ၍ အိပ်ရာမှ နိုးသည်။ မျက်စိများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ချူဇေသည် အံ့ဩသွားသည်။ သူ၏အခန်းကလေးထဲတွင် ပိုးထည့် ဖဲထည့်များသည် အရုဏ်တက်နေရောင်တွင် တောက်ပြောင်လျက် ရှိသည်။ ရုပ်ပုံထဲက မိန်းမပျို ရက်လုပ်ဖန်တီးထားသော အထည်များဖြစ်ပေသည်။

မိုးလင်းသောအခါ ချူဇေ၏ အမေသည် ပိုးထည် ဖဲထည်များကို ဈေးတွင် သွား၍ ရောင်းသည်။ ငွေများရသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ထိုနေ့မှစ၍ သူတို့သားအမိမှာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်လာနိုင်ကြလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ချူဇေ ကွင်းထဲထွက်နေခိုက်တွင် ချူဇေတို့အိမ်သို့ မှော်ဆရာကြီး တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ မှော်ဆရာကြီးသည် ချူဇေ၏မိခင်ကိုမြင်ရသောအခါ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးပြူးနှင့် ဤသို့အော်ပြောလေသည်။ “ခင်ဗျားမျက်နှာကိုကြည့်ရတာ မကောင်းပါဘူး။ စုန်းပြုစားထားတဲ့ လက္ခဏာပေါ်နေပါတယ်။ ကျုပ် ကောင်းကောင်းပြောမယ်။ နားထောင်။ ခင်ဗျားမှာ ချွေးမတစ်ယောက်ရှိရမယ်။ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲသည်ချွေးမဟာ ပိုးထည်ဖဲထည်တွေကို ရက်တတ်ရမယ်။ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲသည်ချွေးမကို ချက်ချင်းပေးလိုက်ပါ။ မပေးရင် ခင်ဗျားတို့သားအမိ ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်လိမ့်မယ်။ သေကိန်းတောင် မြင်နေတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ချူဇေ၏မိခင်သည် ဤစကားများကိုကြားရသောအခါ အလွန်ကြောက်လန့်သောကြောင့် ထရံတွင်ချိတ်ထားသော အရပ်ကားကို ဖြုတ်ယူပြီးလျှင် လိပ်၍ မှော်ဆရာကြီးရှိရာသို့ သွားသည်။ ထိုအခါ ရုပ်ပုံထဲက မိန်းမပျိုက သက်ပြင်းရှု၍ “ကျွန်မကို ကိုချူဇေလွမ်းလို့ရှိရင် အနောက်ဘက် ယူတိုင်းပြည်ကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ ပြောလိုက်ပါ” ဟု မှာကြားလေသည်။ မှော်ဆရာကြီးလည်း အရပ်ကားကိုရသောအခါ ဝမ်းသာအားရနှင့် ထွက်သွားလေသည်။

ချူဇေတို့အိမ်သို့ပြန်လာ၍ အရပ်ကားသတင်းကို ကြားရသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ စား၍လည်းမဝင်။ အိပ်၍လည်းမပျော်။ တမိုင်မိုင် တတွေတွေနှင့် မကျန်းမမာ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါကျမှ သူ၏မိခင်သည် မိန်းမပျို၏အမှာစကားကို သတိရ၍ “လူကလေး၊ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့။ သူ့ကိုလွမ်း ရင် အနောက်ဘက်ယူတိုင်းပြည်ကို မေးပြီး လိုက်ခဲ့ပါလို့ ရုပ်ပုံထဲက မိန်းမပျိုက မှာသွားတယ်။ ကဲ..ကဲ ကျန်းမာလာအောင် လုပ်ပါ။ ကျန်းမာလာရင် လိုက်သွားတာပေါ့” ဟု အားပေးစကား ပြောသည်။ ချူဇေလည်း အားတက်လာ၍ ဆေးဝါးမှီဝဲလေရာ နဂိုအတိုင်း ကျန်းမာသန်စွမ်းလာလေ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သောအခါ ချူဇေသည် ပိုးထည်ဖဲထည်ရောင်း၍ရသော ငွေတို့မှ ကျန်သမျှကို အိတ်တွင်ထည့်ကာ မြင်းစီး၍ မိန်းမပျိုကိုရှာရန် အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ အနောက်ဘက်ကား အလွန်ကျယ်ပါသည်။ သူတို့ရွာ၏ အနောက်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုအနောက်ဘက်၏ အနောက်ဘက်ရှိလေသေးသည်။ ထိုအနောက်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ထိုအနောက်ဘက်၏ အနောက်ဘက်တွင်လည်း အနောက်ဘက် ရှိပြန်လေသေးသည်။ အနောက်ဘက်ဆိုသော အရပ်ကား မဆုံးနိုင်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ သို့ဖြင့်

မယိုးဆက်၍ ဆက်၍ထွက်ခဲ့ရာ ငွေတို့လည်းကုန်ခဲ့ပြီ။ စားစရာလည်း ပြတ်ခဲ့ပြီ။ လူနေအိမ်ခြေ နှင့်လည်း ဝေးခဲ့ပြီ။ ထမင်းလည်းဆာသည်။ ရေလည်း ငတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေအိုင်ကလေး ကပ်အိုင်ကို မြင်ရသောအခါ ဝမ်းသာမိသည်။ နေပူထဲတွင် ရေအိုင်ကလေးသည် ခန်းခြောက် လျက်ရှိလေပြီ။ ကျန်သမျှရေကလေးထဲတွင် ငါးနက်ကလေးတစ်ကောင် ဖလပ်ဖလပ်နှင့် မှန်နေလေသည်။ “သည်ရေကို ငါသောက်လိုက်လျှင် ငါးကလေး သေလေတော့မယ်။ မသောက်ရရင်လည်း ငါသေမှာပဲ။ အေးလေ ... ငါမသောက်ရပေမယ့် တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာ ရင် ရေခန်းပြီး သည်ငါးသေမှာပါ။ မထူးပါဘူး” စသည်ဖြင့် အကောင်းအဆိုးတွေးကာ ပျံ့တုံ့ချတုံ့ဖြစ်နေ၏။

အတော်ကြာသောအခါမှ အကြံရ၍ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ရေဆွတ်လျက် ငါး ကလေးကို ထုပ်ပြီးလျှင် ချူဇေသည် ရေအိုင်ထဲက ရေကိုသောက်လေတော့သည်။ ထို့နောက် ငါးထုပ်ကိုယူကာ အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ခရီးအတော်သွားမိလျှင် မြစ်ကြီးတစ်ခု သည် ဆီးကာနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မြစ်ရေသည် အစီးသန်၏။ မြစ်ပြင်သည် အပြောကျယ် ၏။ မည်သို့ ဖြတ်ကူးရမည်မသိ၍ ကမ်းပါးတွင်ထိုင်ကာ တွေးနေခိုက် ငါးကလေးကို သတိ မရှိမျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဖြေကြည့်ရာ ရှင်နေသေးသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးကလေး ကိုကိုင်ကာ “နင့်တစ်ခါလွှတ်၊ ငါ့ ဆယ်ခါလွှတ်” ဟုဆိုပြီးလျှင် မြစ်ရေတွင် လွှတ်လိုက်သည်။ ငါးကလေးသည် အမြီးကလေးခတ်ကာ ကူးသွားသည်။ ချူဇေမှာလည်း လှေမရှိ တက်မရှိနှင့် ဤမြစ်ပြင်ကျယ်ကို ဘယ်လိုကူးရပါမည်နည်းဟု တွေးကာ စိတ်ညစ်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် “ချူဇေ” ဟုခေါ်သံကိုကြားလိုက်မိသည်။ လူသူမနီး တောကြီးခေါင်ခေါင်၌ သူ့ကို ဘယ်သူခေါ် ပါလိမ့်။ ထို့နောက်တစ်ဖန် ခေါ်သံကြားပြန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လူနက်ရှည်ရှည်ကြီး တစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

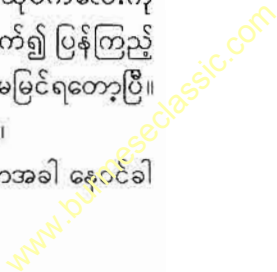
“ချူဇေ၊ အသင် ဤမြစ်ကို ကူးလိုသလား”

“ကူးချင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုကူးရမုန်း မသိပါဘူး”

“ကျုပ် တံတားထိုးပေးမယ်လေ။ ကူးမလား”

ဤသို့ ပြောရင်းဆိုရင်းပင် လူနက်ရှည်ကြီးသည် သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ချိုးပစ်လိုက်ရာ ပြစ်ကို ဖြတ်ကူးသော တံတားတစ်ခုပေါ်လာလေသည်။ ချူဇေသည် အထုပ်ကလေးကို ကောက်ထမ်းကာ မဆိုင်မတွဲမြစ်ကို ကူးလေသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၍ ပြန်ကြည့် လိုက်သောအခါ တံတားလည်း မရှိတော့ပြီ။ လူနက်ရှည်ရှည်ကိုလည်း မမြင်ရတော့ပြီ။ ငါးနက်ကလေးကိုသာလျှင် ရေထဲတွင် ကူးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ချူဇေသည် အနောက်သို့ ခရီးဆက်ပြန်သည်။ တစ်နေ့သောအခါ နေဝင်ခါ

၂၂၀ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

နီးတွင် လမ်းနံဘေးတစ်ခု၌ မှော်ဆရာကြီးတစ်ဦး၏အိမ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ မှော်ဆရာကြီးသည် ချူဇေကို တစ်ညမျှ တည်းခိုရန် အခွင့်ပေး၍ အခန်းတစ်ခုတွင် ချထားသည်။ “ခရီးသည်.. သည်အခန်းမှာ အိပ်ပါ။ သို့သော်လည်း ဟိုကိုင် သည်ကိုင် မလုပ်ပါနှင့်” ဟု မှာ၍ မှော်ဆရာကြီး ထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် အိပ်ရန် ဖျာတစ်ချပ်နှင့် ခေါင်းအုံ၊ တစ်လုံးမှလွဲ၍ ဟိုကိုင်သည်ကိုင်လုပ်စရာ ဘာကိုမျှ မမြင်ရသောကြောင့် ချူဇေသည် အံ့ဩနေလေသည်။ ထို့နောက် သိချင်စိတ်ပြင်းထန်လာသဖြင့် ထရုံကို လက်နှင့်ဆိတ်ကြည့်ရာ ကပ်ထားသောစက္ကူတွေကွာ၍ တံခါးပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ တံခါးမှ ထွက်သော အခါ ဥယျာဉ်ကလေးတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် နှစ်ထပ်အိမ်ကလေး တစ်ခုရှိသည်။

အထက်ထပ်တွင် မီးများထိန်လျက်ရှိသည်။ ချူဇေသည် ထိုအိမ်၏ လှေကားထိပ်တွင် ထိုင်ကာ စဉ်းစားနေခိုက် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဆင်းလာ၍ ချူဇေကိုမြင်သောအခါ “အလိုကိုချူဇေပါကလား။ မသေလို့တွေ့ရ ... မေ့နိုင်ပါတော့မလား” ဟုဆိုကာ ဖက်၍ ငိုလေသည်။ ထိုမိန်းမပျိုသည် ရုပ်ပုံထဲက မိန်းမပျိုဖြစ်လေသည်။ “အခု ... ရှင်ရောက်နေတာဟာ အနောက်ဘက် ယူတိုင်းပြည်ဆိုတာပဲ။ အခု ကျွန်မတို့ပြေးကြစို့။ မှော်ဆရာကြီးရဲ့ဓားကို ကျွန်မ နှိမ့်လာတယ်” ဟု မိန်းမပျိုက တိုးတိုးပြောသည်။ ထို့နောက် မိန်းမပျိုသည် သူ့ထဘီအနားကို ဓားနှင့်ဖြတ်၍ခင်းလိုက်ရာ ကော်ဇောပျံကြီးဖြစ်လာ၍ နှစ်ယောက်သား စီးကာ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ခဏကြာလျှင်ပင် မှော်ဆရာကြီးလည်း အပြင်းလိုက်လာလေသည်။ သို့သော် မိန်းမပျိုသည် လက်တွင်ပါသောဓားနှင့် နှိမ်နင်းလေရာ မှော်ဆရာကြီးမြေသို့ကျ၍ ပြိတ္တာကောင်အသေကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။ ချူဇေတို့ဖခင်မယားကား မိမိတို့အမေအိုကြီးရှိရာသို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်ခဲ့ကြလေသတည်း။

အထင်ကြီးသော ကြောင်ကလေးသုံးကောင်

[ဤပုံမှာ တရုတ်စာရေးဆရာ ယင်ဝင်ချိန်ရေးသော ကလေးပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ဤပုံမျိုးကို တရုတ်ပြည်သစ်တွင် ကလေးသူငယ်များဖတ်နေကြသည်။ စာရေးဆရာများကလည်း ရေးနေကြသည်။ ဤပုံကို ၁၉၅၆ခုနှစ်ထုတ် တရုတ်စာပေမဂ္ဂဇင်းမှတစ်ဆင့် သင့်လျော်အောင်ပြန်ဆိုထားသည်]

ရှေးသရောအခါက ကြောင်မကြီးတစ်ကောင်နှင့် ကြောင်ကလေးသုံးကောင် ရှိကြသည်။ ကြောင်အကြီးကလေးမှာ ကြောင်မကလေးဖြစ်၍ ပြောက်ကျားမဟုတ်ဘဲ။ အလတ်ကလေးမှာ ကြောင်ထီးကလေးဖြစ်၍ ငည့်ဟုခေါ်သည်။ အငယ်ကလေးမှာလည်း ကြောင်ထီးကလေးဖြစ်၍ ငနက်ဟုခေါ်သည်။ အမေ ကြောင်မကြီးသည် ကြောင်ကလေးများကို အလွန်မုတ်သည်။ ကောင်းစွာရှာဖွေ၍ ကျွေးသည်။ အရွယ်ရောက်သောအခါ ကျောင်းသို့ပို့သည်။ ဂျူကို ၃ ဦးမှာ တစ်တန်းတည်းတွင် စာသင်နေကြသည်။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ခုတွင် ကြောင်ကလေးများ အိမ်ပြန်လာကြသည်။ သူတို့ ကျောင်းတွင် ဘာပညာများကို သင်ခဲ့ကြသနည်းဟု သိချင်၍ နံနက်စာစားပြီးစ အမေကြောင် မကြီးက မေးသည်။

“ကဲ ..ကလေးတို့၊ ကျောင်းမှာ ဘာတွေများ သင်ခဲ့ကြသလဲ။ ကောင်း ကောင်းကော နေခဲ့ကြရဲ့လား။”

ကြောင်ကလေး သုံးကောင်ကား အစာစား၍ ဗိုက်ပူနံ့ကားဖြစ်လျက် တင်းတိမ်ပျော် ရွှင်နေကြသည်။ မျက်စိကလေးများလည်း မှေးနေကြသည်။ အမေကြောင်မကြီးမေးသည်ကို ကြားသောအခါတစ်ပြိုင်တည်း အော်ပြောကြသည်။

“သိပ်ကောင်းကောင်းကြီး နေခဲ့ကြတယ် မေမေ”

ငညိုက ချက်ချင်းဆက်၍ “ကျွန်တော်တို့ စာအုပ်တွေ တစ်ပုံကြီးဖတ်ခဲ့ကြတယ်” ဟု ဆိုသည်။ ပြောက်ကျားမက “ကျွန်မတို့ သီချင်းတွေဆိုတယ်။ ပန်းချီလည်းရေးတယ်” ဟုပြောသည်။ ငနက်က နောက်ယောင်ခံ၍ “ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေးအတွက် လည်း ကစားကြရတယ်။ အို ...ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ အကုန်ရှိတာပဲ” ဟုဆိုသည်။ တစ်ဖန် ငညိုက ထပ်လောင်း၍ “ကျွန်တော်တို့ သည်အတိုင်းသာ ပညာသင်သွားရရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှအားလုံးကို ကျွန်တော် သိမှာပဲ” ဟု ပြောသည်။ ပြောက်ကျားမက “ဟုတ်တယ်မေမေ၊ ကျွန်မတို့ ပညာရှိတွေ ဖြစ်လာမှာပဲ” ဟုဆိုသည်။ ငနက်ကလည်း “မဟော်သခာတွေဖြစ်လာမှာ အမှန်ပါပဲ” ဟုပြောသည်။

ဤစကားများကို ကြားရသောအခါ အမေကြောင်မကြီးက အလွန်ဝမ်းသာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်၍ “ကဲ၊ ပညာတွေအများကြီး တတ်လာကြပြီဆိုပါတော့ကွယ်။ ကြီးလာတော့ ဘာအလုပ်လုပ်ကြမယ် ကြံသလဲ” ဟုမေးသည်။

“အလုပ်အကြောင်းတော့ မတွေးမိပါဘူး” ဟု ပြောက်ကျားမက ပြောသည်။ “ကျွန်တော် ဟန်ကျပန်ကျ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် တော်ပါပြီ” ဟု ငနက်က ဆိုသည်။ ငညိုကလည်း တစ်ခဏမျှတွေးနေပြီးနောက် “ပညာတတ်ရင် အားလုံးဖြစ်နိုင်တာချည်းပါပဲ။ ပညာရှိကို လူတွေက ပူဇော်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာအလုပ် လုပ်ဖို့ လိုသေးသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ အမြဲစာအုပ်ကြီးတွေ ဖတ်နေမှာပေါ့” ဟုပြောသည်။

အမေကြောင်မကြီးကား အလုပ်လုပ်မှ ချမ်းသာနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သူ့ကလေးတွေမူကား အလုပ်အကြောင်းကို ဘာမျှမသိကြ။ ထို့ကြောင့် အမေကြောင်မကြီးက မေးသည်။

“ကလေးတို့၊ အလုပ်အကြောင်းကို ကျောင်းမှာ သင်မပေးဘူးလား။”

“သင်ပေးပါတယ်။ အလုပ်ဆိုတဲ့စာလုံးကို ကျွန်တော် ပေါင်းတတ်ပါတယ်။ အရေးအခါ လတစ်ချောင်ငင်ပသတ်လုပ်၊ အနဲ့ လုပ်နဲ့ပေါင်း-အလုပ်ပေါ့ မေမေ”ဟု ငညိုကပြောသည်။ “ညောင်၊ ညောင်၊ ငါလည်းပေါင်းတတ်တာပေါ့”ဟု ငနက်က အားကျမခံဆိုသည်။ “အို ... ကိုယ်လည်း ပေါင်းတတ်ပါတယ် ခက်တာမှတ်လို့”ဟု ပြောက်ကျားမက ပြောသည်။

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ အမေကြောင်မကြီးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သူ့ကလေးများသည် အလုပ်လုပ်မှ လူ့ကိစ္စအောင်မြင်သည်ဆိုသောသဘောကို မသိကြသေး။ စာဖတ်နိုင်လျှင် ပြီးရောဟု အထင်များလျက်ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကလေးများအား အလုပ်သဘောကိုသိလာအောင် လက်တွေ့သင်ပေးလိုသည်။

“ကလေးတို့ ငါးကြိုက်ကြတယ်မဟုတ်လား”

“ကြိုက်တာပေါ့ မေမေ၊ မေးနေရသေးလား၊ တစ်ခါတည်း ငါးကျည်း ဥကောင်ကုန်အောင် ကျွန်တော် စားနိုင်တာပေါ့”ဟု ငညိုကပြောသည်။

“ငါတော့ နှစ်ကောင် စားရရင် တော်ပါပြီ”ဟု ပြောက်ကျားမဆိုသည်။

“အို..တို့များတော့ ရမယ်ဆိုရင် လေးငါးကောင်တော့ အပျော့ပေါ့”ဟု ငနက်က ပြောသည်။

ထိုအခါ အမေကြောင်မကြီးက “ဪ ... ငါ့သား ငါ့သမီးတွေလည်း အတွေးအတော်ဖောက်ပြန်နေကြမှကိုး။ သူ့ထက်ငါ ပိုပြီးစားနိုင်တာဟာ ကြားစရာမဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ငါးဖမ်းဖို့က ပိုအရေးကြီးတာ။ ကဲ ... သည်နေ့ မင်းတို့ ငါးဖမ်းတဲ့အလုပ် လုပ်ကြစမ်းကွယ်” ဟု ဆိုသည်။

၂၃၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

“ငါးဖမ်းတာ ဘာခက်တာမှတ်လို့ မေမေရယ်” ဟု ငညိုက ပြောသည်။ “ငါးဖမ်းတာ အလွယ်ကလေးပါ” ဟု ပြောက်ကျားမကဆိုသည်။ “အခု ကျွန်တော် သွားပြီးဖမ်းချင်တယ်” ဟု ငနက်က ပြောသည်။

ကြောင်ကလေး ၃ ကောင်ကား အလွန်အထင်ကြီးကြသည်။ အမှန်မှာ သူတို့ငါးကို စားသာစားဖူးကြသည်။ ငါးတွေ သစ်ပင်ပေါ်မှာနေသလား၊ ရေထဲမှာနေသလား၊ သူတို့မသိကြ။ ငါးရအောင် ဘယ်လိုဖမ်းရသည်ဟုလည်း သူတို့မသင်ဘူးချေ။ သို့သော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်အထင်ကြီးကာ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနှင့် မောင်နှမသုံးယောက်သား ငါးဖမ်းရန် ထွက်လာကြသည်။ လမ်းကျမှ ငညိုက “ဟေ့၊ ငါးတွေဟာ ရေထဲမှာနေတယ်လို့ ငါဖတ်ဖူးတယ်” ဟု ဆိုသည်။ ဘယ်ရေထဲမှာနေသလဲ။ ကန်ထဲမှာလား၊ ချောင်းထဲမှာလား၊ မြစ်ထဲမှာလား သူတို့မသိ။

ထိုသို့ တတွေ့တွေ့နှင့် သွားခိုက်တွင် ကံအားလျော်စွာ မြစ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြသည်။ “သည်မြစ်ထဲမှာ ငါးရှိမယ်ထင်တယ်၊ ကဲ..ထိုင်ပြီး ကြည့်ရအောင်” ဟု ပြောက်ကျားမက ပြောသည်။

“အေး ငါးပေါ်လာရင် တို့ခုန်ဆင်းပြီး ဖမ်းတာပေါ့” ဟု ငနက်က ဆိုသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထိုင်ပြီးစောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့” ဟု ငညိုက ပြောသည်။

နေမြင့်သော်လည်း ငါးမပေါ်။ မွန်းတည့်သော်လည်း ငါးမလာ။ မွန်းတိမ်းသော်လည်း ငါးမပွက်၊ မြစ်ရေပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရ၍ မျက်စိများလည်း ညောင်းကြပြီ။ ထမင်းဆာ၍ အူတကြုတ်ကြုတ်လည်းဖြစ်ပြီ။

“အို...တို့ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်။ အမေ့ကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး ငါးရှာထွက်ရတယ်ဆိုတာ သိပ်ဆိုတာပဲ” ဟု ငညိုက ညည်းသည်။

“အလုပ်လုပ်လို့ ဘာအကျိုးရှိသလဲကွာ” ဟု ငနက်က မြည်သည်။

“တို့များတော့ ငိုချင်တာပဲ” ဟု ပြောက်ကျားမက အော်သည်။

ထိုအခါ ထိုမြစ်၏တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ကြွက်အိုကြီးတစ်ကောင်နေသည်။ ကြွက်အိုကြီးသည် ပထမဦးစွာ ကြောင်အော်သံကို ကြားရသောအခါ ကြောက်ရွံ့ပုန်းသည်။ “သို့သော်လည်း ကြောင်ကလေးများသည် လူရည်မလည် လူဝါးမဝသည်ကို သိရသောအခါ ပုန်းရာမှထွက်လာသည်။ အမှန်မှာကား ကြောင်ကလေးများ လုပ်ချင်ကိုင်ချင် ထထကြွကြွ ရှိသွားမည်ကို ကြွက်အိုကြီးအလွန်ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြောင်ကလေးများ ပျက်စီးအောင် ပျက်ဆီးဖို့ရန် ကြံစည်သည်။

ကြောင်ကလေးများသည် ထမင်းဆာသဖြင့် အစားအစာအကြောင်းကိုသာ တွေးနေ

ကြသည်။ ငနက်က ငါး ခြောက်ကောင်လောက်ကို တစ်ထိုင်တည်းစားနိုင်မည်ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ ငညိုက “ခြောက်ကောင်လောက်တော့ အပျော့ပေါ့ကွာ။ ခုနစ်ကောင်လောက်ကို အရိုးပါမကျန်အောင် စားပြန်င်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါးက ဘယ်မှာလဲ” ဟုဆိုသည်။

“အေးကွာ၊ ငါးစားရတာကတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ငါးရှာရတဲ့အလုပ်က တယ်ပြီးပင်ပန်းတာကို” ဟု ငနက်က ပြောပြန်သည်။

ထိုအခါ ကြွက်အိုကြီးက တစ်ဖက်ကမ်းမှနေ၍ “အေး၊ ငါးရှာရတာ ပင်ပန်းတာပဲကွ။ အလုပ်ဆိုရင် ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် မကောင်းဘူး” ဟု အော်ပြောသည်။

ကြောင်ကလေးများက “အို ..မိတ်ဆွေ အသင်ဘယ်သူလဲ” ဟု လှမ်းမေးရာ ကြွက်အိုကြီးက “ကျုပ်လား ပညာရှိကြီးတစ်ဦးပေါ့။ မင်းတို့တစ်တွေ ပြောနေတဲ့စကားတွေကိုကြားရလို့ ပမ်းသာတာနဲ့ အခုထွက်လာတာပဲ။ မင်းတို့တစ်တွေ အလုပ်မလုပ်ချင်ကြဘူးဆိုတာ အင်မတန် ကောင်းတာပဲ။ စာတတ်ရင် အလုပ်လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး” ဟုပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အမေကတော့ အလုပ်လုပ်မှ ဂုဏ်ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်” ဟု ပြောကံကျားမကဆိုသည်။

ထိုအခါ ကြွက်အိုကြီးသည် နှုတ်ခမ်းမွှေးကိုသပ်၍ “မင်းတို့တစ်တွေ အလုပ်လုပ်ရ မယ်တဲ့လား။ သနားစရာပဲကွာ။ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုရင် လက်တွေကို အသုံးပြုရတယ်ကွ။ လက်တွေကိုအသုံးပြုရရင် ညောင်းမှာပေါ့” ဟု ပြောသည်။

“ကျောင်းမှာ ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေးလေ့ကျင့်ရတော့ ကျွန်တော့်လက်တွေ မညောင်းပါဘူး။ အခု အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတော့ သိပ်ညောင်းတာပဲ” ဟု ငနက်က ဆိုသည်။

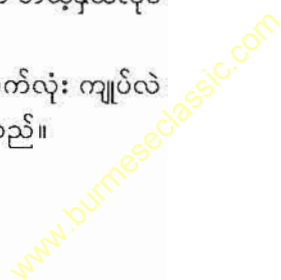
“ကဲ၊ ကျုပ်ပြောတာမမှန်ဘူးလား။ အလုပ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။ အလုပ်လုပ်ရင် ချွေးထွက်တယ်။ ညစ်ပတ်တယ်။ ပင်ပန်းတယ်။ ရှက်စရာကောင်းတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရဘူး။ အဆုံးပြောရမှာဖြင့်ကွာ လူမိုက်မှအလုပ်လုပ်တာပဲ။ မသေမချင်းမှတ်ထားကြကွ။ ကဲ ကျုပ်ပြောတာ မှားသလား” ဟု ကြွက်အိုကြီးက မေးသည်။

“အို ... မမှားပါဘူး။ မှန်တာမှ သိပ်ကိုမှန်တာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ သိပ်ပြီးပညာရှိပါပေ ဟယ်” ဟု ကြောင်ကလေးသုံးကောင်က ချီးမွမ်းပြီးလျှင် “ကဲ၊ ပြန်ကြစို့လား” ဟု ပြောသည်။

“ပြန်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ အမေက ငါးဖမ်းခိုင်းလိုက်တာ ငါးမပါဘဲ ဘယ်နှယ်လုပ် ပြန်မလဲ” ဟု ပြောကံကျားမက ဆိုသည်။

ထိုအခါ ကြွက်အိုကြီးက “ဟေ့၊ ငါးဖမ်းဖို့မလိုပါဘူးကွာ။ တစ်သက်လုံး ကျုပ်လဲ ငါးစားလာတာပဲ။ ငါးကို မြစ်ထဲမှာ ရှိတယ်လို့ မကြားဖူးပါဘူး” ဟုပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်မှာရှိပါသလဲ”

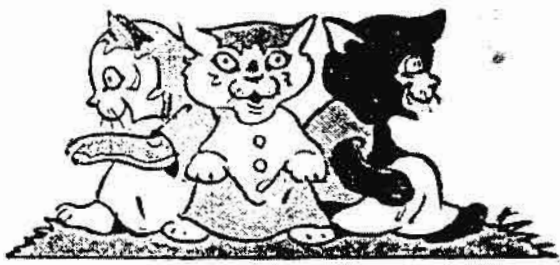
“ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ရှိတာပေါ့ကွ။ တစ်ခါတလေ ဈေးခြင်းတောင်းထဲမှာလည်း ရှိတတ်တယ်” ဟု ကြွက်အိုကြီးက ဆိုသည်။

ထိုခဏ၌ လေသင့်သဖြင့် ကြွက်နဲ့ကိုရ၍ “ဟော..အနံ့တစ်မျိုးရတယ်” ဟု ပြောကံကျားမကပြောသည်။ “အေး...ငါလည်းရတယ်၊ ဘာနဲ့ပါလိမ့်” ဟု ငနက်က ဆိုသည်။

ကြောင်ကလေးများက မသင်္ကာဖြစ်လာသည်ကိုသိရသောအခါ ကြွက်အိုကြီးသည် ကိုယ်ရှိန်ကိုသတ်၍ “အေးလေ ကျုပ်ပြောတာကို မင်းတို့မယုံရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်လည်းသွားစရာရှိသေးတယ်” ဟုပြောကာ တောထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ကြောင်ကလေးများသည် အူဟောင်းလောင်းနှင့် အိမ်သို့ပြန်ကြသည်။ အမေကြောင်မကြီးလည်း ဆီးကြို၍ သနားသဖြင့် ထမင်းကျွေးသည်။ ထမင်းစားရသည်။ ကြောင်ကလေးများက ကြွက်အိုမကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ထိုအခါ အမေကြောင်မကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၍ “ဪ..မင်းတို့တစ်တွေလည်း အတော်အထင်ကြီးကြတာပဲကိုး။ အလုပ်လုပ်ရမှာရှက်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့။ မင်းတို့ကို အလုပ်မလုပ်ချင်အောင် သင်ပေးလိုက်တဲ့သူဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ကြွက်အိုကြီးကွဲ့။ ကြွက်အိုကြီးက မင်းတို့ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးလိုက်တာကို အဟုတ်မှတ်နေကြတာကိုး။ ဪ.. မိုက်ကြပါဘိတော့ကွယ်” ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါကျမှ ကြောင်ကလေးများသည် ရှက်မိကြ၍ စာဖတ်ရုံနှင့် ကိစ္စမပြီး။ ကျောင်းသွားရုံနှင့် ကိစ္စမတုံး။ အလုပ်လုပ်မှ ကိစ္စအောင်မြင်သည်ကို သဘောပေါက်လာကြပြီးလျှင် “အမေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ငါးဖမ်းတတ်အောင်သင်ပေးစမ်းပါ” ဟု ဝိုင်းဝန်းပူဆာကြလေတော့သည်။

အဝန္တီ၏ ရယ်ရွှင်ဖွယ်

တရုတ်ပြည် ဝိးဂါးလူမျိုးတို့သည် အဝန္တီဆိုသူ လူကြီးတစ်ဦး၏အကြောင်းကို နှစ်
 သက်အားရပြောဆိုနားထောင်လေ့ရှိကြသည်။ အဝန္တီ၏အကြောင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ စကား
 မကောင်းအကြောင်းနှင့် ဆင်ဆင်တူလေသည်။ ရယ်ဖွယ်လည်းကောင်းသည်။ မှတ်ဖွယ်
 လည်းကောင်းသည်။ ယခု ရေးသားလိုက်သောအကြောင်းတို့မှာ မြတ်စာပေမဂ္ဂဇင်း (၁၉၅၆
 မှုနှစ်) မှ ပြန်လည်ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မာနာရှိလျှင် ဆေးရှိသည်

တစ်နေ့သောအခါ အလွန်ပြောင်တတ်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးသည် အဝန္တီထံသို့လာ၍
 "ဂျို-သုခမိန်၊ ညက ကျုပ်အိပ်နေတုန်း ကြွက်တစ်ကောင် ဝမ်းထဲဝင်သွားတယ်။ ဘယ့်နည်း
 လုပ်ရမလဲ" ဟု မေးလေသည်။

၂၃၆ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

“အို ..အနာရှိရင် ဆေးရှိတာပေါ့။ ဟော... ကြောင်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းပြီး အရှင်လိုက် မျိုချလိုက်၊ ကြွက် ခံနိုင်ရိုးလား” ဟု ဖြေသတတ်။

အလွယ်သားပဲ

တစ်ခါတုန်းက အဝန္တီသည် သူတစ်ပါး၏ သိုးတစ်ကောင်ကိုဖမ်းကာ သတ်ဖြတ်ချက် ပြုတ်စားလိုက်သည်။ ထိုအကြောင်းကိုသိသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးက “ဟေ့-အဝန္တီ၊ သူတစ်ပါး ရဲ့ သိုးကို ခိုးပြီးသတ်စားတဲ့အကြောင်းကို မင်းသေလို့ ငရဲမင်းကြီးက စစ်ဆေးရင် ဘယ်နှယ် ဖြေမလဲ” ဟုမေးသည်။

“မခိုးဘူး၊ မသတ်ဘူး၊ မစားဘူးလို့ ဖြေမှာပေါ့”

“တကယ်လို့ သိုးကိုယ်တိုင်လာပြီး သက်သေခံရင်ကော”

“သိုးကိုယ်တိုင်လာရင်လည်း အလွယ်သားပဲ။ သူ့ကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး ပိုင်ရှင်လက် ပြန်အပ်လိုက်ရုံပေါ့”

ရှက်လွန်းလို့

တစ်နေ့သ၌ သူခိုးတစ်ယောက်သည် အဝန္တီ၏ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။ အဝန္တီသည် သူခိုးဝင်လာသည်ကိုမြင်လျှင် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးအတွင်းသို့ ဝင်၍ခိုအောင်းနေသည်။ သူခိုးသည် တစ်အိမ်လုံးကို မွှေနှောက်ရှာဖွေသော်လည်း အဖိုးတန်ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှမတွေ့ရ။ နောက်ဆုံး၌ သေတ္တာကြီးဆီသို့သွား၍ ဖွင့်ကြည့်သောအခါ အဝန္တီကိုတွေ့၍ ‘သေတ္တာထဲမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘ဪ...ကျုပ်အိမ်မှာ ခင်ဗျားယူချင်လောက်အောင် အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်း ဘာမျှမရှိလို့ ရှက်တာနဲ့ သေတ္တာထဲကို ဝင်ပုန်းနေတာပါ’ ဟု အဝန္တီက ဖြေသတတ်။

ပင်လယ်ရေငန်ခြင်း

ပင်လယ်ရေ အဘယ့်ကြောင့်ငန်ကြောင်းကို သိလို၍ လူတစ်ဦးက အဝန္တီအားမေးလေသည်။

“ပင်လယ်ရေဆိုတာ မြစ်ရေလို လှုပ်ရှားစီးသွားနေတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နေရာတည်းမှာ ငြိမ်နေရတာ။ သည်တော့ တစ်နေ့ကျရင် ပင်လယ်ကြီးပုပ်သွားလေမလားလို့ စိုးရိမ်ပြီး တော့ ရှေးလူကြီးတွေက မပုပ်မသိုးရအောင် ဆားတွေထည့်ခဲ့လို့ ငန်နေတာကွယ့်၊ မဟံထား” ဟု အဝန္တီက ဖြေလေသတတ်။

ကလေးမွေးသော ရေအိုး

တစ်နေ့သောအခါ အဝန္တီသည် အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးထံမှ အိုးတစ်လုံးငှားသည်။ ဆယ်
ပျက်လောက်ကြာသောအခါ အိုးထဲတွင် အိုးငယ်ကလေးတစ်လုံးထည့်၍ အိုးရှင်ထံသို့ပြန်ပို့
သည်။ အိုးရှင်လည်း အိုးငယ်ကလေးကို တွေ့သောအခါ “သည်အိုးကလေးက ဘာလဲဗျ” ဟု
မေးသည်။

“ဪ...ကျွန်တော် ငှားတုန်းက ခင်ဗျားအိုးဟာ မမာမချာကြီးနဲ့ဗျ။ တစ်ရက် နှစ်
ပျက်လောက်လည်း ရှိရော ဟောသည်အိုးကလေးကို မွေးတာပဲ” ဟု အဝန္တီက ဖြေလေသည်။

“သည်လိုလား၊ ကောင်းပါ့ဗျား။ နောက်ကို အိုးအသုံးရှိရင် လာပြီးငှားပါဦးနော်” ဟု
အိုးရှင်က ဝမ်းသာအားရပြော၍ အိုးကြီးကိုရော အိုးငယ်ကိုပါ ကောက်ယူသိမ်းထားလိုက်
သည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အဝန္တီသည် အိုးရှင်ထံမှအိုးကို လာရောက်ငှားယူ
သွားပြန်သည်။

ဆယ်ရက်၊ အရက်နှစ်ဆယ်၊ တစ်လကြာ၍မျှလည်း အဝန္တီသည် အိုးကိုပြန်မပေးဘဲ
နေသောအခါ အိုးရှင်သည် စိတ်ပူလာ၍ အဝန္တီထံသို့သွားကာ တောင်းဆိုသည်။ အဝန္တီသည်
ပျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် အိမ်ထဲမှထွက်လာလျက် “ကံအကြောင်းတရားပဲ ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျား၊ ခင်
ဗျားအိုးဟာလေ သည်အိမ်ကိုရောက်လို့ တစ်ရက်လည်း ရှိရော အနိစ္စလည်း ရောက်ပါ
လေရော၊ ရက်လည်တော့ သပိတ်သွတ်ချင် သွတ်ရအောင် ကျွန်တော်လာပြောမယ်ကြံပါသေး
ရဲ့၊ ကိစ္စတွေများနေလို့ မပြောဖြစ်တော့ဘူး” ဟုပြောသည်။

ဤအဖြစ်ကို ကြားသောအခါ အိုးရှင်သည် အလွန်စိတ်ဆိုး၍ “မိတ်ဆွေအဝန္တီ၊ အရူး
လို ယုံတမ်းစကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ အနိစ္စရောက်တဲ့အိုးရယ်လို့ လောကမှာဘယ်တုန်းကမှ
မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကျုပ်အိုးကို ပြန်ပေးပါ” ဟု တောင်းသည်။

“ဪ ... ခင်ဗျားလည်း အတော်ပဲမတရားစကားကို ပြောတတ်တယ်နော်။ အရင်
တစ်ခါ ခင်ဗျားအိုးကြီးက အိုးကလေးတစ်လုံးမွေးတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားယုံတယ်။ အခု ခင်ဗျား
အိုးကြီး အနိစ္စရောက်သွားတယ်ဆိုတော့ မယုံဘူး။ တရားရဲ့လားဗျာ”

အိုးရှင်လည်း မချေပနိုင်သဖြင့် ငေးမှိုင်ပြန်သွားလေသတတ်။

နွားဝယ်မလား

အဝန္တီတွင် အလွန်ဂွေ့တတ်၊ ကန်တတ်သော နွားမအမြဲတစ်ကောင်ရှိသည်။ ထိုနွားမ
ကို သွား၍ရောင်းပစ်ရန် အဝန္တီ၏မယားသည် အဝန္တီအားခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အဝန္တီ

၂၃၈ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

သည် နွားမကို ဈေးသို့ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ဈေးသို့ရောက်သောအခါ အဝန္တီသည် ဤသို့အော်ဟစ်ပြောကြားလေသည်။ “မိတ်ဆွေတို့၊ နွားမတစ်ကောင် ရောင်းဖို့ရှိပါသည်။ သည်နွားကို ဝယ်ရင် နွားနို့ရမယ် မရဘူးတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ အရှေ့အကန်ခံရမှာတော့ သေချာပါတယ်” ဟု ကြော်ငြာသည်။ ထို့ကြောင်း ဈေးဝယ်သမားတို့သည် အဝန္တီ၏ နွားမကို ဝယ်ဖို့ရန်ဝေးစွာ စောင်း၍မျှပင်မကြည့်ဘဲနေကြသည်။

ထိုအခါ နွားကုန်သည်တစ်ဦးက “မိတ်ဆွေ၊ နွားကို သည်လိုပြောပြီးရောင်းလို့ ဘယ်သူ ဝယ်ပါ့မလဲ၊ ပေး ကျုပ်ရောင်းပေးမယ်” ဆိုကာ နွားကိုဆွဲခေါ်သွားပြီးလျှင် “မိတ်ဆွေတို့၊ နို့စားနွားမ ကောင်းကောင်းတစ်ကောင် ရောင်းဖို့ရှိပါတယ်။ သဘောလည်းကောင်း၊ နွားနို့လည်း တစ်နေ့ကို ဆယ့်ငါးခွက်ပေးပါတယ်” ဟု ကြော်ငြာလေသည်။ ထိုချီးမွမ်းသံကို ကြားရသောအခါ အဝန္တီသည် နွားကုန်သည်လက်ထဲမှ နွားမကို အတင်းဆွဲယူ၍ “ကျုပ်နွားက တစ်နေ့ကို နွားနို့ဆယ့်ငါးခွက်လည်းပေးတယ်၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်ဆိုရင် ရောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေသတတ်။

လေးမျက်နှာသို့

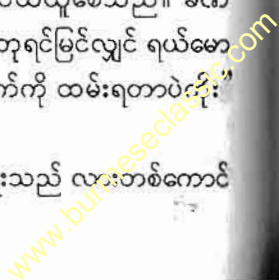
“အရက်ကျင်းလို့ အလင်းရောက်တဲ့အခါ လူတွေဟာ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာကို တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ သွားကြတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဖက်တည်းကို စုမသွားကြတာလဲ” ဟု မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မေးသည်။

“မိုက်လှချေလား ငါ့လူရာ၊ လူတွေအားလုံး တစ်ဖက်တည်းကို စုပြုံပြီးသွားကြမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာကြီး စောင်းမှောက်ပြီး မသွားပေဘူးလား” ဟု အဝန္တီက ဖြေလေသတတ်။

လားနှစ်ကောင်၏ ပစ္စည်း

တစ်နေ့သောအခါ ရှင်ဘုရင်ကြီးသည် မင်းချင်းတစ်ယောက်နှင့် သမင်လိုက်ထွက်လျှင် အဝန္တီကိုလည်း ခေါ်သွားသည်။ လမ်းခရီးတွင် ပူလွန်းအိုက်လွန်း၍ ရှင်ဘုရင်နှင့်မင်းချင်းတို့သည် အင်္ကျီများကိုချွတ်ကာ အဝန္တီ၏ပခုံးပေါ်သို့တင်ပြီးလျှင် သယ်ယူစေသည်။ ခဏအကြာတွင် အဝန္တီသည် ရွေးတလုံးလုံးနှင့် မောဟိုက်လာသည်ကို ရှင်ဘုရင်မြင်လျှင် ရယ်မောလျက် “ဟဲ့-အဝန္တီ၊ မောင်မင်းဟာ လားတစ်ကောင်ရဲ့ ဝန်ထုပ်လောက်ကို ထမ်းရတာပဲဦး” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ထိုအခါ အဝန္တီက “မှန်လှပါ၊ ဘုန်းတော်ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးသည် လားတစ်ကောင်

ရဲ့ ဝန်ထုပ်လောက်ကို ထမ်းနေရသည် မဟုတ်ပါ။ လားနှစ်ကောင်ရဲ့ ဝန်ထုပ်လောက်ကို ထမ်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား” ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်သတတ်။

ကျုပ်မှားပါတယ်

တစ်ညသောအခါ အဝန္တီသည် သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သွားခိုက် မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် ဒုန်းစိုင်းလာသည်ကိုမြင်လျှင် ကြောက်လန့်သဖြင့် လူသေမြုပ်ရန် တူးထားသော တွင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းပုန်းခိုလိုက်သည်။ ဤသို့ခုန်ဆင်းသွားသော အဝန္တီကို မြင်းစီးသမားတို့က မြင်လိုက်၍ အကြောင်းကိုသိလိုသောကြောင့် တွင်းဝသို့လာပြီးလျှင် “ဟေ့ အထဲက ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ အဝန္တီသည် ဦးခေါင်းကို တွင်းဝသို့ထုတ်ဖော်ကာ “အို...ကျုပ်ကို မေးတာလား၊ ကျုပ်ဟာ သည်သင်္ချိုင်းက လူသေတစ်ယောက်ပေါ့” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“လူသေဆိုရင် အခုလို ညအခါကြီး ဘာဖြစ်လို့ထွက်လာရတာလဲ”

“လေကောင်းလေသန့်လေး ရှူချင်လို့ ထွက်လာတာပါ”

“လူသေက လေကောင်းလေသန့် ရှူရသေးသလား”

“ဪ...အဟုတ်သားပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ပြောတာမှန်ပါတယ်။ ကျုပ်မှားပါတယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဝန္တီသည် တွင်းထဲသို့ပြန်ဝင်သွားလေသတတ်။

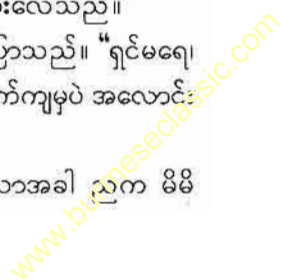
ကံသီလို့

တစ်နေ့သ၌ အဝန္တီ၏မယားသည် အဝန္တီ၏အင်္ကျီကို လျှော်ဖွပ်ကာ ခြံထဲတွင် လှန်းထားသည်။

နေဝင်ရိုးရှိတွင် အဝန္တီသည် မောမောပန်းပန်းနှင့် အိမ်ပြန်လာပြီးလျှင် စောစောပင် အိပ်ရာဝင်လေသည်။ သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင်မှ တစ်ရေးနိုး၍ ခြံထဲသို့ထွက်သွားရာ လှန်းထားသော မိမိအင်္ကျီကို ညအမှောင်ရှိတွင်မြင်လျှင် သူခိုးထင်မှတ်၍ အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ကာ သေနတ်ကိုထုတ်ယူလျက် အင်္ကျီကိုချိန်ပြီးလျှင် ဒိုင်းခနဲပစ်လိုက်လေသည်။ အအေးဓာတ်ဖြင့် တောင့်တင်းနေသော အင်္ကျီသည် ချွတ်ခနဲမြည်ကာ မြေပေါ်သို့ ကျသွားလေသည်။

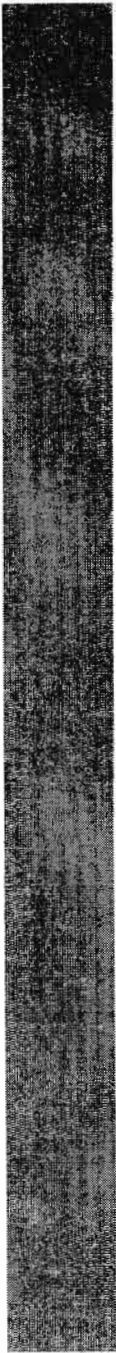
သေနတ်သံကြောင့် မယားဖြစ်သူ နိုးလာသောအခါ အဝန္တီကပြောသည်။ “ရှင်မရေ၊ ခြံထဲကို သူခိုးဝင်လို့ ကျုပ်သေနတ်နဲ ပစ်လိုက်တာ လဲကျသွားလေရဲ့၊ မနက်ကျမှပဲ အလောင်းကို ကောက်ပစ်ရတော့မယ်” ဟု ပြောသည်။

မိုးလင်း၍ အဝန္တီသည် အိပ်ရာမှထကာ ခြံထဲသို့ထွက်သွားသောအခါ ညက မိမိ

၂၄၀ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်သည်မှာ သူခိုးမဟုတ်။ လျှော်၍လှန်းထားသော မိမိအင်္ကျီဖြစ်နေကြောင်းကို သိရလျှင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လျက် မယားဖြစ်သူအား လှမ်း ပြောလိုက်သည်။ “ရှင်မရေ၊ ညက ကံသီလို့ဒုက္ခမရောက်တာပဲ။ သေနတ်နဲ့ပစ်တုန်းက ကျုပ်သာ ဟောဒီအင်္ကျီထဲမှာရှိရင်လေ၊ အခုနေ ရှင်မ မုဆိုးမဖြစ်နေမှာ မုချပဲ” ဟု ပြောလေသတတ်။ ■

မင်းသုဝဏ် သာသာပြန်သည်.
ဒိန်းမတ်ပုံနှိပ်

မင်းသမီးအစစ်

ရှေးရှေးတုန်းက မင်းသားတစ်ပါးသည် ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့ထံဝင်၍ “သားတော်မောင်သည် အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ပြီ ဖြစ်ပါသောကြောင့် အိမ်ထောင်ဖက်ရှာရန် အခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား” ဟုလျှောက်လေသည်။

ထိုအခါ မိဖုရားနှစ်ပါးက “သားတော်မောင်နှင့် ထိုက်တန်သောမင်းသမီးအများ နေပြည်တော်တွင် ရှိပါသည်။ နှစ်သက်ရာကို ရွေးယူပါလော့” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

“မှန်လှပါ။ နေပြည်တော်တွင်ရှိသော မင်းသမီးများကို မင်းသမီးအစစ်များဟု သားတော်မောင် မထင်ပါ။ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ထွက်၍ ရှာရမှသာလျှင် မင်းသမီးအစစ်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ထင်ကြောင်းပါဘုရား” ဟု လျှောက်လေသည်။

“သို့ဖြစ်ပါက ဘကြီးတော်မင်းကို အတူခေါ်၍ သားတော်မောင်နှစ်သက်ရာမင်းသမီးအစစ်ကို ရှာပါလေလော့” ဟု ခမည်းတော် မယ်တော်တို့က အနူးအညွတ် ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြ

မလသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသားသည် မြင်းဖြူကြီးကို စီး၍လည်းကောင်း၊ ဘကြီးတော်မင်းသည် မြည်းငယ်ကို စီး၍လည်းကောင်း၊ နေပြည်တော်မှ ထွက်ကြလေသည်။

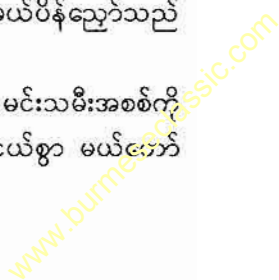
ပထမသော် မင်းသားတို့သည် မြောက်ဘက် ဆီးနှင်းတိုင်းပြည်သို့သွားကြလေသည်။ ဟိုအရပ်တွင် လှည့်လည်ရှာဖွေကြသောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်တွေ့လေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက မင်းသားအား “အရှင်မင်းသား၊ ကျွန်တော်မသည် မင်းသမီးမယ်မိုးထိုးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မကို လက်ထပ်၍ သိမ်းပိုက်မည်ဆိုပါလျှင် ဆီးနှင်းတိုင်းပြည်ကို တစ်ဝက်ပိုင်ရပါလိမ့်မည်” ဟု ပြောလေသည်။ သို့သော်လည်း မင်းသားက မင်းသမီးမယ်မိုးထိုးကို မြင့်လွန်းလှ၍ မင်းသမီးအစစ်မဟုတ်နိုင်ဟု ဆိုကာ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

နေခြည်တိုင်းပြည်သို့ သွားကြလေသည်။ ထိုအရပ်တွင် လှည့်လည်ရှာဖွေကြသောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့လေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက မင်းသားအား “အရှင်မင်းသား၊ ကျွန်တော်မသည် မယ်ပုညက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကိုလက်ထပ်၍ သိမ်းပိုက်မည်ဆိုပါက ဤနေခြည်တိုင်းပြည်၏ အိမ်ရှေ့မင်းရာထူးကို ရပါလိမ့်မည်” ဟု ပြောလေသည်။ သို့သော်လည်း မင်းသားက မင်းသမီး မယ်ပုညက်သည် အရပ်နိမ့်လွန်းလှ၍ မင်းသမီးအစစ်မဟုတ်နိုင်ဟု ဆိုကာ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် မင်းသားတို့သည် အရှေ့ဘက်နေထွက်နိုင်ငံသို့ သွားကြလေသည်။ ထိုအရပ်တွင် လှည့်လည်ရှာဖွေကြသောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့လေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက မင်းသားအား “အရှင်မင်းသား၊ ကျွန်တော်မသည် မင်းသမီး မယ်ဝတုတ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မကို လက်ထပ်၍ သိမ်းပိုက်မည်ဆိုပါက ဤနေထွက်နိုင်ငံ၏ စစ်သေနာပတိရာထူးကို ရပါလိမ့်မည်” ဟုပြောလေသည်။ သို့သော်လည်း မင်းသားက ဤမင်းသမီးမယ်ဝတုတ်သည် ဝလွန်းလှ၍ မင်းသမီးအစစ် မဟုတ်နိုင်ဟုဆိုကာ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် မင်းသားတို့သည် အနောက်ဘက်နေဝင်နိုင်ငံသို့ သွားကြလေသည်။ ထိုအရပ်တွင် လှည့်လည်ရှာဖွေကြသောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့လေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက မင်းသားအား “အရှင်မင်းသား ကျွန်တော်မသည် မင်းသမီး မယ်ပိန်ညော် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မကို လက်ထပ်၍ သိမ်းပိုက်မည်ဆိုပါက ဤနေဝင်နိုင်ငံ၏ နန်းရင်းဝန်ရာထူးကို ရပါလိမ့်မည်” ဟု ပြောလေသည်။ သို့သော်လည်း မင်းသားက မင်းသမီးမယ်ပိန်ညော်သည် ပိန်လွန်းလှ၍ မင်းသမီးအစစ်မဟုတ်နိုင်ဟုဆိုကာ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ ဘကြီးတော်မင်းနှင့်အတူ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ထွက်ကာ မင်းသမီးအစစ်ကို ရှာခဲ့ရာ မောရုံသာရှိ၍ မတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် မင်းသားသည် စိတ်ပျက်ညှိုးငယ်စွာ မယ်တော်မည်းတော်တို့စံရာ နေပြည်တော်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

တစ်ခုသော ညဦးအချိန်တွင် မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးနှင့် သားတော်မင်းသားတို့သည် နန်းတော်ဆောင်မကြီးအတွင်း၌ စကားစမြည်ပြောဟောနေကြလေသည်။

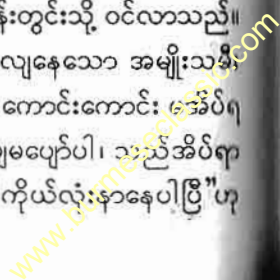
အပြင်ဘက်၌ကား လျှပ်ပြက်လျက်ရှိ၏။ မိုးချုန်းလျက်ရှိ၏။ လေကျလျက်ရှိ၏။ မိုးသည်းလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ မိဖုရားကြီးက “မိုးတွေရွာ လေတွေတိုက်နှင့် ပျင်းဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ပျော်တော်ဆက်အမတ်ကြီးလည်း ရောက်မလာပါလား” ဟုပြောဆိုနေခိုက် နန်းတော်တံခါးရွက်ကိုခေါက်သံကြားကြလေသည်။ ပျော်တော်ဆက်အမတ်ကြီး လာသည်ထင်၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ကြသောအခါ မိုးရွဲရွဲစိုနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မိုးခိုခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်သည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါ သနားကြင်နာတတ်သော ရှင်ဘုရင်ကြီးက “လာပါ။ ဝင်ပါ သမီးငယ်က ဘယ်သူများလဲ” ဟုမေးရာ “ဘုရားကျွန်မသည် မင်းသမီးတစ်ပါးဖြစ်ပါသည်” ဟု အမျိုးသမီးက လျှောက်လေသည်။ မင်းသမီးအစစ်ကို တောင့်တလိုလားနေကြသော မိဖုရားကြီးနှင့် သားတော်တို့မှာလည်း အလွန်ဝမ်းသာအားရရှိကြလေသည်။

ထို့နောက် မိဖုရားကြီးသည် ထိုအမျိုးသမီးကလေး မင်းသမီးအစစ် ဟုတ် မဟုတ်ကို စုံစမ်းလိုသဖြင့် အပျိုတော်တို့ကိုခေါ်ကာ အမျိုးသမီးကလေးအိပ်ရန် သလွန်တော်အပြင်ခိုင်းလေသည်။ ပထမဦးစွာ မွေ့ရာတစ်ခုထက်တွင် စားတော်ပဲတစ်စွက်ကို ထားစေသည်။ ထို့နောက် ဝှမ်းနမွေ့ရာ ၂၀ ကိုအပေါ်ကထပ်၍ခင်းစေသည်။ ထိုသို့ပြင်ပြီးသောအခါ အမျိုးသမီးကလေးကို ခေါ်၍ အိပ်စေသည်။

အမျိုးသမီးကလေးသည် ရေမိုးချိုး ဝတ်ကောင်းဝတ်သန့်လှလှယ်၍ ဘုရားပုထိုးရှိခိုးဆုတောင်းကာ ထူးဆန်းလှစွာသော ထိုအိပ်ရာကြီးထက်သို့ တက်လေသည်။ နေ့အချိန်က မိုးရွာထဲတွင် မောပန်းလာသဖြင့် အားရပါးရ အိပ်ပါတော့မည်ဟု လှဲချလိုက်သောအခါအိပ်၍မရ၊ ကျောအောက်က ဇလုံးဇေု တစ်ခုခံနေသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ လက်ျာဘက်စောင်း၍ အိပ်ပြန်၏။ လက်ျာဘက်က ဇလုံးဇေု တစ်ခု ခံနေပြန်၏။ လက်ဝဲဘက်စောင်း၍ အိပ်ပြန်၏။ လက်ဝဲဘက်က ဇလုံးဇေု ခံနေပြန်၏။ သို့ဖြင့် သန်းခေါင်ချိန်သို့ရောက်၏။ လင်းကြက်တွန်သံကို ကြားရ၏။

နေထွက်တပြုသို့ရောက်သောအခါ မိဖုရားကြီးသည် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ စင်းသောမျက်တောင်၊ ဝေသောမျက်စိ၊ ညှိုးသောမျက်နှာဖြင့် နှမ်းလျနေသော အမျိုးသမီးကလေးကိုမြင်ရသောအခါ မိဖုရားကြီးက “အလို သမီးငယ်။ ညက ကောင်းကောင်း အိပ်ရာဘူးလား” ဟုမေးလေသည်။ “မှန်လှပါ။ ညကတစ်ညလုံး တစ်မှေးမျှမပျော်ပါ။ သည်အိပ်ရာအောက်မှာ ဘာရှိသည်မသိ၊ ကျောအောက်က ဇလုံးဇေုနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးနာနေပါပြီ” ဟု

မလျှောက်ထားသောအခါ မိဖုရားကြီးသည် ပြုံး၍အခန်းတွင်းမှထွက်သွားပြီးနောက် ရှင်ဘုရင်ကြီးဆီသို့ရောက်လျှင် “မင်းသမီးအစစ်ကိုတွေ့ရပြီ” ဟု ပြောလေသည်။ ထို့နောက် သားတော်မီသို့သွား၍ “မင်းသမီးအစစ်ကို တွေ့ရပြီ” ဟုပြောလေသည်။ အမျိုးသမီးကလေးသည် လွန်ခဲ့သောညက အလွန်ထူထပ်လှစွာသော မွေ့ရာအောက်တွင် စားတော်ပဲစေ့တစ်စေ့ ထားသည်ကိုပင် သိသည်ဆိုသော သတင်းကိုသိရသောအခါ သားတော်မင်းသားသည်လည်း “မင်းသမီးအစစ်ကို တွေ့ရပြီ” ဟု ဝန်ခံလိုက်လေသည်။ နောက်မကြာမီပင် မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးတို့သည် ဟိုအမျိုးသမီးကလေးကို မင်းသားကလေးနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးလိုက်လေသတည်း။

မင်းသုဝဏ် သာသနာပြုန်သည်။
ပါရှင်းပုံပြင်များ

ကော်ဇောပျံ

ရှေးရှေးတုန်းက ပါရှားပြည်တွင် ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိလေသည်။ ထိုဘုရင်ကြီးမှာ သမီးတော်တစ်ပါးနှင့် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုရှိလေသည်။ သမီးတော်ကလေး၏ အမည်မှာ ပုလဲထိပ်ခေါင်တင်ဖြစ်သည်။ ပုလဲထိပ်ခေါင်တင်သည် ဥယျာဉ်တော်ထဲတွင် အပျိုတော်များနှင့်အတူ လှည့်လည်ကာ ပန်းအမျိုးမျိုးကိုရှုစားလေ့ရှိသည်။ ဥယျာဉ်မှူးကြီး၏သား ခမာလုလင်သည် မင်းသမီးကလေးကို ခဏခဏတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင်ချစ်ခင်လျက်ရှိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မင်းသမီးကလေးနှင့် အပျိုတော်တစ်စုသည် ဥယျာဉ်တော်၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကျောက်အိုးကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ကြလေသည်။

“ထိပ်ခေါင်တင်ဘုရား၊ ကျောက်အိုးကြီးမှာ ပိတ်နေပါသည်။ ဖွင့်ကြည့်ပါရစေဘုရား” ဟု အပျိုတော်တစ်ဦးက ပြောလေသည်။

မင်းသမီးကလေးကလည်း အိုးကြီးကို အသေအချာကြည့်သောအခါ တံဆိပ်တစ်ခုကို

တွေ့၍ “အလိုလေး၊ ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီး၏ တံဆိပ်တော်နှင့် ခပ်နှိပ်ထားပါကလား” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

အနားတွင် မြေဆွလျက်ရှိသော ခမာလုလင်သည် ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ သတိပေးစကားပြောကြားလို၍ ဤသို့ဆို၏။ “ထိပ်ခေါင်ဘုရား၊ ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးသည် ဤကျောက်အိုးမျိုးနှင့် မကောင်းဆိုးဝါးများကို ပိတ်ဆို့ထားခဲ့သည်ဟု စာဟောင်းပေဟောင်းများတွင် ဖတ်ဖူးပါသည်”

သို့သော်လည်း အပျိုတော်များက အဖန်ဖန်ပူဆာကြသောကြောင့် မင်းသမီးလေးက ဖွင့်ပြုလိုက်သည်။ အပျိုတော်များက တံဆိပ်တော်များကို ချိုးဖွဲကာ အိုးကြီးကိုဖွင့်နေရာတွင် ခမာလုလင်သည် ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် ကြည့်နေရှာသည်။

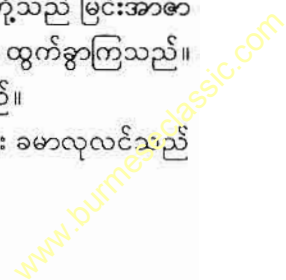
ဖွင့်မိကြသောအခါ အိုးပေါက်မှ အငွေ့များတလူလူထွက်လာ၍ ခဏအကြာတွင် ကီလူးကြီးတစ်ကောင်သည် ဘွားခနဲ ခုန်ထွက်လာလေသည်။ ထို့နောက် ဘီလူးကြီးက ကြုံးပါးလိုက်သည်မှာ “ငါသည် ယကွတ်ဘီလူးဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ရာကျော် ဤအိုးတွင် ငါအောင်းခဲ့ရပြီ။ ဆော်လမွန်ဘုရင်၏ ကျိန်စာမှ ငါလွတ်ပြီဖြစ်၍ ယခု ငါ ကလဲ့စားချေတော့မည်”

ထိုအခါ အနားတွင်မြေဆွနေသော ခမာလုလင်သည် ရဲဝံ့စွာပင် ခက်ရင်းကိုမ၍ ကီလူးအား ထိုးမည်အပြုတွင် ဘီလူးသည် လျင်မြန်စွာ မင်းသမီးကလေးကို ချီယူ၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဥယျာဉ်မှူး၏သား ခမာလုလင်သည် နန်းတော်ပေါ်သို့ပြေး၍ လွှတ်တော်ပေါ်သို့ ဟက်သွားပြီးလျှင် အကြောင်းမျိုးစုံကို မင်းကြီးအားလျှောက်ထားလေ၏။ မင်းကြီးလည်း ဝမ်းနည်းတော်မူလျက် “သမီးတော်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်သူအား သမီးတော်ကလေးနှင့် ပေးစားကမ်းမြားမည်” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။

ဤသတင်းသည် အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်သို့ ပျံ့နှံ့သွားရာ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည် သမီးတော်ကို သွားရောက်ကယ်ဆယ်ကြမည်ဟု ရောက်လာကြလေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးများလည်း ချုပ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကိုခြုံရုံကာ ရောက်လာကြလေသည်။ သူဌေးသားသူကြွယ်သားများလည်း လှပစွာဝတ်ဆင်၍ ရောက်လာကြသည်။ ထိုသူတို့သည် မြင်းအာဇာနည်တို့ကို စီးသူကစီး၊ ကုလားအုတ်ကြီးများကို စီးသူကစီးနှင့် မြို့တော်မှ ထွက်ခွာကြသည်။ သူတို့၏လက်တွင် သန်လျက်၊ ဓား၊ လှံတို့ကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ထိုစစ်သည်တော်တို့၏ နောက်ဆုံးတွင်ကား ဥယျာဉ်မှူး၏သား ခမာလုလင်သည် မြေဆွခက်ရင်းကိုထမ်း၍ ခြေကျင်လိုက်လာလျက်ရှိလေသည်။

နေဝင်ချိန်တွင် မြို့ရိုးကြီးအပြင်ဘက်၌ ခမာလုလင်သည် ခရီးသွားတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိလေသည်။ ထိုခရီးသွားက ဤသို့တောင်းလေသည်။ “ငွေ အသပြာတစ်ပြားတစ်ချပ် လောက်ပေးတော်မူပါ။ ရှေ့ကထွက်သွားသူတွေကဖြင့် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးခဲ့ပါ။ တစ်ပြား တစ်ချပ်ရလျှင် တော်ပါပြီ” ဟု သနားစရာ တောင်းလေသည်။

ထိုအခါ ခမာလုလင်သည် ခရီးသွားသူအို၏ အနားတွင်ဝင်ထိုင်၍ “ကျွန်တော့်မှာ အသပြာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မပါပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ထမင်းထုပ်ကို တစ်ဝက်ခွဲ ပြီး ပေးပါမည်” ဟုပြောလေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသောအခါ ခရီးသွားသူအိုက ဤသို့ဆိုသည်။

“ဥယျာဉ်မှူး၏သား အို ခမာလုလင်၊ အသင်သည် ထမင်းကို မှော်ဆရာကြီးဆလင်း နှင့် ခွဲဝေစားသောက်ခဲ့ပြီ။ အသင့်အား ကျေးဇူးတင်သဖြင့် ဤကော်စောနှင့်ကြီးကို ငါပေး ပါ၏။ သူတို့ကိုခိုင်းစေ၍ သမီးတော်လေး ပုလဲထိပ်ခေါင်တင်ကို ကယ်ဆယ်လော့” ဟု မှော် ဆရာကြီးဆလင်းက ပြောလေသည်။

ခမာသည် ဘာပြောရမည်လည်းမသိ။ ဘာလုပ်ရမည်လည်းမသိ။ မှော်ဆရာကြီးက သဲပေါ်တွင်ခင်းပြသော ကော်စောကလေးနှင့် ကြီးမျှင်ကိုသုံးပြီးလျှင် ဘီလူးကြီးကို မည်ကဲ့သို့ အောင်နိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုအခါ မှော်ဆရာကြီးဆလင်းက “အို .. ခမာလုလင်၊ အသင်မစိုးရိမ်ပါလင့်။ ဤ ကော်စောပေါ်သို့ တက်၍ ပျံလော့ဟု ခိုင်းကြည့်ပါ” ဟုဆိုလေသည်။

ခမာသည် ကော်စောပေါ်သို့တက်၏။ “ပျံလော့” ဟု ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ ကော်စောသည် မြေမှထ၍ပျံပြီးလျှင် ကောင်းကင်တွင် ရပ်လျက်နေလေ သည်။ ခမာသည် ခူးထောက်၍ ကော်စောအမြိတ်ကိုဆွဲကာ ကြောက်လန့်တကြား မြေသို့ ငုံ့ကြည့်လေသည်။

ထိုအခါ မှော်ဆရာကြီးက ဤသို့အော်ပြောလေသည်။ “အို..ခမာလုလင် ဤကော် စောပျံသည် အသင်သွားလိုရာသို့ဆောင်လိမ့်မည်။ ငွေကြီးမျှင်သည်လည်း အသင်ခိုင်းစေရာ သို့ လုပ်လိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ဘီလူးကြီးက ဂါထာတစ်ခုကို မရွတ်ခင် ဤကြီးမျှင်နှင့် ရစ်ပတ်၍ဖမ်းပါ။ သို့မဟုတ်ပါက ဤကြီးမျှင်သည် ပျက်ဆီးသွားလိမ့်မည်” ဟု အော်ပြော လိုက်လေသည်။

ခမာလုလင်လည်း မှော်ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးနောက် “ပုလဲထိပ် ခေါင်တင်ရှိရာသို့ ပျံပါလေ” ဟု ကော်စောပျံကိုခိုင်းလိုက်လေသည်။

ကော်စောသည်လည်း လေကဲ့သို့လျင်မြန်စွာပျံ၍ ခဏမျှကြာသောအခါ ဘီလူးနေ

လည် ဥမင်တွင်းသို့ ခမာလုလင်အား ချပေးလေသည်။

ယက္ခဘီလူးကြီးသည် ခမာလုလင်ကိုမြင်သောအခါ ဒေါသကြီးစွာထွက်၍ “ဟယ်.. ယမာလုလင်သား၊ သင်သည် မင်းသမီးကို ကယ်ရန်လာသည် ငါထင်သည်။ သည်သည် ဖွဲပြာကျ၍ သေရမည်ကိုကြောက်လျှင် ယခုပင်လျှင် သွားလော့” ဟုဆိုလေသည်။

ခမာလုလင်သည် မကြောက်။ ဘီလူးကြီးကိုလှည့်စားမည်ဟု ဤသို့ပြောလေသည်။ “မို့..ဘီလူးကြီး၊ သင့်အားလက်ဆောင်ပေးလို၍ ကျွန်ုပ်လာပါသည်။ ဤကြီးကား ဆရာကြီးမလင်းက ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ဖြစ်ပါ၏” ဟု ဆိုလေသည်။

ဆလင်းဟူသောအမည်ကို ကြားသောအခါ ဘီလူးကြီးသည် ကြောက်သွား၍ ဂါထာကိုပျက်တော့မည်ဟု ပါးစပ်ကိုဟလိုက်လေသည်။ ထိုခဏ၌ပင် ခမာလုလင်သည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ငွေကြိုးပစ်၍ခိုင်းလေရာ ဘီလူးကိုမိလေ၍ ငွေကြိုး၏တန်ခိုးဖြင့် ဘီလူးကြီးသည်လည်း လက်မလောက် သေးငယ်သွားလေတော့သည်။

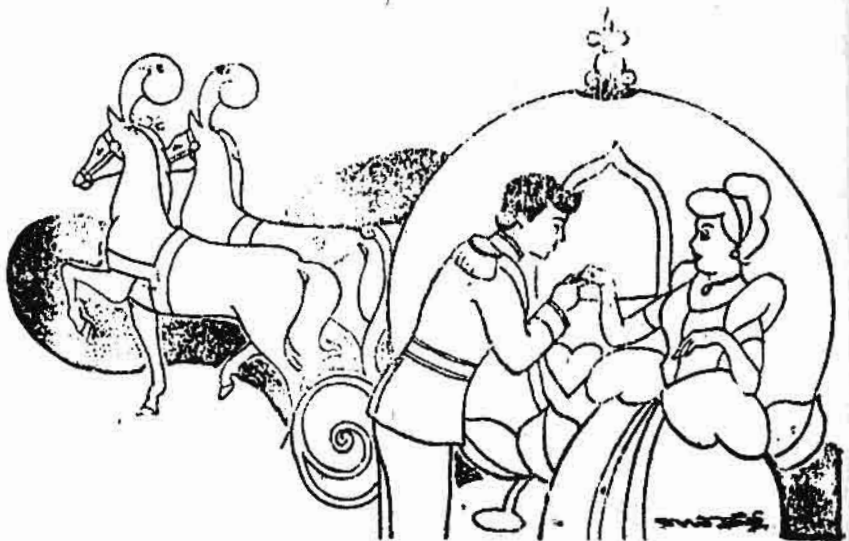
ထိုအခါ ကော်ဇောပျံသည် ပုလဲထိပ်ခေါင်တင်၊ ခမာလုလင်နှင့် ယက္ခဘီလူးတို့ကို မကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားကာ ဘုရင်ကြီး၏ နန်းပြတင်းဝတွင်ရပ်လေသည်။ ဘုရင်ကြီးလည်း ထိုသုံးဦးကိုမြင်သောအခါ အံ့အားသင့်စွာနှင့် လက်နက်ဖက်ကို မြှောက်တန်းလေသည်။ သမီးတော်ကလည်း ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးကို မြင်သောအခါ အားရဝမ်းသာစွာနှင့် ဤသို့ပြောလေသည်။ “ခမည်းတော်ဘုရား၊ သူရသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော ခမာသခင်သည် ကျွန်မကံမကို ဘီလူးလက်ထဲမှ လုယူကယ်ဆယ်ခဲ့ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

မင်းကြီးလည်း ဝမ်းသာကြီးစွာဖြင့် “အို...ချစ်သား ခမာလုလင်၊ သမီးတော်ကို ချစ်စားအား ငါပေး၏။ ချစ်သားသည် ယနေ့မှစ၍ နိုင်ငံတော်ကို တစ်ဝက်ခွဲကာ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ပါလော့” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ခမာလုလင်နှင့် ပုလဲထိပ်ခေါင်တင်တို့သည် ပျော်ပါးစွာ အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်စွမ်းကြံလေသည်။

www.burmeseclassic.com

မင်းသုဝဏ် အားပြန်သည်
ပြင်သစ်ပုံပြင်

စင်ဒရဲလား

ရှေးရှေးတုန်းက စင်ဒရဲလားခေါ်သော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူသည် မိထွေးနှင့်နေရသည်။ မိထွေးမှာ အရုပ်ဆိုးသော သမီးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ စင်ဒရဲလားသည် အလွန်ချောသောကြောင့် သူ၏အရုပ်ဆိုးအစ်မကြီးများက မနာလိုဖြစ်ကာ သူ့ကို အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခိုင်း၍ အဝတ်စုတ်ကို ဝတ်စေသည်။ သူတို့သားအမိသုံးယောက်မှာကား ပိုး၊ ဖဲ၊ ကတ္တီပါတို့ကိုသာ ဝတ်ကြသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဘုရင်ကြီး၏သားတော် မင်းသားကလေးသည် ကပွဲကြီးတစ်ခုကို ကျင်းပလေသည်။ ထိုကပွဲသို့ အမျိုးသမီးများကိုဖိတ်ရာ အရုပ်ဆိုးညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း ပါကြသည်။ စင်ဒရဲလားသည် သူတို့ဝတ်ဆင်ရန် အထည်၊ အဝတ်၊ ပုတီး၊ နားတောင်းတို့ကို ပြင်ဆင်ပေးရသည်။ ဆံထုံး ထုံးပေးရသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ချောသလောက် သူတစ်ပါးကို ဆင်ယင်ပေးတတ်သဖြင့် အရုပ်ဆိုးကြီးနှစ်ယောက်မှာ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ဖြစ်လာသည်။

ဝတ်စားပြီးကြသောအခါ မိထွေးနှင့် အရုပ်ဆိုးကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် နန်းတော်ကြီးသို့ ယွက်ခွာသွားကြသည်။

စင်ဒရဲလားသည်ကား သူတို့ကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ပြီးနောက် အဝေးတွင် ပျောက်ပျက်သွားသောအခါ ဤသို့ ငိုတော့သည်။

“ဪ...ကပွဲကြီးကို သွားရလျှင် အလွန်ကောင်းမှာပါကလား” ဟုပြော၍ ရှိုက်ငိုသည်။

“လိမ်လိမ်မာမာသာ နေပါ။ သွားရပါစေမယ် ချစ်သမီး” ဟု ထူးဆန်းသောအသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။ ထိုအသံကား ဘဝဟောင်းက မိခင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော နတ်သမီးအသံဖြစ်သည်။ နတ်သမီးသည် ရုတ်ခနဲကိုယ်ထင်ပြု၍ ဤသို့ပြန်ပြောလေသည်။ “ချစ်သမီး၊ မိခင်ထံသို့ ပျောက်ထွက်မှ ရွှေဖရုံသီးတစ်လုံး ယူခဲ့ပါ။ ထို့ပြင် ထောင်ချောက်တွေထဲက ကြွက်ဝမ်းဖြူဖြူကလေးတွေနှင့် မြေကြွက်ကြီးများကိုထုတ်ယူခဲ့ပါ” ဟုပြောသည်။ စင်ဒရဲလားသည် အလှဆုံးရွှေဖရုံသီးကြီးတစ်လုံး၊ ကြွက်ဝမ်းဖြူလေးနှစ်ကောင်နှင့် မြေကြွက်ကြီးလေးကောင်တို့ကို ယူလာလေသည်။

ထိုအခါနတ်သမီးသည် ဆေးကြိမ်လုံးကို ဝှေ့ရမ်းလိုက်ရာ ရွှေဖရုံသီးက ရွှေရထားကြီးဖြစ်လာသည်။ မြေကြွက်ကြီးများက မြင်းဖြူကြီးလေးစီးဖြစ်လာသည်။ ကြွက်ဝမ်းဖြူကလေးများက ရထားထိန်းနှစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ စင်ဒရဲလားဝတ်ထားသော အဝတ်စုတ်များသည်လည်း အလွန်လှပသော ဂါဝန်အပြာကလေးဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် မိခင်ဟောင်းနတ်သမီးသည် အလှဆုံးသော ဖန်ခြေခင်းတစ်ရံကိုဝတ်ပေးလေသည်။

“ချစ်သမီး၊ ဤအဝတ်လှလှများကို ဝတ်၍ ဤရွှေရထားကိုစီးပြီးလျှင် ကပွဲသို့သွားပါမလော့။ သို့သော်လည်း ဆယ့်နှစ်နာရီထိုး၍ သန်းခေါင်အချိန်ရောက်လျှင် ချက်ချင်းပြန်ခဲ့ဖို့ ပမေ့ပါနှင့်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးလျှင်ထိုးချင်း ဆေးတန်ခိုးပြယ်သွားမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်” ဟု မှာလိုက်လေသည်။ စင်ဒရဲလားက “ပြန်ခဲ့ပါမည်” ဟု ပြော၍ ရထားစီးကား ပျော်ရွှင်စွာထွက်သွားလေသည်။

နန်းတော်တွင်းကပွဲတွင် စင်ဒရဲလားကို မည်သူမျှမမှတ်မိကြ။ သူ၏ အရုပ်ဆိုးအစ်မကြီးများပင် မမှတ်မိကြချေ။ “တစ်တိုင်းတစ်ပြည်မှ မင်းသမီးကလေးတစ်ပါး” ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကာထင်မှတ်ကြသည်။ မင်းသားကလေးသည် စင်ဒရဲလားကို အလွန်နှစ်သက်သဖြင့် နေရာအထူးကိုပေးပြီးလျှင် တစ်ချိန်လုံး စင်ဒရဲလားနှင့်သာ လက်တွဲကသည်။ မင်းသားလေးနှင့် စင်ဒရဲလားတို့သည် နှစ်သက်ပျော်ရွှင်စွာ ကကြရာ အချိန်ကိုပင် သတိမပြုမိကြချေ။ သို့သော်လည်း ဆယ့်နှစ်နာရီနှင့် သုံးစိတ်ထိုးသံကိုကြားသောအခါ စင်ဒရဲလားသည် သတိရလျှင် မင်းသားကလေးနှင့် အခြားသူများကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အလျင်အမြန် နန်းတော်တွင်းမှ

၂၅၆ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

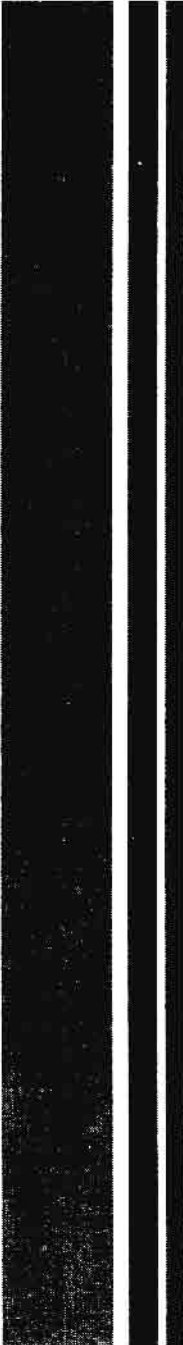
ထွက်ပြေးခဲ့လေသည်။

မင်းသားကလေးက စင်ဒရဲလားကို တားရန် ပြေးလိုက်သော်လည်း မမိလိုက်ချေ။ ပြေးရင်း လွှားရင်း ကျွတ်ကျန်ခဲ့သော စင်ဒရဲလား၏ ဖန်ခြေနင်းတစ်ဖက်ကိုသာ ကောက်ရလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မင်းသားကလေးသည် စင်ဒရဲလားကို မြို့ထဲတွင်လိုက်လံစုံစမ်းစေသော်လည်း မတွေ့ရချေ။ ထို့နောက် “ဖန်ခြေနင်းကလေးနှင့် တော်သောမိန်းမကို ရှာရမည်” ဟု မင်းချင်းတို့ကို ခိုင်းစေလေသည်။

မင်းချင်းတို့သည် ဖန်ခြေနင်းကိုယူ၍ တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက်နှင့် ခြေနင်းနှင့်တော်သော မိန်းမပျိုကို လိုက်လံရှာဖွေကြသည်။ စင်ဒရဲလားတို့အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အရုပ်ဆိုးမကြီးနှစ်ဦးတို့က ခြေနင်းကို စွပ်ကြည့်ကြသည်။ သို့သော် မတော်။ ထိုအခါ စင်ဒရဲလားက “ကျွန်မ စွပ်ကြည့်ပါရစေ” ဟုပြောသည်။ အစ်မကြီးများက “ညည်းနှင့်တန်သလား” ဟု ဆိုကာ သရော်ကြသည်။ သို့သော်လည်း မင်းချင်းများက အစွပ်ခိုင်းသဖြင့် စင်ဒရဲလားသည် ခြေနင်းကလေးကို စွပ်ကြည့်ရာ တော်နေလေသည်။ ထို့နောက် မိမိအိမ်ထဲတွင် ဝှက်ထားသော အခြားခြေနင်းတစ်ဖက်ကို ထုတ်၍ စွပ်လိုက်ပြန်ရာ ပြည့်စုံသွားရုံမျှမက သူဝတ်ထားသောအဝတ်အစုတ်များသည်လည်း အလွန်လှပသော ဂါဝန်အပြာကလေး ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ မင်းချင်းတို့သည် စင်ဒရဲလားကို ရထားတွင်တင်၍ နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီးလျှင် မင်းသားကလေးနှင့် ရေသွန်းလက်ထပ်ပေးစားလိုက်ကြလေသတည်း။ ■

မင်းသုဝဏ် သာသာပြန်သည်
မလေးပုံပြင်

ကျားနှင့်အရိပ်

ရှေးသရောအခါက တောတစ်ခု၌ ဆားကျင်းတစ်ခုရှိလေသည်။ ထိုဆားကျင်းသို့ တိရစ္ဆာန်အားလုံးလာကြ၍ လျက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဆားကျင်းနားတွင် စောင့်၍ တစ်နေ့တစ်ကောင်ကျ တောသားတိရစ္ဆာန်တို့ကို ဖမ်းစားနေသော ကျားကြီးကို သူတို့အလွန် ကြောက်ကြသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ကျောက်သမင်ပုကလေးတစ်ကောင်သည် ကျားကြီးဆီ သို့လာ၍ “သခင်ကျားကြီး၊ သခင်ကျားကြီး၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း အမဲလိုက်ရသည်ကို မမုန်းဘူးလား၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုလျှင် တစ်နေ့တစ်ကောင်ကျ တောသားများကို ဆက်သလိုပါသည်” ဟုပြောလေသည်။ ကျားကြီးလည်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

ကျောက်သမင်ပုကလေးသည် ထိုအခါ တောသားများထံသို့သွား၍ စီစဉ်လေသည်။ သို့သော်လည်း သူနှင့်လိုက်လာဖို့ မည်သူ့ကိုမျှ ခေါ်၍မရချေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး၌ ရှဉ့်ငယ်ကလေးတစ်ဦးကိုသာခေါ်၍ ကျားကြီးဆီသို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် “သခင်ကျားကြီး၊ လမ်းမှာ

ရှုကလေးတစ်ကောင်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ထားတဲ့ ကျားကြီးတစ်ကောင်က နှောင့်ယှက်နေ၍
 မတာသားတိရစ္ဆာန်များ တစ်ကောင်မျှ မလိုက်ခဲ့နိုင်ပါ” ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ကျားကြီး
 က စိတ်ဆိုး၍ “ကဲ.. ငါလိုက်ခဲ့ပြီး အဲဒီကျားကိုမောင်းပစ်မယ်” ဟု ပြောကာ သုံးယောက်သား
 ဖွက်သွားကြလေသည်။ ရှဉ့်ငယ်သည် ကျားကြီး၏ခေါင်းပေါ်မှထိုင်လိုက်လာသည်။
 ကျောက်သမင်ကလေးသည် ကျားကြီးကိုစီးလိုက်လာသည်။ မြစ်တစ်ခုသို့ရောက်သောအခါ
 ကျောက်သမင်ပုကလေးက ရေထဲတွင် ပေါ်နေသောကျားကြီး၏ အရိပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍
 “သခင်ကျားကြီး၊ ဟိုမှာကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့လမ်းကို ပိတ်ထားသည်မှာ သူပင်ဖြစ်ပါသည်”
 ဟု ပြောလေသည်။ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ကျားကြီးသည် ရေထဲရှိ အရိပ်ကိုခုန်အုပ်
 (လိုက်ရာ ရေနစ်ကာသေဆုံးလေသတည်း။ ■

မင်းသုဝဏ် သာသနာပြန်သည်။
ရုရှားပုံပြင်များ

ကြက်ဖကလေးအောက်အီးအီးအွတ်

ရှေးအခါက ကြောင်ဝါကလေးတစ်ကောင်ရယ်၊ ငှက်ကျားကလေးတစ်ကောင်ရယ်၊ ကြက်ဖကလေးတစ်ကောင်ရယ်၊ တောကြီးတစ်ခုထဲက အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ထဲမှာ နေကြသတဲ့။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း မိုးလင်းပြီဆိုရင် ကြောင်ဝါကလေးနဲ့ ငှက်ကျားကလေးက ပေါက်ဆိန်တွေထမ်းပြီး တောနက်ထဲကို ထင်းခုတ်သွားကြတယ်။ အိမ်မှာတော့ ကြက်ဖကလေးတစ်ကောင်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့။ သူတို့သွားခါနီးပြီဆိုရင် ကြက်ဖကလေးကို မှာကြသတဲ့။ “တို့များ၊ တောနက်ထဲကို ထင်းခုတ်သွားမယ်၊ မင်း အိမ်စောင့်ပြီးနေခဲ့၊ ထမင်းလည်းချက်ထား၊ ငြိမ်ငြိမ်လည်းနေ၊ မြေခွေးလာရင် ပြတင်းပေါက်က ထွက်မကြည့်နဲ့” လို့ မှာသတဲ့။

ကြောင်ဝါကလေးနဲ့ ငှက်ကျားကလေး ထင်းခုတ်ထွက်သွားတာကို သိတယ်ဆိုရင်ပဲ မြေခွေးဟာ ကဆုန်ပေါက်ပြေးလာပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှာထိုင်လို့ သိချင်းဆိုသတဲ့

ကြက်ဖကလေး အောက်အီးအီးအွတ်

ငှက်မွေးဝတ်လုံ ခြံလို့ဝတ်
နီနီတွတ်တွတ် အမောက်ထောင်
ဦးခေါင်းကြီးက လက်လက်ပြောင်။
အိမ်တောင်ဘက်ကို ထွက်ပါခဲ့
ပဲစေ့ ဂျုံစေ့ စားမယ်ကွယ့်။

ကြက်ဖကလေး ပြတင်းပေါက်က ထွက်ကြည့်တော့ မြေခွေးက အသာဖမ်းပြီး တော
ထဲကိုပြေးပါလေရောတဲ့။

ဒီတော့ ကြက်ဖကလေးက အော်တယ်။
ငါ့ကို မြေခွေး ဖမ်းလို့ပြေး၊
မြေဝေး ရပ်ခြား၊ တောင်ကမ်းပါး။
ငှက်ကျားကယ်ပါ၊ ကြောင်ကယ်ပါတဲ့။

ကြက်ဖကလေးအော်သံကို ကြောင်ဝါကလေးနဲ့ ငှက်ကျားကလေးတို့က ကြားတော့
မြေခွေးကို အတင်းလိုက်ပြီး ကြက်ဖကလေးကို လုယူကြသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ ကြောင်ဝါကလေးနဲ့ ငှက်ကျားကလေး တောထဲကိုသစ်ခုတ်ထွက်ခါ
နီးမှာတော့ မှာပြန်သတဲ့။ “ကြက်ဖကလေး၊ ကြက်ဖကလေး ပြတင်းပေါက်က ထွက်မကြည့်
လေနဲ့။ ဒီနေ့ တို့အဝေးကြီးသွားရလိမ့်မယ်၊ မင်းအော်သံကို ကြားရမှာမဟုတ်ဘူး” လို့မှာ
သတဲ့။

သူတို့လည်းထွက်သွားရော မြေခွေးလည်းရောက်လာပြီး သီချင်းဆိုပြန်သတဲ့။

ကြက်ဖကလေး အောက်အီးအွတ်
ငှက်မွေးဝတ်လုံ ခြံလို့ဝတ်
နီနီတွတ်တွတ် အမောက်ထောင်
ဦးခေါင်းကြီးက လက်လက်ပြောင်
အိမ်တောင်ဘက်က ထွက်ပါခဲ့
ပဲစေ့ ဂျုံစေ့ ပေးမယ်ကွဲ့။

ဒီတစ်ခါတော့ ကြက်ဖလေးက မလှုပ်ဘူးတဲ့။ ငြိမ်နေတာပေါ့။ ဒီတော့ မြေခွေးက
သီချင်းဆိုပြန်တယ်။

ကောင်ကလေးများ အပြေးအလွှား၊
ဂျုံစေ့စပါး၊ ကြံလို့သွား
ကြက်မအများ၊ ကောက်လို့စား

ကြက်ဖကိုကား၊ ပေးမသွားတဲ့။

ကြက်ဖကလေးက ပြတင်းပေါက်က ထွက်ကြည့်ပြီး ပြောသတဲ့။

ဂျုံစေ့စပါး၊ ပေးမသွား၊

ကြက်ဖကိုများ မုန်းလို့လားတဲ့။

ဒီတော့ မြေခွေးက အသာဖမ်းတဲ့ပြီး ကြက်ဖကလေးကို တောထဲယူပြေးပြန်ရော။

ကြက်ဖလေးက အော်ပြန်ရော။

ငါ့ကိုမြေခွေး ဖမ်းလို့ပြေး၊

မြေးဝေရပ်ခြား၊ တောင်ကမ်းပါး

ငှက်ကျားကယ်ပါ၊

ကြောင်ကယ်ပါတဲ့။

ကြောင်ဝါကလေးနဲ့ ငှက်ကျားကလေးက ကြားတော့ မြေခွေးနောက်ကို လိုက်ကြတာပေါ့။ ကြောင်ဝါကလေးက မြေပြင်ကပြေး၊ ငှက်ကျားကလေးက မိုးပေါ်ကပျံတာပေါ့လေ။

မြေခွေးကိုမိတော့ ကြောင်ကကုတ်၊ ငှက်ကဆိတ်နဲ့ ကြက်ဖလေး လွတ်လာရောတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ ထင်းခုတ်သွားခါနီးတော့ မှာပြန်တယ်။ “ကြက်ဖလေး ..မြေခွေးသံကြားရင် နားပိတ်ထားပါ။ ပြတင်းပေါက်ကလည်း ထွက်မကြည့်ပါနဲ့။ ဒီနေ့ ခါတိုင်းထက်ပေးတဲ့တောကို သွားရမယ်”

ဒီလိုမှာပြီး ကြောင်ဝါကလေးနဲ့ ငှက်ကျားကလေး တောနက်ကြီးထဲကို ထင်းခုတ်သွားကြပါရော။ မြေခွေးလည်း အခါတိုင်းလို လာပြီး ပြတင်းပေါက်အောက်က တေးဆိုပြန်ရောတဲ့။

ကြက်ဖလေး အောက်အိအွတ်

ငှက်မွေးဝတ်လုံ ခြုံလို့ဝတ်။

နီနီတွတ်တွတ် အမောက်ထောင်

ဦးခေါင်းကြီးက လက်လက်ပြောင်။

အိမ်တောင်ဘက်ကို ထွက်ပါခဲ့

ပဲစေ့ ဂျုံစေ့ ပေးမယ်ကွဲ့တဲ့။

ကြက်ဖလေးက ကုပ်ပြီးငြိမ်နေတယ်။ ဒီတော့ မြေခွေးက ဆိုပြန်သတဲ့။

ကလေးကလေးများ ပြေးအလွှား၊

ဂျုံစေ့စပါး ကြံလို့သွား။

ကြက်မအများ ကောက်လို့စား

ကြက်ဖကိုကား ပေးမသွားတဲ့။

ဒါနဲ့လည်း ကြက်ဖလေးက မလှုပ်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ မြေခွေးက ဆိုပြန်တယ်။

လူကြီးတစ်တွေ ဖြတ်လို့သွား

မြေပဲစေ့တွေ ကြဲလို့သွား။

ကြက်မတစ်တွေ ကောက်လို့စား။

ကြက်ဖတွေကို ပေးမစားတဲ့။

အဲဒါနဲ့ ကြက်ဖကလေးလည်း သတိလစ်ပြီး ပြတင်းပေါက်က ထွက်ကြည့်ရင်းနဲ့ ဆိုသတဲ့။

မြေပဲစေ့ကို ပေးမစား။

ကြက်ဖတွေကို မုန်းလို့လားတဲ့။

မြေခွေးက ကြက်ဖကလေးကို ဖြုံးခနဲဖမ်းတဲ့ပြီး မြေဝေးရပ်ခြား တောင်ကမ်းပါးဆီ ကို ပြေးပါလေရောတဲ့။

ကြက်ဖကလေးလည်း အော်တာပေါ့။ အသံကုန်ဟစ်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်တာ ပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကြောင်ဝါကလေးနဲ့ ငှက်ကျားကလေးတို့က ဟိုတောနက်ကြီးထဲကိုရောက် နေတော့ မကြားကြဘူးပေါ့။ မိုးချုပ်လို့ အိမ်ပြန်လာတော့မှ ကြက်ဖကလေးမရှိတော့တာကို တွေ့သတဲ့။ ကြက်မွေး ကြက်တောင်ကလေးကျွတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုလည်း ပြတင်းပေါက် နားမှာ တွေ့သတဲ့။

ဒီတော့ ကြောင်ကလေးနဲ့ ငှက်ကလေးတို့လည်း ခြေရာခံပြီး လိုက်ကြတာပေါ့။ ကြောင်ကလေးက ပြေးလို့၊ ငှက်ကလေးကပျံလို့ လိုက်ကြရတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ မြေခွေး ဝပ်တဲ့တွင်းကို ရောက်သွားကြတယ်။ အဲဒီအခါ ကြောင်ဝါကလေးက သီချင်းကလေးဆိုပြီး ပလွေကလေးကို မှုတ်သတဲ့။

နောင်ကြီးမြေခွေး နေဖို့တေး

ချိုချိုအေးအေး ဆိုမယ်လေး

ဝေ့ဝေ့ဝေ့ ... ဝေးဝေ ဝေး။

နောင်ကြီးနီဘား ပြင်ကိုများ

အစာရှာ သွားလေသလား

ဝါး ဝါး ဝါး ..ဝါး ဝါး ဝါး။

တေးဆိုသံ၊ ပလွေမှုတ်သံကိုကြားတော့ မြေခွေးက တွေးသတဲ့။ “ဒီလောက်တောင် အေးအေးချိုချို တေးဆိုပြီး ဝေဝေဝေဝေပတ် ပလွေမှုတ်တာ ဘယ်သူများပါလိမ့်” လို့တွေးပြီး ကွင်းထဲက ထွက်လာတာပေါ့။ အပြင်ဘက်က ချောင်းနေတဲ့ ကြောင်နဲ့ငှက်ကလည်း တစ်ခါ

၂၆၆ ❖❖ မင်းသုတေ

တည်း ဖမ်းတဲ့ပြီး ကုတ်လိုက်၊ ခြစ်လိုက်၊ ဆိတ်လိုက်၊ ပေါက်လိုက်လုပ်တော့ နာနာရှိတာနဲ့ မြေခွေးလည်း သုတ်ခြေတင်ပြီး ထွက်ပြေးရတာပေါ့။

ဒီတော့မှ ကြောင်ဝါကလေးနဲ့ ငှက်ကျားကလေးဟာ ကြက်ဖကလေးကိုယူ၊ တောင်းကလေးထဲမှာထည့်ပြီး ထမ်းဆောင်သွားကြသတဲ့။

အဲဒီအခါကစပြီး သူတို့သူငယ်ချင်း သုံးယောက်သားဟာ တောနက်ကြီးထဲက အိမ်ကလေးထဲမှာ သင့်သင့်မြတ်မြတ် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေလာလိုက်ကြတာ ဒီနေ့ထိပါလေရောတဲ့။

ဆိတ်ကြီးချိုကုပ်အမျိုးယုတ်

ရှေးသရောအခါက အဘိုးအို အဘွားအိုလင်မယားနှစ်ယောက်တို့ရှိကြသည်။ တစ်နေ့
အဘိုးအိုသည် ဈေးသို့သွား၍ ဆိတ်တစ်ကောင်ဝယ်သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်
အဘိုးအိုသည် သူ့သားအကြီးကို ခေါ်၍ ဆိတ်ကျောင်းခိုင်းသည်။ ညနေရောက်လျှင် သားကြီး
သည် ဆိတ်ကို စားကျက်မှ မောင်းခဲ့၍ ခြံဝသို့ရောက်သောအခါ အဘိုးအိုက မေးသည်။

“ဆိတ်ကလေးချိုကုပ်၊ မြက်ကောင်းကောင်း စားခဲ့ရလော့လား။ ရေကောင်းကောင်း
မောက်ခဲ့ရလော့လား။”

“မစားခဲ့ရပါဘူး အဘိုးရယ်။ မသောက်ခဲ့ရပါဘူးအဘိုးရယ်။”

ပြေးရင်းလွှားရင်း သစ်ပင်နား
သစ်ရွက်တစ်ရွက် ကောက်လို့ စား
ပြေးရင်းလွှားရင်း ရေတစ်ပေါက်

၂၆၈ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

စမ်းချောင်းနားမှာ ကျွန်တော် သောက်။

“အဲသည်လောက်ပဲ စားခဲ့ရ သောက်ခဲ့ရပါတယ်” ဟု ဆိတ်ကပြန်ပြောသည်။ အဘိုးအိုသည် သူ့သားကြီးကို စိတ်ဆိုး၍ အိမ်မှ နှင်ပစ်လိုက်သည်။

ဒုတိယနေ့မနက်တွင် အဘိုးအိုသည် သူ့သားအငယ်ကိုခေါ်၍ ဆိတ်ကျောင်းခိုင်းသည်။ ညနေရောက်လျှင် သားငယ်သည် ဆိတ်ကို စားကျက်မှမောင်းခဲ့၍ ခြံဝသို့ရောက်သောအခါ အဘိုးအိုကမေးသည်။

“ဆိတ်ကလေးချိုကုပ်၊ မြက်ကောင်းကောင်းစားခဲ့ရရဲ့လား၊ ရေကောင်းကောင်းသောက်ခဲ့ရရဲ့လား။”

“မစားခဲ့ရပါဘူးအဘိုးရယ်။ မသောက်ခဲ့ရပါဘူး အဘိုးရယ်။”

**ပြေးရင်း လွှားရင်း သစ်ပင်နား
သစ်ရွက်တစ်ရွက် ကောက်လို့စား။
ပြေးရင်းလွှားရင်း ရေတစ်ပေါက်
စမ်းချောင်းနားမှာ ကျွန်တော် သောက်။**

“အဲသည်လောက်ပဲ စားခဲ့ရ သောက်ခဲ့ရပါတယ်” ဟု ဆိတ်က ပြန်ပြောသည်။ အဘိုးအိုသည် သူ့သားငယ်ကို စိတ်ဆိုး၍ အိမ်မှ နှင်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

တတိယနေ့မနက်တွင် အဘိုးအိုသည် အဘွားအိုကိုခေါ်၍ ဆိတ်ကျောင်းခိုင်းသည်။ ညနေရောက်လျှင် အဘွားအိုသည် ဆိတ်ကို စားကျက်မှမောင်းခဲ့၍ ခြံဝသို့ရောက်သောအခါ အဘိုးအိုကမေးသည်။

“ဆိတ်ကလေးချိုကုပ် မြက်ကောင်းကောင်း စားခဲ့ရရဲ့လား။ ရေကောင်းကောင်းသောက်ခဲ့ရရဲ့လား။”

“မစားခဲ့ရပါဘူးအဘိုးရယ်။ မသောက်ခဲ့ရပါဘူး အဘိုးရယ်။”

**ပြေးရင်း လွှားရင်း သစ်ပင်နား
သစ်ရွက်တစ်ရွက် ကောက်လို့စား။
ပြေးရင်းလွှားရင်း ရေတစ်ပေါက်
စမ်းချောင်းနားမှာ ကျွန်တော် သောက်။**

“အဲသည်လောက်ပဲ စားခဲ့ရ သောက်ခဲ့ရပါတယ်” ဟု ဆိတ်က ပြန်ပြောသည်။ အဘိုးအိုသည် အဘွားအိုကို စိတ်ဆိုး၍ အိမ်မှနှင်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

စတုတ္ထနေ့မနက်တွင် အဘိုးအိုသည် သူ့ကိုယ်တိုင် ဆိတ်ကို ယူ၍တစ်နေ့လုံးကျောင်းသည်။ ညနေရောက်လျှင် ပြန်မောင်းခဲ့၍ အဘိုးအိုသည် ခြံဝသို့အလျင်အရောက်အောင်

ပြေးလျက် ဤသို့မေးသည်။

“ဆိတ်ကလေးချိုကုပ် မြက်ကောင်းကောင်း စားခဲ့ရရဲ့လား။ ရေကောင်းကောင်း သောက်ခဲ့ရရဲ့လား။”

“မစားခဲ့ရပါဘူးအဘိုးရယ်။ မသောက်ခဲ့ရပါဘူး အဘိုးရယ်။”

ပြေးရင်း လွှားရင်း သစ်ပင်နား

သစ်ရွက်တစ်ရွက် ကောက်လို့စား။

ပြေးရင်းလွှားရင်း ရေတစ်ပေါက်

စမ်းချောင်းနားမှာ ကျွန်တော် သောက်။

“အဲသည်လောက်ပဲ စားခဲ့ရ သောက်ခဲ့ရပါတယ်” ဟု ဆိတ်က ပြန်ပြောသည်။ အဘိုး နို့သည် စိတ်ဆိုး၍ ပန်းပဲဖိုသို့သွားလျက် ဓားကို ထက်အောင်သွေးပြီးလျှင် ဆိတ်ကို လည်လှီး ပယ်ဟု ပြန်လာရာ ဆိတ်ကြီးကြောက်၍ တောထဲသို့ထွက်ပြေးလေသည်။ တောထဲသို့ ရောက် သောအခါ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်၏ တဲထဲသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် မီးဖိုပေါ်တွင် ဟိုင်နေသည်။

ခဏမျှကြာသောအခါ ရွှေယုန်သည် အစာရှာရာမှပြန်လာ၍ မီးဖိုထဲတွင် ဆိတ်ကိုမြင် ရလျှင် “ဟေ့ ... ငါ့အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူလဲကွ” ဟု မေးလေသည်။

ထိုအခါ ဆိတ်သည် ထိုင်ရာမှမထဘဲ ဤသို့ဆိုလိုက်၏။

ငါ့နာမည်က ချိုကုပ်ကြီး

ငါ့အော်လိုက်ရင် ကောင်းကင်ဟည်း။

ငါ့အမြီးနဲ့ တစ်ခါ ပုတ်

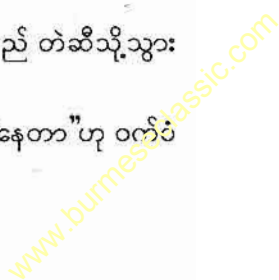
ဥက္ကောင်းဆယ်လုံးပြုတ်။

ဤအသံကိုကြားလျှင် ရွှေယုန်သည် အလွန်ကြောက်၍ ထွက်ပြေးကာ သစ်ပင်ရင်း၌ ဟိုင်ငိုနေသည်။ ထိုခဏ၌ ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်ပေါက်လာသည်။ “ဟေ့ မောင်ရွှေယုန်၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ငိုနေသလဲ” ဟု ဝက်ဝံက မေးသည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ထဲမှာ ကြောက်စရာသတ္တဝါကြီး ဝင်နေလို့ ငိုနေပါတယ်” ဟု ရွှေယုန် ကပြောသည်။

“အို ငါသွားပြီး မောင်းထုတ်ပေးပါ့မယ်” ဟု ဆိုကာ ဝက်ဝံကြီးသည် တဲဆီသို့သွား သည်။

“ဟေ့၊ မောင်ရွှေယုန်အိမ်ထဲကို ဘယ်သူလဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေတာ” ဟု ဝက်ဝံ က အော်မေးသည်။

၂၇၀ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

ထိုအခါ ဆိတ်က မီးဖိုထဲမှ ပြန်ပြောသည်။

ငါ့နာမည်က ချိုကုပ်ကြီး

ငါအော်လိုက်ရင် ကောင်းကင်ဟည်း။

ငါ့အမြီးနဲ့ တစ်ခါပုတ်

ဥက္ကောင်းဆယ်လုံး ပြုတ်။

ဝက်ဝံလည်း လန့်၍ထွက်ပြေးပြန်၏။

“ဟေ့၊ မောင်ရွှေယုန်၊ ငါလည်း မကယ်နိုင်ဘူးကွာ။ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါကြီးပဲ” ဟုပြောသည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေယုန်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်အရိပ်တွင်ထိုင်ပြီး ငိုပြန်သည်။ ထိုခဏ၌ ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင်ပေါက်လာသည်။

“ဟေ့ မောင်ရွှေယုန်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေသလဲ” ဟု ဝံပုလွေက မေးသည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ထဲမှာ ကြောက်စရာသတ္တဝါကြီးဝင်နေလို့ ငိုနေပါတယ်” ဟု ရွှေယုန်က ဖြေသည်။

“အို .. ငါသွားပြီး မောင်းထုတ်ပေးပါမယ်” ဟု ဝံပုလွေကဆိုသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဝက်ဝံကြီးလည်း သွားမောင်းဖို့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးလာတာပဲ” ဟု ရွှေယုန်က ပြောသည်။

“မပူပါနဲ့ကွာ။ ငါကြံရင် ခံနိုင်ပါ့မလား” ဟု ဆို၍ ဝံပုလွေကြီးသည် တဲရီရာသို့သွားသည်။

“ဟေ့၊ မောင်ရွှေယုန်အိမ်ထဲကို ဘယ်သူလဲ ကျူးကျော်ပြီး ဝင်ရောက်နေတာ” ဟု ဝံပုလွေက အော်မေးသည်။

ငါ့နာမည်က ချိုကုပ်ကြီး

ငါအော်လိုက်ရင် ကောင်းကင်ဟည်း။

ငါ့အမြီးနဲ့ တစ်ခါပုတ်

ဥက္ကောင်းဆယ်လုံးပြုတ်။

ဝံပုလွေလည်း လန့်၍ထွက်ပြေးပြန်သည်။

“ဟေ့ မောင်ရွှေယုန်၊ ငါလည်း မကယ်နိုင်ဘူးကွာ။ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါကြီးပဲ” ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေယုန်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်အရိပ်တွင်ထိုင်၍ ငိုပြီးရင်း ငိုပြန်သည်။ ထိုခဏ၌ မြေခွေးတစ်ကောင်ပေါက်လာ၍ ရွှေယုန်ကိုမြင်လျှင် မေးသည်။

“ဟေ့ မောင်ရွှေယုန်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေသလဲ”

“ကျွန်တော့်အိမ်ထဲမှာ ကြောက်စရာသတ္တဝါကြီးဝင်နေလို့ ငိုနေပါတယ်”

“အို .. ငါသွားပြီး မောင်းထုတ်ပေးပါမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဝက်ဝံတစ်ခါ၊ ဝံပုလွေလည်းတစ်ခါ သွားမောင်းဖို့ကြံပြီးပါပြီ။ ငါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးကြတာပဲ”ဟု ရွှေယုန်က ပြောသည်။

“မပူပါနဲ့ကွာ။ ငါကြံရင် ခံနိုင်ပါ့မလား” ဟုဆို၍ မြေခွေးသည် တဲရှိရာသို့သွားသည်။

“ဟေ့၊ မောင်ရွှေယုန်အိမ်ထဲကို ဘယ်သူလဲ ကျူးကျော်ပြီး ဝင်ရောက်နေတာ”ဟု မြေခွေးက အော်မေးသည်။

ငါ့နာမည်က ချိုကုပ်ကြီး

ငါအော်လိုက်ရင် ကောင်းကင်ဟည်း။

ငါ့အမြီးနဲ့ တစ်ခါပုတ်

ဥက္ကောင်းဆယ်လုံးဖြုတ်။

မြေခွေးလည်း လန့်၍ထွက်ပြေးပြန်သည်။

“ဟေ့ မောင်ရွှေယုန်၊ ငါလည်းမကယ်နိုင်ဘူးကွာ။ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါကြီးပဲ”ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေယုန်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်အရိပ်တွင်ထိုင်၍ ငိုပြီးရင်း ငိုပြန်သည်။ ထိုခဏ၌ ဂဏန်းတစ်ကောင်သည် လက်မကြီးများကိုထောင်၍ ပေါ်လာ လျက် “အို၊ ကိုရွှေယုန်..ဘာဖြစ်လို့ အခုလောက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေရတာလဲဗျာ”ဟု မေးသည်။

“မပြောပါနဲ့တော့ကွယ်.. သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ဟာ အနိုင်ကျင့်ပြီး ငါ့အိမ်ထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေလို့ ငိုနေတာပါ”ဟု ရွှေယုန်က ဖြေသည်။

“အို...ကျွန်တော်သွားပြီး မောင်းထုတ်ပေးပါမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ။ မင်းထက်ကြီးတဲ့ ဝက်ဝံကြီးတစ်ခါသွားတယ်။ ထွက်ပြေးရတာပဲ။ ဝံပုလွေကြီးတစ်ခါသွားတယ်။ ထွက်ပြေးရတာပဲ။ မြေခွေးတစ်ခါသွားတယ်။ ထွက်ပြေးရတာပဲ”

“အေးပါဗျာ၊ ကြည့်သေးတာပေါ့”ဟု ပြော၍ ဂဏန်းသည် ရွှေယုန်၏ တံထဲသို့ ကားကား၊ ကားယားနှင့် ဝင်သွားပြီးလျှင် “ဟေ့ ကိုရွှေယုန်အိမ်ထဲကို စော်စော်ကားကား ကျူးကျော်ပင်ရောက်နေတာ ဘာသတ္တဝါလဲကွ”ဟု အော်မေးသည်။

ဆိတ်က ဤသို့ ပြန်ပြောသည်။

ငါ့နာမည်က ချိုကုပ်ကြီး

၅၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ငါအော်လိုက်ရင် ကောင်းကင်ဟည်း။

ငါ့အမြီးနဲ့ တစ်ခါပုတ်

ဥက္ကောင်းဆယ်လုံးပြုတ်။

ဤဟစ်အော် ကြွေးကြော်သံကိုကြားသော်လည်း ဂဏန်းကားမကြောက်။ မီးဖိုထဲသို့
ဝင်သွားပြီးလျှင် ဤသို့ အော်ဟစ်ကြိမ်းဝါးသည်။

ငါ-ဂဏန်းကောင်

တွေ့မရှောင်။

လက်မနဲ့ ညှပ်

အမြီး ပြုတ်။

မသေမချင်း မှတ်။

ဝေ့ဝေ့ ... ဝေ့ဝေ့ ... ဝေ့။

ဤသို့ ကြိမ်းဝါး၍ လက်မကြီးနှစ်ချောင်းနှင့် ဆိတ်ကို အမြီးရော ကိုယ်ကိုပါ ညှပ်
လေရာ ဆိတ်သည် မခံနိုင်သဖြင့် ဘဲ-ဘဲ ဟု အော်လျက် တောထဲသို့ ထွက်ပြေးလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေယုန်သည် ဝမ်းသာအားရစွာနှင့် တဲထဲသို့ဝင်လာပြီးလျှင် ဂဏန်းကို
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားလေ၏။ ထိုတဲထဲတွင် ရွှေယုန်သည် ယနေ့တိုင်အောင် အေးချမ်း
စွာ နေလေသည်ဟုလည်း ပြောကြလေသည်။

ပုဆိန်နှင့် နို့ထမင်း

တစ်ခါတုန်းက စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ အခွင့်ယူပြီး သူ့ရွာကိုသူ ပြန်ခဲ့သတဲ့။ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ရတော့ ဖိနပ်ပေါက် ခြေနာပြီး ထမင်းဆာလာတာပေါ့။ သည်တော့ မျှာထဲဝင်ပြီး အိမ်တစ်အိမ်ကို ဂေါက်ဂေါက်နဲ့ ခေါက်လိုက်သတဲ့။ ခေါက်ပြီးတော့ “ကျွန်တော် နိမ်ထဲကိုဝင်ပါရစေ” လို့ ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။

သည်တော့ အမယ်ကြီးတစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်ပေးပြီး “ဪ...ရဲဘော် ပင်ခဲ့ပါ” လို့ ဖိတ်ခေါ်သတဲ့။

“အဘွား ကျွန်တော် ထမင်းဆာလို့ စားစရာများရှိရင် ပေးပါလားခင်ဗျာ” လို့ စစ်သား ကပြောတယ်။

အမယ်ကြီးမှာ စားစရာတွေတော့ ရှိသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တယ်ပြီးကပ်စေးနဲ့တယ်ဆိုပဲ။

“အားလည်းနာပါရဲ့ ရဲဘော်ရယ်။ စားစရာမရှိလို့ အဘွားတောင် ၂ ရက်ရှိပြီ ဘာမှ

၂၇၄ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

မစားရတာ”လို့ ဖြေသတဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မရှိဘူးဆိုရင်လည်း မရှိဘူးပေါ့ အဘွားရယ်”လို့ ပြောရင်း အိမ်ထဲမှာ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ကြည့်တော့ အရိုးချွတ်ထားတဲ့ ပုဆိန်ခေါင်းတစ်ခုကို တွေ့သတဲ့။ သည်တော့ “ဘာမှ မရှိဘူးဆိုရင်လည်း ဟောသည်ပုဆိန်ကိုပဲ နို့ထမင်းကျိုရမှာပဲ”လို့ စစ်သားကပြောတယ်။

သည်တော့ အမယ်ကြီးကလည်း အံ့အားသင့်ပြီး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ “ပုဆိန်ကို နို့ထမင်း ကျိုလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”လို့ မေးသတဲ့။

“ဖြစ်နိုင်ပါသော်ကော အဘွားရယ်၊ အိုးတစ်လုံးသာ ပေးပါ၊ ကျိုပြပါ့မယ်”လို့ ပြော တယ်။

သည်တော့ အမယ်ကြီးက အိုးယူပေးသတဲ့။ စစ်သားလည်း ပုဆိန်ခေါင်းကို ရေမိုး စင်အောင်ဆေးပြီး အိုးထဲကို ထည့်သတဲ့။ နောက်ပြီး ရေဖြည့်သတဲ့။ နောက်ပြီး မီးဖိုပေါ်မှာ တည်သတဲ့။

အမယ်ကြီးကလည်း တအံ့တဩနဲ့ မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေတာပေါ့။

အတန်ကလေးကြာတော့ စစ်သားလည်း ဇွန်းတစ်ချောင်း ထုတ်ပြီးအိုးကို မွှေသတဲ့။ မွှေပြီးတော့ မြည်းကြည့်သတဲ့။

“အင်း ... အတော်ကလေး နူးလာပြီ။ ဒါပေမယ့် ဆားနည်းနည်းလိုနေတယ်။ ဆားများ မရှိဘူးလား အဘွားရယ်”လို့ မေးသတဲ့။

“ဆားလား ရှိတာပေါ့၊ ရော”လို့ ပေးသတဲ့။

သည်တော့ စစ်သားက အိုးထဲကို ဆားခတ်ပြီး မြည်းကြည့်ပြန်တယ်။

“အင်း ... ဆားတော့အတော်ပဲ။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းကျနေသေးတယ်။ ဆန် နည်းနည်းလောက်များ မရှိဘူးလားအဘွားရယ်”လို့ မေးပြန်သတဲ့။

“ဆန်လား ရှိတာပေါ့။ ရော”လို့ ပေးပြန်သတဲ့။

စစ်သားလည်း အိုးထဲကို ဆန်ထည့်ပြီး မွှေတာပေါ့။ အိုးလည်း ပွက်ပွက်ဆူလာ တယ်။ သည် တော့ ဇွန်းနဲ့နည်းနည်းစီယူပြီး မြည်းပြန်သတဲ့။ ပြီးတော့ “အင်း ... သိပ်အရသာ ရှိတာပဲ။ နွားနို့ပဲ လိုနေတယ်။ နွားနို့နည်းနည်းလောက်များ မရှိဘူးလား အဘွားရယ်”လို့ မေးပြန်သတဲ့။

“နွားနို့လား ရှိတာပေါ့၊ ရော” ပေးပြန်သတဲ့။

သည်တော့ စစ်သားလည်း အိုးထဲကို နွားနို့တွေလောင်းထည့်ပြီး အတန်ငယ်မွှေ သတဲ့။ မွှေပြီးတော့ “ကဲ ... အဘွားရယ်၊ မြည်းကြည့်စမ်းပါ။ ပုဆိန်နို့ထမင်းဆိုတာ အဲဒါပေါ့”

လို့ ပြောတယ်။

သည်တော့ အမယ်ကြီးဟာ ဇွန်းတစ်ချောင်းယူတဲ့ပြီး မြည်းတာပေါ့။ “အောင်မယ်
ရဲဘော်၊ တယ်ကောင်းပါလား။ ပုဆိန်ကို နို့ထမင်းကျိုလို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အခုမှ တွေ့ဖူးရ
တော့တယ်”လို့ ချီးမွမ်းလိုက်သတဲ့။

စစ်သားကတော့ ဝမ်းထဲမှာ ကျိတ်ပြုံးပြီး နို့ထမင်းကို အတွင်သား သောက်နေတော့
ကာပဲတဲ့။ ■

ဖောင်းဝတ်ညို

ရှေးသရောအခါ အဘိုးအိုတစ်ဦးတွင် သားသုံးယောက်ရှိလေသည်။ အကြီးနှစ်ယောက်မှာ အဝတ်ကောင်းကောင်းဝတ်၍ အစားကောင်းကောင်းစားနိုင်သော လူချမ်းသာလယ်သမားများဖြစ်ကြသည်။ အငယ်ဆုံးအိုက်ဗန်မှာမူကား လူပေါ့ကလေးဖြစ်သည်။ တစ်နေ့လုံး မီးဖိုဆောင်တွင် ထိုင်နေတတ်၍ တစ်ခါ တစ်ခါ တောထဲသွားပြီးလျှင် မှိုရှာတတ်သည်။ အဘိုးအိုသေခါနီးသောအခါ သားသုံးယောက်ကို အနားသို့ခေါ်၍ ဤသို့မှာကြားသည်။

“အဖေသေသောအခါ ငါ့သားတို့သည် သုံးညဆက်၍ အလှည့်ကျ အဖေသင်္ချိုင်းသို့ လာကြပါ။ စားစရာ စားမြိန်စာကိုလည်း အဖေဖို့ယူခဲ့ကြပါ” လို့ ဤသို့မှာကြား၍ အဘိုးအိုကြီးသေလေသဖြင့် သင်္ချိုင်းသို့ ပို့ဆောင်မြှုပ်နှံကြလေသည်။ ထိုနေ့ညတွင် သားအကြီးသည် သင်္ချိုင်းသို့သွားရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပျင်း၍လား၊ ကြောက်၍လားမသိ။ သူသည် သင်္ချိုင်းသို့မသွားလို။ ထို့ကြောင့် အိုက်ဗန်ကို သူပြောသည်။

“အိုက်ဗန်၊ ငါ့ကိုယ်စား သင်္ချိုင်းကို မင်းသွားပေးမယ်ဆိုရင် မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်ကွာ”

အိုက်ဗန်လည်း ကျေနပ်သဖြင့် စားမြိန်စာထုပ်ကိုထမ်းကာ သင်္ချိုင်းသို့ ထွက်သွားလေသည်။ ရောက်လျှင် ဖခင်၏ သင်္ချိုင်းမြေပုံနားတွင်ထိုင်၍ ဘာများဖြစ်လိမ့်မည်နည်းဟု သိလိုစောနှင့် စောင့်မျှော်နေသည်။ သန်းခေါင်ရောက်၍ ဗဟိုခေါင်းလောင်းတီးလျှင်ပင် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် မြည်ဟီးတုန်လှုပ်လာလျက် အက်ကွဲသွားပြီးလျှင် ဖခင်ကြီးသည် သင်္ချိုင်းထဲက ထထိုင်ကာ ဤသို့မေးလေသည်။

“ယခုရောက်လာသည်မှာ သားကြီးလား၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ အေးချမ်းပါ၏လော။ မွေးများ ဟောင်ကြပါ၏လော။ ဝံပုလွေများ အူကြပါ၏လော။ လူကလေးရော ငိုနေပါသလော”

ထိုအခါ အိုက်ဗန်က ပြန်ပြောသည်။

“ယခု ရောက်လာသည်မှာ ကျွန်တော် အိုက်ဗန်ပါ ဖခင်။ တိုင်းပြည်နှင့်နိုင်ငံ မူးချမ်းပါတယ်”

ထို့နောက် သူ၏ဖခင်သည် စားမြိန်စာထုပ်ကို ဖြည့်၍ အဝစားပြီးလျှင် သင်္ချိုင်းထဲကွင်း လဲလျောင်းပြန်သည်။ အိုက်ဗန်လည်း အိမ်သို့ပြန်သည်။ လမ်းခရီးတွင် မှီပွင့်များကို ပျိုက်ရှာ၍ နုတ်ခွဲသေးလေသည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူ့အစ်ကိုကြီးက မေးသည်။

“အိုက်ဗန်၊ ဖခင်ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်အစ်ကို”

“စားမြိန်စာကို စားရဲ့လား”

“စားပါတယ်အစ်ကို၊ အဝကို စားပါတယ်”

နောက်တစ်နေ့ရောက်သောအခါ သူ့အစ်ကိုလတ်သည် သင်္ချိုင်းသို့ စားမြိန်စာပို့သွားရန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ပျင်း၍လား၊ ကြောက်၍လားမသိ။ အစ်ကိုလတ်သည် သင်္ချိုင်းကို မသွားလို။ ထို့ကြောင့် အိုက်ဗန်ကို သူပြောသည်။

“အိုက်ဗန်၊ ငါ့ကိုယ်စား သင်္ချိုင်းကို မင်းသွားပေးမယ်ဆို လျှော်ဖိနပ်တစ်စုံရန် ဝယ်ပေးပါမယ်ကွာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ..သွားပေးပါ့မယ်”

အိုက်ဗန်လည်း စားမြိန်စာထုပ်ကိုထမ်း၍ သင်္ချိုင်းသို့ သွားပြီးလျှင် ဖခင်၏ မြေပုံနားကွင်း ထိုင်စောင့်နေသည်။ သန်းခေါင်ချိန် ဗဟိုခေါင်းလောင်းတီးလျှင် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် မြည်ဟီးတုန်လှုပ်၍ အက်ကွဲပြီးလျှင် ဖခင်ကြီးသည် ထထိုင်ကာ ဤသို့ မေးလေသည်။

၂၇၈ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

“ယခု ရောက်လာသည်မှာ သားလတ်လား၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ အေးချမ်းပါ၏လော၊ ခွေးများ ဟောင်ကြပါ၏လော၊ ဝံပုလွေများ အူကြပါ၏လော၊ လူကလေးကော ငိုနေပါသလော”

ထိုအခိုက် အိုက်ဗန်က ပြန်ပြောသည်။

“ယခု ရောက်လာသည်မှာ ကျွန်တော် အိုက်ဗန်ပါ ဖခင်။ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ အေးချမ်းပါတယ်”

ထို့နောက် သူ၏ဖခင်သည် စားမြိန်စာထုပ်ကို ဖြည့်၍ အဝစားပြီးလျှင် သင်္ချိုင်းထဲတွင် လဲလျောင်းပြန်သည်။ အိုက်ဗန်လည်း အိမ်သို့ပြန်သည်။ လမ်းခရီးတွင် ဗိုလ်မှူးများကို လိုက်ရှာ၍ နုတ်ခဲသေးလေသည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူ့အစ်ကိုလတ်က မေးသည်။

“အိုက်ဗန်၊ ဖခင်ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ် အစ်ကို”

“စားမြိန်စာကို စားရဲ့လား”

“စားပါတယ် အစ်ကို။ အဝကို စားပါတယ်”

တတိယညတွင်ကား အိုက်ဗန်သွားရမည့်အလှည့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အိုက်ဗန်က သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဤသို့ပြောသည်။

“အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော် နှစ်ညသွားပြီးပြီ။ သည်ညတော့ အစ်ကိုတို့ သွားကြပါ။ ကျွန်တော် အိမ်စောင့်ပြီးနေခဲ့ပါရစေ”

“အို ... မင်းပဲသွားပါကွာ ညီလေးရာ။ မင်းက သွားနေကျမှမဟာ”

“ကဲဗျာ .. သွားဆိုလည်း သွားရတာပေါ့”

ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အိုက်ဗန်သည် စားမြိန်စာထုပ်ကို ထမ်း၍ သင်္ချိုင်းဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ သန်းခေါင်ချိန်ခေါင်းလောင်းတီးလျှင် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မြည်ဟီးအက်ကွဲ၍ သူ၏ဖခင်ကြီးသည် ထထိုင်ကာ မေးမြန်းပြန်တော့သည်။

“ယခုရောက်လာသည်မှာ သားထွေးအိုက်ဗန်လား၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ အေးချမ်းပါ၏လော။ ခွေးများ ဟောင်ကြပါ၏လော။ ဝံပုလွေများ အူကြပါ၏လော။ လူကလေးကော ငိုနေပါသလော”

“ယခု ရောက်လာသည်မှာ ကျွန်တော် သားထွေးအိုက်ဗန်ပါ ဖခင်။ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ အေးချမ်းပါတယ်”

ထို့နောက် သူ၏ ဖခင်သည် စားမြိန်စာထုပ်ကို ဖြည့်၍ အဝစားပြီးလျှင် ဤသို့ပြောသည်။

“လူကလေး အိုက်ဗန်၊ ဖခင်၏စကားကို လူကလေးတစ်ယောက်သာလျှင် နားထောင် လိုက်နာပေသည်။ မကြောက်မလန့် မတုန်မလှုပ်ဘဲ သင်္ချိုင်းသို့ သုံးညတိတိ လာရောက်ဝံ့သည်မှာ ချီးမွမ်းစရာဖြစ်သည်။ ယခု လူကလေးသည် လယ်ကွင်းသို့သွား၍ ဤသို့ ခေါ်ပါလေ”

“လျှပ်လက်လို ဖောင်းဝတ်ညို
လေကိုဖောက်ထွင်း လာခဲ့မင်း
ချဉ်းဆရာချဉ်း ထွင်းဆရာထွင်း”

“ဤသို့ ခေါ်လျှင် ဖောင်းဝတ်ညိုမြင်းကြီး ရောက်လာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ လူကလေးသည် မြင်းကြီး၏ လက်ယာဘက်နားပေါက်ကဝင်၍ လက်ဝဲဘက်နားပေါက်က ထွက်ပါ။ မင်းသားကလေးလို ချောလှလာပါလိမ့်မည်။ ထို့နောက် မြင်းညိုကြီးကို စီးပြီးလျှင် သွားလိုရာသို့ သွားပါလေ”

အိုက်ဗန်သည် ဖခင်ပေးလိုက်သော မြင်းကကြီးတန်ဆာကို ထမ်းပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်သည်။ လမ်းခရီးတွင် မှိုပွင့်များကို လိုက်ရှာ၍နုတ်ခဲ့သည်။

“အိုက်ဗန်၊ ဖခင်ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ် အစ်ကိုတို့”

“စားမြိန်စာကို စားရဲ့လား”

“စားပါတယ်၊ အဝကိုစားပါတယ်။ နောက်ပြီး အစ်ကိုတို့ကို မလာနဲ့တော့လို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

ထိုအခိုက် ထိုအခါတွင် ဇာဘုရင်ကြီးသည် သမီးတော်လှဒေဝီအတွက် ပန်းကုံးစွပ်ပွဲ ဖဲလိုသဖြင့် နိုင်ငံတော်လေးပြင်လေးရပ်ရှိ လူလင်ပျိုတို့ကို နန်းတော်သို့ လာရောက်ကြရန် ကြော်ငြာလေသည်။ သမီးတော် လှဒေဝီကလည်း ဘုံဆယ့်နှစ်ဆင့်ရှိသော တစ်ပင်တိုင်နန်း ဆောက်လုပ်စေ၍ အပေါ်ဆုံးဘုံ၏ လေသာပြတင်းတွင်ထိုင်ကာ ပန်းကုံးစွပ်ပွဲခံရန် စီစဉ်မင်းကျင်းလေသည်။ မည်သူမဆို ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး မြင်းစီး၍ခုန်ပြီးလျှင် မင်းသမီးလေး၏ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းနိုင်ပါလျှင် ထိုသူကို ဖူးစာရှင်အဖြစ် ရွေးချယ်၍ နိုင်ငံတော်တစ်ဝက်ခြမ်းကာ မပိုင်စားပေးမည်ဟု ဇာဘုရင်ကြီးက ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ထိုကြော်ငြာသတင်းသည် အိုက်ဗန်၏အစ်ကိုများနားသို့ ရောက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့လည်း ပန်းကုံးစွပ်ပွဲသို့သွားကာ တစ်ပွဲတစ်လမ်း ကံစမ်းကြမည်ဟု စီစဉ်ကြ

၂၈၀ ❖ ❖ မင်းသုတေ

လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သူတို့၏ မြင်းများကို အစားကောင်းကျွေးကြသည်။ အားရှိအောင် မွေးကြသည်။ ပြီးလျှင် အစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ဆင်ကာ မြင်းကိုယ်စီ စီး၍ ထွက်သွားကြသည်။ မီးဖိုပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လူပေါက်လေး အိုက်ဗန်သည် အစ်ကိုများကို မြင်သောအခါ ဤသို့လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အို အစ်ကိုတို့၊ ကျွန်တော်လည်း ကံစမ်းပါရစေလား။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားကြပါ”

“အရူးဟာ အရူးဘာသာ အေးအေးနေပါကွာ။ မင်းလိုက်လာရင် အပြောင်ခံရမှာပေါ့။ ကဲ-တောထဲသွားပြီး ဖိုနှုတ်”

ဤသို့ပြော၍ သူတို့၏ မြင်းများကို မောင်းနှင်ကာ ထွက်သွားကြရာ ဖုန်တောကြီးထဲ ပြီးလျှင် ဖုန်ကြားတွင် ကွယ်ပျောက်သွားကြလေသည်။

အိုက်ဗန်လည်း အားကျမခံ ဖခင်ပေးလိုက်သော မြင်းကကြိုးတန်ဆာတို့ကို ထမ်းလျက် လယ်ကွင်းထဲသို့ ထွက်သွားပြီးလျှင် ဖခင်မှာလိုက်သည့်အတိုင်း ဤသို့ခေါ်လေသည်။

“လျှပ်လက်သလို ဖောင်းဝတ်ညိုလေကို ဖောက်ထွင်း လာခဲ့မင်း။

ချဉ်းဆရာချဉ်း၊ ထွင်းဆရာထွင်း”

ဤခေါ်သံဆုံးလျှင် ဆုံးချင်း ဖောင်းဝတ်ညိုမြင်းကြီးတစ်စီးသည် အိုက်ဗန်ရှိရာသို့ ဒုန်းစိုင်း ပြေးရောက်လာသည်။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် မြင်းခွာအောက်တွင် တုန်လှုပ်သည်။ မီးလျှံတို့သည် မြင်း၏ နှာပေါက်တို့မှ တောက်သည်။ မီးခိုးတို့သည် မြင်း၏ နားပေါက်တို့မှ အလိပ်လိပ်ထသည်။ ဖောင်းဝတ်ညိုကြီးသည် အိုက်ဗန်၏ အနီးသို့ရောက်လျှင် ကျောက်ဆောင်ကြီးကဲ့သို့ ရပ်တန့်၍ ဤသို့ မေးသည်။

“အိုက်ဗန်သခင်၊ အဘယ်ကို အလိုရှိပါသနည်း”

အိုက်ဗန်သည် မြင်း၏ ကုပ်ဆက်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍ ကကြိုးတန်ဆာတို့ကို တပ်ဆင်ပြီးလျှင် လက်ယာဘက်နားပေါက်မှ ဝင်လျက် လက်ဝဲဘက်နားပေါက်မှ ထွက်သည်။ ထိုအခါ သူသည် အရုဏ်ချိန်ကောင်းကင်ဝကဲ့သို့ အလွန်လှပသော လုလင်ပျိုဖြစ်လာသည်။ လောကတွင် အလှဆုံးလုလင်ပျို ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် အိုက်ဗန်သည် ဖောင်းဝတ်ညိုကြီးစီး၍ ဇာဘုရင်၏ နန်းတော်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဖောင်းဝတ်ညိုသည် တစ်တောဝင်တစ်တောထွက်၊ တစ်တောင်တက်၊ တစ်တောင်ဆင်းနှင့် လေကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ သွားလေရာ နောက်ဆုံး၌ နန်းတော်ကြီးသို့ ရောက်လေ၏။

သူတို့ရောက်သောအခါ နန်းမြို့တော်အတွင်း၌ လူထုကြီးမှာ ပြည့်ကျပ်လျက် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေလေပြီ။ ဘုံဆယ့်နှစ်ဆင့်ရှိသော တပင်တိုင်နန်းသည် လူထုအလယ်တွင် မြင့်မားစွာတည်ရှိလေသည်။ အထက်ဆုံးဘုံဝလေသာပြတင်းဝ၌ကား မင်းသမီးလှဒေဝီသည် ထိုင်လျက်ရှိ၏။

ထိုခဏ၌ ဇာဘုရင်သည် နန်းတော်ဆင်ဝင်သို့ ထွက်တော်မူလာ၍ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်။

“အို...လုလင်ပျိုတို့၊ ထိုလေသာပြတင်းပေါက်ကို ရောက်အောင်မြင်းဖြင့်ခုန်၍ သမီးတော်၏ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းနိုင်သူအား သမီးတော်နှင့်တကွ နိုင်ငံကိုတစ်ဝက်ခွဲ၍ပေးတော်မူမည်”

စုဝေးရောက်ရှိလာသော လုလင်ပျိုတို့သည် တစ်ဦးပြီးလျှင်တစ်ဦး မြင်းစီးကာ မုန်ကြ ပေါက်ကြသည်။ မင်းသမီးကလေး စံနေတော်မူရာ လေသာပြတင်းသို့ကား မရောက်နိုင်ကြ။ အိုက်ဗန်၏ အစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း အများနည်းတူ ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်ကြ။

ဤသို့ဖြင့် အိုက်ဗန်အလှည့်သို့ ရောက်လျှင် အိုက်ဗန်သည် ဖောင်းဝတ်ညိုကို အပြေးစီး၍ လွှားခုန်လိုက်သည်။ ဘုံဆယ်ဆင့်အမြင့်သို့ ရောက်၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ခုန်ပြန်သည်။ ဘုံဆယ်တစ်ဆင့်သို့။ နောက်တစ်ကြိမ်ခုန်ပြန်သောအခါတွင်ကား ဘုံဆယ်နှစ်ဆင့်သို့ ရောက်ပြီးလျှင် လေသာပြတင်းတွင် စံနေတော်မူသော မင်းသမီးလှဒေဝီ၏ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းမိလိုက်သည်။ မင်းသမီးကလည်း မိမိ၏ လက်ဝတ်တော်တံဆိပ်ဖြင့် အိုက်ဗန်၏ နဖူးကို ခပ်နှိပ်လိုက်သည်။ တံဆိပ်ရာထင်လေ၏။

ဝိုင်းကြည့်နေသော လူထုကြီးလည်း တစ်သံတည်းဖြင့် “လုလင်ကို တားကြလော့၊ သီးကြလော့” ဟု အော်ကြသည်။ သို့သော် အိုက်ဗန်သည်ကား ဖောင်းဝတ်ညိုကို အပြင်စိုင်း၍ ဖုန်ထူကြားတွင် ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

လယ်ကွင်းထဲသို့ရောက်၍ အိုက်ဗန်သည် ဖောင်းဝတ်ညို၏ လက်ဝဲနားပေါက်မှ ပင်ကာ လက်ယာနားပေါက်မှ ထွက်လိုက်လျှင် နဂိုရုပ်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် သူသည် မြင်းကြီးကို ပြန်လွှတ်လိုက်၍ အိမ်သို့ပြန်သည်။ လမ်းခရီး၌ မှီပွင့်များကို လိုက်ရှာ နှုတ်ခွဲသေးသည်။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ နဖူးကိုပဝါဖြင့် ပတ်စည်းထား၍ မီးဖိုပေါင်ပေါ်တွင် အခါတိုင်းကဲ့သို့ ဟန်မပျက် ထိုင်နေလေ၏။

မကြာခင်ပင် သူ၏အစ်ကိုတို့ ပြန်ရောက်လာကြ၍ သူတို့တွေ့ခဲ့ရသော ပန်းကုံးစွပ်ပွဲကြောင်းကို ပြောပြကြသည်။

“ကွာ.. မင်းသမီးလှဒေဝီအတွက် လာပြီးအစွမ်းပြကြတဲ့လူတွေဟာ မနည်းပါဘူး။

၂၅ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

အားလုံး လူချောတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် အားလုံးထက် ချောတယ်
ဟေ့။ သူက ဖောင်းဝတ်ညိုကြီးကိုစီးပြီး ခုန်လိုက်တာ ဘုံဆယ့်နှစ်ဆင့်ကို ရောက်ရုံမကဘူး။
မင်းသမီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုတောင် နမ်းမိတာပဲ။ သူရောက်လာတာကို တို့မြင်လိုက်ရတယ်။
ဒါပေမဲ့ ထွက်သွားတာကိုတော့ မမြင်လိုက်ဘူး။”

ထိုအခါ မီးဖိုပေါင်တွင်ထိုင်နေသော အိုက်ဗန်က ဤသို့ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့မြင်လိုက်တဲ့ လူစွမ်းကောင်းဟာ ကျွန်တော်များလားမှ မသိဘဲ”

သူ့အစ်ကိုများသည် ဒေါသဖြစ်ကြ၍

“ဟေ့ အရူး၊ အလကားစကားတွေ ပြောမနေနဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ မီးဖိုပေါင်မှာထိုင်ပြီး
မို့ပွင့်စားနေတာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ငေါက်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ အိုက်ဗန်သည် နဖူးကိုစည်းထားသော ပဝါကိုဖြည့်လိုက်သည်။ မင်းသမီး
ခပ်နှိပ်လိုက်သော လက်ဝတ်တံဆိပ်ရာသည် လင်းခနဲ ထိန်ခနဲ တောက်သွားသည်။ သူ့အစ်ကို
များသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်၍ “ဟေ့ အရူး၊ မင်း ဘာလုပ်လိုက်သလဲ၊ အိမ်ကို မီးတိုက်
မလို့လား”ဟု အော်ပြောကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဇာဘုရင်ကြီးသည် နိုင်ငံအတွင်းရှိ မင်းညီမင်းသား၊ မှူးကြီး
မတ်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးတပ်မှူးမှစ၍ သူဌေးသူကြွယ် ကုန်သည်လယ်လုပ် အားလုံးတို့ကို ဆင့်
ခေါ်ကာ ပွဲတော်ကြီး ကျင်းပသည်။

အိုက်ဗန်၏ အစ်ကိုများလည်း ပွဲတော်သို့သွားရန် စီစဉ်ကြသည်။

“အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော့်ကိုလည်းခေါ်ပါလား”ဟု အိုက်ဗန်က တောင်းပန်သည်။

“ညာပြောတာကွ၊ မင်းလိုက်လာရင် အနောက်အပြောင်ခံရရဲ့ ရှိမှာပေါ့။ မီးဖိုနား
မှာပဲနေပြီး မို့ပွင့်ကိုပဲ စားနေပါကွာ” ဟု အစ်ကိုများက ပြန်ပြောသည်။

ထို့နောက် အစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီ စီး၍ ထွက်သွားကြလျှင် အိုက်ဗန်
သည် သူတို့နောက် ခြေလျင်လိုက်သွားသည်။ ဇာဘုရင်၏ နန်းမြို့တော်ပွဲခင်းသို့ ရောက်သော
အခါ သူသည် တော်သင့်ရာထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကုပ်ကုပ်ထိုင်နေသည်။ ထိုအခါ မင်းသမီး
လှဒေဝီသည် ဧည့်သည်တော်များကို လှည့်၍ ရှုစားသည်။ သူယူဆောင်လာသော ရွှေဖလားမှ
အဖျော်ယမကာကို ဧည့်သည်တို့အားပေး၍ သူတို့၏နဖူးတွင် လက်ဝတ်တော်တံဆိပ် ရှိ-
မရှိကို ကြည့်သည်။

လှဒေဝီသည် ဧည့်သည်တော်အားလုံးကို ရှုစားပြီးသောအခါ အိုက်ဗန်၏အနားသို့
ရောက်လျှင် နှလုံးသားသည် နှစ်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်မိသည်။ အိုက်ဗန်သည် ကြပ်ခိုးအိုးတို့ဖြင့်
ညစ်ပေလျက်ရှိသည်။ သူ၏ ဆံပင်တို့မှာလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ကြက်တောင်ပျံ

ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

“အသင် မည်သူနည်း။ အဘယ်အရပ်ကလာသနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် နဖူးကို ပဝါစည်း ထားရသနည်း” ဟု လှဒေဝီက မေးသည်။

“ကျွန်တော် ချော်လဲပြီး နဖူးပြဲသွားလို့ စည်းထားပါတယ်” ဟု အိုက်ဗန်က ဖြေသည်။
မင်းသမီးလှဒေဝီသည် မယ့်သဖြင့် ပဝါကို ဖြေလိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ နန်းမြို့တော် ကြီးသည် ဝင်းခနဲ ထိန်ခနဲ လင်းသွားလေ၏။

“အလို ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝတ်တော် တံဆိပ်ရာပါကလား။ ကျွန်ုပ်၏ ဖူးစာရှင်ကို တွေ့ ပြီ” ဟု မင်းသမီးက ကြေညာလိုက်သည်။

ဇာဘုရင်ကြီးသည် အိုက်ဗန်ရှိရာသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ဤသို့မိန့်တော် မူသည်။

“သမီးတော် ဤသူသည် သမီးတော်၏ ဖူးစာရှင်မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကြပ်ခိုး အိုးမဲတို့ဖြင့် ညစ်ပတ်မွဲခြောက်သူသည် မည်သို့ ဖူးစာရှင်ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း”

ထိုအခါ အိုက်ဗန်က ဇာဘုရင်ကို ဤသို့လျှောက်လေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးအား ရေချိုးသုတ်သင်ပေးတော်မူပါ”

ဇာဘုရင်ကြီးက ခွင့်ပေးသောအခါ အိုက်ဗန်သည် နန်းရင်ပြင်သို့သွား၍ သူ၏ဖခင် ဘင်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ဖောင်းဝတ်ညိုကြီးကို ခေါ်လိုက်သည်။

ကြည့်ကြပါလော့။ ရှုကြပါလော့။ ထိုခဏ၌ ဖောင်းဝတ်ညိုကြီးသည် အိုက်ဗန်ရှိရာ ပျံ့ ဒုန်းစိုင်း၍ ရောက်လာပါသည်။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် မြင်းခွာအောက်တွင် တုန်လှုပ် သည်။ မီးလျှံတို့သည် မြင်း၏ နှာခေါင်းပေါက်တို့မှ တောက်သည်။ မီးခိုးတို့သည် မြင်း၏ နားပေါက်တို့မှ အလိပ်လိပ်ထသည်။ အိုက်ဗန်သည် လက်ယာနားပေါက်မှဝင်၍ လက်ဝဲနား ပေါက်မှထွက်သည်။ ထိုအခါ သူသည် အရုဏ်ချိန်ကောင်းကင်ကဲ့သို့ အလွန်လှပသော လှလင်ပျိုဖြစ်လာသည်။ လောကတွင် အလှဆုံးလှလင်ပျို ဖြစ်ပေသည်။ လူထုပရိသတ်ကြီး လည်း ဤအဖြစ်အပျက်ကို မြင်သောအခါ ရင်သပ်အံ့ဩ၍ ငေးမောခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ပြောစရာမလိုတော့ပြီ။

ဇာဘုရင်ကြီးသည် သမီးတော် လှဒေဝီနှင့် အိုက်ဗန်တို့ကို လက်ထပ်ပေးစား၍ နိုင်ငံတော်ကို ထက်ဝက်ခွဲကာ လက်ဖွဲ့လိုက်လေသတည်း။

(ဤရှာပုံပြင်ကို ဖတ်သူတို့သည် ပုဂံရာဇဝင် အနော်ရထာမင်းသားအား ခမည်း မဟာ ကျောက်ဖြူမင်းက တောတွင်းရှိသော မြင်းကို ခေါ်ယူစီးနင်းရန် အပ်နှင်းသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကို သတိရမိကြပေမည်။ သိလိုလျှင် ရာဇဝင်တွင် ရှာကြည့်ကြပါလေ) ■

မြေခွေးနှင့် ဝံပုလွေ

ရှေးရှေးတုန်းက ရုရှားပြည်မှာ တောင်သူလယ်သမားလင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ ယောက်ျားကပြောတယ်။ “ရှင်မရယ်။ ကျုပ်စွပ်ဖားတပ်နေတုန်း မုန့်လုံးကြီးဖုတ်လိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ် ငါးဖမ်းသွားမလို့ပါ” ဟု ပြောသတဲ့။ သူတို့ပြည်မှာ ဆောင်းတွင်းအခါ နှင်းခဲတွေ မြေကြီးပေါ်မှာ ဖုံးနေလို့ ဘီးတပ်တဲ့လှည်းနဲ့ သွားလို့မရဘူး။ ဘီးမတပ်တဲ့ စွပ်ဖားနဲ့သာ သွားလို့ရတယ်။ မြန်မာပြည်မှာတော့ စွပ်ဖားကို ထွန်ယက်ထားတဲ့လယ်ထဲမှာ ပျိုးပင်တွေသယ်တဲ့အခါ အသုံးပြုတယ်။ ကျောက်ဆင်းတုဘုရားကြီးတို့လို လေးလံတဲ့အရာတွေကိုလည်း စွပ်ဖားနဲ့ တင်ပြီးဆွဲရတယ်။ မှတ်ထားကြ။

အဲ...လယ်သမားကြီးဟာ မုန့်လုံးတွေယူပြီး စွပ်ဖားမှာ မြင်းတပ်လို့မောင်းသွားတာပေါ့။ မြစ်ရောက်တော့ ငါးတွေကို မျှားလိုက်တာ အများကြီးရသတဲ့။ စွပ်ဖားကိုပြည့်သွားတာပဲတဲ့။ ဒါနဲ့ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ လမ်းမှာ မြေခွေးတစ်ကောင် ခွေလျက်ကလေး လဲနေတာ

ကို မြင်တော့ လယ်သမားကြီးဟာ စွပ်ဖားပေါ်ကဆင်းပြီး ကြည့်တာပေါ့။ မြေခွေးဟာ မလှုပ်ကူးတဲ့။ အသေလိုငြိမ်ပြီးနေတယ်။

သည်တော့ လယ်သမားကြီးက “ဟယ်..ကော်တာပဲ။ ဟောသည်မြေခွေးအရေကို ယုတ်ပြီး အိမ်ကရှင်မကို လည်ပတ်ချုပ်ပေးလိုက်ရရင် သည်ဆောင်းတွင်းအတွက်တော့ ဖုလုံမှာပဲ” လို့ပြောပြီး မြေခွေးကိုစွပ်ဖားထဲမှာထည့်သတဲ့။ လူကတော့ စွပ်ဖားအောက်ကဆင်းပြီး မှိုင်းနားကကပ်လို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ခဲ့သတဲ့။

ဒါပေမဲ့ မြေခွေးကတော့ အကြံနဲ့လား။ လယ်သမားကြီး အလစ်ကိုကြည့်ပြီး အခွင့်အရေးရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စွပ်ဖားထဲက ငါးတွေကိုပစ်ပစ်ပြီး ချလိုက်တာ ဟောတစ်ကောင်၊ မကတစ်ကောင်နဲ့ပေါ့လေ။

အဲသည်လိုနဲ့ စွပ်ဖားထဲမှာလည်း ငါးတွေကုန်ရော မြေခွေးလည်း အသာကလေး မုန်ဆင်းနေခဲ့ပါလေရော။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လယ်သမားကြီးဟာ အားရပါးရနဲ့ အိမ်ရှင်မကိုလှမ်းခေါ်တာပေါ့။ “ဟေ့ .. ရှင်မရေ၊ ရှင်မအတွက် လည်ပတ်လုပ်ဖို့ မြေခွေးတစ်ကောင်တော့ ပါလာလေရဲ့။ လာကြည့်ပါဦး” လို့ ပြောသတဲ့။

အိမ်ရှင်မကလည်း စွပ်ဖားဆီကို အူယားဖားယားနဲ့ပြေးပြီး ကြည့်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စွပ်ဖားထဲကမှာ ငါးလည်းတစ်ကောင်တစ်မြီးမှမရှိ။ မြေခွေးလည်း ပါမလာ။ ဟင်းလင်းဗလာ ကြီးဖြစ်နေတာကိုတွေ့ရတော့ ဆူတာပေါ့လေ။

“ဟဲ့..သေခြင်းဆိုး၊ သေနာကောင်။ ငါ့ကို အရူးလုပ်တာလားဟင်” သည်တော့ လယ်သမားကြီးလည်း သတိရပြီး “ဧကန္တ မြေခွေးဟာ အသေတော့ မဟုတ်တန်ဘူး။ အရှင်မို့ ငါးတွေကို အကုန်ယူသွားတာပဲ” လို့ စဉ်းစားမိသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ပျောက်ပြီးတာကို ပြန်ရှာလို့ မရတော့ဘူးပေါ့။

အဲဒီအတောအတွင်းမှာ မြေခွေးဟာ စွပ်ဖားကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ သူ့ချထားတဲ့ ငါးတွေကို လျှောက်စုပြီး စားပွဲထိုင်ဖို့လုပ်နေသတဲ့။ အဲသည်တုန်းမှာပဲ ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင် မကပ်လာသတဲ့။

- “အလို၊ ငါ့ညီ စားပွဲထိုင်မလို့ကိုး။ တစ်ယောက်တည်းပဲလား။”
- “ကျုပ်ဟာ ကျုပ်စားတာ တစ်ယောက်တည်းပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုပေးနေရဦးမှာလဲ”
- “ငါးကလေး သေးသေးတစ်ကောင်လောက်တောင် မပေးတော့ဘူးလား။”
- “မပေးနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား သွားဖမ်းပြီး စားပါလား။”
- “ငါက ငါးမဖမ်းတတ်ဘူးကွ”

၂၈၆ ❖ ❖ မင်းသုတေသန

“ကျုပ်ဖမ်းတတ်ရင် ခင်ဗျားလည်း ဖမ်းတတ်ရမှာပေါ့။ ဘာများခက်လို့လဲ။ ဟော မြစ်ကိုသွား၊ ရေခဲပြင် အပေါက်ထဲမှာ အမြီးကို တန်းလန်းချ။ ပြီးတော့ ငါး ငါး ရေမှာသွား။ ငါ့အမြီးကို ကိုက်လို့ထားလို့ ဆိုပေး။ ငါးတွေလာပြီး အမြီးကိုကိုက်လိမ့်မယ်။ ကြာကြာထား၊ လေ ကိုက်လေပဲမှတ်ပါ”

အဲဒါကိုကြားတော့ ဝံပုလွေလည်း မြစ်ကိုဆင်းသွားသတဲ့။ ရေခဲပြင်အပေါက်ထဲမှာ အမြီးကိုချသတဲ့။ သူတို့ရုရှားပြည်မှာ ဆောင်းအခါ အင်မတန်အေးလို့ မြစ်ရေပြင်အပေါ်လွှာ ဟာခဲတယ်။ ရေခဲပြင်ထဲမှာ အပေါက်ဖြစ်နေရင် အဲသည်အပေါက်ကို ရေခဲပေါက်လို့ခေါ်တာ ပဲ။ ရေခဲပေါက်ထဲမှာ အမြီးချပြီး ဝံပုလွေကြီးဟာ

“ငါး ငါး ရေမှာသွား

ငါ့အမြီးကို ကိုက်လို့ထား” လို့ ဆိုနေသတဲ့။

အဲသည်အခါ မြေခွေးဟာ ဝံပုလွေကြီးအနားမှာ ရစ်ဝဲ ရစ်ဝဲလုပ်နေပြီး

“ရေ ရေ ခဲလိုက်ပါ

သူ့အမြီးကို ဆွဲလိုက်ပါ” လို့ တတွတ်တွတ်ရွတ်သတဲ့။

သည်တော့ ဝံပုလွေကြီးက မြေခွေးကိုမေးတယ်။ “ငါ့ညီ ဘာတွေများ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသလဲ” လို့ မေးတယ်။

“ဪ...နောင်ကြီးရဲ့အမြီးကို ငါးတွေအများကြီး ကိုက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေ တာပါ” ဟု ပြောပြီး ရွတ်ပြန်သတဲ့။

“ရေ ရေ ခဲလိုက်ပါ

သူ့အမြီးကို ဆွဲလိုက်ပါ”

ဝံပုလွေကြီးဟာ တစ်ညလုံး ရေခဲပေါက်မှာထိုင်နေတယ်။ ညဆိုတော့ အအေးဓာတ် က ပိုပြီးကြီးလာလို့ မြစ်ရေက ပိုပြီးကြီးလာလို့ ပိုပြီးခဲခဲလိုက်လာတဲ့အတွက် သူ့အမြီးဟာ ရေခဲထဲမှာ မိနေတာပေါ့။ အရုဏ်တက်လောက်ရောက်တော့ ဝံပုလွေကြီးဟာ ထိုင်ရာက ထ ကြည့်တယ်။ ထလို့မရဘူး။ ရေခဲကဆွဲထားတာကိုး။ အဲဒါကိုလည်း သူက “အောင်မယ်၊ ငါးတွေသိပ်မိနေပြီထင်တယ်။ အမြီးကိုတောင် ဆွဲမရတော့ဘူး” လို့ မှတ်သတဲ့။

အဲသည်တုန်းမှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရေထမ်းလာတယ်။ ဝံပုလွေကိုမြင်တော့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ “ဝံပုလွေကြီးကိုဖမ်းကြပါ။ ဆီးကြပါ” လို့ အော်တာပေါ့။

ဝံပုလွေလည်း အမြီးကိုဆွဲတာပေါ့။ ဆွဲပေမယ့်လည်း မပါဘူး။ မိန်းမကြီးလည်း ရေပုံးတွေကိုချ၊ ထမ်းပိုးကိုချွတ်ပြီး ဝံပုလွေကိုရိုက်တာပေါ့။ ဝံပုလွေလည်း နင်းကန်ပြီးရုန်း တာပေါ့။ ရုန်းဖန်များတော့ ရေခဲပိနေတဲ့အမြီးဟာ ကျွတ်ကျန်နေခဲ့ပြီး ဝံပုလွေလည်း တင်ပါးနဲ့

ဖဝါး တစ်သားတည်းနေအောင် ပြေးပါလေရောတဲ့။

“အင်း .. ငါ့ညီမြေခွေး၊ တယ်ပြီးကောက်ကျစ်သကိုး။ သတိသာထားနေပေတော့” လို့ အပြေးရပ်တော့ ကြိမ်းလိုက်တယ်။

မိန်းမကြီး ရေထမ်းသွားနေတုန်း မြေခွေးဟာ မိန်းမကြီးရဲ့ အိမ်ထဲကိုဝင်ပြီး မုန့်ခွက် ထဲကမုန့်တွေကို စားသတဲ့။ စားပြီးတော့ မုန့်တွေကိုခေါင်းမှာ ဖွေးနေအောင်သုတ်။ လမ်းထဲ ကိုပြေးထွက်။ လမ်းပေါ်ရောက်တော့ ကိုယ်ကို ပစ်လှဲပြီး ညည်းနေသတဲ့။

အဲသည်တုန်း ဝံပုလွေကြီးရောက်သွားပြီးပြောတယ်။ “ညီတော်မောင် မြေခွေးက ကျုပ်ကို ငါးအဖမ်းသင်လိုက်တာ သည်လိုကိုးကွ။ ကျုပ်ကိုယ်မှာ အရိုက်ခံရလို့ အညှီအမည်း ချည်းဖြစ်နေပြီ။ ကြည့်စမ်းပါဦး”

မြေခွေးက ပြန်ပြောတယ်။ “အလို နောင်ကြီး၊ အမြီးပြတ်ခဲ့သကိုး။ ဒါပေမယ့် ခေါင်း တော့ ကျန်သေးသားပဲ။ ညီလေးမှာတော့ အရိုက်ခံရလို့ ခေါင်းကွဲပြီး ဦးနှောက်တွေထွက်နေ လိုက်တာ ဖွေးနေပါပကော။ ကြည့်ပါဦးနောင်ကြီးရာ။ ကျွန်တော် သေရပါတော့မယ်”

သည်တော့ ဝံပုလွေကြီးက သနားလာလို့ပြောသတဲ့။ “ဪ...ငါ့ညီ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကွယ်။ သည်လိုဖြင့်လည်း ငါ့ကျောကုန်းပေါ်တက်လေ။ ငါခေါ်သွားပါ့မယ်” လို့ပြောသတဲ့။

သည်တော့ မြေခွေးဟာ ဝံပုလွေကြီးရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်ကိုခုန်တက်ပြီး စီးသွားတာ ပေါ့။ အဲသည်လိုစီးသွားတုန်း ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်နဲ့ ဟောသည်လိုရွတ်သတဲ့။

“နာတဲ့သူရဲ့ ကျောကုန်းကြီး

မာတဲ့သူက ခွလို့စီး။

ရိုးရည်းရည်း၊ ရိုးရည်းရည်း”

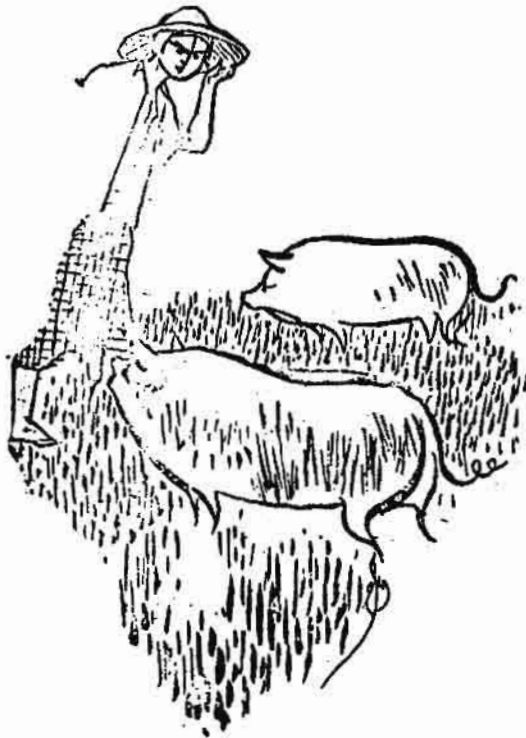
“ဟေ့ ငါ့ညီ ဘာတွေများ ရွတ်ဖတ်နေတာလဲ”

“ဪ...နောင်ကြီးရဲ့အနာတွေ သက်သာလာအောင် ဂါထာမန္တန်တွေ ရွတ်ပေးနေ တာပေါ့” ဟုဆိုကာ ဆက်ပြီးရွတ်ပြန်သတဲ့။

“နာတဲ့သူရဲ့ ကျောကုန်းကြီး

မာတဲ့သူက ခွလို့စီး

ရိုးရည်းရည်း၊ ရိုးရည်းရည်း” တဲ့။

လယ်သမားလူလည်

တစ်ခါတုန်းက အမယ်အိုတစ်ယောက်မှာ သားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သားတစ်ယောက်က သေပြီး သားတစ်ယောက်ကတော့ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်ကို ထွက်သွားသတဲ့။ အဲသည်အခါမှာ စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ အမယ်အိုဆီကိုလာပြီး ဟောသည်လို ပြောသတဲ့။

“အဘွား၊ ကျွန်တော် တစ်ညလောက် တည်းခိုပါရစေ”

“တည်းခိုရပါတယ်၊ ငါ့မြေးရယ် ဘယ်အရပ်ကလည်း”

“ကျွန်တော် တမလွန်ကပါ”

“အော်..ဟုတ်စ၊ ဟုတ်စ။ အဘွားရဲ့ သားတစ်ယောက်လည်း သေတာမကြာသေးဘူး။ သူ့ကို သွားရင်းလာရင်း တွေ့များတွေ့ခဲ့သလား။ ငါ့မြေးရယ်”

“တွေ့ခဲ့ရုံတွင်ဘယ်ကမလဲ။ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ အခန်းတစ်ခန်းတည်းမှာ နေတာပေါ့”

“ဟုတ်စ”

“အဘွားရဲ့သားက တမလွန်ဘဝမှာ ကြီးကြာငှက်တွေကို ကျောင်းနေရတယ်ဗျ”

“အော်...ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေကွယ်။ အတော်ပင်ပန်းမှာပေါ့”

“ပင်ပန်းတာတော့ မပြောပါနဲ့တော့ အဘွားရယ်၊ ကြီးကြာဆိုတာက အငြိမ်မှမနေဘဲဟာ။ ဟိုချုံတိုး၊ သည်ချုံတိုးနဲ့ပဲ”

“သည်လိုဖြင့် သူ့အင်္ကျီလည်း အစုတ်စုတ် အပြဲပြဲ ဖြစ်နေရောပေါ့”

“စုတ်တာ ပြဲတာမှ ရစရာကိုမရှိတော့ပါဘူး အဘွားရယ်”

“သည်လိုဖြစ်ရင် အဘွားမှာ ဖျင်စ ကိုက်လေးဆယ်နဲ့ ငွေတစ်ဆယ်ရှိပါတယ်။ သူ့ဆီကို ယူသွားပေးပါလား၊ ငါ့မြေးရယ်”

“ယူသွားပေးပါ့မယ်၊ ဝန်မလေးပါဘူး အဘွား”

အဲသည်လိုဖြစ်ပျက်ပြီး မကြာခင်အတွင်းမှာ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်ကိုထွက်သွားတဲ့ သားဟာ အိမ်ကိုပြန်လာသတဲ့။

“အမေ ကျန်းကျန်းမာမာပဲနော်”

“အေး၊ ကျန်းမာပါတယ် လူကလေးရယ်၊ လူကလေးမရှိတဲ့အခိုက်မှာလေ တမလွန်ကဝက လူတစ်ယောက် အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ လူကလေးရဲ့သေသွားတဲ့ ညီလေးအကြောင်းကို သူပြောပြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ခန်းတည်းအတူနေကြသတဲ့။ အဲသည်လိုပျက်ကြုံလို့ ဖျင်တစ်လိပ်နဲ့ ငွေတစ်ဆယ် သွားလေသူမင့်ညီလေးဆီကို အမေပို့လိုက်သေးတယ်”

အဲသည်စကားကိုကြားတော့ ခရီးကပြန်လာတဲ့ သားလည်း စိတ်ပျက်ပြီး ဟောသည်လို ပြောသတဲ့။

“အင်း၊ အမေလည်း ရိုးတယ်ဆို အကောင်းမှတ်လို့ပဲ။ အမေ့ထက် ရိုးတဲ့လူကို မတွေ့ဖူး၊ အမေ့ဆီကို ကျွန်တော်ပြန်မလာတော့ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ လိုက်ရှာနေမယ်”

အဲသည်လိုပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ချာခနဲလှည့်ပြီးထွက်သွားပါလေရောတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ရွာတစ်ရွာက သူဌေးကြီးတစ်ဦးရဲ့ စပါးကျိနားမှာ ဝက်သားအုပ်မကြီးတစ်ကောင် တအိအိနဲ့ အစာစားနေတာကို တွေ့သတဲ့။ အဲသည်အခါ အဲသည်အမေ့ဆီက ပျက်လာတဲ့ လယ်သမားဟာ ဝက်မကြီးရှေ့မှာ ဒူးကလေးထောက်ပြီး အလေးပြုသတဲ့။ အဲဒါကို သူဌေးကတော်ကမြင်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး

“ဟောဟိုလယ်သမားဟာ ဝက်မကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ အလေးပြုနေသလဲ။ သွားပြီးမေးစမ်း” လို့ ခိုင်းလိုက်သတဲ့။ မိန်းကလေး သွားပြီး မေးတာပေါ့။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ဝက်ကြီးကို ရှင်ဘာပြုလို့ ဒူးထောက်ပြီး အလေးပြုနေတာလဲ”

“ဪ...သိချင်လို့လား။ သည်လိုပါ။ သူငယ်မရယ်။ ဟောသည် ဝက်မကြီးဟာ

၂၉၀ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ဝမ်းကွဲညီအစ်မတော်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်သားကလေး မင်္ဂလာဆောင်ကို လာဖို့ ဝက်မကြီးကိုလာပြီး ဖိတ်တာပါ။ သူငယ်မတို့ သခင်မက သူ့ဝက်မကြီးနဲ့ ဝက်ကလေး တွေကို မင်္ဂလာပွဲသွားဖို့ ခွင့်ပေးနိုင်ပါ့မလား။ ခွင့်တောင်းပေးစမ်းပါလား သူငယ်မရယ်”

အဲသည်အကြောင်းကို သူဌေးကတော်ကြီး ကြားတော့ သူငယ်မကို ပြောသတဲ့။

“ဝက်တွေကို မင်္ဂလာပွဲလာဖို့ ဖိတ်တယ်ဆိုတော့ သည်လယ်သမားဟာ ရူးနေပြီထင် တယ်။ ကဲ သူ့ရူးတာကို လူတွေဝိုင်းပြီးရယ်ရအောင် ငါ့ဝက်မကြီးကို ငါ့သားမွေးအင်္ကျီ ဝတ် ပေး၊ ရထားစီးပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားကြပါစေ”

အဲဒါနဲ့ သူတို့မြင်း ၂ ကောင်ကို ကကြီးတန်ဆာတွေဆင်ပြီး ရထားမှာ တပ်တယ်။ နောက်ပြီး ဝက်သားအမိတစ်တွေကို ဝတ်ကောင်းစားလှဆင်ပြီး ရထားပေါ်မှာတင်တယ်။ နောက်ပြီး လယ်သမားကို အားလုံးအပ်လိုက်တော့ လယ်သမားလည်း ရထားကိုမောင်းပြီး ပြန်သွားသတဲ့။

ညနေရောက်တော့ သူဌေးကြီးဟာ တောမှအမဲလိုက်ရာက ပြန်လာရော။ အဲသည် အခါ သူဌေးကတော်ဟာ ဗိုက်ကိုနှိပ်ပြီး အားရပါးရရယ်ရင်းနဲ့ ဆီးကြိုသတဲ့။ သည်တော့ သူဌေးကြီးက မေးတာပေါ့။

“ဘယ့်နှယ်ရှင်မ၊ ရယ်လှချေလား။ ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“မပြောပါနဲ့တော့ရှင်၊ ရှင်မရှိလို့ ပွဲတော်ကြီးလွဲသွားတာ နာလှတယ်။ လယ်သမား အရူးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဝက်မကြီးကိုမြင်တော့ ခူးကလေးထောက်၊ အရိုအသေကလေးပေးပြီး ဟောသည်ဝက်မကြီးဟာ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ ဝမ်းကွဲညီမတော်ပါ တယ်။ ကျွန်တော့်သား မင်္ဂလာဆောင်ကိုဖိတ်သွားချင်လို့ ခွင့်ပေးပါတဲ့ ပြောတယ်”

“အင်း .. အင်း .. သည်တော့ ရှင်မ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သိပါပြီ။ ဝက်တွေ ကို ပေးလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဝက်မကြီးကို ကျွန်မရဲ့ သားမွေးအင်္ကျီကြီး ဝတ်ပြီး ဝက်ကလေးတွေနဲ့အတူ ရထားထဲထည့်ပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်”

“အဲသည် လယ်သမားဟာ ဘယ်အရပ်ကတဲ့လဲ”

“မမေးလိုက်မိပါဘူးရှင်”

“သည်လိုဆိုတော့ လယ်သမားဟာ ရူးတာမဟုတ်၊ ရှင်မသာ ရူးတာ၊ ဗိုက်တာ၊ ရိုး တာ၊ အတာပေါ့”

အဲသည်လိုပြောပြီး စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ သူဌေးကြီးဟာ မြင်းစီးပြီး လူလိမ်နောက်ကို အပြင်း လိုက်တာပေါ့။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးဟာ မြင်းခွာသံနဲ့ ဆူညံသွားတာပဲတဲ့။ ခပ်ဝေးဝေးကို

ရောက်နေတဲ့ လယ်သမားလည်း မြင်းခွာသံကိုကြားတော့ ရထားကိုတော့ ချုံကောင်းရာမောင်း သွင်းပြီး ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး သူကတော့ လမ်းမကိုပြန်ထွက်လာပြီး လမ်းဘေးမှာ အသာထိုင်နေသတဲ့။ သူဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ မှောက်ထားသတဲ့။ မြင်းစိုင်းလာတဲ့ သူဌေးကြီး သူ့အနားကိုရောက်တော့ လှမ်းပြီးမေးတယ်။

“ဟေ့ ... မုတ်ဆိတ်နဲ့လူ၊ ဝက်တွေတင်ပြီး ရထားမောင်းလာတဲ့ လယ်သမားတစ် ယောက်ကို မတွေ့လိုက်ဘူးလား”

“ဪ...တွေ့လိုက်ပါတယ်။ အတော်ကလေးတောင် ကြာသွားပြီ”

“ဘယ်ဘက်ကိုသွားတာကို တွေ့လိုက်သလဲ။ သူ့ကို ငါ လိုက်ဖမ်းချင်လို့”

“ဖမ်းချင်ရင် အတော်ကလေး လိုက်ရလိမ့်မယ်။ သူ့သွားတာ ကြာပြီကိုး။ နောက်ပြီး လမ်းခွဲတွေက များတော့ လမ်းမှားစရာကလည်း ရှိနေသေးတယ်။ သည်အရပ်ကို ခင်ဗျား သိသလား”

“မသိဘူး။ သည်ဆိုလိုရင် မင်းလိုက်ပြီး ဖမ်းပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော် ဖမ်းပေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟောသည် ကျွန်တော့် ဦးထုပ်အောက်မှာ သိမ်းငှက်တစ်ကောင်ကို လှောင်ထားလို့ပါ”

“အိုး ... မင်းသိမ်းငှက်ကို ငါကြည့်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းကောင်းကြည့်ထားနိုင်ပါ့မလား။ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ သိမ်းငှက်ကလေး ပါ။ မတော် လွတ်များသွားရင် ကျွန်တော့်သခင်က ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လောက်များ တန်လို့လဲကွ”

“ငွေသုံးရာလောက် တန်ပါတယ်”

“သည်ငွေလောက်ကိုတော့ ငါပေးနိုင်ပါတယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“အပြောနဲ့ချည်းတော့လည်း ကျွန်တော် မယုံနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“မယုံနိုင်ရင် ... ရော့ကွာ ငွေသုံးရာ။ ကဲ ရထားမောင်းသွားတဲ့ လယ်သမားကို ဟာ အမိဖမ်းပေး”

အဲသည်လိုပြောတော့ လယ်သမားလည်း ငွေသုံးရာကို အိတ်ထောင်ထဲထည့်၊ သူဌေး ကြီးရဲ့မြင်းပေါ်ကိုတက်စီးပြီး တောထဲကို စိုင်းသွားပါလေရောတဲ့။ သူဌေးကြီးလည်း အထဲမှာ ကာမှမရှိတဲ့ဦးထုပ်ကိုထိုင်စောင့်ပြီး ကျန်ခဲ့သတဲ့။ နောက်ပြီးနာရီအတော်ကြာလို့ လယ်သမား ပြန်မလာတော့ မျှော်တာပေါ့လေ။ အဲသည်လိုနဲ့ နေကလည်း ဝင်ခါနီးရော လယ်သမားလည်း ပြန်မလာ။ အဲသည်အခါ သူဌေးကြီးက “အင်း သည်ဦးထုပ်ထဲမှာ ဘာများရှိသလဲ ကြည့်ရ ဦးမယ်။ သိမ်းငှက်ရှိတာ မှန်ရင်တော့ ဟိုအကောင် ပြန်လာမှာပဲ” ဆိုပြီး ဦးထုပ်ကိုလှန်လိုက်

၂၉၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

တော့ ဘာမှမတွေ့ရဘူးပေါ့။

သည်တော့မှ “ခွေးတိရစ္ဆာန်၊ ငါ့ကိုလိမ်သွားတာပဲ။ ထို့...နာလိုက်လေကွာ” ဆိုပြီး အိမ်ကို ကုန်းကြောင်းပြန်သွားရသတဲ့။

လယ်သမားလည်း ဝက်တွေ၊ ရထားနဲ့ မြင်းတွေ၊ ငွေတွေကိုယူပြီး အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ သူ့အမေကို ပြောသတဲ့။ “ဟောသည်မှာ အမေ၊ ကျွန်တော် အခုအိမ်ပြန်လာပြီ။ အမေထက်ရိုးတဲ့လူကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရပြီ။ ဘယ်လောက်ရိုးသလဲဆိုရင်လေ ဟောသည် မြင်းသုံးကောင်၊ ရထားတစ်စီး၊ ငွေသုံးရာနဲ့ ဝက်အုပ်တစ်အုပ်ကို ပေးလိုက်တယ်။ အလကားမှ တစ်ပြားတောင် မတင်းဘူး အမေရဲ့” တဲ့။ ■

သမီးလိမ္မာ မဟာသွေး

ရှေးရှေးတုန်းက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူတူခရီးသွားကြသတဲ့။ တစ်ယောက်က မယ်ရဲတယ်။ တစ်ယောက်က ချမ်းသာတယ်။ ဆင်းရဲသူက မြင်းမ ဆွဲတဲ့လှည်းကလေးနဲ့၊ များသာသူက မြင်းထီးဆွဲတဲ့လှည်းကလေးနဲ့ သွားကြလို့ ညမိုးချုပ်တော့ လှည်းဝိုင်းတစ်ခုမှာ စခန်းချပြီး အိပ်ကြသတဲ့။

ညသန်းခေါင်လောက်ကျတော့ ဆင်းရဲသူရဲ့ မြင်းမက မြင်းကလေးမွေးတယ်။ မြင်းကလေးက ချမ်းသာသူရဲ့လှည်းအောက်ကိုသွားပြီး ဝပ်နေတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ များသာသူက သူ့ညီဆင်းရဲသားကို အိပ်ရာကနိုးပြီးပြောတယ်။

“ဟေ့ ... ညီလေး၊ ထစမ်း၊ ငါ့လှည်းက မြင်းကလေးတစ်ကောင် မွေးနေတယ်” သည်တော့ ဆင်းရဲသားက ထပြီးပြောတာပေါ့။

“လှည်းက မြင်းမွေးတယ်လို့ မိုးကြိုးကျားသား ခင်ဗျားပဲ ပြောတတ်ပလေကယ်။

ကျွန်တော့်မြင်းမက မွေးတဲ့မြင်းကလေးပါဗျ”

“မင်း မြင်းမကမွေးရင် သည်မြင်းကလေးဟာ မြင်းမနားမှာ နေမှာပေါ့”

အဲသည်လို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားများပြီး တရားသူကြီးဆီကိုရောက်ကြပါလေရောတဲ့။ ချမ်းသာသူက ငွေရှိတော့ တရားသူကြီးကို ငွေနဲ့လာဘ်ထိုးတာပေါ့။ ဆင်းရဲသားကတော့ တရားသူကြီးကို အမှန်ပဲ ပြောနိုင်ရှာတယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ သည်အမှုဟာ ဇာဘုရင်ကြီးဆီရောက်ပါလေရော။ ရုရှားပြည်မှာ ရှေးက ရှင်ဘုရင်တွေကို ဇာလို့ခေါ်တယ်။ မှတ်ထားကြ။

သည်တော့ ဇာဘုရင်ကြီးက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ရှေ့တော်ခေါ်ပြီး စကားထာလေးရပ် ဝှက်သတဲ့။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရှိန်အပြင်းဆုံး အမြန်ဆုံးဟာဘာလဲ။ အဆီအများဆုံးဟာဘာလဲ။ အနူးညံ့ဆုံးဆိုတာ ဘာလဲ။ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးဟာ ဘာလဲ”

စကားထာ အဖြေရာဖို့ ခွင့်သုံးရက်ပေးတယ်။

‘မောင်မင်းတို့ လေးရက်မြောက်တဲ့အခါ ငါ့ထံကိုလာပြီး အဖြေပေးကြလို့” ဇာဘုရင်က မှာလိုက်သတဲ့။

ချမ်းသာသူလည်း အဖြေကိုစဉ်းစားတာပေါ့။ နောက်တော့ သူ့မိတ်ဆွေ ဂုံးမကြီးကို သတိရတာနဲ့ အကြံသွားတောင်းတယ်။

ဂုံးမကြီးက သူ့ကိုမြင်တော့ “မျက်နှာတွေအိုလို့၊ ဘာအလိုမကျဖြစ်လာသလဲ”လို့ မေးတယ်။

“ဗျာ ... ဇာဘုရင်ကြီးက သုံးရက်အတွင်းမှာ စကားထာလေးရပ်ကို ဖြေရမယ်လို့ ခိုင်းလိုက်လို့ စိတ်ညစ်နေပါတယ်”

“ကဲ..ပြောစမ်းပါဦးလေ။ ဘာစကားထာတွေများလဲ သိရအောင်”

“ပထမ စကားထာကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရှိန်အပြင်းဆုံး၊ အမြန်ဆုံးဟာ ဘာလဲတဲ့”

“အမယ်လေး ခက်လိုက်တာ။ ကျုပ်တို့အိမ်က မြင်းနီမကြီးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရှိန်အပြင်းဆုံး၊ အမြန်ဆုံးပေါ့။ ကြိမ်ကလေးတစ်ချက် တို့ကြည့်စမ်းပါလား။ ယုန်ကိုတောင် အမိလိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပေဗျာ။ ကဲ နောက်တစ်ခု ဖြေပါဦး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဆီအများဆုံးဟာ ဘာလဲတဲ့”

“ကျုပ်တို့မွေးထားတဲ့ နှစ်နှစ်သား ဝက်ထီးကလေးဟာ အဆီအများဆုံးပေါ့။ အဆီဘယ်လောက်များသလဲဆိုရင် အခု ထတောင်မထနိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပေဗျာ။ ကဲ နောက်တစ်ခုဖြေပါဦး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အနူးညံ့ဆုံးဟာ ဘာလဲတဲ့”

“ဪ...ဒါမှ မဖြေနိုင်ဘူးလား။ ခက်ခက်ခဲခဲလိုက်လို့။ မို့သွတ်ထားတဲ့မွှေ့ ရာဟာ အနူးညံ့ဆုံးပေါ့။ ဒါထက် ဘယ်ဟာနူးညံ့နိုင်သေးသလဲ”

“ဟုတ်ပေဗျာ။ ကဲ နောက်ဆုံးစကားထာကို ဖြေပါဦး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးဟာ ဘာလဲတဲ့”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးဟာလား၊ ကျုပ်မြေးကလေး အီဗန်နုစကပေါ့။ သူ့ထက် ချစ်စရာကောင်းတာ ဘယ်မှာမှမရှိဘူး”

“အင်း၊ ခုမှ စိတ်အေးရတော့တယ်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။ အသက်ရာကျော် ဂျည်ပါစေ” လို့ပြောပြီး ချမ်းသာသူလည်း ပြန်သွားရောတဲ့။

ဆင်းရဲသူကတော့ မျက်ရည်တတွေတွေနဲ့ ငိုပြီး အိမ်ပြန်သွားတယ်။ အိမ်ပေါက် ရောက်တော့ ခုနစ်နှစ်အရွယ်သူသမီးလေးနဲ့တွေ့တယ်။ သားသမီးဆိုလို့ သည့်တစ်ယောက်ပဲ ရှိသတဲ့။ သူ့အဖေမျက်နှာမကောင်းတာကို မြင်ရတော့ သမီးကလေးက မေးသတဲ့။

“ဖေဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ”

“မငိုဘဲနေနိုင်ပါ့မလား သမီးရယ်၊ ဇာဘုရင်က ဖေဖေ တစ်သက်လုံးမဖြေနိုင်မယ့် စကားထာလေးရပ်ကို ဝှက်လိုက်တာကိုး”

“ဘာစကားထာတွေလဲ ဖေဖေ၊ သမီးကို ပြောပြစမ်းပါ”

‘အေး ပြောမယ်။ နားထောင်သမီး။ အရှိန်အပြင်းဆုံး အမြန်ဆုံးဟာ ဘာလဲတဲ့။ အဆီအများဆုံးဟာ ဘာလဲတဲ့။ အနူးညံ့ဆုံးဟာဘာလဲတဲ့။ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးဟာ ဘာလဲတဲ့။’

“ကဲပါ ဖေဖေရယ်၊ ဇာဘုရင်ဆီကိုသွားပြီး ဟောသည်လို ဖြေလိုက်စမ်းပါ။ အရှိန် အပြင်းဆုံးဟာ လေပေါ့။ အဆီအများဆုံးဟာ မြေပေါ့။ သတ္တဝါတွေ အပင်တွေကို မြေကြီး က ကျွေးမွေးနေတယ်မဟုတ်လား။ အနူးညံ့ဆုံးဟာ လက်ပေါ့။ လူတွေဟာ ဘယ်မှာပဲ အိပ် အိပ် လက်ပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးတာပဲ။ နောက်ပြီး ချစ်စရာအကောင်းဆုံးဟာ အအိပ်ပေါ့”

ချိန်းတဲ့နေ့ရောက်တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ ဇာဘုရင်ရှေ့တော်ကို ဝင်ကြတယ်။ ဇာဘုရင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ဖြေတဲ့ အဖြေတွေကို နားထောင်ပြီးတော့ ဆင်းရဲသူကိုမေး တယ်။

“မောင်မင်း၊ သည်အဖြေတွေကို ကိုယ့်ဘာသာဖြေတာလား၊ တစ်ယောက်ယောက်က တွေးပေးတာလား”

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးမှာ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သမီးကလေးရှိပါတယ်။ သမီး

၂၉၆ ❖ ❖ မင်းသုတေ

ကလေးက ဖြေပေးတာပါ”

“မောင်မင်းရဲ့သမီးကလေးက တယ်ပြီးပညာရှိတယ်။ ဟောသည်ပိုးချည်မျှင်တစ်ပင်ကို ယူသွားပြီး မနက်အမိ ကျွန်ုပ်ဖို့ မျက်နှာသုတ်ပဝါရက်ပေးရမယ်လို့ ခိုင်းပေးပါ”

ဆင်းရဲသူလည်း ပိုးချည်မျှင်ကို ယူပြီး မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ပြန်လာသတဲ့။ အိမ်ရောက်လို့ သမီးကိုတွေ့တော့ ညည်းတာပေါ့။

“သမီးရယ်...ဖေဖေတော့ ဒုက္ခပါပဲ။ ဇာဘုရင်က ဟောသည် ပိုးချည်မျှင်ကလေးကို သူ့ဖို့ မျက်နှာသုတ်ပဝါရက်ပေးရမယ်လို့ သမီးကို ခိုင်းလိုက်တယ်”

“မပူပါနဲ့ ဖေဖေရယ်”

သမီးလိမ္မာက ပြောပြီး တံမြက်စည်းတံကလေးတစ်ခုကို ချိုးသတဲ့။ နောက်ပြီး သူ့အဖေကို လှမ်းပေးပြီး

“မနက်ကျရင် ဟောသည်တံမြက်စည်းတံကလေးကို ဇာဘုရင်ကြီးဆီယူသွားပြီး ဆက်ပါ။ မျက်နှာသုတ်ပဝါရက်ရအောင် ရက်ကန်းစင်တစ်ခု အဲသည်တံမြက်စည်းတံနဲ့ လုပ်ပေးပါလို့ ဇာဘုရင်ကို ခိုင်းပါ” လို့ သမီးကလေးက ဆက်ပြောတယ်။

အဲဒါနဲ့ဆင်းရဲသူလည်း ဇာဘုရင်ဆီကို သွားပြီး သမီးကလေးမှာလိုက်တဲ့အတိုင်း လျှောက်တာပေါ့။ အဲသည်အခါ ဇာဘုရင်က သူ့ကို ကြက်ဥတစ်ရာငါးဆယ်ပေးပြီး ပြောတယ်။

“ဟောသည် ကြက်ဥတွေကို မောင်မင်းရဲ့သမီးကို ပေးသနားပါ။ နက်ဖြန်မနက် မိုးလင်းရင် ကြက်ကလေး ၁၅၀ ပေါက်အောင်လုပ်ပေးရမယ်လို့ ခိုင်းပါ”

ဆင်းရဲသူလည်း ခါတိုင်းထက် စိတ်ညစ်ပြီးပြန်လာတာပေါ့။ အိမ်ရောက်တော့ ပြောသတဲ့။ “သမီးရယ်...ဖေဖေတော့ ဒုက္ခပါပဲ။ အခက်တစ်ခု ပြေသွားရုံရှိသေး နောက်တစ်ခု ပေါ်လာပြန်တာပဲ” လို့ပြောသတဲ့။ နောက်ပြီး ဇာဘုရင်က ကြက်ဖောက်ခိုင်းတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။

သည်တော့ သမီးကလေးက “မပူပါနဲ့ ဖေဖေရယ်” လို့ဆိုပြီး ကြက်ဥတွေကို အကုန် ဟင်းချက်သတဲ့။ ညစာဖို့ ပြင်သတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့ဖေဖေကို ဇာဘုရင်ဆီကိုလွှတ်ပြန်တယ်။

“ဖေဖေ၊ ဇာဘုရင်ဆီကို အခုသွားပြီး ဟောသည်လိုလျှောက်ပါ။ ကြက်ကလေးတွေ တစ်နေ့စာစားဖို့ စပါးစေ့လိုနေတယ်။ သည်တော့ တစ်နေ့တည်းမှာ လယ်ကိုထွန်၊ စပါးကို စိုက်၊ ကောက်ကိုရိတ်၊ ပြီးတော့ ချက်ချင်းနယ်ပြီး စပါးစေ့ပို့မှဖြစ်မယ်လို့ လျှောက်ချေပါ” လို့ ခိုင်းတယ်။

ဆင်းရဲသူက သမီးလိမ္မာမှာတဲ့အတိုင်း ဇာဘုရင်ကို လျှောက်တော့ ဇာဘုရင်က ခိုင်း

ပြန်သတဲ့။

“မောင်မင်းရဲ့သမီး အခုလောက်ပညာရှိရင် နက်ဖြန်ခါ ကျွန်ုပ်ရှေ့တော်ကိုဝင်ခဲ့ရမယ်။ ဝင်တဲ့အခါ အဝတ်လည်းမဝတ်ရဘူး။ ကိုယ်တုံးလုံးလည်းမလာရဘူး။ ခြေကျင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ မြင်းလည်း မစီးရဘူး။ လက်ဆောင်လည်းမယူခဲ့ရဘူး။ လက်ချည်းလည်းမလာရဘူး။”

သည်တော့ ဆင်းရဲသူလည်း အခက်ကြုံလို့ “အင်း .. သည်တစ်ခါတော့ သမီးလည်း ကြံနိုင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခုမှ ခက်တော့တာပဲ” လို့ တွေးသတဲ့။ သို့သော်လည်း သမီး လိမ္မာက ဟောသည်လို ပြောတယ်။

“မပူပါနဲ့ဖေဖေရယ်၊ မုဆိုးကြီးဆီကိုသွားပြီး ယုန်တစ်တုတ်နဲ့ ငုံးတစ်ကောင် ဝယ်ပေးပါ” လို့ ပြောတယ်။

သူဆင်းရဲလည်း ယုန်တစ်တုတ်နဲ့ ငုံးတစ်ကောင် ဝယ်ပေးသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သမီးလိမ္မာလည်း အဝတ်တွေကို အကုန်ချွတ်ပြီး ပိုက်ကွန်ကစ်ခုကို ခြံသတဲ့။ နောက်ပြီး ငုံးကလေးကို လက်မှာကိုင်၊ ယုန်ရဲ့ကျောကုန်းပေါ်မှာ တက်စီးပြီး နန်းတော်ကို ဝင်သတဲ့။

ဇာဘုရင်ကြီးလည်း နန်းတော်ဝင်းတံခါးက ဆီးကြိုပြီးနှုတ်ဆက်တဲ့အခါ သမီးလိမ္မာက “အရှင်မင်းကြီးအတွက် လက်ဆောင်ဆက်သပါတယ်” လို့ဆိုပြီး ငုံးကလေးကို လှမ်းပေးသတဲ့။ ဇာဘုရင်ကြီးက လှမ်းယူလိုက်တဲ့အခါ ငှက်ကလေးလည်း ဖလူးဆိုပြီး ပျံသွားပါလေရောတဲ့။

သည်တော့ ဘုရင်ကြီးက

“ကျွန်ုပ်အလိုရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်နိုင်ပါပေတယ်။ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းတို့အဖေဟာ ဆင်းရဲတယ်။ သည်တော့ ဘယ်လိုများ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြပါသလဲ” လို့မေးတယ်။

“မှန်လှပါ။ ဖေဖေဟာ မြစ်ထဲမှာ ပိုက်မထောင်ဘဲ ကုန်းပေါ်မှာ ငါးဖမ်းပြီးကျွေးပါတယ်” လို့ သမီးလိမ္မာက လျှောက်သတဲ့။

“ကုန်းပေါ်မှာ ငါးဖမ်းတယ်ဆိုလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ငါးဟာ ရေထဲမှာနေတာပဲ” လို့ ဇာဘုရင်ကြီးက ပြောသတဲ့။

“မှန်လှပါ။ လှည်းက မြင်းကလေးမွေးတယ်ဆိုတာကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ မြင်းမကသာ မြင်းကလေးမွေးနိုင်မှာပေါ့” လို့ သမီးလိမ္မာက ဖြေသတဲ့။

အဲဒီအခါ ဇာဘုရင်ကြီးလည်း မြင်းကလေးကိုယူပြီး ဆင်းရဲသူကို ပြန်ပေးလိုက်ရသတဲ့။

သားရေနယ်သမားနီကီတား

ရှေးသရောအခါ ရုရှားပြည် မဗာမြို့အနီးတွင် နဂါးကြီးတစ်ကောင် ဆိုးသွမ်းမင်းမူလျက် ရှိလေသည်။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းက အလှည့်ကျ နဂါးကြီးကို သမီးကညာတစ်ယောက်စီ ဆက်သရလေသည်။ ထိုသမီးကညာများကို နဂါးကြီးက စားမျိုဇီလသည်။

ဇာဘုရင်၏အလှည့်သို့ရောက်သောအခါ ဇာဘုရင်သည် သမီးတော်ကို ဆက်သရလေသည်။ နဂါးကြီးသည် ဇာဘုရင်၏ သမီးတော်ကို မိမိဂူကြီးအတွင်းသို့ ကိုက်ချီသွားသည်။ သို့သော်လည်း မင်းသမီးကလေးသည် အလွန်လှပသောကြောင့် မစားမမျိုဘဲ မယားအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေသည်။ နဂါးကြီးသည် ဂူမှထွက်သွားသောအခါတိုင်း မင်းသမီးကလေး ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ဂူဝကို သစ်လုံးကြီးများဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားလေ့ရှိပေသည်။

ကံအားလျော်စွာ မင်းသမီးကလေး မွေးထားသော ခွေးကလေးသည် နဂါးလုံးသို့ မင်းသမီးကလေး ပါသွားသောအခါ မင်းသမီးကလေးနှင့် အတူလိုက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုခွေး

ကလေးသည် မင်းသမီးထံတွင် သစ္စာရှိစွာနှင့် အမှုထမ်းလျက်ရှိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မင်းသမီးသည် သဝဏ်စာရေး၍ ခွေး၏လည်ပင်းတွင် ချည်ပေးလိုက်လျှင် ခွေးသည် ဇာဘုရင် နှင့် မိဖုရားထံသို့ သွားပေး၍ အပြန်တွင် ပြန်စာကို ယူလာလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ဇာဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့က နဂါးထက်ခွန်အားကြီးသူ မည်သူများရှိသည်ကို စုံစမ်းပေးရန် သမီးတော်ထံ သဝဏ်စာရေးပေးလိုက်လေသည်။

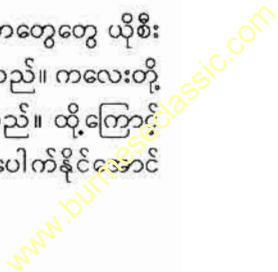
ထိုအခါ မင်းသမီးသည် နဂါးကြီးကို ချစ်ဟန်ဆောင်၍ စကားချိုသာစွာ ပြောဆို ပြီးလျှင် မိမိသိလိုသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို စုံစမ်းလေသည်။ အစပထမတွင်မူ နဂါးကြီးသည် ကာကိုမျှ ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်းမပြုဘဲ နေလေသည်။ သို့သော်လည်း မင်းသမီးက ပူဆာဖန် ပျားသောအခါ နဂါးကြီးက မိမိထက် ခွန်အားဗလကြီးမား၍ မိမိကိုနိုင်မည့်သူမှာ “ဒီဗာမြို့တွင် နေသော သားရေနယ်သမား နီကီတားဖြစ်သည်” ဟု ထုတ်ဖော်ပြောပြလေသည်။ ထိုလျှို့ဝှက် ဖျက်ကိုသိလျှင် မင်းသမီးသည် သားရေနယ်သမား နီကီတားကို ရှာဖွေကာ မိမိအား ကယ်ဆယ်ပါရန် သဝဏ်စာရေး၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးထံ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

သမီးတော်ထံမှ သဝဏ်စာရသောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင် နီကီတားကို ရှာ၍ ဆိုးသွမ်းမင်းမူနေသော နဂါးကြီး၏ ဘေးရန်မှ မိမိ၏တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်ပြီးလျှင် သမီးတော်ကိုလည်း ကယ်ဆယ်ပေးပါရန် တောင်းပန်လေသည်။

ဇာဘုရင်ကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာသောအခါ နီကီတားသည် လက်ထဲတွင် သားရေ ကစ်ဆယ့်နှစ်ချပ်ကို ကိုင်၍ နယ်လျက်ရှိလေသည်။ ဇာဘုရင်ကိုမြင်လျှင် နီကီတားသည် ယိတ်လန်ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်ပြီးလျှင် လက်ထဲက သားရေ ကယ့်နှစ်ချပ်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်၍ သားရေများ စုတ်ပြဲကုန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် နီကီတားသည် အလွန်စိတ်တိုလာလေသည်။ ဘုရင်ကြီး အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်သော်လည်း နီကီတားသည် ကိုင်းပြည်ကိုလည်း မကယ်တင်နိုင်။ သမီးတော်ကိုလည်း မကယ်ဆယ်နိုင်ဟု ငြင်းဆန်လေ သည်။

ထိုအခါ ဇာဘုရင်ကြီးသည် မိခင်များကို နဂါးစာကျေးလိုက်ရ၍ အမိမဲ့ဖြစ်နေသော ကလေးပေါင်း ငါးထောင်ကို စုရုံးပြီးလျှင် နီကီတား၏ထံသို့ စေလွှတ်၍ နဂါးကြီးဘေးမှ ကိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်ရန် တောင်းပန်ခိုင်းလေသည်။

ကလေးများသည် သားရေနယ်သမား နီကီတားထံသို့ သွားကာ တတွေတွေ ယိုစီး နေသော မျက်ရည်တို့ဖြင့် နဂါးကြီးရန်ကို နှိမ်နင်းပေးရန် တောင်းပန်ကြလေသည်။ ကလေးတို့ ပိုကြွေးသည်ကိုမြင်လျှင် နီကီတား၏နှလုံးသည် သနားကြင်နာလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် နီကီတားသည် လျှော်ကြိုးပိဿာ သုံးရာကို သစ်စေးသုတ်၍ နဂါးကြီး မပေါက်နိုင်အောင်

မိမိကိုယ်တွင် အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်လေသည်။ ပြီးသောအခါ နီကီတားသည် သန်လျက်ဓားကို ကိုင်ဆောင်၍ ထွက်ခဲ့လေသည်။

နဂါးဂူသို့ နီကီတားရောက်ရှိသောအခါ နဂါးကြီးသည် ဂူပေါက်ကို ခိုင်ခံ့စွာပိတ်ဆို့၍ အတွင်းတွင် ပုန်းခိုနေလေသည်။ ထိုအခါ နီကီတားသည် ဂူဝတွင် ရဲဝံ့စွာရပ်၍ “ဟယ် ယုတ်မာစွာသောနဂါး၊ ကိုင်း ... ဂူတွင်းမှ ထွက်၍ ငါနှင့်အစွမ်းပြိုင်လော့။ မထွက်ခဲ့ပါပူ ငါသည် အသင့်ဂူကို ဖြိုဖျက်၍ပစ်အံ့” ဟု ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလေသည်။ ထိုသို့ ပြောပြောဆိုဆို နှင့်ပင် ဂူပေါက်ကို ချိုးဖျက်စပြုလေသည်။

နဂါးကြီးလည်း ဤသို့ ကြိမ်းမောင်းခြင်းကို ခံရသောအခါ ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍ နီကီတားနှင့် အစွမ်းပြိုင်ရန် ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မည်မျှကြာရှည်စွာ မည်သို့သောနည်းဖြင့် မည်မျှ ရက်ရက်စက်စက် အစွမ်းပြိုင်ကြသည်ကိုကား မပြောတတ်။ အဆုံး၌ နဂါးကြီးသည် အရေးရှုံးနိမ့်၍ မြေတွင် ဗုန်းဗုန်းကျလေသည်။ ထိုအခါ နဂါးက “အို နီကီတား၊ ကျွန်ုပ်ကို မသတ်ပါလင့်။ ဤလောကတွင် အသင်နှင့်ကျွန်ုပ်ထက် ခွန်အားကြီးသူသည် မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ဤလောကကို အသင်နှင့် ကျွန်ုပ် ထက်ဝက်ခွဲ၍ တစ်ဝက်တွင် တစ်ယောက်စီနေကြပါစို့” ဟု တောင်းပန်ပြောဆိုလေသည်။

ထိုစကားကိုကြားရလျှင် သားရေနယ်သမား နီကီတားသည် “ကောင်းပြီ ... အသင်ဆိုတိုင်း ဖြစ်စေတော့။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဦးစွာ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ရန်ရှိသည်” ဟု ပြောလေသည်။

ထို့နောက် နီကီတားသည် ပိဿာသုံးရာလေးသော သစ်သားထည်ကြီးကို ခုတ်လုပ်၍ နဂါးတွင်တပ်ဆင်ပြီးလျှင် ထယ်ထိုးကာ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်လေသည်။

နယ်နိမိတ်သည် ခီဗာမြို့ ကောစရိပင်လယ်သို့ ရောက်သည်။ ထိုအခါ နဂါးက “အသင် ယခု နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်၍ ပြီးဆုံးပါပြီ” ဟု ဆိုလေသည်။

“ပြီးဆုံးသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် ပင်လယ်ထဲတွင် သတ်မှတ်ရန် ကျန်ပေသေးသည်။ သို့မဟုတ်ပါက အသင့်အရေကို ကျွန်ုပ် ခိုးယူသည်ဟုစွပ်စွဲမည်ကို ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်သည်” ဟု နီကီတားက ပြောလေသည်။

ထိုသို့ပြောဆိုသဘောတူညီပြီးကြသောအခါ နီကီတားသည် နဂါးကို ပင်လယ်ခေါင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၍ ရောက်လျှင် နီကီတားသည် နဂါးယုတ်ကို သတ်ပြီးလျှင် အသေကောင်ကို ရေတွင် မြှုပ်နှံခဲ့လေ၏။

မိမိ၏တာဝန်ဝတ္တရားကို ကျေပြန်စွာ ဆောင်ရွက်ပြီးသောအခါ သားရေနယ်သမား

နီကီတားသည် ဆုတော်လာဘ်တော် တစ်စုံတစ်ရာ မခံယူဘဲ မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားပြီးလျှင်
မိမိ၏ထုံးစံအတိုင်း သားရေကို နယ်မြဲနယ်လျက် နေလေသတည်း။

(ဤရှုရှားပုံပြင်ကို ဖတ်ရသော ကလေးတို့သည် ပုဂံပြည်တွင် မင်းမူနေသော
ကျားကြီး၊ ဝက်ကြီး၊ ငှက်ကြီး၊ ရှူးပျံတို့ကို နှိမ်နင်းသည့် ပျူစောထီးအကြောင်းကို သတိရ
(က)ပေလတ္တံ့။) ■

သစ်ခြေထောက်ဝက်ဝံကြီး

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ အဘိုးကြီးလင်မယားရှိကြသတဲ့။ သူတို့ဟာ ခြံထဲမှာ မုန်လာဥတွေစိုက်ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ပျော်နေကြသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်ဟာ လူလစ်ရင်ခြံထဲကိုဝင်ပြီး မုန်လာဥတွေကို ခိုးတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဘိုးကြီးဟာ ခြံထဲကိုထွက်ကြည့်တဲ့အခါ မုန်လာဥတွေဆိုတာ နေရာတကာမှာ ပြန့်ကြဲပြီး ကျိုးပဲ့ပြတ်သတ်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့။

ဒါနဲ့ အိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်လာပြီး အဘွားကြီးကို ပြောပြသတဲ့။ ဒီတော့ အဘွားကြီးက “ဘယ်သူလုပ်တယ်ထင်သလဲ။ ပြန့်ကြဲနေတယ်ဆိုတော့ ဧကန္တ လူလုပ်တာတော့ ဟုတ်မင်းမထင်ဘူး။ လူဆိုရင် မုန်လာဥတွေကို ယူသွားမှာပေါ့။ ကျုပ်အထင်ကတော့ ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကောင် ဝင်ပြီးမွှေသွားတယ်ထင်တာပဲ။ ရှင်သွားပြီး သူခိုးကို စောင့်ဖမ်းစမ်းဖမ်းလား” လို့ပြောသတဲ့။

အဲဒီတော့ မိုးချုပ်တယ်ဆိုရင်ပဲ အဘိုးကြီးလည်း ရဲတင်းတစ်လက်ကိုထမ်းပြီး ခြံထဲ ထွက်သွားတယ်။ ခြံစည်းရိုးမှောင်ရိပ်မှာ ပုန်းပြီးစောင့်နေတယ်။ အတော်လေးလည်း မှောင်လာ ရော ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင် ခြံထဲကိုဝင်လာပြီး မုန်လာဥတွေကို ဆွဲနှုတ်တော့တာပဲတဲ့။ လက် ဟစ်ပွေ့လောက်ဆွဲနှုတ်လို့ရတော့ ဝက်ဝံကြီးဟာ ခြံစည်းရိုးဘက်ကို ပြန်သွားသတဲ့။

အဲဒီအခါမှာ အဘိုးကြီးလည်း ဝုန်းဆိုထတဲ့ပြီး ရဲတင်းကြီးနဲ့ ပေါက်လိုက်တာ ဝက်ဝံ ခြေထောက်တစ်ချောင်းကိုထိပြီး ပြတ်သွားပါလေရောတဲ့။ အဘိုးကြီးလည်း ကြောက်ကြောက် နဲ့ ချုံတောထဲမှာ ပုန်းနေသတဲ့။

နောက်တော့ ဝက်ဝံကြီးလည်း နာနာရှိတာနဲ့ အော်လိုက်ဟစ်လိုက်လုပ်ရင်း ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးနဲ့ တောထဲကိုဝင်သွားတယ်။

အဘိုးကြီးလည်း ပြတ်ကျန်ရစ်တဲ့ခြေထောက်ကြီးကို ကောက်ပြီး အိမ်ထဲကိုပြန်ဝင် လာတယ်။ အိမ်ထဲကိုရောက်တော့ “ကဲ ရှင်မ၊ ရော- ဝက်ဝံခြေထောက်ကြီး၊ ချက်စမ်းပါ၊ စားရအောင်”လို့ ပြောပြီး ပစ်ပေးလိုက်သတဲ့။

အဘွားကြီးကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ပေါ့လေ။ ဝက်ဝံခြေထောက်ကြီးကို ထတဲ့ယူပြီး အရေခွံဆုတ်၊ ဟင်းအိုးထဲထည့်ပြီး ချက်ပါလေရော။ နောက်ပြီး အရေခွံက အမွေးတွေကို နှုတ်၊ အရေခွံပေါ်မှာထိုင်၊အမွေးတွေကို ချည်မျှင်ဖြစ်အောင် ဝင့်သတဲ့။ ဝါကို ချည်ဝင့်သလို ဝင့်တာပေါ့။

ဒီအတောအတွင်းမှာ ဝက်ဝံကြီးဟာ သစ်သားခြေထောက်ကြီးကိုလုပ်ပြီး တပ်သတဲ့။ ပြီးတော့ ကလဲ့စားချေမယ်ဆိုပြီး တောထဲကို ပြန်ဝင်လာသတဲ့။

ဝက်ဝံဆိုတာ ထုံးစံကတော့ လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးတွေဟာ နူးညံ့လို့ သူတို့လမ်း လျှောက်ရင် အသံမကြားရဘူး။ ကြောင်လမ်းလျှောက်သလိုပေါ့။ အခုတော့ သစ်သားခြေ ထောက်ကြီးတပ်ထားလို့ ဒက်-ဒေါက်-ဒက်-ဒေါက်နဲ့ မြည်နေသတဲ့။ ဝက်ဝံကြီးလည်း ဒေါသ ထွက်ထွက်နဲ့ ဟောဒီလို အော်ပြီး ဝင်လာသတဲ့။

ဒက်-ဒေါက်-ဒက်-ဒေါက်
ငါ့ဟဲ့ သစ်ခြေထောက်
ဆိတ်လို့ ငြိမ်လို့ တစ်ရွာလုံး
အိပ်လို့ ပျော်ကြတုန်း။
အဘွားကြီးအို တစ်ယောက်တည်း
မျက်စိ ကြောင်လို့ပြီ။
ငါ့အမွေးကို ချည်မျှင်ထုတ်

သူ့လင် ဝတ်ဖို့လုပ်။
ငါ့အသားကို မီးဖိုထက်
သူ့လင် စားဖို့ချက်။
ဒက်-ဒေါက်-ဒက်-ဒေါက်။
ငါဟဲ့ သစ်ခြေထောက်။

အဘွားကြီးလည်း ဟင်းချက်ရင်း၊ ချည်ဝင့်ရင်း ဝက်ဝံကြီး ကြိမ်းမောင်းတဲ့အသံကို
ကြားတာပေါ့။ အဘိုးကြီးကိုနိုးပြီး “တော့ ဝက်ဝံကြီးလာနေပြီ။ တံခါးကို မင်းတုပ်သွားထိုးပါ”
လို့ ခိုင်းသတဲ့။

ဒါပေမယ့် ဝက်ဝံကြီးက တံခါးပေါက်ထဲကို ရောက်နေပြီ။ တံခါးကို ခေါင်းနဲ့တွန်း
ပြီး ဟောဒီလို ဟိန်းလိုက်သတဲ့။

ဒက်-ဒေါက်-ဒက်-ဒေါက်
ငါဟဲ့ သစ်ခြေထောက်
ဆိတ်လို့ ငြိမ်လို့ တစ်ရွာလုံး
အိပ်လို့ ပျော်ကြတုန်း။
အဘွားကြီးအို တစ်ယောက်တည်း
မျက်စိကြောင်လို့ပြီ။
ငါ့အမွေးကို ချည်မျှင်ထုတ်
သူ့လင် ဝတ်ဖို့လုပ်။
ငါ့အသားကို မီးဖိုထက်
သူ့လင်စားဖို့ ချက်။
ဒက်-ဒေါက်- ဒက်-ဒေါက်
ငါဟဲ့ သစ်ခြေထောက်။

အဘိုးကြီးလည်း ကြောက်လို့တုန်၊ အဘွားကြီးလည်း ကြောက်လို့တုန်၊ နှစ်ယောက်
စလုံး နတ်ပူးသလို ခိုက်ခိုက်တုန်ပြီး ဟိုပြေးသည်ပြေးနဲ့ ပုန်းကြတာပေါ့။ ဝက်ဝံကြီးကလည်း
ဒက်-ဒေါက် ဒက်-ဒေါက် ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးနဲ့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး မွှေနှောက်ရှာဖွေတာပေါ့။
အတန်ကြာတော့ ဝက်ဝံကြီးဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလေးလွန်းလို့ ကြမ်းကျိုးပြီး အိမ်အောက်က
မြေတွင်းထဲကို ဗုန်းဆိုကျပါလေရောတဲ့။

ဒီတော့မှ အိမ်နီးနားချင်းတွေ နိုးလို့ အိမ်ထဲကိုဝင်လာကြပြီး ပိုင်းရိုက်လိုက်ကြတာ
မုန်လာညူခိုး သစ်ခြေထောက်ဝက်ဝံကြီး သေပါလေရောတဲ့။

အတုခိုး၍ အကျိုးယုတ်သော ခွေးအိုကြီး

တစ်ခါတုန်းက တောင်သူကြီးတစ်ဦးတွင် ခွေးတစ်ကောင်ရှိ၏။ ထိုခွေးသည် ငယ်ပျိုစဉ် သခင်၏ အိမ်ကိုစောင့်ရှောက်ပေးသည်။ အိုမင်းသောအခါ သခင်က မောင်းထုတ်လိုက်၍ အိမ်ကထွက်ခဲ့ရသည်။ ခွေးအိုကြီးသည် ကွင်းပြင်ထဲတွင် လှည့်လည်၍ ကြွက်ငယ်ဖားငယ်တို့ကို ဖမ်းစားနေရသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဝံပုလွေတစ်ကောင်သည် မိမိရှိရာသို့လာနေသည်ကိုမြင်၍ ခွေးအိုကြီးသည် ခရီးဦးကြိုဆိုကာ နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုအခါ ဝံပုလွေက “ခွေးအိုကြီး၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ကျုပ်သခင်က အတော်ချစ်ပုံရပါတယ်။ ကျုပ်က သူ့အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးတာကိုး။ အခုအသက်ကြီးတော့ မောင်းထုတ်လိုက်တယ်” ဟု ခွေးအိုကြီးက ဖျမ်းပြသည်။

၃၀၆ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

“ဒါဖြင့် ခွေးအိုကြီး ထမင်းအတော်ဆာနေမှာပေါ့” ဝံပုလွေက မေးသည်။

“သိပ်ဆာတာပေါ့ဗျာ” ဟုခွေးအိုကြီးက ပြန်ပြောသည်။

“ကဲ .. ဒါဖြင့် ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ မကြာခင် စားရလိမ့်မယ်” ဟု ပြော၍ဝံပုလွေနှင့် ခွေးအိုကြီးတို့ ခရီးထွက်သွားကြရာ စားကျက်တစ်ခုတွင် သိုးအုပ်ကြီးတစ်ခု မြက်စားနေသည်ကို မြင်လျှင် ဝံပုလွေက “ဟောဟိုမှာ မြက်စားနေတာ ဘာကောင်တွေလဲ ကြည့်စမ်းပါ” ဟုခိုင်းသည်။ ခွေးအိုသည် ပြေးသွားစုံစမ်းပြီးလျှင် ပြန်လာ၍ “ဟိုမှာမြက်စားနေတာ သိုးတွေပါ” ဟု ဖြေသည်။

“ပလိပ်နာကောင်တွေပဲ။ သူတို့ကိုစားရင် ကျုပ်တို့ပါးစပ်တွေဟာ သိုးမွေးတွေနဲ့ ပြည့်နေမှာပေါ့၊ အဆာလည်း ပြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ-သွားကြဦးစို့။”

ဤသို့ပြော၍ သွားကြပြန်ရာ တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ အဝေးတွင် ငန်းအုပ်ကြီးကိုမြင်လျှင် ‘ဟောဟိုမှာ ဘာကောင်တွေလဲ သွားကြည့်စမ်းပါ’ ဟု ဝံပုလွေက ခိုင်းသည်။

ခွေးအိုကြီးသည် ပြေးသွားစုံစမ်းပြီးလျှင် ပြန်လာ၍ “ငန်းတွေပါ” ဟုဖြေသည်။

“ပလိပ်နာကောင်တွေပဲ။ သူတို့ကိုစားရင် ကျုပ်တို့ပါးစပ်တွေဟာ ငှက်တောင်တွေနဲ့ ပြည့်နေမှာပေါ့။ အဆာလည်းပြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ-သွားကြဦးစို့။”

ဤသို့ပြော၍ သွားကြပြန်ရာ တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် မြက်ခင်းတစ်ခု၌ မြက်စားနေသော မြင်းတစ်ကောင်ကို မြင်၍ “ဟောဟိုမှာ မြက်စားနေတာ ဘာကောင်လဲမသိဘူး။ သွားကြည့်စမ်းပါ” ဟု ခိုင်း၍ ခွေးအိုကြီးသည် ပြေးသွားစုံစမ်းပြီးလျှင် ပြန်လာကာ “မြင်းတစ်ကောင် မြက်စားနေတာပါ” ဟု ပြောသည်။

“မြင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့အစာပေါ့” ဟု ဝံပုလွေက ပြောသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် မြင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားကြ၍ ရောက်လျှင် ဝံပုလွေသည် မြေကြီးကိုလက်ဖြင့်ယက်သည်။ သွားများကိုကြိတ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကိုသူ ဒေါသထွက်အောင် လုပ်သည်။

“ဟယ် ... ခွေးအိုကြီး၊ ငါ့အမြီး ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီလား” ဟုမေးသည်။ ခွေးက အမြီးကိုကြည့်၍ “တုန်နေပါပြီ” ဟုပြောသည်။ “ငါ့မျက်လုံးတွေ ပြာနေပြီလား” ဟု မေးပြန်သည်။ ခွေးက မျက်လုံးတို့ကိုကြည့်၍ “ပြာနေပါပြီ” ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဝံပုလွေသည် လေးဘက်ထောက်ရာမှ ခုန်၍ မြင်းကြီး၏ ကုပ်ပိုးကို ကိုက်ပြီး လျှင် မြေသို့ဆွဲလှဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်သည်းဖြင့် ကုတ်ခြစ်၍ သွားတို့ဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ပြီးလျှင် အသွေးအသားတို့ကို သောက်မျိုစားသုံးသည်။ ဝံပုလွေမှာ အသက်ငယ်သေး၍ ခဏစားလျှင်ပင် ဝသွားသဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုအခါ ခွေးအိုကြီးသည် မြင်းသေ

ကောင်ကို တဖြည်းဖြည်း ဖွဲ့၍စားသောက်နေခိုက် ခွေးအများ ရောက်လာပြီးလျှင် ဝိုင်းဝန်း
မောင်းထုတ်လိုက်သောကြောင့် ထွက်ပြေးရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ခွေးအိုကြီးသည် လမ်းအတိုင်းပြန်လျှောက်လာပြန်ရာ မိမိလောက်ပင်
ပိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေသော ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် ကွင်းထဲတွင်အစာရှာနေသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

“ဗျို့ နောင်ကြီး၊ ဘယ်သွားမလိုလဲ” ဟု ခွေးကနှုတ်ဆက်သည်။

“ကျုပ်လား။ ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေတာပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကျုပ်သခင်က
ကောင်းကောင်းမွေးထားပါတယ်။ ကျုပ်က ကြွက်ခုပ်တာကိုး။ အခုကြီးလို့ ကြွက်ကောင်း
ကောင်းမခုပ်နိုင်တော့ နှင်ထုတ်လိုက်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ရောက်ချင်ရာရောက် ကျုပ်ထွက်လာ
တယ်” ဟု ကြောင်က ပြန်ပြောသည်။

ဒါဖြင့်လည်း ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့လေ နောင်ကြီး။ ကျုပ် ရှာကျွေးမှာပေါ့။ မပူပါနဲ့” ဟု
မွေးက ပြောသည်။ ခွေး၏စိတ်ထဲတွင် ဝံပုလွေလုပ်ပုံမျိုးကို လုပ်ရန် စိတ်ကူးယဉ်လျက်ရှိ
သည်။

ထို့နောက် ကြောင်အိုနှင့်ခွေးအိုတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းအတိုင်း ဆက်
ပွားကြရာ လမ်းဘေးစားကျက်တစ်ခုထဲတွင် သိုးတစ်အုပ် မြက်စားနေသည်ကိုမြင်လျှင်
ကြောင်အိုဘက်သို့လှည့်၍ “နောင်ကြီး၊ ဟောဟိုစားကျက်ထဲမှာ ဘာကောင်တွေများလဲ၊ သွား
ကြည့်စမ်းပါ” ဟု ခွေးက ခိုင်းသည်။

ကြောင်ကြီးသည် သွားရောက်စုံစမ်း၍ ပြန်လာပြီးလျှင် “သိုးတွေပါ၊ မြက်စားနေပါ
တယ်” ဟု ပြောသည်။

“ပလိပ်နာကောင်တွေဘဲ။ သူတို့ကိုစားရင် ကျုပ်တို့ပါးစပ်ဟာ သိုးမွေးတွေနဲ့ ပြည့်နေ
မှာပေါ့။ အဆာလည်း ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ ကဲ - သွားကြဦးစို့။”

ဤသို့ပြော၍ သွားကြပြန်ရာ တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ငန်းအုပ်ကြီးကိုမြင်၍
“နောင်ကြီး၊ ဟောဟိုမှာ ဘာကောင်တွေလဲ၊ သွားကြည့်စမ်းပါ” ဟု ခွေးက ခိုင်းသည်။

ကြောင်ကြီးသည် သွားရောက်စုံစမ်း၍ ပြန်လာပြီးလျှင် “ငန်းတွေပါ” ဟုဖြေသည်။

“ပလိပ်နာကောင်တွေပဲ။ သူတို့ကိုစားရင် ကျုပ်တို့ပါးစပ်တွေဟာ ငှက်တောင်တွေနဲ့
ပြည့်နေမှာပေါ့။ အဆာလည်းပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ ကဲ-သွားကြဦးစို့။”

ဤသို့ပြော၍ ခွေးအိုနှင့်ကြောင်အိုတို့သည် တစ်ကွင်းကျော် တစ်ကွင်းရောက်နှင့်
မက်သွားကြရာ တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် မြက်စားနေသော မြင်းတစ်ကောင်ကို ခွေးအိုကြီး
မြင်လေသည်။

၃၀၈ ❖ ❖ မင်းသုတေ

“နောင်ကြီး၊ ဟောဟိုကအကောင်ဟာ ဘာကောင်ပါလိမ့်၊ သွားကြည့်စမ်းပါ” ဟု
ခွေးက ခိုင်းသည်။

ကြောင်လည်း ပြေးသွားကြည့်ရှုပြီးလျှင် ပြန်လာ၍ “မြင်းကြီးပါ” ဟု ပြောသည်။

“မြင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့အစာပဲ။ စားမယ့်သာကြံ။ စားမယ့်သာကြံပေတော့” ဟုပြောပြီး
လျှင် ခွေးအိုကြီးသည် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြေကြီးကို အတွင်သာယက်လေသည်။ သွားတို့
ကိုလည်း အတွင်သာကြိတ်လေသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုသူ ဒေါသထွက်လျှင် ထွက်အောင် အမျိုး
မျိုးလုပ်လေသည်။

“နောင်ကြီး၊ ကျုပ်အမြီး ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီလား” ဟု ခွေးကမေးသည်။

“မတုန်ပါဘူး” ဟု ကြောင်ကပြောသည်။

ခွေးသည် မြေကြီးကို ယက်ပြန်၍ သွားတို့ကိုကြိတ်ပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်ကိုသူ စိတ်ဆိုး
အောင်လုပ်ပြန်သည်။

“ကဲ-နောင်ကြီး၊ ကျုပ်အမြီး ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီလား၊ တုန်နေပြီလို့ ပြောစမ်းပါ”
ဟု စိတ်တိုင်းမကျသောအသံဖြင့် ခွေးကမေးသည်။

“အင်း ဟုတ်ကဲ့။ နည်းနည်းတော့ တုန်နေပါပြီ” ဟု ကြောင်က ပြောသည်။

“အို.. စောင့်သာကြည့်ပါ။ နောင်ကြီး ဒီမြင်းကို ကျုပ်တို့အပိုင်စီးရတော့မှာပဲ” ဟုပြော
၍ ခွေးသည် မြေကြီးကို ယက်ပြန်ကာ သွားကိုကြိတ်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ကြောင်ဘက်သို့
လှည့်၍ “ကြောင်ကြီး ကျုပ်မျက်စိတွေ ပြာလာပြီလား” ဟု မေးသည်။

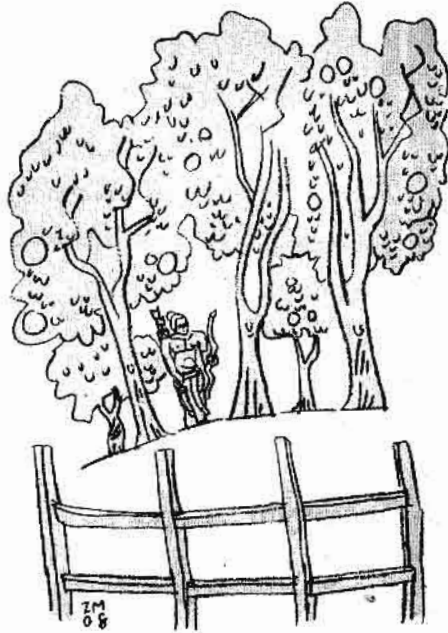
“မပြာသေးပါဘူး” ဟု ကြောင်ကပြောသည်။

“အို လိမ်မပြောပါနဲ့၊ ပြာနေပြီလို့ပြောပါ” ဟု ခွေးက ငေါက်လိုက်သည်။

“ပြာတယ်၊ ပြာစေချင်ရင် ပြာတယ်လို့ ပြောရတာပေါ့ဗျာ၊ ငေါက်တော့မငေါက်
ပါနဲ့၊ မိတ်ဆွေရဲ့မျက်စိတွေဟာ ပြာနေပါပြီ” ဟု ကြောင်ကပြောသည်။

ထိုအခါ ခွေးအိုကြီးသည် ဒေါသပြင်းစွာထွက်ပုံကိုပြု၍ ခြေလေးချောင်းကို နာနာ
ထောက်ပြီးလျှင် မြင်းကြီးကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ မြင်းကြီးလည်း နောက်ခွာနှစ်ဖက်နှင့် တအား
ကျုံး၍ ကန်လိုက်သည်။ ခွေးအိုကြီး မျက်စိပြူးကာ မြေတွင်ထိုင်လျက် ကျလေ၏။ ထိုအခါ
ကြောင်အိုကြီး အနီးသို့ပြေးလာ၍ “ညီငယ်ခွေးလေး၊ မင်းမျက်စိတွေ အခုမှ တကယ်ပြာနေ
တယ်” ဟုပြောပြီးလျှင် မိမိလိုရာသို့ ထွက်သွားလေသတည်း။

မင်းသုဝဏ် သာသနာပြုရေးအဖွဲ့
သီရိလင်္ကာပုံနှိပ်

ဥယျာဉ်မှူးမင်းဖြစ်သည့်အကြောင်း

ရှေးရှေးတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၌ ဘုရင်တစ်ပါးရှိလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ တိုင်းသူပြည်သားတို့အားခေါ်၍ “ဥယျာဉ်စိုက်တတ်သူ ရှိသလား” ဟုမေးလေသည်။

လူတစ်ယောက်က “စိုက်တတ်ပါသည်” ဟုလျှောက်လေသည်။ ဘုရင်လည်း ထိုသူအလိုရှိသည့် ဥစ္စာများကို နေ့တိုင်း ပေးသနားလေသည်။ ထိုသူလည်း မြောင်းများကို ကာရံပြီးလျှင် အပင်အမျိုးမျိုးစိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်သည် ဥယျာဉ်ရှုစားထွက်တော်မူလေသည်။ သူသည် ကြံ့အမျိုးမျိုး၊ လိမ္မော်သီးအမျိုးမျိုး၊ ရှောက်ပန်းသီး အမျိုးမျိုးတို့ကို တွေ့တော်မူရသည်။ ထိုအခါ သူက ဥယျာဉ်မှူးအား ဥယျာဉ်ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ရမည်ဟု အမိန့်ရှိလေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ ရက်ပေါင်းများစွာ မကြာခင် ဘုရင်က ဥယျာဉ်မှူးအား အမိန့်ရှိပြန်သည်။ “ဥယျာဉ်မှူး၊ လေးနှင့်မြား ဆောင်ထား၊ သူခိုးလာလျှင် ပစ်” ဟု မှာလေသည်။ ထို

ကြောင့် ဥယျာဉ်မှူးသည် ဘုရင့်အမိန့်တော်နှင့် ခြံတွင်းသို့ဝင်လာသူကို ပစ်သတ်ရန် အမြဲ
စောင့်နေသတတ်။

များမကြာမီ ဘုရင်သည် အမတ်ကြီးတစ်ဦးအား ဤသို့ဆို၏။ “ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့
ဥယျာဉ်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် တိတ်တဆိတ် သွားကြမည်”ဟုဆို၏။

ထိုအခါ အမတ်ကြီးက “အရှင်ဘုရားပေးထားသည့် အမိန့်တော်အတိုင်းဆိုလျှင်
ဥယျာဉ်မှူးသည် ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ပစ်သတ်ပါလိမ့်မည်။ သွား၍ တော်မည်မထင်ပါ”
ဟု လျှောက်လေသည်။

ဘုရင်က ဆိုပြန်၏။ “သည်အချိန်ရောက်လျှင် ဥယျာဉ်မှူး အိပ်နေရောမည်”ဟုဆို
၏။

ထို့နောက် ရူးမိုက်သော ဘုရင်သည် မင်းမြောက်တန်ဆာကိုချွတ်ခဲ့၍ အမတ်ကြီးနှင့်
အတူ သူခိုးယောင်ဆောင်ကာ ဥယျာဉ်တော်သို့သွားလေသည်။ ရောက်သောအခါ လိမ္မော်သီး
များကို ခူးကြလေသည်။

ထိုအခါ ဥယျာဉ်မှူးသည် အိပ်ရာမှနိုး၍ လေးကိုယူပြီးလျှင် ဘုရင်ကိုပစ်လေသည်။
ဘုရင်လည်း နတ်ပြည်စံလေသည်။

ထို့နောက် ဥယျာဉ်မှူးနှင့် အမတ်ကြီးတို့ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ဘာလုပ်ရခဲနည်းဟု
တိုင်ပင်ကြသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အမတ်ကြီးက “ပျက်မည့်အရာ ပျက်ရတော့သည်
သာ”ဟုဆိုလေသည်။ ထိုသို့ပြောပြီးနောက် အမတ်ကြီးသည် ဥယျာဉ်မှူးအား တွင်းတူးခိုင်း၍
ဘုရင့်အလောင်းကို မြှုပ်နှံလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် အမတ်ကြီးက “ကဲ-နန်းတော်သို့ သွားကြစို့”ဟု ဥယျာဉ်မှူးအား ပြော၍
သွားကြလေသည်။ ရောက်သောအခါ အမတ်ကြီးသည် ဥယျာဉ်မှူးအား မင်းမြောက်တန်ဆာ
တို့ကိုဆင်ယင်စေပြီးလျှင် သီဟာသနပလ္လင်ကို တက်စေလေသည်။ များကြီးမတ်ကြီးများ
လည်း အရိအသေကန်တော့ကြသည်။ အမတ်ကြီးသာလျှင် မကန်တော့ဘဲ နေလေသည်။

ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဥယျာဉ်မှူးမင်းက အမတ်ကြီးအား ပုံတစ်ခုပြောရမည်
ဟု ကြံစည်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် အမတ်ကြီးအားခေါ်၍ “အမတ်ကြီး၊ တောတွင်း၌ သစ်ပင်
များစွာရှိသည်။ လူတို့သည် သစ်ပင်မျိုးကောင်းတစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲ၍ အခွံခွာပြီးလျှင် ရွှေပြီး
နောက် ပန်းခက်ပန်းနွယ်များ ထုလုပ်ဆင်ယင်ကာ ဧရပ်ဆောက်ကြသည်။ ထိုအခါ အမျိုး
ကောင်းသူသည်လည်းကောင်း၊ အမျိုးညံ့သူသည်လည်းကောင်း ထိုသူသည် နှစ်ဦးလုံးသည်
ဧရပ်တွင် တည်းခိုပါသလား”ဟု မေးလေသည်။

“လူအားလုံး တည်းခိုပါသည်ဘုရား”ဟု အမတ်ကြီးကလျှောက်လေသည်။

၃၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

“ထိုသို့တပြားကား အမတ်မျိုး၌ဖြစ်သူသည်လည်းကောင်း၊ အမျိုးညံ့သူသည်လည်းကောင်း၊ အမျိုးကောင်းသူသည်လည်းကောင်း၊ လူတိုင်း၌ ဆောင်ရွက်ရန်တာဝန်ရှိသည်သာတည်း” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ အမတ်ကြီးသည် ဘုရင့်အား အရိုအသေပြုလေသည်။ ဘုရင်လည်း တရားသဖြင့် ဆက်လက်မင်းပြုသွားလေသတည်း။ ■

မှတ်ချက်။

ဤသီဟိုဠ်ပုံပြင်ကို ဖတ်ရသောသူသည် ပုဂံပြည်တောင်သူမင်းအကြောင်းကို သတိရမည်ဖြစ်သည်။ သခွားသီးခိုး၍ အသတ်ခံရသော ဘုရင်တစ်ပါးအကြောင်း သီဟိုဠ်ပုံတစ်ခုကိုလည်း *The Orientalist, vol, ii, p-55* တွင် တွေ့နိုင်သေးသည်။

မင်းသုဝဏ် သာသနာပြုသည်
အင်္ဂလိပ်ပုံနှိပ်များ

မွန်းကိုနှင့် မန်းကို

တစ်နေ့သောအခါ မွန်းကိုနှင့်မန်းကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ဆီးသီးကောက် သွားကြသတတ်။ မွန်းကိုက အတွင်လျှောက်၍ ကောက်သမျှဆီးသီးကို မန်းကိုက အတွင်ဝါး ၍ စားလေသတတ်။

ထိုအခါ မွန်းကိုသည် ငါ ရှေ့ကအတွင်လျှောက်၍ ကောက်သမျှ ဆီးသီးကို ငမန်းကို အတွင်ဝါး၍ စားပစ်လို့နေတော့သည်။ သူ့လက်ကို နွယ်ကြိုးခုတ်၍တုပ်ထားမှ တော်တော့ မည်ဟု တွေးကာ နွယ်ရှာသွားလေသည်။

သစ်ပင်မှတွဲလျားကျနေသော နွယ်တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ နွယ်က မေးလေ သည်။ မောင်မွန်းကို ဘာကိစ္စနှင့်ရောက်လာရသလဲဟု မေးလေသည်။

ကျွန်တော်က အတွင်လျှောက်၍ ကောက်သမျှဆီးသီးကို ငမန်းကိုအတွင်ဝါး၍ စား ပစ်နေပါသည်။ သူ့လက်ကို ခိုင်ခိုင်တုပ်ဖို့ နွယ်အခုတ်လာပါသည် ဟု မွန်းကိုက ဖြေလေ

သည်။

နွယ်ခတ်ဖို့ မွန်းကိုလာလျှင် ဓားပါမှဖြစ်မည်ပေါ့ ဟု နွယ်က ပြောသောအခါ မွန်းကို မှာ ဓားရှာသွားပြန်သည်။

ထင်းခတ်သမားတစ်ဦး၏ ထင်းပုံတွင်ထောင်ထားသော ဓားတစ်လက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဓားက မေးလေသည်။ မောင်မွန်းကို ဘာကိစ္စနှင့် ရောက်လာရသတုံး ဟု မေးလေသည်။

ကျွန်တော်က အတွင်လျှောက်၍ ကောက်သမျှ ဆီးသီးကို ငမန်းကို အတွင်ဝါး၍ မားပစ်လိုနေပါသည်။ သူ့လက်ကို ခိုင်ခိုင်တုပ်ဖို့ နွယ်အခုတ်လာပါသည်။ နွယ်ခတ်ဖို့ ဓားမပါ မှီ ဓားအရှာ ရောက်ပါသည်ဟု မွန်းကိုက ဖြေလေသည်။

ဓားအရှာ မွန်းကိုရောက်ပေမယ့် ကျောက်ရှိမှ ထက်မည်ပေါ့ဟု ဓားကပြောသောအခါ မွန်းကို ကျောက်သွားရှာပြန်သည်။

မီးဖိုတွင်ချထားသော ဓားသွေးကျောက်တုံး၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက် က မေးလေသည်။ မောင်မွန်းကို ဘာကိစ္စနှင့် ရောက်လာရသတုံး ဟုမေးလေသည်။

ကျွန်တော်က အတွင်လျှောက်၍ ကောက်သမျှ ဆီးသီးကို ငမန်းကိုက အတွင်စားပစ် လို နေပါတယ်။ သူ့လက်ကို ခိုင်ခိုင်တုပ်ဖို့ နွယ်အခုတ်လာပါသည်။ နွယ်ခတ်ဖို့ ဓားမပါ၍ မားအရှာရောက်ပါသည်။ ဓားရလျှင် ထက်အောင်သွေးဖို့ ဓားသွေးကျောက်လိုပါသည် ဟု မွန်းကိုက ဖြေလေသည်။

ကျောက်လို၍ မွန်းကိုတောင်းပေမယ့် ရေလောင်းမှဖြစ်မည်ပေါ့ဟု ကျောက်က ပြော သောအခါ မွန်းကိုမှာ ရေရှာသွားရပြန်သည်။

တောင်ကြားရှိ စမ်းချောင်းတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ စမ်းချောင်းက မေးလေ သည်။ မောင်မွန်းကို ဘာကိစ္စနှင့်လာရသတုံး ဟု မေးလေသည်။

ကျွန်တော်က အတွင်လျှောက်၍ ကောက်သမျှ ဆီးသီးကို ငမန်းကို အတွင်ဝါး၍ မားပစ်လိုနေပါသည်။ သူ့လက်ကို ခိုင်ခိုင်တုပ်ဖို့ နွယ်အခုတ်လာပါသည်။ နွယ်ခတ်ဖို့ ဓား မပါ၍ ဓားအရှာထွက်ပါသည်။ ဓားရလျှင် ထက်အောင်သွေးဖို့ ဓားသွေးကျောက်လိုပါသည်။ မားသွေးရာ စိုအောင်စွတ်ဖို့ ရေချိုခပ်လာပါသည် ဟု မွန်းကိုက ဖြေလေသည်။

ရေခပ်ဖို့ မွန်းကိုလာလျှင် ဆန်ခါပါမှ ဖြစ်မည်ပေါ့ဟု စမ်းချောင်းက ပြောသော အခါ မွန်းကိုမှာ ဆန်ခါရှာသွားရပြန်သည်။ ဆန်ခါကိုရသောအခါ မွန်းကိုသည် စမ်းချောင်း ပို့ပြေးသွား၍ ရေခပ်သည်။ ဆန်ခါပေါက်မှ ရေယို၍ ရေမရ။ နောက်တစ်ကြိမ် ခပ်ပြန်သည်။ မယူ။ သည်ဆန်ခါနှင့် ဘယ်လိုခပ်သော်လည်း အဖတ်မဟုတ်၍ ရေမတင်ဟု ညည်းညူကာ

၃၁၆ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

မွန်းကို မှိုင်နေသောအခါ ကျီးတစ်ကောင်ပျံလာ၍-အာ အာ အာ။ ရွံ့နှင့် အပေါက်ဖာ။ ဆန်ခါ အယိုရပ်၊ ရေချိုလိုတိုင်းခပ်ဟု အော်လေသည်။ ထိုအော်သံကိုကြားမှ မွန်းကိုသည် အကြံရကာ ရွံ့စေးနှင့် ဆန်ခါကိုဖာထေးပိတ်ဆို့ပြီးလျှင် ရေကို ခပ်ယူသွားလေသည်။ ထို့နောက် ရေသည် ကျောက်ကိုဆွတ်လေသည်။ ကျောက်သည် ဓားကိုသွေးလေသည်။ ဓားသည် နွယ်ကိုဖြတ်လေသည်။ နွယ်ကိုရသောအခါ မွန်းကိုသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် မန်းကိုကို တုပ်ရန်ပြေးလေသည်။ မန်းကိုမှာကား ဆီးသီးကိုအတွင်စား၍ ဗိုက်ကားပြီး သေနှင့်လေပြီတကား။ ■

တစ်ကိုယ်ကောင်းနိုင်သော ဘီလူးကြီး

(အင်္ဂလိပ်စာ ဝိုင်းလ်ဒ်စ် THE SELFISH GIANT ကို ပြန်ဆိုသည်။)

ညနေတိုင်း ညနေတိုင်းမှာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးတို့သည် ကျောင်းမှ ပြန်လာပြီး ဘီလူးကြီး၏ ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ကစားလေ့ရှိကြသည်။

ဥယျာဉ်တွင်း၌ နူးညံ့စိမ်းမြသော မြက်များပေါက်နေ၍ အလွန်လှပ ကျယ်ဝန်းလေသည်။ မြက်ခင်းထဲတွင် ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်နှင့် လှပသော ပန်းကလေးများသည် ကြွယ်ပွင့်ကလေးများပမာ ပွင့်နေကြသည်။ မက်မန်းပင် တစ်ဆယ့်နှစ်ပင်တို့လည်း နွေဦးပေါက်တွင် နူးညံ့သော ပန်းရောင်၊ ပုလဲရောင်ပန်းများဖြင့် ပွင့်ကြ၍ သရဒရာသီတွင် သီးကြလည်။ သစ်ပင်များပေါ်တွင် နား၍ ငှက်ကလေးများသည် သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာ သီဆိုကြွေးကြော်ကြသောကြောင့် ကလေးများသည် ကစားရပ်ကာ နားစိုက်ထောင်တတ်ကြသည်။ “ဥယျာဉ်ထဲမှာ ငါတို့ သိပ်ပျော်တာပဲ” ဟုလည်း ကလေးများ ပြောကြသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဘီလူးကြီး ခရီးသွားရာမှ ပြန်လာသည်။ သူသည် အခြား ဘီလူး

၃၁၈ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ကြီးတစ်ဦးထံသို့ အလည်သွား၍ ခုနစ်နှစ်ကြာသောအခါ သူ့မှာ ပြောစရာစကား ကုန်ပြီဖြစ်၍ သူ့ရဲတိုက်သို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်ထဲသို့ရောက်သောအခါ ကလေးများ ကစားနေသည်ကို သူ့မြင်သည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြသလဲ” ဟု သူက အသံကြမ်းကြီးဖြင့် မေးရာ ကလေးများ ထွက်ပြေးကြသည်။

“သည်ဟာ ငါ့ဥယျာဉ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။ ငါကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မလာရဘူး” ဟု ဘီလူးကြီးက ပြောပြီး ဥယျာဉ်ကိုပတ်ကာ အုတ်တံတိုင်းကြီးခတ်၍ ကြော်ငြာတစ်ခုကို လည်း ရေးထားသည်။

**ဖြတ်သန်းသွားလာသူတို့ကို
တရားစွဲဆိုမည်။**

ဘီလူးကြီးသည် အလွန်တစ်ကိုယ်ကောင်းနိုင်သည်။

ယခုအခါ သနားစရာကောင်းလှသော ကလေးတို့မှာ ကစားရန်နေရာမရှိတော့ပြီ။ သူတို့လည်း လမ်းပေါ်မှာ ကစားကြည့်ကြသည်။ သို့သော် လမ်းမှာ အလွန်ဖုန်ထူ၍ ကျောက်ခဲများစူးသောကြောင့် သူတို့သည် မကြိုက်ကြ။ သူတို့သည် ကျောင်းဆင်းသောအခါ အုတ်တံတိုင်းကြီးကို ပတ်ချာလှည့်လျှောက်၍ ဥယျာဉ်ထဲ၌ ကစားခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို ပြောလေ့ရှိကြသည်။

“ဥယျာဉ်ထဲမှာ ငါတို့သိပ်ပျော်ကြတာပဲ” ဟု တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြောကြသည်။

ထို့နောက် နွေဦးပေါက်လေသည်။ တစ်နယ်လုံးတွင် ပန်းများပွင့်ကြ၍ ငှက်ကလေးများ မြူးပျော်ကြသည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းနိုင်သော ဘီလူးကြီး၏ ဥယျာဉ်သာလျှင် နွေဦးမပေါက်ဘဲ ဟေမန္တဆောင်းရာသီရှိနေလေသည်။ ဥယျာဉ်ထဲ၌ ကလေးများမရှိတော့သဖြင့် ငှက်များတေးမဆိုကြတော့။ ပန်းများလည်း မပွင့်ကြတော့။ တစ်အီသော် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်သည် မြက်ထဲမှာ ခေါင်းပြု၍ထွက်လာသည်။ သို့သော် ကြော်ငြာကြီးကို မြင်ရသောအခါ ကလေးများအတွက် ဝမ်းနည်းလှသောကြောင့် မြေကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီးလျှင် အိပ်မြဲအိပ်ပြန်လေသည်။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် မွေ့လျော်နေသူတို့မှာကား နှင်းပွင့်နှင့် နှင်းခဲများသာဖြစ်ကြသည်။ “ဤဥယျာဉ်ကို နွေဦးသည် မေ့သွားပြီ။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် ဤအရပ်၌ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေကြမည်” ဟု သူတို့ကြွေးကြော်ကြသည်။ နှင်းပွင့်သည် မြက်များကို သူ၏ထူလှသောစောင်ဖြူကြီးဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသည်။ သစ်ပင်များကို ငွေရောင်တောက်အောင် ရေးခြယ်ထားသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် မြောက်လေကို သူတို့နှင့်အတူ လာနေရန်ဖိတ်ခေါ်၍ မြောက်

လေလည်း လာလေသည်။ မြောက်လေသည် သားမွေးကိုခြံ၍ ဥယျာဉ်ထဲတွင် တစ်နေ့လုံး ဆူညံစွာ မြည်ဟည်းပြီးလျှင် မီးဖိုခေါင်းတိုင်ပြွန်များကို တိုက်ခတ်ပစ်ချသည်။ “ဤအရပ်သည် ပျော်ဖွယ်ကောင်းသော အရပ်ဖြစ်သည်။ မိုးသီးကိုလည်း အလည်ခေါ်ရလျှင် ကောင်းမည်” ဟု သူကပြောသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးသီးအလည်လာသည်။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း မိုးသီးသည် ၃ နာရီ၊ ၃နာရီကြာမျှ ရဲတိုက်ကြီး ခေါင်မိုးပေါ်တွင် တဖြောင်းဖြောင်းကျလေရာ အုတ်ကြွပ်များ ကျိုးပျက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဥယျာဉ်ကို လှည့်ပတ်၍ မြန်မြန်ကြီးပြေးလေသည်။ သူသည် အဝတ်ဖြူကိုဝတ်သည်။ သူ အသက်ရှူထုတ်လိုက်သော လေသည် ရေခဲနှင့်တူလေ သည်။

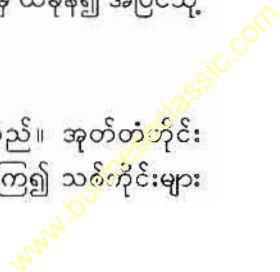
တစ်နေ့သောအခါ ဘီလူးကြီးသည် ရဲတိုက်ပြတင်းဝတွင်ထိုင်ကာ ချမ်းအေး၍ ဖြူဖွေးသော သူ၏ဥယျာဉ်ကြီးကိုကြည့်ကာ “သည်နှစ်နေ့ဦးပေါက်ခဲလှသည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ မကြာမီ ရာသီဥတုသည် ပြောင်းလဲကောင်းပါ၏” ဟု ညည်းညူလေသည်။

သို့သော် နေ့ဦးကားမပေါက်။ နွေရာသီလည်းမလာ။ သရဒရာသီတွင် ဥယျာဉ်တိုင်း၌ ရွှေပမာ သစ်သီးများ မှည့်ဝင်းကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘီလူးကြီး၏ ဥယျာဉ်၌ကား တစ်လုံးမျှမသီး။ “ဘီလူးကြီးသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းနိုင်လှသည်” ဟု သရဒရာသီက ဆိုလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဥယျာဉ်တွင်း၌ ဟေမန္တဆောင်းရာသီ အမြဲတည်ရှိ၍ မြောက်လေ၊ မိုးသီး၊ နှင်းခဲ၊ နှင်းပွင့်တို့သည် သစ်ပင်များအကြား၌ ကခုန်မြူးတူးကြသည်။

တစ်နေ့နံနက်သော် ဘီလူးကြီးသည် နီးနေ၍ သာယာသော တူရိယာသံတစ်ခုကို ကြားသည်။ တူရိယာသံသည် သာယာငြိမ့်ညောင်းလှသောကြောင့် ဘုရင့်တူရိယာသည်များ တီးမှုတ်ကြလေရာသလားဟုပင် ဘီလူးကြီးထင်မိသည်။ သို့သော် ထိုအရာကား လင်းနက်ငှက်ကလေးသီဆိုသော သီချင်းသံမျှဖြစ်သည်။ တူရိယာသံကို မကြားရသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်သဖြင့် လင်းနက်ငှက်ကလေး၏ သီချင်းသံကိုပင် ဘီလူးကြီးသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အသာယာဆုံးသော တူရိယာသံဟု ထင်မိသည်။ ထိုခဏ၌ မိုးသီးများသည် အကအခုန်ကိုရပ်ကြသည်။ မြောက်လေလည်း ကြွေးကြော်မြည်ဟည်းခြင်းကို ရပ်လိုက်လေသည်။ ပွင့်နေသော တံခါးမှလည်း အလွန်မွှေးကြူသောရနံ့ကလေးတစ်ခုသည် ဘီလူးကြီးဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ဘီလူးကြီးက “နေ့ဦးပေါက်လာပြီထင်သည်” ဟုဆိုကာ အိပ်ရာမှ ထခုန်၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ဘာကို သူမြင်ရပါသလဲ။

အလွန်အံ့သြဖွယ်ကောင်းသော အခြင်းအရာကို သူမြင်ရသည်။ အုတ်တံတိုင်း အပေါက်ကလေးတစ်ခုမှ ကလေးများသည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ တိုးဝင်လာကြ၍ သစ်ကိုင်းများ

၃၂ ❖ ❖ မင်းသားစင်

အပေါ်တွင် သူတို့ထိုင်နေကြသည်။ ဘီလူးကြီးမြင်နိုင်သော သစ်ပင်ဟူသမျှတွင် ကလေးတစ်ယောက်စီရှိလေသည်။ သစ်ပင်များသည်လည်း ကလေးများပြန်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာလှသောကြောင့် ပင်လုံးကျွတ်ဖူးပွင့်ကြကာ ယိမ်းကနေကြသည်။ ငှက်များသည် ဟိုသည်လူးလာပျံသန်းကာ ပျော်ရွှင်စွာအော်မြည်နေကြ၍ ပန်းပွင့်များလည်း မြက်ကြားမှ ပေါ်ထွက်လာကာ ရယ်နေကြသည်။ ထောင့်ကွေးကလေးတစ်ခုထဲတွင်မှတစ်ပါး ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးသည် အလွန်သာယာလေသည်။ ထိုထောင့်ကွေးကလေးထဲတွင် ဟေမန္တဆောင်းရာသီရှိနေသေးသည်။ ထောင့်ကွေးကလေးထဲ၌ လူကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ သူသည် ငယ်လွန်း၍ သစ်ကိုင်းပေါ်သို့မတက်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ငိုယိုကာ သစ်ပင်ကို လှည့်ပတ်နေသည်။ သစ်ပင်ကို နှင်းခဲနှင့်ပွင့်များ ဖုံးအုပ်ထားဆဲဖြစ်၍ မြောက်လေသည် အော်မြည်ကာ တိုက်ခတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ သစ်ပင်က “တက်ပါ တက်ပါ” ဟုပြော၍ အကိုင်းများကို ညွတ်ပေးသော်လည်း လူကလေးမှာ တက်ဖို့ရန် ငယ်လွန်းနေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသော ဘီလူးကြီး၏ စိတ်မှာ ညွတ်နူးကြေကွဲလာသည်။ “ငါ ဘယ်လောက် တစ်ကိုယ်ကောင်းနိုင်နေသလဲ။ နွေဦးပေါက်လာသည့်အကြောင်းရင်းကို ယခုမှ ငါသိရသည်။ ထိုကလေးကို သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်မှာ ငါတင်ပေးမည်။ ထို့နောက် တံတိုင်းကြီးကို ငါဖြိုလိုက်မည်။ ထို့နောက် ငါ့ဥယျာဉ်ကို ကလေးများကစားကွင်း တစ်သက်လုံးဖြစ်စေမည်” ဟု ဘီလူးကြီးသည် သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် တကယ်ပင် ဝမ်းနည်းသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရဲတိုက်ကြီးပေါ်မှဆင်းခဲ့၍ အရှေ့တံခါးကို ညင်သာစွာဖွင့်ပြီး လျှင် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်သွားလေသည်။ သို့သော် ကလေးများသည် သူ့ကိုမြင်သောအခါ အလွန်ကြောက်ကြသည်။ ထွက်ပြေးကြသည်။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ဟေမန္တဆောင်းဥတု ဖြစ်ပြန်လေသည်။ ထောင့်ကွေးထဲက လူကလေးသာလျှင် ထွက်မပြေးဘဲနေရစ်သည်။ အကြောင်းသော်ကား သူ့မှာ ငိုနေရ၍ ဘီလူးကြီးလာနေသည်ကို မမြင်ရပေ။ ဘီလူးကြီးသည် သူ့ကျောဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာသွား၍ သူ့ကို ညင်သာစွာ ချီပြီးလျှင် သစ်ပင်ပေါ်တွင် တင်လေသည်။ ထိုခဏ၌ သစ်ပင်သည် ပန်းတို့ဖြင့်ပွင့်လာ၍ ငှက်များလည်း သစ်ပင်ပေါ်တွင်နားကာ သီဆိုကြသည်။ လူကလေးသည် ဘီလူးကြီး၏ လည်ပင်းကိုဖက်ကာ နမ်းလေသည်။ အခြားကလေးများသည် ဘီလူးကြီး၏ ရှေးကကဲ့သို့ မဆိုးတော့သည်ကို မြင်ရသော အခါ ပြန်လာကြ၍ သူတို့နှင့်အတူ နွေဦးလည်းပါလာလေသည်။ “အို ... ကလေးတို့၊ ဤဥယျာဉ်ကား ယနေ့မှစ၍ သင်တို့၏ဥယျာဉ်ဖြစ်ပြီ” ဟုပြောကာ ဘီလူးကြီးသည် ပေါက်ချွန်းကြီးတစ်ခုကိုယူ၍ တံတိုင်းကြီးကို ဖြိုပစ်လိုက်သည်။

နေ့လယ်ချိန် ရွာသူရွာသားများ ဈေးသွားသောအခါ ဘီလူးကြီးသည် ကလေးများ နှင့်အတူ အလှဆုံးသောဥယျာဉ်ကြီးထဲတွင် ကစားနေသည်ကို မြင်ကြရသည်။

ကလေးများသည် ဥယျာဉ်ထဲ၌ တစ်နေ့လုံးကစားကြ၍ ညချမ်းသို့ရောက်သောအခါ ဘီလူးကြီးကိုနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အိမ်ကိုပြန်ကြသည်။

ထိုအခါ “ကျွန်ုပ် သစ်ပင်ပေါ်ကိုတင်ပေးသည့် လူကလေးတစ်ယောက်ကော မမြင်ပါလား” ဟု ဘီလူးကြီးက မေးသည်။ ဘီလူးကြီးသည် သူ့ကိုနမ်းသွားသော လူကလေးကို အလွန်ချစ်လေသည်။

ထိုအခါ ကလေးများက “ကျွန်တော်တို့လည်း မသိပါ။ သူထွက်သွားပါသည်” ဟု ပြန်ပြောကြသည်။

“သူ့ကိုတွေ့လျှင် မနက်ဖြန်လာဖြစ်အောင် လာပါလို့ ပြောလိုက်ပါ” ဟု ဘီလူးကြီးက မှာလေသည်။ သို့သော် ထိုလူကလေး ဘယ်မှာနေသည်ကိုလည်း မသိကြ။ သူ့ကို ရှေးကလည်း မမြင်ဖူးပါဟု ကလေးများက ပြန်ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ဘီလူးကြီး အလွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။

ညနေတိုင်း ညနေတိုင်း ကလေးများသည် ကျောင်းလွတ်သောအခါ ဘီလူးကြီးနှင့် လာ၍ ကစားကြသည်။ သို့သော် ဘီလူးကြီးချစ်သော လူကလေးကိုကား မမြင်ကြရတော့။ ဘီလူးကြီးသည် ကလေးများအပေါ်၌ အလွန်ကြင်နာသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ပထမ မိတ်ဆွေကလေးကို တမ်းတနေ၍ သူ့အကြောင်းကို မကြာခဏ ပြောလေသည်။ “သူ့ကို ငါတွေ့ချင်ပါဘိတော့သည်” ဟုပြောလေ့ရှိသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်ကျမ်းသွားရာ ဘီလူးကြီးလည်း အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာသည်။ ကလေးများနှင့်အတူလည်း မကစားနိုင်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးတစ်ခုတွင်ထိုင်ကာ ကလေးများကစားသည်ကိုကြည့်၍ ဥယျာဉ်ကိုလည်း သဘောကျနေလေသည်။ “ငါ့မှာ ပန်းတွေများစွာရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကလေးများသည် အလှဆုံးသောပန်းပွင့်ကလေးများဖြစ်သည်” ဟု ဘီလူးကြီး ပြောတတ်သည်။

တစ်ခုသော ဟေမန္တဆောင်းရာသီ နံနက်ခင်းတွင် ဘီလူးကြီးသည် အဝတ်ဆင်ယင်နေခိုက် ပြတင်းမှကြည့်မိသည်။ သူသည် ဟေမန္တဆောင်းရာသီကို မမုန်းတော့ပြီ။ ဆောင်းရာသီကား နွေဦးရာသီ ခဏအိပ်ချိန်။ ပန်းပွင့်များ ခဏအနားယူချိန်မျှ ဖြစ်သည်ကို သူသိပြီ။

ထိုသို့ကြည့်နေခိုက် သူသည် မျက်စိကိုပွတ်ကာ သေသေချာချာကြည့်ပြန်သည်။ သူ့မြင်ရသောအရာအား အံ့ဩဖွယ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်၏ ထောင့်ကွေးကလေးအတွင်း၌ ဖွေးဖွေးဖြူပွင့်နေသော သစ်တစ်ပင်ကို သူမြင်သည်။ သစ်ကိုင်းများသည် ရွှေရောင်တောက်

၃၂၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

နေ၍ ငွေသစ်သီးများသည် တွဲလဲကျနေပြီးလျှင် သစ်ပင်အောက်၌ ဘီလူးကြီးချစ်သော လူကလေးရပ်နေသည်။

ဘီလူးကြီးသည် ရဲတိုက်ပေါ်မှပြေးဆင်းလာ၍ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝမ်းသာအားရ သွားလေသည်။ ဘီလူးကြီးသည် မြက်ခင်းကိုကျော်ဖြတ်၍ လူကလေးဆီသို့ အပြေးသွားသည်။ လူကလေးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဘီလူးကြီး၏မျက်နှာသည် ဒေါသဖြင့် နီမြန်းလာ၍ “ငါ့သားကို ဘယ်သူရိုက်လိုက်သနည်း” ဟု မေးသည်။ အကြောင်းသော်ကား လူကလေး၏လက်ဖဝါးများနှင့် ခြေထောက်တွင် လက်သည်းရာနှစ်ခု ရှိနေသည်ကို သူမြင်သည်။

“ငါ့သားကို ဘယ်သူစော်ကားလိုက်သနည်း ပြောပါ။ ငါ သွားပြီး သန်လျက်နှင့် ခုတ်သတ်မည်” ဟု ဘီလူးကြီးပြောသည်။

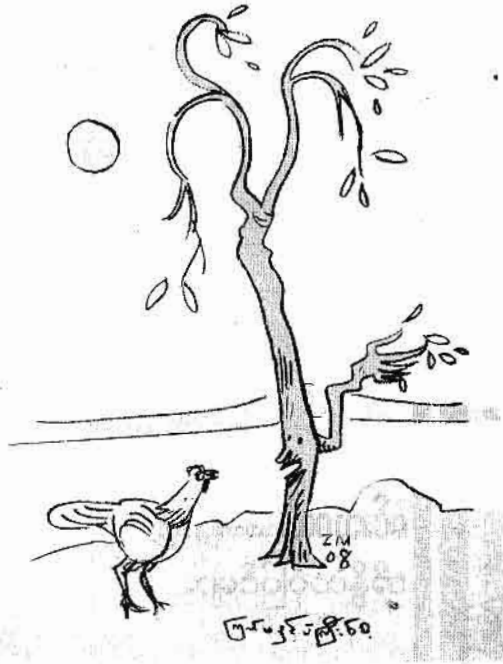
“အဘ ဆိုင်းပါဦး၊ ဤအရာများကား မေတ္တာ၏ဒဏ်ရာများသာဖြစ်ပါသည်” ဟု လူကလေးက ပြန်ပြောသည်။

“အသင် မည်သူဖြစ်သနည်း” ဟုဘီလူးကြီးသည် မေးပြီးလျှင် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် လူကလေး၏ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူကလေးသည် ဘီလူးကြီးကို ပြုံးကြည့်ကာ “အသင်သည် ကျွန်ုပ်အား ဥယျာဉ်ထဲတွင် ကစားရန်တစ်ခါ အခွင့်ပြုဖူးသည်။ ယနေ့ကား အသင်သည် နတ်ပြည်ဖြစ်သော အကျွန်ုပ်၏ဥယျာဉ်သို့ လိုက်ခဲ့ရမည်” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုနေ့ညနေ ကလေးများကျောင်းမှ ပြန်လာ၍ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြသော အခါ ဖြူဖွေးနေသောပန်းများ ဖုံးအုပ်လျက် သေနေသောဘီလူးကြီးကို တွေ့ကြရလေသည်။

မင်းသုဝဏ် သာသာပြန်သည်.
အိန္ဒိယပုံနှိပ်များ

ကြက်ဖနှင့် ပဲကြီးစေ့

ရှေးသရောအခါ ရွာတစ်ရွာတွင် ကြက်ဖတစ်ကောင်နှင့် ကြက်မတစ်ကောင် ရှိကြလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ ကြက်ဖသည် မြေကြီးကို ယက်၍ အစာရှာရာတွင် ပဲကြီးစေ့တစ်စေ့ကို တွေ့၍ “ရှင်ကြက်မ ရှင်ကြက်မ ... ဟောသည်မှာ ပဲကြီးတစ်စေ့၊ လာစားလှည့်ပါ” ဟု လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ကြက်ဖပဲ စားလိုက်ပါ” ဟု ကြက်မ လှမ်း၍ပြောလိုက်လျှင် ကြက်ဖသည် ပဲကြီးစေ့ကို နှုတ်သီးဖြင့် ကောက်ယူပြီးလျှင် မျိုလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ပဲကြီးစေ့သည် ဝမ်းထဲ သို့မကျဘဲ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်၍ခံနေလေသည်။

ထိုအခါ ကြက်ဖက “ရှင်ကြက်မ၊ မြစ်ဆီကိုသွားပြီး သောက်ရေနည်းနည်း ဟောင်းပါလေ” ဟု ခိုင်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြက်မသည် မြစ်ဆီသို့ပြေး၍ ရေတောင်းလျှင် မြစ်က ဤသို့ပြန်ပြော

လေသည်။ “သစ်ပင်ဆီကိုသွားပြီး သစ်ရွက်တစ်ရွက် တောင်းပေးလျှင် ကျွန်ုပ် ရေကိုပေးပါမည်” ဟု ပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြက်မသည် သစ်ပင်ဆီသို့ ပြေး၍ သစ်ရွက်တောင်းလျှင် သစ်ပင်က ဤသို့ ပြောပြန်လေသည်။ “တောင်သူကြီးသမီးဆီကို သွားပြီး အပ်ချည်တောင်းပေးလျှင် ကျွန်ုပ်သစ်ရွက်ကို ပေးပါမည်” ဟုပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြက်မသည် တောင်သူကြီးသမီးဆီကိုပြေး၍ အပ်ချည်တောင်းလျှင် တောင်သူကြီးသမီးက ဤသို့ပြန်ပြောလေသည်။ “ဘီးသည်ဆီကိုသွားပြီး ခေါင်းဖြီးဖို့ ဘီးတောင်းပေးလျှင် ကျွန်ုပ် အပ်ချည်ကို ပေးပါမည်” ဟု ပြောလေသည်။

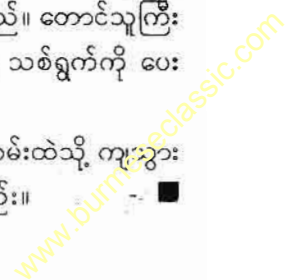
ထို့ကြောင့် ကြက်မသည် ဘီးသည်ဆီကိုပြေး၍ ဘီးတောင်းလျှင် ဘီးသည်က ဤသို့ပြန်ပြော လေသည်။ “မုန့်သည်ဆီကိုသွားပြီး မုန့်တောင်းပေးလျှင် ကျွန်ုပ်ဘီးကို ပေးပါမည်” ဟု ပြောလေသည်။

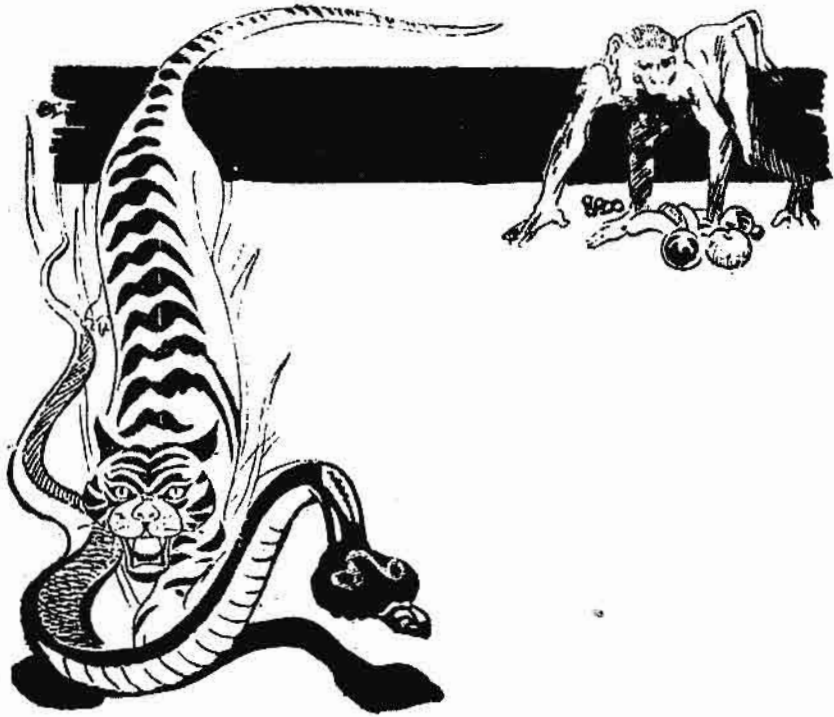
ထို့ကြောင့် ကြက်မသည် မုန့်သည်ဆီသို့ပြေး၍ မုန့်တောင်းလျှင် မုန့်သည်က ဤသို့ ပြန်ပြောလေသည်။ “ထင်းခွေသမားဆီကိုသွားပြီး ထင်းတောင်းပေးလျှင် ကျွန်ုပ် မုန့်ကို ပေးပါမည်” ဟု ပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြက်မသည် ထင်းခွေသမားဆီသို့ မောကြီးပန်းကြီးနှင့်ပြေးသွား၍ ဤသို့ တောင်းပန်လေသည်။ “အို ထင်းခွေသမား လူယောကျ်ား၊ မုန့်သည်ကိုပေးဖို့ ထင်းတစ်စည်း ကျွန်ုပ်အားပေးပါ။ မုန့်သည်သည် ဘီးသည်ကို ပေးဖို့မုန့်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးပါလိမ့်မည်။ ဘီးသည်သည် တောင်သူကြီးသမီးကိုပေးဖို့ ဘီးကို ကျွန်ုပ်အား ပေးပါလိမ့်မည်။ တောင်သူကြီးသမီးသည် သစ်ပင်ကိုပေးဖို့ အပ်ချည်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးပါလိမ့်မည်။ သစ်ပင်သည် မြစ်ကိုပေးဖို့သစ်ရွက်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးပါလိမ့်မည်။ မြစ်သည် ကြက်ဖကိုပေးဖို့ ဂရုကို ကျွန်ုပ်အား ပေးပါလိမ့်မည်။ ကြက်ဖလည်ချောင်းထဲတွင် ပဲကြီးတစ်စေ့တစ်စုံ ခံနေပါမည်” ဟု ကြက်မသည် အကျယ်ရှင်း၍ပြောပြီးလျှင် ထင်းခွေသမားကို တောင်းပန်လေသည်။

ထိုအခါ ထင်းခွေသမားသည် ကြက်မအား ထင်းတစ်စည်းပေးလိုက်သည်။ ကြက်မသည် ထင်းစည်းကို မုန့်သည်ကိုပေးဖို့ ယူသွားသည်။ မုန့်သည်သည် ဘီးသည်ဖို့ မုန့်ကို ပေးလိုက်သည်။ ဘီးသည်သည် တောင်သူကြီးသမီးဖို့ ဘီးကိုပေးလိုက်သည်။ တောင်သူကြီးသမီးသည် သစ်ပင်ဖို့ အပ်ချည်ကိုပေးလိုက်သည်။ သစ်ပင်သည် မြစ်ဖို့ သစ်ရွက်ကို ပေးလိုက်သည်။ မြစ်သည် ကြက်ဖဖို့ ရေကို ပေးလိုက်သည်။

ကြက်ဖသည် ရေကိုသောက်ချလိုက်သောအခါ ပဲကြီးစေ့သည် ဝမ်းထဲသို့ ကျသွားသဖြင့် အားရပျော်ရွှင်စွာ “အောက်အီအီးအွတ်” ဟု တွန်လိုက်လေသတည်း။ ■

ကျေးဇူးမဲ့လူသား

ရှေးရှေးတုန်းက မြို့တစ်မြို့တွင် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ရှိသတတ်။ နေ့တိုင်းတဖေ ပုဏ္ဏားမယားသည် ပုဏ္ဏားကို မြည်တွန်တောက်တီးလုပ်လေသတတ်။

“ဟဲ့...အပျင်းထူ။ အရေထွက်။ နင်ဟာ အိမ်ဦးခန်းမှာနေ ထမင်းဦးပေါင်းစားပြီး ပျင်းကြောဆွဲနေဖို့ပဲ တတ်တယ်။ ကလေးတွေ စားရာမဲ့ သောက်ရာမဲ့ဖြစ်ပြီး လူစဉ်မမိဖြစ်နေတာကိုတော့ မကြည့်ဘူး။ အခု အိမ်ပေါ်ကဆင်း။ ရောက်ရာကိုသွား။ ရရာကိုလုပ်။ စားဖို့ သောက်ဖို့ ရမှပြန်ခဲ့” ဟူ၍ မနေမနား မြည်တွန်တောက်တီးလုပ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သောအခါ ပုဏ္ဏားငယ်သည် အိမ်မှထွက်၍ ငွေရှာသွားရာ တောအုပ်တစ်ခုသို့ရောက်လေသည်။ တောအုပ်တွင် အရိပ်ခိုနားနေရင်း ရေဆာသဖြင့် ရေရှာရာ ရေတွင်းပျက်ကြီးတစ်ခုသို့ရောက်သွား၍ ငုံ့ကြည့်သည်။ ရေတွင်းထဲတွင် ကျားတစ်စီး၊ မျောက်တစ်ကောင်၊ မြွေတစ်ခု၊ လူတစ်ယောက်တို့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ရ၍ ပုဏ္ဏားသည် အံ့

ကားသင့်သွားလေသည်။ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေဟု မျက်စိများကိုပွတ်၍ ကြည့်ပြန်သောအခါ လည်း တကယ်ပင်ဖြစ်နေကြောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

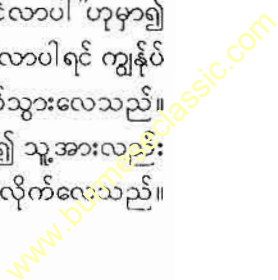
ထိုခဏ၌ ကျားက မော့ကြည့်ပြီးလျှင် “အို...ပုဏ္ဏားသူမြတ်၊ သူတစ်ပါးရဲ့အသက်ကို ကယ်ရတယ်ဆိုတာ အင်မတန်ကုသိုလ်ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို တွင်းထဲကဆွဲတင်ပေးပါ” ဟု အော်ပြောလေသည်။ ကျားအော်သံကိုကြားသောအခါ ပုဏ္ဏားသည် နောက်သို့တွန့်သွား၍ “အမယ်လေး၊ ကျားလို့ပြောရင် နားကြောကစိမ့်ပါတယ်။ ကြောက်လွန်းလို့ မကယ်ပါရစေနဲ့” ဟု တွင်းထဲသို့ ဟိန်းသွားအောင် ဟစ်ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကျားက သနားဖွယ်သော အသံကလေးဖြင့် “အို ... သူမြတ်၊ မကြောက်ပါနဲ့။ ကျွန်ုပ် ရန်မမူပါဘူးလို့ ကျိန်ပြောပါမယ်” ဟု ပြောလေသည်။ ပုဏ္ဏားလည်း တစ်အောင့်ကြာမျှ တွေ့နေပြီးနောက် “သူတစ်ပါးအသက်ကို ကယ်ပြီးမှ သေရလည်းမြတ်တာပါပဲ” ဟု ဆိုကာ ကျားကို ကုန်းပေါ်သို့ဆွဲတင်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မျောက်က “အို ... သူတော်စင်၊ ကျွန်ုပ် ကိုလည်း ဆွဲတင်ပေးပါ” ဟု ပြောသဖြင့် ပုဏ္ဏားဆွဲတင်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မြွေက “အို ပုဏ္ဏားကြီး၊ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ဆွဲတင်ပေးပါဟု” ပြောသောအခါ ပုဏ္ဏားက “မြွေလို့ကြားရင် နားရင်းစိမ့်နေရတာပဲ ဆွဲတင်ပေးဖို့တော့ ဝေးပါသေးရဲ့” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ထိုအခါ မြွေက “ပုဏ္ဏားကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ မြွေများဟာ အကြောင်းမဲ့ တစ်ဖက် သားကို ကိုက်တတ်ရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ အသင်ပုဏ္ဏားကြီးကို ဘယ်လိုမှ ရန်မမူ ပါဘူးလို့ သစ္စာဆိုပါတယ်” ဟုပြောသဖြင့် ပုဏ္ဏားက မြွေကိုလည်း ဆွဲတင်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကျား၊ မျောက်၊ မြွေ တိရစ္ဆာန်သုံးဦးသည် ရေတွင်းထဲသို့ ညွှန်ပြပြီးလျှင် “ဟောဟိုမှာ ရှိတဲ့လူဟာ အလွန်ယုတ်မာတဲ့လူပဲ။ သူ့ကို မကယ်ပါလေနဲ့။ နည်းနည်းမှမယုံရဘူး” ဟု ပြောလေသည်။

ထို့နောက် ကျားကြီးသည် ပုဏ္ဏားအား “အသင်ပုဏ္ဏားမြတ်၊ ဟောဟိုက တောင်ညို ကြီးခြေရင်းမှာ ဂူကြီးတစ်လုံးရှိပါတယ်။ အဲဒီဂူမှာ ကျွန်ုပ်နေပါတယ်။ တစ်နေ့လောက် လာ လည်ပါ။ ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးအလွန်ဆပ်ချင်ပါတယ်” ဟုပြောဆိုဖိတ်ကြားပြီးနောက် ဂူရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် မျောက်က “ကျွန်ုပ်ရဲ့ နေရပ်ဟာလည်း အဲဒီဂူနဲ့ မဝေးပါဘူး။ ရေတံခွန် ကလေးဘေးမှာ ရှိပါတယ်။ တစ်ခေါက်လောက် လာဖြစ်အောင်လာပါ” ဟုမှာ၍ ထွက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် မြွေက “အရေးကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာပေါ်ပေါက်လာပါရင် ကျွန်ုပ် ကို တမ်းတလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ် ချက်ချင်းလာပြီး ကူညီပါမယ်” ဟုပြော၍ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ရေတွင်းထဲကလူသည် ပုဏ္ဏားကြီးကို တကြော်ကြော်ခေါ်၍ သူ့အားလည်း ကယ်တင်ပါရန် ပူဆာသဖြင့် ပုဏ္ဏားလည်း သနားလာသောကြောင့် ဆွဲတင်လိုက်လေသည်။

၃၂၈ ❖ ❖ မင်းသုဏ်

တွင်းနှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ထိုလူက ပုဏ္ဏားကြီးအား “မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ပန်းထိမ်ဆရာပါ။ ရွှေထည်ပစ္စည်းလုပ်စရာရှိရင် ကျွန်ုပ်ဆီကိုလာခဲ့ပါ” ဟု မှာ၍ထွက်သွားလေသည်။

ပုဏ္ဏားလည်း ခရီးဆက်ထွက်သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာအလုပ်ကိုမျှမရသဖြင့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြန်လှည့်လေသည်။ လမ်းခရီးတွင် မျောက်ကဖိတ်ခေါ်သွားသည်ကို သတိရ၍ မျောက်နေရာ ရေတံခွန်သို့သွားလေသည်။ မျောက်လည်း ပုဏ္ဏားကို တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းသာအားရဆီးကြို၍ ကောင်းမွန်ချိုမြိန်သော သစ်သီးမျိုးစုံကို ကျွေးမွေးပြုစုလေသည်။

ထို့နောက် ပုဏ္ဏားသည် ကျားကြီးနေရာသို့သွားသည်။ ကျားကြီးသည် ပုဏ္ဏားကို ပျူပျူငှာငှာ ဧည့်ခံပြီးနောက် ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့် ရွှေလက်ကြပ်၊ ရွှေခါးပတ်များကို ပေးပြီးလျှင် “ပုဏ္ဏားကြီး မင်းသားတစ်ပါးတောလည်လာသည်ကို ကျွန်ုပ် ကိုက်သတ်စားလိုက်ရာက ကျန်ခဲ့တဲ့ ဒီရွှေတန်ဆာများကို ယူသွားပြီး ထုခွဲရောင်းချစားသောက်ပါ” ဟုပြောလေသည်။

ထို့နောက် ပုဏ္ဏားသည် မြို့သို့ပြန်လာ၍ ပန်းထိမ်ဆရာကို သတိရသဖြင့် ပန်းထိမ်အိမ်သို့သွားပြီးလျှင် သူယူလာသောရွှေထည်များကို ထုခွဲရောင်းချပေးရန်ပြောလေသည်။ ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို မြင်ရသောအခါ ပန်းထိမ်ဆရာသည် မင်းသားကလေးအတွက် သူကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးလိုက်ရသော တန်ဆာများဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရ၍ “ပုဏ္ဏားကြီး၊ ဒီမှာ ခဏနေပါဦး။ ဒီရွှေကို တခြားမှာသွားပြပါဦးမယ်” ဟုပြောကာ နန်းတော်သို့ထွက်သွားပြီးလျှင် ရှင်ဘုရင်ကြီးအား ရွှေထည်များကို ပြလေသည်။ ရှင်ဘုရင်လည်း သူ၏သားတော် ဝတ်ဆင်သွားသော လက်ဝတ်လက်စားများ ဖြစ်သည်ကိုသိ၍ မင်းသားကို ပုဏ္ဏားကသတ်ယူသည်ဟုထင်မှတ်ကာ ပုဏ္ဏားကိုဖမ်းလျက် ထောင်သွင်းအကျဉ်းထားလေသည်။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကြီးသည် မြွေကိုတမ်းတလိုက်သည်။ မြွေလည်း ချက်ချင်းပင်ရောက်လာ၍ “ပုဏ္ဏားသူတော်၊ အလိုရှိသည်ကို ခိုင်းပါ” ဟုပြောလေသည်။ ပုဏ္ဏားက “ကျွန်ုပ်ကို မင်းဘေးမင်းဒဏ်ကလွတ်အောင် ကယ်ပေးပါ။ အချင်းမြွေမင်း” ဟုပြောလေသည်။ ထိုအခါ မြွေက “မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်နန်းတော်ဝင်းထဲဝင်ပြီး မိဖုရားကြီးကို ကိုက်ပါမယ်။ အခြားမြွေဆရာများကလို့မရအောင် လုပ်ထားပါ့မယ်။ အသင်ကုမူ အဆိပ်ပြေပြီး မိဖုရားကြီးကျန်းမာလာပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောကာ နန်းတွင်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် မိဖုရားကြီးကိုပေါက်ကာ ထွက်သွားလေသည်။ ရှင်ဘုရင်ကြီးလည်း မြွေဆရာများကိုခေါ်၍ ကုသစေသည်။ သို့သော် အဆိပ်မပြေဘဲ ကြာလေ ကြာလေ ဆိုးလာခိုက်တွင် ထောင်အတွင်းရှိ ပုဏ္ဏားက “ကျွန်တော်မျိုး ကုပေးပါမယ်” ဟုလျှောက်ထား၍ ကုခွင့်ပေးလိုက်သည်။ ပုဏ္ဏားသည် မိဖုရား၏နဖူးကိုလက်နှင့်ထိလိုက်ရုံနှင့်ပင် မြွေဆိပ်ကျ၍ မိဖုရားထထိုင်ကာ နဂိုပကတိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသောအခါ ရှင်ဘုရင်ကြီးသည် ဝမ်းမြောက်အားရလှ၍ နဂုတော်လာဘ်

တော်များ ပေးပြီးလျှင် “ပုဏ္ဏားကြီး၊ ဒီရွှေထည်ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်ကရလာပါသလဲ။ အမှန်အတိုင်း လျှောက်တင်စမ်းပါ” ဟုမေးသည်။ ပုဏ္ဏားလည်း အဖြစ်အပျက်အမျိုးစုံကို ပြန်ပြောပြ၍ သိရသောအခါ ရှင်ဘုရင်ကြီးသည် ပန်းထိမ်ဆရာကို ဖမ်းပြီးလျှင် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချ၍ ပုဏ္ဏားကြီးကိုမူ ပုရောဟိတ်အရာပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကြီးသည် သားပယားကိုခေါ်ယူ၍ ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် ထားနိုင်လေတော့သတည်း။ ■

မှတ်ချက်။

၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် “ကျေးဇူးကန်းသော လူသား” ဟူသောအမည်ဖြင့် ဖော်ပြပါရှိသည်ကိုလည်းတွေ့ရသည်။

ကျောက်ခဲသလဲ သားမိုက်မဲ

ရှေးရှေးတုန်းက သူဌေးကြီးတစ်ဦးမှာ သားယောက်ျားလေးတွေ ရှိသတဲ့။ အဲဒီ သူဌေးကြီးဟာ အိုမင်းမစွမ်းရှိလို့ သွားကကျိုး၊ ဆံကဖြူ၊ နားကထိုင်း၊ ခါးကကိုင်း ဖြစ်ရုံ မကဘူး။ ခဏခဏဖျားလိုက် နာလိုက်ဖြစ်နေလေတော့ သေတော့မှာမဲလို့ ထင်တာနဲ့ သားတွေ ကိုခေါ်ပြီး လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ လယ်တွေ၊ ယာတွေ၊ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေကို အမွေအဖြစ်နဲ့ ခွဲဝေပေး လိုက်သတဲ့။

သို့သော်လည်း သူဌေးအိုကြီးဟာ အင်မတန်အသက်ပြင်းတယ်။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဆိုသလို ဖျားသာဖျားတယ်၊ နာသာနာတယ်။ မသေဘူးတဲ့။ တစ်နှစ်ကုန် တစ်နှစ်ကူးပေမယ့် မသေဘူးဆိုတဲ့စွဲနဲ့ အသက်ရှည်နေတာပဲတဲ့။ အဲဒီလိုအသက်ရှည်လေ သူ့ခမျာ ဒုက္ခရောက်လေပေါ့။ အိုလို့ မင်းလို့ ဒုက္ခရောက်ရတာကတစ်မျိုး။ ဖျားနာလို့ ဒုက္ခရောက်ရတာက တစ်မျိုး။ သားတွေက မသဒ္ဓါလို့ ပြိုင်ပြိုင်ကျိန်ဆဲတာကို ခံရတဲ့အတွက်

ကွဲရောက်ရတာက တစ်မျိုး။ သူ့ခမျာမှာ သေခါနီးမှ အတော့်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲရှာသတဲ့။

ဟိုအရင်တုန်းကတော့ အမွေမရသေးလို့ သားတွေဟာ မျက်နှာလိုချွေးရနဲ့ အဖေအိုကြီးကို သူ့ထက်ငါသာအောင်လုပ်ကျွေးပြုစုကြတယ်။ အခုအမွေ ရပြီးပြီဆိုတော့ အဖေအိုကြီးကို ဂရုမစိုက်ကြ တော့ဘူး။ မြန်မြန်သေရင် မြန်မြန်အေးမှာပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး အသက်ရှည်နေတာကိုပဲ မနာလိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် ငြိငြင်ကျိန်ဆဲကြသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ဌေးအိုကြီးဆီကို မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ဟာ မာကြောင်း မာကြောင်း သတင်းမေးရင်း ရောက်လာသတဲ့။ သူတို့နှစ်ဦးတွေကြတဲ့အခါ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေကို မြန်ရေယုက်ရေနဲ့ ပြောကြတာပေါ့။ ဒီလိုပြောရင်းနဲ့ပဲ သူ့ဌေးအိုကြီးက ဟားတွေကို အမွေခွဲပြီးတဲ့အကြောင်း၊ သားတွေက မသဒ္ဓါလို့ ငြိငြင်ကျိန်ဆဲတဲ့ အကြောင်း တွေကို အသည်းနာနာရှိတာနဲ့ ပြောပြတာပေါ့။ ဒီတော့ အဲဒီမိတ်ဆွေလည်း စိတ်မကောင်းဘူး ပေါ့။ အဲဒါကြောင့် အကြံထုတ်ပါဦးမယ်။ အကြံရတဲ့အခါ အကူအညီပေးပါ့မယ်လို့ မှာကြား ပြန်သွားသတဲ့။

ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ အဲဒီမိတ်ဆွေဟာ သူ့ဌေးအိုကြီးအိမ်ကို လှည်းစီးပြီး မျောက်လာသတဲ့။ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျောက်ခဲနဲ့သလဲတွေ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကြီး တွေကို ထမ်းချလာပြီး သူ့ဌေးအိုကြီးရဲ့အိပ်ရာနားမှာ ထားသတဲ့။ ထားပြီးတော့ ဟောဒီလို ပြောတာကိုး။

“ကဲ သူ့ဌေးကြီး ...ကျွန်တော်လာတဲ့ သတင်းကို သူ့ဌေးကြီးရဲ့သားတွေ ကြားကြ လိမ့်မယ်။ ကြားရင် မေးမြန်းစုံစမ်းကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ သူ့ဌေးကြီးက ဟန်လုပ်ဖို့ မရေးကြီးတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ လား။ အခု ကျွန်တော်လာတာဟာ သူ့ဌေးကြီးရဲ့အကြွေးတွေကို ပယ်ဖို့လာတာလို့ ပြောပါ။ ဟောဒီ ကျောက်ခဲ သလဲအိတ်တွေကို ငွေအိတ်တွေပါလို့ ပြောပါ။ ဒီတော့ သူ့ဌေးကြီးမှာ ငွေတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်လို့မှတ်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ သူ့ဌေး ကြီးရဲ့သားတွေဟာ သူ့ဌေးကြီးကို ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အိတ်ကြီးတွေကိုတော့ မကိုင်စေနဲ့နော်။ လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းထားပါ။ ကဲ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်”လို့ ပြောပြောဆို ဖိုနဲ့ လှည်းစီးပြီးပြန်သွားရောတဲ့။

အဲဒီနေ့မှာပဲ သူ့ဌေးအိုကြီးရဲ့သားမိုက်တွေဟာ သတင်းကြားကြတာပေါ့။ သူ့ဌေးအို ကြီး အိပ်ခန်းထဲမှာ ငွေအိတ်ကြီးတွေရောက်နေတယ်လို့ ကြားတော့ အဲဒီသားလုပ်တဲ့လူတွေ က သွားရည်တမြားမြားကျပြီး သူ့ဌေးအိုကြီးကို မျက်နှာလုပ်ကြပြန်တာပေါ့လေ။ အရှက်က နှုတ်ပါဘိတော့။ အချိတ်တစ်မျိုး၊ အချဉ်တစ်မျိုး၊ အပူတစ်မျိုး၊ အအေးတစ်မျိုး၊ စားစရာ မဟက်စရာတွေကို ကြိုးကြိုးစားစား ချက်ပြုတ်ပြီး ပွဲကြီးပွဲငယ်နဲ့ ကျွေးကြတိုက်ကြ ပြုစု

၃၃ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ကြသတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ အဘိုးကြီးဟာ အသက်ရှည်သွားလိုက်တာ မီးစာကုန် ဆီခန်းဆိုသလို နောက်ဆုံး မတတ်နိုင်တော့မှ သေရှာသတဲ့။

အဘိုးကြီးလည်းသေရော တစ်ချိန်လုံးမျက်စောင်းထိုးနေကြတဲ့ သူ့သားတွေဟာ သူ့ထက်ငါ အရင်ဦးအောင် အလှအယက်နဲ့ အိပ်ခန်းကို ပြေးဝင်ပြီး အိတ်ကြီးတွေကို ဖွင့်လိုက် ကြတာ အထဲမှာ ဘာတွေကိုတွေ့ရသလဲဆိုတော့ ကျောက်ခဲနဲ့ သဲချည်းပဲတဲ့။ ■

၇၇၄
၀၈

ခိုးသူသုံးယောက်

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာတွင် အထည်သည်ဆယ်ယောက်ရှိလေသည်။ သူတို့သည် မကြာခဏ ရွာမှထွက်ကာ အတူတကွ လှည့်လည်အထည်ရောင်းတတ်သည်။ တစ်နေ့ ယဉ် သူတို့သည် ရပ်ဝေးတွင် အထည်ရောင်းပြီးနောက် ငွေအိတ်များကိုထမ်းလျက် ပြန်လာကြရာ သူတို့ရွာအနီးရှိ တောအုပ်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုတောအုပ်တွင် ခိုးသူကြီးသုံးယောက်တို့သည် ပုန်းခို၍ ခရီးသွားတို့ထံမှ ရွှေငွေပစ္စည်းများကို ဓားပြလုယူလျက်ရှိသည်ကို သူတို့မသိကြချေ။ သူတို့ တောအုပ်အလယ်သို့ ရောက်လျှင် ခိုးသူကြီးသုံးယောက်သည် ပုန်းခိုရာမှထွက်လာ၍ ဓားပြခြိမ်းခြောက်ကာ ပါသမျှ ရွှေငွေပစ္စည်းတို့ကို ထုတ်ပေးရန် တောင်းဆိုလေသည်။ အထည်သည်တို့မှာ လက်နက်တစ်စုံကံစရာမပါ။ ထို့ကြောင့် သူတို့က လူများစုပင်ဖြစ်သော်လည်း အရှုံးပေးရကား ပါသမျှ ငွေထိတ်များကို ခိုးသူတို့အားပေးလိုက်ရလေ၏။ ခိုးသူတို့ကား ငွေအိတ်များကို ရရှိနှင့်မကျေ

နပ်ကြ။ အင်္ကျီအဝတ်အစားများကိုပါ ချွတ်ယူပြီးလျှင် ဗြက်တစ်ထွာ အနံ့တစ်တောင်မျှရှိသော နံငယ်ပိုင်းကိုသာလျှင် တစ်ယောက်တစ်ထည် အရှက်လုံရုံ ဝတ်ရန်ပေးလေသည်။

လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ပါမလာသော အထည်သည်များကို ခြိမ်းခြောက်လုယက် နိုင်သည့်အတွက် ခိုးသူတို့သည် သွေးကြီးမွေးကြီးဖြစ်လာသည်။ သူတို့၏ ဓားလက်နက်များ ကို ကြောက်လန့်၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော အထည်သည်များရှေ့တွင် ခိုးသူတို့သည် ရှင်ဘုရင် ကြီးများပမာ ထိုင်ကြပြီးလျှင် အထည်သည်များကို သီချင်းဆို၍ ကပြရမည်ဟု ခိုင်းစေကြပြန် လေသည်။ အထည်သည်တို့လည်း ကံဆိုးလေခြင်းဟု ညည်းညူကြလေသည်။ “ပါသမျှ ပစ္စည်းကိုလည်း ပေးလိုက်ကြရပြီ၊ နံငယ်ပိုင်းကလေးသာ ကျန်တော့သည်။ ယခုတစ်ဖန် အဆို အက ခိုင်းပြန်သည်”။

သို့သော်လည်း အထည်သည်ဆယ်ယောက်တွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သောလူသည် ပညာရှိလေသည်။ သူသည် ကြောက်၍ ရွံ့၍ မေ့မေ့လျော့လျော့ ငေးငေးမောမောမနေ။ သူတို့ ၏အဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်သည်။ သူတို့ပစ္စည်းများကိုပေးလိုက်ရပြီ။ ယခု ဆိုရ ကရဦးမည်။ ခိုးသူများသည် ရှင်ဘုရင်ကြီးများပမာထိုင်နေကြသည်။ ဤအချက်များကို စဉ်း စားဆင်ခြင်ရာတွင် ခိုးသူများသည် ဓားလက်နက်များကို မြေကြီးပေါ်တွင် စုပုံထားသည်ကို သူသတိပြုမိသည်။ ထိုအခါ သူသည် ခေါင်းဆောင်၍ လက်မြှောက်ကာ ကပြပြီးလျှင် သီချင်းမှာ

“တို့အိတ်ထဲမှာ ငွေတစ်ဆယ်
အထည်သည်မှာ ပိတ်သုံးအုပ်
တစ်အုပ် သုံးကျပ် ဝယ်ပါလေ
တစ်ကျပ် ကျန်ပါသေး။

တူတေနေ့တေး ... တေနေ့တေး”။

သူက ဆိုပြသောအခါ ကျန်သောအထည်သည်များက လိုက်၍ ဆိုကြသည်။

ပထမတွင် သီချင်း၏အဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့နားမလည်ကြ။ “သူတို့ခေါင်းဆောင်သည် ကြောက်လန့်၍ ရူးသွားသောကြောင့် ဆိုမိဆိုရာကို ဆိုသည်ဟု ထင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း သုံးကြိမ်လေးကြိမ်လောက် ဆိုမိကြသောအခါ အဓိပ္ပာယ်နားလည်လာကြသဖြင့် သူတို့ ဆယ် ယောက်သည် သုံးယောက်စီ သုံးယောက်စီ အစုခွဲလိုက်ကြသည်။ ကရင်း ခုန်ရင်း သီချင်းဆို ရင်းနှင့် ငေးနေသော ခိုးသူသုံးဦးအနားသို့ ကပ်သွားကြသည်။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်က “တူတေနေ့တေး ..တေနေ့တေး” ဟုဆိုလျက် မျက်စပစ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခိုးသူ တစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို သူတို့က သုံးယောက်၊ သုံးယောက်စီ ပိုင်းဖမ်းကာ ချုပ်ကြလေ တော့သည်။ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်အထည်သည်ကြီးသည် ခြောက်တောင်လောက်ရှိသော

စောင်ကြီးများကို အလျားလိုက်သုံးခုဆုတ်ကာ ခိုးသူများကို ဝက်တုပ်သကဲ့သို့ ခြေလက် တို့ကို နာနာကြီး တုပ်လိုက်လေသည်။ မလှုပ်နိုင်သောအခါ ဆန်အိတ်များပမာ မြေပေါ်တွင် လှိမ့်၍ တွန်းလိုက်သေးသည်။

ထို့နောက် အထည်သည်များသည် မိမိတို့၏ ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူကာ ခိုးသူတို့၏ ဓားလက် နက်များကိုလည်း ကောက်ယူလျက် ရွာသို့ပြန်သွားကြလေသည်။ အိမ်သူအိမ်သား မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့၍ စကားစပ်မိသောအခါ သူတို့သည် ခိုးသူများအကြောင်းကို ပြောပြ၍ ရယ်ကြ မောကြလေသတည်း။ ■

ငရန်ကြောင့် မိထွား သေရွာကို သွားရသည်

ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ စက်မွေ့ရာဟာ ပိုးဖဲကတ္တီပါတွေ့နဲ့ ချုပ်လုပ်ထားသတဲ့။ စက်မွေ့ရာဆိုတာ ရှင်ဘုရင်အိပ်တဲ့ အိပ်ရာမွေ့ရာကိုခေါ်တာပေါ့။ အဲသည်စက်မွေ့ရာမှာခင်းတဲ့ ပိုးကတ္တီပါထည်ရဲ့ထောင့်စွန်းတစ်ခုမှာ မိထွားခေါ်တဲ့ သန်းကြီးမတစ်ဦးကောင်နေသတဲ့။ မိထွားဟာ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေ အစွန်အဖျား သားချင်းပေါက်ဖော်တွေနဲ့ စက်မွေ့ရာမှာနေပြီး ဘုရင်ကြီးစက်တော်ခေါ်တဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးရဲ့သွေးကို စုပ်လာတာ ကာလတောင်တာ အတော်ကြာလာပြီတဲ့။ ဘုရင်ကြီးရဲ့သွေးက ချိုတဲ့အတွက် သန်းကြီးမဟာ ဝမ်းပြီး နက်ပြောင်နေတာပဲပေါ့။

အဲသည်လို စည်းစိမ်ခံစားပြီးနေတုန်း တစ်နေ့ကျတော့ ငရန်ခေါ်တဲ့ ဓွေးလှေးတစ်ကောင်ဟာ လေထဲမှာလွင့်ပါလာပြီး စက်မွေ့ရာပေါ်မှာ ကျသတဲ့။ သန်းနဲ့လှေးဟာ မတူဘူးနော်။ ခေါင်းထဲက သန်း၊ အင်္ကျီကသန်းကိုကြည့်ပါ။ ပြားပြားချပ်ချပ်မို့ တွားသွားတယ်။

ဆံပင်ကြား အဝတ်ကြားမှာ ပုန်းလို့ ခိုလို့လွယ်တယ်။ လှေးကတော့ ကိုယ်တုံးလုံး ခြေတံရှည်
 ဂျာနဲ့ အင်မတန်အခုန်ကောင်းတယ်။ ခွေးသန်းကိုကြည့်ပေါ့။ ခွေးသန်းကို တကယ်တော့
 ခွေးလှေးခေါ်မှ မှန်မယ်။ ခွေးလှေးခုန်လို့ ဖုန်မထဆိုတဲ့စကားပုံကို ကြည့်ပေါ့။ ခွေးလှေးငခုန်
 ဟာ စက်မွေ့ရာပေါ်ကိုရောက်တော့ သိပ်ပြီးသဘောကျတာပေါ့။ ကတ္တီပါခေါင်းအုံး နှစ်လုံး
 ထပ်လို့။ မွေ့ရာကြီးကလည်း အိလို့။ အိပ်ရာခင်းကလည်း ရေမွှေးနဲ့သင်းလို့။ ဒါကြောင့်
 ငခုန်ဟာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဟိုခုန်သည်ခုန်လုပ်ပြီး သိပ်လျော်နေတာပေါ့။ အဲသည်လိုခုန်ရင်း
 သန်းကြီးမမိထွားနဲ့ တစ်နေရာမှာသွားတွေ့ပါလေရောတဲ့။ သန်းကြီးမကလည်း ခပ်စွာစွာဆို
 တော့ မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ “ဟေ့ မောင်ရင်၊ ကျူးကျူးကျော်ကျော် စော်စော်ကားကားနဲ့
 မောင်ရင် ဘယ်ကလာသလဲ။ ဒါဟာ မင်းစိုးရာဇာအိပ်တဲ့ စက်မွေ့ရာကွဲ့။ မတန်မရာ သည်ကို
 မလာပါနဲ့။ မြန်မြန်သွားပါ” လို့ ပြောသတဲ့။ သည်တော့ ခွေးလှေးငခုန်က ဦးခေါင်းကို ညွတ်
 ပြီးတောင်းပန်သံနဲ့ပြောသတဲ့။ “အို.. မိခင်၊ သည်လိုရက်ရက်စက်စက်နဲ့ မပြောသင့်ပါဘူး။
 ရှေးပညာရှိတွေရဲ့ ဆုံးမစကားကို မိခင် မေ့ပါပြီလား။ မီးကို ပုဏ္ဏားရိုသေတယ်။ လင်ကို
 မယား ရိုသေတယ်။ ဧည့်သည်ကို လူအများရိုသေတယ်။ အဲဒါကြောင့်-

**မီးကို ရိုသေသူ ပုဏ္ဏား
 လင်ကို ရိုသေသူ မယား**

ဧည့်ကို ရိုသေသူ လူအများ လို့ ရှေးစကားရှိပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်ဟာ
 မိခင်ရဲ့ဧည့်သည်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ပုဏ္ဏားရဲ့သွေးကိုလည်း မြည်းဖူးပါပြီ။ မင်းရဲ့သွေး
 ကိုလည်း မြည်းဖူးပါပြီ။ သူဌေးရဲ့သွေးကိုလည်း မြည်းဖူးပါပြီ။ သူဆင်းရဲရဲ့သွေးကိုလည်း
 မြည်းဖူးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့သွေးတွေဟာ ချဉ်တယ်။ ချွဲတယ်။ အရသာမရှိပါဘူး။
 ဒါပေမဲ့ အခုလို ကောင်းမြတ်တဲ့စက်မွေ့ရာမှာ အိပ်တဲ့လူရဲ့သွေးဟာဖြင့် အင်မတန်ကောင်း
 မွန် ချိုမြိန်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် မိခင်က ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် အဲသည်လူရဲ့
 သွေးကို ကျွန်တော် မြည်းကြည့်ချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” လို့ ပလီပလာနဲ့ အသနားခံတာပေါ့။

သည်တော့ သန်းကြီးမက ပြန်ပြောသတဲ့။ “မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မောင်ရင်ကြည့်ရ
 တာ လိမ်မာပုံမရဘူး။ သည်စက်မွေ့ရာမှာ ကြာကြာမနေဘဲ မြန်မြန်ထွက်ခွာသွားရင် ကောင်း
 ပါလိမ့်မယ်။ ရှေးစကားရှိတယ်မဟုတ်လား။

**ကိုယ့်စွမ်းရည် ကိုယ်မသိ
 ကိုယ့်ရန်သူ ကိုယ်မသိ
 ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်မသိ
 ကိုယ့်အချိန် ကိုယ်မသိ**

၃၃၈ ❖❖ မင်းသုတေ

ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်မသိ
ဤလိုလူမိုက် မှန်ပါဘိ

ဒုက္ခရောက်မည် မုချတည့် လို့ရှေးပညာရှိတွေ ဆုံးမထားတာ ရှိတယ်”

အဲသည်လို သန်းကြီးမပြောတော့ ခွေးလေးဟာ အထပ်ထပ်အခါခါ ရှိခိုးဦးတင်နဲ့ နေခွင့်ရဖို့တောင်းပန်သတဲ့။ တောင်းပန်ဖန်များတော့ သနားလာတာပေါ့လေ။ အဲဒါကြောင့် နောက်ဆုံး နေခွင့်ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သည်လိုဆုံးမသတဲ့။ “ကဲ .. မောင်ရင်၊ သည့်လောက်နေချင်ရင် ခွင့်ပြုရတော့မှာပေါ့။ သို့သော်လည်း ...

မတော်တဲ့အချိန်မှာ မစားနဲ့

မတော်တဲ့နေရာကို မဝါးနဲ့ ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကိုတော့ အမှတ်ထားရလိမ့်မယ်” လို့ ဆုံးမတော့ ငခုန်ကမေးသတဲ့။ “ကျွန်တော်က ရောက်စဆိုတော့ ဘာကိုမှ မသိပါဘူး။ မတော် တဲ့ အချိန်ဆိုတာက ဘာလဲ၊ မတော်တဲ့နေရာဆိုတာက ဘာလဲ။ သိပါရစေခင်ဗျာ” လို့ မေး သတဲ့။

“သည်လိုကွဲ့ ... မောင်ရင်၊ ကောင်းကောင်းနားထောင်ပြီး မှတ်ပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ် ကြီး မူးယစ်နေတဲ့အခါဖြစ်စေ၊ ပင်ပန်းနွမ်းလျနေတဲ့အခါဖြစ်စေ၊ အိပ်ချင်နေတဲ့အခါဖြစ်စေ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ ခြေထောက်ကို သာသာယာယာကိုက်ပါ။ အဲဒါဟာ တော်တဲ့အချိန်နဲ့ တော်တဲ့နေရာပဲ။ ကြားရဲ့လား ...” လို့ မိထွားက ပြောသတဲ့။ ငခုန်က “ကောင်းပါပြီ ... ကျွန် တော် သေသေချာချာမှတ်ထားပါ့မယ်” လို့ တာဝန်ယူသတဲ့။

ဒါပေမဲ့ အစာငတ်လို့ အငမ်းမရဖြစ်နေတဲ့ ခွေးလေးငခုန်ဟာလေ ညဦးယံအချိန် ရှင်ဘုရင်ကြီး စက်မွေ့ရာပေါ်မှာလဲလျောင်းပြီး မှေးခနဲဖြစ်ရုံရှိသေးတယ်။ ရှင်ဘုရင်ကြီးရဲ့ ကျောကုန်းတော်ကို စစ်ခနဲကိုက်လိုက်သတဲ့။ ရှင်ဘုရင်ကြီးလည်း မီးစနဲ့အထိုးခံရသလို ကင်း မြီးကောက်အကိုက်ခံရသလို၊ မီးတောက်နဲ့ အရှိခံရသလိုဖြစ်ပြီး ထခုန်တာပေါ့။ နောက်ပြီး ကျောကုန်းတော်ကို လက်နဲ့ကုတ်ပြီး အိပ်ဖန်စောင့်ကို လှမ်းပြောသတဲ့။ အိပ်ဖန်တော်စောင့် ဆိုတာ ရှင်ဘုရင်စက်တော်ခေါ်တဲ့အခါ စောင့်ရတဲ့လူပေါ့။ “ဟဲ့-မင်းချင်း၊ ငါကိုယ်တော်မြတ် ကို တစ်စုံတစ်ခု ကိုက်တယ်။ ရှာစမ်း” လို့ အမိန့်ပေးသတဲ့။

ဘုရင်ကြီးရဲ့အမိန့်တော်ကိုကြားတော့ ခွေးလေးငခုန်ဟာ လွတ်ရာကိုခုန်ပြေးပြီး တော် ရာမှာ ပုန်းနေသတဲ့။ အိပ်ဖန်တော်စောင့်လည်း အပျိုတော်တွေကိုခေါ်ပြီး ဆီမီးခွက်နဲ့ဝင်လာ တာပေါ့။ စက်မွေ့ရာကြီးကို သူက ခေါင်းရင်းကရှာ၊ ငါက ခြေရင်းကရှာနဲ့ အားလုံးပိုင်းရှာ ကြတော့ ပိုးကတ္တီပါအခင်းထောင့်မှာ သန်းကြီးမ မိထွားဝပ်နေတာကို တွေ့တာပေါ့။ သည် တော့ အပျိုတော်တွေက စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ “မိုက်လှတဲ့သန်းမ၊ သေရွာကိုကြွပေတော့” လို့ဆိုပြီး

ပတ်လိုက်ကြတာ ခွေးလေးငါးခုန့်ကြောင့် သန်းကြီးမ မိတ္ထာမှာ သေရွာကို သွားရရာပါ
မရာတဲ့။ ■

ငတွေဝေနှင့် ယုန်ကလေး

တစ်ခါတုန်းက တောတစ်ခုမှာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ရှိသတဲ့။ အဲဒီခြင်္သေ့ဟာ အင်မတန် မာနကြီးသတဲ့။ သူ့နာမည်က ငတွေဝေတဲ့။ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိဘူး။ မိုက်မဲတဲ့အကောင်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ ငတွေဝေဟာ သတ္တဝါတွေကိုမြင်ရင် မသတ်မဖြတ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူးတဲ့။ အမြဲ ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်နေတာပဲတဲ့။

ဒီတော့ သတ္တဝါတွေဟာ မပျော်ကြဘူးပေါ့။ တထိတ်ထိတ်နဲ့ နေကြရတယ်။ သွား၊ လည်း တထိတ်ထိတ်၊ စားလည်း တထိတ်ထိတ်၊ အိပ်လည်း တထိတ်ထိတ်နဲ့ဆိုတော့ စိတ်ညစ်ကြတာပေါ့။ တစ်နေ့ကျတော့ သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်၊ ဖွတ်၊ ပဒါ၊ အစရှိတဲ့သတ္တဝါတွေဟာ မျက်နှာသေကလေးတွေနဲ့ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး တောသုံးတောင် ရဲ့သခင် အရှင်ခြင်္သေ့မင်းရှေ့တော်ကို ဝင်တဲ့လို့ ရှိခိုးတောင်းပန်ကြသတဲ့။

“အရှင်ခြင်္သေ့မင်း၊ အသနားကင်းမဲ့ပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ သတ်ဖြတ်မှုတွေကို ရှောင်

ပြည်တော်မူပါ။ တွေ့တိုင်းမြင်တိုင်း ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်နေပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ တောသား တိရစ္ဆာန်များ ပျက်စီးပြုန်းတီးပါလိမ့်မယ်။ အရှင်ခြင်္သေ့မင်းလည်း စားစရာမရှိလို့ အတိဒုက္ခ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ အကယ်၍ အရှင်ခြင်္သေ့မင်း သဘောတူပါလျှင် ကျွန်တော်မျိုးတို့က တစ်နေ့လျှင် သားကောင်တစ်မျိုးစီ တစ်မျိုးစီ အရှင်ခြင်္သေ့မင်း ပွဲတော်တည်စားသောက်ပါရန် စကင်သပွဲမယ်”တဲ့။

အဲဒီစကားကိုကြားတော့ ငတွေဝေက စဉ်းစားပြီးတော့ ပြန်ပြောသတဲ့။

“အေး မင်းတို့ လျှောက်ထားတာ အကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမယ့် မြဲမြံမှတ်ထားနော်။ အချိန်မီ ငါ့ပွဲတော်တည်ဖို့ ရောက်မလာလျှင် မင်းတို့အားလုံးကို ငါ စားပစ်မှာပဲ သိရဲ့လား”တဲ့။

အဲဒီအခါ တိရစ္ဆာန်တွေက “ကောင်းပါပြီ အရှင်ခြင်္သေ့မင်း”လို့ ကတိပေးပြီး စိတ်အေးချမ်းသာစွာနဲ့ ထွက်ခွာသွားကြသတဲ့။ အလျင်ကလို သွားတထိတ်ထိတ်၊ စားတထိတ် ထိတ်၊ အိပ်တထိတ်ထိတ် မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နေမင်းကြီးမွန်းတည့်ပလား မှီရင် တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးက အလှည့်ကျတဲ့အကောင်ကိုရွေးပြီး ငတွေဝေစားဖို့ လွှတ်ပေး ကြတဲ့ရသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ခြင်္သေ့အစားခံဖို့ အလှည့်ဟာ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်အပေါ်မှာ ကျပါလေရောတဲ့။ ဒီတော့ တောသတ္တဝါတွေက “ဟဲ့ ယုန်ကလေး အလှည့်ကျတယ်။ မြဲသေ့ကြီးဆီကို သွားပေတော့”လို့ဝမ်းနည်းပန်းနည်းနဲ့ နှုတ်ဆက်ကြသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ယုန် ကလေးကတော့ မျက်နှာမပျက်ပါဘူး။ သူက ဉာဏ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါပဲ။ သူကြံရင် ဘာခံနိုင်မှာ လဲလို့ သူယုံကြည်သတဲ့။

အဲဒါနဲ့ လမ်းမှာအကြံထုတ်ရင်း ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွသွားလိုက် ကာ အတော်ကိုမွန်းတိမ်းသွားမှ ခြင်္သေ့မင်းဆီကို ရောက်သွားသတဲ့။ ခြင်္သေ့ငတွေဝေကလည်း မကလောင်မွတ်သိပ်နေတော့ အင်မတန် စိတ်ဆိုးနေတာပေါ့။ “အချိန်လွန်မှ ဒီယုန်ရောက် လာတယ်။ တိရစ္ဆာန် ကတိမတည်ဘူး။ မနက်ဖြန်ကျရင် တောသတ္တဝါအားလုံးကို ငါဖမ်းစား မယ်”လို့ ကြိမ်းဝါးနေတုန်း ယုန်ကလေးက ခပ်ကြုံကြုံကလေး သူ့ရှေ့တော်မှာ ဝင်ရောက် မစားသတဲ့။ ခြင်္သေ့မင်း ထမင်းဆာနေတုန်း ယုန်ကလေးက တစ်လုတ်စာမှမရှိတော့ ပိုပြီး မပါပွတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ “ဟယ် ငပိတ်တာ၊ အကောင်က ငယ်ရတဲ့အထဲ နောက်ကျလိုက်သေး တယ်။ အဲဒီအပြစ်ကြောင့် နင့်ကိုလည်းငါသတ်မယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် တောသတ္တဝါအားလုံး ကိုလည်း ငါစားမယ်”လို့ ငတွေဝေက ဆူသတဲ့။

အဲဒီအခါ ယုန်ကလေးက ရှိခိုးပြီးတော့ “အရှင်ခြင်္သေ့မင်း၊ ကျွန်တော် နောက်ကျရ ကာဟာ ကျွန်တော့်အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တောသတ္တဝါတွေရဲ့ အပြစ်လည်း

၃၄၂ ❖❖ ဖင်းသုဝဏ်

မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အရှင်ခြင်္သေ့မင်းဆီကို အချိန်မီအောင် ပြေးလာတဲ့အခါ လမ်းခရီးမှာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်နဲ့တွေ့လို့ ရပ်နားခဲ့ရပါတယ်။ သူက သူပိုင်တဲ့တောထဲက သတ္တဝါဟာ သူ့ကျွန်ပဲတဲ့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမယ်ဆီးမယ်လုပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ငတွေဝေ အမည်ရှိတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးဆီကိုသွားပြီး အကြောင်းကြားပါရစေဦး။ နောက်မှ ပြန်လာခဲ့ပါရစေလို့ တောင်းပန်တော့မှ လွတ်လိုက်ပါတယ်” လို့ ပြောတာပေါ့။ ပြိုင်ဘက်ရန်သူ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ရှိတယ်လို့ကြားတော့ ငတွေဝေဟာ ပိုပြီးဒေါသဖြစ်တာပေါ့။ “ကဲ ကြာကြာမဆိုင်းနဲ့။ အဲဒီ ခြင်္သေ့ရှိတဲ့ဆီကို ငါ့ကို ခေါ်သွားစမ်း။ သတ္တိပြုရသေးတာပေါ့” လို့ ငတွေဝေက ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ယုန်ကလေးက ရေတွင်းကြီးတစ်ခုဆီ ခေါ်သွားပြီး “အရှင်ခြင်္သေ့မင်း၊ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမယ်လုပ်တဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးဟာ ဟောဒီတွင်းထဲမှာနေပါတယ်” လို့ပြောတော့ ငတွေဝေက ရေတွင်းထိပ်ကနေပြီး ငုံ့ကြည့်တာပေါ့။ ရေပြင်မှာ သူ့အရိပ်ကိုသူမြင်တော့ တခြားခြင်္သေ့ မှတ်ပြီး ဟောက်လိုက်တာ လိုဏ်သံပါပြီး တစ်တောလုံးဟိန်းသွားတာပဲတဲ့။ သူ့အရိပ်ကိုပဲ တွင်းထဲက ခြင်္သေ့မှတ်ပြီး ဒေါသကြီးကြီးနဲ့ တွင်းထဲကိုခုန်ချလိုက်တာ ရေနစ်ပြီး ငတွေဝေဟာ သေပါလေရောတဲ့။ အဲဒီတော့မှ ယုန်ကလေးလည်း သီချင်းကလေး တကျော်ကျော်နဲ့ သူ့ကျင်းကို သူပြန်သွားသတဲ့။ တောသတ္တဝါတွေလည်း ချမ်းသာရာ ရကြသတဲ့။ ■

တောခွေးကြီး ငဟစ်ကြော်

တစ်ခါတုန်းက တောရွာတစ်ခုအနားမှာရှိတဲ့ ထူးတွင်းတစ်ခုမှာ တောခွေးတစ်ကောင် နေသတဲ့။ သူ့နာမည်က ငဟစ်ကြော်တဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ ငဟစ်ကြော်ဟာ သူ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာတဲ့အတွက် နေဝင်မိုးချုပ်အချိန်မှာ ရွာထဲဝင်ပြီး အစာရှာတာပေါ့။ အဲသည်အခါ ရွာခွေးတွေက တွေ့လို့ ဝိုင်းဆွဲပြီး သွားထက်ထက်နဲ့ကိုက်ကြလေတော့ ငဟစ်ကြော်လည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဟိုလမ်းထဲဝင် သည်လမ်းထဲထွက်၊ ဟိုခြံကိုဝင်တိုး သည်ခြံကို ဝင်တိုက်နဲ့ အသားအရေတွေစုတ်ပြဲပြီး သွေးသံတွေနဲ့ ရဲနေတာပေါ့။ နောက်တော့မှ ဝင်းတံခါး ဖွင့်ထားတဲ့ခြံထဲကို ဝင်ပြေးရာမှာ မဲနယ်အင်တုံကြီးထဲကို ဗြုန်းဆိုလိမ့်ကျသွားသတဲ့။ အဲသည် တော့ ရွာခွေးတွေက ငဟစ်ကြော်ရေနစ်သေပြီဆိုပြီး ပြန်သွားကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သေခါ မရောက် သက်မပျောက်ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ ငဟစ်ကြော်ဟာ အင်တုံထဲက ခြစ်ကုပ်ပြီးတက် လိုက်တာ အသက်ဘေးက လွတ်သွားပြီး တောထဲကိုသုတ်ခြေတင်ဝင်ပြေးပါရော့တဲ့။

တောထဲကိုရောက်တဲ့အခါ မဲနယ်ရည်စွတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးပြာနေတဲ့ ငဟစ်ကြော်ကို မြင်တော့ တောသတ္တဝါတွေဟာ အံ့အားသင့်ပြီး “ထူးတယ်ဟေ့၊ ဆန်းတယ်ဟေ့၊ သည်လို အရောင်ပြာတဲ့သတ္တဝါမျိုး တစ်ခါမျှမတွေ့ဖူးဘူးဟေ့” လို့ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်ကြသတဲ့။ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်ရင်းနဲ့ပဲ သူတို့တစ်တွေဟာ အလိုလိုကြောက်လန့်ပြီး ကြက်သီးတွေထလာတဲ့အတွက် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြလွှားကြပါလေရာတဲ့။ အဲသည်အခါ ငဟစ်ကြော်က ကျယ်လောင်စူးရှတဲ့အသံကြီးနဲ့ အော်ပြောသတဲ့။ “အို တောသားအပေါင်းတို့၊ လာလှည့်... လာလှည့်။ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ပြေးကြပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်ကား အခြားမဟုတ်။ အသင်တို့ကို အုပ်စိုးရန် သိကြားနတ်မင်းက စေလွှတ်လိုက်သော ငဟစ်ကြော်ဖြစ်ပေသည်” လို့ စကားကြီး စကားကျယ်တွေနဲ့ အော်ပြောလိုက်တော့ ခြင်္သေ့တွေ၊ ကျားတွေ၊ ကျားသစ်တွေ၊ မျောက်တွေ၊ ယုန်တွေ၊ ဆိတ်တွေ၊ တောခွေးတွေ၊ တခြားတခြားသော တောသတ္တဝါတွေဟာ ငဟစ်ကြော်ရှိရာကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ချဉ်းကပ်လာကြပြီး “အို အရှင်ကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့အား သင့်တော်ရာတာဝန်များကို လွှဲအပ်ပါရန် တောင်းပန်ပါ၏” လို့ လျှောက်ထားကြသတဲ့။ အဲသည်အခါ ငဟစ်ကြော်က ခြင်္သေ့ကို ဝန်ကြီးချုပ်ခန့်သတဲ့။ ကျားကို အိပ်ဖန်စောင့်ခန့်သတဲ့။ ကျားသစ်ကိုတော့ ကွမ်းရေကိုင်ခန့်သတဲ့။ ဆင်ဇာတော့ တံခါးမှူးခန့်သတဲ့။ မျောက်ကိုတော့ ထီးတော်မိုးခန့်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ဇာတ်တူသားဖြစ်တဲ့ တောခွေးတွေကိုတော့ ရိုက်ပုတ်ပြီး ဝေးရာကိုနှင်ထုတ်လိုက်သတဲ့။ အဲသည်လိုနဲ့ တောခွေးကြီးငဟစ်ကြော်ဟာ မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားနေတာပေါ့လေ။ ခြင်္သေ့တွေ၊ ကျားတွေက သူစားဖို့ အစာရှာပေးရသတဲ့။ အစာရတဲ့အခါ သူက မင်းလုပ်ပြီး ကျေးတော်မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးတွေကို ဝေပုံကျ ခွဲပေးသတဲ့။

အဲသည်လို မင်းစည်းစိမ်ကိုခံစားနေရင်း တစ်နေ့ကျတော့ တောခွေးကြီးငဟစ်ကြော်ဟာ တောသတ္တဝါတွေခြံရံပြီး ညီလာခံသဘင် ခင်းနေတဲ့အခိုက် မနီးမဝေး တောအုပ်တစ်အုပ်ထဲက တောခွေးတွေစုရုံးပြီး အူလိုက်ကြတော့ ငဟစ်ကြော်မှာ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသတဲ့။

သူလည်း ခွေးပေပဲကိုး။ မဲနယ်ရောင်ပြာနေလို့သာ တောခွေးမဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်နေကြတာ။ နောက်တစ်ခါ တောခွေးတွေ အူလိုက်သံကို ကြားရပြန်တော့ ငဟစ်ကြော်လည်း အငြိမ်မနေနိုင်ဖြစ်လာပြီး ထိုင်နေရာက လေးဘက်ထောက်ထရပ်ကာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရှည်ရှည်လျားလျား အူပါလေရာတဲ့။

အဲသည်တော့မှ ခွေးဇာတ်ပေါ်လာလေတော့ ဝန်ကြီးချုပ်ခြင်္သေ့တို့၊ အိပ်ဖန်စောင့်ကျားတို့၊ ကွမ်းရေကိုင် ကျားသစ်တို့ဟာ မျက်နှာတွေပျက်ပြီး အရှက်ကြီးရလို့ မှိုင်သွားကြသတဲ့။ နောက်တော့မှ သတိရလာကြတာနဲ့ ငဟစ်ကြော်တောခွေးကို မပြေးနိုင်အောင် လေးဖက်

ပတ်ပြီး ဟပ်လိုက်ကြ၊ ကိုက်လိုက်ကြ၊ ဆွဲလိုက်ကြတာ မဲပြာရောင် သူ့ခမျာမှာ သေရွာကို သွားရပါလေရာတဲ့။ အဲသည်အခါကစပြီး

ဆွေမျိုးကိုပစ်

သူစိမ်းချစ်၍

ဟစ်ကြော်ကြီး သေရသည်..ဆိုတဲ့စကားပုံ ပေါ်လာရသတဲ့။

နေနှင့်လကို ရာဟုမျို

မြန်မာပြည်သည် အိန္ဒိယပြည်၏အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာလူမျိုးတို့သည် အိန္ဒိယလူမျိုးတို့၏ ပုံပြင်များကို သိသင့်ပါသည်။ ယခု အိန္ဒိယပုံပြင်တစ်ခုကို ပြောပြပါမည်။

ဤကမ္ဘာကြီး မဖြစ်ပေါ်သေးခင် နှစ်ပေါင်းအသင်္ချေအခါက ဤကမ္ဘာကြီးတည်ရှိရာ အရပ်တွင် လဟာပြင်ကြီးရှိပါသည်။ ထိုလဟာပြင်ကြီးသည် အစအဆုံးမရှိသော နွားနို့ပင်လယ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုနွားနို့ပင်လယ်ကြီး၏မျက်နှာပြင်တွင် နဂါးကြီးတစ်ကောင်သည် အရစ်ရစ်ခွေလျက် မျောနေပါသည်။ ထိုနဂါးကြီး၏ အခွေပေါ်တွင် ဗိဿနိုးနတ်ကြီး နေပါသည်။

ကာလတောင်တာ အလွန်ကြာသောအခါ ဗိဿနိုးနတ်ကြီး၏ကိုယ်မှ ဗြဟ္မာကြီး ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ထိုဗြဟ္မာကြီးသည် ဖန်ဆင်းသောတန်ခိုးရှင်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာကြီးခုနစ်ရပ်

ကို ဖန်ဆင်းပါသည်။ ထို့နောက် ကဿပရသေ့ကြီးနှင့် မယားနှစ်ယောက်ကို ဖန်ဆင်းပါသည်။ တစ်ယောက်သောမယားသည် အသူရာများကိုမွေး၍ တစ်ယောက်သောမယားက နတ်များကို မွေးပါသည်။ ညီအစ်ကိုဖြစ်သော ထိုအသူရာများနှင့် နတ်များသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဂုဏ်ပြိုင်နေကြ၍ ဘယ်အခါမျှ မတည့်ကြပါ။

ထို့နောက် ဗြဟ္မာကြီးသည် လူတွေကိုဖန်ဆင်းပါသည်။ တိရစ္ဆာန်တွေကို ဖန်ဆင်းပါသည်။ သစ်ပင်တွေကို ဖန်ဆင်းပါသည်။ သို့သော်လည်း သူမွေးထုတ်ဖန်ဆင်းသမျှသော နတ်တွေ၊ အသူရာတွေ၊ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေသည် ထာဝရအသက်မရည်ကြဘဲ သေချိန်တိုင် လျှင် သေကြရပါသည်။ နတ်များသည်ကား မသေချင်ကြပါ။ အမြဲထာဝရ အသက်ရင်နေချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မသေနိုင်သောဆေး အမြိုက်ရည်ကိုရှာကြရာ နွားနို့ပင်လယ်ကြီးအောက်တွင် ရွှေခွက်နှင့်အမြိုက်ရည်ရှိသည်ကို သိကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအမြိုက်ရည်ကို ရအောင် ဘယ်ကဲ့သို့ယူရမည်ကို မသိကြပါ။ ထို့ကြောင့် နတ်တို့သည် ပိဿနိုးနတ်ကြီးထံသွား၍ အမြိုက်ရည်ကို ဘယ်သို့ယူရပါမည်လဲဟု မေးကြပါသည်။ ထိုအခါ ပိဿနိုးနတ်ကြီးက ဤသို့အကြံပေးပါသည်။

“အို နတ်များတို့၊ ဤနွားနို့ပင်လယ်အောက်တွင်ရှိသော အမြိုက်ရည်ခွက်ကို လိုချင်ကြလျှင် နွားနို့ကို ထောပတ်လုပ်သောအခါ ဒလက်နှင့်လှည့်သကဲ့သို့ ဤပင်လယ်ကို ဒလက်နှင့် လှည့်ကြပါ။ မန္တရတောင်ကို ဒလက်လုပ်၍ နဂါးမင်းကိုပွတ်ကြီးလုပ်ကြပါ။ အသင်တို့ နတ်များချည်း လှည့်နိုင်မည်မဟုတ်၍ အသူရာများကိုလည်း အဖော်ခေါ်ကြပါ” ဟု ပိဿနိုးနတ်ကြီးက အကြံပေးပါသည်။

ထိုအကြံကိုရလျှင် နတ်များသည် အသူရာတို့ထံသွား၍ အကူအညီခေါ်ကြပါသည်။ အသူရာများက “အမြိုက်ရည်ကို ငါတို့လည်းသောက်ရမှ ကူညီမည်” ဟု ပြောသောအခါ နတ်များက “ပေးပါမည်” ဟုလိမ်၍ပြောကြပါသည်။ အမှန်မှာ နတ်များသည် အသူရာတို့အား အမြိုက်ရည်ကို မပေးလိုကြပါ။

ထိုအခါ နတ်များနှင့် အသူရာတို့သည် မန္တရတောင်ကြီးကို နွားနို့ပင်လယ်ထဲတွင် ဖိုက်ထောင်ကာ နဂါးမင်းကို ပွတ်ကြီးကဲ့သို့ တောင်ခါးပန်းတွင် ရစ်ပတ်ကြပါသည်။ ပြီးလျှင် နတ်များက အမြီးကိုဆွဲ၍ အသူရာတို့က ခေါင်းကိုဆွဲကြရာ မန္တရတောင်ကြီးသည် ဒလက်ကဲ့သို့ လည်ပါတော့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒလက်လှည့်သောအခါ ပင်လယ်အောက်တွင်ရှိသော အမြိုက်ရည်ခွက်သည် ပေါ်လာပါတော့သည်။ နတ်သားများသည် အမြိုက်ရည်ခွက်ကို အလျင်အမြန်ယူလိုက်ကြ၍ အသူရာတို့အား အမြိုက်ရည်ကို မပေးဟု ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် နတ်များနှင့် အသူရာတို့ စစ်ဖြစ်ကြပါတော့သည်။

ထိုအခါ ပိဿနိးနတ်ကြီးသည် အလွန်လှသော နတ်သမီးယောင် ဖန်ဆင်း၍ ထိုစစ်ပွဲသို့ ရောက်လာပါသည်။ နတ်သမီး၏ကိုယ်သည် နွယ်ပင်ကဲ့သို့ နွဲ့နှောင်းလှသည်။ သူ၏ရယ်သံသည် ဥဩသံကဲ့သို့ သာယာပါသည်။ နတ်သမီးသည် ခြေကျင်းသံမြည်အောင် ခြေကိုဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာနင်း၍ မြွေဟောက်ကဲ့သို့ ကိုယ်ကို ယိမ်းကာနွဲ့ကာ ကသည်ကို မြင်ရသောအခါ အသူရာတို့သည် တိုက်နေသောစစ်ပွဲကိုရပ်၍ ငေးမောကြည့်ရှုကြပါသည်။ ထိုအခါ နတ်သမီးက အမြိုက်ရည်ကို ခွဲဝေပေးမည်ဟုဆိုကာ အမြိုက်ရည်ခွက်ကို ယူ၍ သီချင်းဆိုလျက် ကပြန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း နတ်သမီးသည် အမြိုက်ရည်ကို နတ်တို့ အားသာပေး၍ အသူရာတို့ကိုမပေးဘဲ ချန်ထားပါသည်။ အသူရာတို့သည် နတ်သမီး၏ အချောအလှကို စွဲမက်နေကြသဖြင့် အမြိုက်ရည်ကို သတိမရဘဲ ရှိကြပါသည်။

သို့သော်လည်း အသူရာတို့ထဲတွင် ရာဟုဟုခေါ်သော အသူရာသည် သတိရှိသူဖြစ်ရာ ဂရုစိုက်ကြည့်သောအခါ နတ်သမီးသည် တကယ့်နတ်သမီးမဟုတ်။ နတ်သမီးယောင်ဆောင်နေသော ပိဿနိးနတ်ကြီးဟုသိလာသည်။ ထို့ပြင် နတ်သမီးသည် အမြိုက်ရည်ကို အသူရာတို့အား မပေးဘဲ နတ်တို့ကိုသာပေးနေသည်ကိုလည်း သိလာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရာဟုသည် နတ်သားယောင်ဖန်ဆင်း၍ လနတ်သားနှင့် နေနတ်သားအကြားတွင်ထိုင်ကာ သူ့အလှည့်ကိုစောင့်နေပါသည်။ နတ်သမီးသည် ရာဟုအနီးသို့ရောက်သောအခါ ခွက်ကိုကမ်း၍ အမြိုက်ရည်ကိုပေးပါသည်။ ရာဟုလည်း ခွက်ကိုလှယူကာ အမြိုက်ရည်တစ်ခွက်လုံးကို သောက်ချလိုက်ပါသည်။ လနတ်သားနှင့် နေနတ်သားတို့သည် ရာဟု၏ အရိပ်ကို မြင်သောအခါ နတ်မဟုတ် အသူရာဖြစ်သည်ကို သိကြပါသည်။ နတ်တို့မှာ အရိပ်မထွက်ပါ။ ထိုအကြောင်းကို နတ်သမီးယောင်ဆောင်၍ကနေသော ပိဿနိးနတ်ကြီး သိသောအခါ စကြာလက်နက်နှင့် ပစ်ခွင်းလေသဖြင့် ရာဟု၏ဦးခေါင်းသည် ပြတ်၍ အထက်ကောင်းကင်လဟာပြင်တွင် ကိတ်ဂြိုဟ်ကြီးဖြစ်လာပါသည်။ ကျန်ခဲ့သောကိုယ်ကြီးသည် ရာဟုဂြိုဟ်ဖြစ်လာပါသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ရာဟုအသူရာသည် အခွင့်ကောင်းရသောအခါတိုင်း နေနတ်သားနှင့် လနတ်သားကို ဖမ်းမျိုလေသဖြင့် ဤကမ္ဘာတွင် မကြာခဏ နေကြတ်ခြင်း၊ လကြတ်ခြင်းဖြစ်ပေါ်ပါသည်ဟု အိန္ဒိယတိုင်းသားများ ပြောတတ်ကြပါသတည်း။ ■

နေဝင်ရိုးရီ

ရှေးရှေးတုန်းက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးမှာ သမီးတော်ကလေးတစ်ပါးရှိသတဲ့။ အဲဒီသမီးတော်ကလေးဟာ ပင်လယ်ထဲကပုလဲလုံးကလေးလို လှတဲ့အတွက်ကြောင့် ပုလဲဒေဝီလို့ အမည်တွင်သတဲ့။

ဘုရင်ကြီးရဲ့မြို့အပြင်ဘက်မှာ သင်္ချိုင်းကုန်းရှိသတဲ့။ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ ဘီလူးတစ်ကောင် ရှိသတဲ့။ အဲဒီသင်္ချိုင်းဘီလူးဟာ မိုးချုပ်ခါနီး နေဝင်ရိုးရီအချိန်ဆိုရင် မြို့ထဲကိုဝင်လာပြီး အစာရှာသတဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ ပုလဲဒေဝီဟာ အိမ်တော်ရဲ့အပြင်ဘက်မှာ အမှတ်တမဲ့ ကစားနေတာကို ဘီလူးကြီး မြင်ပါလေရော။ ဒီတော့ ပုလဲဒေဝီက အင်မတန်ချော အင်မတန်လှတော့ သင်္ချိုင်းဘီလူးက ခိုးပြေးဖို့ကြံတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပုလဲဒေဝီမှာ သူ့ဖခင်ကြီး ခမည်းပေးထားတဲ့ ပယောဂလက်ဖွဲ့ကလေး လည်ပင်းမှာဆွဲထားလေတော့ ဘီလူးဟာ အနားကိုမကပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဘီလူးက စိတ်မလျှော့ဘူး။ မိုးချုပ်ခါနီး နေဝင်ရိုးရီဆိုရင် ဘီလူးဟာ လှမင်းသား

ယောင်ဆောင်ပြီး အိမ်တော်နားမှာ ရစ်ဝဲရစ်ဝဲနဲ့ လှည့်သတဲ့။ တစ်ခါတလေ မြင်းစီးလို့၊ တစ်ခါ တလေ ခြေကျင်လာသတဲ့။ ပုလဲဒေဝီကတော့ လူမင်းသားပဲ မှတ်တာပေါ့လေ။

တစ်နေ့ကျတော့ ပုလဲဒေဝီက သနားစိတ်ပေါက်လာလို့ မင်းသားယောင်ဆောင်တဲ့ ဘီလူးကို အိမ်တော်ရဲ့လက်ရမ်းကနေပြီး စကားပြောသတဲ့။ ဘီလူးလည်း အနားကပ်လာရော ပုလဲဒေဝီလည်း ဖျန်းဆိုကြက်သီးတွေထပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လာသတဲ့။ ဒီတွင်မှ မင်းသား အစစ်မဟုတ်ဘဲ မကောင်းဆိုးဝါးမှန်းသိလို့ မင်းသမီးက အပျိုတော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး “မစ်ပယ်ရဲ့၊ ဟောဒီလူဟာ လူ့အစစ်မဟုတ်ဘူး။ ညနေတိုင်း နေဝင်ရိုးရီရောက်တဲ့အခါ ကျွန်မ ကို လာလာပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ဘီလူးပဲ။ အိမ်တော်သားတွေခေါ်ပြီး မောင်းထုတ်ပါ” လို့ ခိုင်းသတဲ့။ အဲဒီတော့ အိမ်တော်သားတွေလည်း တုတ်ဆွဲ၊ ဓားဆွဲနဲ့ “ဝိုင်းဟ၊ ဆီးဟ” လို့အော်ပြီး လိုက်တာပေါ့။ ဘီလူးလည်း နာနာဘာဝတန်ခိုးနဲ့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး အိမ်တော်ဝင်းထဲက ထွက်ပြေးပါလေရောတဲ့။

သင်္ချိုင်းပြန်ရောက်တော့ ဘီလူးက တွေးသတဲ့။ “အင်း ... မင်းသမီးကို ခိုးယူဖို့ ကြံစည်နေတာဟာ ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပဲကိုး။ နေဝင်ရိုးရီဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း ညနေတိုင်း လာနေတယ်ဆိုပဲ။ ဘယ်လိုအကောင်မျိုးပါလိမ့်။ ငါ မြင်းယောင်ဆောင်ပြီး အိမ်တော်မြင်းစောင်းထဲက ချောင်းကြည့်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်” လို့ တွေးသတဲ့။

တွေးတဲ့အတိုင်းပဲ ဘီလူးဟာ မြင်းယောင်ဆောင်ပြီး အိမ်တော်မြင်းစောင်းထဲမှာ မြင်းတွေနဲ့ရောပြီး နေတာပေါ့လေ။ ညရောက်လို့ မှောင်ကျလာတယ်ဆိုရင်ပဲ မြင်းသူခိုးတစ်ယောက် မြင်းစောင်းထဲဝင်လာသတဲ့။ ကင်းသမားတွေအလစ်မှာ မြင်းခိုးမလို့ လာတာပေါ့လေ။

မြင်းသူခိုးဟာ မှောင်ထဲမှာ ဝိုးတိုးဝါးတားမြင်ရတဲ့ မြင်းတွေကို လိုက်စမ်းသတဲ့။ ဘယ်မြင်းဟာ ချောသလဲ၊ ဘယ်မြင်းဟာ ကောင်းသလဲလို့ လိုက်ပြီးရွေးတာပေါ့လေ။ ဘီလူး အယောင်ဆောင်နေတဲ့ မြင်းကိုတွေ့တော့ အကောင်းဆုံးပဲဆိုပြီး သူခိုးက ဇက်ခွံ့တာပေါ့။ ဇက်ခွံ့တယ်ဆိုတာ မြင်းကို ဇက်ကြိုးတွေတပ်တာပေါ့လေ။ ဇက်လီည်းခွံ့ပြီးရော သူခိုးဟာ မြင်းပေါ်ကိုခုန်တက်ပြီး မြင်းစောင်းထဲက ထွက်သွားသတဲ့။

အဲဒီအခါ မြင်းယောင်ဆောင်နေတဲ့ဘီလူးက စဉ်းစားသတဲ့။ “အင်း ... ဧကန္တ အခု ငါ့ကျောပေါ်မှာစီးတဲ့လူဟာ နေဝင်ရိုးရီဆိုတဲ့အကောင်ဖြစ်မှာပဲ။ အတော်အစွမ်းသတ္တိ ရှိပုံရတယ်” ဆိုပြီး ဒုန်းစိုင်းပြေးတာပဲတဲ့။ မြင်းပေါ်ကသူခိုးလည်း မြင်းက ပြေးလွန်းတော့ လိမ့်ကျမှာ စိုးလို့ ဇက်ကြိုးကို အတင်းဆွဲသတဲ့။ မြင်းကလည်း ဇက်ကြိုးကိုဆွဲလေ ပြေးလေပဲတဲ့။

ဒီတော့ သူခိုးက တွေးသတဲ့။ “အင်း ... ဧကန္တ ငါစီးတဲ့မြင်းဟာ မြင်းအစစ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘီလူးဖြစ်မှာပဲ။ မြင်းဆိုရင် အခုလောက်ဇက်ကိုဆွဲတာ ရပ်မှာပေါ့။ ဘီလူး

လက်ကလွတ်အောင် ဘယ်လိုကြံရပါ့မလဲ”လို့ တွေးပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နဲ့ လိုက်သွားသတဲ့။ ဘီလူးကလည်းလူကိုကြောက်၊ လူကလည်း ဘီလူးကိုကြောက်။ အတန်ကလေး ပြေးမိတော့ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် ရောက်သွားသတဲ့။ အဲဒီအခါ သူခိုးက ညောင်ကိုင်းကို ဆွဲပြီး တွဲလဲခိုလိုက်လို့ မြင်းပေါ်ကလွတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သတဲ့။ ဒီတော့မှ သူခိုးလည်း ဟင်းဆိုပြီး သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်သတဲ့။ ဘီလူးလည်း အတန်ကလေးပြေးမိတော့မှ ညောင်ပင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ဟင်းလို့ သက်ပြင်းချလိုက်သတဲ့။ သက်ပြင်းနှစ်ခုလည်း တောထဲမှာ ဟိန်းသွားရော သူတို့နှစ်ဦးလည်း လိုရာကို ထွက်ခွာသွားကြပါလေရောတဲ့။ ■

နတ်တောင်း

ရှေးရှေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ မောင်နှမရှစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ မောင်က ခုနစ် ယောက်။ နှမအထွေးက တစ်ယောက်။ အချိန်တန်တော့ မောင်တွေက မယားယူကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် နှမထွေးကအိမ်မှာနေပြီး ထမင်းလည်းချက်သတဲ့။ အိမ်ထောင်ကိုလည်း အုပ်စီး သတဲ့။ သူ့ကို မယ်ထွေးလို့ ခေါ်ကြပါစို့။ ဒီတော့ သူ့ယောက်မတွေက မနာလိုကြဘူးပေါ့။ သူတို့သာ အိမ်ထောင်ကို အုပ်စီးချင်ကြတယ်။ သူတို့သာ ထမင်းချက်ချင်ကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ ယောက်မခုနစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး မယ်ထွေးလေး ဒုက္ခရောက်အောင် ကြံစည်ကြသတဲ့။ ဘယ်လိုကြံစည်ကြသလဲဆိုတော့ သူတို့လင်သားတွေ လယ်ထဲက တက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ အမောအပန်းမှမပြေသေးခင် တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနဲ့ “ရှင်တို့နှမအား လယ်ထဲလည်း ဆင်းမလုပ်ဘူး။ အိမ်မှာနေပြီး အပျင်းကြီးနေတာပဲ။ အခုကြည့်ပါလား။ ထမင်း ချက်လို့တောင် မပြီးသေးဘူး” လို့ ကုန်းတိုက်ကြသတဲ့။

ဒီလို ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ လယ်စောင့်နတ် ဘုန်းဂါကို ခေါ်ကြသတဲ့။ “ဘုန်းဂါအရှင်ကြီး၊ မုန့်ဖြူမုန့်နီ အချိုအချဉ်တွေနဲ့ ကျွန်မတို့ တင်မြှောက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ယောက်မမယ်ထွေး နေ့လယ်ရေခပ်သွားတဲ့အခါ ရေအိုးကို ရေမှာချလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရေခန်းခြောက်ပါစေ။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ထွက်ပါစေ။ ပြန်ထွက်တော့လည်း အိုးထဲကို ရေမဝင်ပါစေနဲ့။ နောက်ပြီးတော့ သူ့လိပ်ပြာကို နှုတ်ယူလိုက်ကြပါ”လို့ ဘုန်းဂါနတ်ကို ခိုင်းကြသတဲ့။

အဲဒါနဲ့ နေ့လယ် နေမွန်းတည့်တော့ မယ်ထွေးဟာ ရေအိုးရွက်ပြီး ရေခပ်သွားတာပေါ့။ ရေကန်ရောက်လို့ ရေထဲကို အိုးချလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရေတွေဟာ အလိုလိုခန်းခြောက်သွားသတဲ့။ ဒီတော့ မယ်ထွေးလည်း မျက်ရည်တွေတရွဲရွဲနဲ့ ငိုပွဲဆင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အတော်ကလေးကြာတော့ ရေတွေ တစ်မိမ့်မိမ့်နဲ့ ထွက်လာပြန်ရောတဲ့။ ခြေဆစ်လောက်ကို ရေရောက်လာတော့ မယ်ထွေးက အိုးကို ရေမှာနှစ်ကြည့်တယ်။ နှစ်ပေမယ့်လည်း ရေမဝင်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ မယ်ထွေးလေးဟာ ကြက်သီးထပြီး ကြောက်လာတာနဲ့ သူ့အစ်ကိုတွေကို တမ်းတပြီး ငိုကြွေးရှာသတဲ့။

“အို အစ်ကိုချစ် အစ်ကိုချစ်
မယ်ထွေးခြေဆစ်၊ ရေမှာနှစ်
အိုးကိုနှစ်တော့ ရေမဝင်
မယ်ထွေး သေလိုက်ချင်
သေလိုက်ချင်လို့ ငိုမိသေး
အစ်ကိုတို့လေး ကိုတို့လေး”

ရေတွေကလည်း ဆက်ပြီး ထွက်တာပဲတဲ့။ ဒူးဆစ်လောက်ရောက်တော့ မယ်ထွေးက ရေထဲမှာ အိုးကို နှစ်ပြန်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း ရေမဝင်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ငိုပြန်တာပေါ့လေ။

“အို အစ်ကိုချစ် အစ်ကိုချစ်
မယ်ထွေးဒူးဆစ်၊ ရေမှာနှစ်
အိုးကိုနှစ်တော့ ရေမဝင်
မယ်ထွေး သေလိုက်ချင်
သေလိုက်ချင်လို့ ငိုမိသေး
အစ်ကိုတို့လေး ကိုတို့လေး”

ရေတွေကလည်း ဆက်ပြီးထွက်တာပဲတဲ့။ ခါးဆစ်လောက်ရောက်တော့ မယ်ထွေးက ရေထဲမှာ အိုးကို နှစ်ပြန်တာပေါ့။

၃၅၄ ❖ ❖ မင်းသုတေ

ဒါပေမဲ့လည်း ရေမဝင်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ငိုပြန်တာပေါ့။ ဘယ်လို ငိုမလဲသိကြလား။ အရင်လိုပဲပေါ့။

“အို...အစ်ကိုချစ်၊ အစ်ကိုချစ်
မယ်ထွေးခါးဆစ် ရေမှာနစ်
အိုးကိုနှစ်တော့ ရေမဝင်
မယ်ထွေး သေလိုက်ချင်
သေလိုက်ချင်လို့ ငိုမိသေး
အစ်ကိုတို့လေး ... ကိုတို့လေး။”

ရေတွေကလည်း ဆက်ပြီးထွက်လာတာပဲတဲ့။ လည်ဆစ်လောက်ရောက်တော့ မယ်ထွေးက ရေထဲမှာ အိုးနှစ်ပြန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လည်း ရေမဝင်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ငိုပြန်တာပေါ့။ လည်ဆစ်ရောက်တော့ လည်ဆစ်အကြောင်းပြောပြီး ငိုတာပေါ့။

“အို...အစ်ကိုချစ်၊ အစ်ကိုချစ်
မယ်ထွေးလည်ဆစ် ရေမှာနစ်
အိုးကိုနှစ်တော့ ရေမဝင်
မယ်ထွေး သေလိုက်ချင်
သေလိုက်ချင်လို့ ငိုမိသေး
အစ်ကိုတို့လေး ... ကိုတို့လေး။”

ရေတွေကလည်း ဆက်ပြီးထွက်လာလိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ မယ်ထွေးကလေး ရေနစ်ခါနီးပါရော့တဲ့။ ဒီတော့ ဟောဒီလို နောက်ဆုံးငိုကြွေးရှာသတဲ့။

“အို...အစ်ကိုချစ်၊ အစ်ကိုချစ်
လူတစ်ရပ်လောက် ရေတွေဖြစ်
အိုးကိုနှစ်တော့ ရေတွေဝင်
ရေတွင် လိပ်ပြာမျောပြီလေး
အစ်ကိုတို့လေး ... ကိုတို့လေး။”တဲ့။

အဲဒီလို ရေအိုးလည်း ရေပြည့်ရော မယ်ထွေးလည်း ရေအိုးနဲ့တစ်ပါတည်း ရေထဲမှာ နစ်ပါလေရော့တဲ့။ ဒီအခါကျတော့ ဘုန်းဂါနတ်က မယ်ထွေးရဲ့လိပ်ပြာကို နှုတ်ယူလိုက်လို့ မယ်ထွေးဟာ ဘုန်းဂါနတ်သမီးကလေး ဖြစ်သွားသတဲ့။

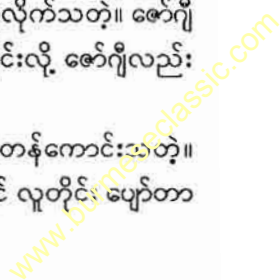
ဒါပေမဲ့ မကြာခင်ပဲ မယ်ထွေးဟာ ဘုန်းဂါဘဝကနေပြီး သူရေနစ်တဲ့ကန်ရဲ့ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ဝါးပင်ကလေး သွားဖြစ်ပြန်ရော့တဲ့။ ဝါးပင်အတော်ကြီးလာတဲ့အခါကျတော့

ကန်ပေါင်ကိုလာတတ်တဲ့ ဇော်ဂျီတစ်ယောက်က “ဒီဝါးပင် တယ်ပြီးကြီးပါလား၊ စောင်းလုပ်ပြီး တီးရင်ကောင်းမှာပဲ” လို့ အောက်မေ့သတဲ့။ နောက်မကြာခင်ပဲ ဇော်ဂျီဟာ ရဲတင်းကိုယူလာပြီး ဝါးပင်ကို ခုတ်မယ်လုပ်တာပေါ့။ ဒီတော့ ဝါးပင်က အော်သတဲ့။ “အရင်းမခုတ်၊ ရင်းမခုတ်၊ အဖျားဖြတ်လို့ မတ်တတ်ခတ်” လို့ အော်သတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဇော်ဂျီက အဖျားကိုခုတ်မယ် လုပ်ပြန်တော့ “အဖျားမခုတ်၊ ဖျားမခုတ်၊ အရင်းဖြတ်လို့ မတ်တတ်ခတ်” လို့ အော်ပြန်ရှာသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဇော်ဂျီက အရင်းကို ခုတ်မယ်လုပ်ပြန်တော့ “အရင်းမခုတ်၊ ရင်းမခုတ်၊ အဖျားဖြတ် လို့ မတ်တတ်ခတ်” လို့ အော်ပြန်ရှာသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဇော်ဂျီက အဖျားကို ခုတ်မယ်လုပ်ပြန် တော့ “အဖျားမခုတ်၊ ဖျားမခုတ်၊ အရင်းဖြတ်လို့ မတ်တတ်ခတ်” လို့ အော်ပြန်သတဲ့။ ဒီတော့ ဇော်ဂျီလည်း ဘုန်းဂါနတ်က သူ့ကိုခြောက်နေပြီဆိုတာသိတာနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ဝါးပင်ကြီးကို အရင်းကပိုင်းချလိုက်တာ ဝုန်းဆို လဲကျသွားပါရောတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဝါးကိုဖြတ်တောက်ပြီး စောင်း လုပ်တာပေါ့။ အဲဒီစောင်းဟာ တီးလိုက်ရင် အင်မတန်အသံသာယာသတဲ့။ ကြားရတဲ့သူတိုင်း ပျော်သတဲ့။ ဇော်ဂျီလည်း အရပ်ထဲမှာ အလှူခံသွားတိုင်း အဲဒီနတ်စောင်းကို ပိုက်ပြီးတီးသတဲ့။ နတ်စောင်းရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် အိတ်အပြည့်နဲ့ ပြန်ရတာချည်းပဲတဲ့။

တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီဇော်ဂျီဟာ အလှူခံလှည့်ရင်း မယ်ထွေးရဲ့အစ်ကိုများအိမ်ကို ရောက်လို့ စောင်းကိုတီးရင် အစ်ကိုတွေဟာ ဝမ်းနည်းသလိုလို လွမ်းသလိုလို ဖြစ်ကြသတဲ့။ စောင်းသံဟာ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းသံပါတယ်လို့ဆိုတယ်။ တစ်ခါတော့ အစ်ကိုအကြီးဆုံးဟာ “စောင်းကို ဇော်ဂျီဆီက ဝယ်သတဲ့။ ဇော်ဂျီကတော့ မရောင်းဘူးတဲ့။ သူ့ကို ထမင်းကျွေးနေတဲ့ စောင်းဆိုတော့ ဘယ်မှာရောင်းနိုင်ပါ့မလဲပေါ့။”

တစ်နေ့ကျတော့ ဇော်ဂျီဟာ ရွာသူကြီးအိမ်ရှေ့မှာ စောင်းတီးပြီး အလှူခံရပ်သတဲ့။ ရွာသူကြီးက စောင်းသံကိုကြားတော့ အင်မတန် သဘောကျတာနဲ့ “ရောင်းပါ၊ ပိုက်ဆံအများ ကြီးပေးပါမယ်” လို့ ပြောတာပေါ့။ ဇော်ဂျီကလည်း “မရောင်းပါရစေနဲ့” ဆိုပြီး ခေါင်းမာနေ တယ်။ ဒီတော့ ရွာသူကြီးက ဇော်ဂျီကို စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ထုတ်ပြီး ကျွေးတာပေါ့။ သေရည်အိုးကိုလည်း ချပြီးတိုက်သတဲ့။ ဇော်ဂျီလည်း ဆာဆာရှိတာနဲ့ စားလိုက် သောက်လိုက် တာ နောက်ဆုံးမှာ ဗိုက်ကြီးတင်း သေရည်မူးပြီး ကြမ်းပေါ်လဲအိပ်ပါလေရောတဲ့။ အဲဒီ အခါကျမှ သူကြီးက သူ့ကိုယ်ပိုင်စောင်းအိုကြီးနဲ့ ဇော်ဂျီရဲ့စောင်းကို လဲယူလိုက်သတဲ့။ ဇော်ဂျီ သတိရလာလို့ သူ့စောင်းကိုတောင်းတော့ သူကြီးက ဘာမှမသိဘူးလို့ငြင်းလို့ ဇော်ဂျီလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ပြန်သွားရသတဲ့။

အဲဒီသူကြီးမှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ စောင်းတီး အင်မတန်ကောင်းသတဲ့။ နတ်စောင်းကိုရတော့ သူကြီးသားက တီးတာပေါ့။ ဒီစောင်းသံကိုကြားရင် လူတိုင်း ပျော်တာ

၄၅၆ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

ပဲတဲ့။

နေ့အခါ သူကြီးအိမ်သူအိမ်သားတွေ လယ်ထဲဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်နေကြရင် စောင်းထဲက ဘုန်ဂါနတ်သမီး မယ်ထွေးဟာ ထွက်လာပြီး ထမင်းချက်သတဲ့။ ကျက်တဲ့အခါ သူလည်းစားသတဲ့။ ကျန်တာကိုလည်း ထမင်းထုပ်ကလေးထုပ်ပြီး စောင်းတီးတဲ့သူကြီးသားရဲ့ ခုတင်အောက်မှာ ထားသတဲ့။ အဲဒီလိုထားပြီး မယ်ထွေးဟာ စောင်းထဲကိုပြန်ဝပ်နေပြန်တယ် တဲ့။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဒီလိုဖြစ်တော့ သူကြီးအိမ်သားတွေ နောက်ကြပြောင်ကြတာပေါ့။ သူကြီးသားကို နောက်ပိုးပိုးနေတဲ့ ရွာသူတစ်ယောက်ယောက်က ထမင်းချက်ပြီး လာထားတာ ပဲလို့ နောက်ကြ ပြောင်ကြတာပေါ့။ ဒီတော့ သူကြီးသားဟာ ရှက်ရှက်ရှိတာနဲ့ မိအောင်ဖမ်း၊ မယ်ဆိုပြီး ထင်းပုံကြားက ပုန်းပြီးချောင်းသတဲ့။ အချိန်တန်တော့ မယ်ထွေးဟာ စောင်းထဲက ထွက်လာတာပေါ့။ ဒီတော့ သူကြီးသားက ဖမ်းပြီး အကြောင်းမျိုးစုံကို မေးတယ်။ မယ်ထွေးကလည်း သူ့ဇာတ်လမ်းအစုံကို ပြောပြတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်ခင်သွားကြပါလေရော တဲ့။ နောက် သူကြီးလယ်ထဲက ပြန်လာတော့ သားနဲ့မယ်ထွေးအကြောင်းကို သိရတော့ ပေးစားလိုက်တယ်တဲ့။

အဲဒီအတွင်းမှာ မယ်ထွေးရဲ့အစ်ကိုခုနစ်ယောက်က ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ တာနဲ့ ခွဲသွားကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူတို့ဟာ သူကြီးအိမ်ကို အလည်လာသတဲ့။ မယ်ထွေးက သူတို့ကို မှတ်မိတယ်။ သူတို့က မယ်ထွေးကို မမှတ်မိဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် မယ်ထွေးက မျက်ရည်ကလေး တလည်လည်နဲ့ သူ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြောပြပြီး “အစ်ကိုတို့များ၊ အင်မတန်ရက်စက်ပါပေတယ်”လို့ ညည်းရှာသတဲ့။ ဒီထက်ပိုပြီးတော့ဖြင့် ကလဲ့စားမချေပါ ဘူးတဲ့။

မနောမယလက်စွပ်

ရှေးရှေးတုန်းက သူဌေးကြီးတစ်ဦးမှာ သားတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ အဲဒီသား အချိန်
ဟန်လို့ အရွယ်ရောက်တော့ သူဌေးကြီးဟာ ငွေအသပြာ သုံးရာပေးပြီး “ကဲ ငါ့သား တစ်တိုင်း
တစ်နိုင်ငံသွားပြီး ကုန်ကူးချေ” လို့ ခိုင်းသတဲ့။ အဲဒီတော့ သူဌေးသားဟာ ငွေကိုယူပြီး ခရီးထွက်
တာပေါ့။

ခရီးအတော်သွားမိတော့ လမ်းမှာ လူတစ်စုဟာ ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ စကားများနေကြ
တာကို တွေ့ရတယ်။ တချို့က ခွေးကိုသတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ တချို့က မသတ်ရဘူးလို့
ကားတယ်။ သနားကြင်နာစိတ်ရှိတဲ့ သူဌေးသားကတော့ “ကဲဗျာ..ခင်ဗျားတို့ စကားများမနေ
ကြပါနဲ့။ ဒီခွေးကို ကျွန်တော်ဝယ်ပါမယ်၊ ရော့ ... ငွေတစ်ရာ” ဆိုပြီး ခွေးကလေးကို ခေါ်သွား
သတဲ့။

နောက် ခရီးအတော်သွားမိပြန်တော့ လမ်းမှာ လူတစ်စုဟာ ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့

၃၅၈ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

စကားများနေကြတာကို တွေ့ရပြန်တယ်။ တချို့က ကြောင်ကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ တချို့က မသတ်ရဘူးလို့ တားတယ်။ သနားကြင်နာစိတ်ရှိတဲ့ သူဌေးသားကတော့ “ကဲဗျာ ..ခင်ဗျားတို့ စကားများမနေကြပါနဲ့၊ ဒီကြောင်ကို ကျွန်တော်ဝယ်ပါ့မယ်။ ရော့ ... ငွေတစ်ရာ” ဆိုပြီး ကြောင်ကလေးကို ခေါ်သွားသတဲ့။

နောက် ခရီးအတော်သွားမိပြန်တော့ လမ်းမှာ လူတစ်စုဟာ မြွေတစ်ကောင်နဲ့ စကားများနေကြတာကို တွေ့ရပြန်တယ်။ တချို့က မြွေကို သတ်ပစ်မယ်လို့ပြောတယ်။ တချို့က မသတ်ရဘူးလို့ တားတယ်။ သနားကြင်နာစိတ်ရှိတဲ့ သူဌေးသားကတော့ “ကဲဗျာ ခင်ဗျားတို့ စကားများမနေကြပါနဲ့၊ ဒီမြွေကို ကျွန်တော် ဝယ်ပါ့မယ်။ ရော့ ... ငွေတစ်ရာ” ဆိုပြီး မြွေကလေးကို ခေါ်သွားသတဲ့။

သူဌေးကြီးပေးလိုက်တဲ့ ငွေသုံးရာ။ ခွေးကိုဝယ်တော့ တစ်ရာ၊ ကြောင်ကို ဝယ်တော့ ငွေတစ်ရာ၊ မြွေကိုဝယ်တော့ ငွေတစ်ရာ။ အဲဒီတော့ သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေဗလာဖြစ်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူဌေးသားလည်း တစ်တိုင်းတစ်နိုင်ငံကို ခရီးဆက်မသွားတော့။ မိဘအိမ်ကို ပြန်လာတာပေါ့လေ။ အိမ်ကိုရောက်လို့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြောပြတော့ သူဌေးကြီးက ဆူတာပေါ့။ “ကဲ မင်း ဒီလောက်မိုက်တဲ့ အကောင်... ငါ့အိမ်ပေါ်မှာ မနေနဲ့။ နွားရုံထဲမှာ သွားနေ” လို့ နှင်ချလိုက်ပါလေရော။ သူဌေးသားလည်း ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေး၊ မြွေကလေးကို ခေါ်ပြီး နွားရုံထဲသွားနေတာပေါ့။ သူ့အိပ်ရာက ကောက်ရိုးပုံ။ သူ့အိပ်ဖော် အိပ်ဖက်တွေက ခွေးရယ်၊ ကြောင်ရယ်၊ မြွေရယ်။ အဲဒီသတ္တဝါတွေက သူ့ကို အင်မတန် ချစ်ကြသတဲ့။ အိပ်တဲ့အခါဆိုရင် ခွေးကလေးက ခေါင်းရင်းက အိပ်သတဲ့။ ကြောင်ကလေးက ခြေရင်းက အိပ်သတဲ့။ မြွေကလေးက ယှဉ်ပြီးအိပ်သတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့တစ်တွေ စကားစမြည်ပြောကြရင်း မြွေကလေးက သူ့သခင် သူဌေးသားကို ပြောသတဲ့။ “သခင် ကျွန်တော်ဟာ မြွေမင်းကြီးနာဂရာဇာရဲ့သားဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်တော် လူ့ပြည်ကိုလာတုန်း လူတစ်စုက ဝိုင်းဖမ်းပြီး သတ်တော့မယ် လုပ်နေခိုက် ကံကောင်းထောက်မလို့ သခင်က ကယ်ဆယ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် အသက်ချမ်းသာရာ ရပါတယ်။ သခင်ကယ်တဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတယ်။ သခင်ကျေးဇူးကို ကျွန်တော်ဆပ်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဖခင် နာဂရာဇာကြီးကလည်း သခင်ကို အင်မတန်ကျေးဇူးတင်မှာပဲ” လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ သူဌေးသားက “နာဂရာဇာကြီး ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ကျွန်လည်း တွေ့နိုင်ရင် တွေ့ချင်ပါတယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

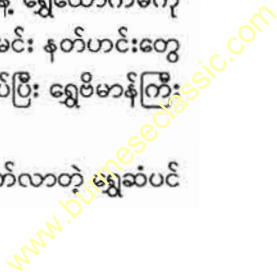
ဒီတော့ မြွေကလေးက ဆက်ပြီးပြောတယ်။ “ဟောဟိုက တောင်ညိုညိုကြီးကို မြင်ပါသလားသခင်။ အဲဒီတောင်ညိုညိုကြီးရဲ့ခြေရင်းမှာ နတ်ရေတွင်း နတ်ရေထွက်တစ်ခု

ရှိပါတယ်။ အဲဒီ နတ်ရေတွင်း၊ နတ်ရေထွက်ထဲကို ၎င်းဆင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကို ရောက်တာပါပဲ။ သခင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ခေါ်သွားပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ဖခင် မြွေမင်းက ကျေးဇူးဆပ်မှာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဘာကို လိုချင်သလဲလို့မေးရင် မြွေမင်းရဲ့ လက်ယာလက်က လက်စွပ်ရယ်၊ ရွှေထမင်းနဲ့ ရွှေယောက်မရယ် ပေးပါလို့တောင်းပါ။ အဲဒီ လက်စွပ်က မနောမယလက်စွပ်ပါ။ ရွှေဗိမာန်ကြီး ဖန်ဆင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ ရွှေထမင်းအိုးနဲ့ ရွှေယောက်မကလည်း တောင့်တလို့ရှိရင် နတ်ထမင်း နတ်ဟင်းကို ပေးနိုင်ပါတယ်။ လို့ ပြောပြတယ်။ အဲဒီအခါ သူဌေးသားလည်း သူ့မိတ်ဆွေသုံးယောက်နဲ့အတူ တောင်ညိုညိုကြီး ဆီကို သွားတာပေါ့။ တောင်ခြေရင်းရောက်လို့ နတ်ရေတွင်း နတ်ရေထွက်ကိုတွေ့တော့ “ကဲ... မင်းတို့ ဒီမှာခဏနေခဲ့ကြ၊ ကျုပ် နာဂရာဇာကြီးနဲ့ သွားတွေ့ဦးမယ်” လို့ ခွေးကလေးနဲ့ ကြောင်ကလေးကိုမှာပြီး သူဌေးသားလည်း မြွေကလေးနဲ့အတူ ရေထဲ၎င်းဆင်းသွားပါရောတဲ့။

မြွေတိုင်းပြည်ကိုရောက်တော့ မြို့တံခါးကနေပြီး မြွေကလေးက သူ့ဖခင် နာဂရာဇာထံကို လူလွတ်ပြီး လျှောက်ထားသတဲ့။ ဒီတော့ နာဂရာဇာက လူသားနဲ့ သားတော်ကို “ရှေ့တော်ကို ဝင်ခဲ့ရမယ်” လို့ အမိန့်ပေးသတဲ့။ ဒါပေမယ့် မြွေကလေးက လျှောက်ထားသတဲ့။ “ကျွန်တော်ဟာ အခုအခါမှာ အသက်သခင်ဖြစ်တဲ့ လူသားရဲ့ကျေးကျွန်ဖြစ်ပါတယ်။ ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင် လာရောက်ကြိုဆိုပြီး ကျေးကျွန်ဘဝက ရွေးယူပါမှ ခမည်းတော်ရဲ့ ရှေ့တော်ကို ဝင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်” လို့ လျှောက်သတဲ့။

မြွေကလေးက သူဌေးသားကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ ဇာတ်ဆင်နေတာပါ။ အဲဒီအခါမှာ နာဂရာဇာမြွေမင်းကြီးဟာ မြို့တံခါးကို ထွက်လာပြီး သားတော်ကို ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်သတဲ့။ သူဌေးသားကိုလည်း နှုတ်ခွန်းဆက်သပြီး ခရီးဦးကြိုဆိုသတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ သူဌေးသားဟာ မြွေတိုင်းပြည်မှာ အတော်ကြာကြာနေတုန်း နာဂရာဇာရဲ့ မနောမယလက်စွပ်ရယ်၊ ရွှေထမင်းအိုးနဲ့ ရွှေယောက်မရယ် ကျေးဇူးကို ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ မြွေမင်းကလေးလို့ရသတဲ့။ နောက်တော့ နတ်ရေတွင်း နတ်ရေထွက်လမ်းကနေ လူပြည်ကို ပြန်လာပြီး သူ့အပေါင်းအဖော် ခွေးတို့ ကြောင်တို့နဲ့ ပြန်တွေ့တာပေါ့။ မကြာခင်မှာပဲ သူဌေးသားက မနောမယလက်စွပ်ကို ကိုင်ပြီး တောင့်တလိုက်တဲ့အခါ အင်မတန်ခမ်းနားတဲ့ ရွှေဗိမာန်ကြီး ရောက်လာသတဲ့။ ရွှေဗိမာန်ထဲမှာ မင်းသမီးကလေးတစ်ပါးလည်း ပါလာသတဲ့။ နောက်တော့ ရွှေထမင်းအိုးနဲ့ ရွှေယောက်မကို ကိုင်ပြီး တောင့်တလိုက်တဲ့အခါမှာလည်း စားကောင်းသောက်ဖွယ် နတ်ထမင်း နတ်ဟင်းတွေ ရောက်လာသတဲ့။ အဲဒီအခါ သူဌေးသားဟာ မင်းသမီးကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ရွှေဗိမာန်ကြီးထဲမှာ နေတာပေါ့။

တစ်နေ့ကျတော့ မင်းသမီးလေးဟာ ဆံတော်ရှင်းရင်းနဲ့ ကျွတ်ထွက်လာတဲ့ မျှဆံပင်

၃၆၀ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ကလေးတွေကို ကျည်တောက်တစ်ခုမှာသွတ်ပြီး မြစ်ထဲပစ်လိုက်သတဲ့။ ကျည်တောက်ကလေးလည်း မြစ်ညာကနေ ပြီး မြစ်ကြောကို ပေါလော ပေါလောနဲ့ မျောသွားတာပေါ့။ တစ်တိုင်း တစ်နိုင်ငံကိုရောက်တော့ မင်းသားကလေးတစ်ပါး ရေကစားဆင်းရင်းနဲ့ အဲဒီကျည်တောက်ကို တွေ့တာနဲ့ ဆယ်ကြည့်သတဲ့။ အင်မတန်လှပနူးညံ့တဲ့ ရွှေဆံပင်ကလေးတွေကို တွေ့တော့ မင်းသားကလေးဟာ မမြင်ရတဲ့ဆံပင်ရှင် မင်းသမီးကလေးကို စွဲလမ်းပြီး မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်နဲ့ တမိုင့်မိုင် တတွေတွေ နေတော့တာပဲတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ မင်းသားကလေးရဲ့ခမည်းတော်ဟာ စိတ်ပူတော်မူတာနဲ့ မင်းသားကလေးရဲ့အရိုးတော် ဘီလူးမကြီးဆီမှ အကြံဉာဏ်တောင်းရတာပေါ့။ ဒီတော့ ဒီဘီလူးမကြီးက ပျားယောင်ဆောင်ပြီး တဝီဝီနဲ့မြစ်ညာကို ပျံသန်းသွားသတဲ့။ ဘီလူးမကြီးဟာ အဲဒီလိုမပျံခင် မင်းသမီးကလေးရဲ့ဆံပင်ကို နမ်းကြည့်တယ်။ ရွှေဆံပင်ကလေးက ရာဆီအနံ့ကိုသိတော့ ဒီအနံ့အတိုင်း ပျားယောင်ဆောင်ပြီး လိုက်တာကိုး။ နောက်ဆုံးတော့ မင်းသမီးဆီကို ရောက်တာပေါ့။ ရောက်တဲ့အခါ အမယ်အိုယောင် ဆောင်တဲ့ ပြီး တောင်ငှေးကလေးကို တတောက်တောက်နဲ့ မင်းသမီးနေတဲ့ ရွှေဗိမာန်တွင်းကို ဝင်သွားသတဲ့။ မင်းသမီးကလေးနဲ့တွေ့တော့ လိမ်တာပေါ့လေ။ “မင်းသမီးလေး ကျွန်ုပ်ဟာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး။ မင်းသမီးကလေးရဲ့ အရိုးတော်ဖြစ်တယ်။ မင်းသမီးကလေး မွေးခါစက ကွဲသွားလို့ မမှတ်မိတာပါ”လို့ လိမ်ပြောပြီး မင်းသမီးကလေးကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်လုပ်သတဲ့။ မင်းသမီးကလေးကလည်း ခပ်ရိုးရိုးဆိုတော့ အဟုတ်မှတ်ပြီး ရွှေဗိမာန်ထဲမှာ အရိုးတော်အဖြစ်နဲ့ ထားတာပေါ့။ သုံးလေးရက်လောက်ရှိတော့ ဘီလူးမက မနောမယ လက်စွပ်အကြောင်း မေးသတဲ့။ သူဌေးသားလက်မှာ ဝတ်ထားတယ်လို့ မင်းသမီးကပြောတော့ “ယူထားပါလား သမီးရယ်၊ မောင်တော်က ခဏခဏ သမင်လိုက်ထွက်နေတာ မတော်တဆများ တောမှာ ကျပျောက်ရင် မခက်ပေဘူးလား”လို့ အကျိုးလိုယောင်နဲ့ ပြောသတဲ့။ အဲဒါကို အဟုတ်မှတ်လို့ မင်းသမီးက သူ့ယောက်ျားဆီက လက်စွပ်ကို တောင်းယူထားလိုက်တာပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဘီလူးမက မနောမယလက်စွပ်ကို ကိုင်ကြည့်စမ်းပါရစေလို့ ပြောသတဲ့။ ရိုးသားတဲ့မင်းသမီးကလည်း ချွတ်ပေးသတဲ့။ အဲဒီအခါ ဘီလူးမဟာ ပျားယောင်ဆောင်ပြီး လက်စွပ်ကို ခိုးပြေးပါလေရော။ သူ့တူတော်နေတဲ့အိမ်တော်ကို ရောက်တော့မှ လက်စွပ်ကို တူတော်ရဲ့လက်ထဲကို ထည့်လိုက်သတဲ့။ ဒီအခါ တူတော်မင်းသားလည်း ရွှင်ပြုံးလာပြီး လက်စွပ်ကိုကိုင်လို့ တောင့်တတာပေါ့။ တောင့်တလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မြစ်ညာက ရွှေဗိမာန်ကြီးဟာ မင်းသမီးကလေးနဲ့အတူ နန်းတော်ဝင်းထဲကို ရောက်လာတာပဲတဲ့။ မင်းသားလည်း ဗိမာန်ထဲကိုဝင်ပြီး မင်းသမီးကို အတင်းအဓမ္မ သုံးခွန်းသောစကားကို ပြောပါလေရောတဲ့။ မင်းသမီးလည်း အတန်တန်ငြင်းသတဲ့။ ငြင်းပေမယ့် မရနိုင်တဲ့အဆုံးရောက်တော့ တစ်လ

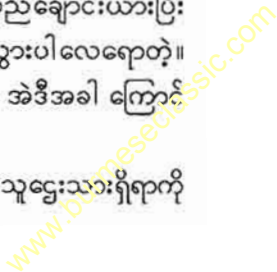
လေးသီတင်း ဆိုင်းငံ့ရင် မင်းသားနဲ့လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ရသတဲ့။

အဲဒီအတောအတွင်းမှာ သူဌေးသားဟာ သမင်လိုက်ရာက ပြန်လာပြီး ရွှေဗိမာန်ကို မတွေ့တော့ ရင်ကွဲပက်လက်နဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရတာပေါ့။ နောက်ဆုံးအကြံကုန်တဲ့အခါ သူ့အသက်ကို သူ သတ်သေမယ်ဆိုပြီး ဓားကိုကိုင်သတဲ့။ အဲဒီအခါ ခွေးကလေးနဲ့ ကြောင်ကလေးက ပုန်းနေရာကပြေးထွက်လာပြီး “အို ... သခင် သည်းခံပါ။ သည်းခံပါ။ ကျွန်တော် တို့ကို တစ်လ လေးသီတင်း အချိန်ပေးရင် မင်းသမီးကို ရအောင်ရှာပေးပါမယ်” လို့ ပြောကြ သတဲ့။ အဲဒီလိုပြောပြီး ခွေးနဲ့ကြောင်ဟာ သတင်းတမေးမေးနဲ့လိုက်ရှာလိုက်တာ မင်းသမီး ကလေး စံစားနေတဲ့နန်းတော်ထဲကို ရောက်သွားပါလေရောတဲ့။ ညအချိန်ရောက်တော့ မင်းသမီးဟာ လေသာပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး သူဌေးသားကို မျှော်မှန်းလွမ်းဆွတ်နေတုန်း ကြောင်ကလေးက ထရံကတက်သွားသတဲ့။ ကြောင်ကလေးကိုမြင်တော့ မင်းသမီးလည်း မှတ်မိပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြတာပေါ့။ နောက်တော့ ကြောင်ကလေး က မနောမယလက်စွပ် ဘယ်မှာရှိသလဲလို့ မေးသတဲ့။ ဘီလူးမကြီးရဲ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ရှိတယ်လို့ မင်းသမီးက ပြန်ပြောတော့ “ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် ရအောင်ယူမယ်။ လက်စွပ်ကိုရရင် အားလုံးကိစ္စပြီးတာပဲ” လို့ ပြောပြီး ကြောင်ကလေးဟာ ထရံကပဲ ဆင်းသွားသတဲ့။

အဲဒီနေ့မှာပဲ ကြွက်မင်းကြီးရဲ့သားတော်အကြီးရဲ့ လက်ထပ်ပွဲရှိတယ်ဆိုကိုး။ ဒါ ကြောင့် ကြောင်ကလေးဟာ ကြွက်တွင်းဝမှာ သေချင်ယောင်ဆောင်နေသတဲ့။ ကြွက်ပရိသတ် ကြီးထွက်လာတဲ့အခါ ကြောင်ကလေးက ကြွက်သတို့သားကို ဖမ်းလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီတော့ ကြွက်မင်းကြီးက မျက်ရည်တွေ တတွေတွေကျပြီး သူ့သားတော်ကို လွှတ်ဖို့အကြောင်း တောင်း ပန်တာပေါ့။ အဲဒီအခါ ကြောင်ကလေးကပြောသတဲ့။ “ဘီလူးမကြီးရဲ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ မနောမယလက်စွပ်ကို ရအောင်ယူပေးရင် သားတော်ကြွက်မင်းသားကို လွှတ်မယ်” လို့ ပြော လိုက်သတဲ့။

ညကျတော့ ကြွက်တွေဟာ ဘီလူးမကြီးရဲ့အခန်းထဲကို တန်းစီပြီး ဝင်သွားကြတာ ပေါ့။ ဘီလူးမကြီးဟာ ပါးစပ်ကြီးအပြဲသားနဲ့ တခေါခေါဟောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေတော တွေ တော့ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်က မျက်နှာပေါ်ကို အသာတက်လိုက်ပြီး အာခေါင်ထဲကို ကြွက်မြီးကလေးနဲ့ မွေလိုက်သတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ဘီလူးမကြီးလည်း လည်ချောင်းယားပြီး ချောင်းဆိုးလိုက်တာ ဝမ်းဗိုက်ထဲက မနောမယလက်စွပ်ဟာ စင်ထွက်သွားပါလေရောတဲ့။ ဒီတော့ ကြွက်တွေဟာ လက်စွပ်ကိုချီပြီး ကြောင်ရှိရာကိုပြေးကြတာပေါ့။ အဲဒီအခါ ကြောင် ကလေးက လက်စွပ်ကိုယူပြီး ကြွက်မင်းသားကို လွှတ်လိုက်သတဲ့။

အဲဒီတော့မှ ကြောင်ကလေးနဲ့ ခွေးကလေးဟာ လက်စွပ်ကိုယူပြီး သူဌေးသားရှိရာကို

၃၆၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ပြန်ကြတာပေါ့။ သူဌေးသားက လက်စွပ်ကိုရတော့ ချက်ချင်းပဲ လက်စွပ်ကိုငုံတဲ့ပြီး တောင့်တ
လိုက်တာ ရွှေဗိမာန်ကြီးနဲ့ မင်းသမီးကလေး တစ်ခါတည်းရောက်လာတာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ
ခွေးကလေးရယ်၊ ကြောင်ကလေးရယ်၊ သူဌေးသားရယ်၊ မင်းသမီးရယ် ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့
ရွှေဗိမာန်ကြီးထဲမှာ အေးချမ်းစွာနေကြလေရောတဲ့။ ■

မျိုးချင်းတူမှ ကြည်ဖြူသည်

ဂင်္ဂါမြစ်၏လှိုင်းလုံးတို့သည် ပုလဲရောင်ရေမြှုပ်တို့ဖြင့် ပြောက်ကျားလျက်ရှိသည်။ မြစ်ကမ်းနဖူး၌ ရသေ့တို့ တရားကျင့်ရာ ကျောင်းသင်္ခမ်းရှိသည်။ ရသေ့တို့သည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ကျမ်းစာတို့ကို လေ့လာသင်ကြားကြသည်။ ဂါထာမန္တန်တို့ကို ရွတ်ဖတ်သီဆိုကြသည်။ ယဇ်နတ်ကို ပူဇော်ကြသည်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုကို သည်းခံခြီးမြဲကြသည်။ သူတို့သည် သစ်ဥ၊ သစ်ဖု၊ သစ်သီး၊ သစ်ရွက်ကိုသာ စားကြသဖြင့် ပိန်ကြဲကြသည်။ သစ်ခေါက်ထည်ကိုသာ ခါးတွင် ဝတ်ကြသဖြင့် ကိုယ်တုံးလုံးကဲ့သို့ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ရသေ့ဆရာကြီးသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေစင်ကိုချိုးသုံး၍ ခံတွင်းကို ဆေးကြောနေခိုက်တွင် စွန်သုတ်လာသော ကြွက်မငယ်တစ်ကောင်သည် ရသေ့ဆရာကြီး၏ ယက်တွင်းသို့ ကျလာလေသည်။ ဆရာကြီးသည် ကြွက်မငယ်ကို ညောင်ရွက်ပေါ်တွင် တင်ထားပြီးလျှင် မိမိ၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ဖြင့် လူမိန်းမကလေးဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းကာ ကျောင်း

သင်္ခမ်းသို့ ခေါ်ဆောင်မွေးမြူထားလေသည်။ သူ့ကို မယ်ကြွက်မဟူ၍ ခေါ်ကြပါစို့။

မယ်ကြွက်မသည် အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ယောက်ျားပေးစားမှ မိဘဝတ္ထုရာ၊ ကျေပြန်တော့မည်ဟု စဉ်းစားမိ၍ ရသေ့ကြီးသည် ယောက်ျားရွေးရန် မယ်ကြွက်မကို ပြောလေသည်။ ပထမဦးစွာ ဆရာကြီးသည် နေနတ်သားကိုခေါ်၍ မယ်ကြွက်မကို ပြသည်။ ထိုအခါ မယ်ကြွက်မက ဆိုသည်။

“ဖခင်၊ နေနတ်သားသည် ပူပြင်းလှ၍ ကျွန်တော်မ မချစ်နိုင်ပါ။ နေနတ်သားထက် မြတ်သူ့ကို ရှာပေးပါဦး” ထိုအခါ နေနတ်သားက ဆိုသည်။

“ကျွန်ုပ်ထက်မြတ်သူကား တိမ်နတ်သားသာ ဖြစ်တော့သည်။ မိုးတိမ်များ ဖုံးအုပ်သောအခါ ကျွန်ုပ် မထွန်းပနိုင်ပါ”

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးသည် တိမ်နတ်သားကိုခေါ်၍ မယ်ကြွက်မကို ပြသည်။ ထိုအခါ မယ်ကြွက်မက ဆိုသည်။

“ဖခင်၊ တိမ်နတ်သားသည် မည်းနက်၍ အေးစက်လှပါသည်။ ကျွန်တော်မ မချစ်နိုင်ပါ။ သူ့ထက်မြတ်သူ့ကို ရှာပေးပါဦး” ထိုအခါ တိမ်နတ်သားက ဆိုသည်။

“ကျွန်ုပ်ထက် မြတ်သူကား လေနတ်သားသာ ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် နေမင်းကို ဖုံးအုပ်နိုင်သော်လည်း လေတိုက်သောအခါ လွင့်မျောရပါသည်”

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးသည် လေနတ်သားကိုခေါ်၍ မယ်ကြွက်မကို ပြသည်။ ထိုအခါ မယ်ကြွက်မက ဆိုသည်။

“ဖခင် လေနတ်သားသည် မတည်မငြိမ်ပါ။ အမြဲလှုပ်ရှားရွေ့သွားလျက်ရှိပါ၍ ကျွန်တော်မ မချစ်နိုင်ပါ။ သူ့ထက်မြတ်သူ့ကိုရှာပေးပါဦး” ထိုအခါ လေနတ်သားက ဆိုသည်။

“ကျွန်ုပ်ထက်မြတ်သူကား တောင်နတ်သားသာဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်ုပ် မည်သို့ပင် တန်ခိုးကြီးသော်လည်း တောင်ကြီးခံနေလျှင် မတိုက်ခတ်နိုင်ပါ”

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးသည် တောင်နတ်သားကိုခေါ်၍ မယ်ကြွက်မကိုပြသည်။ ထိုအခါ မယ်ကြွက်မက ဆိုသည်။

“ဖခင် တောင်နတ်သားသည် အလွန်ကြမ်းတမ်းမာတောင့်လှပါသည်။ ကျွန်တော်မ မချစ်နိုင်ပါ။ သူ့ထက်မြတ်သူ့ကို ရှာပေးပါဦး”

ထိုအခါ တောင်နတ်သားက ဆိုသည်။

“ကျွန်ုပ်ထက် မြတ်သူကား ကြွက်သာဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်မည်မျှပင် ကြမ်းတမ်းမာတောင့်သော်လည်း ကြွက်ဖောက်လျှင် ပေါက်ရတော့သည်”

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးသည် ကြွက်ကိုခေါ်၍ မယ်ကြွက်မကို ပြသည်။ မယ်ကြွက်မ

သည် ကြွက်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်းပင် မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် “ဖခင် ဤသူသည် ကျွန်တော်မ၏ ဖူးစာရှင်ဖြစ်တော့သည်။ ဤမျက်စိပြူးကလေးနှင့် လှပတင့်တယ်သော ယောက်ျားကို ကျွန်တော်မ၏ သခင်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုပါ၏”ဟု ဆိုလေသည်။

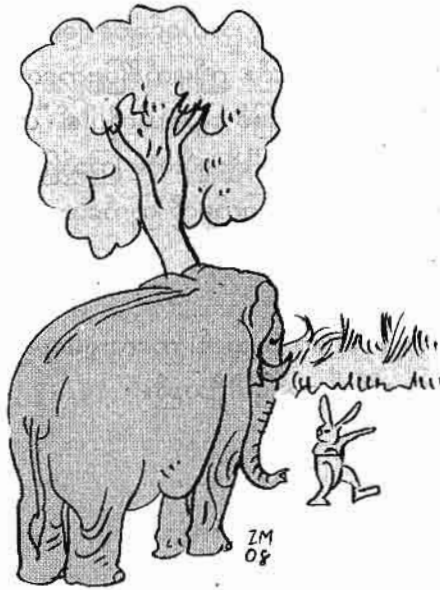
ထိုအခါ ရသေ့ဆရာကြီးသည် “မျိုးချင်းတူမှ ကြည်ဖြူသည်။ မျိုးတူဖြစ်မှ ကြင်ချစ်သည်” ဟု အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုကာ မယ်ကြွက်မကို ကြွက်ယောင်ဖန်ဆင်း၍ ကြွက်ကလေးနှင့် ပေးစားလိုက်လေသတည်း။

မှတ်ချက်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ မတ်လထုတ်၊ ကလေးစုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် “ကြွက်မကလေး ကြွက်ပြန်ဖြစ်ဟူသော” အမည်ဖြင့် ဖော်ပြပါရှိသည်။

သည် ကြွက်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်းပင် မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် “ဖခင် ဤသူသည် ကျွန်တော်မ၏ ဖူးစာရှင်ဖြစ်တော့သည်။ ဤမျက်စိပြူးကလေးနှင့် လှပတင့်တယ်သော ယောက်ျားကို ကျွန်တော်မ၏ သခင်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုပါ၏” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ရသေ့ဆရာကြီးသည် “မျိုးချင်းတူမှ ကြည်ဖြူသည်။ မျိုးတူဖြစ်မှ ကြင်ချစ်သည်” ဟု အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုကာ မယ်ကြွက်မကို ကြွက်ယောင်ဖန်ဆင်း၍ ကြွက်ကလေးနှင့် ပေးစားလိုက်လေသတည်း။ ■

မှတ်ချက်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ မတ်လထုတ်၊ ကလေးရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် “ကြွက်မကလေး ကြွက်ပြန်ဖြစ်ဟူသော” အမည်ဖြင့် ဖော်ပြပါရှိသည်။

ယုန်ပညာရှိ အောင်ဇေယျ

ရှေးရှေးတုန်းက တောနက်ကြီးတစ်ခုမှာ ဆင်ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးဟာ ဆင်အပေါင်းကို အုပ်ချုပ်ပြီး မင်းလုပ်နေသတဲ့။

တစ်ခါတော့ သူတို့နေတဲ့ တောနက်ကြီးမှာ မိုးအကြီးအကျယ်ခေါင်ပါလေရောတဲ့။ မိုးခေါင်တယ်ဆိုတာ မိုးရွာချိန်မှာမရွာဘဲ ခြောက်နေတာကို ပြောတာပေါ့။ အဲဒီတော့ အင်းတွေ၊ အိုင်တွေ၊ ရေထွက်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေဟာ အကုန်ခန်းကုန်သတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဆင်တွေဟာ ဆင်ဘုရင်ကြီးရှိရာကိုလာပြီး တောင်းပန်ကြတာပေါ့။

“အို ဆင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သားတွေ သမီးတွေဟာ ရေငတ်ပြီး သေကြတာလည်း အတုံးအရုံးပါပဲ။ သေခါနီးဖြစ်နေတာလည်း အများအပြားပဲ။ ရေငတ်မွတ်ခြင်းဘေးမှ ဆင်မင်းကြီးမကယ်တင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ဆင်အပေါင်းဟာ ကောင်းကောင်းကြီး သေရပါတော့မယ်”လို့ တောင်းပန်ကြသတဲ့။ ဒီတော့ ဆင်ဘုရင်ကြီးက လေကဲ့သို့လျှင်မြန်ပေါ့ပါးတဲ့

ဆင်တွေကိုခေါ်ပြီး အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာ ရေရှာထွက်ရမယ်လို့ ခိုင်းလိုက်သတဲ့။

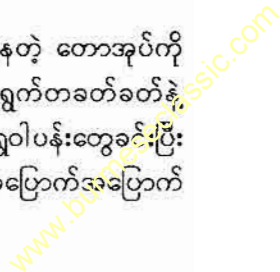
အရှေ့မျက်နှာကိုသွားကြတဲ့ ဆင်တစ်စုဟာ ရသေ့ကျောင်းသင်္ခမ်းတစ်ခုအနားမှာ ရွှေလမင်းကန်လို့ခေါ်တဲ့ ရေကန်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ကြသတဲ့။ ရေကန်ကြီးဟာ ကြည်လင်အေး မြတဲ့ရေတွေနဲ့ ပြည့်လို့တဲ့။ ကြာဖက်တွေ၊ ကြာဖူးတွေ၊ ကြာပွင့်တွေ၊ ကြာခွက်တွေလည်း သိပ်ပေါတာပဲတဲ့။ ဟင်္သာငှက်၊ ကြီးကြာငှက်၊ ဥဖျိုင်းငှက်၊ ကြာဖက်နင်းငှက်၊ တင်ကျီးငှက် ဆိုတဲ့ ရေကျေးရေငှက်တွေကလည်း ကူးကြ၊ ခတ်ကြ၊ ယုံကြ၊ လွှားကြနဲ့ ပျော်စရာကြီးပဲတဲ့။ လေပြည်ကလေး တိုက်ခတ်လာရင်လည်း လှိုင်းဂယက်ကလေးတွေက တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ ကမ်းပါး ကို ရိုက်ခတ်ကြသတဲ့။ ကန်ပေါင်ရိုးက သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေကလည်း အပေါ်က မိုးနေလိုက် တာ နေပြောက်တောင် မထိုးနိုင်လောက်အောင်ပဲတဲ့။

အဲဒီကန်ကြီးကိုတွေ့ရတော့ ဆင်တွေဟာ ဆင်ဘုရင်ကြီးကို ပြောပြရအောင်ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ပြန်ပြေးကြပါလေရောတဲ့။

အဲဒီသတင်းကို ဆင်ဘုရင်ကြီး ကြားတော့ ဆင်အပေါင်း ခြံရံပြီး ကန်ကြီးရှိရာကို ချီတက်ကြတာပေါ့။ ကန်ကြီးကို မြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရေငတ်နေတဲ့ ဆင်တွေဟာ သူ့ထက်ငါ အလျင်ဦးအောင်ပြေးပြီး ရေကန်ထဲကို ကျွမ်းထိုးဆင်းကြသတဲ့။ သူတို့ ပြေးကြ၊ လွှားကြ၊ တိုးကြ၊ ဝှေ့ကြတော့ကာ ရွှေလမင်းကန်ပေါင်ရိုးမှာနေကြတဲ့ ယုန်ကလေးတွေဟာ ဆင်တွေရဲ့ ဖဝါးအောက်မှာ ခေါင်းပြားသူကပြား၊ ခါးကျိုးသူကကျိုး၊ ခြေပြတ်သူက ပြတ်၊ လက်ပြတ်သူ ပြတ်။ အတိဒုက္ခရောက်ကြရတာပေါ့။ ဆင်တွေကတော့ ရေကန်ထဲမှာ ထင်သလိုပျော်ပါးပြီး အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်သွားကြသတဲ့။

အဲဒီအခါမှာ မသေလို့ကျန်ခဲ့တဲ့ ယုန်တွေဟာ အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး “ကဲ ... ရဲဘော် တို့၊ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဘယ်လိုကြံကြမလဲ။ အတန်ကြာရင် ဒီသတ္တဝါတွေ ပြန်လာကြလိမ့် ဦးမှာတော့ မုချပဲ” လို့ ပြောကြဆိုကြသတဲ့။ ဒီတော့ အောင်ဇေယျခေါ်တဲ့ယုန်တစ်ကောင်က သူတို့ယုန်မျိုးတွေမှာ သားသေ၊ သမီးသေ၊ လင်သေ၊ မယားသေဖြစ်ပြီး ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်နေ တာကို မကြည့်ရက်နိုင်တဲ့အတွက် လူစွမ်းကောင်း အာဇာနည်လုပ်ပြီး “အို ယုန်အပေါင်းတို့၊ ဒီဆင်သတ္တဝါတွေကို နောက်တစ်ကြိမ် မလာစေရပါဘူး စိတ်ချပါ။ ကျွန်ုပ်သွားပြီး တားမြစ်ပါ မယ်” လို့ ကတိပေးသတဲ့။

နောက်တော့ အောင်ဇေယျလည်း သူ့ကတိအတိုင်း ဆင်တွေနေတဲ့ တောအုပ်ကို သွားတာပေါ့။ ဆင်ဘုရင်ကြီးခေါင်းဆောင်တဲ့ ဆင်အုပ်ကြီးလည်း နားရွက်တခတ်ခတ်နဲ့ ရွှေလမင်းရေကန်ကိုလာဖို့ တာရှုနေကြပြီတဲ့။ ဆင်ဘုရင်ကြီးကလည်း ငုရွေဝါပန်းတွေခင်းပြီး လုပ်ထားတဲ့ အိမ်ရာကထလာတာမို့ သူ့ကိုယ်မှာ ပန်းဝတ်မဲ့တွေဟာ အပြောက်ဒေပြောက်

၃၆၈ ❖ ❖ မင်းသုတေသီ

ကပ်လိုတဲ့။ လျှပ်စစ်နွယ်တွေပြက်နေတဲ့ မိုးသားတိမ်တိုက်ကြီးနဲ့တူတယ်ဆိုပဲ။ သူ့ဟည်းလိုက်တဲ့အသံကလည်း မိုးခြိမ်းသံလို တစ်တောလုံး ဟိန်းသွားတာပဲတဲ့။ သူ့အစွယ် ၂ ချောင်းကလည်း ပျားရည်အရောင်ရှိသတဲ့။ သူ့နားထင်က မုန်ရည်တွေယိုနေလို့ ပျားရည်နဲ့သင်းတာနဲ့ ပျားတွေကလည်း တဒီးဒီးနဲ့ ပျံဝဲနေကြသတဲ့။

ဆင်ဘုရင်ကြီးကိုမြင်ရတော့ အောင်ဇေယျဟာ အတော်ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စိတ်မလျှော့ဘူး။ ကျောက်တောင်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုအပေါ်ကို ပြေးတက်ပြီး အထက်ကနေ စကားဆိုသတဲ့။

“အို ... ဆင်အပေါင်းတို့ရဲ့ အရှင်ဘုရင်မင်းကြီး၊ ကျန်းခံသာလို့ မာတော်မူပါရဲ့၊ လား” လို့ နှုတ်ခွန်းဆက်ရင်း စကားဆိုသတဲ့။ ဒီတော့ ဆင်ကြီးက အသံလာရာကိုလှည့်ပြီး “အသင်ဘယ်သူလဲ” လို့ မေးသတဲ့။ “ကျွန်ုပ်ဟာ သံတမန်ကြီးဖြစ်ပါတယ်” လို့ အောင်ဇေယျက ဖြေသတဲ့။ “ဘယ်တိုင်းပြည်က ဘယ်မင်းရဲ့ သံကြီးတမန်ကြီးပါလဲ” လို့ ဆင်ကြီးက မေးသတဲ့။ “မိုးပေါ်က ရွှေလမင်းရဲ့ သံကြီးတမန်ကြီးဖြစ်ပါတယ်” လို့ အောင်ဇေယျက ဖြေသတဲ့။ “ဒီလိုဖြစ်ရင် အသင်ရဲ့ကိစ္စကို ပြောပါ” လို့ ဆင်ကြီးကပြောတော့ အောင်ဇေယျက ပြောတာပေါ့။

“အို ... ဆင်ဘုရင်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ယုန်မျိုးဟာ ရွှေလမင်းရဲ့ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေလမင်းရဲ့အထဲမှာ ယုန်ရုပ်ဆိုတာကို အသင်ဘုရင်ကြီး မသိပါဘူးလား။ ယခု ဆင်ဘုရင်ကြီးတို့တစ်တွေ ရွှေလမင်းကန်မှာ ရေကစားကြလို့ ယုန်အများ သေကျေပျက်စီးတဲ့အတွက် ရွှေလမင်းဟာ အလွန်အမျက်ထွက်နေပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် အသင်ဘုရင်ကြီးတို့ ရေကန်ကိုလာရင် အပြစ်ဒဏ်ကြီးစွာပေးမယ်လို့ ရွှေလမင်းက ကျွန်ုပ်ကို စေလွှတ်ပြီး အပြောခိုင်းလို့ ကျွန်ုပ်ဟာ ရွှေလမင်းရဲ့သံကြီးတမန်ကြီးအဖြစ်နဲ့ အသင်ဆင်ဘုရင်ကြီးဆီကို ရောက်လာရပါတယ်” လို့ အောင်ဇေယျက ပြောသတဲ့။

ဒီစကားကိုကြားတော့ ဆင်ကြီးလည်း ကြောက်သွားတာပေါ့။ “အို ယုန်သူငယ်၊ နောက်တစ်ခါ ရေကန်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မလာတော့ပါဘူး။ ရွှေလမင်းကို တောင်းပန်ပေးပါ” လို့ ဆင်ဘုရင်ကြီးက ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ အောင်ဇေယျက “ကောင်းပြီ ဆင်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ” ဆိုပြီး ညအချိန် လသာသာမှာ ဆင်ဘုရင်ကြီးကို ရွှေလမင်းကန်ရှိရာကို ခေါ်သွားသတဲ့။ ကန်ကို ရောက်တော့ ကန်ရေပြင်မှာ လပြည့်ဝန်းရဲ့အရိပ်ကြီးကို ဝင်းဝင်းကြီးမြင်ရတာပေါ့။ ဂြိုဟ်တွေ၊ နက္ခတ်တွေ၊ တာရာတွေ ခြံရံ ပြီး လပြည့်ဝန်းကြီးဟာ အင်မတန်ကျက်သရေရှိသတဲ့။ အဲဒီအခါ ဆင်ကြီးဟာ ပိုပြီးကြောက်လာတာပေါ့။ “ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို သန့်ရှင်းအောင် ဆေးကြောပြီး

ရွှေလမင်းကိုကန်တော့ပါတယ်”လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ နှာမောင်းကြီးကို ရေစုပ်ဖို့ ရေထဲချလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ ရေပြင်ကလှုပ်သွားပြီး လပြည့်ဝန်းကြီးရဲ့အရိပ်ဟာလည်း စိတ်ဆိုးသလို တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်လာတာပေါ့။ လဝန်းတစ်ခုကနေပြီး လဝန်းတွေအများကြီးလည်း ဖြစ်သွား သတဲ့။ ဒီတော့ ယုန်ကလေးက နောက်ဆုတ်ပြေးတဲ့ပြီး “ခက်ကပြီ ဆင်ကြီး၊ ခက်ကပြီ။ အသင်က ရေကိုထိတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရွှေလမင်းဟာ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်တော့ တာပေါ့။ ကဲ...ကြာကြာမဆိုင်းနဲ့၊ တောင်းပန်ကန်တော့ပြီး ပြန်ပြေးပေတော့”လို့ ခြောက်တော့ တာပေါ့။

ဆင်ဘုရင်ကြီးလည်း ကိုယ်ခန္ဓာကသာကြီးပြီး ဉာဏ်ကမကြီးလေတော့ အောင်စေ ယျာရဲ့စကားကို အဟုတ်မှတ်ပြီး ရေကန်စပ်မှာ ဒူးကိုထောက် ခေါင်းကိုညွတ်ပြီး ကန်တော့ရှာ သတဲ့။ ကန်တော့ လို့လည်းပြီးရော ကတိုက်ကရိုက်နဲ့ ချုံတွေကိုတိုးပြီး ပြန်ပြေးပါလေရောတဲ့။ ယုန်ကလေး အောင်စေယျာကတော့ ကန်စပ်မှာ ထိုင်တဲ့ပြီး နားရွက်ကလေးတလှုပ်လှုပ်နဲ့ ရယ်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသတဲ့။ ■

မှတ်ချက်။

၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် “ယုန်ပညာရှိ ဖိုးရွှေအောင်” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ရသေ့ပေဒင်

တစ်နေ့သောအခါ မောင်စိန်သည် ကျွန်းသေတ္တာဟောင်းကြီးတစ်ခုထဲမှ ပုရပိုက်လွှာ တစ်ခုကို ရလာသည်။ အလွှာပေါ်တွင် ကန့်ကူဆံနှင့်ရေးထားသော စာများပါသည်။ လက်ရေး လှသော်လည်း အိုလှပြီဖြစ်၍ အချို့စာလုံးများမှာ ပျက်နေပြီ။ အချို့မှိန်နေပြီ။ သို့သော် စက္ကူ ဖြူတွင် မင်မည်းနှင့်ရေးသား ပုံနှိပ်သည့်စာများကို ဖတ်နေကျဖြစ်သော မောင်စိန်သည် စက္ကူမည်းတွင် ကန့်ကူနှင့်ရေးထားသည့် စာလုံးဖြူတို့ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်ဝင်စားလာ သဖြင့် ကြိုးစား၍ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ဖတ်နေလေသည်။ နေရာကားမကျ။ ထိုအခါ အနီး တွင် နှီးထိုးနေသော သူ၏ဘကြီးသည် ဓားမောက်ကလေးကို ချ၍ “ဟေ့မောင်စိန် ... ပြစမ်း။ မင်းဖတ်နေတာက ဋ္ဌာန်ကရိတ်လည်းမကျဘူး။ ဘကြီးဖတ်ပြမယ်” ဟုဆိုကာ ပုရပိုက်လွှာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အသံမထွက်ဘဲ အကြမ်းဖတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဤသို့ ပြောလိုက်သည်။

“မောင်စိန်၊ သည်စာလွှာတွေကို ဘယ်ကရခဲ့သလဲ။ ဘကြီးတို့အဘိုးရဲ့ ပုရပိုက်လွှာကလေးကွ။ မောင်စိန်ရဲ့ ဘေးကြီးပေါ့ကွယ်။ အဲသည်စာထဲမှာ ပါတာက ‘ရသေ့ဗေဒင်ဟောနည်း’ လို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့။ ကဲကဲ ငါ့တူကို ဗေဒင်ဟောပြရဦးမှာပေါ့...နားထောင်” ဟုပြောကာ အောက်ပါလင်္ကာတို့ကလေးကို စတင်ဖတ်ရွတ်ပါသည်။

“အိမ်နေကိုပျိုး
ထမ်းပိုးတက်လေ
ငါးတွေကိုနှောက်
မြောက်လော့မေတ္တာ
ထိုခါနှောဦး
ဆတ်သွားဖူးနှင့်
အထူးလျှို့ဝှက်
လူ့အသက်တည်း။

တစ်ချက်ထို့နောင်၊
နံသင့်ဆောင်၍
သင့်အောင်ပေါင်းနှုတ်
ကြိုးအားထုတ်မှု
အဟုတ်အမှန်
ထွက်လိမ့်တည်း”

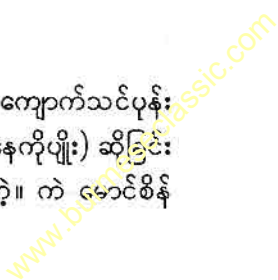
“ကဲ ဘကြီးက မောင်စိန်ကို ဂဏန်းတွက်ခိုင်းမယ်။ အပေါင်း၊ အနှုတ်၊ အမြောက်၊ အစား တတ်ကွဲမဟုတ်လား”

“တတ်ပါတယ် ဘကြီး”

“ကောင်းပြီ၊ မောင်စိန်တို့အတန်းထဲမှာ ကျောင်းသားဘယ်နှယောက်ရှိတယ်၊ မောင်စိန်အသက် ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတာကို မောင်စိန်က မပြောဘဲနဲ့ ဘကြီးသိနိုင်တယ်။ ယုံရဲ့လား”

“မယုံဘူး ဘကြီး”

“ကဲ ... မယုံရင် ယုံအောင် ရသေ့ဗေဒင် ဟောရတာပေါ့ကွာ။ ကဲ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ဘကြီးခိုင်းတာကို တွက်ပေတော့။ ဟောသည်လင်္ကာထဲမှာ (အိမ်နေကိုပျိုး) ဆိုခြင်းကြောင့် အိမ်မှာရှိနေတဲ့ လူတွေရဲ့ အရေအတွက်နဲ့စတင်ပြီး လုပ်ရမယ်တဲ့။ ကဲ မောင်စိန်

၃၇၂ ❖ ❖ မင်းသုတေ

အတန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ကျောင်း သားအရေအတွက်ကို ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေးလိုက်။
ဘကြီးကို မပြန့်နော်”

မောင်စိန်သည် လေးဆယ့်ငါးဂဏန်းကို ရေးလိုက်သည်။

“ရေးပြီးပလား၊ ကောင်းပြီ (ထမ်းပိုးတက်လေ)ဆိုခြင်းကြောင့် ရေးထားတဲ့ဂဏန်းကို
နှစ်ဆလုပ်လိုက်။ လေးဆိုရင် ရှစ်လုပ်ပေါ့။ ရှစ်ဆိုရင် ဆယ့်ခြောက်လုပ်ပေါ့။”

မောင်စိန်သည် ၄၅ ၏ နှစ်ဆ ၉၀ ကိုရေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... နှစ်ဆလုပ်ထားတဲ့ဂဏန်းမှာ (ငါးတွေကိုနှောက်)ဆိုခြင်းကြောင့် ငါးဂဏန်း၊
ပေါင်းထည့်လိုက်”

မောင်စိန်သည် ၉၅ ဟု ရေးလိုက်သည်။

“ပေါင်းလို့ရတဲ့ ဂဏန်းကို (မြောက်လော့မေတ္တာ)ဆိုခြင်းကြောင့် မေတ္တာနှင့်မြောက်
ပေါ့ကွယ်။ မေတ္တာဆိုတာက မအက္ခရာက ကြာသပတေးဆိုတော့ ငါးဂဏန်းကွဲ့။ တအက္ခရာ
က စနေဆိုတော့ သုည။ နှစ်ခုပေါင်းတော့ ငါးဆယ်ပေါ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် ငါးဆယ်နှင့်မြောက်
လိုက်ပါ”

မောင်စိန်သည် ၉၅ ကို ၅၀ နှင့် မြောက်လိုက်ရာ ၄၇၅၀ ရသည်။

“ထိုခါနော့ဦး၊ ဆတ်သွားဖူးနှင့်) ဆိုပြန်ခြင်းကြောင့် ဆတ်သွားဖူးဆိုတဲ့ ၃၆၅ ဂဏန်း
နှင့် ပေါင်းလိုက်ဦးကွဲ့။”

မောင်စိန်သည် ၄၇၅၀ တွင် ၃၆၅ ပေါင်းရာ ၅၁၁၅ ရသည်။

“ပြီးပလားဟေ့၊ ကဲ ... ကောင်းပြီ။ (အထူးလျှို့ဝှက်၊ လူ့အသက်တည့်)လို့ ဆိုခြင်း
ကြောင့် မောင်စိန်ရဲ့အသက်ကို ဘကြီးမသိရအောင် လျှို့ဝှက်ပြီးတော့ ထပ်ပေါင်းထည့်
လိုက်ဦး”

မောင်စိန်သည် မိမိ၏အသက်ကို ၁၂ ကို ပေါင်းထည့်ရာ ၅၁၂၇ ရသည်။

“အဖြေထွက်တော့မယ်ကွဲ့နော်။ (တစ်ချက်တို့နောင်၊ နီသင့်ဆောင်၍ သင့်အောင်
ပေါင်းနှုတ်) ဆိုခြင်းကြောင့် (သင့်အောင်ပေါင်း)ဆိုတာက ၆၁၅ ကို ပြောတာကွဲ့။ အခုနက
ရထားတဲ့ဂဏန်းထဲက ၆၁၅ ကိုနှုတ်တဲ့။ ကဲ ... နှုတ်လိုက်စမ်း”

မောင်စိန်သည် ၅၁၂၇ ထဲမှာ ၆၁၅ ကိုနှုတ်ရာ ၄၅၁၂ ကို ရသည်။

“နှုတ်ပြီးပလားဟေ့၊ ပြောစမ်း။ ဘယ့်လောက်ရသလဲ”

“နှုတ်ပြီးပြီ ဘကြီး၊ ၄၅၁၂ ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် မောင်စိန် အတန်းထဲမှာ ကျောင်းသား ၄၅ ယောက်ရှိရမယ်။ မောင်စိန်
အသက်က ၁၂ နှစ် ဖြစ်ရမယ်။ မှန်ရဲ့လား”

“မှန်တယ် ဘကြီး၊ သိပ်မှန်တာပဲ။ ဘယ့်နှယ်လုပ် သိသလဲ”

“အခု ဘကြီးခိုင်းတဲ့အတိုင်း တွက်ရင် သိရတာပေါ့ကွာ။ လင်္ကာကလေးကို အလွတ် ကျက်ထား၊ လင်္ကာအတိုင်း တွက်ခိုင်းပြီး ရသေ့ဗေဒင်ဟောပေါ့။ ပိုက်ဆံရတော့ ဘကြီးကို မမေ့နဲ့နော်” ဟု ဆိုကာ အနားတွင်ချထားသော ဆေးတံကို ကောက်ယူမီးညှိ သောက်ဖွာလေ သည်။

မောင်စိန်လည်း လင်္ကာကို အသံနေအသံထားနှင့် ကျက်မှတ်လေသည်။ ဆေးတံက မီးခိုးနှင့် မောင်စိန်၏ စာကျက်သံတို့သည် လုံးလားထွေးလားဖြစ်လျက် ရှိလေသတည်း။ ■

ရွှေပေးတဲ့မြွေကြီး

တစ်ခါတုန်းက ဟရိဒတ္တဆိုတဲ့ ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူက လယ်လုပ်စားတယ်။ ဒါပေမယ့် လယ်က အကျိုးမပေးတော့ တယ်ပြီးဆင်းရဲသတဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ တစ်နေ့လုံး လယ်ထဲမှာ တကုန်းကုန်းနဲ့အလုပ်လုပ်ပြီး မော့မော့ရှိတာနဲ့ လယ်ကန်သင်းက သစ်ပင်ရိပ်ကိုဝင်ပြီး တစ်မှေးလောက်အိပ်လိုက်ပါဦးမယ်လို့ လှဲလိုက်တာကိုး။ လှဲလိုက်ရုံရှိသေးတယ် အနားမှာရှိတဲ့ ခြံတောင်ပိုကြီးက မြွေကြီးတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းကြီးခွက်ပြီး ထွက်လာတာကို မြင်ရသတဲ့။ အဲဒီတော့ ပုဏ္ဏားကြီးက တွေးမိသတဲ့။ ဧကန္တ ဒီမြွေကြီးဟာ လယ်စောင့်နတ်ကြီး ဖြစ်မှာပဲ။ သူ့ကို ငါ တစ်ခါမှ နွားနို့တစ်ဖွန်း မုန့်ချိုတစ်ယုက် မပူဇော်မိဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ငါ ဆင်းရဲနေတာထင်ပါရဲ့။ တစ်ခါတည်းသွားပြီး နတ်ကြီးကို ပူဇော်ဖို့ စီစဉ်မှဖြစ်တော့မယ်လို့ တွေးမိသတဲ့။

ဒီလိုတွေးမိပြီး ချက်ချင်းပဲ လှဲနေရာကထာ တဲကိုပြန်၊ ကြေးခွက်တစ်ခုထဲကို နွားနို့

တွေလောင်းထည့်ပြီး ခြတောင်ပို့ဆီကိုသွားတာပဲတဲ့။ ရောက်တော့ တောင်ပို့ခြေရင်းမှာ နွားနို့ ခွက်ကိုချပြီး လယ်စောင့်နတ်ကြီးကို ခေါ်တာပေါ့။

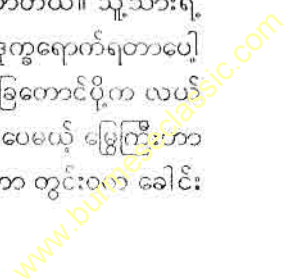
“အို အရှင်လယ်စောင့်နတ်မင်း၊ ကျွန်တော်တို့အမိုက်အမဲမို့ လယ်စောင့်နတ်ကြီးကို ဒီတောင်ပို့မှာနေတာကို သတိမထားမိပါ။ အခုမှသိရလို့ နွားနို့ဖြူစင် ပုလဲသွင်ကို ခွက်တွင် လောင်း၍ ပူဇော်ပါသည် အရှင်နတ်မင်း။ သုံးဆောင်ပါလော့။ သုံးဆောင်ပါလော့”လို့ ပြောသ တဲ့။ အဲဒီလိုပြောပြီး ကြေးခွက်ကိုထားခဲ့သတဲ့။

နောက်တစ်နေ့မိုးလင်းတော့ ခြတောင်ပို့ကို ပုဏ္ဏားကြီးသွားကြည့်တာပေါ့။ ကြည့် တော့လေ နွားနို့ခွက်ထဲမှာ နွားနို့မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရွှေမန်ကျည်းတောင့် တစ်တောင့် ကို တွေ့ရသတဲ့။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ပုဏ္ဏားကြီးဟာလည်း နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ခြံထဲက နွားမကြီး ကို နို့ညှစ်၊ ကြေးခွက်ကြီးကို ပြောင်အောင်တိုက်၊ နွားနို့တွေနဲ့ လယ်စောင့်နတ်ကြီးကို ပူဇော် လုပ်နေတာပဲတဲ့။ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်ကိုလည်း တစ်နေ့တစ်တောင့် ရနေတာပဲတဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ တခြားရွာကို ခရီးထွက်စရာရှိလို့ သူ့သား ကို နွားနို့နတ်ပူဇော်ဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့သတဲ့။ သားကလည်း အဖေမှာတဲ့အတိုင်း ညနေကျတော့ နွားနို့ခွက်ကိုယူ။ တောင်ပို့ခြေရင်းမှာချ၊ အိမ်ပြန်။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ သွားကြည့် သတဲ့။ သွားကြည့်တော့ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်ကို တွေ့တာပေါ့။ ဒီတော့ သူစဉ်းစားသတဲ့။ ဧကန္တ ဒီတောင်ပို့ထဲမှာ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေ အများကြီးရှိမှာပဲ။ မြွေကို သတ်ပစ်ရရင် ဖရွေတွေကို ငါအကုန်ရမှာပေါ့လို့ လောဘထွက်ပြီး စဉ်းစားမိသတဲ့။

စဉ်းစားမိတဲ့အတိုင်းပဲ နောက်တစ်နေ့ညနေ နွားနို့ခွက်လာချတဲ့အခါမှာ ပုဏ္ဏားသား ဟာ တဲကိုမပြန်ဘဲ တောင်ပို့အကွယ်က ချောင်းနေသတဲ့။ မြွေကြီးထွက်လာတော့ ရုတ်တရက် ကင်းပုတ်ကြီးနဲ့ထုလိုက်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းထောက်မလို့ မြွေကြီးကို မထိဘူးတဲ့။ မြွေကြီးလည်း အမျက်ချောင်းချောင်းထွက်လာတာနဲ့ ပါးပျဉ်းကြီးကိုထောင်တဲ့ပြီး ပေါက်လိုက် တာ ပုဏ္ဏားသားဟာ တစ်ခါတည်း မြေပေါ်ကိုဗုန်းဗုန်းလဲပြီး သေပွဲဝင်ပါလေရောတဲ့။ အဲဒီအ မါ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေလည်း စုဝေးလာရောက်ကြပြီး ပုဏ္ဏားတို့ထုံးစံအတိုင်း ပုဏ္ဏားသား အမိုက်ကို မီးသဂြိုဟ်လိုက်ကြတာပေါ့လေ။

နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ ပုဏ္ဏားကြီး ခရီးသွားရာက ပြန်လာတယ်။ သူ့သားရဲ့ အဖြစ်သနစ်အကြောင်းကိုကြားတော့ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ အများကြီး ပူဆွေးဒုက္ခရောက်ရတာပေါ့ လေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ နွားနို့ခွက်ကြီးကိုယူပြီး ခြတောင်ပို့က လယ် စောင့်နတ်ကြီးကို ချီးကျူးပူဇော်ပြန်သတဲ့။ ပုဏ္ဏားကြီး ဘယ်လိုချီးကျူးပေးမယ့် မြွေကြီးဟာ ပုတ်တရက် ထွက်မလာဘူး။ အတော်ကြာကြာ ချီးကျူးတော့မှ မြွေကြီးဟာ တွင်းဝလာ ခေါင်း

၃၇၆ ❖❖ မင်းသုစင်

ကလေးပြုပြီး ပုဏ္ဏားကြီးကို စကားဆိုသတဲ့။

“ဟယ် ပုဏ္ဏားမိုက်၊ အသင် ယခု ငါ့ထံလာတာဟာ လောဘကတိုက်တွန်လို့ လာတာပဲ။ သားသေတာကိုတောင် သတိမရနိုင်ဘူး။ ယနေ့ကစပြီး အသင်နဲ့ငါဟာ မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်း မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကို မှတ်လိုက်ပါတော့။ အသင်ရဲ့သားဟာ ငယ်ရွယ်သူနို့ ငါ့ကို တင်းပုတ်နဲ့ထုပြီးသတ်ဖို့ရန် ကြံစည်တယ်။ ငါလည်း အမျက်ထွက်လွန်းလို့ ပေါက်သတ် လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ငါက တင်းပုတ်ကြီးကို မေ့နိုင်ပါ့မလား။ အသင်ကလည်း သားဆုံးတာ ကို မေ့နိုင်ပါ့မလား။”

အဲဒီလိုပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ မြွေကြီးဟာ ပုဏ္ဏားကြီးကို ပုလဲတစ်လုံးပေးလိုက်ပြီး တွင်းထဲကို ဝင်သွားရောတဲ့။ မဝင်ခင်မှာလိုက်သေးသတဲ့။ ‘ပုဏ္ဏားကြီး၊ နောက်ကို မလာနဲ့ တော့’ လို့ မှာလိုက်သေးသတဲ့။ ပုဏ္ဏားကြီးလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ မလိမ္မာတဲ့သားမိုက်ကို ကျိန်ဆဲပြီး ပြန်သွားရရှာသတဲ့။

လာဘ်မင်းသမီး

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ရာဇာတစ်ဦးရှိသတဲ့။ ရာဇာဆိုတာ ကုလားစကား၊ မြန်မာလို ကော့ ရှင်ဘုရင်ပေါ့။ ရာဇာမှာ သားတော်တစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီသားတော်ကလေးဟာ တောကစား အင်မတန်ဝါသနာပါလို့ နေ့တိုင်း တောကစားထွက်သတဲ့။ တောကစားတယ်ဆိုတာ မမဲလိုက်တာပေါ့။ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့မယ်တော်ရာနီက ပြောသတဲ့။ ရာနီဆိုတာ မိဖုရားကို ပြောတာ။

“သားတော်မောင်... အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာရှိတဲ့ မထဲက အရှေ့အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်တို့မှာ သားတော်မောင် သဘောရှိရာကို လှူးပြီး တောကစားပါ။ သို့သော်လည်း မြောက်အရပ်ကိုတော့ မသွားပါလေနဲ့”လို့ တားမြစ် ပြောဆိုသတဲ့။

ဘာကြောင့်ဒီလို တားမြစ်ပြောဆိုသလဲဆိုတော့ မြောက်အရပ်မှာ “လာဘ်”လို့ခေါ်တဲ့

၃၇၈ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

မင်းသမီး ချောကလေးတစ်ပါးရှိသတဲ့။ ဒီမင်းသမီးကလေးရဲ့ သတင်းကိုကြားရင် မင်းသားကလေးဟာ မယ်တော် ခမည်းတော် ၂ ပါးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး မင်းသမီးကလေးရှိရာကို ထွက်သွားမှာစိုးရိမ်လို့ ဒီလိုတားမြစ်ပြောဆိုသတဲ့။

ပထမတော့ မင်းသားကလေးဟာ မယ်တော်ရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး မြောက်အရပ်ကို မသွားဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကျတော့ သူ့မယ်တော်ဟာ ဘာဖြစ်လို့များ မြောက်အရပ်ကို မသွားစေချင်ပါလိမ့်လို့ တွေးမိပြီး သွားချင် သိချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာသတဲ့။ ဒါကြောင့် မင်းသားလေးဟာ လေးကိုထမ်းပြီး မြောက်အရပ်ကို ထွက်သွားပါရောတဲ့။ တောတစ်ခုထဲကို ရောက်တော့ တခြားတောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို မတွေ့ရဘဲ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ တဆူဆူတည်ညံ့နဲ့ အော်မြည်နေကြတဲ့ ကြက်တူ ရွေးတွေကိုသာ တွေ့ရတော့ မင်းသားကလေးက လေးနဲ့ပစ်တာပေါ့။ ပစ်တော့ ကြက်တူရွေးတွေ ပျံပြေးကြသတဲ့။ ကြက်တူရွေးရာဇာကြီးတစ်ကောင်သာ ကျန်ရစ်သတဲ့။ သူ့နာမည်က “ဟိရာမန်” ဆိုပဲ။

ဟိရာမန်ကြက်တူရွေးက တခြားကြက်တူရွေးတွေ ပျံပြေးတာကိုမြင်တော့ “အသင်တို့ မင်းသားက လေးနဲ့ပစ်လို့ ငါ့ကို ချန်ပြီး ပျံပြေးကြတော့မှာလား။ ဒီလိုဆိုရင် လာဖက်မင်းသမီးကလေးကို ငါ တိုင်ကြားရလိမ့်မယ်” လို့ ဟစ်ပြီး အပြာလိုက်သတဲ့။

အဲဒီတော့ ကြက်တူရွေးတွေဟာ သူတို့ရာဇာဆီကိုပြန်လာကြပြန်ရောတဲ့။ မင်းသားကလေးလည်း ကြက်တူရွေး စကားတတ်တာကိုကြားရတော့ အံ့ဩပြီး လှမ်းမေးလိုက်သတဲ့။ “အို ... ရွေးခဲတို့၊ မင်းသမီးကလေး လာဘ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွဲ့၊ ဘယ်မှာနေသလဲ” လို့ လှမ်းမေးလိုက်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကြက်တူရွေးတွေက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပျံသွားကြပါလေရောတဲ့။

ဒီတော့ မင်းသားကလေးဟာ ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ နန်းတော်ကိုပြန်လာပြီး အိပ်လို့လည်းမပျော်၊ စားလို့လည်းမဝင် တမှိုင့်မှိုင့် တတွေတွေ ဖြစ်နေပါလေရောတဲ့။ နောက်တော့ မအောင့်နိုင်လို့ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ဖွင့်ပြီးမေးရတော့တာပေါ့။ သို့သော်လည်း မယ်တော် ခမည်းတော်တို့က “မင်းသမီးလာဘ်နေတဲ့အရပ်ကို မသိပါဘူး၊ မသွားချင်ပါနဲ့” လို့ တားမြစ်ကြတယ်။ တစ်ကြိမ်တားလည်း တားမရ၊ နှစ်ကြိမ်တားလည်း တားမရ ဖြစ်နေတော့ နောက်ဆုံးမှာ ခွင့်ပြုလိုက်ရတာပေါ့။

မင်းသားကလေး မြောက်အရပ်ကိုထွက်ခွာသွားခါနီးတော့ ခမည်းတော် ရာဇာကြီးက ဝတ်လဲတော် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်တွေကို ပေးသတဲ့။ မြင်းတစ်စီးလည်းပေးသတဲ့။ တော်ရာနီကြီးကတော့ လမ်းခရီးမှာ ဆာရင်စားဖို့ဆိုပြီး မုန့်ချိုကွင်း ရွှေချည်ပဝါနဲ့ ထုပ်ပိုးပေးလိုက်သတဲ့။

မင်းသားလေးလည်း လေးကိုထမ်း၊ မုန့်ထုပ်ကိုလွယ်၊ မြင်းကိုစီးပြီး တောလမ်းခရီးကိုတိုင်း ထွက်သွားလိုက်တာ တောနက်ရာကိုရောက်တော့ အရိပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ရေကန်တစ်ခုကိုတွေ့ရသတဲ့။ ဒီအခါမှာ နေကလည်းမြင့်၊ ခရီးကလည်း ပန်းလာတော့ မင်းသားဟာ မြင်းပေါ်ကဆင်းပြီး သစ်ပင်ရိပ်မှာ ခဏနားနေရင်း မုန့်စားမယ်လို့လုပ်တာပေါ့လေ။ မုန့်ထုပ်ထဲက မုန့်ချိုကွင်းတစ်ခုကို ယူပြီးကြည့်လိုက်တော့ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ပါလာတာကို မြင်သတဲ့။ နောက်တစ်ကွင်းကို ယူပြီးကြည့်ပြန်တော့လည်း ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင် ပါလာတာကို မြင်ပြန်သတဲ့။ အဲဒါကြောင့် မုန့်ချိုကွင်းနှစ်ကွင်းကို မြေကြီးပေါ်မှာချထားလိုက်သတဲ့။ နောက်ကို ဆက်ပြီး ယူပြန်တော့လည်း မုန့်ချိုကွင်းတွေ ကုန်သာကုန်ရော။ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်စီနဲ့ချည်း တွေ့ရသတဲ့။ ဒီတော့ မင်းသားက “ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေကို သနားပါတယ်။ စားကြပါစေ” ဆိုပြီးမှ မုန့်တွေအကုန်လုံးကို မြေကြီးပေါ်မှာ ပုံထားလိုက်ပါရောတဲ့။

အဲဒီအခါ ပုရွက်ဆိတ်ရာဇာကြီးက နှုတ်ခမ်းမွေးကိုထောင်ပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။ “အသင်လူသား၊ အသင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်မှာ အင်မတန် သနားညှာတာပါပေတယ်။ နောင်အခါ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အကူအညီကိုလိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ကို တမ်းတလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်ကူညီပါ့မယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

မင်းသားလည်း ပုရွက်ဆိတ်တွေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး မြင်းပေါ်တက်လို့ ခရီးဆက်ပြန်ရောက်တဲ့။ အတော်ကြာတော့ တောကြီးတစ်ခုကိုရောက်ပြန်သတဲ့။ တောထဲမှာ ကျားကြီးတစ်ကောင်ဟာ တဝန်းဝန်းနဲ့ ဟိန်းနေတာကိုတွေ့တော့ “အသင်ကျားကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ဟိန်းနေလဲ” လို့မင်းသားက မေးသတဲ့။ “ကျွန်ုပ်ခြေဖဝါးမှာ ဆူးစူးနေတာ ဆယ်နှစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ဟိန်းနေပါတယ်” လို့ ကျားက ပြန်ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ မင်းသားကလေးဟာ မြင်းပေါ်ကဆင်းပြီး ကျားကြီးရဲ့ခြေဖဝါးထဲက ဆူးကို ထွင်ပေးလိုက်သတဲ့။ အဲဒီအခါ ကျားကြီးက ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ “အသင် လူမင်းသား၊ အရေးအကြောင်းရှိလို့ ကျွန်ုပ်ရဲ့အကူအညီလိုရင် ဤကမ်းတလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယား လာပြီးကူညီပါ့မယ်” လို့ မှာလိုက် သတဲ့။

မင်းသားလည်း ဆက်ပြီး မြင်းစိုင်းသွားလိုက်တာ အတန်ကြာတော့ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုကို ရောက်ပြန်ရောတဲ့။ အဲဒီတောထဲမှာ ပစ္စည်းအဝေမတည့်လို့ စကားများနေကြတဲ့ ဖုန်းသုတော်လေးဦးကို သွားတွေ့ရသတဲ့။ ဖုန်းသုတော်တွေဟာ သူတို့ဆရာကြီး အနိစ္စရောက်သွားလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ညောင်စောင်းစကြာရယ်၊ လွယ်အိတ်စကြာရယ်၊ ရေအိုးစကြာရယ်၊ ကြိမ်လုံးစကြာနဲ့ ကြိုးစကြာရယ်ကို သူက ဟိုဟာရသင့်တယ်။ ငါက ဒီဟာရသင့်တယ်နဲ့ ပြင်းအခုံဖြစ်နေကြသတဲ့။ အဲဒီ စကြာတွေရဲ့အစွမ်း သတ္တိက ဒီလိုတဲ့။ ညောင်စောင်းစကြာက ထိုင်တဲ့လူကို သွားလိုရာ ရောက်အောင်ပို့နိုင်သတဲ့။ လွယ်အိတ်စကြာက ပိုင်တဲ့လူကို

၃၈၀ ❖❖ မင်းသုတေ

လိုချင်ရာရအောင် ပေးနိုင်သတဲ့။ ရေအိုးစကြာကတော့ ရေရှာပေးနိုင်သတဲ့။ ကြိမ်လုံးစကြာကြီးစကြာကတော့ ရန်သူလာတဲ့အခါ အရိုက်ခိုင်းလို့ရတယ်။ အတုပ်ခိုင်းလို့ရတယ်။

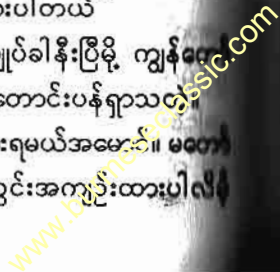
ဖက်ီးသူတော်လေးယောက် ငြင်းခုံနေတာကိုတွေ့တော့ မင်းသားပြောသတဲ့။ “ဦးသူတော်တို့ ငြင်းခုံမနေကြပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော်က မြားလေးစင်းကို အရပ်လေးမျက်နှာရွယ်ပြုပစ်လွှတ်မယ်။ ပထမမြားကို ရအောင်ရှာနိုင်တဲ့သူတော်က ညောင်စောင်းကို ယူပါ။ ဒုတိယမြားကို ရအောင်ရှာနိုင်တဲ့သူတော်က လွယ်အိတ်ကိုယူပါ။ တတိယမြားကို ရအောင်ရှာနိုင်တဲ့သူတော်က ရေအိုးကိုယူပါ။ စတုတ္ထမြားကို ရအောင်ရှာနိုင်တဲ့သူတော်က ကြိမ်လုံးနဲ့ကြိုက်ကိုယူပါ” လို့ ပြောသတဲ့။ ဖက်ီးသူတော်တွေလည်း သဘောတူကြသတဲ့။ အဲဒီတော့ မင်းသားက မြားကျည်တောက်ထဲက မြားလေးစင်းထုတ်ယူပြီး အရှေ့ဘက်ကို တစ်စင်း၊ အနောက်ဘက်ကို တစ်စင်း၊ မြောက်ဘက်ကို တစ်စင်း၊ တောင်ဘက်ကိုတစ်စင်း ပစ်လွှတ်တယ်ဆိုရင်တော့ သူတော်တွေလည်း သူထက်ငါဦး မြားသွားရာကို လိုက်သွားကြပါလေရောတဲ့။ သူတော်တွေလည်း ခပ်ဝေးဝေးကိုရောက်ရော မင်းသားလည်း သူ့မြင်းကို တောထဲမောင်းလွှတ်လိုက်ပြီ။ ညောင်စောင်းပေါ်ကို တက်ထိုင်လိုက်သတဲ့။ လွယ်အိတ်တို့၊ ရေအိုးတို့၊ ကြိုးတို့၊ ကြိမ်လုံးတို့ကိုလည်း ယူသတဲ့။ ပြီးတော့မှ “အို ညောင်စောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို လာဘ်မင်းသမီးကလေးရဲ့တိုင်၊ ပြည်သို့ ယူဆောင်ပါလော့” လို့ ဆိုလိုက်သတဲ့။ ညောင်စောင်းလည်း မိုးပေါ်ကိုပျံတက်သွားပြီ။ လာဘ်မင်းသမီးတိုင်းပြည်အရောက် ပျံသွားသတဲ့။ ရောက်တော့မှ မြေပေါ်ကိုဆင်းပြီး ရပ်နားသတဲ့။

အဲဒီအခါ မင်းသားက သူတွေ့ရတဲ့လူတွေကို “မိခင်တွေတို့၊ ဒီတိုင်းပြည်ဟာ ဘယ်သူတိုင်းပြည်ပါလဲ” လို့ မေးသတဲ့။ လူတွေကလည်း “လာဘ်မင်းသမီးတိုင်းပြည်ပါ” လို့ ဖြေကြားသတဲ့။ အဲဒီတော့ မင်းသားလည်း အမယ်အိုကြီးတစ်ဦးအိမ်ထဲကို ဝင်သွားသတဲ့။ အမယ်အိုက မင်းသားကိုမြင်တော့ “အမောင်၊ ဘယ်တိုင်းပြည်ကပါလဲ” လို့မေးသတဲ့။ “ကျွန်တော်ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးကပါ။ ခေတ္တခဏ တည်းခိုချင်လို့ ဝင်လာပါတယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ အမယ်အိုက “အားတော့နာပါရဲ့ အမောင်ရယ်၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ သူစိမ်းတစ်ရံဆန်တွေကို လက်မခံရဘူးလို့ ရာဇာကြီးက အမိန့်ထုတ်ထားပါတယ်”

“အဘွားရယ်၊ ဒီတစ်ညတော့ တည်းပါရစေ။ မိုးလည်းချုပ်ခါနီးပြီမို့ ကျွန်တော်တောထဲကို ပြန်သွားရင် ကျားစားခံရပါလိမ့်မယ်” လို့ သနားစရာ တောင်းပန်ရှာသတဲ့။

“ဒီလိုဖြင့်လည်း တစ်ညတော့ လက်ခံမယ်။ မိုးလင်းရင် သွားရမယ်အမောင်။ မတော်လို့ ရာဇာကြီးရွှေနားတော်ကြားသွားရင် အဘွားကိုဖမ်းပြီး ထောင်သွင်းအကျဉ်းထားပါလိမ့်”

။ယ်” လို့ အမယ်အိုကပြောသတဲ့။

အမယ်အိုလည်း ဧည့်သည်ရောက်တယ်ဆိုတော့ ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ ချက်ပြုတ်မယ်လုပ်တာပေါ့လေ။ မင်းသားက “အဘွား စားစရာ ကျွန်တော့်မှာ ပါပါတယ်။ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့” ဆိုပြီး လွယ်အိတ်ထဲက နှိုက်ထုတ်လိုက်တာ ရွှေလင်ပန်း ၂ ချပ်နဲ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ပြည့်ထွက်လာသတဲ့။ အမယ်အိုနဲ့ မင်းသားလည်း အားရပါးရ ပွဲတော်တည်ကြတာပေါ့။

စားသောက်ပြီးတော့ အမယ်အိုက သောက်ရေသွားခပ်မယ်လုပ်ပြန်တာပေါ့။ ဒီတော့လည်း မင်းသားက “အဘွား၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့” လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ ရေအိုးကို ရေရှာခိုင်းသတဲ့။ ရေအိုးက ရေယူလာတော့ သူတို့ ၂ ယောက် သောက်ကြတာပေါ့လေ။

စားသောက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ နေမင်းလည်း စုပ်စုပ်ဝင်လို့ မှောင်စပြုလာပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် မင်းသားက “အဘွား၊ မီးထွန်းဘူးလား” လို့ မေးတာပေါ့။

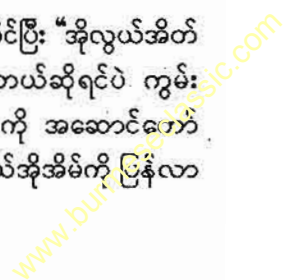
“အမောင်၊ အဘွားတို့ တိုင်းပြည်မှာ မီးထွန်းဖို့မလိုပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဘွားတို့ ရဲ့မင်းသမီးကလေး လာဘ်ဟာ မိုးချုပ်ရင် နန်းတော်လေသာဆောင်မှာ ထွက်ထိုင်တာပဲ။ မင်းသမီးကလေးဟာ အလွန်လှပပြီး သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရောင်ဟာ အင်မတန်တောက်ပ ယွန်းလင်းတဲ့အတွက် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးဟာ နေ့အချိန်လို လင်းနေတာပါပဲ” လို့ အမယ်အိုကပြောသတဲ့။

မိုးချုပ်လို့ မှောင်လာတော့ မင်းသမီးလာဘ်ဟာ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေဆင်ယင်ပြီး ကာကယ်ပဲ လေသာဆောင်မှာထွက်ထိုင်သတဲ့။ သူ့ကိုယ်ရောင်ဟာလည်း မိုးလမင်း ထွက်ပေါ်လာသလို ထိန်ထိန် လင်းနေတာပဲတဲ့။ မင်းသားလည်း မင်းသမီးကို အဝေးကလှမ်းကြည့်ပြီး ဂီတီတွေဖြစ်နေတာပေါ့။

သန်းခေါင်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ အိပ်ရာဝင်ကြရော။ အဲဒီအခါကျမှ မင်းသမီးလည်း လေသာဆောင်ကဆင်းပြီး စက်ရာခန်းထဲကို ဝင်သတဲ့။

မင်းသမီးလာဘ် စက်ရာတော်ထဲမှာ အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါကျတော့ မင်းသားဟာ ယူညောင်စောင်းပေါ်ကို တက်ထိုင်ပြီး “အို ညောင်စောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား မင်းသမီးလာဘ်၏ စက်ရာခန်းသို့ ပို့ဆောင်လော့” လို့ အမိန့်ပေးလိုက်သတဲ့။ ညောင်စောင်းကလည်း အမိန့်ကိုတိုင်း ပို့ဆောင်တာပေါ့။

စက်ရာခန်းထဲ ရောက်တဲ့အခါ မင်းသားက သူ့လွယ်အိတ်ကို ကိုင်ပြီး “အိုလွယ်အိတ် ကျွန်ုပ်အား များစွာသောကွမ်းယာတို့ကို ပေးပါလော့” လို့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကွမ်းယာတွေ ရောက်လာတာပဲတဲ့။ အဲဒီအခါ မင်းသားဟာ ကွမ်းယာတွေကို အဆောင်တော်ထဲကနေ နေရာတကာမှာ လျှောက်ချထားခဲ့ပြီး ညောင်စောင်းစီးလို့ အမယ်အိုအိမ်ကို ပြန်လာ

၃၈၂ ❖❖ မင်းသုတေသန

သတို့။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလို့ မင်းသမီးရဲ့ အိမ်တော်သူတွေဟာ ကွမ်းယာတွေကို တွေ့တော့ အားရပါးရကောက်ပြီး စားကြ ဝါးကြတာပေါ့။ “ဟဲ့ ...ပြည့်ဝတို့၊ ဂုဏ္ဍာတို့ ဒီကွမ်းယာတွေကိုကို ဘယ်ကရကြသလဲ” လို့ မင်းသမီးကမေးတော့ “မှန်လှပါ။ သခင်မရဲ့အဆောင်တော်ထဲက ရကြပါတယ်ဘုရား” လို့ ဖြေသတို့။ ညတုန်းက မင်းသားယူလာတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အမယ်အိုက မင်းသားကို သွားပါတော့လို့ နှင်ပြန်တာပေါ့။ မင်းသားကလည်း ဉာဏ်ရှာပြီး “မသွားပါရစေနဲ့ဦး” လို့ တောင်းပန်သတို့။ အဲဒါနဲ့ နောက်တစ်ည အမယ်အိုအိမ်မှာ နေရပြန်ရော။

ညရောက်တဲ့အခါ မင်းသမီးလာဘဲလည်း အခါတိုင်းလို လေသာဆောင်မှာ ထွက်ထိုင်၊ သန်းခေါင်ရောက်တော့ စက်ရာခန်းထဲကို ဝင်၊ သလွန်ပေါ်မှာ အိပ်လို့ပျော်သွားတာပေါ့။ အဲဒီအခါ မင်းသားဟာ ညောင်စောင်းစီးပြီး မင်းသမီးဆီကိုသွားပြန်တာပေါ့။ ရောက်တဲ့အခါ သူ့လွယ်အိတ်ကို သူက ပြောသတို့။ “အို ... လွယ်အိတ်၊ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်တဲ့ မြတဘက်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးပါလော့” လို့ ပြောသတို့။ မြတဘက်ကို ရတဲ့အခါကျတော့ မင်းသားက အိပ်ပျော်နေတဲ့မင်းသမီးကို ခြံပေးပြီး ညောင်စောင်းစီးလို့ အမယ်အိုအိမ်ကို ပြန်လာပြန်ရောတဲ့။

မိုးလင်းလို့ မြတဘက်ကိုတွေ့တဲ့အခါ မင်းသမီးလာဘဲဟာ အင်မတန်ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး မယ်တော်ကိုလျှောက်သတို့။ “မယ်မယ်ဘုရား၊ ရှုတော်မူစမ်းပါ။ ခိုဒါအရှင်ဘုရားက ကျွန်တော်မကို သနားလို့ ဒီမြတဘက်ကို ပေးတော်မူတယ်ထင်ပါရဲ့” လို့ လျှောက်သတို့။

မိုးလင်းတော့ အမယ်အိုက မင်းသားကို “သွားပါတော့” လို့နှင်ပြန်တာပေါ့။ မင်းသားကလည်း ဉာဏ်ရှာပြီး “မသွားပါရစေနဲ့ဦး” လို့ တောင်းပန်ပြန်သတို့။ အဲဒါနဲ့ နောက်တစ်ည အမယ်အိုအိမ်မှာပဲ နေရပြန်ရော။

ညကျတော့ မင်းသမီး စက်တော်ခေါ်တဲ့ အချိန်မှာ မင်းသားဟာ ညောင်စောင်းကို စီးပြီး သွားပြန်ရော။ အဆောင်တော်ထဲရောက်တဲ့အခါ “အိုလွယ်အိတ်...ကျွန်ုပ်အား ပြည့်တန်လက်စွပ်တစ်စွင်း ပေးပါလော့” လို့ တောင်းသတို့။ လက်စွပ်ကိုရတော့ မင်းသားက အိပ်ပျော်နေတဲ့မင်းသမီးရဲ့လက်ကို စွပ်ပေးဖို့ ကိုင်လိုက်တဲ့အခါ မင်းသမီးဟာ လန့်နိုးပြီး “အလိုသင်ဘယ်သူပါလဲ” လို့ အလန့်တကြား မေးပါလေရော။ “အသင် ဘယ်အရပ်ကလဲ၊ အဲဒါအတွက် ကျွန်ုပ်ရဲ့အဆောင်တော်ထဲကို လာရသလဲ” လို့ မေးတာပေါ့လေ။

အဲဒီအခါ မင်းသားက လက်ဝါးကိုကာပြပြီး “မကြောက်ပါနဲ့အသင်မင်းသမီး။

ကျွန်ုပ်ဟာ လူဆိုး သူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းသားပါ။ ဟို မဟာမြိုင်တောကြီးထဲမှာနေတဲ့ ဟိုရာမန်ကြက်တူရွေးက လမ်းညွှန်လိုက်လို့ အမိအဘကိုစွန့်ပြီး အသင့်ဆီကို လာရပါတယ်” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

“ဪ...ရာဇာကြီးရဲ့ သားတော်လို့ဆိုတော့ အသင့်ကို အပြစ်ဒဏ်မခတ်စေရပါဘူး။ အသင့်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုပါတယ်လို့သာ ခမည်းတော်ထံမှာ တောင်းပန်လျှောက်ထား ပါမယ်” လို့ မင်းသမီးက ပြန်ပြောသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ မင်းသားလည်း အမယ်အိုအိမ်ကို ပြန်ခဲ့တာ ပေါ့လေ။

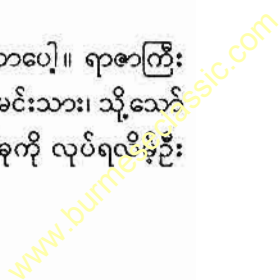
မိုးလင်းတဲ့အခါ မင်းသမီးလာဘဲလည်း မယ်တော့ထံပါးချဉ်းကပ်ပြီး “မယ်တော် ဘုရား၊ ရာဇာကြီးတစ်ပါးရဲ့သားတော်တစ်ပါးဟာ ဒီတိုင်းပြည်ကို ရောက်နေပါတယ်။ ဘုရား သမီးတော်ကို သူနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးတော်မူပါ” လို့ ပူဆာလျှောက်ထားသတဲ့။ မယ်တော် ကလည်း ခမည်းတော်ရာဇာကြီးကို လျှောက်ထားရပြန်တာပေါ့လေ။

ဒီတော့ ရာဇာကြီးက မိန့်တော်မူသတဲ့။ “ကောင်းလှပြီ မိဖုရားကြီး၊ မင်းသားက ကျွန်ုပ်သမီးတော်ကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ခိုင်းတဲ့အလုပ်များကို အောင် မြင်စွာလုပ်ပေးနိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ မလုပ်ပေးနိုင်ရင် သမီးတော်ကို မရတဲ့အပြင် အသတ်ခံရလိမ့် မယ်လို့ မှတ်ထားပါ။ ဟော ပထမခိုင်းမယ့် အလုပ်ကတော့ ဟောဒီမုန်ညှင်းစေ့ဆယ်တင်းကို ဟစ်ညတွင်းမှာ ဆီဖြစ်အောင် ပွတ်ပေးရမယ်။ မပွတ်ပေးနိုင်ရင် သေဖို့သာပြင်ပေတော့” လို့ အမိန့်တော်ရှိလိုက်သတဲ့။

အချိန်ကျတော့ မင်းသားကိုခေါ်ပြီး ရာဇာကြီးရဲ့ အမိန့်တော်ကို ပြောပြကြတာပေါ့ လေ။ မင်းသားလည်း ပထမတော့ မကြံတတ်လို့ စိတ်ပျက်ပြီး လှက်မှိုင့်ချရတာပေါ့။ နောက် တော့မှ ပုရွက်ဆိတ်ရာဇာကို ပြေးပြီးသတိရတာနဲ့ မင်းသားဟာ မုန်ညှင်းစေ့ဆယ်တင်းကို ယူပြီး အမယ်အိုအိမ်ကို ပြန်လာသတဲ့။

ညရောက်တော့ မင်းသားက ပုရွက်ဆိတ်ရာဇာကို တမ်းတလိုက်တဲ့အခါ ပုရွက်ဆိတ် တွေ သိန်းသန်းကုဋေနဲ့ ရောက်လာပါရောတဲ့။ အဲဒီတော့ မင်းသားက မုန်ညှင်းဆီကို ညတွင်း မျှင်းပြီးအောင် ပွတ်ပေးရမယ်လို့ ခိုင်းတာပေါ့။ ပုရွက်ဆိတ်တွေလည်း တစ်ယောက်တစ် လက်နဲ့ပွတ်လိုက်ကြတာ မိုးလည်းလင်းရော ပြီးလည်းပြီးတာပဲတဲ့။

အဲဒီတော့ မင်းသားဟာ ဆီအိုးကိုယူပြီး နန်းတော်ထဲကို ဝင်တာပေါ့။ ရာဇာကြီး လည်း အံ့သြ ပြီးနေသတဲ့။ ဒါပေမယ့် မကျေနပ်သေးဘူး။ “ကောင်းလှပြီ မင်းသား၊ သို့သော် ဒီလောက်စွမ်းရုံနဲ့ ကျွန်ုပ်သမီးကို မပေးနိုင်သေးဘူး။ နောက်အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရလိမ့်ဦး မယ်” လို့ မိန့်တော်မူသတဲ့။

အဲဒီအခါတုန်းက ရာဇာကြီးမှာ တောကဖမ်းပြီးလှောင်ထားတဲ့ ဘီလူးကြီး ၂ ကောင် ရှိသတဲ့။ အဲဒီဘီလူးကြီး ၂ ကောင်ကို လွှတ်လည်း မပစ်ရဲဘူး။ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို စားပစ်မှာစိုးလို့တဲ့။ သတ်လည်း မသတ်တတ်ဘူး။ ဟော အခုတော့ မင်းသားကို ခိုင်းသတဲ့။ “အမောင်မင်းသားငယ် ကျွန်ုပ်လှောင်ထားတဲ့ ဘီလူး ၂ ကောင်ကို နိုင်အောင်သတ်နိုင်ရင် ကျွန်ုပ်သမီးတော်ကို ပေးမယ့်အပြင် နိုင်ကိုတစ်ဝက်ခွဲပြီး အိမ်ရှေ့မင်းအရာလည်း အပ်နှံ၊ မယ်”လို့ မိန့်တော်မူသတဲ့။

အဲဒီအခါ မင်းသားလည်း အကြံရခက်ပြီး လက်မှိုင်ချလို့ အမယ်အိုရဲ့အိမ်ကို ပြန် သွားတာပေါ့။ အိမ်ရောက်တော့မှ သတိရတာနဲ့ သူ ဆူးထွင်ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ ကျားကြီးလင်မယားကို တမ်းတလိုက်သတဲ့။ ကျားကြီး လင်မယားရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ ဘီလူး ၂ ကောင်ကို နိုင်အောင်သတ်ပေးနိုင်ပါ့မလားလို့ မေးသတဲ့။ ကျားတွေကလည်း သတ်ပေးနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောသတဲ့။

အဲဒါနဲ့ မင်းသားက လွယ်အိတ်ဆီမှာ ပတ္တမြားဝတ်ရုံ ၂ ထည်တောင်းပြီး ကျား ၂ စီးကို ခြံပေးသတဲ့။ ပြီးတော့မှ နန်းတော်ထဲဝင်လို့ ဘီလူးတွေနဲ့သတ်တာပေါ့။ ဘီလူးတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် ကိုက်ကြ၊ ကုတ်ကြ၊ ရုန်းကြ၊ ကန်ကြနဲ့။ သွတ်လိုက်ကြတာ နန်းရင်ပြင် တစ်ခုလုံးလည်း ဆူဆူညံညံဖြစ်ပြီး သွေးသံတွေက ရဲရဲနဲ့တဲ့။ နောက်ဆုံးကျမှ ကျားတွေက နိုင်လို့ ဘီလူးတွေမှာ ပါးစပ်အပြသားနဲ့ သေပွဲဝင်ကြပါလေရောတဲ့။

ဒါနဲ့လည်း ရာဇာကြီးက မကျေနပ်သေးဘူးတဲ့။ “ကောင်းလှပြီ မင်းသား၊ သို့သော် လည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့စည်တော်ဟာ ကောင်းကင်မှာရှိတယ်။ ကောင်းကင်ကိုတက်ပြီး စည်တော်ကို တီးပြရမယ်”လို့ ပြောပြန်ရောတဲ့။ မင်းသားလည်း ညောင်စောင်းကိုစီးပြီးတက်တီးတာပေါ့။

ဒါနဲ့လည်း ရာဇာကြီးက မကျေနပ်သေးဘူးတဲ့။ တကယ်အစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့ ယောက်ျားကောင်းအာဇာနည်နဲ့မှ သူ့သမီးတော်ကို လက်ထပ်ပေးချင်တာကိုး။ အဲဒါကြောင့် အမိန့်ရှိပြန်သတဲ့။ “မင်းသား ကျွန်ုပ်နန်းတော်နားမှာ လဲကျနေတဲ့ ဓမ္မိတစ်ပတ် သစ်လုံးကြီး ကို ဟောဒီ ဖယောင်းပုဆိန်နဲ့ခွဲပေးရမယ်”လို့ အမိန့်ရှိပြန်သတဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းသားလည်း အတော်အကျပ်တွေ့တာပေါ့။ ပုဆိန်က ဖယောင်းဆိုတော့ အလိုလိုမှ ပျော့ခွေနေတဲ့ဟာ ပုဆိန် တစ်ပတ်သစ်တုံးကို ဘယ်လိုခွဲနိုင်ပါ့မလဲ။

ညကျတော့ ညောင်စောင်းစီးပြီး မင်းသမီးဆီကို သွားလို့ အကြောင်းကို ပြောပြ သတဲ့။ ဒီတော့ မင်းသမီးက “မပူပါနဲ့ အသင်မင်းသား၊ ကျွန်ုပ်ဆံပင်တစ်ပင်ကို ယူသွားပါ။ သစ်တုံးဆီကိုရောက်တဲ့အခါ တိုးတိုးပြောပါ။ “အို ... သစ်တုံး၊ ဟောဒီဆံပင်ချရာအရပ်မှာ နှစ်ခြမ်းကွဲပေးဖို့ သမီးတော်လာဘဲက မှာလိုက်တယ်လို့ပြောပြီး ဆံပင်ကို သစ်တုံးပေါ်မှာ

မျှပါ။ ဆံပင်ပေါ်မှာ ပုဆိန်အသွားကို ချပါ။ သစ်တုံးကြီး ဖြန်းဖြန်းကွဲပါလိမ့်မယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့မနက် ရောက်တော့ မင်းသားလည်း နန်းတော်ထဲကိုဝင်ပြီး မင်းသမီးမှာတဲ့အတိုင်း လုပ်တာပေါ့။ ဆံမျှင်ကလေးကို သစ်တုံးပေါ်မှာဆန့်တင်ပြီး ပုဆိန်သွားနဲ့ ထိတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ပုဆိုးတစ်ပတ်သစ်တုံးကြီးဟာ ဖြန်းခဲနဲ့ဆို ထက်ခြမ်းကွဲသွားတာကို မြင်ရတော့ ရာဇာကြီးရဲ့ နန်းသူနန်းသားအားလုံး မျက်လုံးပြူးပြီး အံ့ဩသွားကြတာပေါ့။

အဲဒီလို အံ့ဖွယ်လေးပါးကို လုပ်ဆောင်ပြီးတော့မှ ရာဇာကြီးက သဘောကျပြီး “ကဲ..အမောင် သားတော်” လို့ ခေါ်လိုက်သတဲ့။ “ယနေ့ကစပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့အခါ လက်ထပ်တဲ့နန်းကြီးကို တခမ်းတနား ဆောက်လုပ်ပြီးတော့ မင်းညီမင်းသားတို့အလယ်မှာ သမီးတော်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြား ပေးတော်မူမယ်။ နိုင်ငံတော်ကို တစ်ဝက်ပေးပြီး အိမ်ရှေ့အရာကိုလည်း အပ်နှင်းမယ်” လို့ အမိန့်တော် ရှိလိုက်သတဲ့။

လက်ထပ်ထိမ်းမြားလို့ လခွဲလောက်ကြာတဲ့အခါ မင်းသားနဲ့မင်းသမီး လာဘ်ဟာ မယ်တော် ခမည်းတော်ထံမှ ခွင့်ပန်ပြီးတော့ ကုလားအုတ်တွေ၊ မြင်းတွေ၊ ကျေးတွေ၊ ကျွန်တွေ အခြံအရံနဲ့ မင်းသားကလေးရဲ့တိုင်းပြည်ကို မိဘကန်တော့ဖို့ ထွက်သွားကြသတဲ့။

မင်းသားဟာ သူ့ရဲ့လွယ်အိတ်စကြာ၊ ရေအိုးစကြာ၊ ညောင်စောင်းစကြာ၊ ကြိမ်လုံးစကြာနဲ့ ကြိုးစကြာတွေကို အမြဲဆောင်ထားသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘုန်းတန်ခိုးက အင်မတန်ကြီးလို့ စစ်တိုက်မယ့်လူ မပေါ်တဲ့အတွက် ကြိမ်လုံးစကြာနဲ့ ကြိုးစကြာကို တစ်ခါမှ အသုံးမပြုရဘူးတဲ့။

လိုတရ ခရုသင်း

တစ်ခါတုန်းက မြို့တစ်မြို့မှာ လယ်သမားတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူ့ခမျာမှာ သူ့ဌေးစဉ်းလဲတစ်ယောက်က ညဉ့်ဆဲသဖြင့် အလွန်ဒုက္ခရောက်ရရှာသည်။ သူ့လယ်က စပါ၊ အထွက် ကောင်းကောင်း၊ ညံ့ညံ့ သူ့မှာတော့ ဆင်းရဲတွင်းကမဇွန်။ သူ့ဌေးစဉ်းလဲမှာသာ တစ်နေ့တခြား စီးပွားတက်သည်။ နောက်ဆုံး သူ့အိတ်ထဲမှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မကျန်အောင် မွဲသွားသောအခါ လယ်သမားသည် သူ့ဌေးဆီကိုသွား၍ ဤသို့မေးသည်။

“သူ့ဌေးကြီး၊ ကျောက်ခဲကို ဆီကြိတ်လို့မရပါဘူး။ အခုလည်း ကျုပ်မှာ ဘာမျှမရှိလို့ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက ဘာမှရနိုင်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သည်တော့ သူ့ဌေးဖြစ်နိုင်တဲ့နည်း များရှိရင် ပြောမပြနိုင်ဘူးလား” ဟု မေးသည်။

“အို... မိတ်ဆွေရယ်၊ စီးပွားချမ်းသာကို ရာမနတ်က ပေးတာပေါ့။ ရာမနတ်ဆီမှာ သွားတောင်းပါလား” ဟု သူ့ဌေးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ လယ်သမားသည် အိမ်ပြန်သွား၍ ခရီးသွားရင်းစားရအောင် မသိုးမှန်သုံးခု လှုပ်ပြီးလျှင် ရာမနတ်ကို ရှာရန် ခရီးထွက်သွားလေသည်။

ပထမ သူသည် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ကို တွေ့၍ မှန်တစ်ခုပေးပြီးလျှင် ရာမနတ်နေရာ ၏ရပ်ကို လမ်းပြရန်မေးသည်။ သို့သော် ပုဏ္ဏားသည် မှန်ကိုသာယူပြီးလျှင် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ ထွက်သွားသည်။ နောက် သူသည် ယောဂီတစ်ဦးကိုတွေ့၍ မှန်တစ်ခုပေးပြီးလျှင် ရာမနတ်နေရာအရပ်ကို လမ်းပြရန်မေးပြန်သည်။ ယောဂီကလည်း ဘာမျှပြန်မပြော။ နောက် ၏ သစ်တစ်ပင်ရင်းတွင် ထိုင်နေသော ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ကို တွေ့၍ သနားသဖြင့် ကျန်သေးသောမသိုးမှန်ကို ပေးပြီးလျှင် စကားစမြည်ပြောရင်း ဆင်းရဲသားအနားတွင် သူထိုင် လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ” ဟု ဆင်းရဲသားက မေးသည်။

“ဪ...ကျုပ်ခရီးက အတော်ရှည်ပါတယ်။ ရာမနတ်ကို ရှာချင်လို့ အိမ်ကထွက် လာတာပဲ။ ရာမနတ်ရှိတဲ့အရပ်ကိုများ မိတ်ဆွေသိပါသလား” ဟု လယ်သမားက သိလိုသိငြား မေးလိုက်သည်။

“အို ... သိပါသော်ကောဗျာ။ ရာမနတ်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ပဲဗျ။ ကျုပ် ကို ဘာဖြစ်လို့ရှာချင်ရတာလဲ” ဟု ဆင်းရဲသားက ပြုံး၍ ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအခါ လယ်သမားက သူ့အဖြစ်အပျက်ကို အကုန်လုံး ပြောပြသည်။ ရာမနတ် လည်း လယ်သမားကို အလွန်သနားသဖြင့် ခရုသင်းတစ်ခုကို ပေးပြီးလျှင် သက်ပြန်မှုတ်နည်း ကို သင်ပေးပြီးနောက် ဤသို့ မှာသည်။

“ကဲ ... မှတ်ထား၊ ကျုပ်ပြောမယ်။ မိတ်ဆွေ တစ်ခုခုကို လိုချင်ရင် စိတ်ထဲက ၏တောင့်တလိုက်ပြီး ခရုသင်းကို သက်ပြန်ခုနစ်ကြိမ်မှုတ်လိုက်။ လိုတာကို ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေ ၏ယ့် သူဌေးစဉ်းလဲကိုတော့ သတိထား။ စဉ်းလဲတဲ့လူကို နတ်တွေ၊ သိကြားတွေလည်း မတတ် နိုင်ဘူး” ဟု မှာလိုက်သည်။

လယ်သမားသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် အိမ်ပြန်သွားသည်။ သူ ဝမ်းသာအားရနှင့် ကပြုံးပြုံး တရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာသည်ကို သူဌေးစဉ်းလဲက ချက်ချင်းသတိထားမိသည်။ “သည် လယ်သမားတော့ အခုလို တရွှင်ရွှင် တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေတာကိုထောက်ရင် တစ်ခုခုကော်ပေါက် ကိုးလာပြီထင်တယ်” လို့တွေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူဌေးသည် လယ်သမားအိမ်သို့ သွားပြီး လျှင် လယ်သမားကော်ပေါက်တိုးလာပုံ ကို သိပြီးယောင်ဆောင်၍ လှည့်ကာပတ်ကာ ပြော ၏လရာ လူရိုးကြီးလယ်သမားလည်း အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ထုတ်ပြောမိတော့သည်။ ၏ ၏ကောင်းထောက်မ၍ ခရုသင်းကို သက်ပြန်မှုတ်ရမည့်အကြောင်းကိုကား မပြောမိဘဲ မမှသွား

၃၈၈ ❖❖ မင်းသုတေ

လေသည်။

သို့သော် သူဌေးစဉ်းလဲသည် ထိုခရုသင်းကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် အရယူမည်ဟု အကြံထုတ်နေသဖြင့် အလစ်ကြုံသောအခါ တစ်ညတွင် ခရုသင်းကို ခိုးယူလေသည်။ ခရုသင်းကို ရသောအခါ သူသည် ဗိုက်ကြီးပေါက်ကွဲသွားတော့မတတ် အမျိုးမျိုးမှတ်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မှုတ်နည်းမမှန်သဖြင့် အကျိုးမထူးသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ထို့ဖြင့် တစ်နေ့သောအခါ သူဌေးစဉ်းလဲသည် လယ်သမားထံသို့သွား၍ ဤသို့ ပြောလေသည်။

“မိတ်ဆွေလယ်သမား၊ ခင်ဗျားရဲ့ခရုသင်းဟာ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အသုံးပြု လို့မရဘူး။ ခရုသင်းဟာ ခင်ဗျားဆီမှာ မရှိတော့ ခင်ဗျားလည်း အသုံးမပြု နိုင်ဘူး။ သည်တော့ ခင်ဗျားလည်း အကျိုးမရှိဘူး။ ကျုပ်လည်းအကျိုးမရှိဘူးပေါ့။ ကဲ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် အကျိုးရှိရအောင် ခင်ဗျား ကျုပ်စကားကိုနားထောင်ပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ခရုသင်း ပြန်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားသုံးချင်သလိုသုံး၊ ဒါပေမဲ့ ခရုသင်းက ခင်ဗျားကို ဆုတစ်ခုပေးရင် ကျုပ်ကို နှစ်ခုပေးအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်လို့ ခင်ဗျားကတိပေးရမယ်။ ဟုတ်ပလား”ဟု နားချပြောဆိုလေသည်။

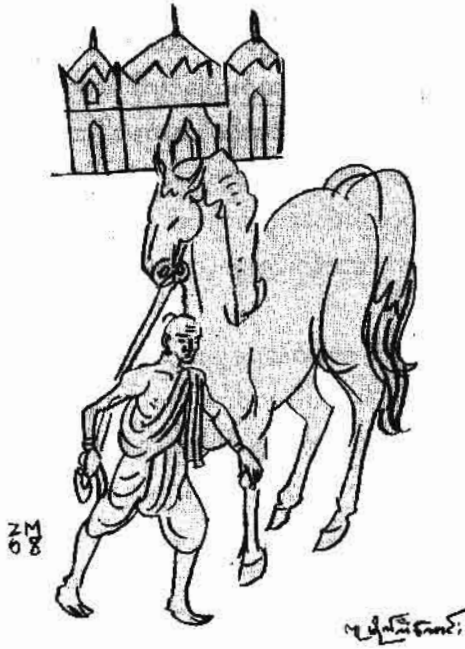
“အို ...တစ်သက်မပေးဘူး။ အရင်ကလည်း ခင်ဗျား သည်လိုနဲ့ ကျုပ်ကို မွဲပြာ ကျအောင်လုပ်ခဲ့ပြီ”ဟု လယ်သမားက ပြန်ပြောသောအခါ သူဌေးစဉ်းလဲက “သည်လိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ။ အခုတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားလည်း ဝေစုရမှာပဲမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားလိုချင် တာကို ရနေရင် ကျုပ်သူဌေးဖြစ်နေတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲဗျ”ဟု ဆွက်လက်နားချပြန်သည်။

ထိုသို့နားချဖန်များသောအခါ လယ်သမားသည် သဘောတူလိုက်ရတော့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ လယ်သမားသည် မိမိလိုချင်သည်ကို တောင့်တ၍ ခရုသင်းကို မှုတ်လိုက်လျှင် သူက တစ်ခုရ၍ သူဌေး စဉ်းလဲက နှစ်ခုရသည်။ လယ်သမားလည်း မခံချို မခံသာနှင့် မိမိ လိုချင်သည်ကို ရနေပါသော်လည်း မပျော်ရွှင်နိုင်ရှာပေ။

မကြာခင်ပင် နွေရာသီသို့ရောက်လျှင် နေအလွန်ပူသဖြင့် လယ်သမား၏ စပါးပင် များ ညှိုးလာသည်။ ထို့ကြောင့် ရေတွင်းကို တောင့်တကာ ခရုသင်းကိုမှုတ်သည်။ လယ်သမားက ရေတွင်းတစ်တွင်း ရသည်။ သူဌေးစဉ်းလဲက နှစ်တွင်းရသည်။ လယ်သမားမှာ အထူးပင် မခံချိုမခံသာဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ခရုသင်းကို ကိုင်ကာ သက်ပြန်ခုနစ်ချက် မှုတ်လိုက်ပြီးလျှင် “အို ရာမနတ်မင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိတစ်ဖက် ကန်းသောသူဖြစ်ရင်းလို ၏”ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်စိတစ်လုံး ကွယ်သွားသည်။ သူဌေးစဉ်းလဲ၏ မျက်စိနှစ်လုံးကွယ်သွားသည်။ ထိုအခါ သူဌေးစဉ်းလဲသည် ရေတွင်းနှစ်ခုအကြားတွင် စပါး

ပွားရာ ရေတွင်းတစ်ခုထဲသို့ လိမ့်ကျပြီးလျှင် သေလေတော့၏။

တစ်သက်လုံး သူဌေးစဉ်းလဲ၏။ ညဉ့်ဆဲခြင်းကို ခံလာရရှာသော လယ်သမားသည်
နောက်ဆုံး၌ သူဌေးစဉ်းလဲအပေါ်တွင် အနိုင်ရလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း မျက်စိတစ်လုံးကား
အဆုံးခံလိုက်ရသေးသတည်း။ ■

လူမိုက်ကံကောင်း

တစ်ခါတုန်းက အိန္ဒိယပြည် ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ အဲဒီပုဏ္ဏားဟာ ဉာဏ်လည်းမရှိဘူး။ ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေတော့ အများကြီးရှိသတဲ့။ ဒီတော့ သူတို့လင်မယား မိသားတစ်စုဟာ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်နဲ့ အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်ပြီး တောင်းရမ်းစားသောက်ရတာပေါ့။ ဒီလိုလှည့်လည် တောင်း စားရင်း မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို ရောက်သွားတော့ သူဌေးကြီးတစ်ဦးအိမ်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ကြ သတဲ့။ သူ့သားသမီးတွေက သူဌေးကြီးရဲ့နွားတွေကို ကျောင်းကြရတယ်။ သူ့မိန်းမက သူဌေး ကြီးရဲ့ အိမ်တွင်းအလုပ်တွေကို လုပ်ရတယ်။ သူကတော့ သူဌေးကြီးလက်တိုလက်ရှည် နိင်၊ ရတဲ့လက်ပါးစေအနေနဲ့ အမှုထမ်းရသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ သူဌေးကြီးသမီးကို မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ကျင်ပ သတဲ့။ မင်္ဂလာပွဲကြီးမှာ သတို့သမီး၊ သတို့သား နှစ်ဦးနှစ်ဖက်က ဆွေတွေမျိုးတွေ အပေါင်၊

အသင်းတွေဟာ ဝင်ကြ ထွက်ကြ။ စားကြ၊ သောက်ကြနဲ့ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်း တာပေါ့။ လက်ပါးစေပုဏ္ဏားလည်း သူ့ဌေးကြီးက သူ့ကိုခေါ်ပြီး ကျွေးလိမ့်မယ် မွေးလိမ့်မယ် ထင်ပြီး သူ့လျှာက သွားရည်တမြားမြားနဲ့ ဖြစ်နေရှာသတဲ့။ ဆီဦးထောပတ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ မုန့်တွေကိုလည်း လည်မျိုခိုက်အောင် စားလိုက်မဟဲ့လို့ ပါးစပ်တပြင်ပြင် လျှာတလျှပ်လျှပ်နဲ့ ဖြစ်နေရှာသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ဌေးကြီးက သူ့ကိုလည်း သတိမရဘူး။ သူ့အိမ်သားတွေကို လည်း မေ့ထားသတဲ့။

ဒီတော့ ပုဏ္ဏားလည်း စိတ်ပျက်တာပေါ့လေ။ အဲဒါနဲ့ ညကျတော့ သူ့မိန်းမကို ပြောသတဲ့။ “ရှင်မရယ် ..ကျုပ်တို့က ဉာဏ်လည်းမရှိ၊ ပိုက်ဆံလည်းမရှိ။ ဒီတော့ ဘယ်သူကမှ ကျုပ်တို့ကို လူရာမသွင်းဘူး။ ခိုင်းစရာရှိရင်တော့ ခိုင်းပါရဲ့။ ပေးစရာ ကျွေးစရာရှိရင်တော့ ကျုပ်တို့ကို မေ့ထားကြတာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်အကြံထုတ်ကြည့်တယ်။ ကျုပ်ဟာ ဗေဒင်တွက် တတ်တယ်လို့ဆိုရင် လူတွေ ရှိသေလာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က ဗေဒင်တတ်ချင် ယောင်ဆောင်မယ်။ ရှင်မက အခွင့်သာရင် သူ့ဌေးကြီးကို ကျုပ်ဗေဒင်တတ်ကြောင်း ပြောပြပါ။ ဟုတ်ကဲ့လား”လို့ ခိုင်းသတဲ့။

အဲဒီလို အကြံထုတ်ပြီး ပုဏ္ဏားဟာ အိမ်ထဲက တိတ်တိတ် ထွက်သွားတယ်။ မင်္ဂလာ ဆောင်အိမ်မှာ လူတွေ အိပ်မောကျလို့ ငြိမ်နေတာကိုသိရတော့ မြင်းဇောင်းကို ဝင်တဲ့ပြီး သူ့ဌေးကြီးရဲ့သမက် သတို့သားစီးလာတဲ့မြင်းကို ဆွဲထုတ်သွားသတဲ့။ အိမ်နဲ့ အတော်ဝေးဝေး ကိုရောက်တော့ မြင်းကို လူကွယ်ရာတစ်နေရာမှာ အသာကလေး ဝှက်ထားလိုက်သတဲ့။ မနက် ကျတော့ သတို့သားရဲ့မြင်း ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ ရှာလိုက်ကြတာ နဲ့နေတာပဲတဲ့။ ဒါပေ မယ့် မတွေ့ကြဘူးတဲ့။ မင်္ဂလာဦးအခါမှာမြင်း ပျောက်တယ်ဆိုတော့ နိမိတ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး သူ့ဌေးကြီးလည်း စိတ်အင်မတန်ညစ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပုဏ္ဏားရဲ့မယားက “အရှင်သူ့ဌေး ကြီး ကျွန်တော်မရဲ့ယောက်ျားဟာ ဗေဒင်သုံးပုံတတ်ပါတယ်။ ပစ္စည်းပျောက်ဟောရမယ်ဆိုရင် လည်း ပထမတန်းပါပဲ။ မယုံရင် မေးကြည့်ပါ။ မမှန်ရင် လက်ဖြတ်ခံနိုင်ပါတယ်”လို့ ပြော သတဲ့။

ဒီတော့ သူ့ဌေးကြီးက ပုဏ္ဏားကြီးကို ခေါ်တာပေါ့။ ပုဏ္ဏားကလည်း ဟန်ကြီးပန်ကြီး နဲ့ “မနေ့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို သတိမရဘူး။ ဒီနေ့ မြင်းပျောက်တော့မှ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာပေါ့လေ”လို့ ပြောသတဲ့။ သူ့ဌေးကလည်း လေချိုကလေးသွေးပြီး “အေးကွယ်၊ မတော် လို့ မေ့သွားတာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့။ မြင်းပျောက်တဲ့အကြောင်းကို ဟောစမ်းပါဦး”လို့ ပြောသတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ပုဏ္ဏားဟာ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနဲ့ မြေကြီးပေါ်ကို လက်ညှိုးထောက်ပြီး ဟိုခြစ်ဒီခြစ် ဗေဒင်တွက်ချင်ယောင်ဆောင်တာပေါ့။ ပြီးတော့မှ ဣန္ဒြေကြီးကြီးထားပြီး

၃၉၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ဟောတာကိုး။ “အင်း ဗေဒင်သုံးပုံ၏ အလိုအားဖြင့်ဆိုလျှင် သတို့သား၏မင်္ဂလာမြင်းကို ခိုးသူတို့သည် အကာလညအခါတွင် ခေါ်ဆောင်သွား၍ ဤအရပ်မှ မြောက်ဘက်မျက်နှာ ရွာစည်းရိုးချုံ့ကွယ်တွင် ဖုံးဝှက်ထားကြပါသတဲ့။ နေမဝင်ခင် သွားရောက်ယူဆောင်ပါမှ ကိုယ့်မြင်းသည် သူ့မြင်းမဖြစ်မည့်ကိန်းရှိပါသတဲ့ သူဌေးကြီး”လို့ ဟောတာကိုး။ ဟောတဲ့ အတိုင်းပဲ သွားရှာတော့ မြင်းကိုတွေ့ကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့ လူတွေက ပုဏ္ဏားကို ချီးမွမ်းကြ သတဲ့။ သူဌေးကလည်း လက်ပါးစေအဖြစ် မထားတော့ဘဲ ပညာရှိကြီးအနေနဲ့ ကျွေးမွေးပြုစု ထားသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ရှင်ဘုရင်ကြီးရဲ့ နန်းတော်ထဲက ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို လူစို၊ လို့ ပျောက်ပါလေရောတဲ့။ သူခိုးကို လိုက်လံစုံစမ်းလို့ မရတော့ ရှင်ဘုရင်ကြီးက ပုဏ္ဏားကို ခေါ်ပြီး ဗေဒင်တွက်ခိုင်းတာပေါ့။ ဒီတော့ ပုဏ္ဏားဟာ အကြံရခက်တာနဲ့ “မနက်ဖန် မိုးသောက် ခါမှ မင်္ဂလာရှိတဲ့အချိန်မှာ ဟောပါရစေဘုရား”လို့ လျှောက်သတဲ့။ အဲဒီအခါ ဘုရင်ကြီးက ပုဏ္ဏားကို အဆောင်တော်တစ်ခုထဲမှာ နေစေသတဲ့။ အစောင့်အကြပ်တွေကလည်း အပြင်ဘက် ကနေ စောင့်နေကြတာပေါ့။ တတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ပုဏ္ဏားလည်း အများကြီး စိတ်ညစ် တာပေါ့လေ။

အဲဒီနန်းတော်ထဲမှာ အပျိုတော်တစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူ့နာမည်က ကုလားလို့ ‘မိရာ’ လို့ခေါ်တယ်။ မြန်မာလိုတော့ ‘မယ်လျှာ’ပေါ့။ ပါးစပ်ထဲက လျှာပေါ့။ လက်စသတ်တော့ နန်းတွင်းက ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို ခိုးတာက သူကိုး။ အခုပညာရှိပုဏ္ဏားကို ရှင်ဘုရင် ကခေါ်ပြီး မေးမယ်ဆိုတော့ မယ်လျှာလည်း စိန်ပြီးကြောက်လာတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ပုဏ္ဏား နေတဲ့ အဆောင်တော်နားကိုသွားပြီး တိတ်တိတ်ခိုးချောင်းသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆီဥ ထော ပတ်ကြိုက်တဲ့ သူ့လျှာကို ပုဏ္ဏားက အပြစ်တင်နေတာကိုး။

“ဟဲ့ လျှာ၊ ဟဲ့ လျှာ ဒီတစ်ခါ သေရွာသွားဖို့ ပြင်ပေတော့” လို့ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုပြီး အပြစ်တင်နေသတဲ့။ အဲဒါကို အပျိုတော်မယ်လျှာက “ကြားရတော့ ‘ငါခိုးတာကို သိသွားပါပြီ’ဆိုပြီး အဆောင်တော်ထဲကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဝင်သတဲ့။ ရောက်တော့ ပုဏ္ဏားကြီးခြေထောက်ကို ဖက်ပြီး ငိုတာပေါ့။ “အို ပုဏ္ဏားကြီး၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို ကျွန်မခိုးမိတာ မှန်ပါတယ်။ ဥယျာဉ်တော်ထဲက သလဲပင်အောက်မှာ မြှုပ်ထားပါတယ်”လို့ ဖွင့်ပြောတာပေါ့။

အဲဒီတော့ ပုဏ္ဏားက ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနဲ့ “အို ... ငါ အကုန်သိပါတယ်။ ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ငါဟာ အလျင်ကဖြစ်တာကိုလည်း သိတယ်။ အခုဖြစ်တာကိုလည်း သိတယ်။ နောက်ဖြစ်မှာကိုလည်း သိတယ်။ အခု မယ်မင်းက ရှိခိုးတောင်းပန်နေတာမို့

မယ်မင်းကို အပြစ်လွှတ်မယ်။ ငါ့ကိုသာ ရှိသမျှငွေကလေး ရွှေကလေးနဲ့ ကန်တော့” လို့ ပြောသတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ရှင်ဘုရင်ကြီးရဲ့ ကျောက် သံပတ္တမြားတွေကို ပြန်တွေ့တာပေါ့လေ။ ပုဏ္ဏားလည်း ဆုတော်လာဘ်တော်တွေရပြီး နာမည်သိပ်ကြီးသွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ စိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်ကျိတ်ပြီး ကြောက်နေတာကတော့ “အင်း ကံကောင်းထောက်မလို့ ဒီတစ်ခါ ငါလွတ်သွားပြီ။ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ အခက်ပါပဲ” လို့ ဆိုတာပေါ့။

အဲဒီရှင်ဘုရင်ကြီးမှာ ပညာရှိအမတ်ကြီးတစ်ပါး ရှိသတဲ့။ အမတ်ကြီးက ပုဏ္ဏားကြီးကို တယ်ပြီးမယ့်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင်ဘုရင်ကို တိုးတိုးလျှောက်သတဲ့။ “အရှင်မင်းကြီး ဒီပုဏ္ဏားဟာ ဗေဒင်သုံးပုံတတ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဗေဒင်ကျမ်းတွေကို ဖတ်ရွတ်လေ့လာတာလည်း မတွေ့ရဘူး။ ဟန်ဆောင်ပြီး လိမ်လည်လှည့်ဖြားနေတယ်ထင်ပါတယ်။ စုံစမ်းကြည့်ရင် သင့်တော်မယ်ထင်ပါတယ်” လို့ လျှောက်သတဲ့။ ဒီတော့ ရှင်ဘုရင်ကြီးက သောက်တော်ရေ တကောင်းတစ်ခုတည်းမှာ ဖားကလေးတစ်ကောင်ထည့်ပြီး တကောင်းပုံးနဲ့ ပိတ်သတဲ့။ ပြီးတော့ ပုဏ္ဏားကိုခေါ်ပြီး “ကဲ ... ပုဏ္ဏားကြီး တကောင်း ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာကို ဟောနိုင်ရင် ဆုလာဘ်ကြီးစွာ ပေးသနားတော်မူမယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ အဲဒီအခါ ပုဏ္ဏားလည်း အလိမ်ပေါ်တော့မှာမို့ သိပ်ကြောက်တာပေါ့။ သိပ်ကြောက်နေတုန်း ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်နဲ့ သူ့အဖေက သူ့ကို ငယ်ငယ်တုန်းက ပြောင်ပြီးခေါ်တဲ့ငယ်နာမည်ကို သွားပြီးသတိရသတဲ့။ အဲဒီနာမည်က ‘ငရွေဖား’ တဲ့။ အဲဒါနဲ့ သူ့အမည်သူခေါ်ပြီး ညည်းတာပေါ့။

“တကောင်းထဲက သောက်တော်ရေ စိမ့်စိမ့်အေးပါပေ။ အေးပေသော်လည်း ငရွေဖား ပူပင်သောကများ” လို့ ညည်းရှာသတဲ့။ အဲဒါကိုကြားရတော့ လူတွေက သိပ်သဘောကျတာပေါ့။ “မှန်တယ် ဟေ့၊ ဒီပုဏ္ဏားကြီး ဗေဒင် သိပ်မှန်တာပဲ” လို့ ဝိုင်းပြီး အော်ဟစ်ကြတာပေါ့။ ရှင်ဘုရင်ကြီးကလည်း အဟုတ်မှတ်နေတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ပုဏ္ဏားကို ဆုတော် လာဘ်တော် အနေနဲ့ ရွာသုံးရွာ အပိုင်စားပေးသတဲ့။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ဝေါတွေ၊ ယာဉ်တွေကိုလည်း ပေးသနားတော်မူသတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ပုဏ္ဏား လူမိုက်ကံကောင်းဖြစ်ပြီး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလေသတဲ့။

သူခိုးသူတော်ကောင်း

ရှေးရှေးတုန်းက မင်းသားတစ်ပါးဟာ ကုန်သည်သားတစ်ယောက်၊ ပညာရှိသားတစ်ယောက်နဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်သတဲ့။ သူတို့သုံးယောက်ဟာ အပျော်အပါးနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ကြသတဲ့။ အားအားရှိတိုင်း ဥယျာဉ်တွေ၊ ပန်းခြံတွေ၊ ပွဲလမ်းသင်္ဘင်တွေမှာ ကစားကြ၊ ပျော်ကြ၊ ပါးကြ၊ နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြလုပ်နေတာပဲတဲ့။ မင်းသားဆိုတာကလည်း မင်းသားတို့တတ်အပ်တဲ့ လေးအတတ်၊ မြားအတတ်၊ ဆင်အတတ်၊ မြင်းအတတ်တွေကို လေ့လာ သင်ကြားမှု မရှိဘူးတဲ့။ ကုန်သည်သားကလည်း ရောင်းမယ်၊ ဝယ်မယ်၊ ပွဲစားလုပ်မယ်၊ ငွေရှာမယ် တစ်ခါမျှမစဉ်းစားဘူးတဲ့။ ပညာရှိသားကလည်း စာပေလိုက်စားမယ်၊ ဂဏန်းသင်္ချာ တွက်မယ်၊ ရေးသားစီကုံးမယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားဘူးတဲ့။ ဒီတော့ မင်းသားကို မင်းကြီးအဆုတ်ပေး၊ ကုန်သည်သားကို ကုန်သည်ကကြိမ်းတာပေး၊ ပညာရှိသားကို ပညာရှိက အပြစ်တင်တာပေး။ အဲဒီတော့ သူတို့သုံးယောက်ဟာ တိုင်ပင်ကြပြီး ထွက်ပြေးကြပါရောတဲ့။

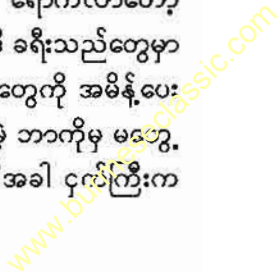
လမ်းခရီးရောက်တော့ “ကဲ ..ဘယ်တိုင်း ဘယ်ပြည်သွားပြီး ဘာလုပ်ကြရင် ကောင်း
မလဲ” လို့ တိုင်ပင်ကြတဲ့အခါ ကုန်သည်သားက ပြောသတဲ့။ “လောကမှာ ငွေမရှိရင် ဘာမှ
လုပ်လို့မရဘူး။ ငွေရှိရင် ကြံတိုင်းအောင်တာပဲ။ ဒီတော့ တို့တစ်တွေ ပတ္တမြားတောင်ကို
သွားပြီး ပြည်တန်ပတ္တမြားရှာရင် မကောင်းဘူးလား” လို့ ပြောသတဲ့။ အဲဒီအကြံကို သူတို့
သဘောကျသတဲ့။ ပတ္တမြားတောင်ကို သွားကြတာပေါ့။

တောင်ကိုရောက်လို့ တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ လိုက်ရှာကြတော့ သူတို့ကံက အင်မတန်
မကောင်းတဲ့အတွက် တစ်ယောက်ကို ပြည်တန်ပတ္တမြားတစ်လုံးစီ ရကြသတဲ့။ ဒါပေမယ့်
ပတ္တမြားတောင်သွားတဲ့ တောလမ်းခရီးမှာ သူခိုးတွေ၊ ဓားပြတွေ၊ တောပုန်းတွေက အင်မတန်
ပေါတယ်။ ပတ္တမြားရှာလာတဲ့ လူတွေကို အပြန်လမ်းက ဖမ်းဖမ်းပြီး လုကြ၊ တိုက်ကြ၊
သတ်ဖြတ်ကြသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် မင်းသားနဲ့ အဖော် ၂ ယောက်ဟာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး
ပေါ့။ နောက်တော့မှ ကုန်သည်သားက အကြံပေးသတဲ့။ “ကဲ ... ဒီပတ္တမြားတွေကို ဝမ်းထဲမျို
သွားရရင် ဘယ်သူမှ ရှာလို့တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မျိုသွားကြရအောင်” လို့ အကြံပေးသတဲ့။

အဲဒီအကြံအတိုင်း ညစာစားတဲ့အခါ ထမင်းထဲမှာ ပတ္တမြားထည့်ပြီး မျိုလိုက်ကြတာ
ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် တောင်စောင်းမှာ ပုန်းခိုပြီး ချောင်းနေတဲ့ သူခိုးတစ်ယောက်က သူတို့
ပတ္တမြားမျိုတာကို မြင်သွားတာကိုး။ မြင်တော့ အကြံရသတဲ့။ “ဒီလူတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း
လုပ်ပြီး ဒီတောင်ကသွားမယ်။ လမ်းမှာ သူတို့မောပန်းလို့ အိပ်ပျော်တဲ့အခါ ဝမ်းခိုက်ကို
ဖောက်ပြီး ပတ္တမြားတွေကို အပိုင်စီးမယ်” လို့ အကြံရသတဲ့။

ဒီလိုအကြံရတယ်ဆိုရင်ပဲ သူခိုးဟာ တောင်စောင်းကဆင်းပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့တာပေါ့။
“အရှင်တို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဒီတောဒီတောင်ကို ဖြတ်မသွားရဲတဲ့အတွက် အရှင်
တို့နဲ့အတူလိုက်ပါရစေ” လို့ မျက်နှာသေကလေးနဲ့ တောင်းပန်သတဲ့။ မင်းသားတို့ သုံးယောက်
ကလည်း အကောင်းမှတ်ပြီး သူ့ကို လက်ခံလိုက်ကြတာပေါ့လေ။

ပတ္တမြားတောင် တောလမ်းနံဘေးမှာ ခိုးသူရွာတစ်ရွာရှိသတဲ့။ ခရီးသည်တွေ အဲဒီ
ရွာထဲကို ဖြတ်သွားရင် ခိုးသူကြီးအိမ်မှာ လှောင်အိမ်နဲ့မွေးထားတဲ့ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်က
ပီရင်းဆိုသတဲ့။ ခိုးသူကြီးက အဲဒီငှက်ကြီးဆိုတဲ့သီချင်းကို နားလည်သတဲ့။ အဓိပ္ပာယ်
ကောက်တတ်သတဲ့။ မင်းသားနဲ့ အဖော်သုံးယောက်ဟာ အဲဒီရွာထဲကို ရောက်လာတော့
ငှက်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း သီချင်းဆိုတာပေါ့။ ဒီတော့ ခိုးသူကြီးက “ဟောဒီ ခရီးသည်တွေမှာ
ပတ္တမြားတွေပါလာတယ်။ ဖမ်းကြ၊ ဆီးကြ” လို့ လက်အောက်ငယ်သားတွေကို အမိန့်ပေး
တာပေါ့။ ဖမ်းလို့မိတော့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လှန်လှော့ပြီးရှာသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာကိုမှ မတွေ့
ရဘူးတဲ့။ ဒီတော့ မင်းသားတို့လေးယောက်ကို လွှတ်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီအခါ ငှက်ကြီးက

၃၉၆ ❖ ❖ မင်းသုတေ

ရှေးကလိုပဲ သီချင်းဆိုပြန်သတဲ့။ ခိုးသူကြီးလည်း မင်းသားတို့ကိုဖမ်းပြီး ရှာကြပြန်သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတွေ့ရလို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြန်သတဲ့။ ၎င်းကြီးကလည်း ရှေးကလိုပဲ သီချင်းဆိုပြန်တာပေါ့။ ဒီတော့ ခိုးသူကြီးကတွေးသတဲ့။ “ဒီငှက်ကြီးဟာ ဘယ်အခါမှ မဟုတ်တာကို မပြောဘူး။ ဒီတစ်ခါလည်း သူပြောတာ မှန်မှာပဲ။ လူတွေကို ပြန်ဖမ်းရရင် ကောင်းမယ်” လို့တွေးပြီး ဖမ်းပြန်တာပေါ့လေ။ မိလာတဲ့အချိန်ကျတော့ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားပြီး “ဟေ့ မင်းတို့ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ ဘာအဖိုးတန်ကိုမှ မတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းထဲမှာ ပတ္တမြားတွေ ရှိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီတော့ ဟောဒီတောင်စွယ်မှာ နေကွယ်ရင် မင်းတို့ဝမ်းကို ဟော့၊ ဓားနဲ့ခွဲပြီး ပတ္တမြားကိုယူရလိမ့်မယ်။ ကောင်းကောင်းမှတ်ထားကြ” လို့ ပြောပြီး တခြားကို ထွက်သွားသတဲ့။

အဲဒီအခါ မင်းသားတို့နဲ့ အတူတူကပ်ပြီး လိုက်လာတဲ့ သူခိုးက စဉ်းစားသတဲ့။ “အင်း ... သူတို့ဝမ်းကို အရင်ခွဲရင် ပတ္တမြားတွေမှာအမှန်ပဲ။ တွေ့ရင် ငါ့ဝမ်းကိုလည်း ခွဲမှာမူပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဝမ်းကို အရင်ခွဲရင်တော့ ပတ္တမြားတွေမှာမဟုတ်ဘူး။ မတွေ့ရင်တော့ သူတို့ကို လွှတ်လိုက်မှာပဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ သေရမှာအမှန်ပဲ။ ဒီတော့ သေမီနီ၊ စိတ်ကောင်းထားရင် နတ်သားကြီးဖြစ်လိမ့်ဆိုတဲ့ ပညာရှိစကားလို ငါလည်း စိတ်ကောင်းထားမှပဲ” လို့ စဉ်းစားသတဲ့။

အချိန်ကျတော့ ခိုးသူကြီးလည်း ဓားကို တဝင့်ဝင့်နဲ့ လာတာပေါ့လေ။ တောင်စွယ်မှာ ကွယ်တော့မယ့်နေရောင်ထဲမှာ ဓားကြီးဟာ တလက်လက်နဲ့ ဒါပေမယ့် သူခိုးဟာ အရဲတင်းပြီ။ “အို ခိုးသူကြီး၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများရဲ့ ဝမ်းကိုခွဲတာ ကျွန်တော် မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဝမ်းကို ပထမခွဲပါ” လို့ တောင်းပန်သတဲ့။ ခိုးသူကြီးကလည်း သဘော တူတာနဲ့ သူခိုးရဲ့ဝမ်းကိုခွဲပြီး ရှာတာပေါ့။ အူထဲမှာရှာ၊ အသည်းထဲမှာရှာ၊ နှလုံးထဲမှာရှာ။ နေရာတကာ ရှာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပတ္တမြားကို မတွေ့ဘူးတဲ့။ ရှိမှ မရှိဘဲကိုး။ ဒီတော့မှ ခိုး သူကြီးက “အင်း ငါလည်း ငှက်မိုက်စကားကို ယုံစားမိလို့ သူများအသက်ကို သတ်မိပြီ။ ကျန်လူတွေဝမ်းထဲမှာ ပတ္တမြားရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး” လို့ နောင်တ တရားရပြီး မင်းသား၊ ကုန်သည်သား၊ ပညာရှိသားတို့ကို လွှတ်လိုက်သတဲ့။ အဲဒီအသေခံသွားတဲ့ သူခိုးဟာ သူ့မိ၊ ပေမယ့် သူခိုးသူတော်ကောင်းလို့ မှတ်ရတော့တာပေါ့။

မှတ်ချက်။

၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် “ရန်သူနှင့်မိတ်ဆွေ” ဟူသော အမည်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

သိုးငယ်

တစ်ခါတုန်းက သိုးငယ်သေးသေးလေးတစ်ကောင်ရှိသတဲ့။ သူဟာ ခြေထောက်ကလေးတွေ ခနော်နီခနော်နဲ့ ဟိုခုန်သည်ပေါက်လုပ်ပြီး အင်မတန် ပျော်တတ်တယ်တဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ သူ့အဘွားဆီကို သွားလည်မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာ လမ်းမှာ တောခွေးတစ်ကောင်နဲ့ သွားတိုးနေပါလေရော။ တောခွေးကလည်း တစ်လုတ်စာလောက်ရှိတဲ့ သိုးငယ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး “သိုးငယ် သိုးငယ်၊ ဟေ့ သိုးငယ် ... မင်းကို ငါစားရမယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒါပေမယ့် သိုးငယ်ကလေးကတော့ ဆွေ့ခနဲ တစ်ချက်ခုန်ပြီး ဟောဒီလို ဆိုလိုက်သတဲ့။

“အဘွားအိမ်ကို ကျုပ်သွားမယ်၊
ဝသောအခါမှကွယ်။”

၃၉၈ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

ကျုပ်အသားကို ဝါးလို့ရယ်
စားလိုက်ပါတော့ဟယ်”

တောခွေးက ဒီတော့ အင်း အဟုတ်သားပဲလို့ အောက်မေ့တာနဲ့ လွှတ်လိုက်သတဲ့။
အတော် ကလေးသွားပြီးတော့ လင်းတကြီးတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့ပြန်ပါလေရော။ လင်းတကြီးက
တစ်လုတ်စာလောက်ရှိတဲ့ သိုးငယ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး “သိုးငယ်၊ သိုးငယ်။ ဟေ့ သိုးငယ် ...
မင်းကို ငါစားရမယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့လည်း သိုးငယ်ကလေးက ဆွေ့ခနဲ တစ်ချက်ခုန်တဲ့ပြီး ဟောဒီလို ဆိုလိုက်
သတဲ့။

“အဘွားအိမ်ကို ကျုပ်သွားမယ်၊
ဝသောအခါမှကွယ်၊
ကျုပ်အသားကို ဝါးလို့ရယ်
စားလိုက်ပါတော့ဟယ်”

လင်းတကြီးက ဒီတော့ အင်း အဟုတ်သားပဲလို့ အောက်မေ့တာနဲ့ လွှတ်လိုက်သတဲ့။
ဒီလိုပဲ သူဆက်သွားတော့ လမ်းမှာ ကျားကြီးကိုလည်း တွေ့တယ်။ ဝံပုလွေကြီးကိုလည်း
တွေ့တယ်။ ခွေးကြီးနဲ့ လင်းယုန်ငှက်ကြီးတို့ကိုလည်း တွေ့တယ်။ အဲဒီအကောင်ကြီးတွေ
ကလည်း တစ်လုတ်စာလောက်ရှိတဲ့ သိုးငယ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး “သိုးငယ်၊ သိုးငယ်၊ ဟေ့
သိုးငယ် ..မင်းကို ငါက စားရမယ်”လို့ ပြောကြသတဲ့။

ဒါပေမယ့် သိုးငယ်ကလေးကတော့ ရှေးကလိုပဲ ဆွေ့ခနဲ တစ်ချက်ခုန်တဲ့ပြီး ဟော
လို ဆိုလိုက်သတဲ့။

“အဘွားအိမ်ကို ကျုပ်သွားမယ်၊
ဝသောအခါမှကွယ်၊
ကျုပ်အသားကို ဝါးလို့ရယ်
စားလိုက်ပါတော့ဟယ်”

နောက်ဆုံးတော့ သိုးငယ်ဟာ သူ့အဘွားအိမ်ကိုရောက်သွားတာပေါ့။ အဘွားကို
တွေ့တယ်ဆိုရင်ပဲ မရပ်မဆိုင်းဘဲ ပြောလိုက်သတဲ့။ “အဘွား ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ဝအောင်
လုပ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ ကတိကို ဖျက်လိုမကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို
စပါးပုတ်ထဲမှာ ထားစမ်းပါ”တဲ့။

ဒီတော့ သူ့အဘွားကလည်း သူ့ကို စပါးပုတ်ထဲမှာထည့်ထားတာပေါ့။ သိုးကလေး
ဟာ အတော်အစားကြီးသတဲ့။ တစ်ချိန်လုံး စပါးတွေကို ဓာတ်ဝါးတည်းဝါးပြီး စားလိုက်တာ

သူ့ကိုယ်လေးဟာ ပုတ်ကလေးဖြစ်ပြီး မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင်သလို ဖြစ်လာတော့သတဲ့။ ဒီတော့ သူ့အဘွားက “ကဲ .. ငါ့မြေး ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ဝပြီမဟုတ်လား၊ သွားပေတော့” လို့ ပြောတာပေါ့။

သိုးကလေးက အိမ်ပြန်ရင် လမ်းမှာ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်နဲ့တွေ့မှာပဲ။ တွေ့ရင် သူတို့အစားကို ခံရမှာပဲလို့သိတာနဲ့ “အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော့်ညီကလေး သေတုန်းက ဆုတ်ထားတဲ့သားရေနဲ့ ဒိုးပတ်ကလေး ကြိုက်ပေးပါလား။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဒိုးပတ်ထဲမှာဝင်နေပြီး လိုမ့်သွားရင် ဘယ်သူမှ မသိလို့ အိမ်ကို ကောင်းကောင်းပြန်ရောက်မှာပေါ့” လို့ ပြောသတဲ့။

အဲဒါကြောင့် သူ့အဘွားက ဒိုးပတ်ကလေးကြိုက်ပြီး အထဲမှာနေလို့ကောင်းအောင် သိုးမွေးနုနုကလေးတွေကို ထည့်သတဲ့။ သိုးကလေးကလည်း ဒိုးပတ်ထဲမှာ ဖိမ်နဲ့ဝင်နေပြီး လိုမ့်သွားတာပေါ့။ လိုမ့်သွားလို့မကြာခင်ပဲ လင်းယုန်ကြီးနဲ့ သွားတိုးတာပေါ့။ ဒီတော့ လင်းယုန်ကြီးက မေးသတဲ့။

“ဒိုးပတ်ငယ် ဒိုးပတ်ငယ်
သိုးလေး ဘယ်မှာရှိပါတယ်
ပြောစမ်းပါလားကွယ်” လို့။
လင်းယုန်ကြီးရဲ့အသံကို ကြားတော့ သိုးငယ်က ဒိုးပတ်ထဲကနေပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။
“သိုးငယ်ကလေးတစ်ကောင်ရယ်
မီးပုံထဲကိုကျသွားတယ်။
သင်လည်းသူ့လိုပါပဲကွယ်
မီးပုံထဲကို ကျလိမ့်မယ်
တူနယ်တဲ့နယ် တူနယ်တဲ့နယ်” လို့။

ဒီတော့ လင်းယုန်ကြီးလည်း သူ့အစာပျောက်သွားလို့ စိတ်ပျက်ပြီး တစ်ကောင်တည်း မှိုင်ကျန်ရစ်သတဲ့။ သိုးငယ်ကတော့ ဝမ်းထဲမှာ ကျိတ်ရယ်ပြီး “တူနယ်တဲ့နယ်၊ တူနယ်တဲ့နယ်” လို့ဆိုရင်း လိုမ့်သွားပြန်သတဲ့။

နောက်မှတွေ့တဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေကလည်း အရင်ကလိုပဲ မေးတာပေါ့။
“ဒိုးပတ်ငယ် ဒိုးပတ်ငယ်
သိုးလေး ဘယ်မှာရှိပါတယ်
ပြောစမ်းပါလားကွယ်” တဲ့။
အဲဒီလိုမေးတိုင်း မေးတိုင်း သိုးငယ်ကလည်း ဟောဒီလို ပြန်ပြောသတဲ့။
“သိုးငယ်ကလေးတစ်ကောင်ရယ်

၄၀၀ ❖❖ မင်းသုတေသန

မီးပုံထဲကို ကျသွားတယ်။
သင်လည်းသူ့လိုပါပဲကွယ်
မီးပုံထဲကို ကျလိမ့်မယ်
တူနယ်တဲ့နယ် တူနယ်တဲ့နယ်”လို့။
နောက်ဆုံး တောခွေးကြီးနဲ့ သွားတွေ့တယ်။ တောခွေးကြီးက မျက်နှာပေါက် ခပ်ဆိုး

ဆိုးနဲ့ မေးလိုက်သတဲ့။

“ဒိုးပတ်ငယ် ဒိုးပတ်ငယ်
သိုးလေး ဘယ်မှာရှိပါတယ်
ပြောစမ်းပါလားကွယ်”တဲ့။
သိုးငယ်လည်း ဒိုးပတ်ထဲမှာ သိုးမွေးပေါ်မှာအိပ်ပြီး မိမိကလေးနဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်သတဲ့။
“သိုးငယ်ကလေးတစ်ကောင်ရယ်

မီးပုံထဲကိုကျသွားတယ်။
သင်လည်းသူ့လိုပါပဲကွယ်
မီးပုံထဲကို ကျလိမ့်မယ်
တူနယ်”

ဒီလိုဖြေလို့မှဆုံးသေးဘူး တောခွေးကြီးက သူ့အသံကို ရိပ်မိသွားတာနဲ့ “သယ်...
နင်က ပုန်းနေလို့ လွတ်မယ်မှတ်သလား၊ ထွက်ခွဲ”လို့ အော်တဲ့ပြီး ဒိုးပတ်ငယ်ရဲ့သားရေကို
ဆုတ်ဖြဲပြီး သိုးငယ်ကို ကိုက်စားလိုက်ပါရောတဲ့။

အမှုတ်မှားတဲ့ မျောက်နဲ့ အပြောမှားတဲ့ ငှက်

တစ်ခါတုန်းက တောကြီးတစ်ခုမှာ မျောက်အုပ်ကြီးတစ်အုပ်နေထိုင်သတဲ့။ ဆောင်းတွင်းရောက်လို့ တစ်ညနေကျတော့ နေဝင်တယ်ဆိုရင်ပဲ တောရိပ်တောင်ရိပ်နဲ့ ချမ်းစိမ့်လာတာပေါ့။ နောက် မိုးချုပ်လာပြန်တော့ ပိုပြီးအေးလာတာပေါ့။ မိုးချုပ်လေ အေးလေ၊ မှောင်လေ ချမ်းလေနဲ့။ မျောက်တွေ အလွန်စိတ်ညစ်ပြီး ဟိုခုန် သည်ခုန်လုပ်နေကြရင်း မြက်တောထဲမှာ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်နဲ့ တောက်စားနေတဲ့ ပိုးစိမ်းဖြူလေးတစ်ကောင်ကို သွားမြင်ကြသတဲ့။ ဒီတော့ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်က “ဟေ့ ... ကော်တာပဲ။ မြက်တောထဲမှာ မီးတောက်ကလေးတွေ ရတယ်။ မြက်ခြောက်တွေအုံပြီး မှုတ်လိုက်ရင် မီးပုံကြီးဖြစ်လာမှာပဲ။ ကဲ...အချမ်းပျောက်ပြီး အနွေးရောက်အောင် မီးလှုံကြဖို့ မီးဖိုကြရအောင်” လို့ အော်ပြောလိုက်တော့ သစ်ပင်ပေါ်က မျောက်တွေဟာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ခုန်ဆင်းလာလိုက်ကြတာ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ အတိုးတိုးအဝေးဝေးနဲ့ ရှုပ်သွားတာပဲတဲ့။ မျောက်အိုတွေ၊ မျောက်ပျိုတွေ၊ မျောက်ထီးတွေ၊

၄၀၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

မျောက်မတွေ၊ မျောက်ပေါက်စကလေးတွေ၊ သားသည်အမေ မျောက်မကြီးတွေ စုံလို့ပေါ့။ တစ်ကောင်ထက်တစ်ကောင် မီးအနားကို ရောက်အောင် လုကြယက်ကြတော့ လဲကြ၊ ပြိုကြ၊ ကုတ်ကြ၊ ခြစ်ကြနဲ့ တစ်တောလုံးကို ဆူညံနေတာပဲတဲ့။

အရှေ့ဆုံးကနေရောက်နေတဲ့ မျောက်ကြီးက ပိုးစိမ်းဖြူကလေးကို မြက်ကြားထဲက တဖြည်းဖြည်း ကောက်ယူပြီး မြက်ခြောက်တွေ၊ သစ်ရွက်ခြောက်တွေနဲ့ အုံသတဲ့။ တခြား မျောက်တွေက လက်ကလေးတွေ ရှေ့ပစ်၊ ရင်ကလေးတွေ ရှေ့ကော့၊ ခေါင်းကလေးတွေ ရှေ့တိုးပြီး မီးလှုံကြသတဲ့။ သိပ်ပြီးချမ်းနေတဲ့ မျောက်တစ်ကောင်ကတော့ တကုန်းကုန်းနဲ့၊ ငုံ့ငုံ့ပြီး အားရပါးရမှုတ်လိုက်တာ မျက်စိကို ပြူးနေတာပဲတဲ့။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ၊ မြက်ခြောက်တွေကို မီးစွဲပြီး မီးပုံကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ်ထင်လို့ မှုတ်ရှာတာပေါ့။ သူ့ခမျာ မောကြံ၊ ပန်းကြီးနဲ့သာ မှုတ်ရှာရတယ်။ ပိုးစိမ်းဖြူကတော့ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နဲ့ ဘာမှ မထူးခြားဘူးပေါ့။

အဲဒီအခါမှာ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ နားနေတဲ့ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်က ပျံဆင်းလာပြီး မီးမှုတ်နေတဲ့မျောက်ကို ပြောသတဲ့။ “အို မိတ်ဆွေမျောက်၊ အသင် မှုတ်နေတာဟာ မီးမဟုတ်ဘူး။ ပိုးစိမ်းဖြူ ပါ”လို့ ပြောသတဲ့။ သူကတော့ သနားလို့ ပြောတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ မျောက်ကတော့ နားမထောင်ဘူး။ ဆက်ဆက်ပြီးတော့သာ မှုတ်မြဲတိုင်း မှုတ်သတဲ့။ ငှက်ကြီးကလည်း ဆက်ဆက်ပြီးတော့သာ “မီးမဟုတ်ဘူး၊ ပိုးစိမ်းဖြူ၊ မီးမဟုတ်ဘူး ပိုးစိမ်းဖြူ”လို့ အော်သတဲ့။ ဒီတော့ မျောက်က ဒေါသထွက်ပြီး ငှက်ကြီးကို ကျောက်ဆောင်နဲ့ ကိုင်ရိုက်လိုက်တာ ပွဲချင်းပြီးသေပါလေရောတဲ့။

အဲဒါဟာ မျောက်ကလည်း အမှုတ်မှားတာပဲ။ ငှက်ကလည်း အပြောမှားတာပဲ။ အဲဒီလို မဖြစ်ရအောင် ရှေးပညာရှိကြီးတွေက ဒီပုံနဲ့ သတိပေးထားတာပေါ့။

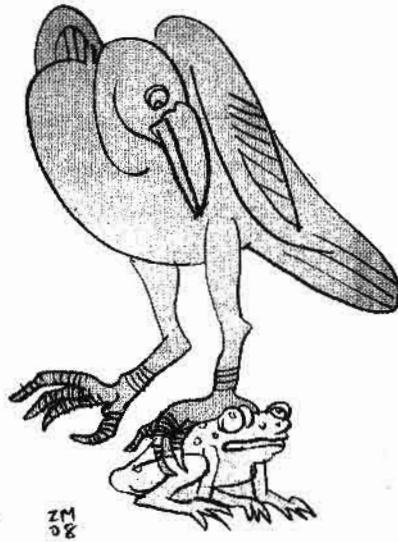
အဲဒီမျောက်တွေ ပိုးစိမ်းဖြူကို မီးတောက်မှတ်ပြီး မှုတ်တာမျိုးကို မြန်မာစာထဲမှာ လည်း တွေ့ရတယ်။ ကြီးလို့ ပျို့ကဗျာတွေကိုဖတ်တဲ့အခါမှာ တွေ့ရင်မှတ်မိအောင် ရေးပေးလိုက်မယ်။ မှတ်ထားကြပါ။ ပိုးစိမ်းဖြူက စာထဲမှာ ပိုးစုန်းကြူးလို့ခေါ်တယ်။

“ယောက်ျားမီးရှာ၊ ညဉ့်အခါဝယ်
ရောင်ဝါထွန်းမြူး၊ ပိုးစုန်းကြူးကို
မူးတူးမင်တင်၊ ကယ်ကောင်းထင်၍
တောက်ရှင်နီးနီး၊ မှိုက်ကောက်ရိုးဖြင့်
မှုတ်ကြိုးသံပ၊ လက်မချသို့ ”

မင်းသုဝဏ် အာသာပြန်သည်
တိဗက်ပုံပြင်

ဖားနှင့်ကျီးအကြောင်း

တစ်ရံရောအခါက ကျီးတစ်ကောင်သည် ဖားဝဝကြီးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိလေသည်။ သူသည် ဖားကြီးကို ဆိတ်ဖဲ့စားမျိုးရန် အနီးရှိ အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခုပေါ်သို့ ချီသွားလေသည်။ ကျီးသည် ခေါင်မိုးပေါ်၌ နားသောအခါ ဖားကြီးသည် တစ်ခီရီယံလေသည်။

“အို .. မောင်ကြီးဖား၊ ဘာကိုများ ရယ်နေပါသလဲ” ဟု ကျီးကမေးသည်။

“အို .. နမကြီး၊ အကြောင်းထူးလို့ရယ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ကြီးရဲ့အဖေဟာ သည်အနီးမှာနေတာကို သွားတွေ့မိလို့ပါ။ သူဟာ အင်မတန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ သူ တစ်ယောက်ပါ။ မောင်ကြီးကို တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ရင် သူက ကလဲ့စားချေမှ အမှန်ပဲ” ဟု ဖားကြီးက ပြန်ပြောသည်။

ကျီးကား ဤစကားကို မကြိုက်လှ။ ရန်သူနှင့်ဝေးရအောင်ဟု တွေးကာ အိမ်မိုးဖွန်၊ ရှိ ရေတံလျှောက်ဆီသို့ ခုန်သွားပြီးလျှင် ရပ်၍ ဖားကြီးကို ဆိတ်ဖဲ့စားမျိုးမည်ပြုသောအခါ

ဖားကြီးသည် တခါခါရယ်ပြန်သည်။

“အို...မောင်ကြီးဖား၊ သည်တစ်ခါကော ဘာကိုများရယ်နေပါသလဲ” ဟု ကျီးကမေးသည်။

“အို...နှမကျီး၊ အကြောင်းမထူးလှပါဘူး။ မောင်ကြီးရဲ့ ဘဒ္ဒေတစ်ယောက် သည် ဇနီးအနားမှာနေတာကို သွားသတိရလို့ပါ။ သူဟာ မောင်ကြီးရဲ့အဖေထက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပါသေးတယ်။ မောင်ကြီးကို ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်တဲ့သူဖြင့် သူ့လက်ထဲကလွတ်ဖို့အများကြီးခက်တာပဲ” ဟု ဖားကြီးက ပြန်ပြောသည်။

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ကျီးသည် ထိတ်လန့်လာ၍ အိမ်ခေါင်မိုးက ပျံသွားမှ ရန်သူနှင့်ဝေးတော့မည်ဟုတွေးကာ ဖားကြီးကိုချီ၍ မြေပေါ်သို့ပျံဆင်းသွားပြီးလျှင် ရေတွင်းကန်ခုနားတွင် နားလေသည်။ ထို့နောက် ဖားကြီးကို မြေပေါ်တွင်ချ၍ ဆိတ်ပေါက်ကာ ဖားမျိုတော့မည်ပြင်ဆင်ခိုက် ဖားကြီးက ပြောသည်။

“အို...နှမကျီး၊ နှမရဲ့နှုတ်သီးဟာ တုံးနေတယ်ထင်ပါတယ်။ မောင်ကြီးကို မစားခင် သွေးလိုက်ရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ဟောဟို ကျောက်ဖျာမှာ တစ်ချက်နှစ်ချက် ခတ်လိုက်ရင် မျက်ခြင်းထက်လာမှာပါပဲ”

ကျီးသည် ထိုအကြံကို ကောင်းလှသည်ထင်ကာ ကျောက်ဖျာဆီသို့ နှစ်ချက်သုံးချက် ဖုန်သွား၍ နှုတ်သီးကိုသွေးလေသည်။ ထိုခဏ၌ ဖားကြီးသည် “ကဲ...နေရစ်ပေတော့” ဟု ဆိုကာ ဖြုန်းခနဲ ရေတွင်းထဲသို့ ခုန်ချကာ ငုပ်သွားလေသည်။

ကျီးလည်း နှုတ်သီးသွေးပြီး၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖားကြီးကိုမတွေ့ရတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ရေတွင်းနားသို့ ခုန်သွား၍ ခေါင်းနက်ကလေးကို ဘယ်ညာငဲ့စောင်းကာ ရေတွင်းပေါက်ကြီးထဲသို့ ကြည့်လေသည်။ ခဏကြာသောအခါ ရေမှပေါ်လာသော ဖားကို မြင်၍ ဤသို့ အော်ပြောလေသည်။

“အို...မောင်ကြီးဖား၊ မောင်ကြီးကို ပျောက်သွားပြီမှတ်လို့ သိပ်ပူမိတာပဲ။ နှမရဲ့ နှုတ်သီးလည်း ချွန်ထက်လာပြီ။ အစားခံဖို့ တက်ခဲ့ပါတော့”

“အို ... နှမကျီး၊ တက်လို့မရတဲ့အတွက် မောင်ကြီး စိတ်သိပ်မကောင်းတာဘဲ။ ရေတွင်းကြီးက စောက်လွန်းလို့ မောင်ကြီးမတက်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် နှမဆင်းခဲ့မယ်ဆိုရင် အများကြီး သင့်လျော်ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်” ဟု ဖားကြီးက ရေတွင်းထဲက ပြောသည်။ ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ဖားကြီးသည် ရေထဲသို့ ငုပ်သွားလေသည်။ ■

မင်းသုဝဏ် ၏
အခြားပုံပြင်များ

စွန်ကလေးပုံ

ဘိုးဘိုးသည် နီးဖြာလျက်ရှိသည်။ မြေးငယ်တို့သည် စွန်လုပ်ရန် စွန်ကိုင်းသင်ပေးပါဟု ပုဆာလျက်ရှိကြသည်။ နီးဝါးလောင်းတစ်ခု ပြီးသွားသောအခါ “အေး- ငါ့မြေးတို့ဖို့ စွန်ကိုင်းတစ်ခု လုပ်ပေးရတာပေါ့”ဟု စကားပျိုးကာ ဓားမောက်ကလေးနှင့် ဝါးဖြတ်လေတော့သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဘိုးဘိုးက ဆက်၍ “ငါ့မြေးတို့နားထောင်ဖို့ ပုံပြောရဦးမယ်။ စွန်ကလေးပုံပေါ့ကွယ်။ မြေးတို့က စွန်လွတ်ကြမှာကိုး”ဟုဆိုကာ အောက်ပါပုံကို ပြောပြလေသည်။

“ရှေးရှေးတုန်းက ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ သူငယ်လေးတစ်ယောက် စွန်လွတ်နေသတဲ့။ အခုလို တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ်လမျိုးပေါ့ကွယ်။ နေကလေးကလည်း သာသာ၊ မိုးပေါ်မှာ တိမ်ဝှမ်းနကလေးတွေကလည်း ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်နဲ့ပေါ့။ သူငယ်ကလေးလည်း လေထဲမှာ ဟိုစိုက်ကျသွားလိုက်၊ သည်စိုက်ကျသွားလိုက်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့စွန်ကို စိတ်မချွတ်နဲ့ ပြန်ရစ်ချလိုက်ပြီး ဆင်ငိုမြက်ပင်လေးနဲ့ မဲတင်းပေးလိုက်သတဲ့။ အဲသည်တော့မှ ကောင်းကင်ပြာ

ကြီးထဲမှာ စွန်ကလေးဟာ ငြိမ်ပြီး လေယာဉ်စီးနေနိုင်သတဲ့။ သူငယ်ကလေးကလည်း သစ်ပင်ရိပ်ကထိုင်ပြီး သူ့စွန်ကလေးကို မော့ကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်နေလိုက်တာ လောကကြီးကိုတောင် မေ့သွားသလို ဖြစ်သွားသတဲ့။ အဲသည်လို မေ့သလိုဖြစ်သွားတုန်း ထိုစွန်ကလေးကလေး မိုးကနေပြီး စကားဆိုသတဲ့။

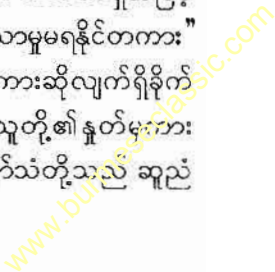
“ဟယ် .. လူသား၊ ငါသည် ဤအာကာသကောင်းကင် ဝေဟင်ပြင်၌ ဘုရင်တစ်ဆူ ဖြစ်တော့သည်။ ငါ၏အောက်၌ သစ်ပင်တောတောင်ချောင်းမြောင်း အင်းအိုင်တို့သည် ပြားပြားဝပ်၍ ငါ့အား အလေးပြုလျက်ရှိကြကုန်သည်။ လယ်ကွင်းထဲ၌ သွားလာလျက်ရှိကြသော လူသားများပင်လည်း ငါ့ကို မော့ကြည့်၍ အလေးပြုကြယောင်တကား။ သို့သော်လည်း ငါ၏ နယ်ပယ်က ကျဉ်းမြောင်းလှစွာ။ ဤရွာ ဤကွင်း ဤကန်သင်းလောက်သာလျှင် ငါ အုပ်စိုးနေ၍ မည်သို့ ငါ့ဘုန်းတန်ခိုးသည် တိုးပွားနိုင်အံ့နည်း။ ဟယ် လူသား...အသင်သည် ငါ့အား ဤကြီးဖြင့်ချုပ်နှောင်၍ တားဆီးတော့သည်တကား။ ငါ့ကို လွှတ်လော့၊ ငါ၏ စွမ်းအားသတ္တိတို့ကို မဖိနှိပ်လိုနှင့်။ ငါ့ခြေ ငါ့လက်တို့ကို မချုပ်နှောင်လိုနှင့် လွှတ်လော့။ ငါသည် ဤစကြဝဠာကို အုပ်စိုးအံ့။ ဤစကြဝဠာ၏ ဖူးမြော်ခြင်းကို ငါခံယူလို၏”

“အို စွန်ကလေး၊ အသင်လွတ်လပ်သည်ကို ငါနှစ်သက်ပါ၏။ အသင်၏ ဆန္ဒကို ငါလေးစားပါ၏။ သို့သော်လည်း အသင်နှင့်ငါ ဆက်ဆံလျက်ရှိသော ဤကြီးကိုကား ငါမဖြတ်လို။ ငါရှိ၍ အသင်သည် ဤကောင်းကင်၌ ပျံဝဲနိုင်တော့သည်။ အသင်ရှိ၍ ငါသည် ပျော်ပါးရွှင်ပြနိုင်တော့သည်။ အသင့်အား ငါ မလွှတ်နိုင်တကား။”

“ဟယ်..လူသား၊ လွှတ်လော့။ ငါ၏ ကြီးပွားမှုကို မပိတ်ပင်လိုနှင့်။ ငါနှင့်သင်ကား ဇာတ်မတူသည်တကား။ အသင်သည် မြေ၌ကျက်စား၏။ ငါသည် ကောင်းကင်၌ ကျက်စား၏။ ငါတို့ချင်းသဘောမတိုက်ဆိုင်နိုင် လွှတ်လော့။ ထို့ပြင်လည်း ငါသည် ဤအတိုင်းမသိသော ကောင်းကင်တွင် လွတ်လပ်စွာလှည့်လည်ကျက်စားလို၏။”

“အို စွန်ကလေး၊ အသင့်စကားသည် စကားအဖြစ်ကြားကောင်းပေ၏တကား။ သို့သော်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖို့ရန် ခဲယဉ်းလှတော့သည်။ ဤကြီးငယ်သည် အသင့်အားထိန်းချုပ်လျက်ထားလေသည်။ အသင်နှင့်ငါသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးမှီ၍ ဖြစ်လာကြပြီး သင့်အား ဤကြီးငယ်ဖြင့် ငါသည် ထိန်း၍ ဤကောင်းကင်တွင် လွတ်ထားကျက်စားစေခဲ့၏။ အသင်မရှိသဖြင့် ငါမပျော်နိုင်တကား။ ငါ၏ ထိန်းသိမ်းမှုကင်းသဖြင့်လည်း အသင့်၌ ချမ်းသာမှုမရနိုင်တကား။”

ဤသို့ စွန်ငယ်နှင့် သူငယ်ကလေးတို့သည် နေရောင်ထဲတွင် စကားဆိုလျက်ရှိခိုက် အနီးအနားတွင် ဆူဆူညံညံနှင့် သူငယ်အများ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့၏နှုတ်မှူးကား “ဖြတ်မဟေ့၊ တောက်မဟေ့၊ လိုက်မဟေ့၊ ဖမ်းမဟေ့” ဟူသော ကြွေးကြော်သံတို့သည် ဆူညံ

နေတော့သည်။ သို့သော် သူငယ်ကလေးနှင့် စွန်ကလေးတို့သည် စကားဆိုမပြတ်သေးချေ။ သူငယ်တို့ဆူညံသံ ပြင်းပြလွန်းသဖြင့် စွန်ငယ်နှင့်သူငယ်တို့၏ အချေအတင်စကားကို မကြားရချေ။ ထိုခဏ၌ ကောင်းကင်တွင် အခြားစွန်ငယ် နှစ်ခုသုံးခု လေယာဉ်စီး၍ ပေါ်လာကြသည်။ သူငယ်၏ စွန်ငယ်နားတွင် သူတို့သည် ဝဲကာပျံကာ ဖြားယောင်းနေကြသကဲ့သို့ရှိလေသည်။ သူငယ်၏ စွန်ငယ်သည်လည်း ထိုစွန်သစ်များကိုအားကျ၍ ဟိုယိမ်းသည်ယိုင် ဝဲပျံစပြုလေသည်။ ထိုအခိုက် စွန်တစ်ခု၏ ကြိုးသည် စွန်ငယ်၏ ကြိုးနှင့် ဝင်ပူးလိုက်၍ တစ်ခဏမျှမကြာခင်အတွင်းတွင် သူငယ်၏ စွန်ငယ်သည် ကြိုးပြတ်ကာ လေထဲတွင် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လွင့်ပျံပါသွားလေတော့သည်။ ဆူဆူညံညံရောက်လာကြသော ကောင်းကလေးတစ်အုပ်လည်း လွင့်ပျံသွားသော စွန်ငယ်နောက်သို့ အော်ကာဟစ်ကာ လက်ကားယား ခြေကားယားနှင့် လိုက်ကြလေတော့သည်။ အတိုင်းမသိသော ဤကောင်းကင်တွင် ကျက်စားလိုသော စွန်ငယ်မှာလည်း ခဏအတွင်းတွင် တွယ်ရာမရ၊ မြေသို့ခရာ ကောင်လေးများဝိုင်းလှသဖြင့် အတောင်အလက်ပြတ်ကာ ခန္ဓာကြွေရလေတော့သည်။ သူငယ်ကလေးမှာလည်း ကျန်သေးသော ကြိုးကိုရစ်ယူကာ ယူကျုံးမရ မျက်နှာအောက်ချ၍ မိမိရွာဘက်သို့ ပြန်လေသတည်းတဲ့။”

ဤပုံအဆုံးတွင် ဘိုးဘိုးသည် စွန်ကိုင်းများကို သပ်ပြီး၍ “ကဲ...ရော၊ စွန်လုပ်ကြတော့” ဟုဆိုကာ ဝါးတံကလေးများကို ပေးလိုက်လေသတည်း။

စာဖိုစာမ

ကလေးတို့ နှစ်သစ်ကူးသင်္ကြန်အခါမှာ ပုံအသစ်တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ နားထောင်ကြ
မနက်။ အဲသည်ပုံကို ကြီးတော်တစ်ယောက်ဆီက ကြားလိုက်ရတယ်။ ကြီးတော်ကြီး အခုနေရို
မသားရင် အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ရောမယ်ကွဲ့။ သည်ပုံကို သူ့အဖေပြောပြလို့ ကြားလိုက်ရ
သတဲ့။ သည်တော့ သည်ပုံ ဘယ်လောက်ကြာပြီဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ကြပေတော့။

ကဲ...နားထောင်ကြ။

ရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်ရဲ့ တိုင်းစွန်ပြည်နားမှာ ဆီးပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသတဲ့။
အဲသည်ဆီးပင်ကြီးမှာ စာတွေအများကြီးပဲ အသိုက်လုပ်ပြီးနေကြသတဲ့။ စာကလေးတွေပေါက်
တဲ့အခါကျတော့ စာဖိုတွေက စားဖို့ဆိုပြီး ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ထဲက ကြာပွင့်ကြီးတွေမှာ
ကြာဝတ်ဆံသွားပြီး စုပ်ကြရသတဲ့။ စာအများကတော့ ကြာဝတ်ဆံစုပ်ရင်းနဲ့ နေမွန်းတည့်ပြီ
ဟားလို့ မိုးပေါ်ကို မော့မော့ကြည့်ကြတယ်။ စာဖိုတစ်ကောင်ကတော့ မော့မကြည့်ဘဲနဲ့ သူများ

၄၂ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ထက်သာပြီးရအောင် စုပ်နေလေတော့ မွန်းတည့်သွားလေရောတဲ့။ မွန်းတည့်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကြာပွင့်ကြီးက ပြန်ပြီးသွားတာပေါ့။ သည်တော့ စာဖိုဟာ ကြာငုံကြီးထဲမှာ မိနေလို့ မထနိုင် တော့ဘူးပေါ့။ သည်ပြင်စာဖိုတွေကတော့ မွန်းမတည့်မီ ကြာပွင့်ကြီးမငဲ့ခင်ဘဲ ဆီးပင်ကြီးရှိရာ ကို ပြန်သွားကြသတဲ့။

အဲသည်အတောအတွင်းမှာပဲ တောမီးကြီးလောင်ပါလေရောတဲ့။ သည်တော့ ဆီးပင် ကြီးက စာတွေဟာ ဖအေက သားကိုချို၊ မအေက သမီးကိုချိုကြပြီး လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပြေးကြ ရှောင်ကြသတဲ့။ ကြာငုံထဲမှာ မိပြီးကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့စာဖိုရဲ့မယား စာမကတော့ သူ့စာဖိုပြန်မလာ လေတော့ သမီးကိုချိုရင် သားသေချေတော့မယ်။ သားကိုချိုရင် သမီးသေချေတော့မယ်။ မျက်နှာကြီးငယ်လိုက်ရာကျတော့မယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှမချီတော့ပါဘူးဆိုပြီး ဆီးပင်ကြီးရဲ့ တောင်ကိုင်းကိုလောင်ရင် မြောက်ကိုင်းကို ကူးနေသတဲ့။ မြောက်ကိုင်းကိုလောင်ရင် တောင် ကိုင်းကို ကူးနေပြန်သတဲ့။ အဲသည်လိုနဲ့ သူ့သားသမီးတွေ သေရှာကြရောတဲ့။ သည်လိုနဲ့ပဲ မီးငြိမ်းသွားတဲ့အခါ မီးလောင်ငုပ်မှာ တစ်ကောင်တည်း နားနေရှာသတဲ့။

မနက် အရုဏ်တက်လို့ ကြာငုံကြီးပွင့်ပြန်တော့ သူ့စာဖိုဟာ ပြန်လာပြီး သူ့အနားမှာ လာနားရှာသတဲ့။ နားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်တည်း သူ့မှာတော့ကော သားငယ် မယားငယ်တွေနဲ့ ပျော်ပါးနေတယ်။ သည်မှာတော့ မီးလောင်လို့ သားသမီးတွေသေကုန်ပြီ။ သည်စာဖိုနဲ့ဖြင့် ဖြစ်လေရာဘဝမှာ မတွေ့ပါရစေနဲ့လို့ မိဋ္ဌာန်ပြီး အတောင်ကိုစုချလိုက်တော့ခါ မြေကြီးနဲ့ရပ် အုပ်နဲ့ထိပြီးသေပါလေရောတဲ့။ သည်တော့ စာဖိုက အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာ ဝဋ်လိုက်တော့မယ်။ ဒါကြောင့် သည်စာမနဲ့ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ တွေ့ပါရစေလို့ ဆုတောင်းပြီး အတောင်စုချလိုက် တော့ မြေကြီးနဲ့ရင်အုပ်နဲ့ခိုက်ပြီး သေပြန်ပါလေရောတဲ့။

အဲသည်လိုသေတော့ခါ စာဖိုက သူဆင်းရဲဝမ်းမှာ ဝင်စားသတဲ့။ စာမကတော့ မိဖုရား ကြီးဝမ်းမှာ ဝင်စားသတဲ့။ သမီးတော်ကလေး မွေးလာတော့ ယောက်ျားသံကြားတိုင်းငိုသတဲ့။ သည်တော့ မိဖုရားကြီးက ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညိုတွေကိုခေါ်ပြီး မေးတာပေါ့။ ရှေးဘဝက ယောက်ျားနဲ့အင်မတန်အမျှက်ကြီးပြီး သေလာလို့ အခုဘဝမှာ ယောက်ျားသံကြားတိုင်း ငိုတာ ပါ။ ဒါကြောင့် မိန်းမမြို့တည်ပြီး ထားရပါမယ်လို့ လျှောက်ထားကြလေတော့ မိန်းမမြို့တည် ပြီး ပေးရသတဲ့။ အဲသည်မိန်းမမြို့မှာ သမီးတော်မယ်ရွှေစာဟာ အထိန်းတော်အပျိုတော်တွေနဲ့ နေသတဲ့။

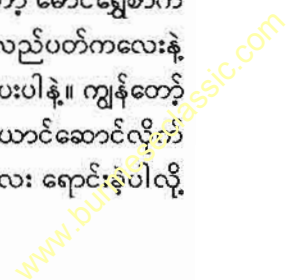
စာဖိုကလည်းလေ ထူးဆန်းလိုက်တာက ရှင်ဘုရင်ကြီးရဲ့သားနဲ့ တစ်နေ့တည်းအတူ တူမွေးပြီး ဖွားဖက်တော်ကလေးဖြစ်လာသတဲ့။ သားတော်ကလေး အရွယ်ရောက်လို့ ပညာ တော်သင်သွားမယ်ဆိုတော့ ဖွားဖက်တော်လိုက်ရှာရတဲ့အခါ မောင်ရွှေစာကိုသွားပြီး တွေ့သ

တဲ့။ မင်းသားက ကဲ ... သွားမယ်။ ပညာသင်လိုက်ခဲ့ရမယ်လို့ခေါ်တော့ခါ အမေတို့ဖို့ ဆန်ကလေးဖွပ်ခဲ့ပါရစေဦး။ ရေကလေးခပ်ခဲ့ပါရစေဦး။ ထင်းကလေးခွေခဲ့ပါရစေဦးလို့ သုံးကြိမ် သုံးခါ အခွင့်တောင်းလေတော့ မင်းသားက စိတ်ဆိုးပြီး သူ့ငယ်ကျွန်တွေနဲ့သာ ထွက်သွားသတဲ့။ မောင်ရွှေစာကို ထားပစ်ခဲ့သတဲ့။ မောင်ရွှေစာလည်း သူ့အမိအဖတို့ကို လုပ်စရာကိစ္စလေးတွေကို လုပ်ကိုင်ပြီးစီးတော့ သူတစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားသတဲ့။ မင်းသားကတော့ သူ့အပေါ် အမျက်ထားနေတယ်။ ကျောင်းကိုရောက်ကြတော့ စာသင်နေတုန်းမှာ မင်းသားက ကန်ကူတံကိုလုယူပြီး ကျောင်းအောက်ကိုပစ်ချတယ်။ မောင်ရွှေစာက ဆင်းကောက်တော့ မင်းသားရဲ့ငယ်ကျွန်တွေက ဝိုင်းရိုက်ကြသတဲ့။ သည်တော့ ဆရာက သူတို့ရဲ့အကြောင်းကို ရိုပဲမိတာနဲ့ ခွဲပြီးတော့ ပညာသင်ပေးတယ်။ မောင်ရွှေစာက ဉာဏ်ကောင်းတော့ မင်းသားကလေးထက် ပညာတစ်ဖုံသာသေးသတဲ့။

ပညာများတတ်ကြတဲ့အခါ တိုင်းပြည်ကိုပြန်ပါရစေတော့လို့ ဆရာထံမှာ အခွင့်တောင်းပြီး မင်းသားက ပထမပြန်သတဲ့။ လမ်းခရီးတောထဲကိုရောက်တော့ မင်းသားက ကြံသတဲ့။ သင်းလည်းပြန်မှာပဲ။ သင်းလာရင် ကျားယောင်ဆောင်ကိုက်မယ်ဆိုပြီး ကျားယောင်ဆောင်နေသတဲ့။ မောင်ရွှေစာကလည်း ဆရာထံမှာ ပြန်ပါရစေတော့လို့ လျှောက်သတဲ့။ အဲသည်လိုလျှောက်တဲ့အခါကျတော့ ငါ့တပည့်လည်း ပညာစုံပြီ။ ပြန်ပေတော့။ ဒါပေမဲ့ စားလည်းသတိနဲ့စား၊ သွားလည်း သတိနဲ့သွား။ အိပ်လည်း သတိနဲ့အိပ်။ အစစအရာရာမှာ သတိထားပြီးသွားလို့ ဆရာတော်က မှာလိုက်သတဲ့။ ဒါကြောင့် မောင်ရွှေစာဟာ ကျောင်းလက်ရမ်းပေါ်ကိုတက်ပြီး သူ့မှာ နားချပ်ရလေတော့ နားထောင်သတဲ့။ နားထောင်လိုက်ရင်ပဲ မင်းသားတို့လူစု ကျားယောင်ဆောင်ဖို့ တိုင်ပင်ကြတာကို သိတာပဲတဲ့။ သိတော့ သည်အနေ သွားရင်တော့ သူတို့ ငါ့ကိုစားမှာပဲဆိုပြီး ချည်မန်းကွင်းစွပ်ပြီး ကျေးငှက်ယောင်ဆောင်ကာ ကောင်းကင်ပျံတက်သွားလိုက်တာ သူက အလျင်ရောက်သတဲ့။ အချိန်ကုန်လို့ မောင်ရွှေစာပေါ်မလာတော့ မင်းသားတို့လူစုလည်း ပြန်ကြရောတဲ့။

မောင်ရွှေစာလည်း အိမ်ရောက်တော့ သူ့အမေကို မေးသတဲ့။ အမေတို့ ပိုက်ဆံများ မလိုချင်ကြဘူးလားလို့ မေးသတဲ့။ လိုချင်ပါသော်ကော မောင်ရယ်လို့ သူ့မိခင် ပြန်ပြောတော့ ဒါဖြင့် ခွေးလည်ပတ်ကြီးတစ်ခု သွားဝယ်ချေလို့ ခိုင်းသတဲ့။ ဝယ်လာတော့ မောင်ရွှေစာက ပြောသတဲ့။ ကျွန်တော်က ခွေးယောင်ဆောင်မယ်။ အမေက ကျွန်တော့်ကို လည်ပတ်ကလေးနဲ့ ရှင်ဘုရင့်ရှေ့ကို ဆွဲသွားပါ။ ရှင်ဘုရင်က အလိုရှိရင် လည်ပတ်ကြီးကို မပေးပါနဲ့။ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကြိုးထဲမှာ နံထားပါမယ်လို့ ပြောပြီး မောင်ရွှေစာဟာ ခွေးယောင်ဆောင်လိုက်သတဲ့။ နန်းတော်ထဲကိုရောက်တော့ ရှင်ဘုရင့်သားက အမေကြီးခွေးကလေး ရောင်းခဲ့ပါလို့

၄၄ ❖ ❖ မင်းသုတေ

ဆိုတာနဲ့ ရောင်းသတဲ့။ ပြီးတဲ့အခါမှာ အမေကြီးကပြောသတဲ့။ မောင်တို့ ရွှေကြိုးလည်း ချည်နိုင်ပါတယ်။ ငွေကြိုးလည်းချည်နိုင်ပါတယ်။ လည်ပတ်ကြိုးကလေး ပြန်ပေးပါလို့ဆိုပြီး တောင်းလာသတဲ့။ ညသန်းခေါင်လောက်ရှိတော့ ခွေးကလေး မောင်ရွှေစာလည်း အိမ်ကို ထွက်ပြေးလာသတဲ့။

မိုးလင်းတော့ မေးပြန်သတဲ့။ အမေ ပိုက်ဆံများလိုချင်သေးသလားလို့ မေးပြန် သတဲ့။ လိုချင်ပါသော်ကောမောင်ရယ်လို့ ပြောတော့ မြင်းလည်ပတ်တစ်ခု ဝယ်ချေပါလို့ ခိုင်းသတဲ့။ မြင်းလည်ပတ်ကြိုးကိုရတော့ မောင်ရွှေစာဟာ မြင်းယောင်ဆောင်ပြီး အမေကြီးက နနံ၊ တော်ထဲသွားရောင်းပြန်ရောတဲ့။ ဒီအခါတော့ မင်းသားက မြင်းဝယ်တဲ့အခါ လည်ပတ်ကြိုး ကိုပါ ယူထားလိုက်သတဲ့။ အမေကြီးလည်း ငိုပြီး ပြန်လာရတာပေါ့။

မင်းသားလည်း မြင်းကိုရတော့ မိဖုရားကြီးကို ပြောတာပေါ့။ မယ်တော်၊ မယ်တော့ သား တောင်စဉ်ခုနစ်ခုခရိုင်ကို လှည့်ပြီး မြင်းစိုင်းမယ်။ မသိုးထမင်း မသိုးဟင်းလုပ်ပေးပါလို့ ပြောသတဲ့။ တောင်စဉ်ခုနစ်ခုခရိုင်စိုင်းလိုက်ရရင် သည်မြင်းတော့ ရင်ကွဲသေရမှာပဲဆိုပြီး စိုင်း တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ မြင်းမောင်ရွှေစာကလည်း မသေဘူးတဲ့။ သည်တော့ တောင်နှစ်လုံး ရိုက်နေတဲ့အကြားကို ဝင်ရင် သင်းကို တောင်ရိုက်ပြီး သေချေရဲ့လို့ တောင်နှစ်လုံးကြားကို ဝင်သတဲ့။ မြင်းကျော်သွားမှပဲ တောင်နှစ်လုံးက ရိုက်သတဲ့။ သည်တော့ မင်းသားက အကြံ ထုတ်သတဲ့။ သည်လိုသင်္ဂ်လို့တော့ သင်းသေမှာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမမြို့နားက သမီးတော် မယ်ရွှေစာရေချိုးတဲ့ ကန်ရောက်မှ သင်းကို ဘီလူးယောင်ဆောင်ပြီး စားမယ်လို့ကြံသတဲ့။ အဲသည်အကြံကို မြင်းမောင်ရွှေစာက သိသတဲ့။ ဘီလူးဆိုတာ သွားအင်မတန်ကျတယ်။ ပေါင်သားထဲမှာ အသက်ကို နှံထားမယ်ဆိုပြီး မောင်ရွှေစာဟာ မြင်းရဲ့ပေါင်သားထဲမှာ အသက်ကိုနှံထားသတဲ့။ ရေကန်ကိုရောက်တော့ မင်းသားက ဘီလူးယောင်ဆောင်ပြီး မြင်းကို စားတာပေါ့။ စားပြီးတော့ မင်းသားဘီလူးက ရေကန်ထဲမှာ လုပ်ကျင်းတော့ သွားကြားထဲက ပေါင်သားတုံးကလေး ကျသွားပြီး ရွှေငါးကလေးဖြစ်ပြီး ရေထဲကူးသွားပါလေရောတဲ့။ မမ့်၊ သားလည်း စိတ်မကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး သင်းနဲ့ငါနဲ့တော့ ရန်မအေးသေးဘူးဆိုပြီး နန်းတော်ကို ပြန်သွားသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မင်းသမီးကလေး မယ်ရွှေစာက ရေကန်ကို ရေကစားဖို့ ထွက်လာသတဲ့။ ထွက်လာတဲ့အခါမှာ ရေထဲမှာ ရွှေငါးကလေးကူးနေတာကိုမြင်တော့ အထိန်း တော်များကို ပူဆာသတဲ့။ မမရီ...ရွှေငါးကလေးကို ဖမ်းပေးကြပါလို့ ပူဆာသတဲ့။ အထိန်း တော်တွေဖမ်းတော့လည်း မမိဘူးတဲ့။ သည်တော့ မင်းသမီးကလေးက ငါနဲ့ထိုက်ဘန်ရင် ဝင်ပါစေဆိုပြီး ရွှေဖလားနဲ့ဖမ်းတော့ ရွှေငါးကလေးက ဝင်လာသတဲ့။ ရွှေငါးကလေးကို မမ့်၊

သမီးကလေးလည်း ရွှေအင်တုံ ငွေအင်တုံနဲ့ မွေးထားသတဲ့။

ညကျတော့ ရွှေငါးကလေးဟာ လူယောင်ဆောင်ပြီး မင်းသမီးကလေးရှိရာ အဆောင်တော်ကို ကူးသွားသတဲ့။ သည်တော့ မင်းသမီးကလေးက မေးသတဲ့။ ကျွန်မဆီကိုလာတာများဟာ နဂါးလား၊ ဂဠုန်လား၊ ကုမ္ဘာဏ်လား၊ ယက္ခလား၊ နတ်လား၊ သိကြားလား၊ လူသားလူတော့ မလာနိုင်ပါဘူးလို့မေးတော့ မောင်ရွှေစာက လူသားလူပါပဲဆိုပြီး ရှေးစာဖို စာမအဖြစ်ကို ပြန်ပြောပြသတဲ့။ သည်တော့ မင်းသမီးကလေးက ဝိုသတဲ့။ မောင်ရွှေစာလည်း နေ့ခင်းတော့ ရွှေအင်တုံထဲမှာ ရွှေငါးကလေး၊ ညကျတော့ လူယောင်ဆောင်ပြီး အဆောင်တော်ကူးသတဲ့။ သည်တော့ အထိန်းတော် အချီတော်များက ရွှေငါးကလေးရကတည်းက သခင်မကလေးဟာ အခါတိုင်းနဲ့မတူဘူး။ အမူတော်ထူးခြားနေတယ်။ တို့များကုပ်ပေါ်ကို ဓားဝဲနေပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားကို သံတော်ဦးတင်မှတော်မယ်ဆိုပြီး သံတော်ဦးတင်ကြသတဲ့။ သမီးတော်လေးဟာ ရွှေငါးကလေးရလာကတည်းက ခါတိုင်းတစေနဲ့မတူပါဘူးဘုရား။ အမူတော်ခြားပါတယ်လို့ သံတော်ဦးတင်ကြသတဲ့။ သည်တော့ ရှင်ဘုရင်ကြီးက ခုနစ်ပြည်ထောင်ခုနစ်ဆောင်သောမင်းတို့ကို စာတိုစာရှည်ကမ်းပြီးတော့ သမက်တော်ဖမ်းမယ်။ သမီးတော်ကို ခုနစ်ရက်လည်ရင် မဏ္ဍပ်တွင်းကိုလာရမယ်လို့ အမိန့်တော်ချသတဲ့။

ညအချိန်ရောက်လို့ ရွှေငါးကလေး လူယောင်ဆောင်ပြီး အဆောင်တော်ကူးလာတော့ မင်းသမီးက ဝိုပြီး အကြောင်းကိုပြောပြတာပေါ့။ သည်တော့ မောင်ရွှေစာက ပြောသတဲ့။ ဘာမျှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ နှမတော်။ နှမတော် မဏ္ဍပ်အတွင်းကိုဝင်တဲ့အခါ ဆတ်လက်ကောက်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့အသက်ကို နှလိုက်ပါ့မယ်-လို့ပြောသတဲ့။ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မင်းသမီးကလေး မဏ္ဍပ်ထဲကိုဝင်တော့ မောင်ရွှေစာက သူ့အသက်ကို ဆတ်လက်ကောက်ထဲမှာ နှလိုက်သတဲ့။ သမက်တော်ဖမ်းမယ့်လူက မင်းသမီးကလေးကိုမြင်တော့ ထပြီး လက်ကိုဆွဲသတဲ့။ ဆွဲတော့ လူပုံထဲမှာ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် လက်ကိုဆွဲသလဲဆိုပြီး ခါလိုက်တော့ လက်ကောက်ကျိုးပြီး ပဲနောက်စေ့ကလေးတွေ ဖြစ်သွားသတဲ့။ အဲဒါကို ရှင်ဘုရင့်သားကမြင်တော့ ချိုးငှက်ယောင်ဆောင်ပြီး ပဲနောက်စေ့ကို ကောက်သတဲ့။ သည်လိုကောက်နေတုန်း အသက်နှံထားတဲ့ပဲနောက်စေ့ကတော်ရာကိုလိုမ့်သွားပြီး သိမ်းယောင်ဆောင်ပြီး ချိုးကိုကုပ်သတဲ့။ အဲဒါကိုမြင်ရတော့ မင်းသမီးကလေး မယ်ရွှေစာက ခမည်းတော်ဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ အောက်ကချိုးဟာ သားတော်မင်းသားကလေးဖြစ်ပါတယ်။ အပေါ်ကကုပ်တဲ့ သိမ်းဟာ သမက်တော်ပါဘုရားလို့ ဆိုသတဲ့။ အဲသည်တော့ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားက ငါ့သားများ သည်းခံကြ၊ ငါ့သားများ သည်းခံကြလို့ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် လူပြန်ဖြစ်လာကြသတဲ့။ အဲသည်အခါကျတော့ ရှင်ဘုရင်ကြီးက သမီးတော်နဲ့ မောင်ရွှေစာကို ပေးစားလိုက်ရောတဲ့။ ကဲ .. ပြီးပြီ။

ဆင်များရှင်

ရှေးရှေးတုန်းက အမယ်ကြီးတစ်ယောက်မှာ သားငါးယောက်ရှိသတဲ့။ တစ်ညနေ ထမင်းစားကာနီးမှာ အမယ်ကြီးက ထမင်းခူးလို့ သားတွေက အနားမှာ ထိုင်လို့နေကြသတဲ့။ ထမင်းတစ်ပန်ကန်ခူးလို့က သားတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်လုပ်နေတုန်း အမယ်ကြီးက သားတွေကို မေးသတဲ့။ “မင်းကြီးရှင် ဘာလုပ်စားမလဲ” လို့ မေးတော့ သားတစ်ယောက်က “ကျွန်တော်ကြီးလာရင် လယ်ထွန်စားမယ်” လို့ဖြေသတဲ့။ သည်တော့ အမယ်ကြီးက “အေး ကောင်၊ တယ်၊ လယ်ထွန်တာဟာ မိရိုးဖလာအလုပ်ပဲ” လို့ပြောသတဲ့။ နောက်သားတစ်ယောက်ကိုမေးတော့ “ဈေးရောင်းစားမယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ နောက်တစ်ယောက်ကိုမေးပြန်တော့ “ကျွန်တော် လှေလုပ်စားမယ်” လို့ ဖြေသတဲ့။ အဲသည်လို အစဉ်လိုက်မေးပြီး သားအထွေးအလှည့်နဲ့ ရောက်ရောတဲ့။ “သားထွေး မင်းကြီးလာရင် ဘာလုပ်စားမလဲ” လို့မေးတော့ ဖျတ်လတ်ပြီးလို့မှာ ပုံရတဲ့ သားအထွေးက “ကျွန်တော်ကြီးရှင် ရှင်ဘုရင်လုပ်စားမယ်” လို့ ဖြေသတဲ့။ သည်တော့

အမယ်ကြီးဟာ မျက်နှာကြီးညှိုးပြီး အင်မတန်စိတ်ဆိုးသွားသတဲ့။ နောက်ပြီး “နင်ဟာ ငါ့သားအကြီးတွေအပေါ်မှာ အခွန်ရေးချင်တယ်။ နင့်ရုပ်ပုံနဲ့ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ပါ့မလား။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လယ်ထွန်ပေါင်းခုတ်နဲ့ အသက်မွေးရမှာပေါ့” ဆိုတဲ့ပြီး လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ယောက်မနဲ့ခုတ်လိုက်တာ ဆံစပ်မှာ သွေးဖျာခနဲထွက်သွားတာနဲ့ သားအထွေးလည်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြေးပြီး ဘွားအေအိမ်မှာ နေသတဲ့။ သားအကြီးဆုံးကိုခေါ်၊ ထရံမှာညပ်ထားတဲ့ ဓားရှည်ကြီးကိုအပ်ပြီး သားအထွေးကို လိုက်သတ်ချေလိုခိုင်းသတဲ့။ သားကြီးကလည်း ဓားထမ်းပြီးလိုက်တာပေါ့။ သည်တော့ ဘွားအေက သားအထွေးကို သင်္ဘောကြမ်းပေါ်မှာ ဝှက်ထားပြီး ငှက်ပျောတုံးတစ်ခုကို စောင်ခြုံထားသတဲ့။ အဲသည်ခဏမှာပဲ သားအကြီးဟာ ဓားထမ်းရောက်လာပြီး “ကောင်ကလေး ဘယ်သွားသလဲ” လို့ မေးတော့ “ဟောဟိုမှာ စောင်ခြုံအိပ်နေတယ်” လို့ ပြောတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သားအကြီးက ဓားနဲ့တက်ခုတ်ပြီး ပြေးရောတဲ့။ အဲသည်အခါကျမှ ဘွားအေက မြေးအထွေးကိုခေါ်ပြီး “ငါ့မြေး၊ မင့်အမေဟာ အင်မတန် ဒေါသကြီးတယ်။ ငါ့မြေး တော်ရာကို ပြေးမှ ဘေးကင်းမယ်လို့” ပြောတာနဲ့ သားအထွေးဟာ ဝါဖလေးကလေးကိုထမ်းပြီး တောထဲကို ထွက်သွားသတဲ့။

တောကြီးထဲကိုရောက်တော့ သားအထွေးဟာ တောသစ်သီး တောသစ်ဥတွေကို ရှာဖွေပြီး စားသတဲ့။ နောက်ပြီး ဝါဖလေးကလေးနဲ့ စာကလေးကိုပစ်၊ ဆက်ရက်ကလေးကိုပစ်၊ မီးကင်စားသတဲ့။ စာကလေးတို့၊ ဆက်ရက်ကလေးတို့ ဝမ်းထဲရတဲ့ စပါးစေ့ကလေးတွေကိုလည်း ဝါးကျည်တောက်ကလေးနဲ့ ထည့်ပြီး စုထားသတဲ့။

အဲသည်လိုနေရင်း မိုးဦးလေဦးကျတော့ သားအထွေးဟာ မြေကွက်ကလေးတစ်ကွက်ကိုရှင်းပြီး မြေကြီးကိုလက်နဲ့ဆွထွန်သတဲ့။ မြေကြီးအတော်ညှက်တော့ စုထားတဲ့စပါးစေ့ကလေးတွေကို စိုက်ရောတဲ့။ အတော်ကလေးကြာတော့ မိုးကလေးက တစ်မိမိမိရွာတုန်း။ စပါးပင်ကလေးတွေဟာ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ ပေါက်လာကြသတဲ့။ သည်တော့ သားအထွေးဟာ စပါးပင်ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ပျော်နေသတဲ့။ သည်လိုနဲ့ပဲ မိုးကျွတ်တော့ စပါးပင်တွေဟာ ဖုံးကြ လုံးကြပြီး အသီးတွေအနံ့တွေ စည်စည်ကားကားဖြစ်လာတာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ စာကလေးတွေကလည်း အုပ်ကြီးအုပ်ကြီးနဲ့ ပျံလာပြီး စပါးတွေကိုစားတာနဲ့ လင့်စင်ကလေးဆောက်ပြီး တစ်နေ့လုံး တစ်နေ့လုံး စာခြောက်နေသတဲ့။ တစ်ညကျတော့ သားအထွေးကလေးဟာ သစ်ခက်တဲကလေးထဲမှာ အိပ်နေတုန်း တောကြီးထဲက ဂျွန်းဂျွန်း ဂျွန်းဂျွန်းနဲ့ မြည်သံကို ကြားရတာနဲ့ ထကြည့်တော့ လရောင်ဝိုးတိုးဝါးတားမှာ ဆင်အုပ်ကြီးထွက်လာတာကို မြင်ရသတဲ့။ သည်တော့ သားအထွေးဟာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး ကြည့်နေတုန်းဆင်တွေဟာ လယ်ကွက်ကလေးထဲဝင်ပြီး စပါးတွေကိုစားသတဲ့။ လယ်ကွက်ကလေးကို နင်းသတဲ့။ ဆင်

၄၁၈ ❖❖ မင်းသုတေ

အုပ်ကြီးစားတော့ လယ်ကွက်ကလေးဟာ ခဏကလေးနဲ့ကုန်သွားတာပေါ့။ သည်တော့ စာကလေးတို့ ဆက်ရက်တို့ဝမ်းထဲက ကြိုးကြိုးစားစား စုဆောင်းပြီးမှ အပင်တပန်းစိုက်ရတဲ့ စပါးတွေကို နှမြောပြီးငိုနေသတဲ့။ အဲသည်လိုငိုနေတာကို ဥက္ကဋ္ဌဆင်ကြီးကတွေ့တော့ “လူကလေး ဘာကြောင့်များ ငိုနေသလဲ” လို့မေးသတဲ့။ “ငါ့စပါးတွေကို ဆင်တွေစားလို့ကုန်ပြီ၊ နင်တို့ဆင်တွေဟာ အင်မတန် စော်ကားတယ်” လို့ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ပြန်ပြောသတဲ့။ သည်တော့ ဆင်ကြီးက “ငါ့လျော်ပေးပါမယ်၊ မငိုပါနဲ့” လို့ ပြောပြီး ဆင်အုပ်ကြီးဆီကို ထွက်သွားသတဲ့။ ရောက်တော့ ဥက္ကဋ္ဌဆင်ကြီးက “နင်တို့တစ်တွေ အင်မတန်စော်ကားတယ်။ သူ့စပါးကိုစားပြီး သူ့လယ်ကွက်ကို နင်းဖျက်တဲ့အတွက် ဆင်တစ်ကောင် အစွယ်တစ်ချောင်း လူကလေးကို ပေးရမယ်” လို့ ခိုင်းတာနဲ့ ဆင်တွေဟာ အစွယ်တစ်ချောင်းစီချွတ်ပြီး ပေးရသတဲ့။ နောက်ပြီး ဆင်စွယ်နန်းတော်ကြီးကို ဆောက်ပြီး လူကလေးကို ရှင်ဘုရင်မြှောက်ကြသတဲ့။ အဲသည်နေ့ကစပြီး သားအထွေးကလေးဟာ ဆင်များရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်ဆိုပြီး အနီးအနားတဝိုက်ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ဆင်များရှင်ဟာ လျောင်းတော်ဦးကနေပြီး ကြည့်နေတုန်း အဘွားကြီးတစ်ယောက် ထမင်းလိုက်တောင်းနေတာကို မြင်ရသတဲ့။ သည်အဘွားကြီးဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ သူ့အမေပဲ။ သူ့အမေဟာ သူထွက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းဆင်းရဲသွားတာနဲ့ လိုက်တောင်းစားနေရသတဲ့။ အဲ-သူ့အမေအိုကြီးကိုမြင်တော့ သူ့အတော် ဝမ်းနည်းသွားသတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ မင်းချင်းတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး “အရပ်ထဲမှာ ထမင်းတောင်းနေတဲ့ အဘွားကြီးကို ခေါ်ခဲ့ရမယ်” လို့ ခိုင်းလိုက်သတဲ့။ အဘွားကြီးရောက်လာတော့ “အဘွားကြီး၊ ကျုပ်ခေါင်းကို သန်းရှာပေးစမ်း” လို့ ခိုင်းသတဲ့။ အဘွားကြီးကလည်း ဆံပင်တွေကိုခွဲပြီး ရှာတာပေါ့။ သည်တော့ “အဘွားကြီး၊ ဘာတွေ့သလဲ” လို့ မေးသတဲ့။ “အဘွားမျက်စိမှုန်လို့ ဘာကိုမှမတွေ့ပါဘူး” လို့ ပြောသတဲ့။ နောက်သည်လိုပဲ ခဏခဏမေးပြီး၊ နောက်ဆုံးကျတော့ “ကျုပ်ဆံစပ်မှာ အနာရွတ်တစ်ခု မတွေ့ဘူးလား” လို့မေးသတဲ့။ “တွေ့ပါတယ်” လို့ ဖြေတော့ “အဲသည်အနာရွတ်ဟာ ကျုပ်ငယ်ငယ်က အဘွားကြီးယောက်မနဲ့ခတ်တဲ့အနာရွတ်ဘဲ။ မှတ်မိသေးရဲ့လား” လို့ မေးသတဲ့။ သည်တော့ အဘွားကြီးလည်း ကြောက်လန့်ပြီး ခြေတွေလက်တွေတုန်နေတာပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဆင်များရှင်မင်းကြီးက “အမေ ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့။ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ချင်တဲ့သူဟာ ကြိုးစားတော့ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်တာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရအောင် အမြဲကြံစည်ကြိုးစားတဲ့အတွက် အခုရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရပြီ” လို့ ပြောပြီး မယ်တော်အဘွားကြီးကို အိမ်ဖြူပြတစ်ရွေချနဲ့ထားပြီး ကိုးကွယ်ပြုစုလုပ်ကျွေးနေလေရောတဲ့။

နမမုန့်ရောင်းမောင်မုန့်ထောင်း

ရှေးရှေးတုန်းက ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ မောင်နမနစ်ယောက်ရှိလေသည်။ သူတို့ လူလား မမြောက်သေးခင် သူတို့အမေ သေဆုံးလေသည်။ အဖေဖြစ်သူကလည်း နောက်မိန်းမ ယူသည်။

မိထွေးလုပ်သူသည် အလွန်စိတ်ထားသေးလေသည်။ လင်ပါ သားသမီးကလေးများကို မသထား။ မကျွေးချင် မမွေးချင် ဖြစ်သည်။ အဖေလယ်ထွန်သွားသောအခါ၌ သားသမီးများကိုထမင်းမကျွေး။ ထမင်းရည်ကိုသာတိုက်၍ ဝမ်းဗိုက်ကို ထမင်းရည်သုတ်ထားလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မောင်နမနစ်ယောက်သည် ဝမ်းနည်းလှ၍ အဖေလယ်ထွန်မှအပြန်တွင် မိထွေးရက်စက်ပုံကို တိုင်လေသည်။ မိထွေးလည်း ထိုအကြောင်းကို ရိပ်မိ၍ အလွန်စိတ်ဆိုးပြီးလျှင် “မောင်မင်း၊ မောင်မင်းရဲ့သားသမီးများကိုပဲ ပစ်မလား။ ကျုပ်ကိုပဲ ပစ်မလား” လို့

၄၂၀ ❖❖ ပင်းသုဝဏ်

လင်ဖြစ်သူကို အကြိမ်ကြိမ်မေးလေသည်။ ကြာသောအခါ လင်ဖြစ်သူသည် စိတ်ညစ်လာသဖြင့် “ငါကလေးနှစ်ယောက်ကို ပစ်မယ်ကွယ်”လို့ ပြန်ပြောလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသောအခါ တောထဲ ထင်းခွေသွားရအောင်။ သမီးတို့ သားတို့ လာဆိုပြီး ဖခင်ကြီးသည် သားသမီးများကိုခေါ်ကာ တောထဲသို့ ထွက်သွားလေသည်။ လမ်းခရီး၌ သူ့သားကလေးသည် ကြံယာခင်းတစ်ခုမှ ကြံတစ်ချောင်းကိုချိုးကာ ကြံစုတ်၍လိုက်လာလေသည်။ တောနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်က “သားတို့ သမီးတို့ သည်မှာ နေခဲ့ကြဦး။ အဖေ ဟိုဘက်နားကို ထင်းရှာသွားဦးမယ်”လို့ ပြောကာ ထွက်သွားလေသည်။

မွန်းတည့်၍လည်း အဖေ ပြန်မလာ။ နေစောင်း၍လည်း အဖေပြန်မလာ။ မိုးချုပ်မိနီ၍လည်း အဖေပြန်မလာ။ ထို့ကြောင့် အစ်မက မောင်လေးရယ်၊ မိုးလည်းချုပ်တော့မယ်။ အဖေလည်းပြန်မလာဘူး။ တို့နှစ်ယောက် အိမ်ကိုပြန်ကြစို့လား ဟု ဆိုပြီးလျှင် မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် လမ်းတွင်ကျရစ်ခဲ့သော ကြံဖတ်ဖြူဖြူကလေးများကို ခြေရာခံကာ ရွာသို့ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်ပေါ်သို့မတက်ဝံ့ကြ။ အိမ်အောက်မှာ ဆင်ထားသည့် ဒန်းကလေးမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူဝင်ထိုင်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အဖေနှင့် မိထွေးသည် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ထမင်းစားလျက်ရှိကြသည်။ ထမင်းနဲ့ ဟင်းနဲ့ရသောအခါ မောင်ကလေးက ထမင်းဆာလာ၍ ထမင်းလုံးကလေးများကို ကောက်စားလေသည်။ ထိုထမင်းလုတ်ကို ထွေးပစ်ရန် အောက်သို့လှိုက်သောအခါ သားနှင့် သမီးကို မြင်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မိန်းမမြင်အောင် ထမင်းဆုပ်ကလေးတွေဆုပ်၍ ကြမ်းကြားက ချပေးလေရာ ထမင်းအကုန်မြန်လှသဖြင့် သူ့မိန်းမက ထမင်းတွေကုန်လှသည်။ ငါလည်းမဝသေးဘူးလို့ တွေးပြီး ငုံကြည့်သောအခါ သားသမီးများကို မြင်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် “မောင်မင်း သားသမီးတွေ ပြန်ရောက်နေပြန်ပါပကောလား။ ပြန်လာမှဖြင့် မထူးပါဘူး။ အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်ကြပါစေ၊ မနက်တော့သာ ပြန်မလာနိုင်အောင် သွားပစ်ပါချေ”လို့ ပြောသတုံ။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်သည် မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို တောထဲတွင် သွားပစ်ပြန်လေသည်။ ထိုအခါက မောင်လေးသည် ဒူးလေးတစ်လက်နှင့် မြားတစ်ချောင်းကို ယူခဲ့လေသည်။ တောထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ အစ်မက “မောင်လေးရေ၊ တို့ကိုတော့ အဖေက ပစ်သွားတာအမှန်ပဲ။ အိမ်ပြန်လို့လည်း မထူးတော့ပါဘူး။ တို့ဝမ်းစားကို တို့ဘာသာ ရှာစားကြပါစို့” လို့ ပြောလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသောအခါ မောင်လေးသည် ဒူးလေးကိုထမ်း၍ တေးလည်လေရာ စာကလေးတစ်ကောင်ကိုတွေ့၍ ပစ်လေသည်။ စာကလေးကိုရ၍ ဝမ်းနဲ့ကြည့်သော

:ခခါ စပါးစေ့များကို တွေ့၍ ယူပြီးလျှင် ပျိုးထောင်၍ စပါးပင်စိုက်လေသည်။ စပါးပင်တွေ ကြီး၍ စပါးသီးမှည့်သောအခါ စပါးများကို ဖွပ်ပြီးလျှင် အမှုန့်ထောင်းလေသည်။ ဆန်မှုန့်ကို ကစ်ခါ မုန့်လုပ်ပြီးလျှင် အစ်မက မုန့်ရောင်းလေသည်။ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာသောအခါ စပါးအတော်များများရ၍ ကျီနှင့်လှောင်ထားကြလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ အစ်မက မောင်လေးရယ်၊ သည်နေ့ အစ်မစိတ်လေးလှတယ်။ အိမ်ကို ပုန်းရေတို့ ဘာတို့ တောင်းလာရင် မောင်လေးကိုယ်တိုင်ထပြီ ခပ်ပေးပါ။ မီးဖိုထဲကို လူမဝင်ပါစေနဲ့လို့ မှာပြီး မုန့်ရောင်းထွက်သွားလေသည်။ မောင်လေးလည်း စကော၊ ဆန်ခါ များ ရက်ရန် ဝါးနှီးသတ်၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ နဂါးမကြီးတစ်ကောင်သည် လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် “သူငယ်...သူငယ် ပုန်းရည်နည်းနည်းပေးပါ” လို့ လာတောင်းလေသည်။ မောင်လေးလည်း အစ်မမှာသွားသော စကားကို မေ့လျော့၍ “မီးဖိုထဲမှာ သွားခပ်ချေပါခင်ဗျာ” လို့ ပြန်ပြောသောအခါ နဂါးမကြီး ဝင်သွားလေသည်။ မောင်လေးစားရန် ထားခဲ့သောမုန့်ကို နဂါးမကြီးတွေ့၍ သည်သူငယ်လေး ကို တို့တိုင်းပြည်ရောက်အောင် လုပ်ဦးမှပဲ လို့ဆိုပြီးလျှင် မုန့်ထဲတွင် နို့ညှစ်ထည့်ခဲ့လေသည်။ မောင်လေးလည်း နေ့လယ် မုန့်ဆာသောအခါ မုန့်ကိုစားလေရာ စားပြီးလျှင်ပင် ကိုယ်ထဲက ပူလောင်လာသဖြင့် လူးလိုမ့်နေရလေသည်။ အစ်မပြန်လာသောအခါ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၍ ပူလှချေရဲ့။ လောင်လှချေရဲ့လို့ ညည်းလွန်းသောကြောင့် ရေကန်သို့ခေါ်သွားရလေ သည်။ ထို့နောက် အစ်မက ဖလားကလေးကို ခေါင်းဆောင်းပေးလိုက်၍ မောင်လေးသည် ရေထဲသို့ခုန်ချလိုက်ရာ နဂါးကလေးဖြစ်သွားလေသည်။

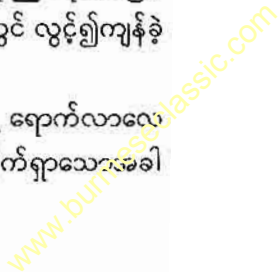
ထိုအခါ အစ်မသည် ရေကန်ပေါင်တွင်ရှိသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီ၍ အော်ကာ ခေါ်ကာ ဖွဲ့နွဲ့ကာနှင့် ငိုယိုကာနေလေတော့သည်။

“နှမမုန့်ရောင်း မောင် မုန့်ထောင်း
မုန့်ရောင်း စပါး၊ ကျီနဲ့ထား

ကြွက်တံတားကြီး လျှောက်ခဲ့ပြီ” ဟု ဖွဲ့နွဲ့ကာ ငိုနေလေသည်။

ဤသို့ သစ်ပင်ကိုမှီ၍ ဆံပင်ဖားလျားနှင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ ငိုနေသည်မှာ မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ။ သစ်ပင်ရင်းက ခြကောင်များတက်လာကာ တောင်ပိုကြီးလုပ်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခြုပ်ပျောက်သွားလေသည်။ ဆံပင်ခုနစ်ပင်သာလျှင် လေထဲတွင် လွင့်၍ကျန်ခဲ့ လေသည်။

ထိုအခါ၌ တောလည်လာသော မင်းသားတစ်ပါးသည် ရေကန်သို့ ရောက်လာလေ သည်။ “နှမမုန့်ရောင်း မောင်မုန့်ထောင်း” ဆိုသော သီချင်းသံကိုကြား၍ လိုက်ရှာသောအခါ

၄၂၂ ❖ ❖ မင်းသုတေသီ

လူကိုကားမတွေ့ရ။ ဆံပင်ကလေးခုနစ်ပင် ခြတောင်ပို့မှထွက်၍ လေထဲတွင်လွင့်နေသည်ကို သာလျှင် တွေ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသားသည် မြင်းပေါ်မှနေ၍ ဆံပင်ခုနစ်ပင်ကို ခြေမနင့်ညှပ်ဆွဲလိုက်ရာ၊ ခြအိမ်များ ပျက်ကျသွားပြီးလျှင် မိန်းမချောကလေး ပေါ်လာလေ သည်။

“နှမငယ် .. ဘာကြောင့်များ ငိုနေသလဲ” လို့ မင်းသားက မေးလေသည်။ မိန်းကလေးက ဘာမျှပြန်မပြော။ သူ့ဆံပင်ကို ခြေမနင့်ညှပ်ဆွဲ၍ စိတ်ဆိုးနေလေသည်။ ထို့နောက် မင်းသားသည် မိန်းကလေးကို မြင်းပေါ်တင်၍ နန်းတော်သို့ခေါ်သွားလေသည်။ နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါလည်း မင်းသားက မေးပြန်သည်။ မိန်းကလေးက ဘာမျှပြန်မပြော။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေး စကားပြောအောင် ငါကြံမည်ဟု ဆိုကာ မင်းသားကိုယ်တိုင် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်၍ ထမင်းချက်လေသည်။

မင်းသားသည် စလောင်းဖုံးကို ခေါင်းတွင်ဆောင်းထားသည်။ လက်နှီးကို ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားသည်။ ယောက်မကို ခါးတွင်ထိုးထားလေသည်။ နောက် ထမင်းအိုးမွေရန် ယောက်မရှာဟန် ပြုလေသည်။ ဘယ်တွင်မျှရှာမတွေ့၍ မောဟန်ပြုနေသည်ကို မိန်းကလေး မြင်ရသောအခါ အောင့်မနေနိုင်တော့၍ ခေါင်းက ဘာတုံးလို့ငြောရာ မင်းသား စကားတစ်ခွန်း ရလေသည်။ ထို့နောက် ထမင်းအိုးဆူလာသောအခါ မင်းသားသည် စလောင်းလိုက်ရှာဟန်ပြု လေသည်။ မိန်းကလေးလည်း ခေါင်းက ဘာတုံးဟု ပြောပြန်သည်။ မင်းသား စကားတစ်ခွန်း ရပြန်သည်။ ထို့နောက် ထမင်းအိုးချတော့မည်ဟု လက်နှီးရှာချင်ယောင်ဆောင်ပြန်သည်။ မိန်းကလေးလည်း ခေါင်းက ဘာတုံးဟု ပြောပြန်သည်။ မင်းသား စကားတစ်ခွန်းရပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ထို့နောက် မိန်းကလေးသည် စကားမပြောဘဲ နေပြန်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မင်းသားသည် သေချင်ယောင်ဆောင်ကာ သလွန်ပေါ်တွင် အိပ်နေလေ သည်။ ထိုအခါ မင်းသားကလေး၏ မိဖုရားက ခြေရင်းတွင်ထိုင်ကာ

“တောကိုသွား အအနဲ့ညားလို့ သေသလား မောင်ရဲ့” လို့ ပြောကာ ငိုလေသည်။
ထိုအခါ တောကပါလာသော မိန်းကလေးသည် မခံချင်၍
“မောင်ရယ်၊ မောင်ရယ်... အိမ်မှာနေ လေမရလို့ သေသလားတော်” လို့ပြောကာ ငိုလေသည်။

ထိုအခါ မင်းသားသည် ရုတ်ခနဲအိပ်နေရာထ၍ “နှမငယ် ဘာကြောင့် စကားမပြောဘဲ နေပါသလဲ” ဟုမေးရာ

“ဇာဖြူရယ်မှ ဇာလှ၊ ဇာသဖတို့အဖေ၊ လက်ကို မဆွဲ၊ ဆံကိုဆွဲလို့ အသည်းနာလှ သလေ” လို့ ဆိုပြီးလျှင် ဆံပင်ကိုခြေနှင့်ညှပ်၍ စိတ်ဆိုးသောကြောင့် စကားမပြောဘဲနေသည်။

ဟု မိန်းကလေးက ပြန်ပြောလေသည်။ “နမငယ်ရဲ့ အသံကိုကြားရပြီး လူကိုမမြင်ရလို့ ဆံပင်ကို ညှပ်ပြီးဆွဲမိပါတယ် နမငယ်”ဟု တောင်းပန်သောအခါ မိန်းကလေးသည် စိတ်ပြေသွား၍ သူ၏မောင်ကလေး ရေကန်ထဲမှာ နဂါးဖြစ်နေရသည့်အကြောင်းကို ဇာတ်လှန်ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ မင်းသားက “မောင်ငယ် နဂါးကလေးကို မြင်ရလျှင် မှတ်မိပါမည်လား”ဟု မေးရာ “မှတ်မိပါတယ်”ဟုပြော၍ ရေကန်သို့သွားကြပြီးလျှင် မင်းသားကလေးသည် ရေပြင်ကို ကြိမ်စကြာနှင့်ရိုက်ခတ်လေသည်။ ထိုအခါ နဂါးအများ ရေထဲမှပေါ်လာ၍ မင်းသားက လက်ညှိုးညွှန်ကာ သူလား ဟုမေးသည်။ မိန်းကလေးက မဟုတ်သေးဘူးဟု ဖြေသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ ဖလားကလေးကို ဆောင်းလာသောနဂါးကလေးတို့ တွေ့၍ သူပဲ သူပဲဟု ဖြေလေသည်။ ထိုအခါ နဂါးကလေးကို မင်းသားကလေးက အနားသို့ခေါ်၍ ကြိမ်စကြာနှင့် ဝန်ခံချက်ရိုက်ရာ နဂါးကလေးသည် နဂါးငွေ့များကို အန်ပစ်လေသည်။ နဂါးငွေ့ကုန်သော အခါနဂါးကလေးသည် လူပြန်ဖြစ်လာပြန်လေတော့သည်။ ထိုအခါ မင်းသားကလေးသည် မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့ကို နန်းတော်သို့ခေါ်ခွဲ၍ နမကို မိဖုရားမြှောက်လိုက်လေသည်။ မောင်ကိုလည်း အိမ်ရှေ့မင်းအရာ အပ်နှင်းလိုက်လေသတည်း။ ■

ပြည့်ဝနှင့် ဒွေးမနော်

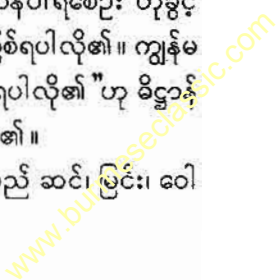
ရှေးသရောအခါက ဘီလူးမကြီးတစ်ကောင်သည် တောထဲ၌ အစာရှာရာတွင် ဧရာမ ဖရုံသီးကြီးတစ်လုံးကို တွေ့၍ ထူးဆန်းလှသည်ဟုဆိုပြီးလျှင် ခူးလာကာ မိမိတံထဲ၌ သိမ်းထားလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ ဘီလူးမကြီးတောလည်သွားခိုက် တီက္ကသိုလ်ပြည်တွင် ပညာသင်ယူကြပြီးနောက် ပြန်လာကြသော မင်းသားညီနောင်ခုနစ်ပါးသည် ထိုတဲသို့ရောက်လာကြလေသည်။ မင်းသားများသည် ထိုတဲထဲ၌ ရှာကြဖွေကြရာ ထူးဆန်းသော ဖရုံသီးကြီးကို တွေ့၍ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ထမ်းပိုးယူဆောင်လာကြစဉ် လမ်းခရီး၌ လေးလှသည်ဟုဆိုလျက် ဖရုံသီးကြီးကို ခွဲကြလေသည်။ ထိုအခါ ဖရုံသီးထဲမှ မိန်းမချောကလေးတစ်ဦးထွက်လာသဖြင့် ညီနောင်ခုနစ်ပါးမှာ အံ့ဩစွာကြည့်နေကြရာမှာ နောင်တော် ခြောက်ပါးက “သည်မိန်းမချောကလေးကို တို့မယူဘူး။ ညီထွေးပဲယူတော့” ဟုဆိုပြီးလျှင် ညီတော်အငယ်ဆုံးအား ပေးကြလေသည်။ ညီထွေးက “သည်အနေနဲ့ဖြင့် မိန်းမချောကလေးကို ခေါ်မသွားဘူး။ ဆင်၊

မြင်း၊ ဝေါဗလာတွေနဲ့မှ လာခေါ်မယ်” ဆိုပြီးလျှင် မိန်းမချောကလေးကို ရေကန်အနားရှိ ညောင်ပင်ကြီးခွကြားတွင်တင်ထားခဲ့လေသည်။ မိန်းမချောကလေးလည်း တဘက်ကလေးမြို့ကာ နေခဲ့လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ပြည့်ဝခေါ်သော ကျွန်မတစ်ယောက်သည် ရေကန်သို့ ရေခပ်ရန် ရောက်လာလေသည်။ ပြည့်ဝသည် ငဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းမချောကလေး၏အရိပ်ကို ရေထဲတွင် မြင်ရ၍ သူ့အရိပ်ဟုထင်မှတ်ကာ “ငါ အလှသားနဲ့ ရေခပ်ခိုင်းရသလား” ဆိုပြီးလျှင် ရေအိုးကို ခွဲပစ်လိုက်လေ၏။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့သခင်က အိုးအသစ်ပေး၍ ရေခပ်ခိုင်းပြန်သည်။ ရေကန်သို့ရောက်သောအခါ အရိပ်ကိုမြင်ပြန်သောအခါ ပြည့်ဝသည် အိုးကို ခွဲပြန်သည်။ ဤသို့ ခွဲဖန်များ၍ အိုးမတတ်နိုင်သောကြောင့် သူ့သခင်က သားရေအိတ်ကြီးတစ်ခုချုပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ပြည့်ဝသည် သားရေအိတ်ကိုယူ၍ ရေခပ်ထွက်လာသောအခါ အရပ်ထဲက ခွေးများသည် သားရေနဲ့ရသဖြင့် ပြည့်ဝနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြကာ သားရေအိတ်ကို ဆွဲကြလေသည်။ ပြည့်ဝက မောင်း၊ ခွေးတွေက ဆွဲနှင့် ရေကန်သို့ရောက်လာကြသည်ကို ညောင်ပင်ခွကြားက မိန်းမချောကလေး မြင်၍ရယ်လေသည်။ ရယ်သံကိုကြားသောအခါ ပြည့်ဝက “ငါမရယ်ဘဲ ဘယ်သူရယ်သလဲ” ဟုဆိုလေသည်။ မိန်းမချောကလေးက “ကျွန်မ ရယ်ပါတယ်” ဟု ပြောလျှင် ပြည့်ဝသည် အသံလာရာသို့မော့ကြည့်၍ မိန်းမချောကလေးကို မြင်သောအခါ “ညည်း သည်အပေါ်မှာ ဘာကြောင့်နေသလဲ” ဟုမေး၍ မိန်းမချောကလေးက သူ၏အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ ပြည့်ဝက “ညည်းမှာ ကွမ်းများရှိရင် တစ်ယာလောက် စားပါရစေ” ဟုတောင်းသည်။ “ဘယ်ရှိပါ့မလဲရှင်၊ ညောင်ရွက်ကို ကွမ်းရွက်၊ ညောင်သီးကို ကွမ်းသီး၊ ညောင်စေးကို ထုံးလုပ်ပြီး စားရပါတယ်” ဟု မိန်းမချောကလေးက ပြန်ပြောရာ “ဒါဖြင့် တစ်ယာပေးပါလား” တောင်းပြန်၍ မိန်းမချောကလေးက ကွမ်းယာကို တဘက်စွန်းတွင် ထုပ်လျက် လျှောချပေးလေသည်။ မကောင်းကြံနေသော ပြည့်ဝလည်း တဘက်ကို တအားဆွဲလိုက်ရာ မိန်းမချောကလေး မြေကြီးပေါ်သို့လိမ့်ကျလာလေ၏။ ထိုအခါ ပြည့်ဝက “ညည်းကိုငါသတ်ပြီး ညည်းနေတဲ့ သစ်ပင်ခွကြားမှာ ညည်းအစား ငါတက်နေမယ်” ဟု ပြောရာ မိန်းမချောကလေးက “ကျွန်မကိုသတ်မှာဖြင့်ရင် မသေခင် မိဋ္ဌာန်ပါရစေဦး” ဟုခွင့်တောင်း၍ “ကျွန်မသေတဲ့အခါ သည်ရေကန်ကြီးအလယ်မှာ ကြာဖူးကြီးဖြစ်ရပါလို၏။ ကျွန်မနှင့်ထိုက်တန်သူက တောင့်တမှ အလိုအလျောက် သူ့အနားကို ရွှေသွားရပါလို၏” ဟု မိဋ္ဌာန်လေသည်။ ထို့နောက် ပြည့်ဝသတ်၍ မိန်းမချောကလေး သေရရှာလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ မင်းညီနောင်ခုနစ်ပါးတို့သည် ဆင်၊ မြင်း၊ ဝေါ

၄၂၆ ❖❖ မင်းသုတေသီ

ဗလာများကိုယူဆောင်၍ မိန်းမချောကလေးကို လာကြိုကြလေသည်။ တိုင်းသူပြည်သား၊ အများလည်း မိန်းမချောကလေးကို ကြည့်ရန်လာကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ ပြည့်ဝကို မြင်ရသောအခါ သူက ဟင် ငါက ဟင်နှင့် စိတ်ပျက်ပြန်သွားကြလေ၏။ ညီတော်အထွေ၊ လည်း ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ပြည့်ဝကိုကြို၍ နန်းတော်သို့ခေါ်သွားလေသည်။ နောင်တော်ခြောက် ပါးတို့မှာကား စိတ်ပျက်ပျက်ရှိသည်နှင့် ကန်ပေါင်ရိုးတွင် ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်ကာနေခဲ့ကြ လေ၏။ တစ်ခုသောနံနက်အချိန်၌ ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် စိတ်ပုတီးစိပ်နေကြရာ ကန်လယ်တွင် ပေါက်နေသော ထူးဆန်းကြီးမားသည့် ကြာဖူးကြီးကိုမြင်ကြ၍ မင်းသားများက တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ဤသို့ဓိဋ္ဌာန်တောင့်တကြလေသည်။

“ဤကြာဖူးသည် ငါနှင့်ထိုက်တန်ပါလျှင် ငါ့ဆီသို့ ကူးလာပါစေသား” ဟုတစ်လှည့်စီ ဓိဋ္ဌာန်တောင့်တကြလေသည်။ ကြာဖူးကြီးကား လှုပ်မျှပင်မလှုပ်ပေ။ နောက်ဆုံး၌ ညီတော် အထွေးရောက်လာ၍ ဓိဋ္ဌာန်သောအခါတွင်မူ ကြာဖူးကြီးသည် အလိုလိုကူးလာလေရာ ညီ တော်အထွေးက ချိုးယူပြီးလျှင် နန်းတော်သို့ပို့လိုက်လေ၏။ ကျွန်မပြည့်ဝလည်း ကြာဖူးကိုမြင် သောအခါ အကြောင်းကိုသိ၍ နန်းတော်အောက်သို့ ထိုးချလိုက်လေသည်။ တံမြက်လှည်း၊ သော အဘိုးကြီးလင်မယားတို့ လာကြသောအခါ ကြာဖူးကြီးကိုတွေ့၍ ကောက်ယူသွားကြပြီး လျှင် အိမ်၌ ရေမိုးဆေးကြောကာ ညောင်ရေအိုးထိုးမည်အလုပ်တွင် ကြာဖူးထဲမှ မိန်းမချော ကလေး ထွက်လာလေသည်။

အဘိုးကြီးလင်မယားသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် “တို့မှာ သားလည်းမရှိ၊ သမီးလည်း မရှိ အတော်ပဲ” ဟု ဆို၍ မိန်းမချောကလေးကို မွေးကျွေးထားကြလေသည်။ အရပ်ထဲက အပျိုကလေးများ ရေခပ်သွားသောအခါ မိန်းမချောကလေးက သူလည်း ရေခပ်ပါရစေဟု ပြောသည်။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတို့ကလည်း မလွတ်။ “ရေခပ်ရရင် ရှိပါစေ။ ရေချိုးဖို့တော့ သည်တစ်ခေါက်လွှတ်ပါ” ဟုတောင်းပန်သောအခါမှ အခွင့်ရသဖြင့် မိန်းမချောကလေး ရေကန် သို့ ထွက်သွားလေသည်။ လမ်းတွင် မိန်းမချောကလေးကို ကျွန်မပြည့်ဝကမြင်၍ ဓားတစ် ချောင်းဆွဲကာ နောက်သို့လိုက်လေသည်။ “ကျွန်မကို သတ်ဦးမယ်လို့လားရှင်” ဟု မိန်းမချော ကလေးက မေးသောအခါ “သတ်ဦးမယ်” ဟုပြည့်ဝကပြော၍ “သတ်မှာဖြင့်ရင် ကျွန်မ ဓိဋ္ဌာန် ပါရစေဦး” ဟုခွင့်တောင်းပြီးနောက် “ကျွန်မသေသောအခါ ရေကန်ပေါင်မှာ ကျွန်မ၏ ညာ လက်ရုံးက သော်ကပင်ဖိုဖြစ်ပါစေ။ ဘက်ဘယ်လက်ရုံးက သော်ကပင်မဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်မ ဦးခေါင်းက သော်ကနှစ်ပင်အကြားမှာ ဂူဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်မကိုယ်က ဂူအောက်မှာ ကျောက်ဖျာ ဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်မအသက်က နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှာ ဒွေးမနေဘဲဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်မ အူအသည်း တွေက ကျီးကန်းဖို ကျီးကန်းမ ဖြစ်ပါစေ” ဟု ဓိဋ္ဌာန်ပြီးနောက် ပြည့်ဝကသတ်၍ မိန်းမချော

ကလေး သေရပြန်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ညီနောင်ခုနစ်ပါးသည် ရေကန်သို့လာကြ၍ ဥပုသ်စောင့်ကြသည်။ ညနေ နန်းတော်သို့ပြန်မည်ပြုသောအခါ ညီတော်အထွေးက “ကိုကိုတို့ ပြန်ကြပါ။ ကျွန်တော်တော့ သည်ဂူထဲမှာပဲ အိပ်တော့မည်” ဟုပြောလေသည်။ သော်ကပင်နှစ်ပင်ကြားက ဂူကလေးမှာ အလွန်ပျော်စရာကောင်း၍ ညီတော်အထွေး အိပ်နေချင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ မင်းသားကလေးကလည်း ဂူထဲတွင် လှဲနေခိုက် သော်ကပင်ပေါ်တွင် အိပ်တန်းတက်နေသော ကျီးဖိုကျီးမ စကားပြောသံကိုကြားရလေ၏။ ကျီးမက “ကျီးကန်းဖိုရယ် ပုံပြောစမ်းပါ” ဟု ဝိုင်းသဖြင့် ကျီးဖိုက “ပုံတော့ ငါမပြောတတ်ဘူး။ ရှေးစကားတော့ ပြောတတ်တယ်” ဟုဆိုပြီး လျှင် မိန်းမချောကလေးကို ပြည့်ဝသတ်သည့်အကြောင်း၊ မိန်းမချောကလေး မိဋ္ဌာန်ဝင်ပုံအကြောင်းတို့ကို ပြန်ပြောင်းပြောကြားပြီးနောက်၌ “အူအသည်းတွေက နင်နဲ့ငါဖြစ်လာကြတယ်” ဟု အဆုံးသတ်လိုက်သည်ကို မင်းသားကလေး ကြားရလေသည်။

မိုးလင်းသောအခါ မင်းသားကလေးသည် ဂူထဲမှထွက်၍ ထွက်လာကာ ကျီးဖို ကျီးမကိုခေါ်၍ “နင်တို့ကိုစီးပြီး ဒွေးမနော်ဆီကို သွားချင်ပါတယ်။ လိုက်ပို့ကြပါ” ပြောလျှင် ကျီးဖိုနှင့်ကျီးမက မင်းသားကလေးကို ခေါ်သွားကြလေ၏။ နတ်ပြည်သို့ရောက်၍ ရေကန်တစ်ခုအနီးတွင် နားနေကြပြီးနောက် ကျီးဖိုနှင့် ကျီးမသည် မင်းသားကလေးကို ထားခဲ့လျက် ပြန်သွားကြလေသည်။ ထိုအခါ ဒွေးမနော်သည် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုလိုသောကြောင့် အစေအပါးအပျိုတော်များကို ရေခပ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ အစေအပါးအပျိုတော်များနှင့် မင်းသားကလေး တွေ့သောအခါ စကားစမြည်ပြောဆိုကြ၍ ဒွေးမနော်ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုမည့်အကြောင်းကို သိရသဖြင့် “ဒွေးမနော် ခေါင်းဆေးမည့်အိုးကို ပင့်၍မရပါစေနင့်” ဟု မင်းသားကလေးက မိဋ္ဌာန်လေသည်။ ထိုသို့မိဋ္ဌာန်သည့်အတိုင်း အိုးကို မပင့်နိုင်ကြသောအခါ အပျိုတော်တစ်ယောက်က “အိုးပင့်ပေးပါလားရှင်” ဟုတောင်းပန်လေသည်။ မင်းသားကလေးလည်း အိုးကို ပင့်ပေးရင်း “ဤလက်စွပ်သည် ဒွေးမနော်လက်ကို စွပ်ပါစေသား” ဟု မိဋ္ဌာန်ကာမိုးထဲသို့ မိမိ၏လက်စွပ်ကို ချွတ်ထည့်လိုက်လေ၏။

အပျိုတော်များ ဒွေးမနော်ထံရောက်၍ ခေါင်းဆေးသောအခါ အိုးထဲကလက်စွပ်သည် ဒွေးမနော်၏လက်တွင် စွပ်လျက်သားဖြစ်နေလေသဖြင့် အကြောင်းကိုမေး၍ သိရလျှင် မင်းသားကလေးကို အခေါ်ခိုင်းလေသည်။ မင်းသားကလေးသည် ဒွေးမနော်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ဒွေးမနော်က သူ့ခမည်းတော်နတ်မင်းကြီးအား အကျိုးအကြောင်းကို သံတော်ဦးတင်သောအခါ နတ်မင်းကြီးက “ဤအတိုင်းဟုတ်ရင် သမီးတော်နဲ့ မင်းသားကလေးကို ပေးစားပါ့မယ်။ သို့သော်လည်း ကန့်လန့်ကာခုနစ်ထပ်အတွင်းကနေပြီး လက်ညှိုး

၄၂၈ ❖❖ မင်းသုတေ

အများကိုထုတ်ထားရာမှာ သမီးတော်လက်ညှိုးကို မှန်အောင်ဆွဲနိုင်လို့ရှိမှ ပေးစားမယ်"ဟု အမိန့်တော်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် နန်းတော်ထဲရှိ မိန်းမများကိုခေါ်၍ ဒွေးမနော်နှင့်အတူ ကန့်လန့်ကာခုနစ်ထပ်အတွင်းတွင် နေစေပြီးလျှင် လက်ညှိုးများကို အပြင်သို့ထုတ်ထားစေလေသည်။ ဒွေးမနော်လည်း အကြံရ၍ မိမိ၏လက်ညှိုးကို ပျားရည်လိမ်းထားလေ၏။ မင်းသားကလေးသည် လက်ညှိုးများကို မြင်ရသောအခါ ဒွေးမနော်၏လက်ညှိုးကို မသိနိုင်သဖြင့် ငေးမှိုင့်နေခိုက်တွင် ယင်ကောင်တစ်ကောင်သည် ပျားရည်နဲ့ရသောကြောင့် ပျံလာကာ ဒွေးမနော်၏လက်ညှိုးတွင် နားလေသည်။ မင်းသားသည် ယင်နားသည့်အကြောင်းကို ရိပ်မိ၍ ဆွဲလိုက်ရာ ဒွေးမနော်၏လက်ဖြစ်နေသဖြင့် နတ်မင်းကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ သမီးတော်နှင့် ထိမ်းမြန်းပေးစားလိုက်လေသတည်း။

ရွှေယုန်နှင့်ရွှေကျား

တစ်ခါသော် ရွှေယုန်နှင့်ရွှေကျားတို့သည် လမ်းဘေးတွင် အမဲသားတုံးကြီးတစ်တုံးကို တွေ့ကြလေသည်။ ရွှေကျားက “ငါကကြီးတယ်၊ ငါအများဆုံးယူမယ်၊ ငါ့ဘာသာ ငါ့ဝေစကို လှီးယူမယ်၊ ကျန်တာကို မင်းယူ” ဟု ပြောလေသည်။

ဤသို့ ရွှေကျားက တစ်ဖက်သတ်ပြောသည့်စကားကို ရွှေယုန်မကြိုက်။ သို့သော် လည်း သူသည် ရွှေကျားနှင့် စကားပြိုင်၍မဆိုရဲရှာ။ ထို့ကြောင့် နှမ်းစေ့လောက်မျှ ဂရုမစိုက် သော အမူအရာဖြင့်ထိုင်နေလေသည်။ ရွှေကျားကား အမဲသားတုံးကြီးကို လှီးကာ ဖြတ်ကာ လုပ်နေလေသည်။ ခဏကြာသောအခါ ရွှေယုန်သည် “ဟပ်ချိုး .. ဟပ်ချိုး” ဟု ချေစပြုလာ သည်။

“ရွှေကျား ... သည်အမဲသားရဲ့အနံ့ကောင်းရဲ့လား” ဟု ရွှေယုန်ကမေးသည်။
 ရွှေကျားက စကားပြန်မပြော။ ဆက်လက်၍သာ လှီးကာဖြတ်ကာ လုပ်နေလေသည်။

၄၃၀ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ထိုအခါ ရွှေယုန်က အမဲသားတုံးကြီးကို ပတ်ချာလည်လှည့်သွား၍ ခြေထောက်နှင့်တို့ကာ ကန်ကာ လုပ်နေသည်။

“ရွှေကျား၊ သည်အမဲသားတုံးဟာ ပျော့စိစိနဲ့။ ကောင်းမှ ကောင်းရဲ့လား” ဟု မေးလေသည်။

ရွှေကျားသည် ရွှေယုန်ပြောသမျှကို တစ်လုံးမကျန်ကြား၏။ သို့သော်လည်း ကရမစိုက်။ ဆက်လက်၍သာလှီးကာ ဖြတ်ကာ လုပ်နေလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျား စကားပြောချင်ပြော မပြောချင်နေ။ အတန်ကြာတော့သာ နောင်တရမနေနဲ့” ဟု ရွှေယုန်က ပြောလေသည်။

ထို့နောက် ရွှေယုန်သည် ထွက်သွားပြီးလျှင် ထင်းစည်းတစ်စည်းနှင့် ဆားတစ်ခွက်ကိုယူကာ ပြန်လာလေသည်။

“ထင်းတွေ ဆားတွေနဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု ရွှေကျားက မေးလေသည်။

“ကျုပ် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ သိချင်သလား။ နားထောင် ပြောပြမယ်။ အမဲသားနည်း၊ နည်းကိုချက်ပြီး ကောင်းကောင်းမြီးကြည့်မလို့။ မကောင်းလျှင် အမဲသားတုံးကြီးကို အိမ်ရောက်အောင်တစ်လမ်းလုံးယူသွားမယ်လို့များ ထင်သလား” ဟု၍ ရွှေယုန်က ရယ်၍ပြောလေသည်။

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် မီးဖို၍ အမဲသားတစ်တစ်ခုကို ဆားနယ်ပြီးလျှင် မီးကင်လေသည်။ ကျက်သောအခါ မြီးကြည့်သည်။ ရွှေယုန်သည် အမဲကင်ကို ကိုက်လိုက်၊ မြည်းလိုက်၊ ကိုက်လိုက် လုပ်နေလေသည်။ ထို့နောက် ရွှေယုန်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့သွား၍ ဘာများဖြစ်လိမ့်မလဲဟု စောင့်နေသကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ကာ ထိုင်နေလေသည်။

ရွှေကျားသည်ကား အမဲတုံးကြီးကို လှီးကာဖြတ်ကာ၊ ဖြတ်ကာလှီးကာ နေသော်လည်း ရွှေယုန်ကိုလည်း တစေတစောင်းကြည့်နေလေသည်။ ခဏကြာသောအခါ ရွှေယုန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ညည်းညူနေသည်ကို ကြားရလေသည်။ ရွှေကျားကား ဆက်လက်၍ လှီးကာဖြတ်ကာ ရွှေယုန်ကိုလည်းကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် ရွှေယုန်သည် ရှေ့ထိုးနောက်ငင်ယိမ်းယိုင်ကာ အပြင်းအထန် ညည်းလေသည်။ ထို့နောက် မြေကြီးပေါ်တွင် လူးလိုမ့်ကာ “အမယ်လေးဗျ၊ သေရချည်ရဲ့။ အမဲသားမှာ အဆိပ်ခတ်ထားတယ်” ဟုအော်လေသည်။

ထိုအခါ ရွှေကျားသည် ထိမ်းစားနို့လာ၍ အမဲတုံးကို လှီးရာဖြတ်ရာမှ ရပ်ကာ ရွှေယုန်ကိုကြည့်လေသည်။

“အို ကိုရွှေကျား၊ ဆရာဝန်ကို ပြေးပြေးခေါ်ပေးပါ။ ကျုပ်တော့ အဆိပ်ကို စားမိပါပြီ။”

ပြေးပါ ... မြန်မြန်ပြေးပါ”ဟု ရွှေယုန်က တောင်းပန်လေသည်။

ရွှေကျားသည် သားလှီးစားကိုပစ်ချ၍ ဆရာဝန်ခေါ်ရန်ပြေးလေသည်။ ရွှေကျား ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွှေယုန်သည် လဲနေရာမှခုန်ထ၍ အမဲသားတုံးကြီးဆီသို့သွားလေသည်။ အမဲသားတစ်များကို တစ်တစ်ပြီးတစ်တစ် အိမ်သို့ ယူယူသွားရာ ခဏတွင်းပင် ရွှေယုန်၏ ကြောင်အိမ်ထဲ၌ အမဲသားအကုန်ရောက်သွားလေ သည်။ ထိုအခါ ရွှေယုန်သည် ကျကျနုနုထိုင်၍ အားရပါးရ ရယ်လေသည်။

ရွှေကျားမှာကား ဆရာဝန်ကိုခေါ်၍လာသောအခါ ရွှေယုန်ကိုမတွေ့ရတော့ပြီ။ အမဲ သားတုံးလည်း ပျောက်သွားလေပြီ။ သနားစရာကောင်းသော ရွှေကျားပါတကား။ ■

သီချင်းဆိုသည့် ချိုးကလေး

တစ်ခါတုန်းက လှောင်ချိုင့်ကလေးတစ်ခုထဲမှာ ချိုးကလေးတစ်ကောင်ရှိသတဲ့။ ချိုးကလေးက ချစ်စရာကလေးတဲ့။ ကျောကုန်းကညိုညို၊ ရင်ပုံကဖွေးဖွေး၊ လည်ပင်းက ပြောက်ပြောက်နဲ့ဆိုတော့ ချစ်စရာကလေးပေါ့။ တဝတ်ကူးကူးနဲ့ ကူလိုက်ပြန်တော့လည်း သနားစရာကလေးတဲ့။

သူ့ဘာအကြောင်းတွေ ကူတာလဲ။ နေရောင်ခြည်အကြောင်းကူသတဲ့။ ကောင်းကင်ပြာအကြောင်း ကူသတဲ့။ ထနောင်းပင်အကြောင်း ကူသတဲ့။ ပန်းတော်ဖြူအကြောင်း ကူသတဲ့။ ဖိုးတောင်သူ့တဲကလေးအကြောင်းလည်း ကူသတဲ့။

သူ့နေရတဲ့ လှောင်ချိုင့်ကလေး အင်မတန်ကျဉ်းမြောင်းရတဲ့အထဲမှာ နားစရာ ဝါးတန်၊ ကလေးက ရှိနေလေတော့ သူ့ခမျာမှာ တန်းပေါ်က တန်းအောက်ကိုဆင်းဖို့တောင် နေရာမရှိ ရှာဘူးတဲ့။ အတောင်ခတ်ဖို့ဆိုတော့ ဝေးရောပေါ့။

နောက်ပြီး သည်လှောင်ချိုင့်ထဲကို ဘယ်လိုများ ကံဆိုးလို့ရောက်နေရပါလိမ့်မလဲဆိုပြီး စိတ်မကောင်းရှာဘူးတဲ့။ သူဟာလေ တစ်မနက်ခင်း လယ်ကွင်းထဲမှာ အစာရှာနေတုန်း အဖမ်းခံရပြီး အခုလို ငှက်မှဆိုးဆိုင်ကို ရောက်လာသတဲ့။ ဆိုင်ထဲမှာ ငှက်တွေအများကြီးပဲ ရှိသတဲ့။ အများအားဖြင့်တော့ စာကလေးတွေပေါ့။ ဒါကြောင့် ချိုးလှောင်ဖို့ လှောင်ချိုင့်ကြီးကြီး ထားစရာနေရာမရှိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့ခမျာ လှောင်ချိုင့်ငယ်ငယ်ကလေးထဲမှာ ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ် နေရတာပေါ့။

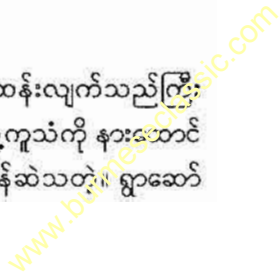
ချိုးကလေးဟာ တစ်နေ့လုံးနေတာပဲတဲ့။ တခြားလည်း လုပ်စရာမရှိဘဲကိုး။ သူ့ခမျာ မှာပျံလည်းမပျံနိုင်၊ ဟိုခုန်သည်ခုန်နဲ့ ခုန်ပြီးအစာလည်းမရှာနိုင်၊ သောက်နေကျ ရေအိုင်ကလေး ထဲက ရေကြည်ရေအေးကလေးကိုလည်း သွားပြီးမသောက်နိုင်၊ ရေသောက်ချင်ရင် သံဖြူခွက်ကလေးတစ်ခုထဲကရေကို သောက်ရတယ်။ အစာ စားချင်ရင် သံဖြူခွက်ကလေးတစ်ခုထဲက အစာကိုစားရတယ်။ ပျင်းစရာကြီးပေါ့။

ချိုးကလေးဟာ နေရောင်ခြည်ကို မြင်ရတယ်။ ကောင်းကင်ပြာကို မြင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်ဆိုရင် တစ်ပင်မှမမြင်ရဘူးတဲ့။ ငှက်မှဆိုးဆိုင်က ရွာလယ်ကောင်ဈေးပိုင်းမှာ ဖြစ်နေတာကိုး။ သည်တော့ သူနားနေကျ ထနောင်းပင်လေးကို သတိရပြီး ထနောင်းပင်ကလေး အကြောင်းကို ကူသတဲ့။ သူ့အစာကောက်နေကျ ပန်းတော်ဖြူမြက်ခင်းကလေးကို လွမ်းလို့ ပန်းတော်ဖြူမြက်ခင်းကလေးအကြောင်းကို ကူသတဲ့။ နောက်ပြီး သစ်ခက်ခြောက် ကလေးတွေနဲ့ သူဆောက်ခဲ့တဲ့ အသိုက်ကလေးအကြောင်းကိုလည်း ကူသတဲ့။ သူ့မယား ချိုးကလေး အကြောင်းကိုလည်း ကူသတဲ့။ အထူးသဖြင့်တော့ ချိုးမကလေး မကြာခင်က ဥထားတဲ့ ချိုးဥကလေး ၂ လုံးအကြောင်းကို ကူရှာသတဲ့။

ချိုးကလေးဟာ သူ့လယ်ကွင်းကို သူပြန်ချင်နေတာပေါ့။ နေထွက်လို့မိုးလင်းတိုင်း သူပြန်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိသတဲ့။ ဒါပေမယ့် လှောင်ချိုင့်ကလေးထဲမှာ သူ့ခမျာ အတောင်တောင်မခတ်နိုင်ရှာဘူးတဲ့။ သည်တော့ သူ့နှလုံးကလေးဟာ ကွဲခါနီးနေပြီပေါ့။ သို့သော်လည်း အကူတော့ မပျက်ဘူးတဲ့။

တဝှတ်ကူး ... ကူး ... ကူး။
တဝှတ်ကူး ... ကူး ... ကူး။
တဝှတ်ကူး ... ကူး ... ကူး။

သူ့အသံကို လူတွေက အများအားဖြင့် သဘောကျကြသတဲ့။ ထန်းလျက်သည်ကြီး ဒေါ်ပုမကဆိုရင် မနက်တိုင်းဈေးကအပြန်မှာ ငှက်မှဆိုးဆိုင်နားရပ်ပြီး သူ့ကူသံကို နားထောင်သတဲ့။ ခေါင်းရင်းအိမ်က အဘိုးကြီးကတော့ နားညည်းတယ်ဆိုပြီး ကျိန်ဆဲသတဲ့။ ရွာဆော်

၄၄ ❖❖ မင်းသုတေ

မကြီး ဒေါ်သိန်းတုတ်ကတော့ ချိုးကလေးကို သည်လောက်ကျဉ်းတဲ့ လှောင်ချိုင့်နဲ့ထားရမလားလို့ အပြစ်ဆိုသတဲ့။

ကျောင်းသားကလေးတွေဟာလည်း ကျောင်းလွှတ်ချိန်မှာဆိုရင် လှောင်ချိုင့်ကလေးနားမှာ ဝိုင်းပြီးနားထောင်ကြသတဲ့။ ချိုးကလေးကတော့ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။ ရင်ကလေးကွဲသွားတော့မတတ် တကူတည်းကူတာပဲတဲ့။ သူ့ကူသံကလေးဟာ အသာယာဆုံးကူသံကလေးတဲ့။

အဲဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ငှက်မုဆိုးအိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာသတဲ့။ သူတို့မောင်နှမဟာ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဝတ်အစားကတော့ ခပ်နွမ်းနွမ်းပဲ။ ယောက်ျားကလေးရဲ့သင်တိုင်းကတော့ဖြင့်ရင် လက်ကလေးတောင် စုတ်နေရှာသတဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချိုးကူသံကို ရပ်ပြီး နားထောင်ရင်း မောင်လေးကပြောသတဲ့။ “မမရေ ချိုးကလေးကူနေလိုက်တာ၊ ချစ်စရာမကောင်ဘူးလား”လို့ပြောသတဲ့။ “လှောင်ချိုင့်ကလေးကလည်း ကျဉ်းလိုက်တာ၊ အတောင်တောင်ဆန့်လို့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့တောင် ကူရှာသေးတယ်နော်”လို့ ဆက်ပြောသတဲ့။

“ဪ...လူလို ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ ကူလို့ပဲ နေရတော့တာပဲ ထင်ပါရဲ့မောင်လေးရယ်”လို့ သူ့အစ်မက ပြောသတဲ့။

ချိုးကလေးကလည်း ကူတာပေါ့လေ။ နေရောင်ခြည်အကြောင်း ကူလိုက်၊ ကောင်းကင်ပြာအကြောင်း ကူလိုက်။ ထနောင်းပင်အကြောင်း ကူလိုက်၊ ပန်တော်ဖြူအကြောင်း ကူလိုက်၊ သူ့ချစ်တဲ့ချိုးမကလေးအကြောင်း ကူလိုက်၊ အသိုက်ထဲက ဥကလေး ၂ လုံးအကြောင်း ကူလိုက်နဲ့ ကူနေလိုက်တာ ရင်ကွဲနာကျတော့မလောက်ပဲတဲ့။

သည်တော့ မောင်နှမနှစ်ယောက်လည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ချိုးကလေးကူသံရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့နားလည်ကြတာကိုး။ သူတို့မောင်နှမလည်း မကြာခဏ စိတ်ဆင်းရဲဖူးတော့ ချိုးကလေးစိတ်ဆင်းရဲတာကို သူတို့နားလည်ကြတာပေါ့။ ချိုးကလေးဟာ လိုချင်တာကိုမရလို့ ကူနေတယ်ဆိုတာကို သူတို့သိကြသတဲ့။ အဲဒါနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် မျက်ရည်ကလေးတလည်လည်နဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်သတဲ့။ ချိုးကလေးကတော့ ဆက်ပြီးကူမြဲကူနေတာပေါ့။

သည်အခါမှာ မောင်ကလေးက ဆိုင်ထဲကိုကြည့်ပြီး “သည်ချိုးကလေးကို ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းမှာလဲခင်ဗျာ”လို့မေးလိုက်သတဲ့။ သည်တော့ ဆိုင်ရှင်က “နှစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ရောင်းမယ်”လို့ပြောသတဲ့။

“များလိုက်တာခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မမရေ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ သည်ငွေကို ရအောင်

ရှာပြီး ချိုးကလေးကို ဝယ်ရအောင်နော်။ ကဲ...ကဲ။ အိမ်ပြန်ပြီး ငွေရရှိကြကြစို့” လို့ မောင်ကလေးက အစ်မကို ပြောသတဲ့။

အဲသည်လိုနဲ့ နှစ်ရက်ကြာသွားရောတဲ့။ ချိုးကလေးလည်း ရှေးကလောက် မကူတော့ဘူးတဲ့။ အစာလည်း မစားဘူးတဲ့။ ခေါင်းကလေးစိုက်ပြီး မှိုင်လို့သာနေတော့သတဲ့။ သည်လျှောက်ချိုင့်ကလွတ်ပြီး သူ့ဌာနလယ်ကွင်းထဲကို ပြန်နိုင်တော့မယ်လို့လည်း မထင်တော့ဘူးတဲ့။

သုံးရက်နေ့မနက်ကျတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာထားရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံးနဲ့ ငှက်မုဆိုးဆိုင်ရှေ့ကိုရောက်လာကြတယ်ဆိုပဲ။ မောင်ကလေးရဲ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ငွေနှစ်ကျပ်ခွဲနဲ့တဲ့။ ဘယ်လိုများ ရလာပါလိမ့်။

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ဟာ ချိုးကလေးဆီက ပြန်သွားကတည်းက အိမ်မှာ အတူမနေဘူးတဲ့။ ရွာထဲလျှောက်ပြီး ထင်းပေါက်တဲ့အခါပေါက်၊ ရေခပ်တဲ့အခါခပ်၊ ကူလီထမ်းတဲ့အခါထမ်းလို့ ပိုက်ဆံရှာလိုက်တာ အခုငွေနှစ်ကျပ်ခွဲရလာပြီပေါ့။

ဒါကြောင့် “ဟော ... မောင်ကလေး ချိုးကလေးကို လှောင်ချိုင့်ကလေးနဲ့အတူ ငွေနှစ်ကျပ်ခွဲပေးပြီး ဝယ်လိုက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ သူတို့မောင်နှမ ဈေးပိုင်းကနေပြီး ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားလိုက်ကြတာ ခဏလည်းကြာရော ရွာထိပ်ကိုရောက်လာသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့မရပ်သေးဘူးတဲ့။ ဆက်ပြီး ငါးမိုင်လောက်သွားတော့မှ ထနောင်းပင်ကလေးတွေပေါက်နေတဲ့ ပန်းတော်ဖြူမြက်ခင်းကလေးကို ရောက်ကြသတဲ့။

မြက်ခင်းကလေးဟာ နံနက်နေရောင်ခြည်ထဲမှာတယ်ပြီး သာယာတယ်ဆိုကိုး။

ဘွတ်ချွဲကလေးတွေကလည်း ချုံတွေထဲမှာ အော်လို့တဲ့။ အဲသည်အခါမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ လှောင်ချိုင့်ထဲကတန်းမှာ ကုပ်ပြီးနေခဲ့တဲ့ချိုးကလေးဟာ ကူတော့တာပဲတဲ့။ သည်လယ်ကွင်း သည်မြက်ခင်းကို သူသိတာကိုး။ ကူတော့တာပေါ့။ သည်ဌာနမှာပဲသူ ဥကပေါက်ခဲ့တယ်။ သည်ဌာနမှာပဲ သူအပျံသင်ခဲ့တယ်။ သည်ဌာနမှာပဲ သူဇနီးနဲ့ဥကလေးတွေ ရှိတယ်။ သည်ဌာနကို သူ အင်မတန် ချစ်တာပေါ့။

“ကဲ..မောင်ကလေးရေ၊ လွတ်ကြစို့ရဲ့” လို့အစ်မလုပ်သူကပြောတော့ မောင်ကလေးဟာ မြေကြီးပေါ်မှာ ဒူးထောက်ပြီး လှောင်ချိုင့်ကလေးကို မြက်ခင်းပေါ်မှာ ချသတဲ့။ နောက်ပြီး တံခါးကလေးကို ဖွင့်သတဲ့။ ဖွင့်ပြီးတော့ သူတို့မောင်နှမက နောက်ဆုတ်ပြီး ရပ်ကြည့်နေသတဲ့။

ချိုးကလေးလည်း တံခါးကလေးပွင့်နေတာ မြင်ပေမယ့် ပထမတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ ငေးနေသတဲ့။ နောက်မှ အပေါက်က ခေါင်းကလေးထုတ်ကြည့်ပြီး ဖြုတ်ဆို ခုန်ထွေးက်လိုက်သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အတောင်မခတ်ရတာကြာတော့ ပျံရမှာတောင် မပျံတတ်သလို ဖြစ်

၄၃၆ ❖ ❖ မင်းသုတေန်

နေရှာသတဲ့။

နောက် ဟိုခုန် သည်ခုန်လုပ်ပြီး ခဏကြာတော့ လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ မဟုတ်တော့မှနီ၊ သိပြီး မြက်ခင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ ကောင်းကင်ပြာကို မော့ကြည့်လိုက်လုပ်နေရာက ထနောင်၊ ပင်ကလေးပေါ်သို့ ပျံတက်သွားရှာသတဲ့။ အို ... သည်အခါမှာ တဝှတ် ကူး ဝှတ် ကူးနဲ့ ကူ လိုက်တာဟာ တစ်ကွင်းလုံးကို ဆူညံသွားတော့မတတ်ဘဲတဲ့။ ပျော်တာကိုး။ ကူတော့မှာပေါ့။ သူ အခု လွတ်လပ်သွားပြီ။

မောင်နှမနှစ်ယောက်လည်း စောင့်ကြည့်နေကြရင်း မောင်လေးက ပြောသတဲ့။

“မမရယ်၊ ချိုးကလေးတော့ သူ့ချိုးမကလေးနဲ့ တွေ့ရတော့မှာပေါ့နော်။ ဥကလေး နှစ်လုံးကိုလည်း မြင်ရတော့မှာပေါ့” လို့ ပြောသတဲ့။ သည်တော့ အစ်မက “အေးပေါ့ မောင် လေးရယ်၊ သူတို့ပြန်တွေ့ပြီး သိပ်ပျော်ကြမှာပေါ့” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။ နောက် ချိုးကလေးကူလို့ ကောင်းတုန်း မောင်ကလေးလည်း လှောင်ချိုင့်ကလေးကို မြေကြီးပေါ်မှာ ရိတ်ချိုးလိုက်ပြီ။ နေမရင့်ခင် မောင်နှမနှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ပြုံးပြုံးနဲ့ ရွာကိုပြန်လာကြသတဲ့။ ချိုးကလေး အကြောင်း ဟောသည်သီချင်းကလေးကို မှတ်ကြကွဲ့။

လွတ်လပ်လို့ကူ
ပူလို့ဖြင့် ဟုတ်ဖူး
ရွှေချိုးဖို တောင်ပံခတ်တယ်
မြိုင်ရိပ်မှာ မြူး။
ဝှတ်ကူး ... ဝှတ်ကူး။

ဟင်္သာညီနောင် ဆယ့်တစ်ကောင်

ငါတို့၏ မြောက်ဘက်နိုင်ငံတော်ကြီးတစ်ခုတွင် ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး မင်းပြုလေသကတ်။ ထိုမင်းကြီး၌ သားတော်ဆယ့်တစ်ပါးနှင့် သူနုရီအမည်ရှိသော သမီးတော်ကလေးတစ်ပါးရှိလေသည်။ မင်းသားငယ်တို့သည် ကိုယ်တွင်ရွှေစလွယ်ဆင်၍ ဘေးတွင် ရွှေဓားလွယ်ဆွဲလျက် ကျောင်းတော်သို့သွားကာ ပညာသင်ကြလေသည်။ သူတို့သည် ရွှေသင်ပုန်းပေါ်တွင် ဖိနံကန့်ကူဖြင့် ရေးကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့မင်းညီမင်းသားများဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလေတော့သည်။ နှမတော်ကလေး သူနုရီမှာမူ နန်းတွင်း၌ မှန်သလွန်ကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ရုပ်စုံပုရပိုက်ကလေးကိုကြည့်ရှုပျော်ရွှင်နေတတ်လေသည်။ ထိုရွှေရေးရုပ်စုံ ပုရပိုက်ကလေးသည်ကား တိုင်းပြည်တဝက်မျှကို အဖိုးထိုက်တန်လေသည်။ သူတို့မောင်တော် နှမတော်တစ်စုံ ပျော်ရွှင်ကြလေစွ။ မည်မျှကြာရှည်စွာ ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါအံ့နည်း။

တစ်နေ့သော် ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးသည် အလွန်စဉ်းလဲသော မိဖုရားတစ်ပါးကို

၄၃၈ ❖ ❖ မင်းသုတေ

နန်းတင်လေရာ ထိုမိထွေးတော်သည် သားတော် သမီးတော်ကလေးများအပေါ်၌ ကြင်နာ သနားခြင်းမရှိ။ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်ကို ထိုလက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲနေ့ပင် သိကြရ လေသည်။ အကြောင်းမူကား မိထွေးတော်သည် ထိုနေ့က သားတော်သမီးတော်ကလေးများ၊ အား စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကိုမပေးဘဲနှင့် ခွက်တစ်ခုတွင် သံကိုပုံ၍ မုန့်ပဲသားရေစာ အဖြစ်ပေးသောကြောင့်တည်း။

တစ်သီတင်းလောက်ရှိသောအခါ မိထွေးတော်သည် သမီးတော် သုန္ဒရီကလေးအား၊ ကျေးတောရွာတစ်ခုသို့ပို့၍ တောသူတောသားများအကြားတွင် နေထိုင်စေလေသည်။ ဘုရင် မင်းတရားကြီးအား သားတော်ကလေးများအကြောင်း မကောင်းသတင်းကိုလည်း အကြိမ် ကြိမ်ပြောလေရာ မင်းကြီးလည်း နားယောင်၍ သားတော်တို့အပေါ်တွင် မေတ္တာပျက်ကာ စွန့်ပစ်လေသည်။

ထိုအခါ စဉ်းလဲသော မိဖုရားသည် သားတော်တို့ကိုခေါ်၍ “အသင်တို့ လွတ်ရာသို့ သွားကြလော့။ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစားကြလော့။ ၎င်းကံ၊ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်ကို ယူ၍ ပျံသွား၊ ကြလော့”ဟုပြောကာ နာနာရုပ်ဆေးပက်လိုက်သော တစ်ခဏတွင်ပင် သားတော်တို့သည် ရွှေဟင်္သာဆယ့်တစ်ကောင် ဖြစ်သွား၍ ထူးဆန်းစွာအော်မြည်ပြီးလျှင် နန်းတော်လေသာတံခါ၊ မှ ထွက်၍ ဥယျာဉ်တော်နှင့်တောကြီးထဲသို့ ဖြတ်ကျော်ကာ ပျံသွားကြလေသတည်း။

သမီးတော် သုန္ဒရီကလေး တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် နန်းတော်သို့ ပြန်ခေါ်၍ သမီးတော်ကလေး၏ အလွန်ပြေပြစ်ချစ်ဖွယ်သောအဆင်းကို မြင်ရသောအခါ မိဖုရားကြီးသည် ရှေးကထက်မနာလိုမုန်းထားခြင်း ရှိလာသဖြင့် ဖောင်တော်များကဲ့သို့ သမီး တော်ကလေးကိုလည်း နာနာရုပ်ဆေးပက်လိုက်ချင်လေသည်။ မင်းတရားကြီးက သမီးတော် ကလေးကို တွေ့မြင်လိုသည် ပြောသောကြောင့်သာလျှင် ဤသို့မပြုဝံ့ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် မိဖုရားသည် သမီးတော်ကလေး ရေကစားရာ ရေကန် တော်သို့သွား၍ ဖားပြုတ်သုံးကောင်ကိုခေါ်ပြီးလျှင် ဤသို့ခိုင်းစေလေသည်။

“သုန္ဒရီ ရေကစားလာသောအခါ အသင်ဖားကြီးသည် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့တက်၍ အသင်ကဲ့သို့ ထုံမှိုင်းထူအအောင် ပြုစားပါလေ”ဟု ဖားကြီးကို စေခိုင်းလေသည်။

“အသင် ဖားလတ်သည် သူ့နဖူးပေါ်သို့တက်၍ အသင်ကဲ့သို့ အရပ်ဆိုးအောင် ပြု စားပါလေ။ သို့မှသာ သူ၏ခမည်းတော်ကြီးသည် သူ့ကို မမှတ်မိဘဲနေလိမ့်မည်”ဟု ဖားလတ် ကို ခိုင်းစေလေသည်။

“အသင် ဖားငယ်သည် သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ဝင်၍ သူ၏စိတ်နှလုံးယုတ်မာလာအောင် ပြုစားပါလေ”ဟု ဖားငယ်အား စေခိုင်းလေသည်။

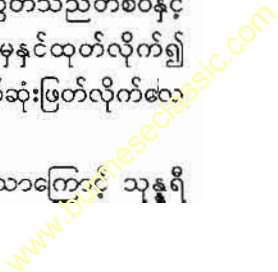
ဤသို့ အသီးသီးစေခိုင်းပြီးနောက် ထိုစဉ်းလဲသောမိဖုရားသည် ဖားတို့ကို ရေကန်တွင် လွှတ်လိုက်ရာ ကြည်လင်သောရေသည် ချက်ချင်းစိမ်းပုပ်ရောင်ဖြစ်သွားလေသည်။ ဖားပြုတ်များမှာ ရေတွင် ကားယားကားယားနှင့် ကူးနေကြလေသည်။ ထို့နောက် သမီးတော် သုန္ဒရီကိုခေါ်၍ ရေကန်တွင် ရေကစားပါဟု လှည့်ပတ်ခိုင်းလေသည်။ ဖားတို့သည်လည်း ဖားကြီးသည် ခေါင်းထက်သို့တက်လေသည်။ ဖားလတ်သည် နဖူးပေါ်သို့တက်လေသည်။ ဖားငယ်သည် ရင်ခွင်သို့ ဝင်လေသည်။ သုန္ဒရီမှာကား ထိုအကြောင်းများကို လုံးလုံးမသိရှာပေ။ ရေကန်မှတက်လာသောအခါ ရေပြင်တွင် ခေါင်ရန်းနီပွင့်သုံးပွင့် ပေါလောမျောနေသည်ကိုသာ မြင်ရလေသည်။

ထိုအခါ မိဖုရားသည် သမီးတော်၏ အသားကို ရေနံကြီးဖြင့် လိမ်းပေးရာ ညစ်မည်းသွားလေတော့သည်။ ချစ်ဖွယ်သောမျက်နှာကိုလည်း လိမ်းဆေးတစ်ခုဖြင့် လိမ်းပေးရာ ရုပ်ဆိုးသွားလေတော့သည်။ နက်ပြောင်ရှည်လျားသော ဆံပင်ကိုလည်း ရှုပ်ထွေးပွေလိမ်အောင် ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သုန္ဒရီကလေးကို မှတ်မိဖို့ရန် များစွာခက်လေတော့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ မင်းကြီးက “သမီးတော်ကလေး အဖူးအမြော် မရောက်သည်မှာ ကြာပြီ၊ တွေ့တော်မူလိုသည်” ဟု အမိန့်တော်ရှိ၍ သမီးတော်ကလေးကို နန်းတော်တွင်းသို့ ခေါ်ခွဲရာ အလွန်အရပ်ဆိုးနေသောသမီးတော်ကို မြင်ရသော မင်းကြီးသည် များစွာထိတ်လန့်သွား၍ “ဤသူကား ငါ၏သမီးတော်မဟုတ်။ အရပ်ဆိုးလှသော ဤမိန်းမကို ငါ့ရှေ့တော်မှ ဆွဲထုတ်သွားလော့” ဟု တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တော် ထုတ်ပြန်လိုက်လေသည်။ သမီးတော်ကို သနားမည့်သူမရှိတော့ပြီ။ ကောင်းကင်တွင် ပျံနေကြသော ပျံလွှားကလေးများသာ သူ့ကို သနားကြသည်။ သို့သော်လည်း သူခမျာများမှာ လူစကားမတူတ်သောကြောင့် သမီးတော်ကလေးကို မဖျော်ဖြေတတ်ရှာကြ။

ကံဆိုးရှာသော သုန္ဒရီသည် ငိုယိုကာ မောင်တော်တို့အား တ-ခေါ်ပါသော်လည်း နန်းတွင်းတွင် မောင်တော်တစ်ပါးကိုမျှ မမြင်ရလေ။ ထို့ကြောင့် မိမိတစ်ကိုယ်တည်း နန်းတော်မှ ခိုးထွက်သွားကာ ကွင်းအနံ့ကျင်းအနံ့ တစ်နေ့လုံးလုံး လှည့်လည်သွားလာ၍ ညနေစောင်းသောအခါ မဟာမြိုင်တောကြီးသို့ ရောက်သွားလေသည်။ မဟာမြိုင်တောထဲတွင် ဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိ၊ မောပန်းသည်တစ်ကြောင်း၊ အားငယ်သည်တစ်ဖုံ၊ လွမ်းဆွတ်သည်တစ်ဝနှင့် သုန္ဒရီကလေးမှာ များစွာဆင်းရဲရှာလေသည်။ သို့သော်လည်း နန်းတော်မှနှင်ထုတ်လိုက်၍ ပျောက်ဆုံးသွားသောမောင်တော်များကို မတွေ့မချင်းရှာမည်ဟူ၍ကား စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

မဟာမြိုင်တောတွင်းသို့ရောက်၍ မကြာမြင့်မီပင် မိုးချုပ်လေသောကြောင့် သုန္ဒရီ

ကလေးမှာ လမ်းစပျောက်လေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အလွန်နူးညံ့သော ရေညှိမွှေ့ ရာတစ်စု ပေါ်တွင်ထိုင်၍ ဘုရားရှိခိုး၊ အမျှအတန်းဝေပြီးနောက်၊ သစ်ဝါးပျဉ်းကြီးတစ်ခုကိုမှီကာ အိပ်လေသည်။

အိပ်ပျော်နေစဉ် မောင်တော်များအကြောင်းကို တစ်ညလုံး အိပ်မက်မက်နေလေသည်။ သူတို့မောင်နှမတစ်ဆယ့်နှစ်ဦးသည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝသို့ ပြန်ရောက်ကြ၍ နန်းတော်တွင်း၌ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားကြလေသည်။ မောင်တော်များသည် ရွှေသင်ပုန်းတွင် စိန်ကန့်ကူတ်ဖြင့် ရေးကြလေသည်။ နှမတော်ကလေးသည် ပြည်ဝက်တန်သော ရွှေရေးပုရပိုက်တွင် အရပ်ကားများကို ကြည့်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ နေထန်းတစ်ဖျားခန့် ရှိနေလေပြီ။ လေပြေလေညင်းကလေးသည် တောပန်းတောင်ပန်း ရနံ့တို့ဖြင့် မွှေးကြူးနေလေသည်။ ငှက်ကလေးတို့သည် သုန္ဒရီအနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခုန်ကာပေါက်ကာ ဘာသာဘာဝ သီဆိုကြွေးဟစ်နေကြလေသည်။ မနီးမဝေးမှ ရေစီးသံတစ်ခုကိုလည်း ကြားရလေသည်။ ရွှေသံငွေသံများပေါ်တွင် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေးများသည် တစ်နေရာတွင် ပေါင်းဆုံလေရာ ရေအိုင်ကလေးထွန်းနေလေသည်။ ရေအိုင်တစ်ဝိုက်တွင် ထူထုပ်သော တောချုံများ ပေါက်လျက်ရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း သုန္ဒရီကလေးသည် ကြားရသောရေသံကိုမှန်း၍ သမင်ရေသောက်ဆင်းသော လမ်းကို လိုက်သွားရာ အိုင်ကလေးသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ရေပြင်တွင် အလွန်အရပ်အဆင်းပျက်နေသော မိမိ၏မျက်နှာကိုမြင်ရသောအခါ သုန္ဒရီကလေးမှာ များစွာထိတ်လန့်မိသည်။ သို့သော်လည်း မိမိ၏နူးညံ့သော လက်ကလေးများဖြင့် ရေကိုယူ၍ မျက်နှာသစ်လိုက်သောအခါ နဂိုကလှပရင်းဖြစ်သော အသားရောင်သည် ဝင်းပြောင်၍လာလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သုန္ဒရီကလေးသည် ရေသို့ဆင်း၍ ရေချိုးလေရာ မည်သည့်မင်းသမီးမျှ မမိနိုင်လောက်အောင် လှပယဉ်ကျေးလာလေတော့သည်။

အဝတ်ဝတ်ပြီး၍ ဆံပင်ထုံးပြီးသောအခါ သုန္ဒရီကလေးသည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေးသို့သွား၍ လက်ခုပ်ဖြင့် ရေယူသောက်ပြီးနောက် မဟာမြိုင်တွင်းသို့ ခရီးဆက်သွားပြန်သည်။ ဘယ်ဆီဘယ်လမ်းသို့ သွားနေရသည်ကိုကား သူမသိ။ ဘုရားကို တိုင်တည်၊ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်တို့ကို မေတ္တာပို့၍သာ သွားနေလေသည်။ ကနစိုးသီး၊ ပိန္နဲသီး၊ သရက်သီးများကို တွေ့သောအခါ ခူးဆွတ်ကာစား၍ သစ်ရိပ်များတွင် မကြာခဏ အပန်းဖြေနားနေလေသည်။

ထိုအခိုက် သစ်သီးခြင်းတောင်းကို လက်မှဆွဲ၍ ချုံထဲကွယ်တစ်ခုမှထွက်လာသော အမယ်အိုတစ်ဦးကို တွေ့လေသည်။ အမယ်အိုသည် သုန္ဒရီအား ချိုမြိန်သောသစ်သီးများကို

ပေးလေသည်။ သုန္ဒရီကလည်း ဤမဟာမြိုင်တောကြီးထဲတွင် မိမိ၏မောင်တော် ဆယ့်တစ်ပါးကို တွေ့မိပါသလားဟု သနားစဖွယ်မေးလေသည်။

ထိုအခါ အမယ်အိုက “မင်းသားဆယ့်တစ်ပါးကိုတော့ မတွေ့မိပါဘူး။ ရွှေသရဖူဆောင်းထားတဲ့ ရွှေဟင်္သာဆယ့်တစ်ကောင် ဤချောင်းအနီး ချောင်းငယ်တစ်ခုတွင် ရေကူးကာ စုန်ဆင်းသွားသည်ကိုတော့ မနေ့ကမြင်ပါသည်” ဟုပြောလေသည်။

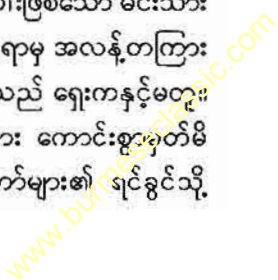
ထို့နောက် အမယ်အိုသည် သုန္ဒရီကလေးအား ချောင်းငယ်စီးဆင်းရာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၍ ရွှေဟင်္သာကလေးများ ကူးဆင်းသွားသောနေရာကို ညွှန်ပြလေသည်။

သုန္ဒရီကလေးလည်း အမယ်အိုအား ရိုသေစွာဦးချုန်ခိုး၍ သွားပါဦးမည်ဟုနှုတ်ဆက်ကာ ချောင်းငယ်ကလေးဘေးမှ စုန်၍လိုက်သွားရာ ချောင်းငယ်ကလေးစီးဝင်ရာ ပင်လယ်ကြီးသို့ရောက်သွားလေသည်။

ပင်လယ်ဘေးရှိ မြက်ခင်းတစ်ခုပေါ်တွင် ရွှေဟင်္သာအတောင်ဆယ့်တစ်ချောင်းကို မြင်ရလေရာ သုန္ဒရီသည် ကောက်ယူလေသည်။ ထိုအတောင်များမှ ရေပေါက်ကလေးများကျလာလေသည်။ နှင်းပေါက်ကလေးများလား၊ မျက်ရည်ပေါက်ကလေးများလား မည်သူ သိနိုင်ပါမည်နည်း။ ဤကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် တစ်ဦးတည်းဖြစ်နေသော်လည်း သုန္ဒရီကလေးသည် ဝမ်းမနည်း။ ဤပင်လယ်ကြီးသည် ကုန်းပေါ်ရှိချောင်းမြောင်းအင်းအိုင်များထက် သာယာလှပပေသည်။

နေဝင်ချိန်သို့ရောက်သောအခါ ပင်လယ်ကြီးဆီမှ ကုန်းဘက်သို့ပြန်လာသော ရွှေဟင်္သာဆယ့်တစ်ကောင်ကို မြင်ရလေသည်။ သူတို့သည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်လိုက်၍ စီတန်းပျံလာကြရာ လေတွင်လွင့်နေသော ဖဲကြိုးပြာကလေးနှင့် တူလေတော့သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသောအခါ သုန္ဒရီကလေးသည် ကမ်းပါးစောက်ကြီးပေါ်သို့တက်၍ ချုံကွယ်တွင် ပုန်းနေလေသည်။ ရွှေဟင်္သာတို့လည်း မနီးမဝေးတွင်နားကြ၍ တောင်ပံများကို ခတ်နေကြသည်။

ပင်လယ်ရေအောက်သို့နေလုံးကြီးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ရွှေဟင်္သာများလည်း ပျောက်ကွယ်၍ သူတို့နေရာတွင် သုန္ဒရီ၏ မောင်တော်ဆယ့်တစ်ပါးဖြစ်သော မင်းသားငယ်များပေါ်လာလေသည်။ ထိုအခါ သုန္ဒရီကလေးသည် ပုန်းကွယ်နေရာမှ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ အကြောင်းမူကား မောင်တော်မင်းသားများသည် ရှေးကနှင့်မတူ။ များစွာပြောင်းလဲနေသော်လည်း မိမိ၏မောင်တော်များဖြစ်သည်ကိုကား ကောင်းစွာမှတ်မိသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် သုန္ဒရီကလေးသည် မောင်တော်များ၏ ရင်ခွင်သို့

ပြေးဝင်ကာ မောင်တော်များ၏အမည်ကို တစ်ယောက်စီခေါ်လေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေရသော အလွန်လှပယဉ်ကျေးကာ ကြီးပြင်းလာသောနှမတော်ကလေးကို တွေ့ရသော မောင်တော်ကြီးများမှာလည်း များစွာဝမ်းသာကြလေသည်။ သူတို့မောင်တော် နှမတော်တစ်စု တို့သည် ရယ်တစ်ခါ ငိုတစ်လှည့်နှင့် မိထွေးတော်၏ ဆိုးရွားပုံကို ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် ပြောနေကြလေသည်။

မောင်တော်အကြီးဆုံးသည် မိမိတို့၏ အဖြစ်အပျက်များကို အောက်ပါအတိုင်း ပြော ပြလေသည်။

“နှမသူနှစ်ရီ၊ နေမင်းသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထက်တွင်ရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါတို့ညီ နောင်ဆယ့်တစ်ယောက်သည် ရွှေဟင်္သာအသွင်ဖြင့် ကောင်းကင်တွင် ပျံလိုပျံ၊ ရေတွင်ကူးလို ကူးကာ နေကြသည်။ နေမင်းသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်သို့ နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ်သွား သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ငါတို့ လူပြန်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ တိုတိုပြောရပါလျှင် နေ့အခါ ငါတို့ ဟင်္သာဖြစ်၍ ညအခါ လူဖြစ်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ညအခါ ငါတို့ဘေးကင်းရာအရပ်ကို ရှာကြသည်။ အကယ်၍ ပျံသန်းနေခိုက် နေဝင်သွားပါမူ ငါတို့သည် လူပြန်ဖြစ်ကာ မြေသို့ ကျ၍ သေကြရာသည်။ ငါတို့နေသောဘေးကင်းရာအရပ်ကား ဟိုမှာဘက်ကမ်းတွင် ရှိလေ သည်။ ထိုအရပ်ကား အလွန်သာယာလေသည်။ ဤပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ပျံသန်းသွားမှ ထိုအရပ်သို့ ရောက်သည်။ ဤပင်လယ်ခရီးတွင် နားနေရန် ကျွန်းသောင်မရှိ။ တစ်ခုတည်း သော ကျောက်ဆောင်အငှက်လေးသာရှိသည်။ ထိုကျောက်ဆောင်စွန်းကလေးသည် ငါတို့ညီ နောင် နားနေရုံသာ ကျယ်လေသည်။”

“ဤဘက်ကမ်းမှ ပျံလျှင် မိုးချုပ်ချိန်တွင် ထိုကျောက်ဆောင်သို့ ဧရောက်၍ ငါတို့လူ အသွင်ဖြင့် အိပ်ကြသည်။ လှိုင်းလေကြမ်းသောအခါများတွင် ငါတို့သည် ရေမုန်ရေပန်းတို့၏ ဆွတ်ဖျန်းခြင်းကို ခံကြရသည်။ သို့သော်လည်း ထိုကျောက်ဆောင်ကလေးကို ငါတို့ များစွာ ကျေးဇူးတင်သည်။ သူသာမရှိလျှင် ဤပင်လယ်ကြီးကို ငါတို့ ကျော်ဖြတ်နိုင်မည်မဟုတ်။ ဤသို့မကျော်ဖြတ်နိုင်လျှင် ငါတို့မွေးဖွားရာ တိုင်းပြည်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ငါတို့မိဘဘိုးဘွားများ ရပ်ရွာသို့ တစ်နှစ်တစ်ခါ လာနိုင်ခွင့်ရကြသည်။ ဟိုဘက် ကမ်းမှ ဤဘက်ကမ်းသို့ နှစ်ရက်တိတိ ပျံကြရသည်။ ဤဘက်ကမ်းတွင် ဆယ့်တစ်ရက်သာ ငါတို့နေနိုင်သည်။ ထိုဆယ့်တစ်ရက်အတွင်းတွင် ငါတို့သည် ငါတို့ကိုမွေးဖွားရာ ခမည်းတော် ၏ နိုင်ငံသို့ပျံသွားကြ၍ ခမည်းတော်စံရာနန်းတော်ကြီးကိုကောင်းကင်မှ ဖူးမြော်ကြသည်။ မယ်တော်၏ သင်္ချိုင်းဂူကိုလည်း ဦးခိုက်ရှိခိုးကြသည်။”

“ယခု ငါတို့ ဤဘက်ကမ်းတွင် နှစ်ရက်နေနိုင်သေးသည်။ ထိုနှစ်ရက် လွန်မြောက်

သောအခါ ဟိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ပြန်ကြရတော့မည်။ ငါတို့နေရာအရပ်ကား ဤအရပ်ကဲ့သို့ပင် လှပသာယာပါသည်။ သို့သော် ခမည်းတော်၏ နိုင်ငံတော်ကားမဟုတ်ချေ။ ငါတို့ပြန်သော အခါ နှမတော်ကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွားချင်ပါသည်။ မည်သို့ခေါ်ဆောင်ရမည်မသိပေ။ ငါတို့တွင် လှေလည်းမရှိ။ သင်္ဘောလည်းမရှိဖြစ်ချေသည်။”

သုန္ဒရီကလေး အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ကမ်းမှအတော်ဝေးကွာနေလေပြီ။ သုန္ဒရီသည် အိပ်မက်များမက်နေသလားဟု ထင်မိလေသည်။ ဤသို့ ပင်လယ်ကြီးပေါ်တွင် ပျံနေရသည် ကား အလွန်ထူးဆန်းသည်မဟုတ်ပါလော့။ သုန္ဒရီကလေးစားရန် သစ်သီးများလည်း အနား ကွင့်ရှိပေသည်။ မောင်တော်အငယ်ဆုံးကလေး တောမှရှာဖွေလာ၍ နှမတော်အတွက်လာထား သော သစ်သီးများဖြစ်လေသည်။ သုန္ဒရီကလေးကို နေကာသူသည်လည်း ထိုနောင်တော် အငယ်ဆုံးကလေးပင်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သုန္ဒရီသည် မောင်တော်ကိုပြုံးကြည့်ကာ များစွာကျေးဇူးတင်လေသည်။

ရွှေဟင်္သာတို့သည် မြား၏လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် တစ်နေ့လုံးပျံကြလေသည်။ သို့သော် လည်း နှမတော်ကလေးကို ဆောင်ကြဉ်းလာရသဖြင့် ခါတိုင်းလောက် မမြန်ချေ။ ညနေစောင်း လာသောအခါ မိုးကုပ်ကုပ်ဆီတွင် လေနီကြမ်းကြီးဆင်လာသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။ ထို အချင်းအရာကို သုန္ဒရီကလေးသည် ရင်တဖို့ဖိုနှင့်ကြည့်နေလေသည်။ နေမင်းကား အနောက် ထဲဝင်နေလေပြီ။ သမုဒ္ဒရာအလယ်ရှိ ကျောက်ဆောင်စွန်းကလေးကိုလည်း မမြင်ရသေးချေ။ ဟိုကြောင့် မောင်တော်များသည် အထူးကြီးစားကာ ပျံကြလေသည်။

အကယ်၍ အချိန်မှန် ထိုကျောက်ဆောင်သို့မရောက်ပါလျှင် ဒုက္ခရောက်ရတော့မည်။ ဤသို့ကောင်းကင်တွင် ပျံနေခိုက် နေဝင်သွားပါက မောင်တော်များသည် ဟင်္သာဘဝမှ လူ ဟဝသို့ပြောင်းကာ ရေသို့ကျ၍ သေကြရလေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သုန္ဒရီကလေးသည် ဟုရားသခင်ဂုဏ်တော်များကို အထပ်ထပ်ဆို၍ အမျိုးမျိုးဆုတောင်းလေသည်။ သို့နှင့်လည်း ကျောက်ဆောင်စွန်းကို မမြင်ရသေး။ မည်းမှောင်သောတိမ်တောင်ကြီးများသာ တရိပ်ရိပ်တက် လာ၍ မိမိတို့နှင့် နီးကပ်လာလေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် လေပြင်းတိုက်လေရာ လေနီကြမ်း ကြီးများ မကြာခင်ကျတော့မည်ဟု သတိပေးနေသကဲ့သို့ရှိလေသည်။ တိမ်တောင်ကြီးများ သည် တလိမ့်လိမ့်တက်လာသော လှိုင်းလုံးကြီးများကို စီးကာ နီးကပ်၍ လာနေလေပြီ။ လျှပ်စစ်များလည်း တဝင်းဝင်းလက်နေကြလေသည်။

နေမင်းသည် ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ သုန္ဒရီလည်း ရင်တခုန်ခုန် ဖြစ်နေလေပြီ။ ထိုခဏ၌ ဟင်္သာများသည် ကောင်းကင်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးဆင်းလိုက်ရာ သုန္ဒရီကလေးမှာ လိမ့်ကျသွားတော့မကဲ့သို့ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ပဲပျံနေကြပြန်

သည်။ နေလုံးသည် ရေထဲတွင် တစ်ဝက်ဝင်နေလေပြီ။ ကြည့်တွင်းပင် တစ်ဝက်မှ တစ်စိတ်၊ တစ်စိတ်မှ ကြယ်ပွင့်ကလေး တစ်ပွင့်လောက်သာ ကျန်တော့လေသည်။ သူ့နှုတ်ကလေးလည်၊ ထိတ်လန့်လှလေပြီ။ ထိုအခိုက်၌ ရုတ်ခနဲပင် မြေပေါ်သို့ ခြေထောက်မိလေသည်။ နေမည်၊ သည် စက္ကူမီးပွားကလေးကဲ့သို့ ငြိမ်းပျောက်သွားလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သမုဒ္ဒရာအလယ်ရှိ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ မောင်တော်များသည် လက်ချင်းဆက်တွဲ၍ နှမတော်ကလေးကို ဝိုင်းကာထားကြလေသည်။ ကျောက်ဆောင်မှာ သူတို့မောင်နှမတစ်စု နေလောက်ရုံသာ ရှိလေသည်။ လေနီကြမ်းကြူ၏အရှိန်ကြောင့် ပင်လယ်အလွန်ကြမ်းကာ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကျောက်ဆောင်ငယ်ကို ရိုက်ခတ်နေလေရာ ရေမှုန်ရေမွှားများမှာ မောင်နှမတစ်စုပေါ်သို့ မိုးကဲ့သို့ ရွာကျနေလေတော့သည်။ ကောင်းကင်၌လည်း လျှပ်စီးများသည် အဆက်မပြတ် တဝင်းဝင်း တလက်လက်ပြက်နေကြလေသည်။ မိုးကြိုးလည်း တစ်ထစ်တည်းထစ်နေလေသည်။ သို့သော် သူတို့တစ်စုကား ဘုရားဂုဏ်တော်များကိုရွတ်ကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မြဲစွာကိုင်ဆွဲထားကြလေသည်။

အရုဏ်တက်ချိန်တွင် လေနီကြမ်းကြီး ငြိမ်သက်သွား၍ ကောင်းကင်ကြည်လင်လာပြန်သည်။ နေထွက်သောအခါ မောင်တော်တို့သည် ရွှေဟင်္သာများဖြစ်ပြန်၍ နှမတော်ကလေးကို ဆောင်ကြဉ်းကာ ကျောက်ဆောင်မှပျံကြပြန်လေသည်။ သူ့နှုတ်ကလေးသည် ကောင်းကင်မှ ငုံ့၍ကြည့်၏။ လှိုင်းလုံးကြီးများကို ငန်းဖြူကြီးများ ရေကူးနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

နေအတော်မြင့်သောအခါ အဝေးတွင် တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုကို မြင်ကြလေသည်။ ထိုတိုင်းပြည်ကြီး၌ ရေခဲပင်လယ်ကြီးများရှိသည်။ တောင်တန်းကြီးများမှာ နေရောင်တွင် တဖွေးဖွေး ဖြူနေကြလေသည်။ တိုင်းပြည်အလယ်၌ ရွှေနန်းတော်ကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။ ထန်းပင်အုန်းပင်တို့ဖြင့် များစွာသာယာလေသည်။ ဥယျာဉ်တော်ထဲတွင် ပွင့်နေကြသော နေကြာပွင့်ကြီးများမှာ လှည်းဘီးခန့်ကြီးကြလေသည်။ ထိုအခါ သူ့နှုတ်က ထိုမြင်ရသောတိုင်းပြည်သည် မိမိတို့သွားရမည့်တိုင်းပြည်ဖြစ်သလား ဟု မေးလေရာ ရွှေဟင်္သာများက ခေါ်ဝေါ်ခါကာ ထိုတိုင်းပြည်ကား လူသားများပင် မဝင်ရသော မဏိမေဓလာနတ်သမီး၏ ဗိမာန်ဖြစ်သည်ဟုပြောပြလေသည်။ သူ့နှုတ်ကလေးသည် ဤသို့စိုက်ကြည့်နေခိုက် ထိုတောထိုတောထိုဗိမာန်တို့သည် လေထဲတွင် ကွယ်ပျောက်သွားကြသည်။ ထိုနောက် ဘုံပြာသာဒ် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ကျောင်းကြီးများကိုပင် မြင်ကြရလေသည်။ ထိုကျောင်းကြီးများလည်း လေထဲမှ ပျောက်ပြန်၍ ပင်လယ်ပေါ်တွင် မြူခိုးများဖြူဖြူဖွေးဖွေးဆိုင်းနေသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား သူတို့ရှေးရှုကာပျံနေရာဖြစ်သော မောင်တော်များနေရာ တိုင်းပြည်ကြီးကို အဝေးတွင် ပျံပျံကလေးမြင်စပြုလေတော့သည်။ တောင်ပြာကြီးများ၊ ထင်းရှူးတောကြီးများ။

ရဲတိုက် နန်းတော်ကြီးများကို တဖြည်းဖြည်း မြင်လာရလေသည်။ နေမဝင်ခင် မောင်နှမတစ်စုသည် တောင်ကြားတွင်ရှိသည့် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ နွယ်ငန်းများ ထူထပ်စွာတွယ်ကပ်ရစ်ပတ်နေသောကြောင့် ထိုကျောက်ဂူကြီးမှာ ကတ္တီပါကော်ဇောကြီးများဖြင့် ဆင်ယင်ထားသကဲ့သို့ရှိလေသည်။

မောင်တော်အငယ်ဆုံးကလေးသည် နှမတော်အိပ်ရန် ကျောက်ဂူတွင်းတွင် အခန်းတစ်ခုကို ပြု၍ “နှမတော်သူနှုရီ၊ ယနေ့ည ထူးဆန်းသောအိပ်မက်များကို မြင်မက်ပါလျှင် နံနက်မိုးသောက်သောအခါ ပြောပါ” ဟုဆိုလေသည်။

“မောင်တော်တို့ကို ဤဝဋ်မှ ကင်းလွတ်အောင် ကယ်ဆယ်နိုင်မည့်နည်းလမ်းတစ်ခုကို နတ်များ သိကြားများက အိပ်မက်ထဲမှာလာပေးလျှင် အလွန်ဝမ်းသာစရာကောင်းပေမည်” ဟု နှမတော်ကလေးက ပြန်ပြောလေသည်။ ဤဆန္ဒသည် သူနှုရီကလေး၏စိတ်မှာ အမြဲစွဲနေလေတော့ရာ ဘုရား သိကြားများ ကူညီပိုင်းလို့ မှိုင်းမတော်မူပါဟု အတန်တန်ဆုတောင်းလေသည်။ အိပ်ပျော်သွားသောအခါတွင်ပင် အိပ်မက်ထဲ၌ ဆက်လက်ဆုတောင်းလေသည်။ “ဣဒ်မက်ထဲ၌ သူနှုရီကလေးသည် ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍ မဏိမေဓလာနတ်သမီး၏ ဗိမာန်သို့ သွားလေသည်။ နတ်သမီးလည်း သူနှုရီကို ဆီးကြိုလေသည်။ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပနေသောငြားလည်း ထိုနတ်သမီးကို မဟာမြိုင်တောတွင်း၌ တွေ့ခဲ့ရသော အမယ်အိုကြီးဟု သူနှုရီကလေး ထင်မိလေသည်။

ထို့နောက် မဏိမေဓလာနတ်သမီးက စကားစ၍ ပြောလေသည်။

“သမီးတော်သူနှုရီ၊ သမီးတော်၌ မောင်တော်တို့ကို ဤဝဋ်မှ လွတ်အောင် ကယ်ဆယ်နိုင်သော သတ္တိရှိသည်။ သို့သော် သမီးတော်ရဲရင့်ပါ၏လား။ သည်းညည်းခံနိုင်ပါ၏လား။ မိမိ၏လက်တွင်း၌ ယခုကိုင်ထားသော ဖက်ယားပင်များကို မြင်ပါ၏လား။ သမီးတော်နေသော ကျောက်ဂူကြီးအနီးတွင် ဤဖက်ယားပင်များ များစွာပေါက်နေကြသည်။ ထိုအရပ်တွင် ပေါက်နေသော ဖက်ယားပင်များနှင့် သင်္ချိုင်းကုန်းတွင်ပေါက်နေသော ဖက်ယားပင်များသာ အသုံးဝင်သည်ကိုလည်း သတိထားရမည်”

“ထိုဖက်ယားပင်များကို သမီးတော် နှုတ်ရမည်။ ထိုအခါ ဖက်ယားပင်အဆိပ်ကြောင့် သမီးတော်၏လက်များတွင် အဖုအပိမ့်များ ပေါက်၍ ယားယံလာလိမ့်မည်။ သို့သော် အတင်းနင်း၍သာနှုတ်၊ နှုတ်၍ရသော ဖက်ယားပင်များမှ လျှော်ကိုခွာယူပြီးလျှင် အင်္ကျီဆယ့်တစ်ထည်၊ ချောင်းရက်လုပ်ချုပ်စပ်ရမည်။ ထိုအင်္ကျီများကို မောင်တော်သို့ ပစ်တင်လိုက်လျှင် မောင်တော်များသည် ဤဝဋ်မှကျွတ်လိမ့်မည်။ ဖက်ယားပင်များကို စ၍နှုတ်သည့်အချိန်မှစ၍ အင်္ကျီများကိုချုပ်ပြီးသည့်တိုင် မည်မျှပင်ကြာကြာ စကားတစ်ခွန်းကိုမျှ မပြောဘဲ နေရမည်။ သမီး

၄၄ ❖ ❖ မင်းသုတေ

တော်၏ နှုတ်မှ စကားတစ်လုံးထွက်လျှင် ထိုစကားသည် မောင်တော်များနှလုံးသာ၊ ကျသံလျက်ကဲ့သို့ ရှုလိမ့်မည်။ သူတို့၏ ချမ်းသာရေးသည် သမီးတော်၏ နှုတ်ပေါ်တွင် တည်လေသည်။”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် နတ်သမီးသည် ကိုင်ထားသော ဖက်ယားခက်ဖြင့် သူနှစ်ဦး၏ လက်များကို ပုတ်လိုက်ရာ အဖုအပိမ့်များပေါ်လာကာ ယားယံလာ၍ အိပ်ရာမှနိုးလေသည်။ အချိန်ကား မိုးထိန်ထိန်လင်းနေလေပြီ။ သူ၏ အနီးတွင် ဖက်ယားခက်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့နောက် သူနှစ်ဦးသည် အိပ်ရာမှထ၍ ဘုရားပုထိုး ရှိခိုးပြီးနောက် ကျောက်ပုမှထွက်၍ ဖက်ယားတောကြီးဆီသို့ သွားလေသည်။ သူ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လက်ကလေးများဖြင့် ဖက်ယားပင်များကို နှုတ်လေသည်။ လက်များတွင် အဖုအပိမ့်များပေါက်၍ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ယားယံလေသည်။ သို့သော်လည်း မောင်တော်များကို ကယ်ဆယ်ချင်သော စိတ်ဖြင့် ယားသည်ကို ဂရုမပြုနိုင်ပေ။ ဖက်ယားပင်များကို နင်း၍ လျှော်များကို ဆုတ်ခွာယူလေသည်။

နေဝင်ခါနီးသောအခါ မောင်တော်များပြန်လာကြ၏။ သူနှစ်ဦးကား စကားမပြော၊ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်တော်များက မိထွေးတော်ပြုစားပြန်သောကြောင့် နှမတော်ကလေး အသွားသည်ဟုမှတ်ကာ များစွာထိတ်လန့်ကြလေသည်။ သို့သော်လည်း သူနှစ်ဦး၏ လက်များတွင် အဖုအပိမ့်များပေါက်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ နှမတော်ကလေးသည် မောင်တော်များလွတ်မြောက်ရေးအတွက် တစ်ခုခုကို လုပ်ကိုင်နေသည်ကို သိကြလေသည်။ မောင်တော်အငယ်ဆုံးကလေးမူကား ဖြေမဆည်နိုင်သဖြင့် နီလေသည်။ ငိုရာမှကျလာသော မျက်ရည်ပေါက်များသည် နှမတော်၏ လက်ကို ထိရာ ယားနာများပျောက်၍ အဖုအပိမ့်များလည်း ကင်းစင်သွားလေသည်။

တစ်ညလုံးလုံး နှမတော်သည် အလုပ်လုပ်လေသည်။ ဖက်ယားလျှော်များကို မှု၊ ချည်မျှင်ဖြစ်အောင်လုပ်၍ ဖျင်ဖြစ်အောင် ယက်လေသည်။ မောင်တော်များ ဤဝဋ်ဒုက္ခမှ မထွက်မြောက်မခြင်း သူသည် စိတ်ချမ်းသာနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ နောက်တစ်နေ့လည်း တစ်ယောက်ထီးတည်းထိုင်၍ အလုပ်လုပ်လေသည်။ မောင်တော်များကား အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အခြားသို့ ပျံ့ကြလေသည်။ အင်္ကျီများကို တစ်ထည်ပြီးလျှင် တစ်ထည် ဆက်လက်ချုပ်လုပ်နေလေရာ အချိန်မှာ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားလေသည်။ မောင်တော်များအား ချစ်လှသောကြောင့် သူနှစ်ဦးကလေးမှာ မောရမှန်းပန်းရမှန်းကိုလည်း မသိလေ။

ထိုခဏ၌ တောင်ကြီးများဆီမှ အမဲလိုက်တံပိုးခရာသံတစ်ခုကို ကြားရသော်လည်း သူနှစ်ဦးကလေး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ တံပိုးသံလည်း နီးကပ်၍လာလေသည်။ အမဲလိုက်

ခွေးကြီးများ ဟောင်သံကိုပင်ကြားရလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သုန္ဒရီကလေးသည် ထိတ်လန့်စွာ ကျောက်ဂူတွင်းသို့ ပြေးဝင်၍ ဖက်ယားလျှော်များကို စုလုံးကာကိုင်ထားလေသည်။

ထို့နောက် ခွေးကြီးတစ်ကောင်သည် ချုံကြားမှထွက်ပေါ်လာ၏။ နောက်နှစ်ကောင် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ခွေးများသည် ဟိုနား သည်နားကို တရူးရှူးနမ်းကာ ကျယ်လောင်စွာ ဟောင်ကြ ဟိန်းကြပြီးနောက် ချုံထဲသို့ပြန်ဝင်သွားကြပြန်လေသည်။ ထို့နောက် ဂူပေါက်ဝ သို့ ပြန်လာကြပြန်သည်။ ထိုအကြိမ်တွင်ကား ခွေးကြီးများသာမက လေးမြားကိုထမ်းလာ သော မုဆိုးများလည်း ပါလာလေသည်။ ထိုမုဆိုးများအကြားတွင် အလွန်ခွံညားကျက်သရေ ရှိသောသူကား အခြားမဟုတ်။ ထိုနိုင်ငံကို အစိုးရသော ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်လေသည်။ ဘုရင် မင်းမြတ်သည် ဂူတွင်းသို့ဝင်၍ သုန္ဒရီကလေးဆီသို့ သွားလေသည်။ သုန္ဒရီကဲ့သို့ လှပသော မင်းသမီးကို ဘုရင်မင်းမြတ် မမြင်ဘူးချေ။

“အို...နမတော်၊ ဤတော ဤတောင်သို့ အဘယ်နည်းဖြင့် ရောက်နေပါသနည်း” ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကစ၍ စကားဆိုလေသော်လည်း သုန္ဒရီကား စကားမပြော၊ ဦးခေါင်းကို ခါ၍သာပြလေသည်။ သုန္ဒရီသည်မည်သို့စကားပြောရပါမည်နည်း။ မိမိနှုတ်မှ စကားတစ်ခွန်း ယည် မောင်တော်တစ်ဆယ့်တစ်ပါးအား သတ်လေတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က “အို နမတော်၊ မောင်တော်၏နိုင်ငံသို့ မောင်တော်တို့နှင့် အတူ လိုက်ခဲ့ပါလော့၊ ဤတောကြီးမျက်မည်းတွင် နမတော်ကလေး နေဖို့သင့်လျော်သည် မဟုတ်ပါ။ နမတော်ကလေးတွင် အဆင်းရှိသလောက် စိတ်သဘောကောင်းမြတ်ပါလျှင် နမတော်ကလေးကို ရွှေထီးဆောင်း၍ နန်းတင်ပါမည်” ဟု ပြောလေသည်။ ဤသို့ပြောဆဲပင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သုန္ဒရီကလေးကို စီးတော်မြင်းပေါ်သို့တင်၍ နေပြည်တော်ရှိရာသို့ ခေါ် သွားလေသည်။ နောက်လိုက်နောက်ပါတို့လည်း တောကြီးတောင်ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ကာ လိုက်သွားကြလေသတည်း။

နေဝင်သောအခါ တန်ဆောင်းပြာသာဒ်တို့ဖြင့် ခမ်းနားတင့်တယ်သော မင်းနေပြည် တော်ကြီးကို ရောက်ကြလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သုန္ဒရီကို နန်းတော်သို့ခေါ်သွား၍ ကျောက်ဖြူအဆောင်တော်ထဲတွင် ဆွဲချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားများကိုပြလေသည်။ ကောင်း ကင်သို့ တဖွားဖွားပျံတက်နေသော ရေပန်းများကိုလည်း ပြလေသည်။ သုန္ဒရီကား ဤအရာ များကို ဂရုမစိုက်။ အပျိုတော်များလာ၍ ပိုးကတ္တီပါများဖြင့် ဆင်ယင်ဝတ်စားပေးသော်လည်း စိတ်မပျော်။ တစ်မိမ့်မိမ့်ငိုကာ မောင်တော်များကိုသာ လွမ်းဆွတ်နေလေသည်။

သို့သော် သုန္ဒရီကလေး၏ အဆင်းကား သူမတူအောင်လှလေသောကြောင့် နန်း

တော်သူ နန်းတော်သားအပေါင်းတို့သည် ရိုသေစွာဦးညွတ်ကြလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း မိဖုရားအရာသို့ တင်မြှောက်တော်မူမည်ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ သို့သော်လည်း ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးကမူ ဤအကြံကိုသဘောမကျပေ။ တောတွင်းမှ ရလာသော ဤမိန်းမသည် စကားလည်းမပြော၊ ရွှင်ရွှင်ဖျူလည်းမရှိ။ စုန်းမဖြစ်ရာသည်။ ထိုစုန်းမသည် မိမိ၏ ပညာဖြင့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတို့အားပြုစားသောကြောင့်သာ သူတို့က ရိုသေချစ်ခင်ကြလေသည်ဟု ပြောကာ ဘုရင်မင်းမြတ်အား ဖျက်လေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကား ပုဏ္ဏားကြီး၏ စကားကိုနားမထောင်။ စောင်းညှင်းတူရိယာများကို တီးမှုတ်စေ၍ ခမ်းနားသော ပွဲသဘင်ကြီးကို ကျင်းပစေလေသည်။ အလွန်လှပယဉ်ကျေးသော အမျိုးသမီးများကို သူနွဲ့ရီကလေးအရှေ့တွင် ကပြစေ၍ သူနွဲ့ရီအား ဖျော်ဖြေစေလေသည်။ ထို့နောက် နန်းတော်ဆောင်အသီးသီးသို့လည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ်တော်အသီးသီးသို့လည်းကောင်း၊ သူနွဲ့ရီကလေးကို ခေါ်ဆောင်၍ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာတို့ကို ပြသသော်လည်း သူနွဲ့ရီကား စကားမပြော၊ ဆိတ်ဆိတ်သာနေလေသည်။ ပြုံးရုံမျှပင်မပြုံးပေ။ ထို့နောက် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အခန်းငယ်ကလေးတစ်ခုကိုဖွင့်ပေး၍ သူနွဲ့ရီကလေးအားကြည့်စေရာ အခန်းထဲ၌ သူနွဲ့ရီကလေး ရက်လုပ်ချုပ်စပ်ထားသော အင်္ကျီများနှင့် ဖက်ယားလျှော်များကို တွေ့ရလေသည်။ ဤပစ္စည်းများကို မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ထူးဆန်းသောပစ္စည်းများဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အခန်းကလေးကိုလည်း သူနွဲ့ရီကလေးနေခဲ့ဖူးသော ကျောက်ဂူကြီးနှင့်တူအောင် ကော်ဇောများဆွဲ၍ ဆင်ယင်ထားလေသည်။

“နမတော်၊ ဤအခန်းတွင်နေ၍ ရှေးကစံတော်မူခဲ့ဖူးသော ကျောက်ဂူကိုတွေးတောကာ အလွမ်းဖြေတော်မူလော့။ ဤလျှော်များဖြင့်လည်း အင်္ကျီများလုပ်ပါအော့။ ဤကြီးကျယ်ခမ်းနားသော နန်းတော်ကြီးတွင် ဤနည်းဖြင့် စိတ်ဖြေတော်မူလော့”ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပြောလေသည်။

မိမိစွဲလမ်းသော ဖက်ယားလျှော်များကို မြင်သောအခါ သူနွဲ့ရီကလေးသည် ပြုံးရွှင်လာ၍ ဖျော့တော့သော မျက်နှာတွင် သွေးရောင်များတောက်ပလာလေသည်။ သူ့မောင်တော်များအား ကယ်ဆယ်နိုင်ဖို့ အခွင့်ရှိလေသေးသည်ဟု တွေးကာ၊ ဘုရင်မင်းအား ကျေးဇူးတင်စွာ ရှိခိုးဦးချလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း အားရတော်မူလှသဖြင့် ရွှေမြို့တော်အတွင်းရှိ စောင်းညှင်းပတ်သာတို့ကို တီးမှုတ်စေ၍ တောတွင်းမှရလာသော နမတော်ကို မိဖုရားအဖြစ် တင်မြှောက်ကာ ဘိသိက်ခံတော်မူမည်ဟု မောင်းကြေးနှင်းခတ်စေလေသည်။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးကား မကျေနပ်။ သူနွဲ့ရီကလေးအကြောင်း မကောင်းသတင်းကို အခါခါပြောလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း နားမထောင်။ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကိုသာ

လျှင် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာကျင်းပ၍ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးကိုလည်း ဘိသိက်ရေသွန်းလောင်းစေလေသည်။ ပြင်းစွာအမျက်ထွက်နေသော ပုဏ္ဏားကြီးသည် ရေကောင်းရေသန့်ဖြင့် သွန်းလောင်းရမည့်အစား ရေညစ်ရေပုပ်ဖြင့် သန့်ရှိုက်လေးကို သွန်းလောင်းလေသည်။ သန့်ရှိုက်ကား မောင်တော်များကို လွမ်းဆွတ်နေသဖြင့် ပုဏ္ဏားကြီး ယုတ်မာစွာပြုလုပ်နေသည်ကို သတိမပြုမိချေ။ သို့ရာတွင် မိမိအားထိုမျှလောက် ကြင်နာသနားစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်သော ဘုရင်မင်းမြတ်အား ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာသဖြင့် သန့်ရှိုက်လေး၏ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပလာလေသည်။ မျက်နှာလည်း ကြည်လင်လာလေသည်။

သန့်ရှိုက်လေးသည် မိမိခံစားနေရသော ဒုက္ခများကို ဘုရင်မင်းမြတ်အား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုသော်လည်း မပြောရဲသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်သာနေရရှာလေသည်။ အင်္ကျီဆယ့်တစ်ထည်ပြီးမှသာလျှင် စကားပြောရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ညတိုင်း ညတိုင်း အခန်းတွင်းသို့ဝင်ကာ အင်္ကျီများကိုချုပ်လေရာ ခုနစ်ထည်ပြီးသောအခါ ဖက်ယားလျှော်များ ကုန်သွားလေသည်။

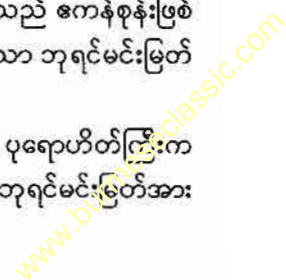
သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် ဖက်ယားပင်များရှိသည်ကို သန့်ရှိုက်လေး သိ၏။ မိမိတစ်ယောက်တည်း မည်သို့သွားနှုတ်ရပါမည်နည်း။

“ဖက်ယား ထိ၍ ခံစားရသော အနာဆင်းရဲထက် မောင်တော်များအတွက် ခံစားရသော အနာဆင်းရဲက အဆပေါင်းများစွာသာသည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ အရဲစွန့်ကာ သွားပြီးလျှင် ဖက်ယားပင်တို့ကိုနှုတ်ယူမည်”ဟု သန့်ရှိုက်လေး စိတ်တင်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် လသာသောညတစ်ညတွင် ဥယျာဉ်တော်တွင်းသို့ တိတ်တိတ်ထွက်ကာ လမ်းမတော်ကြီးကို စွတ်လိုက်၍ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ရောက်သောအခါ မြေပုံများပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသော စုန်းမကြီးများကိုမြင်ရလေသည်။

သန့်ရှိုက်သည် ထိုစုန်းမကြီးများ အနားသို့ကပ်သွားရရာ စုန်းမကြီးများသည် စဉ်းလဲသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြည့်ကြလေသည်။ သန့်ရှိုက်ကား မကြောက်။ ဘုရားဂုဏ်တော်များကို အောက်မေ့၍ ဖက်ယားပင်များကို နှုတ်ယူစုဆောင်းပြီးနောက် နန်းတော်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ သန့်ရှိုက်လေး သင်္ချိုင်းကုန်းသို့သွား၍ ဖက်ယားပင်များနှုတ်သည်ကို ညအခါ တရားကျင့်လေ့ရှိသော ပုဏ္ဏားကြီးမြင်သွားလေရာ မိဖုရားသန့်ရှိုက်သည် ဧကန်စုန်းဖြစ်သည် တစ်ထစ်ချယူလေတော့သည်။ သန့်ရှိုက် ပြုစားထားသောကြောင့်သာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် စွဲလမ်းနေသည်ဟုလည်း ထင်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဘုရားကျောင်း၌ ဘုရားဝတ်ပြုကြသောအခါ ပုရောဟိတ်ကြီးက ညကတွေ့ရသောအကြောင်းအရာများကို မိမိထင်မြင်ယူဆချက်နှင့်တကွ ဘုရင်မင်းမြတ်အား

၄၅၀ ❖ ❖ မင်းသုတေသန

ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော နတ်ရုပ်များသည် ဦးခေါင်းကိုခါ၍ “ပုရောဟိတ်သည် မမှန်သောစကားကိုဆိုသည်။ သုန္ဒရီကလေး၌ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိ” ဟု ဆိုနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ သို့သော် ပုဏ္ဏားကြီးကမူ ဤနတ်ရုပ်များ ခေါင်းခါသောအကြောင်းကား အခြားမဟုတ်။ မိဖုရားသုန္ဒရီသည် စုန်းမဖြစ်သောကြောင့် နန်းတွင်းမှ နှင်ထုတ်ပစ်သည်သည်ဟု နတ်များမနေပိုင်၍ ပြသော နိမိတ်ဖြစ်သည်ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ပါးပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာလေသည်။ ရွှေစိတ်တော်မသန့်မရှင်းနှင့် နန်းတော်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ညအခါများ၌ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်၍ သုန္ဒရီကလေး၏အပြုအမူတို့ကို ကြည့်လေရာ သုန္ဒရီသည် ညတိုင်း အိပ်ရာမှထ၍ အခန်းကလေးတွင်းသို့ ဝင်ဝင်သွားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏မျက်နှာသည် တစ်နေ့တခြား ညှိုးနွမ်း၍လာလေသည်။ သုန္ဒရီကလေးသည် ဤအခြင်းအရာကို မြင်ရသောအခါ များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်သော်လည်း အကြောင်းကို မသိရသောကြောင့် မည်သို့မျှ ကူညီဖြေဖျော်ခြင်းမပြုနိုင်ရှာပေ။ မောင်တော်များအတွက် ပူရသည်ကတစ်မျိုး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် ပူရသည်ကတစ်ဖုံနှင့် ငိုယိုပူဆွေ၊ ရလေရာ သလွန်တော်ပေါ်ရှိ ကတ္တီပါအုံးတော်မှာ အမြဲစွတ်စို၍နေလေတော့သတည်း။

သုန္ဒရီကလေး၏ အလုပ်ကား ပြီးဆုံးခါနီးလေပြီ။ အင်္ကျီတစ်ထည်သာ လိုတော့သည်။ သို့သော်လည်း ဖက်ယားလျှော် ကုန်သွားလေပြီ။ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ သွား၍ ဖက်ယားလျှော်စုရဦးတော့မည်။ အချိန်မဲ့ အခါမဲ့တွင် တစ်ယောက်တည်း သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ သွားရမည်ကို တွေးမိသောအခါ ကြက်သီးထမိလေသည်။ သို့သော်လည်း မောင်တော်များအတွက် အသက်ကိုစွန့်၍ပင် လုပ်မည်ဟု စိတ်ကိုတင်းလေသည်။

ညချမ်းချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သုန္ဒရီကလေးသည် နန်းတော်မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်၍ သင်္ချိုင်းဆီသို့ သွားလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ပုဏ္ဏားကြီးလည်း နောက်က တိတ်တဆိတ်ချောင်း၍ လိုက်လေသည်။ သင်္ချိုင်းဝတွင် သုန္ဒရီကလေး ပျောက်သွား၏။ ထို့နောက် သင်္ချိုင်းမြေပုံများပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသော စုန်းမအိုကြီးများကိုမူ မြင်ရလေသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မိမိလွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသော သုန္ဒရီသည် မိန်းမကောင်းမဟုတ် စုန်းမဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဤသင်္ချိုင်းကုန်းရှိ စုန်းမများဆီသို့ အချိန်မတော်လာသည်ဟု ယုံကြည်ကာ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာနှင့် နန်းတော်သို့ပြန်လေသည်။ နောက်တစ်နေ့ရောက်သောအခါ တိုင်းသူပြည်သားများအား ညကတွေ့ရသောအဖြစ်အပျက်များကိုပြောပြ၍ တိုင်းသူပြည်သားတို့ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်စေရမည်ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်

ထုတ်ပြန်လိုက်လေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများကလည်း ဤတောတွင်းသူ စုန်းမကို မီးလောင်တိုက်သွင်းရမည်ဟု ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လေသည်။

ထိုအခါ ပါးကွက်အာဏာသားတို့သည် သန္နရီကို နန်းတွင်းမှဆွဲထုတ်သွားကြ၍ မည်းမှောင်စိုစွတ်သောအကျဉ်းထောင်တွင်းသို့ ချထားလေသည်။ ပိုးကတ္တီပါ အိပ်ရာခင်းနှီးများ ကိုပေးမည့်အစား သန္နရီကလေး ရက်လုပ်နေသော အင်္ကျီများနှင့် ဖက်ယားလျှော်များကိုသာ ပေး၍ “ဤဖက်ယားလျှော်များအပေါ်တွင် အိပ်လေတော့” ဟုဆိုကြလေသည်။ သန္နရီကလေး အတွက် ဤဖက်ယားများသည် စိန်ကျောက်ရတနာ ဖဲကတ္တီပါများထက် အဖိုးတန်သည်ကို ကား သူတို့မသိကြပေ။ သန္နရီကလေးသည် အကျဉ်းထောင်တွင်းသို့ ရောက်နေသော်လည်း ဝမ်းမနည်း။ မိမိချုပ်လက်စဖြစ်သော အင်္ကျီများကိုသာလျှင် ဆက်လက်ချုပ်လုပ်ကာ ဘုရား ဂုဏ်တော်များကို အောက်မေ့နေလေသည်။

ညနေပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ ထောင်ပေါက်ဝတွင် ဟင်္သာတောင်ပံခတ်သံကို ကြား ရလေသည်။ ထိုဟင်္သာကား အခြားမဟုတ်။ နှမတော်ကလေးအား လိုက်ရှာနေသော မောင်တော်အငယ်ဆုံးကလေးဖြစ်လေသည်။ နောက်တစ်နေ့ တောင်စွယ်တွင်နေကွယ်လျှင် မိမိအား မီးလောင်တိုက်သွင်းတော့မည်ကို သိလျက်နှင့်လည်း သန္နရီကလေး ဝမ်းမနည်း။ မောင်တော်ကိုမြင်ရသဖြင့် အားရလှသောကြောင့် မျက်ရည်များပင် စို့လာလေသည်။ အင်္ကျီ လည်း ပြီးတော့မည်။ မောင်တော်ကလေးလည်း အနားတွင်ရှိသည်။ အားမတက်ဘဲ နေပါ မည်လား။

နံနက်အရုဏ်တက်ခါနီးသောအခါ မောင်တော်တစ်ဆယ့်တစ်ပါးသည် ဘုရင်မင်း မြတ်၏ နန်းတော်တံခါးဝတွင် ရပ်လာကြ၍ ဘုရင်မင်းမြတ်အား ဖူးပါရစေဟု လျှောက်ထား ကြလေသည်။ ထိုအခါ တံခါးမှူးက ဘုရင်မင်းမြတ် စက်တော်ခေါ်နေသောကြောင့် ဖူးမျှော် ခွင့်မရနိုင်ဟု ပြောလေသည်။ မောင်တော်များကား စိတ်မလျှော့ကြ။ တံခါးမှူးအား ချောတစ် ခါ၊ ခြောက်တစ်လှည့်နှင့် ပြောကြရာ နောက်ဆုံး၌ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကြားတော်မူ၍ အကြောင်းကိုသိလိုသောကြောင့် စက်ရာတော်မှ ထလာလေသည်။ ထိုခဏ၌ အရှေ့ကောင်း ကင်တွင် နေမင်းပြုထွက်လာလေသောကြောင့် ညီနောင်ဆယ့်တစ်ပါးမှာ ကွယ်ပျောက်သွား ၍ ရွှေဟင်္သာဆယ့်တစ်ကောင် ပျံသွားသည်ကိုသာ မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုနေ့ နေဝင်ခါနီးသောအခါ သန္နရီစုန်းမအား မီးလောင်တိုက်သွင်းသည်ကို ကြည့် ရန် မြို့သူမြို့သားများ ထွက်လာကြလေသည်။ ပိန်ကြူသော နွားအိုကြီးနှစ်ကောင်သည် သန္နရီကလေးပါလာသော လှည်းကိုဆွဲလာကြလေသည်။ သန္နရီကလေးမှာမူကား မျက်နှာ မပျက်၊ ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကို အဖန်ဖန်အောက်မေ့၍ အင်္ကျီချုပ်နေသည်။ သေရမည်

လမ်းသို့ ရောက်နေသောအခါတွင်ပင်လည်း မောင်တော်များအား ကယ်ဆယ်ရန်အလုပ်ကို လက်မလွှတ်ချေ။ ချုပ်ငြီးသော အင်္ကျီဆယ်ထည်မှာ သူ့အနားတွင် ရှိ၍ နောက်ဆုံးတစ် ထည်ကို လက်ထဲတွင်ချုပ်လုပ်ဆဲဖြစ်လေသည်။ အကြည့်လာကြသော တိုင်းသူပြည်သားများ လည်း အော်ဟစ်ကာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိကြသည်။

“မိတ်ဆွေတို့၊ ဤစုန်းမကို ကြည့်ကြလော့။ သူသည် မကောင်းသော ဂါထာမန္တရာ၊ များကို တတွတ်တွတ်ရွတ်လျက် ရှိသည်။ သူ့လက်ထဲက စုန်းအင်္ကျီများကို လုယူဆုတ်ပစ် ကြစို့” ဟုအော်ဟစ်ကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် အင်္ကျီများကိုလုယူရန် အနားသို့ကပ်လာကြသောအခိုက် ကောင်းကင်၌ ရွှေဟင်္သာဆယ့်တစ်ကောင်ပျံလာသည့် တောင်ပံခတ်သံကို ကြားကြ မြင်ကြ လေသည်။ ရွှေဟင်္သာများသည် ကောင်းကင်မှဆင်းသက်ကာ လှည်းပေါ်တွင်နား၍ နှမတော် ကလေး သန္နရီကို ဝိုင်းဝန်းခြံရံကြလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသောအခါ အော်ဟစ် နေသောတိုင်းသူပြည်သားများသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်၍ ဆုတ်ခွာသွားကြလေသည်။

“ဤအခြင်းအရာကား ကောင်းကင်ကနတ်များပြသော နိမိတ်ဖြစ်သည်။ မိဖုရားသန္နရီ သည် ဧကန်သီလစင်ကြယ်သူဖြစ်ပေသည်” ဟု တီးတိုးဖြောကြသည်။ သူတို့သည် ကျယ် လောင်စွာ မပြောဝံ့တော့ပြီ။ မြို့ဝန်သည် ထိုခဏ၌ သန္နရီ၏လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။ သန္နရီလည်း လျင်မြန်စွာပင် အင်္ကျီများကို မောင်တော်တို့အပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ရာ ရွှေဟင်္သာများမှာ အလွန်တင့်တယ်လှပသော မင်းသားဆယ့်တစ်ပါးဖြစ်လာကြလေသည်။ သို့သော်လည်း မောင်တော်အငယ်ဆုံးမှာ လက်မောင်းတစ်ခုသာပါ၍ အင်္ကျီလက်တစ်ခု မပြီးသေးသဖြင့် အခြားလက်မောင်းနေရာတွင် ဟင်္သာတောင်ပံတစ်ခုကျန်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ သန္နရီကလေးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ “ယခု ကျွန်ုပ်စကားပြောတော့မည်။ ကျွန်ုပ်၌ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။ ကျွန်ုပ်ကား သီလစင်ကြယ်သူဖြစ်သည်” ဟု တိုင်းသူပြည် သားများအား ပြောပြလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသောလူထုကြီးသည် ဦးခေါင်းညွတ်၍ အရိုအသေပေးကြ သည်။ သန္နရီကလေးမှာကား ကြောက်ရွံ့ရခြင်း၊ ပူပန်ရခြင်း၊ ပူဆွေးဒုက္ခရောက်ရခြင်းဒဏ် ကြောင့် အားပျော့ကာ မောင်တော်မင်းသားများလက်ထဲတွင် မျောမေ့သွားလေသည်။

ထိုအခါ မောင်တော်အကြီးဆုံးက “ကျွန်ုပ်တို့၏ နှမတော်ကလေးသည် သီလဖြူစင် သော မိန်းမမြတ်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်” ဟုဆိုကာ မိမိတို့၏ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတို့ကို တစ်လုံးမကျန်ပြောပြလေရာ နတ်ထင်းတောမှလာသော ရန်ကဲ့သို့ မွှေးကြူသောရနံ့တစ်ခုသည် မွှေးကြူ၍လာလေသည်။ မီးလောင်တိုက်သွင်းရန် စုပုံထားသော

ထင်းများသည် ချက်ချင်းအမြစ်တွယ်၍ နတ်ထင်းတောကြီးပေါက်လာကာ မွှေးကြူလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုနတ်ထင်းတောတွင် ပွင့်နေသော တစ်ပွင့်တည်းသော ပန်းဖြူဖြူကလေးကို ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဆွတ်ခူး၍ သုန္ဒရီကလေး၏ ရင်ခွင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ရာ သုန္ဒရီ ကလေးသည် ကြည်သာရွှင်ပျစွာ မျောမေ့နေရာမှ နိုးလာလေသည်။

ရွှေမြို့တော်တွင်း၌ စောင်းညှင်းပတ်သာ တူရိယာအပေါင်းတို့သည် လူမတီးဘဲ အလို လိုမြည်ကြလေသည်။ ကျေးငှက်အပေါင်းတို့သည်လည်း အစုလိုက် အအုပ်လိုက် ပျံလာကြ လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ၊ မောင်တော် နှမတော် တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးတို့သည် တိုင်း သူပြည်သားများ ခြံရံလျက် ရွှေရထားစီးကာ နန်းတော်ကြီးဆီသို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်ခဲ့ကြ လေသတည်း။

ကြက်ဖနှင့်မြေခွေး

တစ်ခုသောနံနက်၌ ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်သည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ပျံတက်၍တွန်လေသည်။ ထိုသို့တွန်နေခိုက် မြေခွေးတစ်ကောင် ပြေးလာနေသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ မြင်ရလေသည်။ မြေခွေးသည် အလွန်ပိန်၍ အစာငတ်နေပုံရသောကြောင့် မြေခွေး လွန်သွားသည့်တိုင်အောင် သစ်ပင်ပေါ်တွင်နေမှကောင်းမည်ဟု ကြက်ဖကြီး တွေးမိလေသည်။ မြေခွေးသည် သစ်ပင်အောက်သို့ရောက်သောအခါ ကြက်ဖကြီးကို မော့ကြည့်ပြီးလျှင် “ဟေ့ကြက်ဖကြီး၊ ပြောစရာ သတင်းကောင်းတစ်ခုရှိလို့ သည်ကို ဆင်းခဲ့စမ်းပါ”

“ဘာသတင်းကောင်းများလဲဗျ”ဟု ကြက်ဖကြီးက မေးလေသည်။

“နားထောင်၊ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ တောထဲမှာရှိတဲ့ ငှက်တွေ တိရစ္ဆာန်တွေ အားလုံး၊ တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် မနိုင်စက်တဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ နေကြမယ်လို့ သစ္စာဆိုထားကြပြီ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ နောက်ကို ရန်ဖြစ်ကြတော့မယ်မဟုတ်ဘူး။ ခွေးနားမှာ ကြောင်အိပ်တော့

မယ်။ ကြောင်နဲ့ကြွက် အတူကစားတော့မယ်။ ဖားနဲ့မြွေ တစ်တွင်းထဲမှာ အောင်းတော့မယ်။ ကဲ သည်သတင်း မကောင်းဘူးလား” ဟု မြေခွေးကပြောလေသည်။ ကြက်ဖကြီးကား စကား ပြန်၍မပြော။ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ခြေဖျားထောက်၍ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်သောဟန်ဖြင့် လည်တံကို ရှည်ထုတ်ထားလေသည်။

ထိုအခါ မြေခွေးသည် စိတ်မရှည်သောကြောင့် “ဟေ့ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို မကြား ဘူးလား၊ ဆင်းခဲ့ပါ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူသွားပြီး လမ်းလျှောက်ပြီး သည်သတင်း အကြောင်းကိုပြောကြရအောင်၊ ပျံဆင်းခဲ့ပါ” ဟု ပြောလေသည်။

သို့သော်လည်း ကြက်ဖကြီးကား စကားပြန်မပြော။ အဝေးသို့သာ လှမ်းကြည့်ဟန် ပြုနေလေသည်။

မြေခွေးလည်းစိတ်ဆိုးလာ၍ “မင်း ... ဘာကိုများ မြင်လို့ သည်လောက်ကြည့်နေရ သလဲ” ဟုမေးလေသည်။

“ကျုပ် မြင်ရတာဟာ ခွေးသမင်အုပ်ကြီးနဲ့တူတာပဲ။ သူတို့ဟိန်းသံကို မကြာခင် ကြားရလိမ့်မယ်” ဟုကြက်ဖကြီးက ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ မြေခွေးသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်၍ ကြက်သီးများ ထပြီးလျှင် ပြေးဖို့ရန် ပြင်လေသည်။

ထိုအခါ ကြက်ဖကြီးသည် အံ့အားသင့်ဟန်ပြု၍ “ဘာများဖြစ်သလဲ အဆွေမြေခွေး၊ တိရစ္ဆာန်အားလုံးမိတ်ဆွေဖြစ်ကုန်ကြပြီဆို မဟုတ်လား။ သည်လိုဖြစ်လျှင် ခွေးတွေကို ဘာ ကြောက်စရာ ရှိသလဲ။ သူတို့က အဆွေမြေခွေးကို နှိပ်စက်မှာမဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောလေ သည်။

မြေခွေးသည် တုန်တုန်ရီရီ ထစ်ထစ်အအနှင့် “ဟုတ် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သတင်းကို သူ သူ သူတို့ ကြားပြီးပုံမရသေးဘူးဗျ” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကဆုန် ပေါက်ထွက်ပြေးလေသည်။

ထိုအခါ ကြက်ဖကြီးက မြေခွေးထွက်ပြေးရာအရပ်သို့ လှမ်းကြည့်၍ “ဟား ဟား၊ အသင့်လောက်တော့ ကျုပ်လည်း ပါးပါသေးတယ် ချစ်ဆွေ မြေခွေး” ဟု ပြောပြီးလျှင် “အောက် အိးအိး အွတ်၊ အောက် အိးအိး အွတ်” နှင့် တွန်နေလေသတည်း။ ■

ငှက်ကြီးဒုန်းစပ်လည်ပင်းရှည်

ရာမမင်းနှင့် ညီတော်လက္ခဏာတို့သည် မယ်သီတာကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်မှာ တောအနံ့ တောင်အနံ့ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့သောအခါ တောတွင်းရေအိုင်တစ်ခုတွင် ငါးရှာနေသော ငှက်ကြီးဒုန်းစပ်တစ်ကောင်ကိုတွေ့၍ ရပ်နားကြပြီးလျှင် မယ်သီတာကို တွေ့မြင်လိုက်ပါသလားဟု မေးကြသည်။

ငှက်ကြီးဒုန်းစပ်သည်ကား မယဉ်မကျေး ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်သော အကျင့်ရှိသည့် သတ္တဝါဖြစ်သည့်အတိုင်း မကြားကျိုးကျွန်ဆောင်ကာ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီးလျှင် ငါးရှာလျက်သာ နေလေသည်။

ရာမမင်းကား စိတ်မလျော့။ မယ်သီတာသတင်းကို ထပ်မံ၍မေးသည်။ “အသင်ငှက်ကြီး၊ စကားဆိုပါလော့။ ကျွန်ုပ်တို့ညီနောင်သည် နှမတော်မယ်သီတာကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်မှာ တောအထပ်ထပ် တောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်တင်ရောက်ခဲ့ကြရပါပြီ။ မယ်သီ

တာသည် ကျွန်ုပ်၏အသက်ပမာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသည် ကွဲမတတ်ရှိပါပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ခြေများသည် ဆူးငုတ်ခလုတ်တို့ကြောင့် သွေးသံရဲရဲနှင့် စုတ်ပြဲကွဲကြပါပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ခံတွင်းသည်လည်း မွတ်သိပ်ဆာလောင်ခြင်းဖြင့် ခြောက်သွေ့ပူလောင်ပါပြီ။ မယ်သီတာကို မမြင်ရ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သို့စားနိုင်ကြပါမည်နည်း။ သောက်နိုင်ကြပါမည်နည်း။ နားနေလျောင်းစက်နိုင်ကြပါမည်နည်း။ အို .. ငှက်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါ၏။ မယ်သီတာ သတင်းကို ပြောဆိုပါလော့” ဟု ရာမမင်းက တောင်းပန်လေသည်။

ငှက်ကြီးခုံးစပ်ကား အကျင့်တန်သော ငှက်ပီပီ ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်စွာ ဆိုလိုက်သည်။ “မယ်သီတာသော မယ်သီတက်သော ကျွန်ုပ်မသိ။ သိဖို့လည်းမလို။ သိလျှင်လည်းမပြော။ သင်တို့နှင့်ကျွန်ုပ် သိဖူးသည်မဟုတ်။ ကျွမ်းဖူးသည်မဟုတ်။ ဖယ်ကြလော့။ ရှားကြလော့။ ကျွန်ုပ် ငါးဖမ်းပျက်လှသည်” ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ဤသို့ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်သည့်စကားတို့ကို ကြားရလျှင် ညီတော်လက္ခဏာသည် အမျက်ထွက်၍ “ဟယ်..ငှက်ရိုင်း၊ ပူဆွေးဒုက္ခရောက်သူကို ဤသို့သောစကားမျိုးဖြင့် နှိပ်စက်သင့်သလော။ မှတ်အောင်ပြုရတော့မည်” ဟုဆိုလျက် ငှက်ကြီးခုံးစပ်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် လည်ပင်းကို ဆွဲဆန့်လေရာ ငှက်ကြီး၏လည်ပင်းသည် နွယ်ကြိုးပမာ ရှည်ထွက်လာလေတော့သည်။ ထို့နောက် လွှတ်လိုက်သောအခါ ငှက်ကြီး၏လည်ပင်းသည် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် ဆန့်ထွက်နေလေတော့သည်။ ရာမနှင့် လက္ခဏာကား လိုရာခရီးသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ငှက်ကြီးခုံးစပ်မှာသာလျှင် ယနေ့တိုင်အောင် လည်ပင်းကြီးရှည်၍ လူရယ်စရာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။ ■

ပညာရှိခွေးအကြီး

တစ်ခါက ကျားကြီးတစ်ကောင်သည် ထောင်ချောက်တွင်မိနေလေသည်။ ထောင်ချောက်ထဲက အမဲသားတစ်ကို ဝင်စားခိုက် တံခါးပိတ်သွား၍ သူ့ကိုမိသွားသည်။

ထိုခဏ၌ ခရီးသွားပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက် လျှောက်လာ၍ ကျားက အော်ခေါ်ပြီးလျှင် “ချစ်ဆွေပုဏ္ဏား၊ ကျွန်ုပ်ကို ထောင်ချောက်မှ လွတ်ပေးပါ” ဟု မျက်နှာကလေး ငယ်ငယ်နှင့် တောင်းပန်လေသည်။

“မလွတ်ရဲပါဘူး။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် အသင်သည် ကျွန်ုပ်ကို ကိုက်စားလိမ့်မည်” ဟု ပုဏ္ဏားကြီးက ပြောလေသည်။

“မစားပါဘူး၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျွန်ုပ်ရိုသေပါတယ်” ဟု ကျားက ပြန်ပြောလေသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် ကျား၏စကားကို ယုံ၍ ထောင်ချောက်တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ကျားသည် ကျယ်လောင်စွာဟိန်း၍ခုန်ထွက်လာပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားကြီးကို ဖမ်းလေသည်။ ပုဏ္ဏား

ကြီးလည်း ကြောက်လှ၍ အသက်ဘေးချမ်းသာပေးရန် ရက်စက်သောကျားကို တောင်းပန်လေသည်။

ထိုခဏ၌ ပညာရှိခွေးအကြီးတစ်ကောင်အနီးသို့ ရောက်လာ၍ အဖြစ်အပျက်ကိုမေးလေသည်။ ပုဏ္ဏားကြီးသည် မျက်ရည်တလည်လည်နှင့် အကြောင်းအရာအလုံးစုံကို ခွေးအကြီးအား ပြောပြလေသည်။ ကျားကား အနီးတွင်ရပ်၍ လက်သည်းများကို သွေးနေလေသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးက “မိတ်ဆွေ ခွေးအ၊ ထောင်ချောက်ထဲမှာ ကျားကြီးရောက်နေတယ်။ ကျွန်ုပ်က သည်အနားကိုလျှောက်လာတော့ သူကအော်ခေါ်ပြီး ထောင်ချောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးပါလို့ တောင်းပန်တယ်။ ကျွန်ုပ်က မဖွင့်ပေးရဲဘူး။ ဖွင့်ပေးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို ကိုက်စားမှာ ကြောက်တယ်လို့ပြောတယ်။ သည်တော့ သူက ကျေးဇူးရှင်ကို မစားပါဘူးလို့ ပြောလို့ သူ့စကားကိုယုံပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ထောက်ချောက်ကလည်း လွတ်ရော ကျားကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ကိုခုန်ဖမ်းပြီး စားမယ်လုပ်တာပဲ”ဟု ပြောပြလေသည်။

ခွေးအကြီးလည်း နားမရှင်းသောဟန်ဖြင့် “နေပါဦး ... နေပါဦး၊ ကျုပ်ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး ဖြစ်ပျက်သမျှကို ပြန်ပြောပါဦး၊ ပုဏ္ဏားကြီးက ထောင်ချောက်ထဲမှာ ... ဟုတ်လား”ဟု မေးလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ထောင်ချောက်ထဲမှာ”ဟု ကျားက အော်လေသည်။

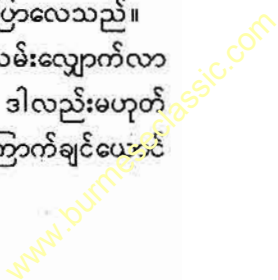
ခွေးအကြီးက “ကျုပ်နားရှင်းအောင် မအော်ပါနဲ့၊ အင်း ... အင်း ပုဏ္ဏားကြီးက ကျားထဲမှာ ရောက်နေတော့ ထောင်ချောက်ကကြီးက လမ်းလျှောက်လာတယ် ဟုတ်လား”ဟု မေးလေသည်။

“ဪ...ခက်လိုက်ပါတီ၊ ကျွန်ုပ်က ကျားထဲမှာမဟုတ်ပါဘူး”ဟု ပုဏ္ဏားကြီးက ပြောလေသည်။

“သည်လိုဖြစ်လျှင် ပုဏ္ဏားကြီးက ထောင်ချောက်ထဲမှာပေါ့နော်။ နောက်ပြီး ကျားကြီးက လမ်းလျှောက်လာတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား”ဟု ခွေးအကြီးသည် ပို၍ နားမရှင်းဟန်ပြုကာ မေးလေသည်။

ထိုအခါ ကျားသည် စိတ်တိုလာ၍ “သည်ခွေးအမိုက်ဟာ ဘယ်တော့မှနားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နားထောင်။ လူမိုက်။ ကျုပ်က ထောင်ချောက်ထဲမှာ”ဟု ပြောလေသည်။

“ဪ... ဪ... ကျုပ်က ထောင်ချောက်ထဲမှာ၊ ကျားကြီးက လမ်းလျှောက်လာတယ်။ အေးလေ..မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်က ကျားထဲမှာ ထောင်ချောက်က ဒါလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး။ အို..ကျုပ်တော့ ဘယ်တော့မှ နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး”ဟုကြောက်ချင်ပေသော် ဆောင်၍ ခွေးအကြီးက ပြောလေသည်။

၄၆၀ ❖❖ မင်းသုတေ

ကျားကြီးလည်း ဒေါသနှင့် အမြီးကိုမြေကြီးမှာပုတ်၍ “ကဲ..နားလည်အောင် ကျုပ် ပြောမယ်။ နားထောင် သေသေချာချာ။ ကျုပ်က ကျား၊ သူက ပုဏ္ဏား။ ကျုပ်က ထောင်ချောက်ထဲမှာ နားလည်ရဲ့လား” ဟု ပြောလေသည်။

ခွေးအကြီးသည် စကားထစ်ဟန်ပြု၍ “အင်း-အဲ..ဟုတ်ကဲ့၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျားကြီးက ထောင်ချောက်ထဲကို ဘယ်လိုရောက်သွားသလဲ” ဟု မေးလေသည်။

“ထုံးစံအတိုင်း ရောက်သွားတာပေါ့” ဟု ကျားက ငေါက်၍ ပြောလေသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဗျ” ဟု တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ဟန်ပြု၍ ခွေးအက မေ့ မြန်းလေသည်။

ထိုအခါ ကျားသည် ထောင်ချောက်ထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်၍ ခွေးအဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင် “ဟောသည်လို၊ ဟောသည်လို နားလည်ပြီးလား” ဟု မေးလေသည်။

“အင်း .. နားလည်ပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ခွေးအကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို နှင့် ထောင်ချောက်တံခါးကို တအားတွန်းကာ ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် မင်းတုတ်ကို ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် “ကဲ - ပုဏ္ဏားကြီး၊ လာ သွားကြစို့။ ကျားကို သည်အထဲမှာထားပြီ။ ကျုပ်တို့ ညစာအတွက် ဟိုဘက်ကရွာကိုသွားကြစို့” ဟု ပြောလျက် ရယ်ကာ မောကာနှင့် ထွက်သွားကြလေသတည်း။

မှတ်ချက်။

၁၉၅၉ နှစ်ခု၊ အောက်တိုဘာလထုတ်၊ ကလေးဂျာနယ်တွင် “ခွေးပညာရှိ” ဟု သောခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ပဲတင်သံနှင့် ကြာညိုပန်း

ရှေးရှေးတုန်းက ပဲတင်ဒေဝီခေါ်သော နတ်သမီးကလေးတစ်ပါးရှိလေသည်။ သူသည် အလွန် စကားများသောကြောင့် နတ်မင်းကြီးသည် နားညည်းလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပဲတင်ဒေဝီအား ဒဏ်ပေးလို၍ “စကားအိုးကလေး၊ တော်ရာမှာသွားပြီး ပုန်းအောင်းနေချေ။ ကပ်ယောက်ယောက်က ခေါ်ပြီးမထုတ်သမျှ မထွက်ခဲ့နဲ့၊ သူတစ်ပါးပြောတဲ့ စကားတွေထဲက အဆုံးစကားနှစ်လုံး သုံးလုံးကိုသာ လိုက်ပြီးပြော၊ သည့်ပြင် ဘာစကားကိုမှ မပြောရဘူး” ဟု အမိန့်ပေး၍ နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ပဲတင်ဒေဝီသည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် အမိန့်ကိုနာခံ၍ တောင်ကြီးများအကြားတွင် သွားနေလေသည်။ မှဆိုးများ အမဲလိုက်လာသောအခါ ပဲတင်ဒေဝီသည် ထွက်၍ပြချင်၏။ သို့သော် လည်း မဝံ့ရှာ။

တစ်နေ့သောအခါ အလွန်ရောသော လူပျိုကလေးတစ်ဦးသည် တောင်ကြီးပေါ်ကို

၄၆၂ ❖ ❖ ပင်ဆောင်း

တက်လာလေသည်။ သူ၏ အမည်မှာ မောင်ကြာညိုဖြစ်၍ အလွန်ကြည့်ချင်စဖွယ် ချောလေသည်။ ပဲ့တင်ဒေဝီသည် မောင်ကြာညိုကို မြင်ရသောအခါ ချက်ချင်းပင်ချစ်မိသွားလေသည်။ မိမိကိုယ်ကိုပြု၍ မိမိမေတ္တာရှိကြောင်းကိုလည်း ပြောပြချင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ကြာညို သွားရာသို့ နောက်က တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်သွားလေရာ မောင်ကြာညိုလည်း ရိပ်မိ၍ ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟုသိချင်လာသောကြောင့် “ဟေ့ .. နောက်က ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလေသည်။ “ဘယ်သူလဲ” ဟု ပဲ့တင်ဒေဝီက မောင်ကြာညို၏စကားကို အဖျားဆွတ်၍ လိုက်ပြောလေသည်။

“ငါ့နောက်ကို မလိုက်ခဲ့နဲ့” ဟု မောင်ကြာညိုက ဒေါသနှင့်ပြောသည်။

“မလိုက်ခဲ့နဲ့” ဟု ပဲ့တင်ဒေဝီက လိုက်၍ ပြောပြန်သည်။ မောင်ကြာညိုလည်း စိတ်ရှုပ်လာ၍ “ထွက်ပြီးလူရပ်ပြလှည့်” ဟု အမိန့်ပေးလေသည်။

ထိုအခါ ပဲ့တင်ဒေဝီသည် “လူရပ်ပြလှည့်” ဟုလိုက်၍ပြော၍ တောထဲမှထွက်လာလေသည်။ သို့သော်လည်း မောင်ကြာညိုသည် ပဲ့တင်ဒေဝီကို သဘောမကျ။ “မလိုက်ခဲ့ရဘူး၊ သွား” ဟု အော်ငေါက်ကာ နှင်ပစ်လေသည်။ ပဲ့တင်ဒေဝီသည် ဝမ်းနည်းလှ၍ တောင်စောင့်နတ်ကြီးများကို တိုင်တည်ပြီးလျှင် “မောင်ကြာညိုသည် သူ့ချစ်သူနှင့် မပေါင်းရပါစေနင့်” ဟု ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။

ခဏကြာသောအခါ မောင်ကြာညိုသည် ရေငတ်၍ ကြည်လင်သောရေအိုင်ငယ်တစ်ခုတွင် ဒူးထောက်ကာ ရေသောက်မည်ပြင်လေရာ ရေထဲတွင် မိမိ၏အရိပ်ကိုမြင်ရလေသည်။ သူသည် မိမိမျက်နှာရိပ်ကို ရေနတ်သမီးကလေးတစ်ပါးဟု ထင်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ကမ်း၍ပေးလိုက်သည်။ အရိပ်ကလည်း လက်ကမ်း၍ပေးလေသည်။ မောင်ကြာညိုသည် အလွန်ဝမ်းသာ၏။ ရေနတ်သမီး၏ လက်ကိုကိုင်ရန် မောင်ကြာညိုသည် ရေထဲသို့ လက်ကိုထည့်၏။ ရေမျက်နှာပြင်တွင် ဂယက်ပန်းဝိုင်းကလေးများပေါ်လာ၍ မောင်ကြာညို၏ မျက်နှာရိပ် ပျောက်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် အရိပ်တစ်ဖန် ပြန်လာလာအောင် စောင့်နေပြန်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ ရေနတ်သမီးကလေးဟုထင်နေမိသော မိမိ၏အရိပ်သည် ပေါ်လာပြန်သည်။ မောင်ကြာညိုသည် ရေအိုင်မှမခွာနိုင်၊ နေ့ရောညပါ နေပူမိုးရွာမရောင် ရေစပ်တွင်ထိုင်၍ ရေနတ်သမီးကလေးကို မိမိအားမေတ္တာရှိရန် တောင်းပန်လေသည်။ မောင်ကြာညိုသည်ပြုံး၏။ ရေနတ်သမီးကလေးလည်းပြုံး၏။ မောင်ကြာညိုသည်မဲ့၏။ ရေနတ်သမီးလေးလည်းမဲ့၏။ ထိုသို့ သနားစရာ မောင်ကြာညိုဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ပဲ့တင် ဒေဝီမြင်ရသောအခါ မိမိ၏ဆုတောင်းကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရလေသည်ဟု ဝမ်းနည်းရှာလေသည်။

မောင်ကြာညိုသည် စားရမုန်းကိုလည်းမသိ၊ အိပ်ရမုန်းကိုလည်းမသိနှင့် လေးရက်မျှ

ကြာသောအခါ သေဆုံးသွားရှာလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသော တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တို့သည် မောင်ကြာညိုကို ပန်းပွင့်ကလေးဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းလိုက်ရာ ကြာညိုပန်းကလေး ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ကြာပန်းကလေးများသည် ရေအိုင်တွင်ပွင့်လျက် မိမိတို့၏ အရိပ်ကို ရေထဲတွင်ကြည့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ပဲ့တင်ဒေဝီမှာလည်း လွမ်းနာကျ၍ ပိန်ပိန်သွားရာ နောက်ဆုံးတွင် တောင်ကြီးများ အကြား၌ ပဲ့တင်ဒေဝီအသံကို သင်တို့ ယနေ့တိုင်ကြားနိုင်သည်။ တောကြီးတောင်ကြီးထဲတွင် သင်တို့အော်သောအခါ သင်တို့၏ စကားကို အဖျားဆွတ်၍ လိုက်အော်သောအသံသည် ပဲ့တင်ဒေဝီ၏ အသံကလေးပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူများက ထိုအသံကို “ပဲ့တင်သံ”ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ ■

ဘူးဘူးနှင့်မိကျောင်း

တစ်ရံရောအခါ ဘူးဘူးခေါ် နွားမတစ်ကောင်သည် ချောင်းကမ်းပါတွင် မြက်စားနေစဉ် လယ်သူကြီးဦးသာမြတ်တို့လင်မယား စကားပြောနေသည်ကို နားစွန်နားဖျား ကြားမိလေသည်။ ကြားလျှင်ကြာချင်း ဘူးဘူးသည် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူး၍ မြက်စားရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မျိုက်တောစပ်တွင် မြက်စားနေသော ညွမ့်ညွမ့်ခေါ်သည့် ကျွဲမထံသို့ပြေ သွားကာ ဤသို့အော်ဟစ်ပြောဆိုလေသည်။

“ဟေ့ .. ညွမ့်ညွမ့်၊ သည်မနက် သတင်းဆိုးတစ်ခု ကြားရတယ်။ ချောင်းထဲမှာ မိကျောင်းတွေရှိသတဲ့။ ညည်းကလေးတွေကို သိမ်းထားပါ” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ညွမ့်ညွမ့်က “ဘုရားရေ ... ဆိတ်မဘဲဘဲကိုသွားပြောဦးမှပဲ၊ သူ့မှာလည်း သားကလေးတွေရှိတယ်” ဟု ဆိုကာ ညောင်ပင်ရိပ်တွင် အစားစားနေသော ဘဲဘဲထံသို့ ပြေ

လေသည်။

“ဟေ့ ဘဲဘဲ။ သတင်းဆိုးတွေကြားခဲ့ရတယ်။ ညည်းကလေးတွေကို ချက်ချင်းသိမ်းပါ။ ချောင်းထဲမှာ မိကျောင်းတွေရှိနေတယ်လို့ ဘူးဘူးကပြောသွားတယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဘဲဘဲက “အောင်မယ်လေး၊ သည်လိုဆိုရင် မြင်းမကြီး ဟီးဟီးကို သွားပြောဦးမှပဲဖြစ်မယ်။ သူ့မှာ သားငယ်ကလေးတစ်ကောင်ရှိနေတယ်” ဟု ဆိုကာ မြင်းသားငယ်ကလေးနှင့် အတူအိပ်နေသော ဟီးဟီးထံသို့ ပြေးလေသည်။

“ဟေ့ ဟီးဟီး။ သတင်းကတော့ဖြင့် တယ်မကောင်းဘူး။ ချောင်းထဲမှာ မိကျောင်းတွေရှိနေတယ်လို့ ညွှန်ညွှန်ပြောသွားတယ်။ ညည်းကလေးကို ဘယ်မှ မသွားစေနဲ့နော်” ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ဟီးဟီးက “အလိုလေး ဘဲမကြီးဂတ်ဂတ်မှာလည်း ကလေးတွေနဲ့ သွားပြီး သတိပေးဦးမှဖြစ်မယ်” ဟုဆိုကာ ဘဲပေါက်စဝါဝါကလေးကလေးဆယ်ကောင်နှင့် ချောင်းဘက်သို့ သွားနေသော ဂတ်ဂတ်ထံသို့ ပြေးလေသည်။

“ဟေ့ ဂတ်ဂတ်၊ ချောင်းထဲမှာ မိကျောင်းတွေရှိနေသတဲ့။ ဘဲဘဲက ပြောသွားတယ်။ ညည်းကလေးတွေကို ချောင်းထဲမဆင်းစေနဲ့နော်” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဂတ်ဂတ်က “ဟုတ်ရဲ့လား၊ သည်လိုဖြင့် ကြက်သားအုပ်မကြီး ကော့ကော့ကို သွားပြောရဦးမယ်။ သူ့မှာလည်း ကလေးတွေနှင့် ပဲ” ဟုဆိုကာ ကြက်ပေါက်ကလေး ခုနစ်ကောင်နှင့် အစာစားနေသော ကော့ကော့ထံသို့ ပြေးလေသည်။

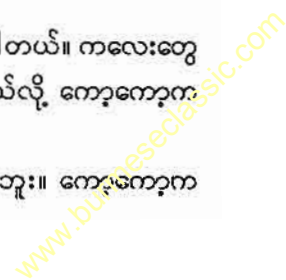
ထိုအခါ ကော့ကော့က “မိုးကြိုးကျားသားတော်၊ သည်လိုဆိုရင် ခွေးမကြီးဝုတ်ဝုတ်ကို သွားပြောရဦးမယ်။ သူ့မှာ သားကလေးသုံးကောင် မွေးတာ မကြာသေးဘူး” ဟုဆိုကာ လမ်းဘေးတွင်နို့တိုက်နေသော ဝုတ်ဝုတ်ထံသို့ ပြေးလေသည်။

“ဟေ့ ဝုတ်ဝုတ်၊ သည်နေ့ သတင်းဆိုးတွေ ကြားရတယ်။ ချောင်းထဲမှာ မိကျောင်းတွေရှိနေသတဲ့။ ဂတ်ဂတ်က ပြောသွားတယ်” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဝုတ်ဝုတ်က “အောင်မယ်၊ သည်လိုဆိုရင် လယ်သူကြီးဦးမြသာကို သွားပြောဦးမှဖြစ်မယ်။ သူ့မှာ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ရှိနေတယ်” ဟုဆိုကာ ဦးမြသာ၏ လယ်တဲရီရာသို့ ပြေးလေသည်။

“အို ဦးမြသာ.. သတင်းဆိုးတွေကို ကြားရလို့ ကျွန်မပြေးလာခဲ့ပါတယ်။ ကလေးတွေကို ချောင်းထဲရေချိုးမလွှတ်ပါနဲ့။ ချောင်းထဲမှာ မိကျောင်းတွေရှိနေတယ်လို့ ကော့ကော့က ပြောသွားတယ်” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဦးမြသာကဆိုလေသည်။ “အို .. ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ကော့ကော့က

၄၆၆ ❖ ❖ မင်းသုတေ

ရယ်စရာပြောသွားတာ ထင်ပါရဲ့။ ချောင်းထဲမှာ ဘယ်မိကျောင်းမှ မရှိပါဘူး။ ကော့ကော့ကို ငါကိုယ်တိုင်သွားမေးပါဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ဝုတ်ဝုတ်ကိုခေါ်၍သွားလေသည်။ ကော့ကော့လည်း သားငယ်များကို ပျားယံပျားယာခေါ်၍ ကြက်ခြံထဲသို့ ပြေးဝင်နေလေသည်။

“ကော့ကော့ ချောင်းထဲမှာ မိကျောင်းတွေရှိတယ်လို့ နင့်ကို ဘယ်သူကပြောသလဲ” စမေးလိုက်တော့ ကော့ကော့က “ဂတ်ဂတ်က ပြောသွားတာပဲ၊ တကယ်မရှိဘူးလား” ဟုမေးလေသည်။

“မရှိပါဘူးဟယ်၊ ကဲကဲ ဂတ်ဂတ်ကို သွားမေးကြည့်ကြဦးစို့” ဟုဆိုကာ ဦးမြတ်သာသည် ကော့ကော့နှင့် ဝုတ်ဝုတ်ကိုခေါ်၍သွားလေသည်။

ချုံပုတ်တစ်ခုအောက်တွင် ပုန်းနေသော ဂတ်ဂတ်တို့သားအမိတစ်စုကို တွေ့သောအခါ ဦးမြတ်သာက “ဟဲ့ ဂတ်ဂတ်၊ ချောင်းထဲမှာ မိကျောင်းတွေရှိတယ်လို့ နင့်ကိုဘယ်သူပြောသလဲ” ဟုမေးလိုက်ရာ ဂတ်ဂတ်က “ဟီးဟီး ပြောသွားတယ်၊ တကယ်မရှိဘူးလား” ဟုမေးလေသည်။

“မရှိပါဘူးဟယ်၊ ကဲကဲ ဟီးဟီးကို သွားမေးကြဦးစို့” ဟုဆိုကာ ဦးမြတ်သာသည် ကော့ကော့၊ ဝုတ်ဝုတ်နှင့် ဂတ်ဂတ်တို့ကိုခေါ်လျက် ဟီးဟီးဆီသို့သွားကြသည်။ ဟီးဟီးကို တွေ့ရသောအခါ ဟီးဟီးက ဘဲဘဲထံသို့ ညွှန်လိုက်သည်။ ဘဲဘဲထံသို့ရောက်သောအခါ ညွှန်ညွှန်ထံသို့ ညွှန်လိုက်ပြန်သည်။ ညွှန်ညွှန်ထံသို့ ရောက်သောအခါ ညွှန်ညွှန်က ဘူးဘူးထံသို့ ညွှန်လိုက်သည်။ ဘူးဘူးထံသို့ရောက်သောအခါ ဦးမြတ်သာက “ဟဲ့ ဘူးဘူး၊ ချောင်းထဲမှာ မိကျောင်းတွေရှိနေတယ်လို့ နင့်ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ” ဟု မေးရာ ဘူးဘူးက “ဦးမြတ်သာပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဟိုတစ်နေ့က ချောင်းနားမှာ ဦးမြတ်သာက ဦးမြတ်သာရဲ့မိနို့မကို ချောင်းထဲမှာ မိကျောင်းတွေရှိနေတယ်လို့ပြောတာကို ကျွန်မ ကြားမိတာပဲ” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဦးမြတ်သာသည် အူလန်အသည်းလန်ရယ်၍ “ဪ...ခက်လှချည်လား၊ ဘူးဘူးရယ်၊ ငါပြောတာက ရေထဲကမိကျောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ချောင်းကမ်းပါးမှာ ပေါက်နေတဲ့ မိကျောင်းကွမ်းဖတ်ပင်တွေ သိပ်များနေတာကို ပြောတာဟာ။ မိကျောင်းကွမ်းဖတ်ပင်ကို နင်မသိဘူးလား” ဟု မေးလေသည်။

စေတနာ ကောင်းရှာသော ဘူးဘူးမှာ ခေါင်းစိုက်စိုက်ကျကာ ဘာမျှမပြောနိုင်ရှာတော့ပေ။ ညွှန်ညွှန်၊ ဘဲဘဲ၊ ဂတ်ဂတ်၊ ကော့ကော့၊ ဝုတ်ဝုတ်တို့ကလည်း ဝိုင်းရယ်ကြပြန်ရာ ဘူးဘူးမှာ မခံနိုင်ရှာဘဲ လယ်ကွင်းထဲသို့ ထွက်ပြေးလေတော့သတည်း။

မတစ် - မနစ်

အခုပြောမယ့်ပုံက မြန်မာပြည်က ပုံမဟုတ်ဘူး။ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဘာလီကျွန်းက ကလေးတွေ အင်မတန်ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဘာလီပုံတဲ့။ ဘာလီကျွန်းအကြောင်းကို ဖတ်တုန်း တွေ့ရတာနဲ့ မြန်မာကလေးတွေဖို့ မှတ်ထားလိုက်တယ်။ ကဲ ... ပုံကို စတော့မယ်။

ဟို...ရှေးရှေးတုန်းကတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ သူ့မှာ သမီးကလေးနှစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ အကြီးကလေးကိုတော့ မတစ်၊ အငယ်ကလေးကို တော့ မနစ်လို့ခေါ်သတဲ့။ အဒေါ်ကြီးက သူ့သမီးကလေးတွေကို အင်မတန်ချစ်တယ်ဆိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုအရပ်ထဲက တစ်နှစ်တို့အမေလို့ ခေါ်သတဲ့။

တစ်နှစ်တို့အမေက ဘာလုပ်စားသလဲဆိုတော့ ဈေးရောင်းစားသတဲ့။ ကောက်ညှင်း ပေါင်း ရောင်းတယ်ဆိုပါစို့။ အဲ .. သူ့ဟာလေ မနက်အစောကြီး အိပ်ရာကထပြီး ကောက်ညှင်း ပေါင်း၊ ကျက်တော့ တောင်းသန့်သန့်ကလေးထဲမှာ ထည့်၊ ရွာထဲသွားရောင်းတယ်။ ရွာထဲကို

၄၆၈ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

မသွားခင် ကလေးတွေကို ဘယ်နှယ်မှာခွဲသလဲဆိုတော့ သမီးတို့တဲ့ အမေဈေးသွားရောင်းတုနီ၊ အပြင်ကို မသွားကြနဲ့တဲ့။ အိမ်ထဲမှာပဲ တံခါးပိတ်ပြီး ကစားနေကြလို့မှာပြီးတော့ ဈေးရောင်း၊ သွားတယ်တဲ့။ မတစ်တို့ မနှစ်တို့ကလည်း ဟုတ်ကဲ့မေမေလို့ပြောပြီး အိမ်ထဲမှာ ကစားနေကြ သတဲ့။

တစ်နှစ်တို့အမေဟာလေ ရွာထဲမှာ ဟိုလမ်းဝင် သည်လမ်းထွက်ပြီး လျှောက်ရောင်၊ လိုက်တာ နေလည်းအတော်မြင့်ရော ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း ကုန်ရောတဲ့။ ဒီတော့မှ ဈေးကို သွားပြီး ဟင်းချက်စရာကလေး ဘာကလေးတွေဝယ်သတဲ့။ မတစ်တို့ မနှစ်တို့ဖို့လည်း အို၊ ဘုတ်ကလေးတွေ၊ ချိုးရုပ်ကလေးတွေ ဝယ်တာပေါ့။ ပြီးတော့မှ ပြန်လာပြီး အိမ်ပေါက်ဝကို ရောက်လျှင်ပဲ “တစ်ကေ... နှစ်ကေ မေမေပြန်လာပြီ” လို့ ခေါ်လိုက်လျှင်ပဲ မတစ်နဲ့ မနှစ်ဟာ လေ အိမ်ထဲမှာကစားနေရောက အလှအယက်ထလာပြီး တံခါးကိုဖွင့်ကြသတဲ့။ ဂျောက်ဂျက်ဆို ပြီး တံခါးပွင့်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ အမေကလည်း ဝင်၊ သမီးတွေကလည်းထွက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုးမိတိုက်မိကြတော့တာပေါ့။ ဒီတော့မှ အမေကလည်း သမီးတွေကိုလှမ်းဖက်၊ သမီးတွေကလည်း အမေကို လှမ်းဖက်လိုက်ကြတာ တစ်နှစ်တို့အမေရဲ့ ခေါင်းပေါ်က ကောက် ညှင်းပေါင်းတောင်းကြီး ကံသီလို့မကျသတဲ့။ ပြီးတော့မှ သားအိမ်တစ်တွေ အိမ်ထဲဝင်သွားပြီ၊ အမေက တောင်းကိုချ၊ သမီးတွေက အမေကိုဖက်တက်နဲ့ ပျော်နေကြတာပေါ့။ နောက်တော့ တစ်နှစ်တို့အမေကလေ တောင်းထဲက ကစားစရာကလေးတွေ ထုတ်ပေးပြီး “ကဲကဲ သမီးတို့ ကစားနေကြဦး။ မေမေ ထမင်းချက်ဦးမယ်” ဆိုပြီး မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားရောတဲ့။ အဲဒီလိုပဲ တစ် နှစ်တို့အမေဟာလေ မနက်တိုင်း ဈေးရောင်းသွားသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ ဘီလူးမကြီးတစ် ယောက်ဟာ တောနက်ထဲက အစာရှာထွက်လာရင်း တစ် နှစ်တို့အိမ်နားကို ရောက်တော့ ချုံကလေးထဲမှာ ထိုင်နေသတဲ့။ အဲဒီလိုထိုင်နေတုန်း တစ် နှစ်တို့အမေက ဈေးရောင်းရာက ပြန်လာပြီး အိမ်ပေါက်ဝက တစ်ကေ နှစ်ကေ မေမေပြန်လာပြီလို့ဆိုလျှင်ပဲ သမီးကလေးနှစ် ယောက်က တံခါးပြေးဖွင့်ပေးတာကို ဘီလူးမကြီးက ကြားလည်းကြားတယ်။ မြင်လည်း မြင်လိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ ဘီလူးမကြီးက ဟာ ကော်တာပဲ။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် သူတို့ကို ငါ လာပြီးဖမ်းမယ်လို့ ကြံပြီး တောထဲကိုပြန်ဝင်သွားရောတဲ့။ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ဘီလူးမကြီး လာတာပေါ့။ တစ်နှစ်တို့အိမ်ပေါက်ဝကိုလည်းရောက်ရော ဘီလူးမကြီးကလေ “ဒစ်ဂေ နစ်ဂေ မေမေပြန်လာပြီ” လို့ ကြောက်စရာအသံကြီးနဲ့ ခေါ်လိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ မတစ် တို့ မနှစ်တို့က ဒီအသံဟာ မေမေအသံမဟုတ်ပါဘူး။ ကြောက်စရာအသံကြီးပဲဆိုပြီး တိတ်တိတ် ကလေး ထရုံပေါက်ကချောင်းကြည့်တော့ လားလား ... ဘီလူးမကြီးဖြစ်နေတာကိုး။ ဝါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကြမ်းပေါ်မှာဝပ်နေကြသတဲ့။ ဘီလူးမကြီးက

နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ခေါ်သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ တံခါးဖွင့်မပေးတာနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး တောထဲကို ပြန်သွားရောတဲ့။ အတန်ကြာလို့ သူတို့မေမေပြန်လာတော့ သမီးကလေးတွေက ဘီလူးမကြီးအကြောင်းကို တိုင်ကြာတပေ။ ဒီတော့ တစ်နှစ်တို့အမေကလေး နောက်ကို ပိုပြီးသတိထားဖို့ ပြောသတဲ့။

အဲ ဘီလူးမကြီးဟာလေ တောထဲကိုရောက်တော့ ဆေးမြစ်တွေလျှောက်တူးပြီး ဝါးစားသတဲ့။ အဲဒီလိုစားရင်းစားရင်းနဲ့ သူ့အသံကလေးဟာ ကောင်းလာတယ်ဆိုပဲ။ ဒီတော့ တောထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း တစ်ကေ နှစ်ကေ မေမေပြန်လာပြီလို့ ဆိုကြည့်သတဲ့။ တစ်ကြိမ်ဆိုပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုသတဲ့။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုသတဲ့။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ဆိုသတဲ့။ အဲဒီလိုအကြိမ်ကြိမ်ဆိုပြီး စိတ်ကျေနပ်တော့မှ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ တစ် နှစ်တို့အိမ်ကိုသွားတာကိုး။ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အိမ်ဝကနေပြီး “တစ်ကေ နှစ်ကေ မေမေပြန်လာပြီ” လို့ ဆိုလိုက်သတဲ့။ မတစ်တို့ မနှစ်တို့ကလည်း သူတို့မေမေလို့ထင်ပြီး အပြေးအလွှား တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကြတာ ဂျောက်ဂျက်ကရီဆိုပြီးတံခါးလည်းပွင့်ရော ဘီလူးမကြီးလည်း အတင်းတိုးဝင်လာတာပဲတဲ့။ သူ့ခမ္မာများလည်း အော်လည်းမအော်နိုင်၊ ပြေးလည်းမပြေးနိုင် ငေးနေတုန်း ဘီလူးမကြီးက အတင်းဆွဲပြီး တောထဲကို ခေါ်သွားရောတဲ့။ ချုံတွေတိုး တောတွေဖြတ်နဲ့ အတော်သွားမိတော့မှ ဘီလူးမကြီးရဲ့ အိမ်ကိုရောက်သတဲ့။ ရောက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ဘီလူးမကြီးကလေး မတစ်နဲ့မနှစ်ကို ကျွန်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံးထဲမှာ ပိတ်ထားလိုက်ရောတဲ့။

အချိန်တန်လို့ တစ် နှစ်တို့အမေ ဈေးရောင်းရာက ပြန်လာတော့ အိမ်မှာ သမီးတွေကို မတွေ့ဖူးပေ။ အိမ်တံခါးလည်း ပွင့်လို့၊ ဟိုခေါ်သည်ခေါ် ခေါ်ပေမယ့်လည်း ထူးသံမကြားရဘူး။ ဒီတော့မှ သူ့သမီးတွေကို ဘီလူးမကြီးဖမ်းသွားပါပြီဆိုပြီး ထိုင်ပြီး ငိုတော့တာပဲတဲ့။ အဲလိုငိုနေတုန်း အိမ်ခေါင်ပေါ်က ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ဆင်းလာပြီး “တစ်နှစ်တို့အမေ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေသလဲ” လို့ မေးသတဲ့။ “ကြွက်ကလေးရယ် မတစ်တို့ မနှစ်တို့ကို ဘီလူးမကြီးဖမ်းသွားလို့ ငိုနေပါတယ်။ မတစ်တို့ မနှစ်တို့ကိုရအောင် ယူပေးနိုင်လျှင် မင်းတို့ကို ထမင်းကောင်းကောင်းကျွေးပါ့မယ်” လို့ တစ်နှစ်တို့အမေက ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ကြွက်ကလေးက “ယူပေးပါ့မယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့” လို့ ပြောနေတုန်း အိမ်အောက်က ဝက်မကြီးတစ်ကောင်လည်း ထွက်လာပြီး ဒီလိုပဲမေးသတဲ့။ တစ်နှစ်တို့အမေကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောသတဲ့။ နောက် ကြောင်ကလေးလည်း လာတယ်။ ခွေးကလေးလည်း လာတယ်။ ဖားပြုတ်ကလေးလည်း လာတယ်။ ဖားလက်တက်ကလေးလည်း လာတယ်။ ဖားဂုံညင်းကလေးလည်း လာတယ်။ နံ့ကောင် ကလေးရယ်၊ ပရစ်ကလေးရယ်၊ မြေခွေးကလေးရယ်ကလည်း မြက်တောထဲကထွက်လာတယ်။

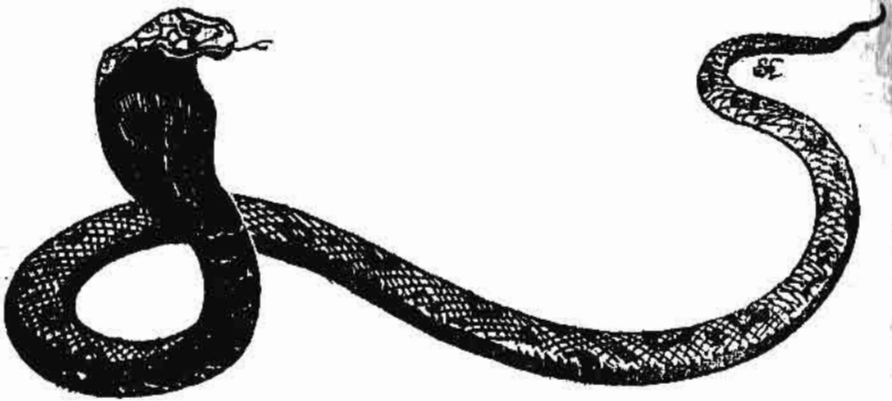
အိမ်အနီးအနားမှာရှိတဲ့ မတစ်တို့ မနှစ်တို့ရဲ့ ကစားဖော်သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံးလာကြ သတဲ့။ အဲဒီပိုးကောင်တွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေပေါ့ကွယ်။ နောက်ဆုံးမှာလေ ဘယ်သူလာသလဲသိ လား။ အမယ်လေး ရေအိုင်ထဲက ဂဏန်းမကြီးတဲ့။ လက်မကြီးတွေထောင်လို့ လက်မတစ်ခု ထဲမှာလည်း မီးတုတ်ကြီးတစ်ခုကိုကိုင်လို့တဲ့။ အဲ သူတို့အားလုံးက တစ်နှစ်တို့အမေကို စိတ် မပူဖို့ပြောကြသတဲ့။ ပြောပြီးတော့မှ ဝက်မကြီးက ဆရာလုပ်တာကိုး။ သူက သူ့ရဲ့ဘော်တွေ ကို တန်းစီခိုင်းပြီး ဆိုင်းတီးခိုင်းသတဲ့။ တချို့က ဗုံတီး၊ တချို့က ပလွေမှုတ်၊ တချို့က လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြသတဲ့။ နံ့ကောင်ကလေးက တယ်ပြီး ပီပီမှုတ်ကောင်းတယ်ဆိုပဲ။ ဖားဂုံ ညင်းကလေးကလည်း ငယ်သာငယ်တယ်။ တယ်ပြီးအသံကျယ်သတဲ့။ ဖားလက်တက်ကလေး ကလည်း စည်တိုကလေးကို တီးလို့တဲ့။ အဲဒီလိုတီးလို့အတော်နေရာကျတော့မှ ဝက်မကြီး ကလေး ကဲ..ရဲဘော်တို့ ငါက ရှေ့ဆုံးက ကပြီးတော့သွားမယ်။ ရဲဘော်တို့က တီးမှုတ်ပြီး ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြဆိုပြီး သွားလိုက်ကြတာ တောလမ်းကောက်တိကောက်ကွေးကလေး မှာ သူတို့တစ်တွေဟာ ပြည့်ကျပ်နေတာပဲတဲ့။ တီးလိုက်မှုတ်လိုက် သီချင်းဆိုလိုက်ကြတာ လည်း တောတစ်ခုလုံးကို ဟိန်းနေတာပဲတဲ့။ ဝက်မကြီးလည်း နောက်ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကလိုက်တာ ချွေးတွေများကျလို့တဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ဘီလူးမကြီးအိမ်နား က ကွက်လပ်ကလေးကိုရောက်တော့ သူတို့အသွားရပ်ပြီး ဆက်တီးကြ မှုတ်ကြ ကခုန်ကြ သတဲ့။

အဲဒီအခါမှာ ဘီလူးမကြီးက ထမင်းအိုးတည်နေတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် တီးသံမှုတ်သံ တွေကြားတော့ သူလည်း အငြိမ်မနေနိုင်ဘူးပေါ့။ ယောက်မကလေး အသာချပြီး အိမ်ထဲက ထွက်ကြည့်တော့ ဝက်မကြီးကနေတာကို မြင်တာနဲ့ ဘီလူးမကြီးလည်း ထွက်လာပြီး ဝင်က တာပဲတဲ့။ အဲဒီလို ဘီလူးမကြီးဝင်ကနေတုန်း ခွေးကလေးကလေး ကြွက်ကလေးကို လက်တို့ပြီး ဘီလူးမကြီးအိမ်ဘက်ကို ခေါ်သွားသတဲ့။ ဘီလူးမကြီးအိမ်ကိုရောက်တော့အိမ်ထဲ ဝင်သွားကြ တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မတစ်တို့ မနှစ်တို့ကိုလည်းမတွေ့ရဘူးတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဟိုဝင်သည်ထွက် လုပ်နေတုန်း ကျွန်းသေတ္တာထဲက ရှိုက်ရှိုက်ပြီးငိုသံကြားတာနဲ့ ကြွက်ကလေးကလေး ကျွန်း သေတ္တာကြီးကို သူ့သွားချွန်ချွန်ထက်ထက်ကလေးတွေနဲ့ ကိုက်တော့တာပဲတဲ့။ ဂျစ် ... ဂျစ် ... နဲ့ကိုက်လိုက်ရတာ ချွေးတွေတစ်လုံးလုံးထွက်တော့မှ သေတ္တာကြီးပေါက်သွားသတဲ့။ အပေါက်ကနေပြီး ကြွက်ကလေးက ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ မတစ်နဲ့ မနှစ်ငိုနေတာကို တွေ့ရတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီတော့ ကြွက်ကလေးဟာလည်း အားတက်လာပြီး ကိုက်ပြန်တာပေါ့။ အပေါက်ကြီးလည်း ကြီးသထက်ကြီး ကြီးသထက်ကြီး ကြီး လာလိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ မတစ်နဲ့မနှစ်တို့ အပြင်ကိုထွက်လာနိုင်တော့တာပဲတဲ့။ မတစ်နဲ့မနှစ်တို့လေ ဝမ်းသာလွန်းလို့

ငိုလိုက်ကြတာ မျက်ရည်တွေကို အိုင်ထွန်းသွားတာပဲတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ခွေးကလေးက မတစ်နဲ့ မနှစ်ကို ကုန်းပိုးပြီး ဖြတ်လမ်းက ဒုန်းစိုင်းပြေးတာတဲ့။ အိမ်ရောက်ခါမှ တစ်နှစ်တို့အမေက သမီးကလေးတွေကိုတွေ့ရတော့ ဖက်ပြီးငိုကြတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ခွေးကလေးကတော့ တောထဲကိုပြန်ပြေးပြီး ဘီလူးမကြီးအိမ်ကိုရောက်တော့ အခန်းထဲက အိပ်ရာတွေ စောင်တွေ ခေါင်းအုံးတွေယူပြီး တစ်နှစ်တို့အိမ်ကိုလာပို့သတဲ့။ တစ်ခါပြန်သွားပြီး အိုးတွေခွက်တွေ ပန်းကန်တွေ ဇွန်းတွေကို ယူလာပြန်သတဲ့။ အဲဒီလို သူသွားသွားပြီးယူလိုက်တာ ဘီလူးမကြီးအိမ်ထဲမှာ ဖိုခနောက်တောင် မကျန်တော့ဘူးတဲ့။ ဒီတော့မှ ကြွက်ကလေးနဲ့ ခွေးကလေးလည်း မယောင်မလည်နဲ့ တီးကနေကြတဲ့ ရဲဘော်ဝိုင်းကို ပြန်လာကြသတဲ့။

ဘီလူးမကြီးလည်း ကရင်း ကရင်းနဲ့ အတော်မောလာတော့မှ ထမင်းအိုးတည်ထားတာကို သတိရတာနဲ့ သူ့အိမ်ကိုသူသွားတာကိုး။ အိမ်ထဲလည်းရောက်ရော ဘာမှမရှိတော့တာကို တွေ့ရတာပေါ့။ မီးဖိုထဲဝင်သွားတော့လည်း ထမင်းအိုးဝေးလို့ ဖိုခနောက်တောင် မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒီတော့မှ ဘီလူးမကြီးလည်း ရူးသလိုလိုဖြစ်ပြီး ထိုင်ပြီးမိုင်တော့တာပဲတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ဂဏန်းမကြီးက သူ့မီးတုတ်ကြီးကိုမြှောက်ကိုင်ပြီး ဘီလူးမကြီးအိမ်ကို မီးရှို့လိုက်တာ ခဏကလေးအတွင်းမှာ ဘီလူးမကြီးပါ ပြာကျသွားပါလေရောတဲ့။ ဒီတော့မှ ဝက်မကြီးခေါင်းဆောင်တဲ့ စစ်တပ်ကြီးဟာ တစ် နှစ်တို့အိမ်ကို ပြန်ကြတာကိုး။ သူတို့တစ်တွေဟာလေ မောသာမောတယ်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ အတီးအမှုတ် အကအခုန် မပျက်ကြဘူးတဲ့။ ပိုပြီးတော့တောင် တီးကြမှုတ်ကြ ကကြခုန်ကြသေးသတဲ့။ အိမ်လည်းရောက်ရော တစ်နှစ်တို့အမေက ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ စားစရာတွေကို တစ်ခါတည်းကျွေးတာပဲတဲ့ဟေ့။ သူတို့တစ်တွေလည်း မောမောနဲ့ စားကြသောက်ကြ ရယ်ကြမောကြ စကားပြောကြနဲ့ နေလိုက်တာ နေဝင်သွားတာကိုတောင် မသိလိုက်ဘူးတဲ့။ အိမ်ထဲမှာ မီးခွက်ထွန်းတော့မှ သတိရလာပြီး တစ် နှစ်တို့အမေနဲ့ မတစ် မနှစ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြသတဲ့။

မြွေလျှာနှစ်ခွ၊ ရှေးအဝ

နတ်တို့သည် အမြိုက်ရည်အိုးကို နတ်ပြည်သို့ယူဆောင်သွားပြီးလျှင် အသူရာတို့ မရောက်နိုင်သော တောင်မြင့်ပေါ်တွင် ထားကြလေသည်။ တောင်၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေပြင်းတိုက်ခတ်၍ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော မီးတောက်မီးလျှံတို့က ဝိုင်းပတ်ထားလေသည်။ အမြိုက်ရည်အိုးကို ဓားစကြာ၊ လှံစကြာတို့က ကာရံထားလေသည်။ လာသမျှကို ဖွဲပြာဖြစ်အောင် မီးတောက်မီးလျှံဖြင့် မှုတ်နိုင်သော မြွေနဂါးကြီးနှစ်ကောင်ကလည်း စောင့်နေလေသည်။ ထိုအနိုက်တွင် အသူရာတို့သည် မိခင်ဖြစ်သူ ဒိတိဒေဝီနတ်သမီးနှင့် လောင်းတမ်း၊ ပြုကြရာ ဒိတိဒေဝီက ရှုံး၍ အသူရာတို့သည် ဒိတိဒေဝီကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားကြလေသည်။ နတ်ပြည်ရှိတောင်မြင့်ပေါ်တွင်ထားသော အမြိုက်ရည်အိုးကို ယူပေးမှ ထောင်မှလွတ်မည်ဟု ဆိုကြလေသည်။

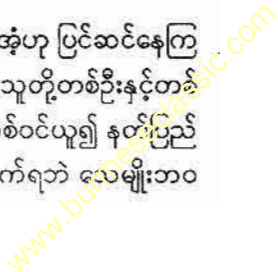
ဒိတိဒေဝီလည်း အမြိုက်ရည်အိုးကို မည်သို့သောနည်းဖြင့် ယူရပါမည်နည်းဟု စဉ်း

စားရာ မိမိ၏သားတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဂဠုန်ငှက်ကို သတိရလေသည်။ ဒီတိဒေဝီသည် ကြီးစွာသော ဥကြီးကိုဥ၍ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀မျှ ဝပ်သောအခါ ထိုဂဠုန်ငှက်မှာ ပေါက်ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သားဖြစ်သော ဂဠုန်သည် မိခင်နှင့်အတူမနေ။ ပိဿနိုးနတ်မင်းထံသို့သွားရောက်၍ အမှုတော်ထမ်းလေသည်။ မိခင် ဒီတိဒေဝီက တမ်းတလိုက်သောအခါ ဂဠုန်ငှက်သည် တိမ်ကြားမှပျံဝဲဆင်းသက်လာကာ မိခင် မည်သည်ကိုအလိုရှိပါသနည်းဟုမေးလေသည်။ နတ်ပြည်တောင်မြင့်ပေါ်တွင် ရှိသော အမြိုက်ရည်အိုးကိုရလိုကြောင်း ပြောသောအခါ ဂဠုန်ငှက်က အမြိုက်ရည်အိုးကို ယူဆောင်ဖို့ရန် မလွယ်ကူပါ။ သို့သော် မိခင်၏ ကျေးဇူးကို ထောက်သဖြင့် ကျွန်တော်ရအောင် ကြံဆောင်ပါမည်ဟု ကတိပေးလျက် နတ်ပြည်သို့ ပျံတက်သွားလေသည်။

ဂဠုန်သည် တောင်မြင့်အနီးတွင် ဝဲပျံ၍ အရိပ်အကဲကိုကြည့်လေသည်။ မီးတောက်မီးလျှံတို့သည် သူ၏မျက်နှာကို ရိုက်လေသည်။ သို့သော် သူသည် မြစ်ကြီးငါးသွယ်၊ မြစ်ငယ်ငါးရာသို့ သွားကာ ရေကို ခံတွင်းဖြင့်ငုံယူခဲ့ပြီးလျှင် မီးတောက်မီးလျှံတို့ကို ဖျန်းပက်ရာ မီးငြိမ်းလေသည်။ သို့သော် ဓားစက်၊ လှံစက်တို့က မရပ်မနား လည်ပတ်ကာရှိသဖြင့် အမြိုက်ရည်အိုးအနီးသို့ မရောက်နိုင်ရှိရလေသည်။ ထို့နောက်မှ အကြံရ၍ မိမိကိုယ်ကို ပိုးမွှားငယ်မျှ ဖန်ဆင်း၍ ဝင်လျှင် ဓားစက် လှံစက်တို့၏ဘေးမှလွတ်ကင်း၍ အမြိုက်ရည်အိုးနားသို့ရောက်သွားလေသည်။ သို့သော် မြွေကင်းကြီးနှစ်ကောင် ရှိသေးသည်။ မြွေကင်းကြီးတို့သည် ဂဠုန်ကိုမြင်လျှင် ပါးပျဉ်းထောင်၍ မီးလျှံမှုတ်ကာ ပေါက်တော့မည်ဟု အလုပ်တွင် ဂဠုန်က ပြင်းစွာတောင်ပံခတ်လိုက်သဖြင့် သဲမှန်တိုင်းကြီးကျလာကာ မှောင်အတိဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။ ထိုအခိုက် ဂဠုန်သည် လျှပ်စစ်ရောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာပျံတက်၍ အမြိုက်ရည်အိုးကို သုတ်ယူပြီးလျှင် မိခင် ဒီတိဒေဝီဆီသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အမြိုက်ရည်အိုးကို ဂဠုန်သုတ်သွားကြောင်း သတင်းသည် ခဏချင်းတွင် ပြန့်နှံ့သွား၍ နတ်တို့သည် ဂဠုန်နောက်သို့ အပြင်းလိုက်ကြလေသည်။ သို့သော်လည်း မမိကြလေ။ သိကြားမင်းလည်း ဝရဇိန်လက်နက်နှင့်ပစ်သည်။ မထိ။ ဤသို့ဖြင့် ဂဠုန်သည် မိခင်ဒီတိဒေဝီထံသို့ရောက်၍ အမြိုက်ရည်အိုးကို ပေးအပ်လေသည်။ အသူရာတို့လည်း အမြိုက်ရည်အိုးကို မြင်သောအခါ ဒီတိဒေဝီကို ထောင်မှလွတ်ကြလေသည်။

ထို့နောက် အသူရာတို့သည် အမြိုက်ရည်ကို သောက်သုံးကြကုန်အံ့ဟု ပြင်ဆင်နေကြခိုက်တွင် နတ်များရောက်လာ၍ အသူရာနှင့် နတ်တို့စစ်ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပစ်ခတ်ရိုက်ပုတ်နေကြစဉ် သိကြားမင်းသည် အမြိုက်ရည်အိုးကို အလစ်ဝင်ယူ၍ နတ်ပြည်သို့ပြန်ပြေးလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အသူရာတို့မှာ အမြိုက်ရည်ကို မသောက်ရဘဲ သေမျိုးဘဝ

၄၇၄ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

တွင် ကျန်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

နတ်တို့သည်လည်း နတ်ပြည်သို့ပြန်ကြသည်။ အသူရာတို့လည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ နေရပ်သို့ပြန်ကြသည်။ သို့သော် အမြိုက်ရည်၏ သင်းယုံ့သောရနံ့သည် လေထဲတွင် လှိုင်လျက်ပင်ရှိလေသေးသည်။ ညချိန်သို့ရောက်လျှင် မြေတို့သည်တွင်းမှထွက်လာ၍ အမြိုက်ရည်ရနံ့ကို ခံယူကြလေသည်။ နေရာတကာတွင် အမြိုက်ရည်နံ့သင်းလျက်ရှိသည်။ အထူးအားဖြင့်ကား အမြိုက်ရည်အိုးကို အသူရာတို့ခဏမျှတည်ထားခဲ့ရာ သမန်းမြက်တောသည် အမွှေးဆုံး အထုံဆုံးဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မြေတို့သည် လျှာကိုထုတ်၍ သမန်းမြက်ရွက်တို့ကို လျက်ကြလေရာ မြက်ရသဖြင့် မြေလျှာတို့သည် ကွဲပြတ်ကာ နှစ်ခွဖြစ်သွားကြလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ မြေတို့၏လျှာသည် နှစ်ခွဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်လေသတည်း။ ■

ယဉ်ကျေးသူ

ဗာရာဏသီသူဌေးသည် ခွက်လက်ဆွဲကာ တောင်းစားရတော့မတတ် ပစ္စည်းပျက်ခဲ့
၏။ ထို့ကြောင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သော ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးထံသွား၍ အကူအညီတောင်း၏။

ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ဗာရာဏသီသူဌေးကို ကောင်းစွာပြုစုပြီးနောက် မိမိစည်းစိမ်
၏ ထက်ဝက်ဖြစ်သော ကုဋေလေးဆယ်တို့ကို ပေးပြီးလျှင် ပြန်ပို့လိုက်၏။

ယခုအခါတွင်ကား ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး ပစ္စည်းပျက်လေသည်။ သို့သော် သူသည် စိတ်
အားမငယ်။ ခင်ပွန်း ဗာရာဏသီသူဌေး ရှိသေးသည်တကားဟု စိတ်အားတက်၏။

တစ်နေ့သော် သူသည် သူဌေးမကိုခေါ်၍ ဗာရာဏသီသို့ ခြေဖြင့်သွား၏။ မြို့
တံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ “ရှင်မ ဤဧရပ်တွင် နေခဲ့ဦးလော့။ ငါသည် ခင်ပွန်းသူဌေးထံမှ
ယာဉ်ကိုတောင်း၍ အခေါ်လွှတ်သောအခါတွင် လိုက်ခဲ့လော့”ဟု မှာ၍ အားရဝမ်းသာ မြို့တွင်း
သို့ဝင်လေသည်။

၄၇၆ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ဗာရာဏသီသူဌေးသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကိုမြင်သောအခါ နေရာမှမထ။ ပျူငှာလေ။ ကွတ်ကိုလည်း မပြု။ “ဘယ်အကျိုးငှာ လာသနည်း” ဟုသာလျှင် လှမ်း၍မေး၏။

“သင်တို့ကို ဖူးမြင်အံ့သောငှာ လာပါသည်”

“အဘယ်အရပ်၌ တည်းခိုသနည်း”

“သူဌေး၊ ငါ့အား တည်းခိုစရာမရှိသေး။ သူဌေးမလည်း ငါနှင့်အတူပါခဲ့သည်။ ယခု မြို့ပြင်ဧရိပ်၌ နေခဲ့ပါသေး၏”

“ဤအိမ်၌ သင်တို့အဖို့ တည်းခိုရန်နေရာသည်မရှိ။ ရိက္ခာကိုယူ၍ တော်ရာတွင်မျက် ပြုတ်စားပြီးသော် သွားကြလေကုန်လော့။ ငါတို့အိမ်သို့ တစ်ဖန်မဝင်ကြကုန်လင့်”

ဗာရာဏသီသူဌေးသည် ဤသို့ နိဂုံးချုပ်စကားကိုဆိုပြီးနောက် ကျွန်တစ်ယောက်ကို အနီးသို့ခေါ်ပြီးလျှင် ဤသို့အမိန့်ပေး၏။

“အချင်း၊ ငါ့ခင်ပွန်း၏ ပုဆိုးစွန်းတွင် ဖွဲနုတစ်ပြည်ကို ထုပ်၍ပေးလော့”

ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ပထမသော် တုန်လှုပ်မိ၏။ တွေဝေမိ၏။ ထို့နောက်ကာ၊ သတိရ၍ ပေးလိုက်သောဖွဲထုပ်ကိုထမ်းကာ မြို့ပြင်ဧရိပ်တွင် မိမိအားစောင့်မျှော်နေသော သူဌေးမထံသို့ ပြန်လေသည်။ သူဌေးမလည်း လှမ်း၍မေး၏။

“အရှင်၊ အရှင်သည် အဘယ်ကို ရခဲ့ပါသနည်း”

“ရှင်မ၊ ငါတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဗာရာဏသီသူဌေးသည် ဖွဲတစ်ပြည်ကိုသ၊ ပေး၍ ငါတို့ကို ယနေ့လျှင် လွှတ်လိုက်ပါ၏”

“အရှင်၊ ဘယ်အကျိုးငှာ ယူခဲ့ပါသနည်း။ ဤဖွဲတစ်ပြည်သည် ကုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာအား လျှောက်ပတ်ပါသလော”

ဤသို့ဆိုပြီးနောက် သူဌေးမသည် ငိုမည်ပြု၏။

“ရှင်မ မငိုလင့်။ ငါသည် ငါ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သော ထိုသူဌေးနှင့် အချစ်ပျက်မည်စိုး။ ဤဖွဲတစ်ပြည်ကို ယူခဲ့ပါတော့သည်”

ထိုခဏ သူဌေးမ၏ လည်ရွဲသောမျက်ရည်သည် ပြန်ဝင်ခဲ့၏။ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာ သည် လန်းရွှင်ခဲ့၏။ အက်ကွဲသောအသံသည် ကြည်လင်ခဲ့၏။ “အရှင်၊ ကောင်းပေ၏တကား။ ကောင်းပေ၏တကား” ဟုလည်း လင်ဖြစ်သူအား အလေးပြုလိုက်လေသတည်း။

ရာမမင်းနှင့် မန်ကျည်းပင်

ရာမမင်း၊ မယ်သီတာနှင့် ညီတော်လက္ခဏာတို့ သုံးဦးသားသည် နေပြည်တော် အယုဒ္ဓယမှ ထွက်ခဲ့ကြ၍ တစ်ဆယ့်လေးနှစ်တိုင်တိုင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လုပ်ကာ တောအရပ်ကွင် လှည့်ပတ်နေကြမည်ဟု ကတိပြုကြသည်။ ထိုကာလအတွင်း၌ ရသေ့ရဟန်းအသွင်ဖြင့် မြိုးခြိုးခြံခြံ နေကြမည်ဟုလည်း ကတိပြုကြသည်။ သူတို့သည် သစ်သီးသစ်ရွက်၊ သစ်ဥသစ်ဖုကိုသာ စားသုံးကြသည်။ စမ်းရေ တွင်းရေကိုသာ သောက်ကြသည်။ ပိုးထည်ဖဲထည်ကိုပယ်၍ သစ်ခေါက်ထည်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ကြသည်။ မြက်သစ်ရွက်ကို ခင်း၍ လျောင်းစက်ကြသည်။ မိုးပြာအောက်တွင် အိပ်ကြသည်။ ဤသို့ သူတို့သည် ဆင်းရဲခြိုးခြံသော အကျင့်ကိုကျင့်၍ နေကြသည်။

သို့သော် တစ်နေ့သောအခါတွင် တောစခန်းတောလမ်း၌ သူတို့သုံးဦးသည် မောဟောပန်းပန်းနှင့် မန်ကျည်းတစ်ပင်အောက်ဝယ် လဲလျောင်းနားနေမိရာ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

၄၇၈ ❖ ❖ မင်းသုတေ

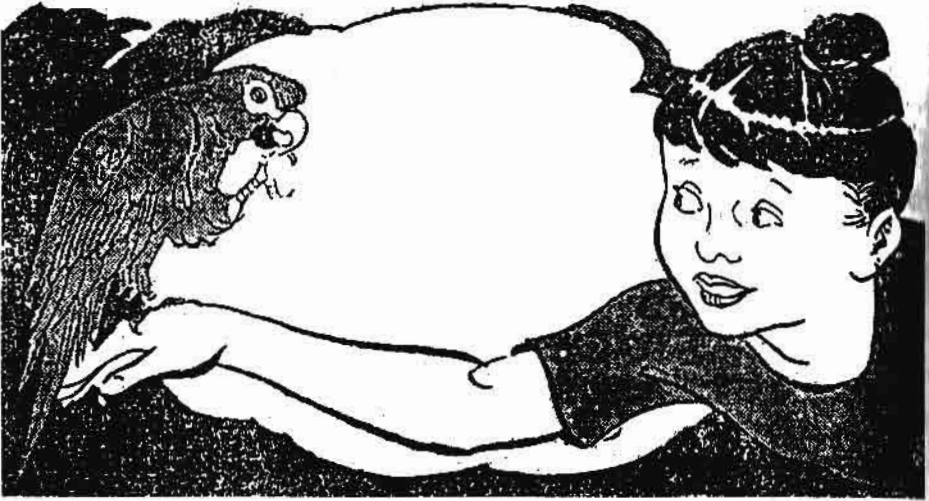
ထိုအခိုက်တွင် ကြီးစွာသောမုန်တိုင်းသည် တိုက်ခတ်လာ၍ လျှပ်စီးများလက်ကြသည်။ မိုးကြိုများ ထစ်ချွန်းကြသည်။ မိုးများသည်ထန်စွာ ရွာကြသည်။ သို့သော်လည်း ခြေကုန်လက်ပန်၊ ကျနေသော ခရီးသည်သုံးဦးကား မနိုးကြချေ။ မန်းကျည်းပင်ရွက်အုပ်က ထူထပ်လှသဖြင့် မိုးရေလည်း သူတို့ကိုမထိနိုင်ရှိလေသည်။ ဤသို့အိပ်မောကျခိုက်တွင် တစ်ချက်သော မိုးချွန်းသံသည် ပြင်းထန်လှသဖြင့် ရာမမင်းသည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလေတော့သည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ကြည့်သည်။ မိုးကြီးသည်းစွာရွာလျက် လျှပ်စီးပြင်းစွာ လက်လျက်။ မိုးကြိုကျယ်စွာချွန်းလျက်။ သို့သော် သူတို့သုံးဦးကား အလွန်လုံလဲသော မန်ကျည်းပင်ရွက်အုပ်အောက်တွင် ချမ်းသာစွာခိုလှုံလျက်ရှိကြသည်။ ထိုအခါ ရာမမင်းသည် သူတို့ပြုခဲ့သော ကတိကို သတိရသည်။ သူတို့သည် မည်သည့်အခါမျှ အမိုးအရိပ်ကို မခိုလှုံပါ။ မိုးပြာအောက်တွင် သာလျှင် အိပ်စက်ပါမည်ဆိုသောကတိကို ရာမမင်း သတိရသည်။ ထို့ကြောင့် ညီတော်လက္ခဏကို နှိုးလေသည်။ “ညီတော် ကျွန်ုပ်တို့သည် အမိုးအရိပ်တွင် မလျောင်းမစက်ပါဟု ကတိပြုထားကြသည်။ ယခု ထိုကတိကို မစောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။ အထုပ်ကိုချီမ၍ ခရီးဆက်ကြစို့” ဟု ရာမက ဆိုလေသည်။ ထို့နောက် အိပ်ပျော်နေသော မယ်သီတာအပေါ်သို့ လက်ကိုတင်လိုက်လျှင် မယ်သီတာသည် “မောင်တော်ဘုရား” ဟု တိုးတိုးဆို၍ တစ်ဖက်သို့ စောင်းလှည့်ကာ အိပ်ပျော်မြဲ အိပ်ပျော်ပြန်လေသည်။ မယ်သီတာသည် အမောကြီးမောပန်၍ အပန်းကြီးပန်းသည်ကို ရာမမင်း သတိပြုမိသည်။ မြက်ခင်းမွေ့ရာတွင် ကျောက်ခဲကိုအုံ့၍ အိပ်ပျော်နေသော မယ်သီတာသည် နန်းတွင်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ တောင်မြောက်ချောက်ကြားကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဆူးငုတ်ခလုတ်ကို နင်းလျှောက်လျက် ခြေဖဝါးနုနုမှာ သွေးခြင်းခြင်းနီသည့် တိုင်လည်း တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ညည်းညူဖူးသည်မရှိ။ အမြဲတစေပင် ရွှေရွှင်လန်းလန်းနှင့် မောင်တော်အပါးမှ တစ်ဖဝါးမကွာ လိုက်ပါရစေကြောင်းကို တောင်းပန်လျက်သာရှိလေသည်။

ယခုကဲ့သို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ရာမမင်းသည် မနှိုးရက်ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ညီတော်လက္ခဏထံသို့သွား၍ “နှမတော် အိပ်ပျော်နေပါသည်။ နောင်တော် မနှိုးရက်ပါ။ သို့ပင်ဖြစ်သော်ငြား ဤသစ်ရိပ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့နေလျှင် ကတိကို ဖျက်ရာကျတော့မည်” ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ညီတော်လက္ခဏသည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြီးလျှင် “နောင်တော်ဘုရား၊ ပူပန်ရန်မရှိပါ။ ကျွန်တော် စီမံပါမည်” ဟုဆိုလေသည်။ ဆိုရင်းပြောရင်းပင် လက္ခဏသည် ထိုင်ရာမှထ၍ လေးနှင့်မြားကို ကိုင်ပြီးလျှင် တည့်မတ်စွာချိန်ရွယ်၍ မန်ကျည်းပင်ရွက်အုပ်ကို ပစ်ခတ်လေတော့သည်။

လက္ခဏ၏ မြားတို့သည် တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း မန်ကျည်းရွက်ကြီးများကို ထွင်ဖောက်ကြ၍ အစိတ်စိတ်အမွေမြစ်စေလေသည်။ အရွက်ကြီးတို့သည် ခဏကြာလျှင်ပင်

အရွက်ငယ်တစ်ရာ၊ အရွက်ငယ်တစ်ထောင် ဖြစ်သွားကြ၍ အရွက်ကြားမှ မိုးရေပေါက်တို့ကျ လာသဖြင့် ရသေ့သုံးဦးသားမှာ အမိုးအရိပ်မရှိ ဖြစ်ကြလေတော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မန်ကျည်းရွက်တို့သည် ယခုမြင်ရသည့်အတိုင်း အရွက်ငယ် အရွက်စိပ် ကလေးများဖြစ်လာကြလေသတည်း။ ■

ရွှေခဲကြက်တူရွေး

မှတ်မိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းမောင်စိန်နှင့် သူကြက်တူရွေးရွှေခဲတို့အကြောင်းကို မှတ်မိပါသေးသည်။

မောင်စိန်သည် တိရစ္ဆာန်အမွေး ဝါသနာ အလွန်ပါပါသည်။ သူ့အိမ်မှာ ကြက်မျိုးစုံ ရှိပါသည်။ တိမ်ညင်ကြက်၊ ယိုးဒယားကြက်၊ ညောင်ကန်ကြက်၊ ကြက်တောင်ပြန်တွေဆိုသည်မှာ နံနက်အချိန်တွင် ဆူညံနေအောင် တွန်ကြပါသည်။ စပါးကျီပေါ်တွင် အိမ်လုပ်၍ မွေးထားသော ခိုဖြူ ခိုပြာနက်တွေကလည်း တဂူးဂူးနှင့် တစ်နေ့လုံး ညည်းနေကြပါသည်။ အိမ်တွင်းသို့ ကြည့်ပါဦး။ အနောက်ဘက်ခန်းတွင် ယုန်ကလေးတွေ ကန်စွန်းရွက်စားနေသည်ကို အမြဲလိုလိုတွေ့ရပါသည်။ သူ မမွေးဘူးသော သားငှက်တိရစ္ဆာန်ဟူ၍ မရှိတော့ဘူးဟုပင် ကျွန်တော် ထင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် မောင်စိန်တို့အိမ်သည် တိရစ္ဆာန်ရုံ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် သူ့အိမ်တွင်းပင်

အချိန်ကုန် ကြပါသည်။

တစ်ခါသော် မောင်စိန်သည် ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ကို မွေးထားပါသည်။ ရွှေခဲဟု အမည်မှည့်ထားပါသည်။ ရွှေခဲသည် လူစကားကို အတော်ပြောတတ်ပါသည်။ နံနက်ခင်းတွင် ဆွမ်းခံလာသော ကျောင်းသားကလေးများ အော်သည့်အတိုင်း “ဆွမ်းတော်မျိုး” ဟု အော်တတ်သည်။ မုန့်သည်များအော်သည့်အတိုင်း “ထန်းသီးမုန့်၊ ထက်မီးအောက်မီး၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း” စသည်ဖြင့်လည်းအော်တတ်သည်။ ဘကြီးထူးအလည်လာသောအခါ အသံသြကြီးနှင့် မေးတတ်သည့်အတိုင်း “ဟေ့ ဘာလုပ်နေကြသလဲ” ဟုလည်း ပြောတတ်သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့ တူတူပုန်းတမ်းကစားရာမှ ကြားဖူးသည့်အတိုင်း “တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ၊ ထွက်ခဲ့ ထွက်ခဲ့” ဟူ၍လည်း အော်တတ်ပါသည်။

ရွှေခဲကလေးရှိတုန်းတွင်ပင် မောင်စိန်၏မိဘများသည် မောင်စိန်ကို မြို့ကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား သွားရောက်အပ်နှံဖို့ရန် စီစဉ်ကြပါသည်။ ထိုအခါ မောင်စိန်၏ မေမေက ရွှေခဲကို သူတစ်ပါးအား ပေးလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟုဆိုပါသည်။

“လူလေး၊ ရွှေခဲကို မေမေ ဂရုစိုက်အားမှာမဟုတ်ဘူး။ လူလေးရဲ့ယုန်တွေ၊ ကြက်တွေ၊ ခိုတွေကို ကြည့်ရတာနဲ့ပဲ မေမေအိမ်ကို ပြန်ကြည့်ဖို့အချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ လိုချင်သူရှိရင် ရွှေခဲကိုပေးလိုက်မယ်ကြံတယ်” ဟု မေမေက ပြောသည်။

“မပေးပါနဲ့မေမေရယ်၊ ရွှေခဲကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်။ သူ စကားပြောတတ်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်သင်ထားရသလဲ။ မေမေ မပေးဘူးမဟုတ်လား၊ မေမေ မပေးဘူးနော်။ ဟုတ်လား” ဟု ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် မောင်စိန်က ချော့မော့တောင်းပန်ရှာသည်။

သို့သော်လည်း “မပေးလို့မဖြစ်ဘူး လူလေး။ မင်းတိရစ္ဆာန်တွေရှိသမျှကို မေမေမကြည့်အားဘူး။ မင်းညီမကလေးကိုလည်း ကြည့်ရဦးမယ်။ နောက်ပြီး ရွှေခဲက အင်မတန်အော်တယ်။ တစ်နေ့လုံး ဆူညံနေတာပဲ” ဟု မေမေကဆိုသည်။

ထိုအခါ မောင်စိန်သည် ငိုသံပါလာလေပြီ။ “မေမေ၊ ရွှေခဲကိုပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော် သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းမှာပဲ၊ မပေးပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ရှိခိုးပါရဲ့ မပေးပါနဲ့မေမေရယ်” ဟု တောင်းပန်ရှာသည်။

“အေး .. အေး၊ ကြည့်သေးတာပေါ့ လူလေးရယ်။ ဘာမှတော့ ကတိမပေးပါရစေနဲ့ဦး။ ယူမယ့်လူရှိရင်တော့ ပေးလိုက်ရမှာပဲထင်တယ်” ဟု မေမေကပြောပြန်သည်။

မောင်စိန်ခမျာ အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရှာပါသည်။ ရွှေခဲသည် သူ့ကို အလွန်ချစ်ပါသည်။ ရွှေခဲသည် သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ကုပ်ခြစ်တက်၍ သူ့နားရွက်ကလေးကို ကိုက်ကာ

၄၈၂ ❖ ❖ မင်းသုတေသန

ကိုက်ကာ ကစားလေ့ရှိပါသည်။ အို ... ရွှေခဲကို မေမေ မပေးဖြစ်ပါစေနဲ့။

မြို့ကျောင်းကို မသွားခင်တစ်ရက်သည် မောင်စိန်အတွက် စိတ်မကောင်းဆုံးသော ရက်ဖြစ်သည်။ မောင်စိန်သည် ထိုနေ့က ယုန်ကလေးတွေကို အစာပိုကျွေးသည်။ ကြက် ကလေးများနှင့် တစ်မနက်လုံး ကစားသည်။ မောင်စိန်၏ခွေး တုတ်ပေါသည် မောင်စိန် အကြောင်းကို သိသည့်အလား အမြီးကို ကုပ်နေသည်။

အိမ်တွင် တစ်ခုခုထူးခြားနေသည်ကို ရွှေခဲလည်း သိပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် တစ်နေ့လုံး ခါတိုင်းထက်ပို၍ အော်မြည်နေသည်။ သူက အော်လေ၊ မေမေက စိတ်ပျက်လေ။ တခြားကို ပေးပစ်လိုက်မည်ဟု ပြောလေဖြစ်သဖြင့် မောင်စိန်ခမျာ သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ရသည်မှာ အမောပင်။

ထိုညက မောင်စိန်သည် မအိပ်နိုင်။ အိပ်ရာထဲတွင် တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်ရှိသည်။ ခြံထဲက ဇီးကွက်ကလေး၏မြည်သံကိုကြားသည်။ စပါးကျီက တောက်တဲ့ကြီး၏အသံကို ကြားသည်။ ညတာ ရှည်လှချည်ရဲ့ဟုမောင်စိန်ထင်နေသည်။

ထိုအခိုက် ထူးဆန်းသောအသံတစ်ခုကို သူ ရုတ်တရက်ကြားလိုက်၍ အိပ်ရာထဲတွင် ထထိုင်ကာ နားစွင့်ထောင်မိသည်။ မီးဖိုခါးကိုဖွင့်နေသံနှင့်တူသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်။ သူ့ခိုးတွေများလားမသိဘူး။ လှေကားထိပ်ကိုသွားပြီး နား ထောင်ကြည့်ဦးမယ်” ဟု မောင်စိန်က စဉ်းစားသည်။

အိပ်ရာမှထ၍ လှေကားထိပ်သို့သွားကာ နားစွင့်ထောင်သည်။ ဘာကိုမျှမကြားရ။ တုတ်ပေါသည် ခြံထဲတွင်ရှိသည်။ သို့သော် ဟောင်ကားမဟောင့်။ မီးဖိုခါးဖွင့်သံ ကြား သည်ထင်မိသည်မှာ စိတ်ကူးမျှဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုသို့တွေးပြီးနောက် မောင်စိန်သည် ဆာဆာရှိသည်နှင့် ကြောင်အိမ်ထဲတွင် စားစရာ သွားရှာဦးမည်ဟုကြံကာ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဖြည်းဖြည်းဆင်းခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းဆီမှ အသံတစ်ခုထွက်လာသည်။ မောင်စိန်သည် တိုင်တစ်တိုင်ကို ကွယ်ကာ ပုန်းနေလိုက်၏။ ထိုနေရာမှနေ၍ ဟိုဟိုသည်သည်ကိုကြည့်သောအခါ ကြယ်ရောင်ဖြင့် လင်းသလိုလိုဖြစ်နေ သော ပြတင်းပေါက်နားတွင် လူနှစ်ယောက်ကိုမြင်ရသည်။

“သူခိုးတွေပဲ။ ဖေဖေကိုဘယ်လို သွားပြောရပါလိမ့်မလဲ။ ငါ လှုပ်လိုက်ရင် သူတို့မြင် မှာ အမှန်ပဲ” ဟုဆိုကာ မောင်စိန် အတွေးရကျပ်နေလေသည်။

သူခိုးနှစ်ယောက်သည် ကြောင်အိမ်ထဲက ပန်းကန်များ၊ ဇွန်းများကိုယူ၍ အိတ်ကြီးထဲ သို့ ဖြည်းဖြည်းထည့်နေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လေသံနှင့်စကားပြောနေကြ သည်။

ထိုခဏ၌ ရွှေခဲသည် အိပ်ရာမှလန်နိုးလာသည်။ ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်မလဲဟုတွေး
တောဟန်ဖြင့် သူသည် ဦးခေါင်းကို ကုတ်လေသည်။ သူခိုးများကား သူ့ကိုမမြင်နိုင်။ ရွှေခဲ
၏လှောင်ချိုင့်မှာ ထောင့်ကွေးမှောင်မိုက်ထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ရွှေခဲသည် ရုတ်တရက်
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဘာလုပ်နေကြသလဲ၊ ဟေ့ ဘာလုပ်နေကြသလဲ” ဟု ရွှေခဲကအော်လိုက်သည်။

သူခိုးနှစ်ယောက်သည် အံ့အားသင့်ကာ ခဏရပ်၍ အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
ကြသည်။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။

“ရဲဘော်၊ ဟိုအသံကိုကြားလိုက်ရဲ့လား” ဟု တစ်ယောက်က မေးသည်။

“ကြားတော့ ကြားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာကိုမျှ မတွေ့ရပါကလား” ဟု တစ်ယောက်
က ပြောသည်။

ထိုအခိုက် ရွှေခဲက “တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ။ ထွက်ခွဲ၊ ထွက်ခွဲ” ဟု ကျယ်လောင်စူးရှစွာ
အော်လိုက်ပြန်ရာ သူခိုးနှစ်ယောက်သည် အိတ်ကြီးကိုချ၍ ပြတင်းပေါက်မှခုန်ဆင်းထွက်ပြေး
လေတော့သည်။ မောင်စိန်လည်း ပြတင်းပေါက်သို့ပြေး၍ သူခိုးများကို လှမ်းကြည့်သည်။
မှောင်ထဲတွင်ပျောက်သွားခါမှ အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်ကာ ဖေဖေကိုနိုးသည်။

“ဖေဖေ၊ ဖေဖေ။ အောက်ထပ်ကို လိုက်ခွဲစမ်းပါ။ သူခိုးတွေလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေခဲက
အော်လို့ ထွက်ပြေးကုန်ပြီ။ ရွှေခဲ မလိမ္မာဘူးလား ဖေဖေ” ဟု မောင်စိန်က ပြောသည်။

ခဏအကြာတွင် မေမေနှင့်ဖေဖေ အိမ်အောက်ထပ်ပြတင်းပေါက်နားတွင် တုံးလုံးကြီး
လဲနေသော ပန်းကန်အိတ်ကြီးကိုဖွင့်၍ကြည့်နေလေသည်။

ထိုခဏ၌ ရွှေခဲသည် “တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ” ဟုအော်ပြီးနောက် “ဆွမ်းတော်မျိုး၊ ဆွမ်း
တော်မျိုး” ဟု ဆိုလိုက်ပြန်လေသည်။

“ရွှေခဲလိမ္မာတယ်၊ ရွှေခဲ သိပ်ပြီးလိမ္မာတယ်” ဟု ဖေဖေကပြန်ပြော၍ “ကဲ၊ လူကလေး
မနက်ဖြန်မြို့ကို စောစောသွားစရာရှိသေးတယ်။ အိပ်တော့..အိပ်တော့” ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ မောင်စိန်က ပန်းကန်များကို သိမ်းနေသော မေမေနားသို့သွားကာ “မေမေ
ရွှေခဲကိုပေးပစ်လိုက်ဦးမှာလား ဟင်” ဟု မေးလေသည်။

“မပေးတော့ပါဘူး လူလေးရယ်။ စိတ်ချလက်ချသာ အိပ်ပါတော့” ဟု မေမေက နှစ်
သိမ့်စကားပြောလိုက်သောအခါကျမှ မောင်စိန်သည် အိပ်ရာဝင်ကာ အိပ်မောကျသွားလေ
သည်။ သူခိုးများမှာမူ ပြေးလွှားခိုက် ကင်းများနှင့်တွေ့၍ အဖမ်းခံကြရသည်။ သို့သော် သူ
တို့ကို အော်၍ ခြောက်လွတ်လိုက်သူမှာ ရွှေခဲကြက်တူရွေးဖြစ်သည်ဟူ၍ကား တစ်သက်လုံး
သိမသွားရှာပေ။

ကြက်တူရွေး

ကြက်တူရွေး ကြက်တူရွေး၊ ရွှေခဲ ကြက်တူရွေး။
ညီပုလေးက စာအံသင်၊ ရွှေခဲ စာအံသင်။
ညီလေးခင်က စာပြန်တုန်း၊ ရွှေခဲ စာပြန်တုန်း။
ဝလုံးရေးဖို့ ညီလေးထိုင်၊ ရွှေခဲ မရေးနိုင်။
ငေးမှိုင့်ရှာပေ၊ ကြက်တူရွေး၊ ရွှေခဲ ကြက်တူရွေး

အမယ်အိုနှင့် ဆိတ်

အမယ်အိုတစ်ယောက်သည် တံမြက်စည်းလှည်းရာတွင် မူးစေ့ကလေးတစ်စေ့ကို ကောက်ရသည်။ ဤမူးစေ့ကလေးကို ဘယ်သို့သုံးရပါမည်နည်း။ ဈေးသို့သွား၍ ဆိတ်တစ်ကောင်ကိုဝယ်ရလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ထင်သည်ဟုဆိုကာ ဈေးသို့သွားပြီးလျှင် ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ဝယ်သည်။ ဆိတ်ကို ကြီးနှင့်ဆွဲ၍ပြန်လာသောအခါ ခြံစည်းရိုးတစ်ခုသို့ရောက်သည်။

“ဆိတ်၊ ဆိတ်၊ ခြံကိုကျော်ပါ။ မကျော်လျှင် ယနေ့ည အိမ်ကိုပြန်ရောက်မည်မဟုတ်” ဟု အမယ်အိုက ဆိုသည်။ ဆိတ်ကား ခြံကိုမကျော်။

အမယ်အိုသည် အနည်းငယ်ဆက်သွားသောအခါ ခွေးတစ်ကောင်ကိုတွေ့သည်။ “ခွေး၊ ခွေး၊ ဆိတ်ကို ကိုက်စမ်းပါ။ ဆိတ်သည် ခြံကိုမကျော်ပါ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ညအိမ်ကို ပြန်ရောက်မည်မဟုတ်” ဟု အမယ်အိုက ဆိုသည်။ ခွေးကား ဆိတ်ကို မကိုက်။

၄၈၆ ❖ ❖ မင်းသုတေ

အမယ်အိုသည် အနည်းငယ်ဆက်သွားသောအခါ တုတ်တစ်ချောင်းကို တွေ့သည်။
“တုတ်၊ တုတ် ခွေးကို ရိုက်စမ်းပါ။ ခွေးသည် ဆိတ်ကို မကိုက်။ ဆိတ်သည် ခြံကို မကျော်ပါ။
ထို့ကြောင့် ယနေ့ည အိမ်ကို ပြန်ရောက်မည်မဟုတ်” ဟု အမယ်အိုက ဆိုသည်။ တုတ်ကား
ခွေးကိုမရိုက်။

အမယ်အိုသည် အနည်းငယ်ဆက်သွားပြန်သောအခါ မီးပုံတစ်ခုကို တွေ့သည်။ “မီး၊
မီး တုတ်ကိုလောင်စမ်းပါ။ တုတ်သည် ခွေးကိုမရိုက်ပါ။ ခွေးသည် ဆိတ်ကိုမကိုက်ပါ။
ဆိတ်သည် ခြံကိုမကျော်ပါ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်မည်မဟုတ်” ဟု အမယ်အိုက
ဆိုသည်။ မီးကား တုတ်ကိုမလောင်။

အမယ်အိုသည် အနည်းငယ်ဆက်သွားပြန်သောအခါ ရေအိုင်တစ်ခုကို တွေ့သည်။
“ရေ၊ ရေ မီးကို ငြိမ်းစမ်းပါ။ မီးသည် တုတ်ကိုမလောင်ပါ။ တုတ်သည် ခွေးကို မရိုက်ပါ။
ခွေးသည် ဆိတ်ကိုမကိုက်ပါ။ ဆိတ်သည် ခြံကိုမကျော်ပါ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ည အိမ်ကို
ပြန်ရောက်မည်မဟုတ်” ဟု အမယ်အိုကဆိုသည်။ ရေကား မီးကို မငြိမ်း။

အမယ်အိုသည် အနည်းငယ်ဆက်သွားပြန်သောအခါ နွားတစ်ကောင်ကို တွေ့သည်။
“နွား၊ နွား၊ ရေကိုသောက်စမ်းပါ။ ရေသည် မီးကို မငြိမ်းပါ။ မီးသည် တုတ်ကို မလောင်ပါ။
တုတ်သည် ခွေးကိုမရိုက်ပါ။ ခွေးသည် ဆိတ်ကိုမကိုက်ပါ။ ဆိတ်သည် ခြံကိုမကျော်ပါ။
ထို့ကြောင့် ယနေ့ည အိမ်ကိုပြန်ရောက်မည်မဟုတ်” ဟု အမယ်အိုက ဆိုသည်။ နွားထီးကား
ရေကို မသောက်။

အမယ်အိုသည် အနည်းငယ်ဆက်သွားပြန်သောအခါ လယ်သမားတစ်ယောက်ကို
တွေ့သည်။ “လယ်သမား၊ လယ်သမား၊ နွားကို ခိုင်းစမ်းပါ။ နွားသည် ရေကိုမသောက်။
ရေသည် မီးကိုမငြိမ်းပါ။ မီးသည် တုတ်ကို မလောင်ပါ။ တုတ်သည် ခွေးကို မရိုက်ပါ။
ခွေးသည် ဆိတ်ကိုမကိုက်ပါ။ ဆိတ်သည် ခြံကိုမကျော်ပါ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ည အိမ်ကို
ပြန်ရောက်မည်မဟုတ်” ဟု အမယ်အိုက ဆိုသည်။ လယ်သမားကား နွားကိုမခိုင်း။

အမယ်အိုသည် အနည်းငယ်ဆက်သွားပြန်သောအခါ ကြိုးတစ်ချောင်းကို တွေ့
သည်။ “ကြိုး၊ ကြိုး လယ်သမားကိုချည်စမ်းပါ။ လယ်သမားသည် နွားကိုမခိုင်းပါ။ နွားသည်
ရေကိုမသောက်ပါ။ ရေသည် မီးကိုမငြိမ်းပါ။ မီးသည် တုတ်ကိုမလောင်ပါ။ တုတ်သည်
ခွေးကို မရိုက်ပါ။ ခွေးသည် ဆိတ်ကို မကိုက်ပါ။ ဆိတ်သည် ခြံကိုမကျော်ပါ။ ထို့ကြောင့်
ယနေ့ည အိမ်ကိုပြန်ရောက်မည်မဟုတ်” ဟု အမယ်အိုက ဆိုသည်။ ကြိုးကား လယ်သမား
ကို မချည်။

အမယ်အိုသည် အနည်းငယ်ဆက်သွားပြန်သောအခါ ကြွက်တစ်ကောင်ကို တွေ့

သည်။ “ကြွက်၊ ကြွက် ကြိုးကိုကိုက်စမ်းပါ။ ကြိုးသည် လယ်သမားကို မချည်ပါ။ လယ်သမားသည် နွားကိုမခိုင်းပါ။ နွားသည် ရေကိုမသောက်ပါ။ ရေသည် မီးကိုမငြိမ်းပါ။ မီးသည် တုတ်ကို မလောင်ပါ။ တုတ်သည် ခွေးကို မရိုက်ပါ။ ခွေးသည် ဆိတ်ကိုမကိုက်ပါ။ ဆိတ်သည် ခြံကိုမကျော်ပါ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ည အိမ်ကိုပြန်ရောက်မည်မဟုတ်” ဟု အမယ်အိုက ဆိုသည်။ ကြွက်ကား ကြိုးကို မကိုက်။

အမယ်အိုသည် အနည်းငယ်ဆက်သွားပြန်သောအခါ ကြောင်တစ်ကောင်ကိုတွေ့သည်။ “ကြောင်၊ ကြောင် ကြွက်ကိုခုတ်စမ်းပါ။ ကြွက်သည် ကြိုးကိုမကိုက်ပါ။ ကြိုးသည် လယ်သမားကို မချည်ပါ။ လယ်သမားသည် နွားကိုမခိုင်းပါ။ နွားသည် ရေကိုမသောက်ပါ။ ရေသည် မီးကိုမငြိမ်းပါ။ မီးသည် တုတ်ကိုမလောင်ပါ။ တုတ်သည် ခွေးကို မရိုက်ပါ။ ခွေးသည် ဆိတ်ကိုမကိုက်ပါ။ ဆိတ်သည် ခြံကိုမကျော်ပါ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ည အိမ်ကိုပြန်ရောက်မည်မဟုတ်” ဟု အမယ်အိုက ဆိုသည်။ ထိုအခါ ကြောင်က ဆို၏။ “အမယ်အို၊ အမယ်အို ဟောဟိုကျွဲမကြီးဆီက ကျွဲနို့တစ်စလောင်းတောင်းပေးလျှင် ကြွက်ကို ခုတ်ပါမည်” ဟု ကြောင်ကဆိုသည်။

အမယ်အိုသည် ကျွဲမကြီးဆီသို့သွား၍ ကျွဲနို့ကိုတောင်းသည်။ ကျွဲမကြီးကဆို၏။ “အမယ်အို၊ အမယ်အို ဟောဟိုကောက်ရိုးပုံက ကောက်ရိုးတစ်ပွေ့ ယူပေးလျှင် ကျွဲနို့ပေးပါမည်” ဟု ကျွဲမကြီးကဆို၏။ အမယ်အိုသည် ကောက်ရိုးပုံသို့သွား၍ ကောက်ရိုးတစ်ပွေ့ယူကာ ကျွဲမကြီးအားပေး၏။

ကျွဲမကြီးသည် ကောက်ရိုးကိုစားပြီးသောအခါ ကြောင်ဖို့ နို့တစ်စလောင်းကို အမယ်အိုအားပေး၏။ ကြောင်သည် ကျွဲနို့ကိုသောက်ပြီးသောအခါ ကြွက်ကိုခုတ်မည်ပြု၏။ ကြွက်သည်လည်း ကြိုးကို ကိုက်မည်ပြု၏။ ကြိုးသည်လည်း လယ်သမားကို ချည်မည်ပြု၏။ လယ်သမားသည်လည်း နွားကို ခိုင်းမည်ပြု၏။ နွားသည်လည်း ရေကို သောက်မည်ပြု၏။ ရေသည်လည်း မီးကိုငြိမ်းမည်ပြု၏။ မီးသည်လည်း တုတ်ကိုလောင်မည်ပြု၏။ တုတ်သည်လည်း ခွေးကိုရိုက်မည်ပြု၏။ ခွေးသည်လည်း ဆိတ်ကို ကိုက်မည်ပြု၏။ ထိုအခါကျမှ ဆိတ်သည် ခြံကိုကျော်လေရာ အမယ်အိုသည် ထိုနေ့ညက အိမ်သို့ပြန်ရောက်လေသတည်း။

၇၆

အမည်

ငယုတ်မာအမည်ရှိသော တပည့်သည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာထံသို့ကပ်၍ ဤသို့ဆို၏။

“ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်၏အမည်သည် မင်္ဂလာမရှိ။ တစ်ပါးသောအမည်ကို မှည့်ပါကုန်လော့”

ထိုအခါ ဆရာက ဆိုသည်။

“အမောင်၊ သွားချေ။ ဇနပုဒ်သို့လှည့်၍ အမောင်နှစ်သက်သော မင်္ဂလာအမည်ကို ဆောင်ယူခဲ့လော့။ တစ်ပါးသောအမည်ကို မှည့်အံ့”

လုလင်သည် ရိက္ခာထုတ်ကိုထမ်း၍ တစ်ရွာမှသည် တစ်ရွာသို့သွားသည်ရှိသော် ခရီး၌ မသာချလာသည်နှင့် ကြုံ၏။ ထိုအခါ လုလင်သည် မေး၏။

“ဤသေသောယောက်ျားသည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း”

ဆွေမျိုးတို့က ဖြေ၏။

“လုလင်၊ ငသက်ရှင် အမည်ရှိ၏”

ငသက်ရှင်အမည်ရှိသော သူသည်လည်း သေရသေးသည်တကားဟု တွေးမိသည်၏ အခြားမဲ့၌ လုလင်သည် ခရီးဆက်ပြန်သည်။ ခရီး၌ ကျွန်မတစ်ယောက်ကို ကြီးဖြင့်ဖွဲ့၍ ကြိမ်ဖြင့်ခတ်နေသည်ကို တွေ့သောအခါ လုလင်သည်မေး၏။

“အချင်းတို့၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤမိန်းမကို ပုတ်ခတ်ကြပါသနည်း”

ထိုအခါ ပုတ်ခတ်သူတို့က ဖြေ၏။

“ဤကျွန်မသည် အခကြေးငွေကို မပေးနိုင်သောကြောင့် ပုတ်ခတ်ကြရသည်”

“ထိုမိန်းမ၏အမည်သည် အဘယ်အမည်ရှိပါသနည်း။”

“မိသူကြွယ်ဟု အမည်ရှိပါသည်”

မိသူကြွယ်အမည်ရှိသောသူသည်လည်း ဆင်းရဲရသေးသည်တကားဟု တွေးမိသည်၏ အခြားမဲ့၌ လုလင်သည် ခရီးဆက်ပြန်သည်။ ခရီးအကြား၌ တွေ့ဝေငေးမှိုင်နေသော ယောက်ျားတစ်ဦးကိုတွေ့၍ လုလင်သည် မေး၏။

“အမောင်၊ အဘယ့်ကြောင့် တွေ့ဝေငေးမှိုင်နေဘိသနည်း”

ခရီးသည်ယောက်ျားက ဖြေ၏။

“အရှင်၊ ခရီးလမ်းမှားသောကြောင့် တွေ့ဝေငေးမှိုင်နေပါသည်”

“အမောင်၏အမည်ကား အဘယ်နည်း”

“ငခရီးလမ်း ဖြစ်ပါသည်”

ငခရီးလမ်းအမည်ရှိသောသူသည်လည်း ခရီးလမ်းမှားရသေးသည်တကားဟု တွေးမိသည်၏အခြားမဲ့၌ ငယုတ်မာသည် ဒီသာပါမောက္ခဆရာထံသို့ ပြန်လေတော့သည်။

“အမောင်၊ မင်္ဂလာရှိသောအမည်ကို ရခွဲပြီလော”

“ဆရာ၊ အမည် မည်သည်ကား ပညတ်မျှသာတည်း။ အမည်ဖြင့် အကျိုးမထူး။ ကံဖြင့်သာလျှင် အကျိုးထူး၏။ အကျွန်ုပ်အား တစ်ပါးသောအမည်ဖြင့် အလိုမရှိ။ အကျွန်ုပ်၏ အမည်ရင်းသာလျှင် ဖြစ်စေလော”

ထိုအခါ ဆရာသည် ဤသို့ဆို၏။

“သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု”

အမြီးမလှုပ် ငဖြူဒုတ်

တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် ဖြူဒုတ်ဆိုသော ခွေးတစ်ကောင်ရှိပါသည်။ ဖြူဒုတ်သည် အလွန်ပျင်းပါသည်။ ပျင်းသဖြင့် အလွန်လည်းဖျင်းပါသည်။ တစ်နေ့လုံး တစ်နေ့လုံး ခွေးကတက်မှာ တဟားဟားနှင့်သမ်းကာ အိပ်၍သာနေပါသည်။ လမ်းလျှောက်ရမှန်းမသိ။ လည်ပတ်ရမှန်းမသိ။ သူခိုးလာ၍မျှ ဟောင်ရမှန်းမသိ။

တစ်နေ့သောအခါ ထမင်းစားနေခိုက် အမြီးကို နှန်ကြည့်ရာ မနှန့်ဘဲနှင့် သေနေသည်ကို ဖြူဒုတ် သတိပြုမိပါသည်။ ဖြူဒုတ် များစွာစိတ်ညစ်သွားပါသည်။ အမြီးမနှန့်သော ခွေးသည် အလွန်ရယ်စရာကောင်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြူဒုတ်သည် တစ်နေ့တစ်နေ့တွင် မအိပ်နိုင် မလျောင်းနိုင်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ မှိုင်ကာသာနေပါတော့သည်။ သူ့အကြောင်းကို သိသောအခါ ရွာထဲက အခြားသောခွေးများသည် သူ့ရှိရာသို့လာ၍

အမြီးမလှုပ်၊ ငဖြူဒုတ်

ငုတ်တုတ်ထိုင်လို့ မှိုင်

ဟု အော်ဟစ်ပြောင်လှောင်ကြပါသည်။

သို့သော်လည်း ဖြူဒုတ်၏ သူငယ်ချင်း ဂုတ်ကျားကတော့ တစ်ညနေတွင် ဖြူဒုတ်ထံ သို့ လာ၍ အကြံပေးစကားပြောကြားပါသည်။ “သူငယ်ချင်း၊ အမြီးမလှုပ်နိုင်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ အမြီးမလှုပ်ရင် မိတ်ဆွေလား ရန်သူလား ခွဲခြားပြီးမသိနိုင်ဘူး။ သည်တော့ မင်းကို ခွေးမြင်တိုင်းက ဝိုင်းကိုက်နေတော့မှာပေါ့” ဟု အကြံပေးစကားပြောကြားပါသည်။

ဖြူဒုတ်လည်း ဘာလုပ်ရမည်ကိုမသိ။ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ မှိုင်ကာသာနေသည်။ နောက်ဆုံးမှ ကဝေမကြီး ဘွားသူဇာကို ပြေး၍သတိရမိသည်။ ဘွားသူဇာတော့ဖြင့်လျှင် ငါ့အမြီးသေနေတာကို လှုပ်နိုင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာပဲဟုဆိုကာ ဘွားသူဇာ၏ အိမ်သို့ သွားလေသည်။

ရောက်သွား၍ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသောအခါ ဘွားသူဇာက “အေး၊ ငါ့မှာ အမြီးသေနေတာကို ရှင်အောင်ကုနိုင်တဲ့ ဆေးရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါစားဖို့ ယုန်တစ်ကောင် ဖမ်းပေးနိုင်မှ ဆေးကိုပေးမယ်” ဟုဆိုလေသည်။

ဖြူဒုတ်သည် တောထဲသို့ဝင်၍ ယုန်ကိုလိုက်သည်။ တစ်သက်လုံး အပျင်းကြီးလာသည်ဖြစ်၍ ယခု ယုန်လိုက်ရသောအခါ အလွန်ပင်ပန်းနေလေသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ယုန်တစ်ကောင်ရ၍ ဘွားသူဇာလည်း အမြီးလှုပ်ဆေးကို စလုရွက်နှင့်ထုပ်ကာ ပေးလိုက်လေသည်။

ဖြူဒုတ်သည် ဆေးထုပ်ကို နှုတ်သီးဖြင့်ချိ၍လာရာ လမ်းခရီးတွင် အပျင်းရောဂါ ထလာ၍ ဟားခနဲသမ်းမိလေသည်။ သမ်းမိသောအခါ ဆေးထုပ်သည် လွတ်ကျ၍ပြေးသွားလေသည်။ ထိုခဏ၌ လေပွေတိုက်လာ၍ ဆေးမှုန့်တို့သည် လွင့်ပါသွားကာ သစ်ပင်များပေါ်သို့ ရောက်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့မှစ၍ သစ်ပင်များပေါ်၌ သစ်ခက်ငယ်များနှင့် သစ်ရွက်များသည် လေထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် လှုပ်လျက်ရှိကြလေတော့သည်။

ဆေးမှုန့်အနည်းငယ်သာ ဖြူဒုတ်၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးပေါ်သို့ ရောက်သွား၍ နှုတ်ခမ်းမွှေးတို့သည် တလှုပ်လှုပ် လှုပ်လျက်နေကြလေတော့သည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးလှုပ်နေသော ဖြူဒုတ်ကို မြင်ကြသောအခါ ခွေးများက

နှုတ်ခမ်းမွှေး လှုပ်လှုပ်၊ ငဖြူဒုတ်။

ငုတ်တုတ်ထိုင်လို့ မှိုင်

ဟု ပြောင်လှောင်ကြပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘွားသူဇာဆီသို့သွား၍ ပြောပြသောအခါ ဘွားသူဇာက နှုတ်ခမ်းမွှေးများကို အလှုပ်ရပ်အောင် ဆေးကုပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အမြီး

၅၉၂ ❖❖ မင်းသုတေသန

လှုပ်ဆေးကို စလူရွက်နှင့်ထုပ်ကာ ပြု၍ “ကဲ ငါစားဖို့ မှီရှာပေးခဲ့။ နောက်ပြီး ဟောသည်ဆေးကို ယူသွား” ဟုပြောလေသည်။ ဖြူဒုတ်လည်း လယ်ကွင်းထဲတွင် တောင်ပြေးမြောက်ပြေးနှင့် မှီရှာရာ အလွန်မောပန်းခါမှ မှီတစ်ဟင်းချက်ရ၍ ဘွားသူဇာအားပေးကာ ဆေးထုပ်ကို နှုတ်သီးနှင့်ကိုက်ချီယူပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဖြူဒုတ်ခမျာ တစ်မနက်လုံး ကွင်းထဲတွင် ပြေးကာလွှားကာ မှီရှာခဲ့ရသဖြင့် မောနေသောကြောင့် လမ်းတွင် အိပ်ငိုက်လာကာ ဟားခနဲသမ်းမိပြန်လေသည်။ သမ်းသောအခါ ဆေးထုပ်သည် လွတ်ကျ၍ပြေသွားလေသည်။ ထိုခဏ၌ လေပွေတိုက်လာ၍ အမှုန်တို့သည် လွင့်ပါသွားကာ ကွင်းထဲတွင် အစာရှာနေသော ငှက်တစ်ကောင်၏ အမြီးပေါ်သို့ ကျလေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ထိုငှက်၏ အမြီးသည် တလှုပ်လှုပ် လှုပ်လျက်ရှိလေတော့သည်။ ထိုငှက်ကို ယခုအခါ မြေညှောင့်ကောင်ဟုခေါ်ကြပါသည်။

ဆေးမှုန့်အနည်းငယ်သည် ဖြူဒုတ်၏ နားရွက်များပေါ်သို့ ကျကြ၍ နားရွက်တို့မှာ တလှုပ်လှုပ်လှုပ်လျက်ရှိကြလေတော့သည်။ နားရွက်လှုပ်နေသော ဖြူဒုတ်ကိုမြင်ကြသောအခါ ခွေးများက

နားရွက်လှုပ်လှုပ်၊ ငဖြူဒုတ်၊
ငုတ်တုတ်ထိုင်လို့ မှိုင်။

ဟုဆိုကာ ပြောင်ကြလှောင်ကြပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြူဒုတ်သည် ဘွားသူဇာထံသို့ သွားပြန်သည်။

ဘွားသူဇာလည်း ဖြူဒုတ်၏ နားရွက်များကို အလှုပ်ရပ်အောင် ဆေးကုပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘွားသူဇာက “ကဲ..ဖြူဒုတ်၊ သည်တစ်ခါတော့ အမြီးလှုပ်ဆေးကို နှစ်ခွက်စာပေးလိုက်ရမှာပဲ။ ဒါမှ လမ်းကျလို့ ဖိတ်ကုန်တောင် တစ်ဝက်တော့ကျန်လိမ့်ဦးမယ်။ ကဲကဲ ငါစားဖို့ မျောက်ဥတူးပေးခဲ့ဦး” ဟု ခိုင်းလေသည်။ ဖြူဒုတ်လည်း ပျင်းသော်လည်း မပျင်းသဘဲ မျောက်ဥများကိုတူးပေးလေသည်။

ကဝေမကြီးသည် ဆေးထုပ်ကလေးကိုပေး၍ “ဟဲ့၊ ဖြူဒုတ် သည်တစ်ခါ ကောင်းကောင်းသတိထားသွား။ အိမ်မရောက်မချင်း မသမ်းနဲ့နော်။ ဟုတ်လား” ဟုမှာလိုက်လေသည်။

သည်တစ်ခါမှာ ဖြူဒုတ်သည် အထူးဂရုစိုက်၍ သွားလေရာ မသမ်းမဝေဘဲနှင့် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လေသည်။ ရောက်သောအခါ သူငယ်ချင်း ဂုတ်ကျားကိုခေါ်၍ အမြီးကို ဆေးထည့်ခိုင်းလေသည်။ သို့သော်လည်း သည်တစ်ခါရလာသောဆေးမှာ နှစ်ခွက်စာဖြစ်သည့်ကို သတိမထားမိပေ။ ဂုတ်ကျားလည်း ဆေးမှုန့်များကို အမြီးတွင် အားရပါးရလောင်း၍ ပွတ်ပေးလေရာ အမြီးမှာတစ်ခါတည်း လှုပ်လာလေတော့သည်။ သို့သော်လည်း ဆေးမှုန့်များမှာ

လိုသည်ထက်ပိုနေသောကြောင့် အမြီးမှာ အလွန်အကျွံ လှုပ်နေလေတော့သည်။ ရပ်ချင်၍ လည်း မရပ်နိုင်ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြူဒုတ်မှာ စိတ်ညစ်ရပြန်လေသည်။ အိပ်သောအခါ လည်း တလှုပ်တည်းလှုပ်နေသော အမြီးကို မည်သို့သဘောကျနိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ဘွားသူဇာထံသို့ ပြေးရပြန်လေသည်။

ဘွားသူဇာသည် ဖြူဒုတ်ကိုမြင်သောအခါ ဤသို့ပြောလေသည်။ “ဟဲ့ ဖြူဒုတ်၊ ပထမ ဦးစွာ မင်းအမြီးနှုတ်လို့ လှုပ်လို့မရတဲ့အကြောင်းက တခြားမဟုတ်ဘူး။ မင်း အပျင်းထူလွန်း လို့ပဲ။ မင်းဟာက တစ်နေ့လုံး အိပ်ချည်းနေတာပဲ။ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ပျင်းတော့ ပျင်းလာတာ ပေါ့။ ပျင်းရာကနေပြီး အမြီးဟာ သေသွားရော။ သည်တော့ အခုမင်း ငါ့အိမ်လာပြီး ငါ့အလုပ် တွေကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရတယ်။ တစ်လလောက်လုပ်ပေးရင် မင်းအမြီး ပြန်ပြီးကောင်းသွားမှာ ပဲ။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် လုပ်ချင်ကိုင်ချင်တဲ့ ခွေးတွေဟာ သူတို့အမြီးအတွက် ဘယ်တော့မှ စိတ်မညစ် ဘူး” ဟုပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖြူဒုတ်သည် ဘွားသူဇာ၏ အိမ်သို့သွားနေ၍ အလုပ်လုပ်ပေးလေသည်။ ရေခပ်ပေးသည်။ ထင်းခွဲပေးသည်။ တံမြက်စည်းလှည်းပေးသည်။ လှန်းထားသော စပါးဖျာ ကို ငှက်တွေမလာအောင် စောင့်ပေးသည်။ ညအချိန်ဆိုလျှင် သူခိုးမလာအောင် ဟောင်ပေး သည်။ ဤကဲ့သို့ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် လိုလိုချင်ချင်နှင့် အလုပ်လုပ်နေစဉ် တစ်နေ့သ၌ သူ့အမြီးသည် အလိုလို နဂိုအတိုင်း ပြန်ကောင်းသွားလေတော့သည်။

“အခု ကျွန်တော့်အမြီးကို လှုပ်ချင်တဲ့အခါ လှုပ်လို့ရတယ်၊ ရပ်ချင်တဲ့အခါ ရပ်လို့ ရတယ်။ နဂိုအတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ” ဟု ဝမ်းသာအားရနှင့်ဖြူဒုတ်သည် ကဝေမကြီးအား ပြော ပြလေသည်။

ထိုအခါ ကဝေမကြီးက “အေး ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ တစ်လလည်းစေ့ပြီ။ မင်းသွားပေတော့။ ဒါပေမယ့် မှတ်ထားနော် ဖြူဒုတ်။ မသေမချင်း ကောင်းကောင်းမှတ်ထား။ မင်းအမြီးသေသွားမှာ ကြောက်ရင် ဘယ်တော့မှ မပျင်းနဲ့။ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းမှန်မှန် လုပ် ဟုတ်လား” ဟုပြောရာ ဖြူဒုတ်က “ကျွန်တော် သည်ကမသွားချင်တော့ဘူး။ သည်မှာ နေရတာ ပျော်တယ်။ အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်တယ်။ အဘွားနဲ့ပဲ အတူနေပါရစေ” ဟုတောင်းပန် လေသည်။

ကျွန်တော် သိသမျှပြောရမည်ဆိုလျှင် ဖြူဒုတ်သည် ယခုတိုင် ကဝေမကြီးဘွားသူဇာ အိမ်မှာ ရှိပါသေးသည်။ သူ့အမြီးလည်း ယနေ့တိုင် ကောင်းလျက်ပင်ရှိသည်ဟု ကြားရပါ သည်။

ဓာတ်ဘူး

ထိုနေ့ကား ဘဏ်ပိတ်နေဖြစ်သည်။ မောင်အေးနှင့် မောင်ထွေးတို့ ကျောင်းမသွားရ။ သူတို့မိဘမှာလည်း အလုပ်အားလပ်ခွင့်ယူကြသည်။ သူတို့မိသားတစ်စုသည် ထမင်းစောစော စား၍ တောင်ပေါ်ဘုရားသို့ ဘုရားဖူးသွားကြသည်။

မောင်အေးသည် တောင်ပေါ်ကပြားပြားကလေး မြင်ရသော မိမိတို့မြို့ကို ကြည့်၍ “တို့အိမ်က ဟောဟိုသွပ်မိုးဖြူဖြူဟာပေါ့။ အနောက်ဘက်ကဟာက တို့ကစားတဲ့ ကုက္ကိုပင် ကြီးပေါ့။ အရှေ့ဘက်ကို လျှောက်လာတော့ ဟိုသွပ်မိုးဖြူဖြူစုဟာ ရွာဦးကျောင်းပေါ့” စသည် ဖြင့် လက်ညှိုးတညွှန်ညွှန်နှင့် မထွေးကို ပြောပြနေလေသည်။ သူတို့အမေနှင့် သူတို့အဖေ ကား အာရုံခံတန်ဆောင်းထဲတွင် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ “မောင်အေးတို့၊ မထွေးတို့ လာကြဟေ့၊ လက်ဖက်ရည်လောက် ရအောင်”ဟု မိခင်က ခေါ်လေသည်။

သားအမိ သားအဖလေးယောက်စုံသောအခါ မိခင်လည်း ဓာတ်ဘူးကြီးကိုဖွင့်၍ လက်ဖက်ရည်ငဲ့ပေးလေသည်။ ပန်းကန်ထဲတွင် အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့်ရှိနေသော လက်ဖက်ရည်ကိုမြင်သောအခါ မောင်အေးက “အဖေ အဖေ၊ သည်လက်ဖက်ရည်တွေကို မနက်က ထည့်လာတာမဟုတ်လား။ အခုထက်ထိ မအေးသေးဘူးနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ၊ အိမ်မှာဆိုရင် ကရားထဲက လက်ဖက်ရည်ဟာ ခဏကလေးနဲ့ အေးသွားတာပဲ”ဟု မေးရင်း လက်ဖက်ရည်ကို မှုတ်နေလေသည်။

“အေး၊ ဖေဖေပြောပြမယ် နားထောင်ကွဲ့။ ဟောသည်ဘူးကို ဓာတ်ဘူးလို့ခေါ်တယ်။ ဓာတ်ဘူးထဲကို ရေနွေးထည့်ထားရင် တော်တော်နဲ့မအေးဘူး။ ရေခဲထည့်ထားရင် တော်တော်နဲ့ အအေးမပျောက်ဘူး။”

“ဟောသည်ဘူးထဲကို ရေခဲထည့်ထားတဲ့အခါ အအေးဓာတ်ကို အပြင်မထွက်အောင် သည်ဘူးက တားထားတာမဟုတ်ဘူး။ အပြင်အပူ အတွင်းမဝင်အောင်သာ တားထားတာ”

“နားလည်အောင် အဖေရှင်းပြမယ်။ အပူဓာတ် တစ်နေရာက တစ်နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းတဲ့နည်းဟာ သုံးနည်းပဲရှိတယ်ကွဲ့။”

မီးခွက်က အပူဓာတ်ဟာ ဟိုဘက် သည်ဘက်၊ အထက်ကိုရော အောက်ကိုရော ပြန့်ထွက်သလို ပြန့်ထွက်တာက တစ်နည်း၊ နေက အပူဓာတ်ဟာ ဖေဖေတို့ဆီကို ရောက်သလို ပေါ့။

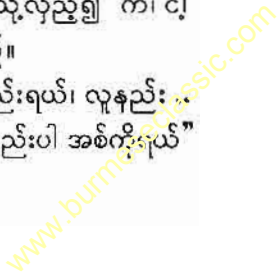
သံချောင်းတစ်ချောင်းကို အဖျားကမီးဖုတ်ရင် အရင်းကိုပါ လျှောက်ပူသလို လျှောက်ပူ တာကတစ်နည်း။

မီးပုံကြီးရှိတဲ့ဘက်က လေလာတော့ မီးအပူဓာတ်ဟာ လေအောက်ရွှေ့သွားတာက တစ်နည်း။ လေကအပူဓာတ်ကိုယူဆောင်သွားတာပေါ့။

အဲဒီလို (၁) ပြန့်နည်း၊ (၂) လျှောက်နည်း၊ (၃) ဆောင်နည်းဆိုတဲ့ နည်းသုံးမျိုးနဲ့ သာ အပူဓာတ်တစ်ခုကတစ်ခုကို ကူးစက်တယ်။ တခြားနည်းမရှိဘူးကွဲ့။ “ကြားလား။ ဟော လက်ဖက်ရည်တွေ အေးကုန်ပြီ။ သောက်ကြဦး။ သောက်ကြဦး”ဟု ပြောရာ သူတို့လက် ဖက်ရည်သောက်ကြပြန်လေသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသောအခါ ဖခင်က မောင်အေးဘက်သို့လှည့်၍ “ကဲ၊ ငါ့ သား နည်းသုံးနည်းကို မှတ်မိသေးရဲ့လား ပြောပါဦး”ဟု မေးလေသည်။

“မှတ်မိတယ် ဖေဖေ၊ (လက်ချိုး၍) ပြန့်နည်းရယ်၊ လျှောက်နည်းရယ်၊ လူနည်း၊ ယူနည်း မဟုတ်ပါဘူး”ဟုဆိုခါ ခေါင်းကုတ်နေခိုက် မထွေးက “ဆောင်နည်းပါ အစ်ကို့ရယ်” ဟု ဝင်ထောက်လိုက်လေ၏။

၄၉၆ ❖❖ မင်းသုတေ

“အင်း ဆောင်နည်းရယ်၊ နည်းသုံးနည်းနဲ့ အပူဓာတ်ဟာ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာ ကို ကူးစက်တယ်ဖေဖေ”

“အဲ .. ဟုတ်ပြီ။ ဟောသည်မှာ ကြည့်။ (ဓာတ်ဘူးကို ကိုင်ပြ၍ ဓာတ်ဘူးကို လုပ် တဲ့အခါ ဘူးကြီးထဲမှာ ဘူးအငယ်တစ်လုံးထည့်ထားတယ်ကွဲ့။ ဘူးချင်းလဲ ဘယ်နေရာမှာ မှ မထိဘူး။ ဘူးလည်ပင်းမှာသာ ထိတယ်။ ဘူးချင်းမထိတော့ ဘူးငယ်ထဲက အပူဓာတ်ဟာ လျှောက်နည်းနဲ့ အပြင်ဘက်ကို ကူးစက်နိုင်ပါ့မလား”

“မကူးနိုင်ဘူး ဖေဖေ”

“ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ပြီး ဘူးတစ်ခုနဲ့တစ်ခုအကြားမှာ ဘာမျှမရှိဘူးကွဲ့။ လေတောင် မရှိဘူး။ လေတွေကို အကုန်ထုတ်ပြီး အလုံပိတ်ထားတယ်။ လေမရှိတော့ ဆောင်နည်းနဲ့ အပူဓာတ်ကို ကူးစက်နိုင်ပါ့မလား”

“မကူးနိုင်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ပြီး အပြင်ဘူးကြီးရဲ့အတွင်းသားကို ပြဒါးသုတ်ထားတယ်။ အတွင်း က ဘူးကလေးရဲ့ အပြင်သားကိုလည်း ပြဒါးသုတ်ထားတယ်။ သည်တော့ မှန်လိုပြောင်နေ တာပေါ့။ နေပူမှာ မှန်ကိုပြရင် နေရောင်နဲ့ အပူဓာတ်ကို မှန်ကပြန်ရိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ”

“အေး သည်လိုပဲ၊ အပြင်ကအပူ ဘူးထဲကိုဝင်သွားတဲ့အခါ အတွင်းဘူးကပြဒါးက ပြန်ရိုက်တော့ အတွင်းကို အပူမဝင်နိုင်ဘူး။ အတွင်းမှာရှိတဲ့ အပူဟာလည်း အပြင်ကိုထွက် တော့ခါ အပြင်ဘူးက ပြဒါးက ပြန်ရိုက်တော့ အပြင်ရောက်အောင် မထွက်နိုင်ဘူး။ သည်တော့ အပူဟာ တစ်နေရာက တစ်နေရာကို ပြန်နည်းနဲ့ကော ရွှေ့ပြောင်းနိုင်ပါဦးမလား”

“မပြောင်းနိုင်ပါဘူး ဖေဖေ”

“အဲသည် သုံးနည်းအပြင် တခြားနည်းနဲ့ အပူဓာတ်ဟာ မကူးစက်နိုင်တော့ ဓာတ်ဘူး ထဲကို ရေနွေးထည့်ထား၊ အထဲက အပူဟာ အပြင်ကိုမထွက်နိုင်ဘူး။ ရေခဲထည့်ထားရင်လည်း အပြင်ကအပူဟာ အတွင်းကိုမဝင်နိုင်လို့ အရည်မပျော်ဘူး။ အအေးဓာတ် မပျက်ဘူး နားလည် ကြရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ” ဟု မောင်နှမနှစ်ယောက်က ဖြေလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့လေးယောက်သည် ဘုရားရင်ပြင်တွင် တံမြက်လှည်း၊ အမှိုက် ကောက်၊ မြက်နှုတ်နေကြလေသည်။

ခွေးနှင့်ကျား

တစ်ရံရောအခါ ခွေးလင်မယားတို့သည် အစာရှာထွက်ကြသည်။ ကျားနေသော ထူးတွင်းကြီးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ခွေးမကဆို၏။ “အရှင်၊ ယခု ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းသည် နာ၏။ ကလေးကိုမွေးဖို့ရန် အချိန်သို့ရောက်ပြီ။ ဤထူးတွင်း၌ မွေးရသော် ကောင်းအံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ခွေးထီးက ပြန်ဆို၏။

“ရှင်မ၊ ဤထူးတွင်းကား ကျားနေသောထူးတွင်းဖြစ်၏။ အစာရှာထွက်သော ကျားသည် မကြာမီပြန်လာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငါတို့ကို စားလေအံ့။ ထို့ကြောင့် အခြားတစ်နေရာသို့ သွား၍မွေးပါအံ့” ဟု ပြန်ဆို၏။ သို့သော်လည်း ခွေးမသည် မစောင့်နိုင်သောကြောင့် ထူးတွင်းသို့ဝင်၍ သားငယ်တို့ကို မွေးလေသည်။

မွေးပြီးသောအခါ ခွေးထီးကဆို၏။

၄၅၈ ❖❖ မင်းသုတေ

“ရှင်မ၊ ငါပြောမည် နားထောင်။ ငါသည် ထူးတွင်းဝတွင်ထိုင်၍ ကျားကြီးအလာကို စောင့်မည်။ ကျားကြီးလာသောအခါ ငါက အချက်ပေးမည်။ ငါ အချက်ပေးသောအခါ ရှင်မသည် သားငယ်တို့ကို တက်နီကီနီအော်မြည်အောင်လုပ်ပါ။ ဟယ်..ရှင်မ ကလေးများ ဘာကြောင့် အော်ကြသနည်းဟု ငါမေးလျှင်၊ အရှင် ... ကလေးများ ကျားသားစားလိုသောကြောင့် အော်ကြပါသည်ဟုဖြေပါ။ တစ်နေ့က ငါကိုက်သည့် ကျားသားကုန်ပြီလားဟု ငါက ထပ်မေးလျှင်၊ တစ်နေ့က အရှင်ကိုက်သည့်ကျားသားမှာ ကလေးများစား၍ ကုန်ပါပြီဟု ထပ်ဖြေပါ”ဟု ခွေးထီးကဆို၏။

အတန်ကြာသောအခါ ကျားကြီးပြန်လာ၏။ ကျားကြီး ထူးတွင်းမှ မနီးမဝေးသို့ ရောက်လျှင် ထူးတွင်းဝတွင် ထိုင်နေသော ခွေးထီးက အချက်ပေး၏။ ထူးတွင်းထဲက ခွေးမက သားငယ်တို့ကို အော်အောင်လုပ်၏။ ခွေးငယ်များ အော်သည်ကိုကြားလျှင် ခွေးထီးက ဆို၏။

“ဟယ်... ရှင်မ၊ ကလေးများ ဘာကြောင့် အော်ကြသနည်း”ဟု ဆို၏။

“အရှင် ကလေးများ ကျားသားစားလိုသောကြောင့် အော်ကြပါသည်”ဟု ခွေးမက ဆို၏။

“တစ်နေ့က ငါကိုက်သည့်ကျားသား ကုန်ပြီလား”ဟုခွေးထီးက မေးပြန်၏။

“တစ်နေ့က အရှင်ကိုက်သည့် ကျားသားမှာ ကလေးတွေစား၍ ကုန်သွားပါပြီ”ဟု ခွေးမက ဖြေပြန်၏။

ထိုသို့ ခွေးထီးနှင့်ခွေးမတို့ အမေးအဖြေပြုသော စကားကို ကျားကြီးကြားသောအခါ မိမိကိုလည်း ကိုက်သတ်လိမ့်မည်မှတ်၍ တောတွင်းသို့ပြေးဝင်လေ၏။ ကျားကြီးပြေးလာသည်ကို မျောက်တစ်ကောင်က မြင်ရာ “မိတ်ဆွေ ကျား၊ ဘာကြောင့် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ပြေးလာပါသနည်း”ဟုမေး၏။

“မိတ်ဆွေမျောက်၊ ကျွန်ုပ်၏ ထူးတွင်း၌ ကျားသားစားသော ခွေးအုပ်ကြီးရောက်နေ၍ ပြေးလာပါသည်”ဟုဖြေ၏။

“အို .. မိတ်ဆွေကျား။ ကျားသားကို ခွေးစားသည်ဟု ငါ မကြားဘူးပါ။ ခွေးသားကို ကျားစားသည်ဟုသာ ငါကြားဖူးသည်။ ပြန်ပါလော့”ဟု မျောက်က အားပေးတိုက်တွန်း၏။

ထိုအခါ ကျားကြီးကဆိုပြန်သည်။ “မိတ်ဆွေမျောက်၊ မိတ်ဆွေ၏ အမြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အမြီးကို ချည်ပြီးလျှင် မိတ်ဆွေက ကျွန်ုပ်၏ကျောကုန်းထက်တွင် စီး၍လိုက်မည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်ပြန်ပါမည်”ဟု ဆိုပြန်သည်။ ထိုသို့ဆိုသည့်အတိုင်းပင် ကျားနှင့် မျောက်တို့သည် အမြီးချင်းချည်၍သွားကြ၏။

ကျားနှင့်မျောက်တို့ အတူတကွလာသည်ကို မြင်သောအခါ အကြံကောင်းသော ခွေးထီးက ဤသို့အော်၍ ပြောလေသည်။

“အို .. အဆွေမျောက်၊ တစ်နေ့က ငါ့ထံမှလာရောက်ချေးယူသွားသော ကျားမှာ ကိုးတောင်ခန့်ရှိသည့် ကျားကြီးဖြစ်သည်။ ယခု သင်ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် ယူလာသော ကျားမှာကား ခြောက်တောင်သာသာလောက် ကျားငယ်ကလေးပါတကား”ဟု အော်ပြော၏။

ခွေးစကားကိုကြားလျှင် ကျားကြီးသည် ဤသို့တွေး၏။ “ငါ၏ ကျောကုန်းထက်တွင် ရှိသော မျောက်သည် စဉ်းလဲသောမျောက်ဖြစ်၏။ ယခု ငါ့ကို အချေးဆပ်လို၍ ခွေးထီးထံ ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်”ဟု တွေးပြီးလျှင် တောတွင်းသို့အပြေးဝင်လေရာ ကျောကုန်းပေါ်မှ မျောက်သည် မြေသို့ကျ၍ သစ်ငုတ်စူးလျက် သေလေ၏။ ကျားသည်လည်း အမောဆိုကာ ဆုံးလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ခွေးစကား ကျားယုံသည် ဆိုသော စကားပုံဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ဆိုကြသတည်း။ ■

မှတ်ချက်။

၁၉၄၂ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ်၊ စာရေးဆရာစာစောင်တွင် “နီပါး”ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြပါရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နန့်နောင်းခါရီ ဒွေးမနော်

လွန်လေပြီးသောအခါ အယုဒ္ဓပြည်တွင် ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး မင်းပြုသတတ်။ ထိုဘုရင်ကြီး၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှ သားတော်တစ်ပါးဖွားမြင်လျှင် ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညိုတို့ကိုခေါ်၍ အမည်မှည့်စေ၏။ ပုဏ္ဏားတို့လည်း သားတော်ကလေး၏ဇာတာကိုကြည့်ရှုကြ၍ လေးအတတ်တွင် အထူးတတ်မြောက်လိမ့်မည်ကို သိကြသောအခါ “သုနေမင်းသား”ဟု မှည့်ခေါ်ကြလေသည်။

အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် မင်းသားသည် တက္ကသိုလ်ပြည်သွားပြီးလျှင် မင်းသားတို့တတ်အပ်သော တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အတတ်တို့ကို သင်ယူ၏။ လေးအတတ်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်မြောက်လေသည်။ သုံးနှစ်လည်သောအခါ တက္ကသိုလ်ဆရာကြီးအား ကန်တော့၍ အယုဒ္ဓယပြည်သို့ ပြန်ခဲ့သတည်း။

ခရီးအကြား၌ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုတွင် တောင်ကမ်းပါးယံရှိ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို

မှီလျက် အမောဖြေနေစဉ် ဘယက်တန်ဆာ ဒွါဒရာတို့ဖြင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်တောက်ပသော နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့သည် ဟင်္သာငှက်များပမာ ကောင်းကင်မှပျံဆင်း၍ တောင်ခြေရင်း ရေ ကန်တွင် ကျလာသည်ကိုမြင်လျှင် အံ့ဩငေးမောမိသည်။ နတ်သမီးတို့သည် ကြာမျိုးငါးပါး နှင့် လှပတင့်တယ်သော ထိုရေကန်၌ ရေကစားကြ၍ အချိန်တန်သောအခါ ဘယက်တန်ဆာ ဒွါဒရာတို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ ဟင်္သာငှက်များပမာ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်ထွက်ခွာသွားကြ လေ၏။

ခဏကြာလျှင် လပြည့်ဝန်းကြီးထွက်လာ၏။ ထိုတော ထိုတောင်တွင် သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်တို့ကို ပစ်ခတ်ဖမ်းယူလေ့ရှိသော မုဆိုးတစ်ယောက်သည်လည်း သား ကောင်ချောင်းရန် ကန်စပ်သို့ရောက်လာ၏။ ထိုမုဆိုးသည် ကန်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုသောအခါ မလှုပ်မယှက်မှိုင့်တွေငေးမောနေသော မင်းသားကိုမြင်၍ သားကောင်မှတ် ထင်ကာ မြားဖြင့်ပစ်လေသည်။ သုံးကြိမ်တိုင်၏။ မင်းသား၏ ဘုန်းကံကြောင့် မြားတို့သည် မင်းသားကိုမထိ။ ရှေ့တော်တွင်သာလျှင် ဦးစိုက်လျက်ကျကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းသားသည် သတိရလာ၍ မုဆိုးကိုမြင်လျှင် လေးတော်ကိုကောက်ယူလျက် ပစ်မည်ပြုသည်။ မုဆိုးလည်း လက်အုပ်ချီကာ မင်းသားထံချဉ်းကပ်၍ ခွင့်လွှတ်ပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်၏။ ထို့နောက် မင်းသားနှင့် မုဆိုးတို့သည် ဤသို့မေးမြန်းပြောဆိုကြလေသတည်း။

“မုဆိုးကြီး နေ့အခါက နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့သည် ကောင်းကင်မှ ပျံဆင်းလာကြပြီး လျှင် ဤရေကန်တွင် ရေကစားကြသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရသည်။ မည်သည့်အရပ်မှ လာကြ၍ မည်သူတို့ဖြစ်ကြသည်ကို ကျွန်ုပ်သိလိုပါ၏။”

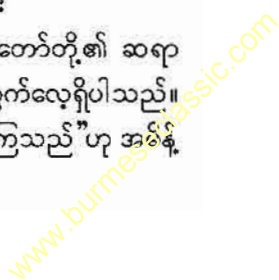
“အရှင်မင်းသား၊ ဤရေကန်ကို ပုန်းတလုတ်ရေကန်ဟုခေါ်ပါသည်။ ဤရေကန်၏ အရှေ့တောင်ယွန်းတွင် နတ်ကိန္နရာများနေရာ ငွေတောင်ပြည်ကြီးရှိပါသည်။ ငွေတောင်ပြည် ရှင် ဒုမရာဇာမင်းကြီး၌ သမီးတော်ခုနစ်ပါးရှိပါသည်။ ထိုသမီးတော်တို့သည် ခုနစ်ရက်လျှင် တစ်ကြိမ် ဤပုန်းတလုတ်ရေကန်သို့ လာရောက်ရေကစားကြပါသည်။”

“ကောင်းပြီ၊ မုဆိုးကြီး။ ဤနတ်ကိန္နရာတို့ကို မုဆိုးကြီး ဖမ်းနိုင်ပါမည်လား။”

“ကျွန်တော် မဖမ်းနိုင်ပါ။ နဂါးပတ်ကျောကွင်းရှိသူသာလျှင် ဖမ်းနိုင်ပါသည်။”

“နဂါးပတ်ကျောကွင်းကို အဘယ်တွင်ရနိုင်ပါသနည်း မုဆိုးကြီး။”

“နဂါးပတ်ကျောကွင်းကို နဂါးတို့တွင်သာ ရနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာ ရသေ့ကြီး အမိန့်ရှိဖူးသည်မှာ နဂါးတို့သည် မြောက်သမုဒ္ဒရာသို့ အစာရှာထွက်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုအခါ ဂဠုန်ရန်ကိုကြောက်သဖြင့် နဂါးပတ်ကျောကွင်းကို ယူဆောင်လာကြသည်” ဟု အမိန့် ရှိဖူးပါသည်။

“ဤသို့ဖြစ်လျှင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မြောက်သမုဒ္ဒရာသို့ သွားလိုပါသည်။ မုဆိုးကြီးလမ်းပြပါလော့”

သုဓနမင်းသားနှင့် မုဆိုးတို့ မြောက်သမုဒ္ဒရာကမ်းပါးသို့ ရောက်ကြသောအခါ နဂါးမင်းသည် နဂါးအပေါင်းခြံရံလျက် သမုဒ္ဒရာတွင် မြူးထူးပျော်ပါးနေသည်ကိုတွေ့ကြရသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဂဠုန်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်သည် နဂါးတို့ကို သုတ်ချီအံ့ဟု ကောင်းကင်မှ တစ်ဟုန်ထိုးပျံဆင်းလာသည်ကို မင်းသားမြင်သော် ချက်ချင်းပင် လေးနှင့်ခွင်းသည်။ ရင်ပုံကိုမှန်၍ ဂဠုန်ငှက်ရေထဲသို့ကျလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ကြသောနဂါးအပေါင်းတို့သည် ရေမှတက်၍ သုဓနမင်းသားအား ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုကြသည်။

“အသင်မင်းသား၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာရန်ဖြစ်သော ဂဠုန်ငှက်ကို ပစ်ခွင်းသည့်အတွက် များစွာကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသင်မင်းသားအား ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကို ပေးလိုပါသည်”

“နဂါးမင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်သံ ပတ္တမြားတို့ကို အလိုမရှိပါ။ နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းကိုသာလျှင် ခေတ္တငှားလိုပါသည်”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် နဂါးမင်းသည် နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းကို မင်းသားအားငှားလိုက်သည်။ မင်းသားနှင့် မုဆိုးတို့သည် မြောက်သမုဒ္ဒရာအရပ်မှ ပုန်းတလုတ်ရေကန်ရှိရာသို့ ပြန်လာကြလေသည်။

“မုဆိုးကြီး၊ နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ရကြပြီ။ နတ်သမီး ခုနစ်ဖော်တို့ကို ဖမ်းယူရန်သာလျှင် ကျန်တော့သည်။ အသင်မုဆိုးကြီးသည် ရေကန်ရှိသွား၍ ဖမ်းပါလော့”

ဤသို့ မင်းသားက ခိုင်းစေသဖြင့် မုဆိုးသည် နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းကို ယူပြီးလျှင် ပုန်းတလုတ်ရေကန်သို့သွား၏။ ရေကန်စပ် တောချုံကောင်းရာသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ရွက်ကြားတွင် ပုန်းခို၍ နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့အလာကို စောင့်မျှော်နေ၏။ နတ်သမီးတို့လည်း ရေကစားချိန်တန်လျှင် ဟင်္သာငှက်များပမာ ကောင်းကင်မှပျံဆင်း၍ ရေကန်တွင်မြူးထူးပျော်ပါး ကစားကြလေ၏။ ထိုအခိုက် မုဆိုးသည် ပုန်းအောင်းရာမှထွက်၍ နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းကို နတ်သမီးများရှိရာသို့ ပစ်သည်။ မနော်ဟရီအမည်ရှိသော အထွေးဆုံးနတ်သမီးကလေး၏ လက်ဝဲဘက်လက်ကို ရစ်ပတ်ချည်နှောင်မိလေ၏။ နတ်သမီးလည်း ထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်လေ၏။ အော်ဟစ်သံကို ကြားသော် အစ်မတော်တို့သည် ဟင်္သာငှက်များပမာ ရေမှပျံတက်၍ လွတ်ရာသို့ပြေးသွားကြလေ၏။

ထို့နောက် မုဆိုးသည် မနော်ဟရီကို အသာအယာယူဆောင်၍ သုဓနမင်းသားအား ဆက်သလေ၏။ မင်းသားနှင့်မင်းသမီးတို့တွေ့ကြသောအခါ ရှေးကပြုဖူးသော ကုသိုလ်ရေ

စက်ကြောင့် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာသက်ဝင်ကြလေ၏။ ထိုနေ့ကုန်ဆုံး၍ နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်အလင်းရောက်လျှင် မင်းသားနှင့်မင်းသမီးတို့သည် မုဆိုးကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ကို ကန်တော့ရန် အယုဒ္ဓယပြည်သို့ ပြန်ကြလေ၏။

ဤပုံဝတ္ထုတွင်ပါရှိသော မနော်ဟရီနတ်သမီးကို ညီမအထွေးဆုံးဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာတို့က ဒွေးမနော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဒွေးမယ်နော်ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်စမှတ်ပြုကြသည်။ ကယားအမျိုးသားတို့ကမူ 'နန့်နောင်းခါရီ' ခေါ်စမှတ်ပြုကြသတည်း။ ■

နမ်းပြီးရှပ်မှ နံပြည်စုတ်သို့

နံပြည်စုတ်၊ တစ်လုတ်စာ
 ငရဲကိုးပိဿာ ဟူ၍လည်းကောင်း
 နံပြည်စုတ်၊ တစ်လုတ်စား
 ငရဲတစ်ထောင်ပွား ဟူ၍လည်းကောင်း

ကလေးသူငယ်တို့ အော်ဟစ်သီဆိုရာတွင်ပါသည့် နံပြည်စုတ်ငှက်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပါဆိုလျှင် နှစ်မျိုးသုံးမျိုး ထိုးပြကြပါလိမ့်မည်။ ထိုးပြသမျှသော ငှက်တို့သည် တကယ်ပင် သေးသေးကလေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စာရေးစားပွဲမှနေ၍ မြင်နေရသော နံပြည်စုတ်ကလေးကား ခြံစည်းရိုးမြေကြီးပေါ်တွင် ဟိုခုန်သည်ခုန်နှင့် အစာရှာနေသော ငှက်ကလေးဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်ကို မြင်ရသည်ထက် သူ့အသံကိုကြားရသည်က များပါသည်။ အသံကိုကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မြေကြီးရောင်၊ သစ်ရွက်ခြောက်ရောင်နှင့် ရောပျောက်

နေသဖြင့် မြင်ရမလွယ်ပါ။ သို့သော်လည်း ခုန်ခုန်နေသဖြင့် ခဏအတွင်းမှာပင် ဇာတိပေါ်လာ ပါသည်။

ယင်းနံ့ပြည်စုတ်ကလေးအကြောင်းကိုမေးလျှင် လူကြီးများက ပုံပြင်ကလေးနှင့် ပြော တတ်ပါသည်။ ယင်းပုံပြင်ကလေးကို စာပေနှင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်မှာကား စွယ်စုံ ကျော်ထင်ကျမ်းပြုဆရာ ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်မိန့်ဆိုသည်ကို အောက်တွင် ရေးကူးဖော်ပြလိုပါသည်။

(၁)

(ရှေးသရောအခါက သမုဒြာကမ်းယံ၌နေသော ဧရာပထနဂါးမင်းသည် ရေ၏အနီး၌ သားငါးတို့ကို နဂါးအများတို့ စားသည်ဖြစ်၍ ရှားပါးလှသောကြောင့် ဟိမဝန္တာတောသို့ဝင်၍ ကျက်စားလှည့်ပတ်ရာ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းနှင့်တွေ့၍ “သင် နဂါးမင်းသည် ငါပိုင်သော တောအုပ်သို့ ဘယ့်ကြောင့်လာသနည်း” ဟု ကြိမ်းမောင်း၏။ ထိုအခါ နဂါးမင်းလည်း “သင် ခြင်္သေ့မျှကို ငါမကြောက်သောကြောင့် လာသည်။ ငါ၏စွမ်းရည်ကို သင်မသိသလော” ဟုဆို ပြန်၏။ ခြင်္သေ့ကလည်း “သင် ရေပိုးရေမွှားကို စားနိုင်ကာမျှဖြစ်သည်။ ငါကမူကား ကြည်း သတ္တဝါအများတို့၏ အရှင်ဖြစ်သည်။ ငါဟောက်သည်ကို ကြားလျှင် အများသတ္တဝါတို့ သေလေသည်။ သို့စင်သော တန်ခိုးရှင်ကို သင် မလေးမစား ပြုသလော” ဟုမေး၏။ ထိုအခါ နဂါးကလည်း “သင်ခြင်္သေ့သည် ဟောက်၍သေ၏ဆိုသော်လည်း ကိုယ်၏အနီး၌ရှိသော သတ္တဝါသာ သေနိုင်သည်။ ငါမူကား နှာခေါင်းလေဖြင့် မှုတ်လိုက်သော် ငါ့အခိုးသင့်သမျှ သေရသည်ချည်း ဖြစ်သည်” ဟု မိမိတို့ဂုဏ်ကိုချီးပ၍ ပြိုင်ဆိုင်ကြရာ “သင်နှင့်ငါသည် မည်သူ တန်ခိုးသာမသာကို ယခုစမ်းကြအံ့။ သင်နိုင်လျှင်လည်း ငါ့ဦးနှောက်ကို ဖောက်၍စားလော့။ ငါနိုင်လျှင်လည်း သင့်ဦးနှောက်ကို ဖောက်၍စားအံ့” ဟု ကတိကဝတ်ထားကြ၍ အစွမ်းကိုပြလို သဖြင့် ခြင်္သေ့သည် ဟောက်လိုက်သော် မိမိရှေ့တွင်တည်သော ရည်၍ဟောက်သော သတ္တဝါ တစ်ခုသာ သေလေ၏။ နဂါးမင်းအခိုးလွတ်သောအခါ အခိုးသင့်သမျှသော သတ္တဝါတို့သည် သေလေကုန်၏။ ယင်းသို့ ခြင်္သေ့မင်းရှုံးရကား နဂါးမင်းက ခြင်္သေ့မင်းဦးနှောက်ကို ဖောက်၍ စားမည် ပြုသောအခါ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းက “အချင်းနဂါး၊ ငါ့သားမြေးတို့ကို တွေ့ရရုံ ခုနက်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့ပါ။ ခုနစ်ရက်စေ့သောအခါ ဤနေရာသို့ ငါလာ၍ အစားခံပါမည်” ဟု သစ္စာပြု၍ မိမိနေရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။

(၂)

ထိုနေ့မှစ၍ ခြင်္သေ့မင်းသည် မစားနိုင် မအိပ်နိုင် တမိုင်မိုင် တတွေတွေဖြစ်၏။

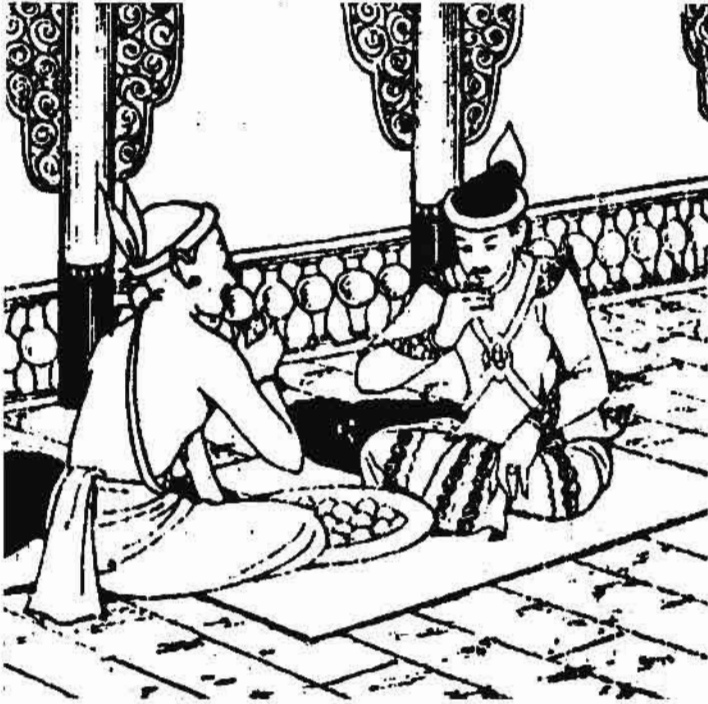
၄၀၆ ❖ ❖ ပင်းသုဂတိ

သားငှက်အပေါင်းတို့ ခစားလာကြသောအခါ ခြင်္သေ့မင်းမှိုင်းနေသည်ကို မြင်၍ “အရှင်ခြင်္သေ့မင်းသည် ဘယ့်ကြောင့်မှိုင်းသနည်း” ဟုမေး၏။ နဂါးမင်းနှင့် တန်ခိုးပြိုင်သဖြင့် ရှုံးခဲ့ကြောင်း၊ မိမိဦးနှောက်ကို ဖောက်စားလာအံ့သောကြောင့်ကို ပြန်ပြောလျှင် ငှက်နက်ကျော်တစ်ခုက “အရှင်ခြင်္သေ့မင်းပိုင်သော တောသုံးထောင်အတွင်း၌ အခြေနှစ်ချောင်း၊ အခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါ၊ အတောင်ရှိသောသတ္တဝါများစွာရှိပါသည်။ ထိုသတ္တဝါအပေါင်းတို့တွင် တစ်ဦးဦး နဂါးကိုနိုင်သော သတ္တဝါရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ခေါ်၍ အထံတော်၌ စုဝေးပါမည်။ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တော်မူပါဦးလော့” ဟုလျှောက်ထား၍ တောင်ကြား၊ ချောက်ကြား ရရှိသမျှ သားငှက်သတ္တဝါတို့ကိုခေါ်၍ စုဝေးစေပြီးသော် “ငါတို့မင်းကို နဂါးဘေးမှလွတ်အောင် ဘယ်သူကြံဆောင်နိုင်အံ့နည်း” ဟုမေးမြန်း၏။ ဒရယ်၊ ယုန်၊ ကြောင်၊ ပြောင်၊ စိုင်း၊ ဆင်၊ မြင်း စသည်တို့တွင် တစ်စုံတစ်ခုမျှ မထွက်။ ကျေးငှက်တို့ကို တိုင်ပင်ပါသော်လည်း ဘယ်သတ္တဝါမျှမထွက်။ ငါးရက်တိုင် ရှိလေ၏။

ခြောက်ရက်မြောက်သောအခါ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းကလည်း ငှက်နက်ကျော်၊ ဘယ်သို့ကြံအံ့နည်းဟု မေးပြန်၏။ ထိုအခါ ငှက်နက်ကျော်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ တောသုံးထောင်၏အတွင်းတွင် သားငှက်ကုန်ချေပြီ။ ရေစပ်နားတွင် ကျက်စားသော ငှက်ကြီးတစ်ခုသာရှိတော့သည်။ ထိုငှက်ကြီးကိုခေါ်၍ မေးတော်မူပါဦးလော့ ဟုလျှောက်၏။ ခြင်္သေ့မင်းက ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံလျှင် ငှက်နက်ကျော်သည် ငှက်ကြီးကို ခေါ်၍ပေး၏။ ခြင်္သေ့မင်းကလည်း အဆွေငှက်ကြီး၊ ငါ့ကို နဂါးဘေးမှ လွတ်အောင် သင်ကြံနိုင်ပါမည်လောဟုမေး၏။ ငှက်ကြီးကလည်း မစိုးရိမ်လင့်။ ကျွန်ုပ်ကြံမည်။ ကျွန်ုပ်စကားတို့သာနားထောင်ပါဟုဆိုလေ၏။ အဘယ်သို့ပြုရမည်နည်းဟု မေးလျှင် နဂါးလာအံ့သော နေ့၌ တောသုံးထောင်တွင်ရှိသော သားအပေါင်း ငှက်အပေါင်းတို့ကို ခြင်္သေ့မင်း၏အပါး၌ စုဝေး၍နေစေရမည်။ ငါမူကား ညောင်ပင်ကြီးထက်မှ နှုတ်သီးကို ပြု၍နေမည်။ နဂါးအနီးသို့ရောက်သောအခါ သားငှက်သတ္တဝါတို့ တညီတညာတည်း စီစီညံ့ညံ့မြည်တွန်စေရမည်။ ငါက ဇာယံကြောင့် မြည်တွန်သနည်းဟု မေးသောအခါ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်း ဦးနှောက်ကိုဖောက်စားခြင်းငှာ နဂါးလာသောကြောင့် မြည်ပါသည်ဟုပြောကြရမည်။ ထိုအခါ ငါက နဂါးလာသော် မြန်စွာလာစေ။ သင်တို့က ဆိတ်ဆိတ်နေ။ ကေသရာဇာ၏ဦးနှောက်ကို မဖောက်ခင် နဂါး၏ဦးနှောက်ကို ငါဖောက်လိုက်ဦးမည်ဟု ဆိုအံ့။ ထိုနဂါးက အဘယ်အသံနည်းဟုမေးသောအခါ ခြင်္သေ့မင်း ရှိရာသို့ နဂါးမင်းလာမည်ကြားသောကြောင့် အဆွေတော်ဂဠုန်မင်း စောင့်၍လာနေသည်ဟု ပြော ကြရမည်။ ဤသို့ ပြော၍မပြန်လျှင် အတောင်သံ၊ နှုတ်သီးသံနှင့်သုတ်ဟန်ပြု၍ ငါ့ခြိမ်းခြောက်မည်ဟုဆို၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ ခြင်္သေ့မင်းကလည်း အားရလှသည်နှင့် ငှက်ကြီးစီမံသည့်အတိုင်း ငှက်နက်ကျော်ကို ဆော်စေ၍ ငှက်အပေါင်းတို့ကို ခြင်္သေ့နေသောတောအုပ်၌ မြေပြင်ပြည့်မျှ စုဝေးစေ၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ နဂါးမင်းလည်း သင်းပင်းဖော်များနှင့်တကွ ရေမှ တက်၍ ခြင်္သေ့နေရာကိုသွားလေ၏။ နဂါးလာသည်ကိုမြင်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ သားငှက်တို့ သည် တညီတညွတ်တည်း မြည်ကုန်၏။ ထိုအသံကိုကြားလျှင် ညောင်ပင်ထက်ကနေသော ငှက်ကြီးသည် နှုတ်သီးသံ၊ အတောင်သံတို့ကို တီး၍ ကြီးစွာသော အသံကိုပြုလျက် အဘယ့်ကြောင့် မြည်ကြသနည်းဟုမေး၏။ နဂါးလာကြောင်းကို ပြောဆိုကြလျှင် သင်တို့ဆိတ်ဆိတ် နေ။ ယနေ့ ငါ့ဝမ်းတော်အယ်စေရမည် ဟုဆို၏။ ထိုအသံကိုကြားသော် နဂါးလည်းထိတ်လန့်၍ ဘယ်အသံနည်းဟုမေး၏။ သားငှက်အပေါင်းတို့က ငှက်ကြီးစီမံမှားသည့်အတိုင်း ဂဠုန်မင်း လာနေကြောင်းကို ပြောကုန်၏။ နဂါးလည်း ဂဠုန်ဟူသောစကားကို ကြားရာကပင် လျင်မြန်စွာမြေသို့ငုပ်၍ ပြေးလေ၏။

ထိုအခါမှ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းလည်း နဂါးဘေးမှ ချမ်းသာသတည်း။ များစွာသော ငှက်အပေါင်းတို့သည် အကြံကောင်းလှသော ငှက်ကြီးကို တရိုတသေမြတ်နိုးကြ၍ ချီးပူဇော်ပြီးမှ နမ်းရှုပ်ဖက်ယမ်းပြုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငှက်ကြီးကို နမ်းပြီးရှုပ်ဟူ၍တွင်သည်။ ကြီးသောကိုယ်သည် ငယ်လေသည်။ ငှက်နက်ကျော်ကိုလည်း ငှက်ဆော်အရာ၌ ထားရလေသည်။ ထိုငှက်ကား သတ္တဝါတို့၏ ဘာသာတိုင်းကိုသိသည်။ မိမိလည်း လိုက်၍ ပြောဆိုတတ်သည်ဟူ၍ ဝတ္ထုစာငယ်များ၌ တွေ့ဖူးသည်။) ■

ပျားရည်တစ်စက်

ရှေးသရောအခါက ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြု၏။ ထိုမင်းတွင် မင်းတိုင်ပင်အမတ်ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတစ်ပါး ရှိလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့ သည် ဖြူစင်စွာသော ပုဆိုးကိုခင်း၍ ပျားရည်ဆမ်းသော ပေါက်ပေါက်ကိုစားကြလေသ တည်း။ ထိုအခါ မင်းကြီးယူသော ပေါက်ပေါက်မှ မုန့်ညင်းစေ့ခန့် ပျားရည်တစ်စက်သည် ပုဆိုးဖြူပေါ်သို့ကျလေသတည်း။ ထိုသို့ပျားရည်စက်ကျသည်ကို မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားနှစ်ဦးလုံးပင် မြင်ကြလေသည်။ သို့သော်ငြားလည်း မင်းသည် ဣန္ဒြေပျက်မည်စိုး၍ မသုတ်ဘဲနေလေသည်။ ပုဏ္ဏားသည်လည်း ပျားရည်စက်သည် မင်းကြီးအနီးတွင်ရှိသောကြောင့် လက်လှမ်း၍ မသုတ် ဝံ့သဖြင့် မသုတ်ဘဲနေလေသည်။

ထိုခဏ၌ ယင်တစ်ကောင်သည် ပျားရည်နံ့ကိုခံယူကာ ပျံလာပြီးလျှင် ပျားရည်စက် တွင် နားလေ၏။ ထိုသို့ ယင်လာနားသည်ကို မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားတို့ မြင်ငြားသော်လည်း မမောင်း

မနှင်ကြ။ အမှတ်တမဲ့သာနေကြလေသည်။

ထိုခဏ၌ ထရံထက်မှပင့်ကူကြီးတစ်ကောင်သည် ပျားရည်စားနေသော ယင်ကို တလှုပ်လှုပ်မြင်၍ ပြေးဆင်းလာပြီးလျှင် ယင်ကို ဖမ်းမျိုလေ၏။ ဤအခြင်းအရာကို မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့ မြင်သော်ငြားလည်း မမောင်းမနှင်ကြ။ အမှတ်တမဲ့သာ နေကြလေသည်။

ထိုခဏ၌ အစာရှာထွက်လာသောကြွက်တစ်ကောင်သည် အိမ်မြှောင်ပြေးသည်ကို မြင်၍ နောက်မှအစီလိုက်ပြီးလျှင် အိမ်မြှောင်ကို ဖမ်းစားလေ၏။ ဤအခြင်းအရာကို မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့မြင်သော်ငြားလည်း မမောင်းမနှင်ကြ။ အမှတ်တမဲ့သာနေကြလေသည်။

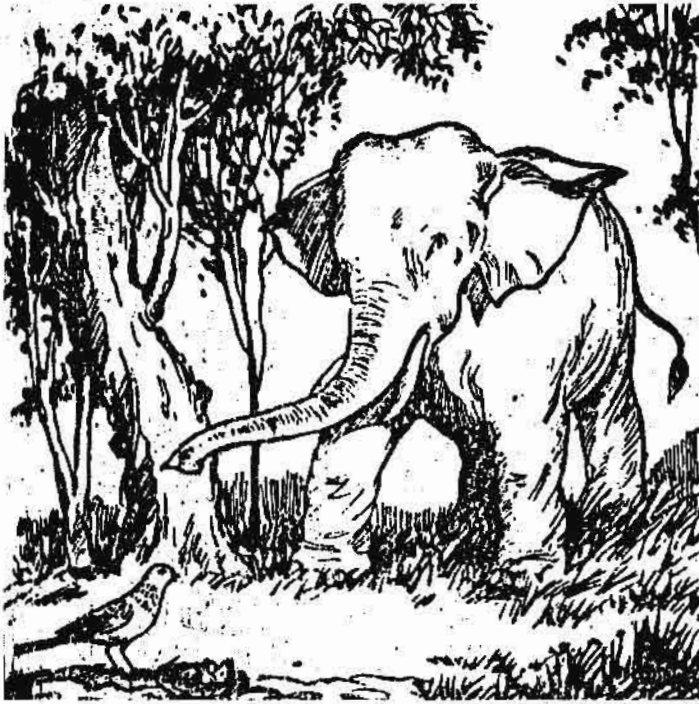
ထိုခဏ၌ ကြွက်ချောင်းနေသော ကြောင်တစ်ကောင်သည် အိမ်မြှောင်ဖမ်းစားသော ကြွက်ကိုမြင်၍ အပြေးလိုက်ပြီးလျှင် ကြွက်ကိုခုတ်၍ မျိုလေ၏။ ဤအခြင်းအရာကို မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့မြင်သော်ငြားလည်း မမောင်းမနှင်ကြ။ အမှတ်တမဲ့သာ နေကြလေသည်။

ထိုခဏ၌ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားတို့စားနေသော ပျားရည်ပေါက်ပေါက်ကို မျှော်နေသည့် ခွေးတစ်ကောင်သည် အစာမာန်ယစ်၍ ကြောင်ကို ကိုက်လေသည်။ ခွေးနှင့်ကြောင်တို့ အော်ဟစ်ကိုက်ခဲနေသည်ကို ကြားရမြင်ရသောအခါ ခွေးရှင်နှင့်ကြောင်ရှင်တို့သည် ပြေးထွက်လာကာ ရန်ဖြစ်ကြလေသတည်း။ ထိုသို့ဖြစ်နေသော ရန်ပွဲကိုမြင်သော်ငြားလည်း မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားတို့သည် ရန်ပြေအောင် မစီရင်ကြ။ အမှတ်တမဲ့သာ ပျော်ပါးစားသောက်နေကြလေ၏။

ထိုအခါ ခွေးရှင်သည် မင်းသားတစ်ပါးကိုခေါ်၍ အခြွေအရံစုဆောင်းလေ၏။ ကြောင်ရှင်သည်လည်း မင်းသားတစ်ပါးကိုခေါ်၍ အခြွေအရံစုဆောင်းလေ၏။ ထိုနောက် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော လူတို့သည် တုတ်၊ ဓား ကိုင်စွဲကာ ရိုက်ပုတ်ခုတ်ထစ်ကြလေသတည်း။

ထိုတွင်မှ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားတို့သည် မျူးမတ်သေနာပတိတို့ကို စုစေး၍ ဖြန့်ဆိုကြလေသည်။ သို့သော်ငြားလည်း ရန်ပွဲအလွန်ကြီးသည်ဖြစ်၍ မတတ်နိုင်ရှိသည်။ တစ်စ တစ်စနှင့် အားဆည်းပူးကြပြီးလျှင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အင်ကြီးအားကြီး တိုက်ကြလေရာ နောက်ဆုံး၌ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏား သူဌေးသူကြွယ် ဆင်းရဲသားတို့ပါမကျန် သေပျောက်ခြင်းသို့ ရောက်ကာ ဗာရာဏသီပြည်ကြီး ပျက်စီးရလေသတည်း။

ဤသို့ ပျားတစ်စက်ကြောင့် ပြည်ပျက်ရ သည့်အကြောင်းကို ရှေးအခါက မနုအမည်ရှိသော ရသေ့ကြီးသည် မဟာသမ္မတမင်းအား ပြောပြလေသည်။ ■

ဘီလုံးငှက်မနှင့် ဆင်ဆိုးကြီး

လွန်လေပြီးသောအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာတော၌ ဆင်မင်းဖြစ်၏။ ထိုဆင်မင်းမှာ အခြံအရံဆင်အပေါင်း ရှစ်သောင်းရှိ၏။ ဘုရားလောင်း၏ အခြံအရံတွင်မပါဘဲ သင်းခွဲနေသော ဧကစာရဆင်ဆိုးကြီးတစ်စီးသည်လည်း ရှိလေသည်။

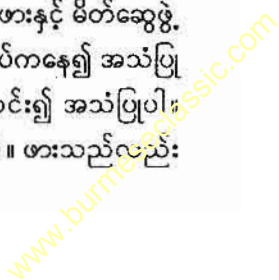
ထိုအခါ ဘီလုံးငှက်မတစ်ကောင်သည် ဆင်များသွားလာရာလမ်း၌ ခြေရာခွက်တစ်ခုတွင် အဥတို့ကိုဥ၏။ အဥတို့သည် ရင့်သောအခါ ငှက်ငယ်တို့ပေါက်ကုန်၏။ ထိုငှက်ငယ်တို့ မပျံနိုင်သေးခင် တစ်နေ့သ၌ ဆင်မင်းသည် ဆင်အပေါင်းခြံရံလျက် အစာရှာအံ့သောငှာ ထိုအရပ်သို့လာလေသည်။ ဆင်များလာသည်ကို အဝေးကမြင်သော ဘီလုံးငှက်မသည် သားငယ်တို့ ဆင်နင်းခံရ၍ သေမည်ကိုစိုးရိမ်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့်ဆင်မင်းရှိရာသို့သွား၍ အတောင်ယှက်ကာ ရှိခိုးပြီးလျှင် ဤသို့တောင်းပန်၏။ “အို-ဆင်မင်း၊ အသင့်အား ကျွန်ုပ်ရှိခိုးပါ၏။ အားနည်းသော ကျွန်ုပ်၏ သားငယ်တို့ကို မသတ်ပါလင့်”ဟု တောင်းပန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် “ဘီလုံးငှက်မငယ်၊ သင်မစိုးရိမ်လင့်။ ငါသည် သင့်သားငယ်တို့ကို စောင့်ရှောက်အံ့” ဟုဆို၍ ငှက်ငယ်တို့ကိုခွကာ ရပ်လေသည်။ ရှစ်သောင်းသောဆင်တို့သည် ဘုရားလောင်းအား ရှောင်ကွင်း၍ သွားကြသဖြင့် ငှက်ငယ်တို့ကို မနင်းမိကြဘဲ ရှိလေသည်။ ဆင်အုပ်ကြီးလွန်သွားသောအခါ ဆင်မင်းသည် ဘီလုံးငှက်မကို ခေါ်၍ “ဘီလုံးငှက်မငယ်၊ ငါတို့နောက်၌ တစ်စီးတည်းသော ဧကစာရဆင်သည် လာလိမ့်မည်။ ထိုဆင်သည် ငါတို့စကားကို နားမထောင်။ ထိုဆင်ကိုလည်း ရှိခိုးတောင်းပန်၍ သားငယ်တို့၏ ချမ်းသာခြင်းကို ပြုရစ်လော့” ဟုဆိုကာသွားလေ၏။ ခဏကြာသောအခါ ဆင်ဆိုးကြီးလာသည်ကို မြင်၍ ဘီလုံးငှက်မသည် ဆီးကြိုပြီးလျှင် အတောင်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် လက်အုပ်ချီကာ ဤသို့ တောင်းပန်၏။

“တစ်စီးတည်းသာလျှင် ကျက်စားလေ့ရှိသော အရှင်ဆင်မင်း၊ အရှင်ဆင်မင်းအား ကျွန်ုပ် လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးပါ၏။ အားနည်းသော ကျွန်ုပ်၏ သားငယ်တို့ကို မသတ်ပါလင့်” ဟု တောင်းပန်၏။ ထိုဆင်သည် ဘီလုံးငှက်မစကားကို ကြားသောအခါ “ဟယ်...ဘီလုံးငှက်မငယ်၊ နင်၏သားငယ်တို့ကို ငါသတ်အံ့။ နင်သည် အားနည်းသူဖြစ်၏။ ငါသည် အားကြီးသူဖြစ်၏။ နင်သည် ငါ့ကို မည်သို့ပြုနိုင်အံ့နည်း။ နင်ကဲ့သို့သောငှက်ပေါင်းတစ်သိန်းတို့ကိုလည်း ငါ၏ လက်ဝဲခြေမျှဖြင့် သတ်နိုင်၏” ဟုဆို၍ ငှက်ငယ်တို့ကိုနင်းချေ၏။ ကျင်ငယ်ဖြင့်လည်း မျောစေ၏။ ထို့နောက် ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟည်းပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဘီလုံးငှက်မသည် သစ်ခက်၌နား၍ “ယခု သင်သည် မြည်ဟည်းလျက် သွား၏။ နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်းတွင် ငါ့အကြောင်းကို သိရစေမည်။ ကိုယ်အားထက် ဉာဏ်အားကြီးသည့်အကြောင်းကို သင်မသိ” ဟုဆိုလေ၏။

ထို့နောက် ဘီလုံးငှက်မသည် တစ်ခုသောကျီးနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့၍ “အရှင်၊ တစ်ခုသော ဆင်ဆိုးကြီး၏ မျက်စိတို့ကို အရှင်သည် နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဖောက်ပေးပါရန် တောင်းပန်ပါ၏” ဟုဆို၏။ ကျီးသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။

ထို့နောက် တစ်ခုသော ယင်မမဲရိုင်းနှင့်မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြန်၍ “အရှင်၊ ကျီးထိုး၍ ပေါက်သော ဆင်၏ မျက်စိတို့တွင် အရှင်သည် ပိုးလောက်တို့ကိုချပေးပါရန် တောင်းပန်ပါ၏” ဟုဆို၏။ ယင်မမဲရိုင်းလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထို့နောက် တစ်ခုသောဖားနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြန်၍ “အရှင်၊ ဆင်ကန်းကြီး ရေရှာလာသောအခါ အရှင်သည် တောင်ထိပ်ကနေ၍ အသံပြုပါ။ ထိုဆင် တောင်ထိပ်သို့တက်သောအခါ အရှင်သည် ချောက်ထဲသို့ဆင်း၍ အသံပြုပါ။ ထိုအမှုကို ကျွန်ုပ်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးပါရန် တောင်းပန်ပါ၏” ဟုဆို၏။ ဖားသည်လည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟုဝန်ခံ၏။

၅၁၂ ❖❖ မင်းသုတေ

တစ်နေ့သ၌ ကျီးသည် ဆင်ဆိုးကြီး၏ မျက်စိနှစ်ဖက်တို့ကို နှုတ်သီးဖြင့်ဖောက်၏။
 ယင်မမဲရိုင်းသည် မျက်စိတို့တွင် ပိုးလောက်တို့ကိုချ၏။ ဆင်သည် ပိုးလောက်ကိုက်၍ နာကျင်
 လျက် ရေငတ်သောကြောင့် ရေရှာသွားသည်။ ထိုအခါ ဖားသည် တောင်ထိပ်ကနေ၍ အသံပြု
 ၏။ ဖားသံလာရာအရပ်တွင် ရေရှိမည်ထင်၍ ဆင်သည်တောင်ထိပ်သို့တက်၏။ ထိုအခါ
 ဖားသည် ချောက်ထဲသို့ခုန်ဆင်း၍ အသံပြုပြန်၏။ ဆင်သည်လည်း ဖားသံလာရာသို့သွား၏။
 ချောက်ကမ်းပါးသို့ရောက်သောအခါ လိမ့်ကျ၍သေလေ၏။ ထိုအခါကျမှ ဘီလုံးငှက်မသည်
 ဆင်ကျောကုန်းထက်တွင် လျှောက်ကာ “အားနည်းသူတို့ကို နှိပ်စက်လိုသော ငါ့ရန်သူ သေပြီ
 တကား” ဟု ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်လေသတည်း။ ■

ရွှေလက်တို့ ရသောဘုရင်ကြီး

ရှေးအခါက ဂရိပြည်တွင် မိုက်ဒဲအမည်ရှိသော ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိသည်။ သူသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် အလွန်ပြည့်စုံသည်။ သို့သော်လည်း ထိုထက်ပိုမိုပြည့်စုံလိုသေးသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် ဘွဲ့ကတ် နတ်သားအား ပူဇော်ပယလေရာ နတ်သားက ကိုယ်ထင်ပြု၍ ‘အို ... မင်းမြတ်၊ အလိုရှိသည့်ဆုကို တောင်းလော့။ ပြည့်စုံစေအံ့’ ဟု ဆိုလေသည်။

မိုက်ဒဲဘုရင်ကြီးသည် ကိုယ့်ဆန္ဒကို ကောင်းစွာသိလေရကား “အို နတ်သား၊ ကျွန်ုပ် သည် ရွှေလက်တို့ ဆုကို ရလိုပါ၏။ သို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ် တို့ထိလေသမျှ ရွှေဖြစ်လေမည်” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဘွဲ့ကတ်နတ်သားက “မင်းကြီး၊ လိုသောဆုနှင့် ပြည့်စုံပါစေသတည်း” ဟု ဆုပေးပြီးနောက် “အို ... မိုက်ဒဲဘုရင်ကြီး၊ ရွှေလက်တို့ကို ရသဖြင့် ချမ်းသာလိမ့်မည်မမှတ်

ပါလေနှင့် ဟူ၍လည်း သတိပေးလိုက်သေးသည်။

ဘုရင်ကြီးကား ဝမ်းသာအားရနှင့် နန်းတော်သို့ပြန်လေသည်။ လမ်းတွင် ချုံတစ်ခုမှ သစ်ရွက်တို့ကို လက်ဖြင့်တို့ကြည့်သည်။ ခဏချင်းတွင် ရွှေရွက်များဖြစ်သွားကြရာ ဘုရင်ကြီးသည် ခူး၍ မိမိဝတ်ရုံအိတ်ထဲသို့ထည့်သည်။ လက်နှင့်တို့မိသော ဝတ်ရုံလည်း ရွှေဖြစ်ပြန်သည်။

မိုက်ဒဲသည် မိမိ၏ရွှေလက်တို့ကို နေရာတကာတွင် စမ်းကြည့်သည်။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ကို ရွှေဖြစ်စေသည်။ မြက်ကြားတွင် ပွင့်နေသော ဒေစီပန်းကလေးများကို ရွှေဖူးရွှေပွင့်ကလေးများအဖြစ်သို့ ပြောင်းစေသည်။ လမ်းပေါ်က ကျောက်ခဲများကိုလည်း လက်နှင့်တို့၍ ရွှေခဲများဖြစ်စေလေသည်။

“ငါသည် လောကတွင် အချမ်းသာဆုံးသောဘုရင်ဖြစ်လေပြီ” ဟုတွေးကာ မိုက်ဒဲဝမ်းသာသည်။ နန်းတော်သို့ရောက်လျှင် ဘုရင်ကြီးသည် စားပွဲကုလားထိုင်များကို လက်ဖြင့်တို့လေရာ ရွှေစားပွဲ ရွှေကုလားထိုင်များဖြစ်သွားကြလေသည်။ စားပွဲခင်းနှင့် တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာတို့ကိုလည်း ရွှေဖြစ်စေသည်။ ပြတင်းဝတွင် ပွင့်နေကြသော နှင်းဆီပန်းတို့ကို တို့ရာတွင်လည်း ရွှေနှင်းဆီများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် စားတော်ကံအား ခေါ်၍ ပွဲတော်ပြင်ခိုင်းသည်။ စားတော်ကံသည် ကြက်ကောင်လုံးကြော်၊ ငါးကောင်လုံးကြော်၊ ချိုချဉ်ခဲဖွယ်၊ အဖျော်ယမကာအစုံတို့ကို ရွှေစားပွဲကြီးပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် ပွဲတော်တည်တော့အံ့ဟု သားလှီးဓားကို ကိုင်သည်။ ဓားသည် ရွှေဖြစ်သွားလေ၏။ ကြက်သားတို့ စားမည်ပြု၏။ ဘုရင်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းနှင့်ထိလျှင်ပင် ကြက်သားသည် ရွှေဖြစ်ပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ငါးလည်း ရွှေဖြစ်၊ ချိုချဉ်ခဲဖွယ်လည်း ရွှေဖြစ်၊ အဖျော်ယမကာလည်းရွှေဖြစ်၊ နှုတ်ခမ်းနှင့်ထိသမျှအားလုံး ရွှေဖြစ်လေ၍ ဘုရင်ကြီးမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက် မစားရာဘဲရှိလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် “ငတ်ရတော့မည်လား” ဟူ၍တွေးတောစိုးရိမ်ကာ မှိုင်းနေခိုက်တွင် ဘုရင်ကြီး၏ သားတော်ကလေးနှင့် သမီးတော်ကလေးတို့သည် နန်းတော်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။ ကလေးများကိုမြင်သောအခါ ဘုရင်ကြီး သတိလစ်ကာ ဖက်ယမ်းဗွေပိုက်မိလေသည်။ ထိုအခါ ကလေးနှစ်ဦးလည်း ရွှေရုပ်တုကလေးများဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။ မိုက်ဒဲဘုရင်ကြီးမှာကား ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်၍ မျက်ရည်တွေတွေကျလာလေသည်။ ထိုကျလာသော မျက်ရည်ပေါက်တို့သည်လည်း လက်နှင့်ထိသောအခါ ရွှေပွင့်ကလေးများဖြစ်သွားကြသည်။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် နန်းတော်မှ ပြေးထွက်၍ ဘဲကတ်နတ်ကွန်းသို့သွားပြီးလျှင် “အို နတ်သား၊ အသင်ပေးသော ရွှေလက်တို့ဆုကို ပြန်လည်ရုတ်သိမ်းပါလော့” ဟု

အော်ဟစ်တောင်းပန်လေသည်။ ထိုအခါ နတ်သားက “အို မင်းမြတ်၊ အသင်သည် လောဘကြီး၍ ရွှေလက်တို့ဆုကို တောင်း၏။ ရွှေလက်တို့ဆုကို ရပြန်သောအခါ ချမ်းသာမှုကိုမရသဖြင့် ပြန်လည်ပေးအပ်ပြန်သည်။ အသင်ကဲ့သို့မှားသောမင်းကား လောကတွင်ရှိပါသေး၏လော” ဟုအပြစ်ဆို၏။ သို့သော်လည်း ဘုရင်ကြီးက အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်သဖြင့် နတ်သားသည် ကရုဏာသက်ကာ ဤသို့ညွှန်လေသည်။ “အို မင်းမြတ်၊ ပက္ကတောလမြစ်သို့သွား၍ ရေချိုးလျှင် ရွှေလက်တို့ဆုသည် ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။ ထိုမြစ်သို့သွား၍ ရေချိုးပါလော့” ဟု ညွှန်၏။

ဘုရင်ကြီးလည်း နတ်သားညွှန်သည့်အတိုင်း မြစ်သို့သွား၍ ရေချိုးရာ ရွှေလက်တို့ဆုမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် ရေတကောင်းတစ်ခုဖြင့် မြစ်ရေကို သယ်ယူပြီးလျှင် သားတော် သမီးတော်ကလေးတို့အား သွန်းလောင်းသောအခါ လူဖြစ်ကြပြန်လေတော့သည်။

မိုက်ဒဲဘုရင်ကြီးသည် ရွှေအတွက် ဒုက္ခရောက်ရသည်ကို တရားရကာ ထိုနေ့မှစ၍ လောဘကို ထိန်းသိမ်းလေတော့သတည်း။ ■

လာဠုက

လွန်လေပြီးသောအခါ ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားသူကြွယ်မျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်
ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွားပြီးလျှင် ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကို သင်ယူလေ
သည်။ ထို့နောက် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်၍ တပည့်လုလင်ငါးရာတို့ကို
အတတ်သင်ပေးလေသည်။

တပည့်ငါးရာတို့သည်ကား အတိုင်းတိုင်း၊ အပြည်ပြည်၊ အမြို့မြို့၊ အရွာရွာမှ လာကြ
သော မင်းသားစိုးသား၊ မှူးသား မတ်သား၊ သူဌေးသား သူကြွယ်သား၊ ကုန်သည်သား၊
လယ်လုပ်သားတို့ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုလုလင်တို့တွင် တစ်ယောက်သော၊ ထိုင်းမှိုင်းတွေဝေ
သော လာဠုကအမည်ရှိသော လုလင်သည်လည်း ပါဝင်လေသည်။

လာဠုကသည် အလွန်ဉာဏ်ထိုင်းသောကြောင့် အတတ်သင်၍မရချေ။ သို့သော်
လည်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးကိုကား များစွာကျေးဇူးပြုလေသည်။ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်း

ခြင်း၊ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုခြင်း၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကိုဆောင်ရွက်ပေးခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ဆရာကြီးအား အမြဲတစေကျေးဇူးပြုလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးသည် ဤသို့ကြံလေသည်။ “ဤလာဠကသည် အလွန်လျှင် ငါ့အား ကျေးဇူးပြု၏။ ဤမျှသောလုလင်တို့၏အတွင်း၌ ဤလုလင်သည်သာလျှင် ဉာဏ် ထိုင်း၍ အတတ်ကိုသင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ အသို့လျှင်ကား လာဠကကို ငါသည် ပညာရှိ အောင် ပြုရအံ့နည်း” ဟုကြံ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏။ “ငါသည် ဤလုလင်ကို အပြင်အပသို့ စေလွှတ်၍ အလုပ်လုပ်စေအံ့။ ပြန်လာသောအခါ သင်သည် အဘယ်ကိုမြင်ခဲ့ သနည်း။ အဘယ်အမှုကို ပြုခဲ့သနည်းဟုမေးအံ့။ ထို့နောက် အသင်မြင်ခဲ့သောအရာသည် ဘယ်နှင့်တူသနည်းဟု မေးမြန်းအံ့။ ဤသို့အကြောင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဥပမာဖြင့်လည်း ကောင်း မေး၍ ဖြေစေပြီးလျှင် လာဠကကို ပညာရှိအောင် ပြုအံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် လာဠကကိုခေါ်ပြီးလျှင် “လုလင်၊ သင်သည် ယနေ့မှစ၍ အပြင်အပတွင် ထင်းခွေရန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဟင်းရွက်ရူးရန်လည်းကောင်း တစ်ပါးသောအမှုကိုပြုရန်လည်း ကောင်း သွားပါလေ။ သွားရာအရပ်တွင် မြင်ခဲ့၊ ကြားခဲ့၊ စားခဲ့၊ သောက်ခဲ့ရသည်ကို ငါ့အား လျှောက်လာလှည့်” ဟုဆို၏။

တစ်နေ့သ၌ လာဠကသည် အခြားလုလင်များနှင့်အတူ ထင်းခွေရာမှ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဘုရားလောင်းထံသွားလေသည်။ ဘုရားလောင်းက “အမောင် လာဠက၊ ယနေ့ အသင် အဘယ်အမှုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသနည်း” ဟုမေးရာ “ဆရာ အကျွန်ုပ် ထင်းခွေခဲ့ပါသည်” ဟုလျှောက်လေသည်။

“ထင်းခွေရာတွင် အမောင်သည် ဘယ်အရာကို မြင်ခဲ့ပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းရာ “ဆရာ၊ အကျွန်ုပ်မြေကို မြင်ခဲ့ပါသည်” ဟု လျှောက်ပြန်လေသည်။

“အမောင်၊ မြေသည် အဘယ်နှင့်တူပါသနည်း” ဟုမေးပြန်ရာ၊ “ဆရာ မြေသည် ထွန်တုံးနှင့်တူပါ၏” ဟု လျှောက်ပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းက “အမောင်၊ ကောင်း စွ၊ ကောင်းစွ၊ နှစ်သက်ဖွယ်သော ဥပမာကို အမောင်ဆောင်နိုင်ပေ၏။ မြေမည်သည်ကား ထွန်တုံးနှင့်တူသည်သာလျှင်တည်း” ဟုချီးမွမ်းလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ လာဠကသည် အခြားလုလင်များနှင့်အတူ ဟင်းရွက်ရူးရာမှ ကျောင်း သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဘုရားလောင်းထံသွားပြန်လေသည်။ ဘုရားလောင်းက “အမောင် လာဠက၊ ယနေ့ အသင် အဘယ်အမှုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသနည်း” ဟုမေးရာ “ဆရာ၊ အကျွန်ုပ် ဟင်းရွက်ရူးခဲ့ပါသည်” ဟုလျှောက်လေသည်။

၅၁၈ ❖ ❖ မင်းသုတေသန

“ဟင်းရွက်ခူးရာတွင် အမောင်သည် အဘယ်အရာကို မြင်ခဲ့ပါသနည်း” ဟု မေးပြန်ရာ “ဆရာ၊ အကျွန်ုပ် ဆင်ကိုမြင်ခဲ့ပါသည်” ဟုလျှောက်ပြန်လေသည်။

“အမောင်၊ ဆင်သည် အဘယ်နှင့်တူပါသနည်း” ဟု မေးပြန်ရာ “ဆရာ၊ ဆင်သည် ထွန်တုံးနှင့်တူပါ၏” ဟုလျှောက်ပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းက “ဆင်၏နှာမောင်းကား ထွန်တုံးနှင့်တူ၏။ ဆင်စွယ်အစရှိသည်တို့လည်း ထွန်တုံးနှင့်တူကုန်၏။ ဤလှလင်ကား မိုက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ခွဲခြမ်း၍ မပြောနိုင်ရကား ဆင်နှာမောင်းကိုရည်၍ ဆိုသည်ဖြစ်မည်” ဟု ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

တစ်နေ့သ၌ လာဠုကသည် ဆွမ်းဖိတ်ရာသို့ အခြားလှလင်များနှင့်အတူ သွားရာတွင် ကြံကိုရ၍ စုတ်ခဲ့ရသည်။ ဘုရားလောင်းက “အမောင် .. လာဠုက၊ ယနေ့အသင် အဘယ်အမှုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသနည်း” ဟုမေးရာ “ဆရာ၊ အကျွန်ုပ် ဆွမ်းဖိတ်ရာသို့ သွားခဲ့ပါသည်” ဟု လျှောက်လေသည်။

“အမောင်၊ အဘယ်အရာကို မြင်ခဲ့ပါသနည်း” ဟုမေးပြန်ရာ “ဆရာ၊ ကြံကို မြင်ခဲ့ပါသည်” ဟု လျှောက်ပြန်လေသည်။ “အမောင်၊ ကြံသည် အဘယ်အရာနှင့်တူပါသနည်း” ဟုမေးပြန်ရာ “ဆရာ ကြံသည် ထွန်တုံးနှင့်တူပါ၏” ဟုလျှောက်ပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းက “အတန်ငယ်လျော်ကန်သောအကြောင်းကိုဆို၏” ဟု ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

တစ်ဖန် တစ်နေ့သ၌ “အမောင် လာဠုက၊ ယနေ့ အသင် အဘယ်အမှုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသနည်း” ဟု မေးရာ “ဆရာ၊ အကျွန်ုပ် ဆွမ်းဖိတ်ရာသို့ သွားခဲ့ပါသည်” ဟု လျှောက်လေသည်။

“အမောင်၊ အဘယ်အရာဖြင့် စားခဲ့ရပါသနည်း” ဟုမေးပြန်ရာ “ဆရာ၊ နို့ဓမ်းနို့ရည်ဖြင့် စားခဲ့ရပါသည်” ဟု လျှောက်ပြန်လေသည်။

“အမောင် နို့ဓမ်းနို့ရည်သည် အဘယ်နှင့်တူပါသနည်း” ဟုမေးပြန်ရာ

“ဆရာ၊ နို့ဓမ်းနို့ရည်သည် ထွန်တုံးနှင့်တူပါ၏” ဟု လျှောက်ပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းသည် “ဤလှလင်ကား မြွေကိုထွန်တုံးနှင့်တူသည်ဟုဆိုသဖြင့် ကောင်းသောစကားကိုဆို၏။ ဆင်သည် ထွန်တုံးနှင့်တူ၏ဟုဆိုသဖြင့်လည်း နှာမောင်းကိုရည်၍ အနည်းငယ်သော အသင့်အားဖြင့် ဆိုအပ်၏။ ကြံသည် ထွန်တုံးနှင့်တူ၏ဟုဆိုသဖြင့်လည်း အနည်းငယ်သော ယုတ္တိသည်ရှိ၏။ နို့ဓမ်း၊ နို့ရည်တို့သည်တမူကား အမြဲဖြူကုန်၏။ ထည့်အပ်သောအိုးခွက်သဏ္ဍာန်ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် နို့ဓမ်း၊ နို့ရည်သည် ထွန်တုံးနှင့်တူ၏ဆိုသောစကားသည်ကား အချင်းခပ်သိမ်းအားဖြင့် လွဲလေတော့သည်။ ဤလာဠုကကို အတတ်သင်စိမ့်သောငှာ မတတ်ကောင်းချေ” ဟုဆို၍ လာဠုကအား ရိက္ခာပေးကာ နေရပ်ဒေသ

သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ရလေသတည်း။

မှတ်ချက်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ်၊ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတွင် “လူမိုက်” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကောက်ပင်ရိတ်လီးစကား

ရှေးသရောအခါ တောင်ပြင်သူဌေးသားသည် လေးအတတ်တွင် ကျွမ်းကျင်သဖြင့် ကျေးငှက်တို့ကို ပစ်ခတ်ဖမ်းယူလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့သ၌ ထိုသူဌေးသားသည် ဈေးကမ်းပါးတွင်နားနေသော ဗျိုင်းတစ်ကောင်ကို ပစ်၍ယူလာလေသည်။ လမ်းခရီးတွင် မြောက်ပြင်သူဌေးသားနှင့်တွေ့ရာ မြောက်ပြင်သူဌေးသားက ငိုယို၍ ဤသို့ဆိုလေသည်။

“အို တောင်ပြင်သူဌေးသား၊ ကျွန်ုပ်၏ဗျိုင်းကို အဘယ့်ကြောင့်ပစ်သတ်ပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်၏ ဗျိုင်းသည် သာမညဗျိုင်းမဟုတ်ပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် ရွှေစင်တစ်ကျပ်သား အန်ထုတ်၍ပေးနေကျ ဗျိုင်းဖြစ်ပါသည်။ လေးနှင့်ပစ်၍ မသေကောင်းပါ” ဟုဆိုလေသည်။ ထိုသို့ဆိုရုံမျှမက ရုံးမင်းထံတွင်လည်းတရားစွဲလေသည်။

ထိုအခါ တောင်ပြင်သူဌေးသားက မြောက်ပြင်သူဌေးသားအား ဤသို့မေးလေသည်။

“အို.. မြောက်ပြင်သူဌေးသား။ သည်ဗျိုင်းသည် သင့်ထံတွင် တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင်

ရွှေစင်တစ်ကျပ်သား အန်ထုတ်၍ပေးနေသည်မှာ မည်မျှကြာပြီနည်း”ဟု မေးလေသည်။

မြောက်ပြင်သူဌေးသားက တစ်နှစ်ရှိပြီဟု ဖြေလျှင် တောင်ပြင်သူဌေးသားက ရုံးမင်းအား ဤသို့လျှောက်ထားသည်။

“အို အရှင်ရုံးမင်း၊ ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ဝင်းခြံအတွင်းတွင် ရွှေစင်ကျပ်ပြားများကို ပုံ၍ထားပါသည်။ ဤဗျိုင်းသည် နေ့တိုင်းလာ၍ တစ်နေ့ကို တစ်ကျပ်စီခိုးယူရာ ကျွန်တော် နေ့တိုင်းခြောက်ပါသည်။ မရပါ။ ယနေ့မှ ဤဗျိုင်းကို ရပါသည်။ ဤဗျိုင်းသည် ဗျိုင်းသူခိုးဖြစ်ပါသည်။ မြောက်ပြင်သူဌေးသားသည် သူခိုးလက်ခံဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဗျိုင်း ကျွန်တော့်ထံမှ ခိုးယူသွားသော ရွှေစင်သုံးပိဿာခြောက်ဆယ်ကျော်ကို မြောက်ပြင်သူဌေးသားက အလျော်ပြန်ပေးသင့်ပါကြောင်း”ဟုလျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ မြောက်ပြင်သူဌေးသားမှာ မငြင်းသာသောကြောင့် လျော်လိုက်ရလေသတည်း။

ဤပုံတွင် တောင်ပြင်သူဌေးသား ပြောသော စကားကို ကောက်ပင်ရိတ်လှီးစကားဟု ခေါ်သည်။ ကောက်ရိတ်သမားသည် ကောက်ပင်များကို လက်ထဲတွင်မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီးမှ မိမိတံစဉ်ဖြင့် ရိတ်လှီးသကဲ့သို့ တောင်ပြင်သူဌေးသားသည်လည်း မြောက်ပြင်သူဌေးသား၏ စကားကို မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ပြီးမှ မိမိစကားဖြင့် ရိတ်လှီးလေသည်။ ■

ကျားသေ

ရှေးသရောအခါ အမတ်သား၊ သူဌေးသား၊ မင်းသားသူငယ်ချင်းသုံးဦးတို့သည် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးထံတွင် ပညာသင်ယူကြလေသည်။

အမတ်သားသည် အရိုးလက္ခဏာကို သင်၍တတ်မြောက်သဖြင့် အရိုးတို့ကို ဆက် တတ်လေသည်။

သူဌေးသားသည် အရုပ်လက္ခဏာကို သင်၍တတ်မြောက်သဖြင့် အရုပ်တို့ကိုလုပ် တတ်လေသည်။

မင်းသားသည် နာမ်လက္ခဏာကို သင်၍ တတ်မြောက်သဖြင့် သေသူကိုရှင်အောင် အသက်သွင်းတတ်လေသည်။

ပညာပြည့်စုံကြသောအခါ သူငယ်ချင်းသုံးဦးတို့သည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးအား ရိုသေလေးမြတ်စွာ ရှိခိုးကန်တော့၍ မိမိတို့နေရင်းတိုင်းပြည်သို့အတူတကွ ပြန်ကြလေသည်။

တောအုပ်တစ်ခုသို့ရောက်ရာတွင် ကျားရိုးတို့ကို တွေ့ကာလ ဤသို့ဆိုကြလေ၏။

“ကျွန်ုပ်သည် ဤကျားရိုးတို့ကို ဆက်ပါအံ့” ဟု အရိုးလက္ခဏာတတ်သော အမတ်သားက ဆိုလေသည်။

“အကျွန်ုပ်က ကျားရုပ်နှင့်တူအောင် လုပ်ပါအံ့” ဟု အရုပ်လက္ခဏာတတ်သော သူဌေးသားက ဆိုလေ၏။

“ကျွန်ုပ်ကမူ ကျားရုပ်ကို အသက်သွင်းပေးပါအံ့။ ထိုအခါ ဤကျားရှင်သည် ကျွန်ုပ်တို့စားရန် သမင်၊ ဒရယ်တို့ကို ရှာဖွေပေးလိမ့်မည်။ ရန်သူတို့ဘေးမှလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ကာကွယ်ပေးလိမ့်မည်” ဟု နာမ်လက္ခဏာတတ်သော မင်းသားက ဆိုလေ၏။

ထိုသို့ဆိုကြပြီးနောက် အမတ်သားသည် ကျားရိုးတို့ကို ဆက်လေ၏။ သူဌေးသားက ကျားရုပ်နှင့်တူအောင် လုပ်လေ၏။ မင်းသားကမူ ကျားရုပ်ကို အသက်သွင်းလေ၏။ ကျားရှင်သောအခါ သူတို့တစ်စုသည် ခရီးဆက်ကြပြန်လေ၏။

တောအုပ်မှထွက်၍ လွင်ကျင်းသို့ရောက်ကြလေလျှင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အိပ်ကြလေသည်။ ကျားလည်း လွင်ကျင်းလယ်ပြင်၌ စားရန်မရှိ၍ အစာငတ်လှသောကြောင့် ထိုသူသုံးယောက်တွင် တစ်ယောက်ကို စားပြီးလျှင် အရိုးတို့ကို တစ်ပါးအရပ်သို့ပစ်လိုက်လေ၏။ နှစ်ယောက်သောသူတို့ နိုးကြလေသော် “ဟယ်...ကျား၊ လုလင်တစ်ယောက် ကွယ်ပျောက်ပုန်းရှောင်လေပြီ။ နင်နှင့် ငါတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ အမဲသားကို ငါတို့ရကြသော် ငါတို့သုံးယောက် ဝေစားကြရတော့မည်” ဟုဆိုကြလေ၏။

ကန္တာရခရီးသို့ ရောက်ကြလေသော် ကျားသည် အထက်နည်းအတိုင်း နောက်တစ်ယောက်ကို စားပြန်လေ၏။ ကြွင်းသောသူက “ဟယ် ကျား၊ လုလင်တစ်ယောက် ကွယ်ပျောက်ပုန်းရှောင်ပြန်လေပြီ။ သမင်၊ ဒရယ်ရသော် ငါနှင့်ကျားသာ စားရတော့မည်” ဟု ဆို၍ သွားကြပြန်လေသည်။

တစ်ခုသော တောအုပ်သို့ရောက်ကြလေလျှင် ကျားသည် အထက်နည်းအတိုင်း ကျန်သောတစ်ယောက်ကိုလည်း စားပြန်လေ၍ လုလင်သုံးယောက်တို့ ပျောက်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ကြလေသတည်း။

ထိုအခါမှစ၍ ကျားသေကိုအသက်သွင်းလျှင် သေခြင်းသို့ရောက်လတ္တံ့ ဟု သောစကား ပေါ်လာလေသည်ဟူသတတ်။

မင်းသားနှင့် တမာရွက်

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမင်းမှာ သားတော်တစ်ပါးရှိ၏။ ထိုသားတော်သည် အမျက်ကြီး၏။ ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်၏။ တုတ်ဖြင့်အရိုက်ခံရသော မြွေဟောက်ကဲ့သို့ အမျက်ထွက်၏။ ထိုသားတော်ကို မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည်လည်း ဆုံးမ၍မရ။ အခြားသော ဆွေမျိုးတို့သည်လည်း ဆုံးမ၍မရကြကုန်။

တစ်နေ့သောအခါ မင်းသည် သားတော်ကိုခေါ်၍ ဥယျာဉ်တော်သို့သွား၏။ ထိုဥယျာဉ်၌ကား မင်းကိုးကွယ်သော မင်းဆရာ ရသေ့သည်ရှိ၏။ ထိုရသေ့သည် ပညာရှိ၏။ သီလရှိ၏။ ထိုဆရာရသေ့ဆုံးမမှသာလျှင် ထိုသားတော် လိမ္မာတော့မည်ဟု သားတော်ကို ရသေ့ထံသို့ ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ရသေ့ထံသို့ ရောက်သောအခါ “အရှင်ဘုရား၊ ဤမင်းသားသည် အမျက်ကြီး၏။ ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်၏။ တပည့်တော်တို့ ဆုံးမ၍မရပါ။ အရှင်ဘုရားတို့သည် ဆုံးမကုန်ပါ။

လော့”ဟု သားတော်ကို ရသေ့အား အပ်နှင်းခဲ့၍ ပြန်ခဲ့၏။

ရသေ့လည်း မင်းသားကို မည်သို့ဆုံးမရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားကာ တစ်ခုသော နံနက်အချိန်တွင် မင်းသားကိုခေါ်၍ ဥယျာဉ်ထဲ၌ လှည့်လည်သွားလာ၏။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ အရွက်နှစ်ရွက်သာရှိ၍ ပေါက်ခါစဖြစ်သော တမာပင်ငယ်ကိုမြင်လျှင် မင်းသားအား ဤသို့ဆို၏။ “မင်းသား၊ ဤသစ်ရွက်ကို စား၍ အရသာကိုမြည်းကြည့်စမ်းပါ”ဟု ဆို၏။ မင်းသားသည် သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကိုခူး၍ ဝါးသည်ရှိသော် ခါးလှသောကြောင့် ‘ထို့’ဟု ၍ ထွေး၏။ “မင်းသား၊ အဘယ့်ကြောင့်ထွေးသနည်း”ဟု ရသေ့ကမေး၏။ “အရှင်ဘုရား၊ ဤသစ်ပင်သည် ပေါက်ခါစမျှဖြစ်သော်လည်း ခါးလှစွာ၏။ ကြီးသောအခါတွင်ကား မည်သို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်း။ ဤသစ်ပင်၏အရွက်တို့သည် အဆိပ်နှင့်တူပါသည်”ဟုလျှောက်၍ တမာပင်ငယ်ကို နုတ်ကာ လက်ဖြင့်ချေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့သည် မင်းသားအား ဤသို့ဆုံးမ၏။ “မင်းသား၊ ဤတမာပင်သည် ယခုပင် ဤမျှခါး၏။ ကြီးသောအခါ မည်သို့ဖြစ်လိမ့်မည်နည်းဟုဆိုကာ သင်သည် တမာပင် ကိုနုတ်၍ ချေ၏။ သင်သည်လည်း ယခုငယ်စဉ်ပင် ဤမျှရနံ့ရင်းကြမ်းကြုတ်၏။ ကြီးသော အခါ မည်သို့ဖြစ်လိမ့်မည်နည်းဟု တိုင်းသူပြည်သားများကဆို၍ သင့်ကို တိုင်းပြည်ကနှင့် ထုတ်ခဲ့သော် မခက်ပါလော။ ထို့ကြောင့် သင်မင်းသားသည် ယနေ့မှစ၍ သည်းခံပါ။ ချစ်ခင် ပါ။ သနားပါ”ဟု ဆုံးမ၏။

ထိုအခါမှစ၍ မင်းသားသည် အရာရာတွင် သည်းခံ၏။ ချစ်ခင်၏။ သနား၏။ ခမည်းတော်လွန်သောအခါ မင်းအဖြစ်သို့ရောက်လေသတည်း။ ■

ရေချမ်းတကာဖိုးသောကြာ

ကုန်းတန်းရွာအဝင်ဝတွင် တာလမ်းမကြီး၏လက်ယာဘက်နှင့် လက်ဝဲဘက်လမ်း
 ဘေးတွင် စီတန်းပေါက်ရောက်နေသော ခရေပင်ရိပ်သာကို ယနေ့တိုင်မြင်နိုင်ပါသည်။ အချို့
 သော ခရေပင်ရိပ်တွင် လေးတိုင်စင်ဆောက်၍ တည်ထားသည့် သောက်ရေအိုးစင်များလည်း
 ရှိပါသေးသည်။

ထိုခရေပင်များနှင့် သောက်ရေအိုးစင်များကို စတင်စိုက်ပျိုးတည်ဆောက်ခဲ့သူမှာကား
 ဖိုးသောကြာဖြစ်ပါသည်။ ဖိုးသောကြာသည် ကုန်းတန်းရွာထဲတွင် ဝါးခြံကလေးတစ်ခုကို
 ပိုင်သည်။ သူသည် ခြံထွက်ဝါးကို နီးထိုး၍ ဆန်ကော၊ ဆန်ခါ၊ ဆန်ဆေးပလုံး၊ ဈေးသွားခြင်း
 စသည်တို့ကို ရက်လုပ်ရောင်းချအသက်မွေးသည်။ သို့သော်လည်း သူအနှစ်သက်ဆုံးအလုပ်
 မှာမူ လမ်းဘေးတွင် သစ်ပင်စိုက်ခြင်း၊ လမ်းကို အမှိုက်လှဲခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

နံနက်ကြက်ဦးတွန်လျှင် ဖိုးသောကြာ အိပ်ရာမှထသည်။ ရေခွေးအိုးတည်သည်။

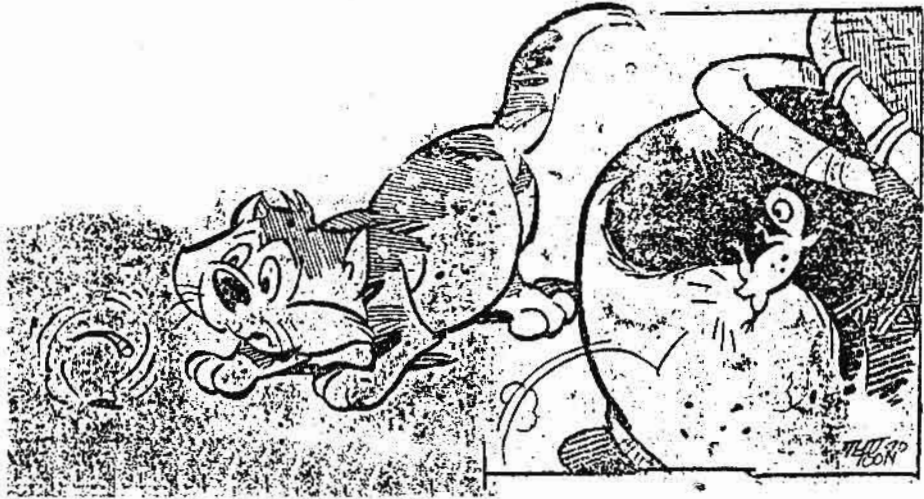
ဘုရားရှိခိုးသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးလျှင် တံမြက်စည်းကိုင်ကာ ဝေလီဝေလင်းထဲ၌ လမ်းကို အမှိုက်လှဲသည်။ ပြီးလျှင် သောက်ရေအိုးများကို ရေဖြည့်သည်။ ခရေပင်များကို ရေလောင်းသည်။ ထို့နောက်မှ အိမ်မှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်လည်းမဟုတ်။ ၂ နှစ်လည်း မဟုတ်။ ဆယ်နှစ်လည်းမက။ ဆယ့်ငါးနှစ်လည်း မကဖြစ်သည်။ ကြာသောအခါ ဖိုးသောကြာကို ရေချမ်းတကာကြီးဟုခေါ်လာကြသည်။ သူ့ခရေပင်များရှိသော လမ်းကို ဖိုးသောကြာ ခရေတန်းဟု ခေါ်လာကြသည်။

တစ်နေ့သ၌ လှည်းယာဉ်ကလေးတစ်စီးသည် ဖိုးသောကြာ၏အိမ်ရှေ့တွင် လာ၍ရပ်သည်။ လှည်းယာဉ်ပေါ်မှ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ခြင်းတစ်ခုကိုဆွဲ၍ ဆင်းလာပြီးလျှင် နှီးထိုးနေသော ဖိုးသောကြာအနီးတွင်ထိုင်သည်။

“ငါ့တူမက ဘယ်ကလဲကွဲ့” ဟု ဖိုးသောကြာက စတင်နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်သော အခါ “ကျွန်မက ထန်းသုံးပင်ကပါ။ ဆောင်းဦးပေါက်တုန်းက ကျွန်မဖျားလိုက်တာ သေရောမုတ်ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မ မျောသွားလိုက်တာ နတ်ပြည်ကိုရောက်သွားပါတယ်။ နတ်ပြည်မှာ ရွှေဗိမာန်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်နေတာတွေ့လို့ မေးကြည့်တော့ နတ်ဗိသုကာကြီးက ပြောတယ်။ ကုန်းတန်းရွာက ရေချမ်းတကာ ဖိုးသောကြာအတွက် ဆောက်နေတာပါလို့ ပြောတယ်။ နောက် ကျွန်မ သတိပြန်ရလို့ အကြောင်းမျိုးစုံကို ပြောပြတော့ ရေချမ်းတကာကြီး တကယ်ပဲရှိတယ်လို့ပြောကြပါတယ်။ အဲသည်ကတည်းက ကျွန်မလာပြီး ကန်တော့ချင်နေပါတယ်။ အခုမှ ကောင်းကောင်း ကျန်းမာလာလို့ လာပြီးကန်တော့ပါတယ်” ဟုဆိုကာ ပန်း၊ ဖယောင်းတိုင်၊ မုန့်မျိုးစုံနှင့် ကန်တော့လေသည်။ ဖိုးသောကြာကား အထွေအထူးမပြော။ “သာဓု၊ သာဓု။ ငါ့တူမကြီး ရေလိုအေးလို့ ပန်းလိုလန်းပါစေဗျား” ဟုသာ ဆုပေးလိုက်လေသည်။

ယခု ရေချမ်းတကာကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ သို့သော်လည်း သူ့သောက်ရေအိုးများကို ရပ်သူရွာသားများက ဆက်လက်ရေဖြည့်ဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ခရေပင်များကို ရပ်သူရွာသားများက ဆက်လက်ရေလောင်းဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သူ့လမ်းမကြီးကို ရပ်သူရွာသားများက ဆက်လက်အမှိုက်လှဲဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သူ့အမည်သတင်းသည် ယနေ့တိုင် မွေးကြိုင်သင်းပျံ့လျက်ပင် ရှိပါသေးသတည်း။ ■

အိမ်မြှောင်မြီးနှင့် ကြောင်ကြီး

လူကလေး လုံမကလေးတို့ရေ ... ဘိုးဘိုးတို့ခြံထဲမှာ ပုတ်သင်ညှိကလေးတွေရှိပါတယ်။ မြက်တောထဲကို ဖြတ်ပြေး၊ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြေး၊ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ရပ်နေ။ အဲဒီလို လှုပ်ရှားသွားလာနေတဲ့ သတ္တဝါပဲ။ အိမ်ထဲမှာ အိမ်မြှောင်ရှိတယ်။ ခေါင်မိုးထဲမှာ တောက်တဲ့ရှိတယ်။ မြက်တောထဲမှာ ကင်းလိပ်ချောရှိတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ဘိုးဘိုးတို့ လူကလေး လုံမကလေးတို့နဲ့ နီးစပ်တဲ့တွားသွားသတ္တဝါတွေပေါ့။ ဖွတ်တို့ မိကျောင်းတို့ဆိုတာတွေကတော့ တောထဲ ရေထဲမှာ နေလို့ တွေ့ရခဲပါတယ်။

အဲဒီတွားသွားသတ္တဝါတွေထဲမှာ ပုတ်သင်ညှိကလေးဟာ အတော်ထူးဆန်းနေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်အရောင်ကို နေရာအလိုက် ပြောင်းနိုင်လို့ပါ။ သစ်ရွက်တွေအကြားမှာနေရင် သူ့ကိုယ်အရောင်ဟာ အစိမ်း။ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်ပင်စည်တွေအပေါ်မှာ သွားလာကျက်စားနေရင် သူ့အရောင်ဟာ သစ်ခေါက်အရောင် ညိုမှိုင်းမှိုင်း။ သူ့ကိုယ်အရောင်

ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းသလဲ။ သူ့ကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့အောင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ချင်လို့ ပြောင်းတာပါ။ သူ့မှာ ရန်သူတွေရှိတယ်။ ဥပမာ အိမ်ထဲကကြောင်ပေါ့။ ကြောင်က သူ့ကိုမြင်ရင် ဖမ်းခတ်မှာပေါ့။ သည်တော့ ကြောင်မမြင်ရအောင် ကိုယ်ရောင်ပြောင်းပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်တာပေါ့။ လူကလေးတို့ လုံမကလေးတို့ ခြံထဲမှာကစားတဲ့အခါ ပုတ်သင်ညှိုကို စောင့်ကြည့်လေ့လာကြပါ။

အဲ ... ကိုယ်ယောင်ဖျောက်တဲ့အကောင်တစ်ကောင်အကြောင်းကို ပြောဦးမယ်။ ဘိုးဘိုးတို့ နှင်းဆီတစ်ပင်ရဲ့အကိုင်ဆံ့တစ်နေရာမှာလေ ထူးထူးဆန်းဆန်း အကိုင်တစ်ခုဟာ အကိုင်နှစ်ခုဆက်ပြီး တန်းနေတယ်။ ဘယ်လိုဟာပါလိမ့်မလဲလို့ သေသေချာချာကပ်ကြည့်တော့ သစ်ကိုင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ပိုးကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ပုံသဏ္ဍာန်က သစ်ကိုင်းပုံ၊ အရောင်က သစ်ကိုင်းရောင်၊ အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင် သစ်ကိုင်းလို့ပဲ မှတ်ရပါတယ်။ အဲဒီအကောင်ဟာလည်း ရန်သူတွေက သူ့ကို ဖမ်းစားမှာစိုးလို့ သစ်ကိုင်းပုံနဲ့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ထားတာပါ။ သူ့ကိုမြန်မာလို ဘာခေါ်သလဲ မကြားဖူးပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်စကားမှာတော့ Stick Insect တဲ့။ တုတ်ချောင်းပိုးကောင်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။

ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နည်းတစ်မျိုးကတော့ ရန်သူလာရင်ငြိမ်နေတာပါပဲ။ ဥပမာ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ ပိုက်ကွန်တွေတန်းပြီး ပိုးကောင်တွေကိုဖမ်းစားနေတဲ့ ပင့်ကူဟာလေ သူ့ကို ဖမ်းမယ့် ရန်သူလာတယ်ဆိုရင် တစ်ခါတည်းငြိမ်ပြီး သေချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တာပဲ။ ရန်သူလွန်သွားတော့မှ ပိုက်မှာလာတိုးတဲ့ ပိုးကောင်ကလေးတွေကို ဖမ်းစားပြန်တယ်။

အဲ .. ဘိုးဘိုးတို့နဲ့အတူနေတဲ့ အိမ်မြှောင်ကတော့ ကိုယ်ယောင်မဖျောက်ဘူး။ သူ့ကို လိုက်ဖမ်းရင် အမြီးကလေးကို ဖြတ်ချခဲ့တာပဲ။ အမြီးကလေးက ဖျာဆတ်ဆတ်ခန့်ပေါက်နေလို့ ကြောင်ကလေးက ငေးကြည့်နေတုန်း အိမ်မြှောင်က လွတ်ရာကို ထွက်ပြေးတာပေါ့။ အဲဒါကို ဘိုးဘိုးက ကဗျာကလေးဖြစ်အောင် ရေးထားပေးပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ပေါ့။

နေဝင်ရိုးရီ မီးရောင်ထဲ
ပလူပျံလို့ဝဲ။
ပလူဝဲလို့ အိမ်မြှောင်ညှို
ကိုက်ဖို့ မှောင်မှာခို။
မှောင်မှာခိုတဲ့ အိမ်မြှောင်ပုပ်
ကြောင်ကြီးဖမ်းလို့ခုပဲ။
ကြောင်ကြီးခုပဲလို့ ဆတ်ဆတ်တုန်
အမြီးပြတ်လို့ခုနံ။

၅၃၀ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

အမြီးခုန်လို့ ကြောင်ကြီးငေး

အိမ်မြှောင်တက်လို့ ပြေးတယ်လေး။ ။

ကဲ ... ကိုယ်ယောင်ဖျောက်တဲ့ တခြားအကောင်တွေကို လူကလေး လုံမကလေးတို့
လိုက်ရှာလေ့လာကြပါဦး။ ■

ညီနောင်ငါးဦး

တစ်ခါတုန်းက မောင်လက်မရယ်၊ မောင်လက်ညှိုးရယ်၊ မောင်လက်ခလယ်ရယ်၊ မောင်လက်သူကြွယ်ရယ် လေးယောက်သား အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နဲ့ ထပြီး စကားများကြသတဲ့။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူးတဲ့။ မောင်လက်မက ပုကွ ပုကွနဲ့ အစွန်ကထတဲ့ပြီး ဟေ့မင်းတို့စကားမများကြနဲ့၊ ငါ့စကားကို အားလုံးနားထောင်ရမယ်။ ငါဟာ အားလုံးထဲမှာ အဝဆုံး၊ အတုတ်ဆုံးမို့ ငါသာ မြတ်တယ်လို့ ပြောသတဲ့။

သည်တော့ မောင်လက်ညှိုးက မျက်နှာကြီးမဲ့တဲ့ပြီး ဒေါ်မာန်ပါပါနဲ့ ငလက်မပြောတာ မှားတယ်။ ငါသာ အားလုံးထဲမှာ အမြတ်ဆုံး၊ ဟိုမှာကြည့်၊ သည်မှာကြည့်၊ တစ်ခုခုကို ညွှန်ပြချင်ရင် လူတွေဟာ ငါ့ကိုသာသုံးရတယ်။ ငါဟာ အလုပ်အများဆုံး၊ ဒါကြောင့် ငါသာ မြတ်တယ်လို့ ငါ့စကား နွားရပြောသတဲ့။

သည်တော့ လက်ခလယ်ကလည်း အရပ်သာရှည်တယ်၊ စိတ်တော့ အတို့သား။

၅၃၂ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

အံကြိတ်တဲ့ပြီး ဟေ့ အလကားစကားတွေ ပြောမနေကြနဲ့။ ဘယ်သူ့အမြတ်ဆုံးဆိုတာကို သိရအောင် မင်းတို့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကြစမ်းလို့ ပြောတော့ အားလုံးထရပ်ကြသတဲ့။ လက်သန်းကလေးသာ ထောင့်ကွေးထဲမှာ ထိုင်နေသတဲ့။ ရပ်ပြီးကြတော့ လက်ခလယ်က ကဲ ဘယ်သူ့အမြင့်ဆုံးလဲ ငါအမြင့်ဆုံးမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါသာ မြတ်တယ်လို့ ပြောသတဲ့။ သည်တော့ လက်မက ငါအဝဆုံး၊ လက်ညှိုးက ငါအလုပ်အများဆုံးဆိုပြီး ပွစိ ပွစိဖြစ်နေကြသတဲ့။ လက်သူကြွယ်ကလည်း သူ့အလှည့်ကျရင် ဘာပြောရမလဲလို့တွေးပြီး စဉ်းစားနေသတဲ့။ ဒါပေမယ့် လက်သန်းကလေးကတော့ အစွန်ကနေပြီး ပြုံးစိ ပြုံးစိလုပ်နေတာကို မြင်ရတော့ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ လက်ခလယ်က လူတန်းမစေတဲ့အကောင်က ဘာ စပ်ဖြ စပ်ဖြ လုပ်နေသလဲလို့ လှမ်းပြီးဟောက်လိုက်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် လက်သန်းကလေးကတော့ အပြုံးမပျက်ဘူးတဲ့။

ပွစိ ပွစိ ပြောကြ ဆိုကြရာက အတော်ကလေး ငြိမ်သွားတော့ လက်သူကြွယ်က တစ်စခန်းထပြန်တယ်။ ခေါင်းပေါင်းကလေး ထောင်ထောင်၊ ပုဆိုးစကလေးကို ဆွဲတဲ့ပြီး မောင်လက်သူကြွယ်က လေအေးအေးနဲ့ နောင်ကြီးတို့တစ်တွေ အမိန့်ရှိကြတာလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ တစ်တစ်တစ်ဝက်တော့ မှန်ကြတာချည်းပါပဲ။ သို့သော် လောကကြီးမှာ ငွေရှိမှ မျက်နှာပွင့်လန်းတယ်၊ ရတနာရှိမှ လူခေါ်ချင်တယ်။ စိန်တို့ ရွှေတို့ဆိုတာဟာ ပီယဆေးတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဟော ကျွန်တော်များကို တစ်ဆိတ်ကြည့်ရှုတော်မူကြပါ။ ရတနာဆိုရင် ကျွန်တော်များကို ဆင်ယင်ပေးကြရပါတယ်။ စိန်လက်စွပ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်များဆီမှာ၊ ပတ္တမြားလက်စွပ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်များဆီမှာ၊ ရတနာခုနစ်ပါးလုံးဟာ ကျွန်တော်များဆီမှာ စုကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်များဟာ ရတနာတွင်းကြီးနဲ့တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်များသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်တယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ လက်မတို့ လက်ညှိုးတို့ သုံးဦးသားဟာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တွေသွားကြသတဲ့။ လက်သူကြွယ်ပြောတဲ့စကားကို ဟုတ်နိုးနိုးထင်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လက်သူကြွယ်ပေါ်က စိန်လက်စွပ်ကြီးကို ဝင်းခနဲ သွားမြင်ရသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ခွဲနဲ့ကိုယ် အထင်ကြီးနေကြလေတော့ ငါက အဝဆုံး၊ ငါက အလုပ်အများဆုံး၊ ငါက အမြတ်ဆုံးဆိုပြီး အလျှော့မပေးဘဲ ပွစိ ပွစိ လုပ်နေကြသတဲ့။ အဲသည်အတောအတွင်းမှာ လက်သန်းကလေးလည်း အပြုံးမပျက်ဘဲ ပရိသတ်အကဲကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေသတဲ့။ အတန်ကြာလို့ ငြိမ်သွားခါမှ မောင်လက်သန်းဟာ အစွန်က ခပ်ရိုရို ကလေးထတဲ့ပြီး အစ်ကိုတို့ခင်ဈား ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိခင်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လုပ်ကျွေးပြုစုနေတဲ့သားများ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုလက်မကလည်း ကိုလက်မအလိုက် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က လုပ်ကျွေးတာပဲ။ ကိုလက်ညှိုးကလည်း ကိုလက်ညှိုး

စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ဘက်က လုပ်ကျွေးတာပဲ။ သည်တော့ တစ်မိတည်းပေါက်၊ တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်ကိုချင်းပဲဟာကို သူက ဝတယ်၊ သူက ရှည်တယ်၊ သူက အလုပ်များတယ်လို့ ဂုဏ်ပြိုင် နေလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်ဖို့သာလျှင် အရေး မဟုတ်ပါလားလို့ ပြောလိုက်တော့ နဂိုက စိတ်တိုနေကြတဲ့ နောင်တော်လေးယောက်ဟာ ညီအထွေးဆုံးက ဆုံးမသြဝါဒ ပေးရမလားဆိုပြီး ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်က လူတမ်းမစေ့တဲ့အကောင် ထိုင်လို့ အော်ပြောသတဲ့။ နောက်တစ်ယောက်က မင်းမထိုင်ရင် ငါလုပ်မိလိမ့်မယ်လို့ ဟစ်ပြောသတဲ့။ အဲဒီလို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ပြောတာနဲ့ မောင်လက်သန်းလည်း ခဏထိုင်လိုက်သတဲ့။ အတန်ကြာလို့ ငြိမ်ပြန်တော့မှ အကြံတစ်ခုကို ရတာနဲ့ ခပ်ရိုရိုကလေး ထတဲ့ပြီး အစ်ကိုတို့ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် နောက် ဆုံးတစ်ခွန်း အစီရင်ခံပါရစေ။ အစ်ကိုတို့ သည်အသက် သည်အရွယ်ရောက်ပြီး ဘုရားရှိခိုးဖူး ကြပါရဲ့လားလို့ မေးလိုက်သတဲ့။ သည်တော့ နောင်ကြီးလေးယောက်က တစ်ပြိုင်တည်း ခိုးဖူးတာပေါ့ကွလို့ ဒေါသနဲ့ ပြန်ပြောသတဲ့။ ဒါဖြင့် ဘုရားရှိခိုးဖို့ လက်အုပ်ချီကြစမ်းပါလို့ ပြောသတဲ့။ နောင်ကြီးလေးယောက်လည်း ကျောင်းဆောင်ထဲက ဘုရားရုပ်ပွားတော်ဘက်ကို လှည့်ပြီး လက်အုပ်ချီကြသတဲ့။ သည်တော့ မောင်လက်သန်းက အစ်ကိုတို့ခင်ဗျား ... ဘုရားနှင့် အနီးဆုံးဟာ ဘယ်သူပါလဲလို့ မေးသတဲ့။ သည်တော့ နောင်ကြီးလေးယောက်ဟာ တစ် ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး မဖြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသတဲ့။ နောက်ပြီးမှ တစ်ပြိုင် နက်တည်း လက်သန်းဟာ ဘုရားနဲ့အနီးဆုံးပေါ့လို့ ဖြေသတဲ့။ သည်တော့ မောင်လက်သန်း က ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားနဲ့အနီးဆုံးဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ အမြတ်ဆုံးမဟုတ်လားလို့ မေးတော့ အေး၊ ဟုတ်တာပေါ့လို့ ပြန်ဖြေကြသတဲ့။ သည်တော့မှပဲ အငြင်းအခုံပွဲရပ်ပြီး သူတို့ ငြိမ်သွား ကြသတဲ့။ မောင်လက်သန်းလည်း အပြုံးမပျက် ပြုံးပြီး ကြံဖန်ပြောလိုက်ရတာပဲ ဟုတ်မဟုတ် တော့ မသိပါဘူးလို့ တစ်ကိုယ်ကြားညည်းပြီး တစ်ဖက်အစွန်းမှာ ခွေခွေကလေး ကွေးနေလိုက် ရောတဲ့။

ညောင်ညောင်ညက်ညက်တွန်စဂျက်

တစ်ရံရောအခါက ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် ဗိုင်းလိပ်နေရာ ဗိုင်းလိပ်တံ အိမ်အောက်သို့ ကျသွားလေသည်။ ငဲ့ကြည့်သောအခါ အိမ်အောက်တွင် ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့၍ “ဗိုင်းလိပ်တံကလေး ကောက်ပေးပါရှင်” လို့ ပြောလေသည်။ ဘီလူးကြီးက “ကောက်ပေးရင် ဘာပေးမလဲ” လို့ မေးလေသည်။ မိန်းမကြီးက “ဘီလူးကြီး ဘာလိုချင်သလဲ” လို့ မေးသောအခါ ဘီလူးကြီးက “နင်ကမွေးမယ့်ကလေးကို လိုချင်တယ်” လို့ ပြောလေသည်။ မိန်းမကြီးက “သမီးကလေးမွေးရင် ပေးပါ့မယ်။ သားကလေးမွေးရင်တော့ မပေးနိုင်ဘူး” လို့ ပြောလေသည်။

နေ့လစေ့သောအခါ မိန်းမကြီးသည် သမီးကလေးတစ်ယောက်ကို ဖွားလေရာ ဘီလူးကြီးက လာမေး၍ “သားကလေးမွေးပါတယ်” ဟု မိန်းမကြီးက လိမ်ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ဘီလူးကြီးက “မယ့်ဘူး၊ ထုတ်ပြ” ဟု ခိုင်းသောကြောင့် ထုတ်ပြရသောကြောင့် သမီး

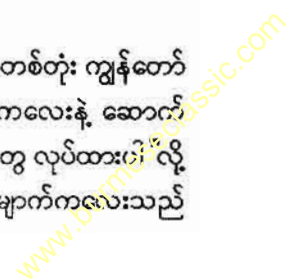
ကလေးမွေးမှန်း သိသွားသောအခါ ဘီလူးကြီးက တောင်းလေသည်။ မိန်းမကြီးက “အခုတော့ မပေးပါရစေနဲ့ဦး။ နောက်မှယူပါ” ဟု တောင်းပန်ကာ ကျွေးမွေးထားလေသည်။ တစ်နှစ်သမီး ခန့်ရှိသောအခါ ဘီလူးကြီးက လာတောင်းပြန်သဖြင့် သမီးကလေးကို ပေးလိုက်ရလေသည်။

သမီးကလေး တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ရောက်လာသောအခါ တစ်နေ့သ၌ အမယ် ကြီးတစ်ယောက်သည် ကြောင်ကလေးနဲ့ မျောက်ကလေး ဝယ်လိုက်ကြပါတော်လို့ အော်ပြီး လာရောင်းလေသည်။ အော်သံကိုကြားသော် သမီးကလေးသည် ဘီလူးကြီးဆီသို့သွား၍ “အဖေ ရယ်...အဖေရယ် ဒီကြောင်ကလေးနဲ့ မျောက်ကလေး ဝယ်ပေးပါ” လို့ ပြောလေသည်။ ဘီလူး ကြီးက “ဘာလုပ်ဖို့လဲသမီးရယ်” လို့ မေးလေသည်။ သမီးကလေးက “ကစားဖော်ရအောင်လို့ ပါ အဖေရယ်” လို့ ပြောသောကြောင့် ဝယ်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ သမီးကလေး သည် ကြောင်ကလေးနှင့် မျောက်ကလေးတို့နှင့်အတူ ကစားလေသည်။

ဘီလူးကြီးသည် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တောလည်သွား၍ အစာရှာလေသည်။ တောမှ ပြန်လာ၍ သမီးကလေးတို့နေသော တွင်းကြီးအနားသို့ ရောက်သောအခါတိုင်း “သမီးတို့ သားတို့” လို့အော်ခေါ်လေ့ ရှိသည်။ သမီးကလေး၊ ကြောင်ကလေးနှင့် မျောက်ကလေးတို့က လည်း “ရှင်...ဗျို...ဗျာ” လို့ အသီးသီး ပြန်၍ ထူးလေ့ရှိလေသည်။ ထိုအခါ တောမှယူလာသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကိုပေး၍ ကျွေးမွေးလေသည်။ ဘီလူးကြီး သွားကြားထိုး၍ ထွက်လာ သော အမဲသားများသည် လူတစ်ယောက်စာ နှစ်ယောက်စာခန့်ပင် ရှိလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ကြောင်ကလေးနှင့် မျောက်ကလေးက “အစ်မရယ် အစ်မရယ် ကျွန်တော်တို့ ပျင်းလွန်းလို့ မြစ်ဆိပ်ဆင်းပြီး ကစားပါရစေ” လို့ တောင်းပန်လေသည်။ အစ်မက ခွင့်ပေးလိုက်၍ ကြောင်ကလေးနှင့် မျောက်ကလေး မြစ်ကမ်းပါးတွင် ဆင်းကစားကြသောအခါ သစ်တုံးကြီးတစ်တုံး ကမ်းပေါ်တွင်တင်နေသည်ကို တွေ့ကြလေသည်။ ထိုအခါ ကြောင် ကလေးနှင့် မျောက်ကလေးက ဘီလူးကြီးဟာ တောမှာ အစာမရတဲ့အခါ ငါတို့ကို စားမှာဘဲ။ ဒါကြောင့် သစ်တုံးကြီးကိုထွင်းပြီး စီးပြေးကြမှပဲလို့ တွေးမိ၍ အစ်မဆီသို့ပြန်သွားပြီးလျှင် “အစ်မရယ် တောထဲမှာ အစာမရတဲ့အခါ ဘီလူးကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ကို စားမှာဘဲ။ ဒီတော့ သူမစားခင် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပြေးရအောင်” လို့ ပြောလေသည်။ အစ်မက “ဘယ်လိုပြေး မလဲ” ဟု မေးလေသည်။

ကြောင်ကလေးနှင့် မျောက်ကလေးက “ကမ်းနားမှာ သစ်တုံးကြီးတစ်တုံး ကျွန်တော် တို့ တွေ့ခဲ့တယ်။ အခေါင်းထွင်းပြီး စီးပြေးမယ်။ သစ်ခေါင်းထွင်းဖို့ စူးကလေးနဲ့ ဆောက် ကလေးတွေ ဝယ်ပေးပါ။ နောက်ပြီးတော့ လမ်းမှာစားဖို့ အစ်မက အနုဆုပ်တွေ လုပ်ထားပါ” လို့ ပြောလေသည်။ စူးများ၊ ဆောက်များကို ရသောအခါ ကြောင်ကလေးနှင့် မျောက်ကလေးသည်

၅၃၆ ❖❖ မင်းသုတေ

မြစ်ဆိပ်သို့ သွား၍ သစ်တုံးထဲတွင် အစ်မဖို့အခန်းတစ်ခန်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဖို့ အခန်းတစ်ခန်း၊ အနုဆုပ်တွေထားဖို့ အခန်းတစ်ခန်း ထွင်း၍ တံခါးများတပ်ဆင်လေသည်။ တံခါးများကို ပိတ်လိုက်သောအခါ အထဲက အခန်းများကို မမြင်ရ။ သစ်တုံးကြီးဟုသာ ထင်ရလေသည်။ ပြီးသောအခါ မောင်နှမသုံးဦးတို့သည် သန်းကလေးသုံးကောင်ကိုယူ၍ ဘီလူးကြီးပြန်လာလို့ သမီးတို့ သားတို့လို့ ခေါ်တဲ့အခါကျရင် ဗျို..ဗျာလို့ ထူးရစ်ကြဟု မှာထားခဲ့၍ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းပြီးလျှင် သစ်တုံးထဲ ဝင်ပုန်းနေကြလေ၏။

ညနေရောက်သောအခါ ဘီလူးကြီးပြန်လာ၍ တွင်းဝမှနေပြီးလျှင် “သမီးတို့ သားတို့ လေး” ဟု ခေါ်လေသည်။ သန်းကလေးသုံးကောင်က အသံသေးသေးကလေးနှင့် “ရှင်..ဗျို..ဗျာ” လို့ ထူးကြလေသည်။ ဘီလူးကြီးက ငါ့သမီး ငါ့သားတွေအသံမဟုတ်ပါဘူးဟုဆိုကာ တွင်းထဲ ဆင်းရှာသောအခါ မတွေ့ရ၍ တောထဲတောင်ထဲတွင် တကြော်ကြော်အော်ကာရှာလေသည်။ မတွေ့ရချေ။ အတော်မောသောအခါ မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်သွား၍ မောင်နှမသုံးယောက် ပုန်းနေသော သစ်တုံးကြီးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အမောဖြေနေလေသည်။ ထိုအခိုက် ကြောင်ကလေးနှင့် မျောက်ကလေးတို့ သစ်တုံးထဲ၌ အနုဆုပ်စားကြရာ

“ညောင်ညောင် ညက်ညက်

တွန်စကျက်

ဖွဲ အုံ စစ် ပုံ ဗွက်”

ဟု ပါးစပ်မှ မြည်လေသည်ကို ဘီလူးကြီးကြား၍ ငါ့သမီးတွေ ငါ့သားတွေ ပျောက်လို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ဒီသစ်တုံးကြီးက ဘာတွေမြည်နေရသလဲဟုဆိုကာ ခုန်ချ၍ သစ်တုံးကြီး မြစ်ထဲမျောပါသွားလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ သစ်တုံးကြီးသည် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်တွင် သွားတင်လေသည်။ ကြောင်ကလေးနှင့် မျောက်ကလေးလည်း ကမ်းပေါ်သို့ တက်ရောက်လည်ပတ်ကြရာ ပန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ပွင့်နေသည်ကိုတွေ့၍ တက်ခူးကြလေသည်။ ထိုအခိုက် လူပျိုတော်သားတစ်စု နှင့်တွေ့၍ လူပျိုတော်သားများက “ကြောင်ကလေးနဲ့ မျောက်ကလေးရယ် နင်တို့ပန်းတွေ လှလိုက်တာ၊ တို့ကိုပေးပါ” လို့ တောင်းလေသည်။ “တို့သခင်မလေးဖို့ ခူးထားတာကို မပေးနိုင်ဘူး။ နင်တို့ ဘယ်သူ့ကိုပေးချင်လို့လဲ” ဟု ကြောင်ကလေးနှင့် မျောက်ကလေးက ပြန်ပြောလေသည်။ ထိုအခါ လူပျိုတော်သားများက “ငါတို့မှာ သခင်မင်းသားလေးရှိတယ်။ အခု သူမင်းသမီးသေလို့ မီးသဂြိုဟ်ဖို့ရှိနေပါတယ်။ ငါတို့သခင်ကလေးနဲ့ နင်တို့သခင်မလေးကို ပေးစားရရင် မကောင်းပေဘူးလား။ နင်တို့သခင်မလေးက ချောရဲ့လား” ဟု မေးလေသည်။ ကြောင်ကလေးနှင့် မျောက်ကလေးက “ငါတို့သခင်မကလေးဟာ ရွှေရုပ်ကလေးလို ချောပါ

တယ်”ဟုပြော၍ နေ့ရက်သတ်မှတ်ပြီးလျှင် သခင်ကလေးနှင့် သခင်မကလေးတို့ လက်ထပ်ပေးစားလိုက်ကြလေသည်။

သေသောမင်းသမီးကလေးကို မီးသင်္ဂြိုဟ်နေတုန်းတွင် ဘီလူးကြီးသည် သတင်းကြား၍ လိုက်လာလေသည်။ ကြောင်ကလေးသည် ဘီလူးကြီးကို အဝေး၌မြင်သောအခါ အစ်မတော်ဆီသို့ ပြေးသွား၍ “အစ်မရေ ဘီလူးကြီးလိုက်လာပြီ၊ ဘယ့်နယ်လုပ်ကြမလဲ”ဟု မေးလေသည်။ မျောက်ကလေးက “မပူပါနဲ့ အစ်မကသာ လုံရာမှာ ပုန်းနေပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ပြီး ကြံစည်ပါ့မယ်”ဟု ပြောသောကြောင့် အစ်မတော် ပုန်းနေလေ၏။

ထို့နောက် ကြောင်ကလေးနှင့် မျောက်ကလေးသည် တိုင်ပင်ကြ၍ ဘီလူးကြီးဆီသို့ ပြေးသွား ကြပြီးလျှင် “အဖေရယ် အစ်မတစ်ယောက်ဖြင့် ဆုံးရှာပြီ။ အခု သူ့အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်နေတာပါပဲဗျ” ဟုဆိုကာ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောက်နေသော မီးပုံထဲသို့ ခုန်ချချင်ယောင်ဆောင်ကာ ထွက်ပြေးကြလေသည်။ ဘီလူးကြီးလည်း “ငါ့သား ငါ့သမီးတို့သေမှ ငါလည်း မနေတော့ပါဘူး” ဟုဆိုကာ မီးပုံထဲသို့ ခုန်ချလေသတည်း။ ■

ပုစဉ်းတောင်အ ကျီ

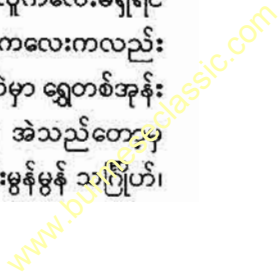
ရှေးရှေးတုန်းက ဘီလူးမကြီးတစ်ကောင်ဟာ ရွာတစ်ရွာထဲကိုဝင်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ကို ခိုးသွားသတဲ့။ ခိုးပြီးတော့ တောထဲမှာ မွေးထားသတဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘီလူးမကြီးဟာ ခရီးထွက်တတ်သတဲ့။ ခရီးထွက်ခါနီး သည်တစ်ခါတော့ ကြာလိမ့်မယ်လို့ မှာသွားရင် မြန်မြန်ပြန်လာတတ်သတဲ့။ သည်တစ်ခါတော့ မြန်မြန်ပြန်လာမယ်လို့ မှာသွားရင် ကြာကြာနေတတ်သတဲ့။ နောက်ပြီး “လူကလေး အမေခရီးသွားတဲ့အခါ တောင်ကျီလည်း မသွားနဲ့။ မြောက်ကျီလည်း မသွားနဲ့။ တောင်တွင်းလည်းမသွားနဲ့၊ မြောက်တွင်းလည်းမသွားနဲ့။ မျှော်စင်ပေါ်လည်း မတက်နဲ့” လို့ မှာမှာသွားတတ်သတဲ့။ ဘီလူးမကြီးက လူယောင်ဆောင်နေတော့ လူကလေးကလည်း သူ့အမေပဲ မှတ်နေတာပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ဘီလူးမကြီး ခရီးသွားနေခိုက် လူကလေးက ထမင်းချက်ပြီး ထမင်းရည်ငဲ့တော့ ကြမ်းပေါက်ကြားက ဘီလူးကလေးတစ်ကောင်ဟာ လျှာထုတ်ပြီး ထမင်းရည်ကို

လျက်တာကိုမြင်ရတော့ လူကလေးလည်း လန့်ပြီးထွက်ပြေးလိုက်တာ တောင်ကျီကို ရောက်သွားသတဲ့။ ကျီထဲမှာလည်း လိုက်ကြည့်တော့ အမယ်ကြီးတွေ၊ အဘိုးကြီးတွေ လက်ကျိုး၊ ခြေကျိုးနဲ့ တွေ့ရသတဲ့။ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေက လူကလေးကိုတွေ့တော့ “ငါ့မြေး ငါ့မြေးကို မွေးထားတဲ့မိန်းမကြီးဟာ လူမဟုတ်ဘူး၊ ဘီလူးမကြီး၊ အဘိုးတို့ အဘွားတို့ကို သူဖမ်းလာပြီး ခြေလက်ကို ချိုးထားတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် စားမှာပဲ။ ငါ့မြေးလည်း မြန်မြန် ထွက်ပြေးရင် ကောင်းမယ်” လို့ပြောသတဲ့။ မြောက်ကျီကို သွားကြည့်ပြန်တော့ လူရိုးတွေ တောင်လိုပုံနေတာကို တွေ့ရသတဲ့။ တစ်ခါ မြောက်တွင်းကို သွားကြည့်တော့ ငွေတွင်းကြီး ဖြစ်နေတာကိုတွေ့ရလို့ လက်ညှိုးနဲ့ထိုးကြည့်သတဲ့။ လက်ညှိုးမှာ ငွေတွေကပ်လာသတဲ့။ ခွာပစ် လို့လည်း မကွာဘူးတဲ့။ တစ်ခါ တောင်တွင်းကိုသွားကြည့်တော့ ရွှေတွင်းကြီးဖြစ်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့။ လက်ညှိုးနဲ့ထိုးကြည့်တော့ လက်မှာ ရွှေတွေကပ်လာပြီး ခွာလို့လည်း မရဘူးတဲ့။ သည်တော့ သူ့လက် ညှိုး ၂ ချောင်းကို အဝတ်တွေနဲ့ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင် မပေါ်အောင် နာနာကြီးစည်းပြီး ဓားထိလို့ပါလို့ ပြောထားသတဲ့။ ဘီလူးမကြီးက ကြည့်ပါရစေ ပြောပေမယ့် မပြဘူးတဲ့။ အမေကိုင်ရင် နာလွန်းလို့ မကိုင်ပါနဲ့လို့ပြောသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ ဘီလူးမကြီး ခရီးထွက်ပြန်တော့ လူကလေးဟာ မျှော်စင်ပေါ် တက် ကြည့်သတဲ့။ မျှော်စင်ပေါ်မှာ ပုစဉ်းတောင်အင်္ကျီကြီးကို တွေ့ရသတဲ့။ ပုစဉ်းတောင်အင်္ကျီဆို တာ မြက်ပင်တွေပေါ်မှာ ပျံနေတဲ့ ပုစဉ်းကောင်တွေရဲ့အတောင်တွေကို စုချုပ်ပြီးထားတဲ့ အင်္ကျီနဲ့တူပါတယ်။ အဲ လူကလေးဟာ ပုစဉ်းတောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ကြည့်သတဲ့။ နောက်ပြီး ခြေနင်းစကြာတွေ့လို့လည်း စီးကြည့်သတဲ့။ ကြိမ်လုံးစကြာကိုတွေ့လို့လည်း ကိုင်ကြည့်သတဲ့။ ပြီးတော့ မျှော်စင်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး နေမြဲတိုင်းနေသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ ဘီလူးမကြီး ခရီးထွက်တော့ လူကလေးဟာ ရွှေတွင်းကိုသွားပြီး ရွှေတွင်းထဲ ခုန်ချသတဲ့။ ငွေတွင်းကိုသွားပြီး ငွေတွင်းထဲ ခုန်ချသတဲ့။ မျှော်စင်ပေါ်တက်ပြီး ပုစဉ်းတောင်အင်္ကျီကို ဝတ်သတဲ့။ ခြေနင်းစကြာကို စီးသတဲ့။ ကြိမ်လုံးစကြာကို ကိုင်သတဲ့။ နောက်ပြီးမှ ကောင်းကင်ခရီးက ပျံသွားရောတဲ့။ အချိန်တန်လို့ ဘီလူးမကြီးပြန်လာတော့ လူကလေးကိုမတွေ့တာနဲ့ တောနင်းပြီး ကုန်းကြောင်းလိုက်ရှာသတဲ့။ ကောင်းကင်မှာ ခြေနင်း စကြာစီးပြီး ပျံနေတဲ့ လူကလေးကိုမြင်တော့ “လူကလေး ဆင်းခဲ့ပါကွဲ့။ လူကလေးမရှိရင် အမေသေရချည်ရဲ့” လို့အော်ပြောသတဲ့။ ဘီလူးမကြီးကို ကြောက်နေတဲ့ လူကလေးကလည်း ဆင်းမလာဘူးတဲ့။ သည်တော့ ဘီလူးမကြီးက “လူကလေးရဲ့ အမေခေါင်းထဲမှာ ရွှေတစ်အုန်း မှုတ်၊ ငွေတစ်အုန်းမှုတ်ရှိလေရဲ့” လို့ပြောပြီး ရင်ကွဲနာကျသေလေရောတဲ့။ အဲသည်တော့မှ လူကလေးဟာ ကောင်းကင်က ဆင်းလာပြီး ဘီလူးမကြီးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်။

ရွှေတစ်အုန်းမှတ်၊ ငွေတစ်အုန်းမှတ်ကိုယူပြီး ဆက်လက်ပျံသွားသတဲ့။

အဲသည်အခါမှာ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်မှာ ရှင်ဘုရင်သမီးက ပန်းကုံးစွပ်ပွဲခဲနေသတဲ့။ ပန်းကုံးစွပ်ပွဲဆိုတာဟာ ရောက်လာတဲ့မင်းညီမင်းသားတွေထဲက ကြိုက်ရာလူကို ရှင်ဘုရင် သမီးက ပန်းကုံးစွပ်ရွေးရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရေသွန်းလက်ထပ်ပေးရတဲ့ လင်ရွေးပွဲပဲ။ ပန်းကုံးစွပ်ပွဲမှာ ခုနစ်ပြည်ထောင်က ရောက်လာတဲ့ ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတွေဟာ ကျေးတွေ ကျွန်တွေ၊ ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေနဲ့ ကိုယ့်မဏ္ဍပ်မှာ ကိုယ်နေကြတာပေါ့။ ပန်းကုံးစွပ်တော့မယ် ဆိုတော့မှ ရွှေထီးဆောင်း၊ ရွှေရေတကောင်းတွေ၊ ရွှေကွမ်းအစ်တွေ၊ ရွှေလက်ဖက်အုပ်တွေ၊ ရွှေလှံ ရွှေစားတွေကျင်းပပြီး စည်းဝေးကြတာကိုး။ အဲသည်အစည်းအဝေးမှာ ပုစဉ်းတောင် အင်္ကျီကြီးကိုဝတ်ထားလို့ အင်္ကျီကြီးတုတ်တုတ် လူကလေး ဝင်ကြည့်သတဲ့။ လူတွေကလည်း သူ့ကို အင်္ကျီကြီးမှတ်လို့ ဘယ်သူမှ အနားကိုမကပ်ကြဘူးတဲ့။ အဲသည်ခဏမှာ မင်းသမီး ကလေးလည်း ပန်းကုံးကြီးကိုင်းပြီး ကြွရောက်လာတဲ့ မင်းညီမင်းသားတွေကို လှည့်ကြည့်တာ ကိုး။ မင်းသမီးကလေး အနားကိုရောက်လာတော့ ပုစဉ်းတောင်ရှင်လူကလေးဟာ ယားယား ရှိတာနဲ့ အင်္ကျီကိုလှန်ကုတ်လိုက်သတဲ့။ အဲသည်အခါမှာ ရွှေတွေကပ်နေတဲ့ သူ့အသားဟာ ပေါ်သွားပြီး ဝင်းခနဲ တောက်တာကို မင်းသမီးလေး မြင်တာနဲ့ လူကလေးကို ပန်းကုံးစွပ်ပြီး လင်အဖြစ် ရွေးလိုက်ရောတဲ့။ သည်တော့ ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတွေက မင်းသမီးဟာ ခမည်း တော် မယ်တော်တို့ မျက်နှာကိုမှီမထောက် အင်္ကျီကြီးကို ပန်းကုံးစွပ်တယ်ဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့ကြသတဲ့။ ရှင်ဘုရင်ကြီးကလည်း စိတ်ဆိုးတာနဲ့ နန်းတွင်းက နှင်ထုတ်လိုက်လို့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံဟာ တိုင်းစွန်ပြည်နားကို သွားနေကြရသတဲ့။

တစ်နေ့သောအခါကျတော့ ရှင်ဘုရင်ကြီးဟာ ဦးရင်းခေါင်းခဲနာ ရသတဲ့။ ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညိုတွေကို မေးကြည့်တော့ ငါးကြီးသားကိုစားရရင် ပျောက်လိမ့်မယ်လို့ ဟောတဲ့အ တွက် ငါးကြီးသားရှာရသတဲ့။ ရှင်ဘုရင်ကြီးမှာ သမက်အကြီးခြောက်ယောက်လည်း ရှိသေး သတဲ့။ သမက်အကြီးတွေလည်း မျက်နှာရအောင် သူ့ထက်ငါ ငါးကြီးသား ရှာကြတာပေါ့။ အဲသည်အခါ တိုင်းစွန်ပြည်နားနေတဲ့ ပုစဉ်းတောင်အင်္ကျီရှင် လူကလေးက ကြိမ်လုံးစကြာနဲ့ ရိုက်ခေါ်လိုက်တော့ ငါးကြီးမှန်သမျှ သူ့ဆီကို အကုန်ရောက်နေတဲ့အတွက် သမက်အကြီး တွေဟာ ငါးရှာလို့ မရကြဘူးတဲ့။ ငါးကြီးတွေရောက်လာတော့ ကြီးပေ့ဆိုတဲ့ ငါးကြီးကိုရွေး ပြီး လူကလေးဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ထမ်းပြီး နန်းတော်ထဲကို သွားသတဲ့။ နန်းတော်ထဲကို ရောက် တော့ ငါးကြီးကို ဗုန်းဆိုပစ်ချပြီး လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ခဲ့သတဲ့။ သမက်အကြီး ခြောက်ယောက် လည်း တခြားမှာ ငါးရှာမရတော့ သူ့ဆီကိုလာပြီး ရှိခိုးတောင်းသတဲ့။ သည်တော့ သူ့က သမက်အကြီးခြောက်ယောက်ရဲ့နာခေါင်းဖျားတွေကို ဖြတ်ယူပြီးမှ သူတို့ကို ငါးကြီးတွေ ပေး

လိုက်သတဲ့။

နောက်တစ်ခါ ရှင်ဘုရင်ကြီး ခေါင်းကိုက်ပြန်လို့ ဗေဒင်မေးပြန်တော့ အမဲသား လိုတယ်လို့ ဟောသတဲ့။ လူကလေးက ကြိမ်လုံးစကြာနဲ့ ရိုက်ပြန်တော့ အမဲသားတွေ သူဆီ အကုန်ရောက်လာကြသတဲ့။ သည်တစ်ခါလည်း သူက သမက်အကြီးခြောက်ယောက်ရဲ့ နား ရွက်ဖျားတွေကိုဖြတ်ယူပြီးမှ သူတို့ကို အမဲသားပေးလိုက်သတဲ့။ သူကတော့ ကောင်းပေ ဆိုတဲ့ အမဲသားတုံးကြီးကိုထမ်း၊ နန်းတော်ထဲကိုသွား ဝုန်းခနဲပစ်ချပြီး ပြန်ခဲ့တာပဲတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ပုစဉ်းတောင်အင်္ကျီပိုင်ရှင်က သူ့မိန်းမကိုခေါ်ပြီး မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို သွားကန်တော့ရအောင်လို့ပြောသတဲ့။ ရွှေပန်းခိုင်၊ ငွေပန်းခိုင်တွေကို ကိုင်ပြီး ပုစဉ်းတောင် အင်္ကျီကိုချွတ်သွားတော့ သူ့ကိုယ်က ရွှေရောင် ငွေရောင်တွေ တပြောင်ပြောင် တောက်နေတာပေါ့။ ရှင်ဘုရင်ကြီးက သူတို့လင်မယားကို မြင်တော့ နန်းတော်ပေါ်က ဆင်း လာပြီး ကြိုဆိုမယ်လုပ်တော့ “မကြိုပါနဲ့ခမည်းတော်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ သမီးနဲ့သမက်များ ပါ”လို့ ပြောသတဲ့။ သည်တော့ ရှင်ဘုရင်ကြီးက သူ့သမီးခြောက်ယောက်နဲ့ သမက်ခြောက် ယောက်ဟာ နန်းတော်ထဲမှာရှိပါတယ်။ တခြားသမီး သမက်မရှိပါဘူးလို့ ပြောတော့ ပုစဉ်း တောင်အင်္ကျီရှင်က “ခမည်းတော်မှာ အနုကြီးနဲ့ယူသွားတဲ့ သမီးတော်အထွေးကလေး ရှိပါ သေးတယ်။ သမီးတော်အထွေးလေးဟာ ဟောသည် ကျွန်တော့်မိန်းမပါပဲ။ မယုံရင် သည်မှာ နှာခေါင်းဖျား၊ နားရွက်ဖျားတို့ကို သက်သေအဖြစ် တင်ပြပါတယ်”လို့ ပြောတော့မှ သူ့သမက် ဟာ အနုမဟုတ်၊ တကယ့်ယောက်ျားဖြစ်မှန်းကို သိတာနဲ့ သမီးတော်နဲ့သမက်ကို နန်းအပ်ပြီး ဘုရင်အဖြစ် ပေးလိုက်သတဲ့။

ရွှေဖော့အိမ်

သူဌေးသမီး အိမ်ကထွက်ခွာခြင်း

“အမေရယ်...အမေရယ်၊ ကျွန်မတော့ သည်အရပ်မှာ မပျော်တော့ဘူး။ တခြားအရပ်ကို သွားချင်ပါပြီလို့ သမီးကပြောသောအခါ အမေသူဌေးကတော်ကြီးက သမီးရယ် မသွားပါနဲ့၊ အမေနဲ့ပဲ အတူနေပါ” လို့ ပြောလေသည်။

“မနေနိုင်ဘူးအမေ၊ သွားရမှာပဲ။ ကျွန်မကို ငွေတစ်မတ်ပေးလိုက်ပါ။ ဟောသည် ကျွန်မရဲ့ ရွှေဖော့အိမ်ကလေးကိုလည်း မပျောက်မပျက်ရအောင် ထိန်းထားပေးပါ။ တစ်မတ်နဲ့ လာဝယ်သူရှိရင် ရောင်းလိုက်ပါ။ ရွှေဖော့အိမ်ကလေး ညှိုးလို့ရှိရင်လည်း ကျွန်မ အတိဒုက္ခ ရောက်နေပြီလို့ မှတ်လိုက်ပါ” လို့ မှာကြားပြီး ငွေတစ်မတ်ယူ၍ အိမ်မှ ထွက်သွားလေသည်။

လမ်းသို့ရောက်သောအခါ ရေခဲပဲနေသော ပြည့်ဝမနနှင့်တွေ့၍ ပြည့်ဝမက “မမရယ် ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့ပါရစေ” လို့ ပြောလေသည်။ “မလိုက်ခဲ့နဲ့ မပြည့်ဝ၊ အမေဆိုလိမ့်မယ်”

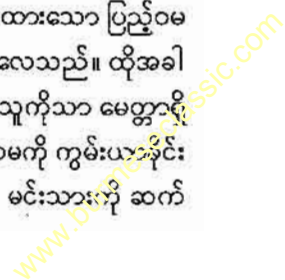
လို့ သူဌေးသမီးက ပြောသော်လည်း ပြည့်ဝမသည် ရေအိုးကလေး ရေကန်ပေါ်တွင်ထားခဲ့၍ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ပြည့်ဝမ၏ အကောက်ဉာဏ်

ခရီးအကြား၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘစ်ပင်ရိပ်တွင် အမောပြေထိုင်နေကြစဉ် မင်းလှလင်များ မောင်းကြေးနင်းလည်ခတ်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ “မပြည့်ဝရယ် ဘာ မောင်းလဲလို့ မေးလိုက်စမ်းပါ” ဟု သူဌေးသမီးက ခိုင်း၍ “မောင်ကြီးတို့ရှင်၊ ဘာမောင်းများ ပါလဲ” လို့ မေးလေသည်။ မောင်းသမားက “တိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့လေး ... ဘုရင်မင်း မြတ်၏ သားတော်မှာ မွေးသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေအပ်များစူး၍ပါလာသည်ကို မည်သူ မျှ မနုတ်နိုင်၊ နုတ်နိုင်သူရှိက မိန်းမဆိုလျှင် တောင်ညာတင်မည်၊ ယောက်ျားဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့ ပေးမည် ... ဒူ ... ဒူ ... ဒူ ဒူ... ဒူ” ဟုကြော်ငြာလေသည်။

ထိုအခါ သူဌေးသမီးက “မောင်ကြီးတို့ရှင် သည်ရွှေအပ်တွေကို ကျွန်မ နုတ်နိုင်ပါတယ်” လို့ ပြော၍ သူဌေးသမီးကို နန်းတော်သို့ ခေါ်သွားကြလေသည်။ နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ကန့်လန့်ကာ ခုနစ်ထပ်ကာစေ၍ ကန့်လန့်ကာအတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် မင်းသားကလေးကိုယ်မှ ရွှေအပ်များကို အသာအယာနုတ်ယူလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှ အပ်များကုန်၍ မျက်စေ့တွင်သာကျန်သောအခါ သူဌေးသမီးသည် မိမိကို ချွေးတွေသံတွေနှင့် မတင့်တယ်သည်ကို မမြင်စေချင်၍ ရေချိုးထွက်သွားလေသည်။ ရေကန်တွင် ရေချိုးနေခိုက် ပြည့်ဝမက သူဌေးသမီး၏ အဝတ်များကို ယူဝတ်၊ မိမိ၏အဝတ်များကိုတော့ သူဌေးသမီးဖို့ ထားခဲ့ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေသည်။ သူဌေးသမီးက “ကျွန်မအဝတ်တွေကို ပြန်ပေးပါမပြည့်ဝရယ်” ဟု ပြောသော်လည်း ပြန်မပေး။ နန်းတော်သို့ရောက်သောအခါ ပြည့်ဝမသည် ကန့်လန့်ကာတွင်းသို့ဝင်ကာ ကျန်သောမျက်လုံးက ရွှေအပ်များကို ခြေစုံကန်၍နုတ်လေသည်။ ထိုအခါ မင်းသားက “ခုနကတုန်းကတော့ သာသာယာယာနဲ့နုတ်တာမို့ မနာဘူး။ ခုတော့ နာလှချေရဲ့” လို့ ပြောသောအခါ “မျက်စိမို့မောင်ရဲ့၊ မျက်စိမို့မောင်ရဲ့” လို့ ဆိုပြီးလျှင် အတင်းနုတ်သဖြင့် မျက်စိ မြင်သွားလေသည်။

သို့သော်လည်း မင်းသားသည် သူဌေးသမီးအဝတ်အစားကိုဝတ်ထားသော ပြည့်ဝမကို မကြိုက်၊ ပြည့်ဝမအဝတ်ကိုဝတ်ထားသည့် သူဌေးသမီးကိုသာ ကြိုက်လေသည်။ ထိုအခါ မယ်တော်မိဖုရားကြီးက “မတော်ပါဘူးသားတော်မောင်၊ ရွှေအပ်များနုတ်သူကိုသာ မေတ္တာရှိသင့်ပါတယ်” ဟု တောင်းပန်လေသည်။ သည်တော့ခါ မင်းသားက ပြည့်ဝမကို ကွမ်းယာခိုင်း၏။ မယာတတ်။ သူဌေးသမီးယာသောအခါ ပြည့်ဝမက အတင်းလှယူ၍ မင်းသားကို ဆက်

လေသည်။ ထို့နောက် ဝတ်လဲတော်ရက်ခိုင်းသည်။ ပြည့်ဝမက မရက်တတ်။ ရက်ကန်းစင်တွင် ချည်မျှင်များ အပြတ်ပြတ်ရှိလေသည်။ သူဌေးသမီးက ဆက်ပြီးရက်သောအခါ ပုဆိုးသိန်းတန် တစ်နံပြီးလေသည်။ တစ်ဖန် ပြည့်ဝမက ပုဆိုးကို သူဌေးသမီးလက်မှ လှယူ၍ မင်းသားကို ဆက်ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် သူဌေးသမီးကို နန်းတော်မှ နှင်ထုတ်လိုက်သဖြင့် မြို့ပြင်ဆိတ်ထိန်းကြီးတစ်ဦးထံတွင် ဆိတ်ကျောင်းနေရ လေသည်။

မင်းသားသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရမည်ဖြစ်၍ ဝန်ကြီးများကို အိမ်ထောင် အခမ်းအနားဝယ်ရန် သင်္ဘောလွှင့်စေသည်။ သင်္ဘောလွှင့်တော့မည်ကို ဆိတ်ကျောင်းနေရာမှ မြင်ရသောအခါ သူဌေးသမီးဆိတ်ကျောင်းသူက “ငါမှာစရာရှိသည်ကို မမှာရလျှင် သင်္ဘောကြီး တင်နေပါစေသား” လို့ ဆုတောင်းသောကြောင့် သင်္ဘောကြီးရေသို့မကျ။ ကမ်းတွင် တင်နေ လေသည်။ ဘုရင်မင်းတရားကြီးသည် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးရှိလူများကို ခေါ်ကာ ဆွဲချစေ လေသည်။ သင်္ဘောကား လှုပ်မျှမလှုပ်။ ထိုအခါ မည်သူများကျန်သေးသလဲဟု မေး၍ “ဆိတ် ကျောင်းတဲ့သူငယ်မကလေးတစ်ဦးတော့ ကွင်းထဲမှာ ကျန်ပါသေးရဲ့”ဟု ပြောကြ၍ သူဌေး သမီးကို သွားခေါ်ကြလေသည်။ “သူငယ်မကလေး မှာချင်တာများရှိရင် မှာပါ။ သင်္ဘောကို လည်း တွန်းချပေးပါ”ဟု ဝန်ကြီးများက ပြောသောအခါ သူဌေးသမီးက “ဟိုဘက်က တိုင်းပြည် မှာ သူဌေးကတော်ကြီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူ့မှာ ရွှေဖော့အိမ်ကလေးရှိပါတယ်။ အဲသည် ရွှေဖော့အိမ်ကလေးကို ငွေတစ်မတ်နဲ့ဝယ်ခဲ့ပါ။ ဟောသည်ငွေတစ်မတ်ကို ယူသွားပါ”ဟုပြော ပြီးလျှင် သင်္ဘောကိုတွန်းလိုက်ရာ အသာအယာပင် ရေသို့ကျသွားလေသည်။ ထို့နောက် တစ် ဖန် သူဌေးသမီးက “ငါမှာတဲ့ရွှေဖော့အိမ် မဝယ်မိဘဲ မေ့လိုရှိရင် သင်္ဘောကြီးဟာ အိုးတည်နစ် နစ်ပါစေ” လို့ ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။

သင်္ဘောကြီးသည် လွှင့်သွား၍ မင်္ဂလာအခမ်းအနားပစ္စည်းများကို ဝယ်ပြီးနောက် ကျောက်ဆူးနုတ်ယူလေသည်။ ထိုခဏ၌ပင် သင်္ဘောကြီးရေတွင် နစ်လေသည်။ ထိုအခါကျမှ ဆိတ်ကျောင်းသူကလေးမှာလိုက်သော ရွှေဖော့အိမ်ကို မေ့နေမှန်းသတိရ၍ “ရွှေဖော့အိမ် ကလေးတစ်ခု ရောင်းဖို့ရှိသလားဗျို့”လို့ အော်ပြီး မောင်းခတ်စေလေသည်။ သူဌေးကတော်ကြီး မှာလည်း ရွှေဖော့အိမ်ကလေး ညှိုးနေ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခိုက် မောင်းသံကို ကြားသော အခါ “မောင်ရင်တို့ ရွှေဖော့အိမ်ကလေးရောင်းဖို့ ရှိပါတယ်” လို့ ပြောလေသည်။ “ဘယ်လောက် နဲ့ရောင်းမလဲ”ဟု မေးသောအခါ “တစ်မတ်”ဟု သူဌေးကတော်ကြီးပြော၍ တစ်မတ်ပေးကာ ဝယ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအခါကျမှ သင်္ဘောကြီးပေါ်လေရာ ရွက်လွင့်ကာ နိုင်ငံရင်းသို့ ပြန်ခဲ့ ကြလေသည်။

ရွှေဖော့အိမ်ကလေးကိုရသောအခါ သူဌေးသမီးက သူ့ကျောင်းနေသော ဆိတ်ကျောင်း

အား “မင်းတို့ ငါရှိတုန်းကလို မဆိုးကြနဲ့၊ ငါသွားတော့မယ်၊ နောက်လူ အရိုက်မခံရအောင် ကောင်းကောင်းနေကြ” ဟု မှာသောအခါ ဆိတ်များ ငိုကြလေသည်။

ပြည်ကြီးရှင်မ

ထို့နောက် သူဌေးသမီးသည် ရွှေဖော့အိမ်ကလေးကို ယူသွားပြီး ရွှေဖော့အိမ်စောင့် နတ်သမီးကို “အရှင်နတ်သမီး၊ အထက်မြစ်ညှာမှာ တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ပြည် တည်ပေးပါ” ဟု တောင်းပန်ရာ တည်ပေးလေသည်။ ပြည့်ဝမနှင့် မင်းသားကလေးလက်ထပ်၍ ခေါင်းဆေး မင်္ဂလာပြုမည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ မြစ်ညှာမှနေ၍ ဒိုက်သရေများကို မျှောချရာ ဖောင်ဖွဲ့ နေသောကြောင့် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ မကျင်းပနိုင်ဖြစ်ရလေသည်။ ထိုအခါ မင်းသားက စုံစမ်း ခိုင်းလေသည်။ စုံစမ်းရန်သွားသော မှူးကြီး မတ်ကြီးများသည် ဖန်မြေမှန်မြေများ ခင်းထား သော သူဌေးသမီး၏ တိုင်းပြည်သို့ရောက်သောအခါ ဖန်မြေမှန်မြေကို ရေမှတ်၍ ကူးနေကြရ လေသည်။

မှူးကြီးမတ်ကြီးများ ပြန်မလာသောအခါ မင်းသားသည် ကိုယ်တိုင်ထွက်တော်မူ၍ စုံစမ်းသောအခါ ရေကူးနေကြသော မှူးကြီးမတ်ကြီးများကို တွေ့၍ သူထဟဲ့၊ ငါထဟဲ့နှင့် ခိုင်းရလေသည်။ မှူးကြီးမတ်ကြီးများမှာ ဖန်မြေ မှန်မြေပေါ်တွင် ရေကူးရသောကြောင့် ရင်ဘတ်များ၊ ဒူးများ ပွန်းပဲ့ကာ သွေးသံရဲရဲ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ထို့နောက် မင်းသားသည် သူဌေးသမီး၏ နန်းတော်ထံသို့ ရောက်သွားလေသည်။ သူဌေးသမီးနှင့် တွေ့သောအခါ “အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ မြစ်ညှာ၌ နန်းမြို့ကြီးတည်ထောင်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုမည့်နေ့တွင် မြစ်ကြီးကို ညစ်ညမ်းအောင် ပြုပါသနည်း” ဟု မေးလေရာ သူဌေးသမီးသည် အပ်နတ်ခွဲသည့်အကြောင်း၊ ပြည့်ဝမက အကောက်ကြံခွဲသည့် အကြောင်းများကို ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါမှ မင်းသားလေးလည်း နောင်တကြီးစွာရ၍ တိုင်းပြည်ကြီးကို ရုပ်သိမ်းစေပြီးလျှင် သူဌေးသမီးကို တိုင်းတော်ပြည်တော်သို့ခေါ်သွားကာ တောင်ညာစံမိဖုရားအရာကို ပေးလေသည်။ ပြည့်ဝမလည်း မနေဝံ့၍ တိတ်တိတ် ထွက်ပြေး လေသတည်း။

လေးကြီးရှင် မင်းရွှေနီ

ရှေးသရောအခါ ထွန်းဝေသာစွပြည်ကြီးရှင်ဘုရင် မင်းတရားကြီး၌ မင်းရွှေစီနှင့် မင်းရွှေနီအမည်ရှိသော သားတော် ၂ ပါးရှိလေသည်။ မင်းသားညီနောင်တို့သည် လေးအတတ်၊ မြားအတတ်၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်ကြလေသည်။ *

တစ်နေ့သောအခါ ညီနောင် ၂ပါးသည် လေး၊ မြား စွဲကိုင်၍ ဥယျာဉ်ကစား ထွက်ကြရာ လမ်းခရီး၌ ကြိုးကြာဖိုနှင့် ကြိုးကြာမ အတောင်ယုတ်ကာ ပျံလာသည်ကိုမြင်၍ ညီတော် မင်းရွှေနီသည် လေးဖြင့်ပစ်လေရာ ကြိုးကြာဖိုကို မှန်၍ သေရှာလေသည်။

ကြိုးကြာမလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် နန်းတော်သို့ဝင်၍ လွှတ်တော်ဦးတွင်ဆွဲထားသော တရားစည်ကြီးကို အတောင်ဖြင့်တီးလေရာ များကြီးမတ်ကြီး များကြား၍ စုံစမ်းလေလျှင် အကြောင်းစုံကိုသိ၍ မင်းရွှေစီ၊ မင်းရွှေနီတို့ကို ခမည်းတော် မင်းကြီးထံသို့ သွင်းလေသည်။ ထိုအခါ မင်းကျင့်တရားနှင့်အညီ မင်းပြုသော ထွန်းဝေသာစွ

ပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းတရားကြီးသည် သားတော်ကို စစ်လေသည်။

“မင်းရွှေနီ ဥယျာဉ်တော်ခရီးမှာ ကြိုးကြာဖိုကို လေးနှင့်ခွင်းသည် မှန်ပါလော့”

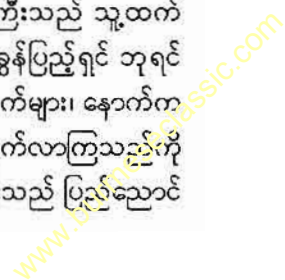
“မှန်ကြောင်းပါဘုရား”

“သားတော်မောင် မှားလေစွ၊ မှားလေစွ”ဟု ညည်းညူတော်မူ၍ မျက်နှာလွဲကာ နန်းထဲသို့ မင်းကြီး ဝင်လေသည်။

မင်းကြီးဝင်လေလျှင် မှူးကြီးမတ်ကြီးများလည်း သားတော် မင်းရွှေနီကို နောင်ကြီး တည်းစေ၍ ပါးကွက်အာဏာသားတို့လက်သို့ အပ်လိုက်ရလေသည်။ ထိုသတင်းကို မယ်တော်မိဖုရားကြီး ကြားသောအခါ အနောက်ဆောင်မှ ရင်ဘတ်စည်တီး ထွက်တော်မူလာ၍ အာဏာသားတို့နှင့် စကားဆိုလေသည်။

“အာဏာသားတို့၊ ကြိုးကြာမှာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်၍ ငါ့သားတော်မှာ လူသားဖြစ်ပါသည်။ အမဲသွေး ငါးသွေးကို ဓားမှာလိမ်း၍ ကြိုးကြာမကို ပြုလျှင် ကျေနပ်ဖွယ်အကြောင်းရှိပါသည်။ သားတော်ကို တစ်ပြည်ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ နှင်ပါရစေ”ဟု တောင်းပန်ပြီးလျှင် သားတော် မင်းရွှေနီကို ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်ပြီးလျှင် ပြဒေါင်းရှင်ခုနစ်လုံး၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတစ်ပြည်၊ မသိုးထမင်း၊ မသိုးဟင်းတစ်ထုပ်ပေး၍ တခြားသို့ လွှတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ နောင်တော် မင်းရွှေစိက “ညီတော်သွားရာ ဘုရားသားတော်လည်း လိုက်လိုပါသည်ဘုရား”ဟု တောင်းပန်ကာ ညီနောင် ၂ပါးသည် ခမည်းတော်ရှိရာ နန်းတော်ကြီးတူရုသို့ ရှိခိုး၍ မယ်တော်ကြီးကို ကန်တော့ပြီးလျှင်လေး၊ မြားကိုင်စွဲကာ ထွန်းဝေသာစွပြည်ကြီး၏ အရှေ့တံခါးမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

တစ်တောထွက် တစ်တောဝင်၊ တစ်မြို့ဝင် တစ်မြို့ထွက်နှင့်သွားကြရာ တစ်နေ့သော အခါ မင်းညီနောင် ၂ ပါးလည်း ကြီးမားတံခွန်တိုင်းပြည် မြို့တံခါးအနီးရှိ ပြည်ညောင်ရိပ်သို့ ရောက်ကြ၍ နောင်တော်မင်းရွှေစိက အမောပြေ အိပ်လေသည်။ ညီတော် မင်းရွှေနီက လေးထမ်းကာ သက်တော်စောင့်လေသည်။ ထိုခဏ၌ ရွှေခေါင်းတစ်ကောင်သည် အရှေ့အရပ်မှ ပျံသန်းလာသည်ကိုမြင်၍ လေးမြားအရာတွင် ဝါသနာကြီးသော မင်းရွှေနီသည် လေးဖြင့်ပစ်လေရာ ရွှေခေါင်းကျလာသောကြောင့် ညောင်ခေါင်းတွင် ဝှက်ထားလိုက်လေသည်။ ခဏမျှ ကြာသောအခါ မြို့တံခါးပေါက် မော်ကွန်းတိုင်ကြီးဆီမှ လူထုပရိသတ်ကြီးသည် သူ့ထက် ငါ တိုး၍ ပြေးထွက်လာကြသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ရှေ့က ကြီးမားတံခွန်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းကြီး၊ နောက်က မင်းညီမင်းသား မှူးမတ်များ၊ နောက်က စစ်သည်ရဲမက်များ၊ နောက်က တိုင်းသူပြည်သားများသည် လေးမြားကိုင်မြောက်ကာ မြို့တွင်းမှ သွန်၍ ထွက်လာကြသည်ကို မြင်ရသော မင်းရွှေနီမှာ ကြောက်များပင်ကြောက်မိလေသည်။ ထိုလူထုကြီးသည် ပြည်ညောင်

၅၄၈ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ပင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်၍သွားကြပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ လူအိုကြီးတစ်ယောက်သည် တောင်ဝှေးထောက်ကာ တကုန်းကုန်းနှင့်ထွက်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ မင်းရွှေနီက မေးလေသည်။

“အဘိုး ... အဘိုး၊ သည်လူတွေဟာ ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်အရပ်ကို သွားကြမလို့ပါလဲ”

“ရွှေဥဒေါင်း ပျံလာတာကို မတွေ့လိုက်ဘူးလား၊ ရွှေဥဒေါင်း လိုက်ကြတာ”

“အဘိုးရယ်...ရွှေဥဒေါင်းကိုများရရင် ဘာဖြစ်တတ်ပါသလဲ”

“ရွှေဥဒေါင်းရဲ့ခေါင်းကိုစားတဲ့သူဟာ မင်းဖြစ်မယ်။ အူအသည်းကိုစားတဲ့သူဟာ ငိုရင်ပုလဲ၊ ရယ်လျှင် ပတ္တမြားထွက်မယ် မြေးရဲ့”

“ရွှေဥဒေါင်း အနောက်ကို ပျံလေရဲ့အဘိုးရယ်”

အဘိုးကြီး ထွက်သွားသောအခါ မင်းရွှေနီသည် နောင်တော်ကို နှိုး၍ ရွှေဥဒေါင်းကို ညောင်ခေါင်းမှထုတ်ယူပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို နောင်တော်အားကျွေးလေသည်။ အူအသည်းကို မိမိစားလေသည်။

ထို့နောက် ခရီးဆက်လက်သွားကြပြန်ရာ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်ကြီး၏ မြို့ပြင်ဥယျာဉ် တော်သို့ ရောက်ကြ၍ နောင်တော် မင်းရွှေနီသည် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် အမောပြေ အိပ်လေသည်။ ညီတော် မင်းရွှေနီမှာကား နောင်တော်သောက်ရန် ရေကြည်တော် အရှာထွက် လေသည်။ ထိုအခိုက်၌ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ များကြီးမတ်ကြီးများသည် ဖုတ်သွင်းရထားလွှတ်၍ လိုက်ကြရာ မင်းရွှေနီအိပ်နေရာ ကျောက်ဖျာတွင် ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်လေသောကြောင့် မင်းရွှေနီကို မင်းမဲ့တိုင်းပြည် ရှင်ဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ညီတော် မင်းရွှေနီသည် တစ်ပါးတည်းပင် မထင်မရှားသောအသွင်ဖြင့် ခရီးဆက်လက်သွားပြန်ရာ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့ ညနေအချိန်တွင် ရန်အောင်ရွှေပြည်ကြီး သို့ ရောက်လေသည်။ ညချမ်းသို့ရောက်သောအခါ မင်းရွှေနီသည် သူဌေးကြီးသီရိဘောဂ အိမ်တွင် ထမင်းတောင်းလေရာ ကျွန်မ ပြည့်ဝက ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်များကို ဆန်ဆေး တောင်းစုတ်တွင် ထည့်၍ ပေးလိုက်လေသည်။ မင်းရွှေနီလည်း ကန်ပေါင်သို့သွား၍ ပြဒါးရှင် ခုနစ်လုံးကို စီကာထွန်းပြီးလျှင် ထမင်းစားလေသည်။ ပြဒါးရှင်ခုနစ်လုံးက ဝင်းဝင်းထိန်ထိန် တောက်ပသည်ကို ပြည့်ဝမြင်သောအခါ သူဌေးကြီးကို ပြော၍ သူဌေးကြီးလည်း မင်းရွှေနီ ကို ဖမ်းပြီးလျှင် ပြဒါးရှင်ခုနစ်လုံးကို လှယူလေသည်။ ထိုအခါ မင်းရွှေနီ ငိုလေ၏။ ပုလဲများ ပါးစပ်မှထွက်ကျလေသည်။ ဤအခြင်းအရာကို မြင်ရသောအခါ သူဌေးကြီးသည် မင်းရွှေနီ ကို တွင်းတစ်ခုတွင်ချ၍ ကျောက်ဖျာကြီးပိတ်ကာ လှောင်ထားပြီးလျှင် ငိုအောင်လုပ်၍ ပုလဲများ ယူလေသည်။ ရယ်အောင်လုပ်၍ ပတ္တမြားများကို ယူလေသည်။ သူဌေးကြီးက ရက်စက်

သော်လည်း သူဌေးကြီး၏သမီး လှထိပ်ပန်းကား မင်းရွှေနီကို အလွန်သနားကြင်နာလေ သောကြောင့် ထမင်းကောင်း၊ ဟင်းကောင်းများကို တိတ်တဆိတ် ပို့လေသည်။

ထိုစဉ်အခါက ရန်အောင်ရွှေပြည်ကြီးတွင် ရေစောင့်ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် မင်းမူနေ လေသည်။ ဘီလူးစားဖို့ရန် တစ်နေ့လျှင် လူတစ်ယောက်ကျ တိုင်းသူပြည်သားများက အလှည့် နှင့် ဆက်ရလေသည်။ သူဌေးကြီးဆက်ရမည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူဌေးကြီးသည် မင်းရွှေနီကို တွင်းမှထုတ်၍ ဘီလူးစားကျွေးရန် နန်းတော်သို့ပို့လေသည်။ မင်းရွှေနီသည် နန်းတော်သို့ ရောက်လျှင် လျောင်းတော်ဦးသို့သွား၍ ကွမ်းစားလေသည်ကို ဘုရင်မင်းကြီး မြင်၍ ခေါ်ပြီးလျှင် စစ်ဆေးလေသည်။

“မောင်မင်း ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး ဘီလူးစားကျွေးခံရမည့်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုး၏အသက် ကို ချမ်းသာပေးတော်မူပါလျှင် ဤရေစောင့်ဘီလူးကို နှိမ်နင်းပေးပါမည်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ မောင်မင်း၊ ဘီလူးရန်ကို နှိမ်နင်းနိုင်လျှင် သမီးတော်နှင့် ပေးစား၍ ထီးနန်းကို လွှဲတော်မူမည်။ ဘီလူးရန်ကို နှိမ်နင်းရန် လိုရာကိုတောင်းပေတော့”

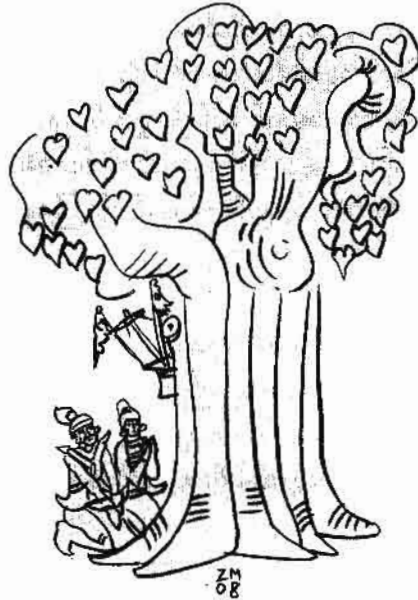
“ကျွန်တော်မျိုး၏ ပြဒါးရှင်ခုနစ်လုံးကို သူဌေးကြီး သီရိဘောဂ လှယူသိမ်းငှက်ထား ပါသည်။ ထိုပြဒါးရှင်ခုနစ်လုံးကိုသာ ရအောင် တောင်းပေးပါဘုရား”

ဘုရင်မင်းတရားကြီးလည်း ပြဒါးရှင်များကို တောင်းပေးလေသည်။ မင်းရွှေနီသည် ပြဒါးရှင်များကိုရသောအခါ လေး၊ မြားစွဲကိုင်၍ ဘီလူးကြီးနေရာ ရေကန်သို့ သွားပြီးလျှင် ပြဒါးရှင်ခုနစ်လုံးကို ကန်တွင်းသို့ ပစ်လိုက်ရာ ဝမ်းဘဲကြီးခုနစ်ကောင်ဖြစ်လာလေသည်။ ဝမ်းဘဲကြီးများသည် အတောင်ခတ်ကာ၊ လည်ညိတ်ကာနှင့် လှုပ်ပြီးနောက်၊ ကန်တွင်းရေကို သောက်ကြရာ ရေအကုန်ခန်းခြောက်သွားပြီးနောက် ကန်လည်တွင် ကျောက်တိုင်ကြီး ပေါ်လာ လေသည်။ ထိုအခါ မင်းရွှေနီသည် ကျောက်တိုင်ကို ခြေနှင့်ကန်လိုက်ရာ ကျောက်တိုင်ကြီး လဲ၍ ဘီလူးကြီး ငုတ်တုတ်ပေါ်လေသည်။ မင်းရွှေနီသည် ဘီလူးကြီးကို လေးနှင့်ပစ်သည်။ တစ်ကောင်သေလျှင် နှစ်ကောင်ဖြစ်ပြန်သည်။ နှစ်ကောင်ကိုသတ်လျှင် သုံးကောင်ဖြစ်ပြန် သည်။ ထိုသို့ သတ်ဖန်များသောအခါမှ ဘီလူးကြီး သေလေတော့သည်။

ဘီလူးကြီးသေပြီဟု ကြားရသောအခါ တိုင်းသူပြည်သား လူအများသည် အိုးစည် ဗုံမောင်းတီး၍ ထွက်လာပြီးလျှင် မင်းရွှေနီကို အရိုအသေပြုကာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြ လေသည်။ ရန်အောင်ရွှေပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကလည်း သမီးတော်ကိုပေး၍ ထီး နန်းအပ်ရန် စီစဉ်လေသည်။ ထိုအခါ မင်းရွှေနီက ကျွန်တော်မျိုး ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်နေစဉ် အခါက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သူ သူဌေးသမီး လှထိပ်ပန်း ရှိပါသေးသည်။ လှထိပ်ပန်းကို

၄၄၀ ❖❖ မင်းသုဝဏ်

မိဖုရားကြီးမြောက်ရမှ ဤထီးဤနန်းကို လက်ခံပါရစေဟု တောင်းပန်ရာ မင်းကြီးက သဘော
တူသောကြောင့် မင်းရွှေနီသည် လှထိပ်ပန်းကို လက်ယာ၊ မင်းကြီး၏သမီးတော် မင်းမြတ်စွာ
ကို လက်ဝဲကထား၍ နန်းသိမ်းပွဲခံတော်မူလေသတည်း။ ■

တစ်ရာတစ်ဆယ့်တစ် အောက်အစ်အစ်အွတ်

ဟိုရှေးရှေးတုန်းက ပြည်ရှင်မင်းကြီးတစ်ပါးမှာ ထီးညွန့်နန်းစံ အမွေခံသားသမီး မထွန်းကားတာနဲ့ ပုဏ္ဏဖြူ ပုဏ္ဏညိုတွေကိုခေါ်ပြီး မေးသတဲ့။ ပုဏ္ဏားပညာရှိကြီးတွေက ပြည်ညောင်ပင်မှာ သားဆုသွားပန်ရင် သားကောင်းသမီးမြတ်များ ထွန်းကားပါလိမ့်မယ် ဘုရားလို့ လျှောက်ကြသတဲ့။ ဒါကြောင့် မင်းကြီးလည်း နေ့ကောင်း နေ့မြတ်ကို ရွေးချယ်ပြီး မိဖုရားကြီးတစ်ပါးနဲ့အတူ ပြည်ညောင်ပင်ကြီးရှိရာ ရွှေမြို့တော်ရဲ့အရှေ့ပြင်ကို ထွက်သွား သတဲ့။ ရောက်တော့ခါ ဆီမီးတွေထွန်း၊ တံခွန်ကုက္ကား တွေစိုက်၊ သပြေပန်းတွေထိုးပြီး ပြည် ညောင်ပင်စောင့် ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးထံမှာ သားဆုပန်သတဲ့။

ညကျတော့ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးဟာ မင်းကြီးကို အိပ်မက်လာပေးတယ်ဆိုကိုး။ မင်းကြီး ဥသျှစ်သီးတစ်ရာတစ်ဆယ့်တစ်လုံးစားတဲ့ မိဖုရားမှာ သားကောင်း သမီးကောင်း ထွန်းကား လိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်ပေးသတဲ့။ အိပ်မက်အတိုင်းပဲ တောင်နန်းမိဖုရားက ဥသျှစ်သီး တစ်ရာ

၅၅ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

တစ်ဆယ့်တစ်လုံးစားတော့ တစ်ခါတည်း ကိုယ်ဝန်ရှိလာတာပဲတဲ့။

နောက်ဆယ်လကြာလို့ မွေးခါနီးတော့ မင်းကြီးက အထိန်းအစောင့်တွေကို မှာသတဲ့။ သားမွေးရင် ရွှေကြိုးလှုပ်၊ သမီးမွေးရင် ငွေကြိုးလှုပ်လို့ မှာသတဲ့။ ဒါပေမယ့် မြောက်နန်းမိဖုရားက တောင်နန်းမိဖုရားကို မနာလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုကိုး။ အဲဒါကြောင့် ကဝေမကြီးနဲ့ ပေါင်းပြီး တောင်နန်းမိဖုရား ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို ကြံနေသတဲ့။

မြောက်နန်း၏ ဉာဏ်

မွေးချိန်တန်တော့ ကဝေမကြီးက မိဖုရားရဲ့နားထဲမှာ ဝှမ်းဆို့သတဲ့။ မျက်စိကို ပဝါနဲ့စည်း သတဲ့။ မြို့ထဲက ဆင်သံ မြင်းသံ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့တွေကို ကြားရရင် ထိတ်မှာလန့်မှာ စိုးရလို့ နားကို ဝှမ်းဆို့ရပါတယ်။ မတော်တာတွေကို မြင်ရရင် ထိတ်မှာ လန့်မှာစိုးရလို့ မျက်စိကို ပဝါစည်းရပါတယ် ဘုရားလို့ လိမ်ပြီးလျှောက်သတဲ့။

ဝက်မကြီးက ကယ်ပုံ

ဒါနဲ့ အချိန်ကျတော့ မိဖုရားလည်း သားကလေးတွေကို မွေးရောတဲ့။ တစ်ယောက်မွေးလိုက် နန်းတော်အောက်ကို ပစ်ချလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်မွေးလိုက် ပစ်ချလိုက်နဲ့ဟာ သမီးတော် အကြီးဆုံးက တစ်ပါး၊ သားတော်က တစ်ရာတစ်ဆယ်၊ အားလုံးပေါင်း တစ်ရာတစ်ဆယ့်တစ်ပါး မွေးသတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ဝက်မကြီးတစ်ကောင်ဟာ နန်းတော်အောက်မှာ အစာစားနေတာနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကျလာလိုက် သူ့နှုတ်သီးနဲ့ချိပြီး ဝက်သိုက်ထဲသွားလိုက်နဲ့ အားလုံးကို ချီသွားသတဲ့။

ကဝေမကြီးလည်း ဈေးထဲက အမဲသားတစ် တစ်ရာတစ်ဆယ့်တစ်တုံး ဝယ်ပြီး နန်းကြမ်းပြင်မှာ ချထားသတဲ့။ နောက်ပြီးမှ မိဖုရားရဲ့ မျက်စိဖွင့်ပေးပြီး “အရှင်မိဖုရားဟာ လူကိုမမွေး၊ သားတစ်တွေကိုသာမွေးတယ်” လို့ လျှောက်သတဲ့။ ဒီတော့ မိဖုရားက “ကလေး ငိုသံသဲ့သဲ့ ကြားမိပါတယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကဝေမကြီးက အတင်းငြင်းတာပဲတဲ့။ ငြင်းပြီးတော့ ကဝေမကြီးဟာ ရွှေကြိုးကိုရော ငွေကြိုးကိုရော စုံကိုင်ပြီးလှုပ်သတဲ့။ ဒီတော့ မင်းကြီးက အကြောင်းကိုမေးတော့တာပေါ့။ “လူကို မမွေး၊ သားတစ်တွေကိုသာ မွေးပါတယ် ဘုရား” လို့ လျှောက်သတဲ့။ သားတစ်တွေကိုလည်း ထုတ်ပြသတဲ့။ ဒီတော့ မင်းကြီးလည်း စိတ်မသက်မသာဖြစ်ပြီး မိဖုရားဟာ နန်းတော်နဲ့ မထိုက်ဘူးဆိုပြီး မိဖုရားအရာက ချ၊ ဥယျာဉ်တော်မှာ တွင်းတူးရေလောင်းအလုပ်နဲ့ ပို့ထားလိုက်ရောတဲ့။

မြစ်ဧရာနဒီကြောမှာ

တစ်နေ့ကျတော့ မြောက်နန်းစံက ကဝေမကြီးကို “ကလေးတွေ ဘယ်မှာလဲ။ ကြည့်ပါဦး” လို့ ပြောသတဲ့။ ကဝေပညာနဲ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဝက်မကြီးရဲ့ ဝက်သိုက်ထဲမှာ ရှိနေတာကို သိရောတဲ့။ ဒီတော့ မြောက်နန်းစံက ပြောသတဲ့။ “ဒီလိုဆိုရင် ဒီရန်စဟာ မအေးဘူး။ ဝက်မကြီးကို သတ်မှဖြစ်မယ်” လို့ပြောသတဲ့။ ဒီအကြောင်းကို ဝက်မကြီးရိပ်မိတော့ ကလေးတွေကို အိုးဘုတ်ကြီးတစ်ခုမှာထည့်ပြီး မြစ်ဧရာနဒီကြောမှာ မျှောလိုက်ရောတဲ့။

အဲဒီတုန်းအခါမှာ ဘီလူးမကြီးတစ်ယောက်ဟာ မြစ်ဆိပ်ဆင်းပြီး ရေချိုးနေသတဲ့။ အိုးဘုတ်ကြီး မျှောလာတာကိုမြင်တော့ ကူးပြီးဆယ်သတဲ့။ နောက်ပြီး သောင်ပြင်ပေါ်မှာ အိုးကြီးကို ဖွင့်လိုက်တော့ မင်းသား မင်းသမီးလေးတွေဟာ ပြေးကြ လွှားကြ ကစားကြသတဲ့။ အဲဒီတော့ သမီးတို့ သားတို့ လာကြလို့ဆိုပြီး အိမ်ကိုခေါ်သွားသတဲ့။ ကျွေးမွေးထားသတဲ့။

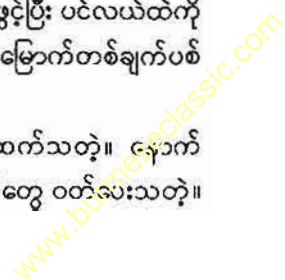
ကလေးတွေ အတော်ကြီးတော့ ဘီလူးမကြီးဟာ တစ်နေ့ကို တစ်ယောက်စားလိုက်၊ နှစ်ယောက်စားလိုက်နဲ့ နေ့တိုင်း စားသတဲ့။ ဒါနဲ့ ယောက်ျားကလေးတွေ အကုန် ကုန်ရော။ ဒီတော့တစ်ခါ အရိုးတွေကိုဆက်ပြီး ဆေးမြစ်ကလေးနဲ့တို့ပြန်ရင် ငေါက်ခနဲ မင်းသားကလေး ပြန်ဖြစ်ရော၊ ဘီလူးမကြီးက စားပြန်ရောတဲ့။ အဲဒါတွေကို မင်းသမီးကလေးက ချောင်းကြည့်ထားသတဲ့။ ဘီလူးမကြီးဟာ မင်းသမီးကိုတော့ အင်မတန်ချစ်တယ်ဆိုကိုး။ ရွှေလိုချင် ရွှေရှာပေးသတဲ့။ ငွေလိုချင် ငွေရှာပေးသတဲ့။ တစ်နေ့ကျတော့ မင်းသမီးကလေးက “အမေရယ်.. ကျွန်မ ပျင်းလှတယ်။ သင်ဘောတစ်စင်းလောက်တည်ပေးပါ။ အင်မတန်မြန်တဲ့ သင်ဘောမျိုးကိုမှ ကြိုက်ပါတယ်။ အမြောက်ပစ်လိုက်ရင် အမြောက်ဆန်ကျရာကို ပြေးသွားတဲ့သင်ဘောမျိုး ဖြစ်ပါစေ” လို့ ပူဆာသတဲ့။ ဘီလူးမကြီးကလည်း သင်ဘောတည်ပေးသတဲ့။

အမကြီးပရိယာယ်

အဲဒီနေ့ကစပြီး မင်းသမီးကလေးလည်း သင်ဘောပေါ်သွားသွားပြီး နေသတဲ့။ သူ့မောင်ကလေးတွေဝတ်ဖို့ ဘောင်းဘီတစ်ရာတစ်ဆယ်ကိုလည်း တိတ်တိတ်ချုပ်သတဲ့။ မောင်ကလေးတွေရဲ့ အရိုးတွေကိုလည်း စုပြီး သင်ဘောဝမ်းထဲမှာ ဝှက်ထားသတဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ အားလုံးပြည့်စုံတော့ သင်ဘောကြီးကို ရွက်တွေအကုန်ဖွင့်ပြီး ပင်လယ်ထဲကို လွှင့်သွားရောတဲ့။ ဘီလူးမကြီးက ပြန်ခဲ့ပါသမီးရယ်လို့ အော်လိုက် အမြောက်တစ်ချက်ပစ်လိုက်၊ သင်ဘောကြီးလည်း ပြေးလိုက်နဲ့ ဘီလူးမကြီး ကျန်ခဲ့ရောတဲ့။

အဲဒီတော့မှ မောင်တော်တွေရဲ့အရိုးတွေကို တဖြည်းဖြည်းဆက်သတဲ့။ နောက်ဆေးမြစ်ကလေးနဲ့တို့၊ အသက်ရှင်လာကြရောတဲ့။ ဒီတော့မှ ဘောင်းဘီတွေ ဝတ်ပေးသတဲ့။

ပြည်တော်ပြန်ရောက်လျှင်

အဲဒီလိုနဲ့ မောင်နှမတစ်တွေ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး သင်္ဘောလွှင့်နေတုန်း သိကြားမင်းက ကြက်ဖကလေးတစ်ကောင်ကို သင်္ဘောထဲပစ်ချပေးလိုက်သတဲ့။ မောင်တော်အထွေးဆုံးက ကြက်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး မွေးထားသတဲ့။ ကြက်ကလေးအရွယ်ရောက်တော့ “တစ်ရာတစ်ဆယ့်တစ်၊ အောက်အစ်အစ်အွတ်” လို့ တွန်သတဲ့။

သင်္ဘောကြီးဟာလည်း ရေပြာတွေကိုဖြတ်လိုက်၊ ရေစိမ်းတွေကို ကူးလိုက်၊ ရေနီတွေကို ကျော်လိုက်နဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ခမည်းတော်မင်းကြီး နန်းစံတဲ့တိုင်းပြည်ကို ရောက်သွားရောတဲ့။ မင်းကြီးကလည်း ကြက်တိုက်အင်မတန် ဝါသနာပါတယ်ဆိုကိုး။

ဇာတ်သိမ်း

တစ်နေ့ကျတော့ မင်းသားကလေးတွေအားလုံး သင်္ဘောက ကုန်းပေါ်တက်ကြသတဲ့။ မင်းသားအထွေးကလေးက ကြက်ကလေးကိုပိုက်လိုတဲ့။ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်လည်ကြပြီး နန်းတော်ထဲကို ဝင်ကြသတဲ့။ မင်းကြီးက “လူလေးတို့ ဘာလိုလို့ လာကြသလဲ” လို့ မေးတော့ “အရှင်မင်းကြီးနဲ့ ကြက်တိုက်လိုလို့လာပါသည်ဘုရား” လို့ အထွေးကလေးက လျှောက်သတဲ့။ မင်းကြီးကလည်း ကလေးတွေကိုမြင်တော့ အလိုလိုချစ်လာတယ်ဆိုကိုး။ ဒါနဲ့ မင်းကြီးက ကောင်းပြီ တိုက်ကြတာပေါ့။ “ကျုပ်က ရှုံးရင် ကျုပ်နန်းတော်ကို သိမ်းပေးတော့၊ လူကလေးတို့ရှုံးရင် ဘာကိုသိမ်းရမလဲ” လို့ မေးသတဲ့။ “ကျွန်တော်တို့ကရှုံးရင် သင်္ဘောသိမ်းပါဘုရား” လို့ လျှောက်ကြသတဲ့။ ဒါနဲ့ ကြက်တိုက်ကြတာပေါ့။ မင်းကြီး ကြက်ကတစ်ပြန်၊ မင်းသားကြက်ကတစ်ပြန် ခွပ်လိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးတော့ မင်းကြီးကြက်က ခွပ်လိုက် မင်းသားကြက်ဟာ ခေါင်းကနေပြီး အမြီးထိပြသွားသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သတ္တိကောင်းတဲ့ ကြက်ကလေးဟာ အရှုံးမပေးဘူးတဲ့။ မင်းသားအထွေးကလေးကလည်း ကြက်ကလေးကိုဖမ်း၊ ကျပ်ပူထိုးပေးပြီး “ဘယ့်နယ်လဲကွဲ့ မောင်ရဲ့” လို့ ပြောလိုက်တော့ ကြက်ကလေးဟာ အတောင်ပံကိုခတ်၊ “တစ်ရာတစ်ဆယ့်တစ် အောက်အစ်အစ်အွတ်” လို့ တွန်တဲ့ပြီး ခွပ်လိုက်တာ မင်းကြီးကြက် တစ်ခါတည်းရှုံးရောတဲ့။

ဒီတော့ မင်းကြီးက “လူကလေးတို့ကြက်က နိုင်ပေတယ်။ နန်းတော်ကို သိမ်းပေးတော့” လို့ဆိုပြီး အပ်သတဲ့။ မင်းသားအထွေးကလေးက “ကျွန်တော်တို့ နန်းတော်ကို မလိုပါ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ တွင်းတူး၊ ရေလောင်းအရာချထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့မယ်တော်ကိုသာ ပေးသနားပါဘုရား” လို့ ရှိခိုးပြီးတောင်းတော့ မင်းကြီးလည်း ဇာတ်လုံးကိုသိသွားတာနဲ့ နောင်တဖူးပြီး တောင်နန်းမိဖုရားကို နန်းပြန်တင်သတဲ့။ သားတော် သမီးတော်တွေကိုလည်း ဒါမ်တော်

အသီးသီး ဆောက်ပေးသတဲ့။ ကြက်ကလေးကိုလည်း ရွှေအိပ်တန်း၊ ငွေအိပ်တန်းလုပ်ပေးသတဲ့။
မြောက် နန်းစံနဲ့ ကဝေမကြီးတို့တော့ တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးတာ အခုထိအောင် ရှာမတွေ့
တော့ဘူးတဲ့။ ■

ဗုဒ္ဓနေ့သရုပ်ဖော်အခမ်းအနား

ဖွားတော်မူခန်း(သူငယ်ပွဲ)

စာညွှန်း

၁။ ပုံတော်

ဗုဒ္ဓနေ့သရုပ်ဖော်ရာ၌ ပုံတွင်ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ဘုရားအလောင်း ဖွားမြင်
တော်မူပုံကို ရေးဆွဲရမည်။ ပုံတော်သည် ပြောင်းသာ ရွှေသာ ယူသာ ကိုင်သာအောင်
အောက်ခံအခြေနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ကြည်ညိုဖွယ်ပန်းချီကားဖြစ်သင့်သည်။

၂။ နေရာ

ကျင်းပရေးအတွက် သာယာကျယ်ပြန့်၍ သန့်ရှင်းသောနေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်ရမည်။ မိမိတို့ဆိုင်ရာ မြို့ရွာရပ်ကွက်ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ စုဝေးရန် လုံလောက်သောနေရာ ဖြစ်သင့်သည်။

၃။ ပါဝင်ရမည့်သူများ

- (က) ဇာတ်ကြောင်းညွှန်ကြားသူတစ်ယောက် ... လူကြီး။
- (ခ) ဗြဟ္မာလေးယောက် ... အသက် ၇၊ ၁၀။
- (ဂ) စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး လေးယောက် ၇၊ ၁၀။
- (ဃ) တောင်သူလယ်သမားလေးယောက် (ကျား ၂၊ မ ၂) ၇၊ ၁၁။ သို့မဟုတ် အအ၊ အကန်း၊ အဆွံ့၊ အကုန်း ၄ ယောက်(ကျား ၂၊ မ ၂) ၇၊ ၁၀။
- (င) ကြေးစည်တီးသူငယ်တစ်ယောက်။
- (စ) ခရုသင်း၊ သို့မဟုတ် တံပိုးမှုတ်သူ တစ်ယောက်။
နောက်ဆုံး ရှိခိုးပူဇော်ရာ၌ကား ပရိသတ်အားလုံး ပါဝင်စေရမည်။

၄။ အဝတ်အစား အဆင်အပြင်

- (က) ဗြဟ္မာမှာ အဝတ်ဖြူ၊ မကိုဋ်ဆောင်း။
- (ခ) နတ်မှာ မီးခိုးရောင်အဝတ် မကိုဋ်ဆောင်း။
- (ဂ) တောင်သူလယ်သမား၊ သို့မဟုတ် အအ၊ အကန်း၊ အဆွံ့၊ အကုန်းတို့မှာ ရိုးရိုး မြန်မာဝတ်စုံဖြင့် သင့်သည်။

၅။ ကျင်းပပုံ

ရွေးချယ်ထားသော နေရာတွင် စင်မြင့်နှင့်ဖြစ်စေ၊ အခြားတင်စရာ နေရာတစ်ခုခုနှင့် ဖြစ်စေ၊ ရှေးဦးစွာ ပုံတော်ပန်းချီကားကို တင်ထားရမည်။ ပန်းချီကားအထက်ပိုင်းတွင် ကြိုးတန်း၍ ပိတ်ဖြူဖြင့်ဖုံးလွှမ်းထားရမည်။ ဇာတ်ကြောင်းညွှန်ကြားသူက သက်ဆိုင်ရာ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောဆိုသောအခါမှ ဇာတ်ကြောင်းနှင့်အညီ ဖုံးလွှမ်းထားသောပိတ်ဖြူကို ရုတ်ခြည်းဖွင့်ရန်ဖြစ်သည်။

ပုံတော်ရှိရာအရပ်သို့မျက်နှာမူ၍ မနီးမဝေးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ပရိသတ်ဘို့ စုဝေးနေကြရမည်။ ပါဝင်ရမည့်သူများမှာ သင့်လျော်သော သီးသန့်နေရာတွင် မိမိတို့ဆိုင်ရာ

၅၅၅ ❖ ❖ မင်းသုတေ

ဗြဟ္မာ၊ နတ်၊ လူ၊ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံနှင့် အသင့်ရှိနေရမည်။ ဗြဟ္မာတို့အတွက် ရွှေကွန်ရက်၊ နတ်တို့အတွက် သစ်နက်ရေ၊ လူတို့အတွက် ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးတစ်ခုစီကိုလည်း အသင့်စီမံပြုလုပ်ထားရမည်။ ထိုပစ္စည်းများမှာ အနည်းဆုံး အနံ ၂ တောင်၊ အလျား ၄ တောင်ရှိသင့်သည်။ ပုံပန်းမှာ လေးထောင့်ဖြစ်သင့်သည်။

ရွှေကွန်ရက်အစား အဝါရောင်ပိုက်ကွန်၊ သစ်နက်ရေအစား အနက်ရောင်အဝတ်၊ ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးအစား အဖြူရောင်ပိတ်များကိုရလျှင် သင့်တော်လောက်ပေပြီ။

ဗြဟ္မာ၊ နတ်၊ လူ ပေါင်း ၁၂ ယောက်တို့သည် ဇာတ်ကြောင်းညွှန်ကြားသူက ဆိုင်ရာစကားကိုဆိုလျှင် ပရိသတ်ရှေ့သို့ အလှည့်ကျထွက်၍ မိမိတို့ဆိုင်ရာ စကားများကို ပြောဆိုရင်း ရွှေကွန်ရက် စသည်ဖြင့် ကြိုဆိုခံယူပူဇော်ရန် အသင့်ရှိနေရမည်။

အလှည့်ကျသောအခါ လေးယောက်အညီ ဆိုင်ရာပစ္စည်းနှင့် ထွက်လာ၍ ပုံတော်ရှေ့အနီးတွင် လေးထောင့်ကျအောင် တစ်ဖက်နှစ်ယောက်စီရပ်လျက် ဆိုင်ရာပစ္စည်း၏ တစ်ထောင့်ကို တစ်ယောက်စီကိုင်၍ ဆိုင်ရာစကားကိုဆိုရမည်။ ပြီးလျှင် ဗြဟ္မာတို့က ပုံတော်၏ လက်ယာဘက်၌ စီတန်းရပ်နေရမည်။ နတ်တို့က လက်ဝဲဘက်၌ စီတန်းရပ်နေရမည်။ လူတို့မှာ ကျားမတစ်စုံစီခွဲ၍ အစွန်းတစ်ဖက်စီ၌ ဝင်၍ ရပ်နေရမည်။ ထို့နောက် အားလုံးသံပြိုင်ဆို၍ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုးဝန္တနာပြုရန်ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကြောင်းညွှန်ကြားသူမှာ ထည်ဝါခုံညား၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တင့်တယ်သော အသွင်အပြင်ရှိသူ လူကြီးဖြစ်သင့်သည့်ပြင် ဆိုင်ရာစကားများကို ပြတ်သားကြည်လင်စွာ ပြောဆိုနိုင်သူ ဖြစ်သင့်သည်။ အခမ်းအနားစလျှင်ပင် ဇာတ်ကြောင်းညွှန်ကြားသူသည် ပုံတော်ပန်းချီကားအနီး၌ ရပ်နေရမည်။

ပါဝင်သူအားလုံးတို့သည် “ဗုဒ္ဓနေ့သရုပ်ဖော်အခမ်းအနား” စာအုပ်ငယ်ကို အသေအချာဖတ်ရှု၍ လေ့ကျင့်ထားရမည်။ မိမိတို့ပြောရမည့်စကားများကို နှုတ်တက်အရ ကျက်ထားသင့်သည်။ ဇာတ်ကြောင်းညွှန်ကြားသူကား နှုတ်တက်ရနေစေကာမူ စာအုပ်ငယ်ကို အသင့်ဆောင်ထားရမည်။ အခြားသူများ အထစ်အငေါ့ရှိလျှင် မဆိုင်းမတွ အထောက်အကူပေးနိုင်စေရမည်။

ဇာတ်ကြောင်းညွှန်ကြားသူက ဆိုရန်စကားများ

၁။ အခမ်းအနားဖွင့်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့ခင်ဗျား။

ယနေ့သည်ကား ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့် ယုန်ပြာသာဒ်စန်းယုတ်သဖြင့်၊ လူ့ပြည်တွင် ချီးမကုန်နိုင်သော၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့သော ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင်၊ ရှေးအတိတ်နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ငါးရာငါးနှစ်ခန့်အခါ၊ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခု၌၊ သုံးလူထွတ်ထား၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်၊ ဖွားမြင်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ ဖွားမြင်တော်မူခဲ့သဖြင့်၊ ဤနေ့ကို “ကဆုန်လပြည့် ဘုရားနေ့” ဟု၊ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤနေ့ထူး နေ့မြတ်ကြီးတွင်၊ ဘုရားသခင် ဖွားမြင်တော်မူပုံကို၊ အာရုံပြုကာ သဒ္ဓါကြည်ညို၊ ကုသိုလ်စိတ်ပွားများကြပါစေရန်၊ ထက်သန်သောဆန္ဒဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓနေ့ သရုပ်ဖော် အခမ်းအနားကို၊ တတ်အားသမျှ တီထွင်၍၊ ဆင်ယင်ကျင်းပခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုအချိန်မှစ၍၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သရုပ်ဖော်အခမ်းအနားကို၊ အများရှေ့တွင်၊ စတင်ဖွင့်လှစ်ပါပြီခင်ဗျား။

၂။ ဖွားတော်မူပုံ

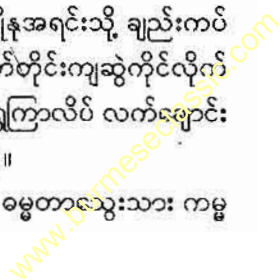
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့ခင်ဗျား။

အသမ္ဘိန္ဒ၊ ခတ္တိယဟု၊ သကျသာကီဝင်၊ ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒန မင်းတရား၏၊ ညာထားမြတ်လှ၊ အဂ္ဂမဟေသီ၊ မာယာဒေဝီ မိဖုရားသည်၊ ဘုရားလောင်းသားရတနာကို၊ ဝမ်းကြာတိုက်တွင်လွယ်၍၊ ဆယ်လမြောက်ရောက်သောအခါ၊ စံနေတော်မူရာ ကပ်လဝတ်ပြည်မှ၊ ဒေဝဒဟပြည်မြတ်သို့၊ အလည်အပတ်သွားလိုသဖြင့်၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းတရားကို၊ ပန်ကြားခွင့်တောင်းပါသည်။ ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းတရားက၊ နှစ်ပြည်ထောင်စပ်ကြား၊ သွားရမည့်ခရီးတာကို၊ ညီညွတ်စွာပြင်ဆင်စေ၍၊ ရွှေထမ်းစင်ယာဉ်သာဖြင့်၊ ဗိုလ်ပါတွေ့ရုံလျက်၊ ညီမတော် ပဇာပတိဂေါတမီကို၊ ကူညီဖေးမစေ၍၊ ဒေဝဒဟသို့ ပို့စေတော်မူပါသည်။

ကပ်လဝတ်ပြည်မနှင့် ဒေဝဒဟအကြား နှစ်ပါးသောပြည်သူတို့ ညီမူရာအစဉ်အင်ကြင်းပင် အစီအရီ၊ ပိတုန်းလိပ်ပြာ တစ်ဝီနှင့် လှမွှီနီဥယျာဉ်သို့ရောက်လျှင် ပင်လုံးကျွတ်ဝေဆာလျက်၊ သန္တာရောင်ရိုးတံနှင့် ကျေးငှက်သံပြမ်းသဖြင့်၊ နတ်တို့နန်း နန္ဒဝန်လို အလွန်အလွန်သာယာလှပသောကြောင့်၊ ခေတ္တမျှ ဝင်တော်မူပါသည်။

ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၊ မင်္ဂလာအင်ကြင်း ပင်ပျိုနုအရင်းသို့ ချည်းကပ်တော်မူပါ၍ ဝေဆာဆာပွင့်အဖူးနှင့် ထူးလှသောအင်ကြင်းကိုင်းကို စိတ်တိုင်းကျဆွဲကိုင်လိုက်ရာတွင် ဘာသာအလျောက် ညွတ်ခွေ၍ အလိုလိုပင်နိမ့်ကျလာသဖြင့် ရွှေကြာလိပ် လက်ရောင်းသေး လက်သည်းရောင်သန္တာသွေးနှင့် သာဖေး၍ကိုင်တော်မူပါသည်။

အင်ကြင်းကိုင်းအလက်ကို ညာဘက်က ကိုင်လိုက်ရာတွင် ဓမ္မတာသွေးသား ကမ္မ

၅၆၀ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

လေးလှုပ်ရှားသဖြင့် အများပရိသတ်ကိုဆုတ်စေ၍ ပိုးဖဲအုပ်တင်းတိမ်ကာလျက် ပစာပတိ ဂေါတမိ၊ ညီမတော် ဆင်းသီကိုကို၊ ဝဲဘက်မှ အသားကပ်၍၊ ရုပ်လျက်ပင် မကျင်မနာဘဲ၊ တိမ်တိုက်မှ ပုလဲရတနာကဲ့သို့၊ ဘုရားသားရွှေစင်ကို၊ ဖွားမြင်တော်မူပါသည်။

အလောင်းတော် သားရွှေစင်ကို ဖွားမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဟိုးအထက် မိုး အာကာမှ ဗြဟ္မာကြီးလေးယောက်က၊ အပေါက်ပေါက် ရွှေကွန်ရက်ဖြင့် အချက်ကျချခံယူ၍ ပူဇော်ချီးကျူးကြပါသည်။

မယ်တော် မိမာယာဝမ်းမှ ချမ်းသာစွာ ဖွားရာတွင် သားရတနာ ဘုရားလောင်းသည် အကောင်းတွင်ထိပ်မိုး ကာသီတိုင်းမြတ်ပုခံတိုင်တွင် ပြုံးပြုံးပြက် တင်ထားသော ကျောက်မျက် ရှင် ပတ္တမြားကဲ့သို့ ထူးခြားသန့်စင်ရှိလျက် ပင်ကိုသွင်သွင်ကျလှ၊ ရေတံခွန်နှစ်ဖြာတို့သည် မယ်တော်ပါ မညှိုးနွမ်းရအောင် ကောင်းကင်မှ ရွာသွန်းကြပါသည်။

ထို့နောက် ဗြဟ္မာတို့လက်တွင်းမှ၊ နတ်မင်းကြီးလေးဖော်က၊ အလောင်းတော်ဘုရား လျာကို၊ မင်္ဂလာရှိသော သစ်နက်ရေဖြင့်၊ ရိုသေစွာခံယူ၍၊ ပူဇော်ချီးကျူးကြပြန်ပါသည်။

ထိုမှတစ်ဖန်၊ လူသာမန်တို့က၊ ထက်သန်စွာ ညွတ်ခ၍၊ ကောင်းလှသော ဘွဲ့ဖြူ ပုဆိုးဖြင့်၊ ဝပ်လျှိုးကာ ခံယူ၍၊ ပူဇော်ချီးကျူးကြပြန်ပါသည်။

ထိုနောက်မှ မနှိုင်းယှဉ်သာ၊ ပါရမီရင့်ညောင်း၊ ဘုရားလောင်းသည်၊ လူပေါင်းဦး ညွတ်၍၊ လက်လွတ်သည့်အခါ၊ ဒီသာဥတ္တရ၊ မြောက်ဘက်သို့ကြွပြီးလျှင်၊ သတ္တမမြေလှမ်း၌၊ လူတမ်းတွင် မကြုံစဖူး၊ ထူးလှသောနိမိတ်ဖြင့်၊ တောင်ထိပ်စွန်း မြိုင်အကွေ့မှ၊ ခြင်္သေ့မင်း ဟောက်သကဲ့သို့၊ ရဲရဲတောက်ရည်ညွှန်း၍၊ သုံးခွန်းသောစကားကို၊ မြွက်ကြားတော်မူပါ သတည်း။

စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပန်းချီကားအဖုံးကို ဖွင့်စေ။

၃။ ဗြဟ္မာမင်းတို့ကို ခေါ်ရန်

ယခုအခါ ဗြဟ္မာကြီးလေးယောက်၊ ပူဇော်ရန်အလှည့်သို့ ရောက်ပါပြီခင်ဗျား။

ဗြဟ္မာလေးယောက် ထွက်လာစေ။ ခေါင်းဆောင်ဗြဟ္မာ၏ လက်တွင် ရွှေကွန်ရက်ပါရမည်။ ပုံတော်ရှေ့တွင် ဗြဟ္မာ ၂ ယောက်စီ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်၍ ရာသီဖွဲ့ကို တစ်ယောက်တစ်ပုဒ်စီ ဆိုပြီးလျှင် အလောင်းတော်ဘက်သို့ လှည့်၍ ဘုန်းတော်ဖွဲ့ကို တစ်ယောက်တစ်ပုဒ်စီ ဆိုပြီးလျှင် ရွှေကွန်ရက်ကို တစ်ထောင့်တစ်ယောက်စီ ကိုင်ဖြန့်လျက် မယ်တော်မာယာဘက်သို့ လှည့်ကာ ကြိုဆိုစကားကို လေး ယောက်ပြိုင်တူ ဆိုပြီးလျှင် ဆိုင်ရာသို့သွား၍ ရပ်နေစေ။

ဗြဟ္မာလေးယောက်ကဆိုရန် စကားများ

တစ်ယောက်စီအလှည့်ကျဆိုရန် ရာသီဖွဲ့.

- ၁။ မင်းလွင်မြူး၍
တန်ခူးလည်းကုန်
လ ကဆုန်သည်
ပဇ္ဇန်ရိုက်မြည် ချွန်းချွန်းတည်း။(ကြေးစည်တစ်ချက်တီး)
- ၂။ ပဇ္ဇန်ချွန်း၍
ကြည်းကုန်းရေမှာ
ဖူးပွင့်ဖြာသည်
မာလာကြိုင်ပျံ့ သင်းသင်းတည်း။(ကြေးစည်တစ်ချက်။)
- ၃။ မာလာသင်း၍
အင်ကြင်းမြိုင်ယံ
တောလုံးလျှံသည်
ငှက်သံချိုနွဲ့အေးအေးတည်း။ (ကြေးစည်တစ်ချက်)
- ၄။ ငှက်သံအေး၍
နီးဝေးနယ်တွင်း
ရပ်ခပင်းသည်
စောင်းငြင်းသာယာ ငြိမ့်ငြိမ့်တည်း။(ကြေးစည်တစ်ချက်)

တစ်ယောက်စီအလှည့်ကျဆိုရန် ဘုန်းတော်ဖွဲ့.

- ၁။ အရှေ့မျက်နှာ၊ ရပ်ဒိသာဝယ်
ပါရမီရှင်၊ လောင်းသခင်နှင့်
မမြင်အတူ၊ သာသသူကား
ဘယ်မှုတစ်၊ အကယ်ရှိအံ့
သိတော်မူပါ မြတ်လောင်းလျာ။(ကြေးစည်တစ်ချက်)
- ၂။ တောင်ဒက္ခိဏာ၊ ရပ်ဒိသာဝယ်
ပါရမီရှင်၊ လောင်းသခင်နှင့်
မမြင်အတူ၊ သာသသူကား

၅၆၂ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

- ဘယ်မူတစ်၊ အကယ်ရှိအံ့
သိတော်မူပါ၊ မြတ်လောင်းလျာ။(ကြေးစည်တစ်ချက်)
- ၃။ အနောက်မျက်နှာ၊ ရုပ်ဒိသာဝယ်
ပါရမီရှင်၊ လောင်းသခင်နှင့်
မမြင်အတူ၊ သာသသူကား
ဘယ်မူတစ်၊ အကယ်ရှိအံ့
သိတော်မူပါ မြတ်လောင်းလျာ။(ကြေးစည်တစ်ချက်)
- ၄။ မြောက်ဥတ္တရာ၊ ရုပ်ဒိသာဝယ်
ပါရမီရှင်၊ လောင်းသခင်နှင့်
မမြင်အတူ၊ သာသသူကား
ဘယ်မူတစ်၊ အကယ်ရှိအံ့
သိတော်မူပါ မြတ်လောင်းလျာ။(ကြေးစည်တစ်ချက်)

လေးယောက်ပြိုင်တူဆိုရန်

မိုးလယ်ကောင်းကင်၊ တိမ်ပုပ်စင်သည်
လသွင်ဖြူဆွတ်၊ ဒေဝီမြတ်။ ။
လူနတ်ဆရာ၊ ဘုရားလျာကို
ရောင်ဝါထွန်းပြက်၊ ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်
ခံလျက်ကောင်းစွာ၊ ကြိုဆိုပါ၏
မာယာရင်ဖွား၊ အရှင်သားသည်
ဘုန်းအားခေါင် ရောက်လိမ့်တကား။
ဝမ်းမြောက်ပါလော့ မိဖုရား။ ။(ကြေးစည်တစ်ချက်)
(ပြီးလျှင် ဗြဟ္မာများ ဆိုင်ရာသွား၍ရပ်)

၄။ နတ်မင်းတို့ကို ခေါ်ရန်

ယခုအခါ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးယောက် ပူဇော်ရန်အလှည့်သို့ ရောက်ပါ
ပြီခင်ဗျား။
သစ်နက်ရေကို ကိုင်၍ နတ်မင်းကြီးလေးယောက် ထွက်လာစေ။ နတ်မင်းကြီး
လေးယောက်တို့သည် သစ်နက်ရေ၏ ထောင့်လေးထောင့်ကို တစ်ထောင့်စီကိုင်၍ ပုံတော်

ရှေ့တွင် ရပ်နေရမည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ရာစကားတို့ကို အမှာအထားအတိုင်း ဆိုရမည်။ ပြီးလျှင် နတ်မင်းကြီးတို့သည် ပုံတော်၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ပရိသတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ စီတန်းရပ်နေကြရမည်။

နတ်မင်းကြီးလေးယောက်က ဆိုရန်စကားများ

တစ်ယောက်စီ အလှည့်ကျဆိုရန်စကားများ

- ၁။ ဖျားကြ နာကြ
ညည်းကြလေပါ
လူတကာတို့၊
ရောဂါကင်းကြလေကုန်ပြီ။ (ကြေးစည်)
- ၂။ ငတ်ကြ မွတ်ကြ၊
သိပ်ကြသသူ၊
ဆင်းရဲလူတို့၊
ဆာပူငြိမ်းကြကုန်လေပြီ။ (ကြေးစည်)
- ၃။ လောဘ ဒေါသ၊
မာနတရား၊
ထန်သူများတို့၊
ခေါင်းပါးနည်းကြလေကုန်ပြီ။ (ကြေးစည်)
- ၄။ ထောင်နှင့်တန်းများ
ချုပ်ထား ထည့်လှောင်၊
အကျဉ်းကောင်တို့၊
ဖွဲ့နှောင်လွတ်ကြလေကုန်ပြီ။ (ကြေးစည်)

လေးယောက်သံပြိုင်ဆိုရန်

လျှပ်ရောင်ပမာ၊ ဝင်းလက်စွာသည်၊
သကျာနွယ်ဖွား၊ မိဖုရား။ ။
သုံးပါးလူကို၊ ကယ်တင်လိုသည့်၊
မဂ်ဖိုလ်ညွှန်တတ်၊ လောင်းတော်မြတ်ကို၊
နုထွေချောပြေ၊ သူစံနက်ရေစို့နှင့်၊

၅၆၄ ❖ ❖ မင်းသုတေသန

ရိုသေလှစွာ၊ ခံယူပါသည်။

ဆယ်ဖြာဖူးထိ နမာမိ၊ ဦးညွတ်ပါ၏ ညွတ်ပါ၏။

(ကြေးစည်)

(ပြီးလျှင် နတ်မင်းများ ဆိုင်ရာသွား၍ရပ်)

၅။ တောင်သူလယ်သမား သို့မဟုတ်

အအ၊ အကန်း၊ အဆွံ့၊ အကုန်းတို့ကိုခေါ်ရန်

ယခုအခါ တောင်သူလယ်သမား လေးယောက် သို့မဟုတ် အအ၊ အကန်း၊ အဆွံ့၊

အကုန်း တို့ ပူဇော်ရန် အလှည့်သို့ ရောက်ပါပြီခင်ဗျား။

ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးကိုကိုင်၍ တောင်သူလယ်သမား လေးယောက် သို့မဟုတ် အအ၊ အကန်း၊ အဆွံ့၊ အကုန်းတို့ ထွက်လာစေရမည်။ ထိုသူတို့သည် ဘွဲ့ဖြူပုဆိုး၏ လေးထောင့်ကို တစ်ထောင့်စီကိုင်၍ ပုံတော် ရှေ့တွင် ရပ်နေရမည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ရာစကားတို့ကို အမှာအထားအတိုင်း ဆိုရမည်။ ဆိုပြီးသောအခါ ထိုသူတို့သည် ကျား မ တစ်စုံစီ လက်ယာ လက်ဝဲ ခွဲ၍ ဗြဟ္မာနတ်တို့ဘေးတွင် ရပ်နေကြရမည်။

တောင်သူလယ်သမား လေးယောက် သို့မဟုတ်

အအ၊ အကန်း၊ အဆွံ့၊ အကုန်းတို့က ဆိုရန် စကားများ

တစ်ယောက်စီ အလှည့်ကျဆိုရန် ပုဗ္ဗနိမိတ်ဖွဲ့

၁။ နားရွက်မပါ၊

ကျောက်ပမာသို့၊

လူ့ရွာထင်ရှား၊

နားပင်းများလည်း၊

နာကြားသိနိုင်ကြကုန်ပြီ။(ကြေးစည်)

(ပင်းရာမှ ကြားလာဟန်ပြ)

၂။ မျက်စိမပါ၊

တုံးပမာသို့၊

လူ့ရွာထင်ရှား၊

မျက်ကန်းများလည်း၊

ပြတ်သားမြင်နိုင်ကြကုန်ပြီ။ (ကြေးစည်)
(ကန်းရာမှ မြင်လာဟန်ပြ)

၃။ ကြီးပြတ်ရုပ်သာ၊
ပုံပမာလျှင်၊
လူ့ရွာထင်ရှား၊
ခြေဆွံ့များလည်း၊
လာသွား ပြေးနိုင်ကြကုန်ပြီ။ (ကြေးစည်)
(ဆွံ့ရာမှ ကောင်းလာဟန်ပြ)

၄။ ထွန်ကိုင်းကောက်စွာ၊
ပုံပမာသို့၊
လူ့ရွာထင်ရှား၊
ခါးကုန်းများလည်း၊
ကျောက်သားဆန့်နိုင်ကြကုန်ပြီ။ (ကြေးစည်)
(ကုန်းရာမှ ဆန့်လာဟန်ပြ)

လေးယောက်သံပြိုင်ဆိုရန်

နန္ဒဝန်မှာ၊ နတ်ကညာသို့၊
ဆင်းဝါကောင်းမြတ်၊ ရှစ်သောင်းနတ်။ ။
လောကဓာတ်တွင်း၊ ပြိုင်ဘက်ကင်းသည့်၊
မင်းမင်းဥက္ကဋ္ဌ၊ လောင်းတော်ထွတ်ကို၊
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူမျိုး၊ ဘွဲ့ပုဆိုးဖြင့်၊
ညွတ်ကျိုးကော်ရော်၊ ကျွန်ပူဇော်၏၊
ဝမ်းတော်မြောက်ဘီ တုမရှိ၊
ဦးခိုက်ပါ၏ ခိုက်ပါ၏။(ကြေးစည်)

ဇာတ်ကြောင်းညွှန်ကြားသူက သတိပေးရန်

ယခုအခါ၊ မယ်မာယာနှင့်၊ သည်းချာသားနု၊ အာရုံပြုလျက်၊ တစ်ပြိုင်နက်လျှင်၊
ဘဝဂ်တုန် ခိုက်၊ ရှိဦးတိုက်အံ့၊ လိုက်၍ ဆိုကြပါကုန်လော့။
ထို့နောက် ဇာတ်ကြောင်းညွှန်ကြားသူက အောက်ပါပဏာမကို တိုင်ပေးရမည်။

စွမ်း ❖❖ မင်းသုဝဏ်

ပရိသတ်တို့က မတ်ရပ် လက်အုပ်ချီလျက် ညီညာစွာ လိုက်၍ ဆိုရမည်။

ဗောဓိသတ္တံ၊ သက္ကစွံ၊ အဟံဝန္ဒာမိ။

ဗောဓိသတ္တံ၊ လုမ္ဗိနီတွင်း၊ ဥယျာဉ်မင်း၌၊ သန်ရှင်းလှစွာ၊ ဖွားမြင်လာသည်၊
မာယာသားထွတ်၊ လောင်းတော်မြတ်ကို၊ အဟံ၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ၊ သဘာဝကို၊ အတ္တပြုလုပ်၊
အကျွန်ုပ်သည်၊ သက္ကစွံ၊ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ၊ ရိုသေစွာလျှင်၊ ဝန္ဒာမိ၊ သဒ္ဓါမြတ်နိုး၊ လက်စုံမိုး၍၊
ရှိခိုးကန်တော့ပါသည်ဘုရား။(ကြေးစည်)

၇။ အမျှဝေရန်

ကြားကြားသမျှ အမျှ၊ အမျှ၊ အမျှ။

၈။ ပရိသတ်ဆိုရန်

သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။

(ကြေးစည်တီး၍ အခမ်းအနားသိမ်း)

ကြွက်ကလေး သနားစရာ

လူကလေး လုံမလေးတို့ရေ၊ တစ်ခါတုန်းက ဘိုးဘိုးတို့အိမ်မှာ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင် ရှိပါတယ်။ သူ့နာမည်က ငဝါတဲ့။ သူ့အမွေးက အဝါရောင်မို့ ငဝါလို့ခေါ်တာပါ။ ငဝါဟာ အငြိမ်မနေဘူး။ နိုးနေသမျှတော့ ကစားနေတာပဲ။ ဆော့နေတာပဲ။ လူတွေပေါ်ကို ကုတ်ခြစ်တက်၊ ပခုံးပေါ်က ခုန်ချ၊ လမ်းလျှောက်နေတဲ့လူကိုလည်း နောက်ကလိုက်ပြီး ဖနှောင့်ကိုဖမ်းကိုက်တယ်။ မောင်းလိုက်လျှင် ထွက်သွားပြီး ခဲလုံးကိုတွေ့လျှင် ခဲလုံးနဲ့ကစားတယ်။ ဂေါ်လီလုံးနဲ့တွေ့လျှင် လိုမ့်ပြီး လိုက်ခုတ်တယ်။ သစ်ပင်တွေ့လျှင် သစ်ပင်တက်ပြီး ဟိုအကိုင်းကူး၊ သည်အကိုင်းခုန်နှင့် လိမ့်ကျမှာကြောက်ရတယ်။ စာကလေးတွေကို တွေ့လျှင်လည်း ချောင်းပြီးဖမ်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မမိပါဘူး။ အဲ ... ပုတ်သင်ညှိုကိုတော့ မိတတ်ပါတယ်။ ဘာမျှဆော့စရာမရှိဘူးဆိုလျှင် ကိုယ့်အမြီးကိုယ်လိုက်ပြီး ပတ်ချာလှည့်ကစားတယ်။ သူ့ဆော့တာတွေကို လျှောက်ပြောရလျှင် ဆုံးမှာမဟုတ်ပါဘူး။

၅၆၈ ❖ ❖ မင်းသုဝဏ်

အဲ .. ခဏ ခဏ သူလုပ်တတ်တာက ထရုံပေါ်ကို လက်မြှောက်တင်ပြီး ကုတ်ခြစ် တာပဲ။ ဗေဒင်ဆရာကြီး သင်ပုန်းပေါ်မှာ ကံကုဆန်နဲ့ရေးခြစ်ပြီး ဗေဒင်တွက်တာနဲ့တူလို့ ထင်ပါရဲ့။ ကြောင်ကလေး အဲဒီလိုကုတ်ခြစ်တာကို ကြောင်ဗေဒင်တွက်တယ်လို့ ပြောကြ တယ်။ ခုတ်ဖို့၊ ဖမ်းဖို့၊ စားဖို့၊ ကြွက်ရှာထွက်တဲ့အခါ ကြွက်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကိုသိရ အောင် ဗေဒင်တွက်ကြည့်တာပေါ့လေ။

ကြောင်ကလေးက ဗေဒင်တွက်တဲ့အခါ တစ်အိမ်တည်းမှာနေတဲ့ ကြွက်ကလေးက ပုန်းနေရာ မြင်တော့ ကြောက်တာပေါ့။ သူ့ခမျာမှာလည်း လူတွေကိုလည်း ကြောက်ရ၊ ကြောင် တွေကိုလည်း ကြောက်ရလို့ တစ်နေ့လုံး လုံခြုံရာမှာ ပုန်းနေရရှာတယ်။ နေဝင်လို့ မိုးချုပ်လို့ မှောင်တော့မှ တိတ်တိတ်ကလေး အစာရှာထွက်မည်ကြံရှာပါတယ်။ အခု ကြောင်ကလေး ဗေဒင်တွက်နေတာကို မြင်တော့ ကြောက်တာပေါ့။ မထွက်လျှင်လည်း အစာစားရမှာ မဟုတ် ဘူး။ ထွက်ပြန်လျှင်လည်း ကံမကောင်းလျှင် ကြောင်စားခံရမယ်။ ကဲ...မခက်ဘူးလား။ သနား စရာ။ ဒီတော့ သူ့ခမျာအားငယ်လို့ မျက်ရည်တောက်တောက်ယိုပြီး ငိုရှာသတဲ့။ အဲ ... ကြွက် ကလေးငိုတာကိုမြင်တော့ မခွေးတို့ မောင်ခွေးတို့က သနားတာပေါ့။ ဒီကြွက်ကလေး ဒီကြောင် ကလေးတို့နဲ့အတူ မောင်ခွေးတို့ မခွေးတို့လည်း ဒီအိမ်မှာနေကြတော့ ကြောင်ကလေးကိုလည်း ချစ်တာပဲ။ ကြွက်ကလေးကိုလည်း သနားတာပဲ။ ဟော .. အခု ကြောင်ကလေးဟာ ဗေဒင် တွက်ပြီး ကြွက်ကလေးပုန်းနေတဲ့ ထင်းပုံဆီကိုမသွားဘဲ စပါးကျီအိုကြီးရှိရာကို သွားတာ မြင်ရတော့ မောင်ခွေးတို့ မခွေးတို့ဟာ အားရဝမ်းသာ ရှိတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သူတို့မိတ်ဆွေ ကြွက်ကလေးကို လှမ်းပြောလိုက်တာက ဟောဒီသီချင်းကလေးပါပဲဟေ့။ ဆိုကြည့်ကြစမ်း ပါ။ ကြွက်ကလေးကို အားပေးတဲ့သူငယ်ချင်းများရဲ့ တေးကဗျာပေါ့။

ကြောင်ကလေးက ဗေဒင်တွက်လို့
ကြွက်ကလေးက ချောင်မှာခို
မျက်ရည် တောက်တောက်ယို။
မငိုပါနဲ့ ကြွက်ကလေး။
ဗေဒင်ဆရာ အတွက်မှားလို့
စပါးကျီအို ကြိုအကြားကို

သွား ပြီကွယ့်လေး ... အဲဒီသီချင်းကို အသံနေအသံထားနဲ့ မဆိုတတ်ရင် မြန်မာ့အသံကလေးများအခန်း အစမှာတီးတဲ့ ပဏာမတီးလုံးကို နားထောင်ကြည့်ပါ။ အဲဒါ ဟာ အခုသီချင်းရဲ့အသံပါပဲ။ ပထမတော့ သွက်သွက်ကလေးဆိုရပါတယ်။ နောက်တော့ စိတ်အေးရပြီဆိုပြီး နှေးသွားပါတယ်။

မင်းသုဝဏ်

(၁၉၀၉-၂၀၀၉)

၁၉၀၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၉ နာရီ၊ ဟံသာဝတီခရိုင်၊ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ တောင်ဘက်ကမ်း၊ နာတာပူ ရွာအရှေ့ပိုင်း၌ အဖ ဦးလွန်းပင်၊ အမိ ဒေါ်မိတို့မှ မွေးဖွားသည့် မွန်-ဗမာလူမျိုး၊ မွေးချင်း ၇ ယောက်အနက် ဒုတိယမြောက်။ ၁၉၁၆တွင် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ကြားကျောင်းခေါ် မြန်မာအလယ်တန်းကျောင်းတွင် ဆဋ္ဌမတန်းအထိ သင်ယူ။ ၁၉၂၁ တွင် အမျိုးသားကျောင်းသို့ ပြောင်း၍ ကြောက်ဆင့်ရောက်အောင်သင်။ ၁၉၂၃ တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ဆရာမှတ်ကြီးကျောင်းခေါ် စိန်ဂျွန်းကျောင်းသို့ ပဉ္စမတန်းစတင်တက်ရောက်။ ၁၉၂၆ ဇူလိုင်လထုတ် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းအမှတ် ၇၁ တွင် မိုးရာသီဘွဲ့ကဗျာများ စတင်ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရ။ ၁၉၂၉ တွင် ၁၀ တန်းစာမေးပွဲကို ပထဝီဘာသာဂုဏ်ထူးအပြင် ဘာသာရပ်တိုင်းအဆင့်ကောင်းရသဖြင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ အထူးကျောင်းသားအဖြစ် ဝင်ခွင့်ရ။

၁၉၂၉ ဒီဇင်ဘာလထုတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂၀ အမှတ် (၂၁) မင်းသုဝဏ်ကလောင်အမည် စတင်သုံးစွဲ။ ၁၉၃၁ တွင် ပထမနှစ် ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးတန်း၊ မြန်မာစာအစမ်းစာမေးပွဲကိုအောင်မြင်ပြီးနောက် မိဘနှစ်ပါး၏ စီးပွားရေးကြောင့် ကျောင်းထွက်ပြီး ကွမ်းခြံကုန်းမြို့၊ အမျိုးသားကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဝင်လုပ်။ ကျောင်းများပြန်ဖွင့်ချိန် ကျောင်းဆက်တက်ဖြစ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်၏ မြန်မာစာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ အယ်ဒီတာ၊ ပညာပြန့်ပွားရေးအသင်းအဖွဲ့အသီးသီးတွင် တာဝန်များယူခဲ့။ ၁၉၃၃ တွင် ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးတန်း မြန်မာစာ ပထမဆင့်နှင့်အောင်ပြီး အရှေ့တိုင်းပညာရပ်များဌာန အချိန်ပိုင်းနည်းပြ၊ အဆောင်နည်းပြလုပ်ရင်း မဟာဝိဇ္ဇာအချိန်ပိုင်း ဆက်တက်။ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးစာမေးပွဲကို ဒုတိယအဆင့်မြင်ဖြင့် အောင် မြင်ပြီး နိုင်ငံတော်ပညာသင်ဆရာရွာ ၁၉၃၆ ဩဂုတ်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာ။ ၁၉၃၉ တွင် အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်မှ (B.Litt) ဘီလစ်စာပေဝိဇ္ဇာဘွဲ့အပ်နှင်းခြင်းခံရ။

စက်တင်ဘာ ၅ ရက်နေ့ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး မြန်မာစာ လက်ထောက်ကထိကအဖြစ် စတင်အမှုထမ်း။ ၁၉၄၂ တွင် ပညာရေးဌာန၊ ဘာသာပြန်စာပေဌာနခွဲတွင် အမှုထမ်းပြီး ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် လက်ထပ်။ ၁၉၄၄ တွင် မြန်မာနိုင်ငံတော် ပညာတံခွန်အသင်း အဘိဓာန်ဌာနတွင် စာတည်းအဖြစ် ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်။ ၁၉၄၅ တွင် မြို့အုပ်တာဝန်ကို နှစ်လခန့်တောင်ရွက် ပြီး ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့ ရန်ကုန်မြို့၊ မဂ္ဂလမ်း(ရွှေဘိုသာလမ်း) အရေးပေါ်တက္ကသိုလ် သင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်သည့်အခါ မြန်မာစာလက်ထောက်ကထိကအဖြစ် အလုပ်ဝင်။ ၁၉၄၆ တက္ကသိုလ်များ ပြန်ဖွင့်သည့်အခါ ကထိကဖြစ်။ ၁၉၄၇တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ နယူးဒေလီ၌ အာရှတိုက် ဆက်ဆံရေး

ညီလာခံသို့ တက်ရောက်။ ၁၉၄၇ မြန်မာနိုင်ငံဘာသာပြန်စာပေအသင်းပေါ်ပေါက်သည့်အခါ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်။ တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန စတင်ဖွင့်လှစ်ရာ ဌာနမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရင်း အဘိဓာန်လုပ်ငန်းကို ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ခဲ့။

မြန်မာစာသုတေသနအသင်းတွင် တာဝန်အမျိုးမျိုးထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံဘာသာပြန်စာပေအသင်း (စာပေဗိမာန်)၏ ဆောင်ပုဒ် 'အမှောင်ခွင်၌အလင်းဆောင်အံ့' စာသားကို တီထွင်ပေး။ ၁၉၅၈ တွင် နိုင်ငံတော်၏ ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဘွဲ့၊ ချီးမြှင့်ခြင်းခံရ။ ၁၉၅၁ တွင် မြန်မာရှေးရိုးပန်းချီ ကာကွယ်ရေး ကော်မတီအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း၏ နာယကအဖြစ်လည်း ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံရ။ ၁၉၅၂ တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ ယေးလ်တက္ကသိုလ်၌ ဘာသာဗေဒပညာကို သွားရောက်ဆည်းပူး။ ၁၉၅၆ တွင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ ဆိုဗီယက်ရုရှား ပိုလန်၊ ချက်ကိုစလိုဗေးကီးယား၊ အရှေ့ဂျာမနီနိုင်ငံများသို့ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် လှည့်လည်သွားရောက်ခဲ့။ ၁၉၆၁ တွင် မြန်မာစာပါမောက္ခအဖြစ် ဆောင်ရွက်။ မြန်မာသမိုင်းကော်မရှင်အဖွဲ့ တာဝန်ကိုလည်းယူခဲ့ပြီး ၁၉၆၂ တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ သီရိပျံချီဘွဲ့၊ ချီးမြှင့်ခြင်းခံရ။

၁၉၆၆ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေစိစစ်ရွေးချယ်ရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ၊ စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ဖြစ်မြောက်ရေးဥက္ကဋ္ဌ၊ ပါဠိဌာန သင်ကြားရေးအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်စသည်တို့ထမ်းဆောင်ပြီး ၁၉၆၈ တွင် စာတည်းမှူးအဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူပြီး ၁၉၇၁ အထိ ပညာရေးဌာန အထူးအရာရှိအဖြစ် ဆက်လက်တာဝန်ထမ်း။ ၁၉၇၀ တွင် မြန်မာနိုင်ငံ သုတေသနအသင်းဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ရွေးချယ်ခြင်းခံရပြီး ၁၉၇၅ မှ ၁၉၇၉ အထိ ဂျပန်နိုင်ငံ ဆိုဆာကာမြို့၊ ဆိုဆာကာနိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာစည့်ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့။ ၁၉၈၄ တွင် ရိုတ်စပီးယား၏ လီယာမင်းကြီးပြဇာတ်မြန်မာပြန်စာအုပ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု ဘာသာပြန်စာအုပ်(ရသ) ရရှိခဲ့။ ၂၀၀၄ ခု ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့မနက် ၁၁း၃၀ နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ကမာရွတ်၊ ဦးထွန်းလင်းမြို့၌ သပြေညိုနေအိမ်၌ ကွယ်လွန်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဇနီးဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် သားဦးညောင်စိုး၊ ဦးထင်ကျော်၊ သမီးဒေါ်ထားချိုတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့။

ဆရာကြီး၏ အချို့သော ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတိုကို အင်္ဂလိပ်၊ ရုရှား၊ ဂျပန်၊ ချက်၊ ဂျာမန်၊ တရုတ်ဘာသာများတို့ ပြန်ဆိုခဲ့ကြပြီး ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ကလောင်အမည်၌ ၃၀ ခန့်ဖြင့် စာနယ်ဇင်းပေါင်း ၇၀ ခန့်တွင် ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ ပုံပြင်၊ ဝတ္ထု၊ စာတည်းများရေးသားခဲ့ပြီး လုံးချင်းစာအုပ် ၅၀ ခန့် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

